

En Roskildedrengs Erindringer

Af Hans Sønder

Årene 1939- 2000

*Fra 2001 og frem er det jo en hel anden historie
om mit nye liv i Thailand
som kan læses som en selvstændig fortsættelse
i den næste bog*

Kineseren Chen K'ung Chiao har engang udtalt disse visdomsord:

Vil du vide hvor uundværlig og betydningsfuld du er, skal du stikke fingeren i en skål med vand og måle, hvor stort hullet er, når du tager den op igen....

Alle rettigheder forbeholdes. Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse af denne bog eller dele deraf er kun tilladt med forfatterens skriftlige tilladelse iflg. gældende dansk lov om ophavsret.

Min far og jeg, på det der dengang hed Rådhuspladsen, og senere omdøbt til Stændertorvet

Fotografiet er uden tvivl taget af kanonfotograf Valdemar Larsen,

Han havde fast stude på venstre side af springvandet.

Det er oven i købet dateret med min fars vanlige sans for petitesser.

23. juni 1940, kl. 11.00, sommertid

Forsidefoto: Lille mig i noget der ligner läderhosen, fotograferet foran vinduerne til hestestalden på Københavnsvej

I al den tid jeg kan huske tilbage har jeg haft en drøm/tanke om at skrive min egen historie, ikke for at gøre mig interessant, langt fra, men ud fra ønsket om at i hvert fald mine efterkommere skulle kende deres rødder og hvorfra det hele begyndte.

Min mor, og til dels også min far, sagde hele deres liv at de ville skrive deres erindringer således at jeg havde noget at binde mit liv op på. Det blev aldrig til noget. Ligesom de mundtlige fortællinger aldrig blev til noget, og mangen gang i alle disse år, har jeg savnet et eller andet jeg kunne forbinde én eller anden tanke med, eller et billede jeg havde om en episode i mit liv.

Jeg har ligesom dem, heller aldrig fået taget mig sammen, selv om mulighederne har været utallige, først nu i en alder af næsten 70, og hvor jeg har brudt totalt, eller rettere næsten totalt, med mit tidligere liv og er flyttet til Thailand, dette smukke land, med dets smukke mennesker, fik jeg via andres påvirkninger, inspiration og dermed lyst til endelig at få gjort en historie.

Jeg startede så småt i 2004, men i efteråret 2005 gik jeg i stå igen. Først i januar 2008 gik der hul på bylden, da jeg lige pludselig indså at det hurtigt kunne blive for sent at få hele historien skrevet ned. En historie som jeg så håber, kan være en øjenåbner for mine børn og mine børnebørn og de af vennekredsen der er tilbage, som måtte have lyst til at kende bare lidt til mit tidligere liv. Da jeg først gik i gang og efterhånden som jeg kom frem i min historie dukkede der hele tiden nye erindringer, nye episoder op som jeg så har flettet ind efterhånden. Alligevel skulle der gå mere end et år før jeg lagde sidste hånd på værket.

Historien kan således virke yderst forvirrende, men jeg tror, hvis jeg havde valgt at skrive det hele rent kronologisk, så ville det blive endnu mere kedeligt. Nu er der trods alt gjort forsøg på at I kan få et anderledes og mere varieret billede af jeres familiebaggrund og ikke mindst hverdagen på den tid, altså fra sådan ca. 1939-2009??

Jeg kan faktisk kun sige, indtil nu har jeg kun at være taknemmelig for at have fået lov til at leve det liv jeg har haft på godt og ondt. – Hvilket fortællingen vel også vil bære præg af.

Når man læser historien kunne det visse steder lyde som om jeg føler mig bedre end alle andre, at jeg ved mere end alle andre. Men når man læser bør man tænke på at det var en anden tid. Overalt en brydningstid fra de gamle indgroede normer, til de såkaldte moderne pædagogiske principper. Ikke alle havde opfattet hvad det var der skete rundt om dem i samfundet. Og de allerfleste ønskede ikke denne forandring fra et gammeldags patriarkalsk styre på alle niveauer til et mere ligeværdigt samfund for mænd, kvinder og børn.

Så jeg er blevet opdraget anderledes, meget anderledes end mine jævnaldrende, derfor opfattede omverdenen min mor mig, mange gange som en trussel mod deres autoritet og det konforme, og derfor skulle vi kanøfles.

Så – jo, jeg er anderledes, jeg har lært aldrig at lægge skjul på mine meninger og mine følelser, at sige sandheden selv om den er ilde hørt. Det har givet knubs, mange endda. Jeg har mistet venskaber og familiemedlemmer, men jeg har altid følt at for at kunne holde mig selv ud, at være i stue med mig selv så burde jeg være ærlig. Og jeg lever mit liv med oprejst pande. Skylder ikke nogen noget. Tværtimod.

Jeg har levet et liv fyldt med oplevelser, nogle er som i et eventyr. Jeg kan faktisk ikke sige at jeg på noget tidspunkt i mit liv har kedet mig, første gang jeg kan erindre det skete, var i tiden omkring min blodprop i 1996. Jeg har gennem mit liv mødt et utal af kendte og ukendte mennesker som alle har været med til at præge mit liv i positiv og negativ retning. Og vel kun få gange i mit liv har jeg virkelig følt skuffelse over mine medmennesker. De største skuffelser fik jeg i mine sidste år på arbejdsmarkedet hvor kollegaer gik direkte efter at overtage mit job på grund af misundelse over mine succeser. Det værste var dog dem der svigtede ikke blot mig men også Mitzi da jeg fik min blodprop. Og til vor skilsmisse det ufattelige svigt fra dem som jeg troede var venner ikke blot til Mitzi men også til mig. Det gjorde umådeligt ondt og svider stadig dybt inde i sjælen.

Københavnsvej 125, kaldet Kronen, som det så ud da vi flyttede ind. Der er endnu ingen af de træer og buske jeg husker så godt. Russervinen er kun en lille plante. Den blev senere så stor at den nåede hele huset rundt og krøb op omkring skorstenen. Nabohuset var købmandens bygning og imellem husene, indkørslen til vores gård. Den lille sidebygning til venstre rummede toilet og vaskehus.

*På det første billede må jeg vel have været et par år.
På det midterste er det fru Nilens datter Ruth der kigger på.
Og så min mor da hun må være omkring de 33 år.*

*Mens alt endnu var idyl, jeg ser ud til at være omkring et år, så det må være 1940.
Her er vi på favorit stranden ved Boeslunde ude ved Risø*

Indhold

1939-1945	Roskilde	Side 9
	Vindinge	Side 12
1945-1950	Krigens slutning	Side 16
	Børnehaven	Side 18
	Skomagergade	Side 19
	Mennesker fra min barndom	Side 25
	Københavnsvej 125	Side 27
	Drengårene	Side 31
	En anderledes dreng, en anderledes barndom	Side 39
	De første skoleår	Side 43
1950-1955	Mellemskolen	Side 47
	Skolekammerater og venner og....	Side 51
Tilbageblik	Besøg hos min far	Side 55
	Vores katte	Side 59
	Småjobs	Side 60
1955-1960	Et rigtigt arbejdsliv begynder	Side 64
	Pigerne	Side 67
	Læreplads som typograf	Side 69
	Min første kærlighed	Side 74
	De sidste læreår	Side 78
	Jeg møder Mitzi	Side 82
	Svendeprøve	Side 85
	Et svendegilde der vil noget	Side 87
	Min kommende hustru og hendes familie	Side 89
	Den nyudlærte svend	Side 97
1960-1965	Voksenlivets svære start	Side 100
	Louws Bogtrykkeri, Glostrup	Side 105
	Haslev	Side 108
	Mit første kærlighedsproblem med Mitzi	Side 111
	Tilbage til civilisationen	Side 113
	<i>Et mellemspil</i>	Side 116
	Aldrig mere typograf – eller...	Side 119

1965-1970	Ægtemand for første gang	Side 125
	Efterbrylluppet	Side 129
	A/S Sparevirke	Side 132
	J. Walther Thompson Reklamebureau A/S	Side 136
	Husbyggeri på Løvtoften 71	Side 139
	Dorthe og Aksel	Side 142
1970-1975	Et liv uden Eja	Side 146
	Mortens fødsel den 19.03.1970	Side 146
	<i>Et lille mellemspil</i>	Side 155
	Et underligt job	Side 156
	Lyn Reklametryk A/S	Side 157
	Mads fødes den 30.12.1972	Side 167
	Arbejdsløs	Side 173
	Vølund A/S	Side 175
	Problemer på hjemmefronten	Side 179
1975-1980	Turbulente år	Side 182
	Kobberbryllup	Side 192
	Flytning og meget mere	Side 193
	Helt og aldeles i chok!!!	Side 199
	Jeg flytter	Side 202
	Forsoning	Side 203
	Byggeri for Milliarder	Side 204
	Endnu et mellemspil	Side 204
1980-1985	Tueholmen 5	Side 209
	Nairobi-Kenya	Side 213
	Udstillingen åbner	Side 227
	Alene og ensom, sådan da...	Side 243
	Endelighjemme	Side 247
	Tåstrup Idræts Klub	Side 251
	Reklame/Kommunikation 2	Side 252
	Nationaltrykkeriet	Side 257
	Nordisk Gentofte A/S	Side 260
	Umådelig mange opgaver	Side 261
	Mødet med Kay	Side 264
1985-1990	Lidt af hvert	Side 267
	Mødet med Kurt & Ady	Side 269
	Nu er det vist tid til lidt jazz	Side 272

	Biltur til Kirchberg	Side 275
	SMBI	Side 277
	En tur til Italien	Side 278
	Mads konfirmation 8. september 1987	Side 283
	Farmor	Side 285
	Fra Øst til Vest	Side 285
	Island og Vatikanet	Side 287
	Tåstrup Idræts Klub / FFU	Side 289
	Nordisk Gentofte fusionerer med Novo	Side 291
	Ny chef	Side 292
1990-1995	Sølvbryllupsåret – men først...	Side 299
	Sølvrejsen	Side 302
	Min nedtur grundlægges	Side 303
	Kvinder når de er værst	Side 310
	En byld i r....	Side 312
	Et år på godt og ondt	Side 314
	Italien det smukke land	Side 317
	Flere problemer i 1993	Side 324
	Overasker? – Ja mon ikke	Side 329
	Året med den endelige nedtur	Side 334
	Dødsstødet	Side 342
	Lagerarbejder	Side 343
1995-2000	En forfærdelig tilværelse	Side 346
	Indkøber	Side 346
	Blodprop i hjertet	Side 347
	Selvmordsforsøg	Side 350
	Invalidepensionist	Side 354
	Paven og mig	Side 355
	Pjevs og Annelise	Side 363
	Bare 60 år	Side 364
	Eventyrrejsen	Side 369
	Epilog	Side 379

Mit nye liv i Thailand kan læses som en selvstændig bog

Forfatteren på sin Honda Phantom 200 ccm i 2004 i Pattaya, Thailand

Og siddende i sin gode stol mellem alle orkideerne på terrassen i Pattaya i 2007

1939-1945

Roskilde

Mine første erindringsbilleder er der ikke så mange af, de allerførste er mærkeligt nok fra mine bedsteforældres gård i Vindinge, en dengang lille landsby få km uden for Roskilde. Jeg kan huske at jeg sad bag på min mors cykel på vej ud til gården, og billederne er altid i en dejlig lys sommerfarve med bølgende kornmarker. Det må for min mor have været en anstrengende tur. Idet den gik over en såkaldt marksti indtil vi kom til Vindingevejen, her var der den stejle bakke ved Vindinge Brødfabrik. Og vi kørte turen uanset vej og vind.

Et andet billede er lille mig traskende i en flok af børnehavebørn ned ad Skomagergade, hvor min mor havde værksted og forretning og mig stirrende op for at se om hun stod i vinduet og vinke, hvilket hun gjorde. Det samme billede om den samme flok men nu nede i en tilflugtskælder under en luftalarm. Et tredje, et besøg i en meget stor lejlighed på Dr. Margrethesvej, et besøg hos min far som da må have været flyttet fra min mor. Jeg husker også noget med et skyderi hvor jeg står i stuevinduet på Københavnsvej og kigger ud på folk der har smidt sig ned for ikke at blive ramt. Det var tyskerne der bestrøg vejen på langs oppe fra bakken ved Præstemarksvej og så ud forbi stigningen ved Trekronervej. Hvad de skød efter fik jeg aldrig at vide. Der er andre få og sporadiske billeder som jeg vil prøve at samle op efterhånden som de melder sig i denne fortælling. Men den oplevelse der har sat flest spor i mit sind er fra efteråret 1944 og som jeg har beskrevet under afsnittet Krigens Slutning.

~

Jeg springer lidt tilbage i historien for at begynde ved begyndelsen som jeg som sagt ikke husker så meget af. Der mangler en masse navne som jeg ikke kan finde nogen steder i min mors efterladenskaber og da min halvbror Hans Vilhelm Rasmussen har afbrudt enhver kontakt med mig så kan jeg ikke få hjælp fra ham til at rekonstruere min fars familie. Desværre er han blevet en egocentreret, ensom ungkarl der er vred på hele verden.

~

Og nu da jeg sidder her i Pattaya i Thailand i januar 2009 og læser alt det jeg allerede har skrevet gennem et helt år og skal til at redigere og lægge billeder ind. Når jeg så gennemser alle de billeder jeg fandt i min mors gemmer så ærgrer det mig at hun var så sær. Der er masser af billeder som jeg bare ikke kan sætte navne og steder på, men som helt sikkert har familierelationer. Finder så også flere breve og dokumenter i min stedmoder Annelises efterladenskaber, ting som jeg havde glemt at jeg havde. Dette giver mig så mulighed for at føje meget af det til, jeg har savnet, og gør dermed historien mere korrekt.

Jeg mistede jo ved skilsmissen alle de mapper med fotos som jeg tog gennem et langt ægteskab, og som nu befinder sig hos Mads og Stina i Danmark, men nu finder jeg så alle negativerne hvilket betyder at jeg via en nyindkøbt scanner kan overføre alle negativerne til min PC og så kan der alligevel komme billeder på det meste af historien. Men desværre så var der det meste at et årti hvor det var moderne at lave lysbilleder af alt. Dem fik jeg så for en del år siden vendt til papirbilleder, desværre gjorde specialisten den fejl at han spejlvendte alle som en. De billeder sidder i et par mapper som ligger i Mads og Stinas garage. Så den periode kan jeg ikke pynte med billeder.

Nu lever vi jo i en elektronisk tidsalder så det betyder at alle de billeder jeg har – vel omkring 12.000 i alt - ligger her på min P, nu gælder det bare om, når historien er skrevet, at finde en måde at sende de billeder til Danmark på, så de ikke en gang til går tabt.

~

Jeg er født den 15. september 1939 kl. 20.38 i Roskilde. På Sct. Maria Hospital på Frederiksborgvej. Og blev navngivet Hans Sønder Rasmussen. Hospitalet er en flot bygning, med en palæagtig have omkring. En stor Kristus-statue som centrum af det hele. Det blev ledet og drevet af katolske nonner som samtidig havde en skole for bedre folks børn samt et børnehjem.

Min fødsel faldt sammen med at Hitler lige havde invaderet Polen. Et ikke særligt lykkeligt tidspunkt at sætte små børn i verden på, så der må have været mange frygtssomme tanker der gennemløb mine forældres og mange tusinder andres sind rundt om i Europa.

Jeg skulle efter sigende været født med meget store smerter for min mor, og for hvilket hun var indlagt mange gange siden. Jeg kunne aldrig få min mor til at fortælle noget, hun var på et eller andet sæt, meget blufærdig når det drejede sig om kønslivet og menneskekroppen. Men jeg mener i dag at kunne beskrive det som en forskydning af bækken bunden, noget hun aldrig kom over, og havde tilbagevendende smerter helt op til sin død i 2003.

Dette skulle være slægtsgården på Samsø ved Brundby

Min mor Magda Sønder Vonsen blev født den 1. januar i 1908, vist nok oppe i en lille by nær Kalundborg ved navn Kaldred. Som datter nr. 2. Hendes ældste søster hed Gerda som der senere vil blive skrevet lidt mere om, og hendes yngre søster Bodil som døde ganske ung af tuberkulose og som jeg kun kender via familie billeder.

Hendes forældre var ud af gårdmandsslægter på Samsø. Min mormor hed Johanne Vohnsen Sønder og min morfar Hans Sønder, han havde flere brødre som jeg også kun kender som billeder undtagen én Morten Sønder, som var assurandør i Kgs. Lyngby, og som jeg kun så få gange. Den anden bror hed vist nok Buhl. Min mor får kun en ganske almindelig folkeskoleuddannelse på Vindinge Skole. Har ikke fundet nogen papirer fra hendes barndom, men hun nåede at fortælle at hun kom ud af skolen og arbejdede i kort tid som stuepige for skoleinspektøren inden hun fik andre job, og til slut inden hun mødte min far arbejdede som stuepige hos forskellige fine familier i København, bl.a. en meget fornem dame på Gl. Kongevej, som var så ondskabsfuld at min mor måtte flygte derfra uden løn.

Og endnu engang, aldrig nogen fortælling om hvad hun gjorde som barn og ung. Hvad lavede hun når hun skulle more sig? Hvor mødte hun min far? Hvad havde de af interesser udover politik og bogbinderfaget indtil de gik fra hinanden? Og hvorfor blev de skilt?

*Gravsten for
Marthalene Christine Vohnsen,
på Samsø et eller andet sted.
Må være en slægtning til min mormor. Navnet tyder på tysk oprindelse.*

Det kunne da have været interessant at vide hvorfor min mormor havde et tyskklingende efternavn. Hvor stammede hendes slægt fra. Min mor talte hele livet om Samsø, kan undre mig hvorfor hun ikke en eneste gang tog derover. Især da hun blev pensioneret og havde penge og tid nok. Jeg fandt sener i livet en række udgivelser om Samsø, udgivet af en lokal boghandler, fik dem sendt til hende hvert år til jul. Hun læste knap nok i dem og ville ikke tale om noget når jeg spurgte.

*Til venstre: Min mormor og morfar med døtrene og min far ved gården i Vindinge
Til venstre Bodil som døde ung, Gerda, min mor og min far.*

Til højre: Mine oldeforældre, hvilke aner jeg ikke, og jeg har ikke navnene på dem, og så mine bedsteforældre. Hver gang jeg ser billeder af min mormor kommer duften af køkkenet med nybagt brød, duften af ko når hun malkede, kort sagt landhusholdningsdufte.

Min far Hans Frederik Rasmussen, var født den 12. april 1903 i Roskilde som søn af Ingeborg Agathe Henriette, født Lichtenstein og bogbinder Hans Georg Rasmussen. Som jeg er blevet fortalt historien så var min farmor illegitim datter af en stuepige som på et tidspunkt arbejdede på Fjordvilla. Her var der ud over restauranter også en enkelt lejlighed som beboedes af en charlatan og levemand der var efterkommer af en fyrsteslægt i Liechtenstein.

Min far som telegrafistelev på Roskilde Telegrafkontor

*Og som bogbinder, stående i porten til Skomagergade
Lige over hans hoved hægte der Grevinde Danners
våbenskjold*

Min far fandt senere i livet en bog som han gav mig og som jeg lige nu ikke kan finde. Bogen var en slægtshistorie om familien Fritze (ikke sikker på at navnet er rigtig) men i hvert fald var der et billede af den pågældende unge mands far, og slægtstrækkene er umiskendelige, så ingen tvivl om historiens rigtighed. Ydermere så hængte der nede på Fjordvilla, over døren ind til restaurationen et våbenskjold som skulle være fyrsteslægten Liechtensteins.

Min farfar var bogbinder af profession, et hverv min far senere overtog. Min far havde flere søskende, Elvira, Gerda, Clara og nogle andre som jeg ikke kan huske navnene på.

Og så finder jeg lige pludselig hans eksamenspapirer fra Roskilde Kommunale Mellem og Realskole hvor han går fra 1. april 1915 til han den 30. marts 1920 har bestået Realeksamen med glans. Han ender med en gennemsnitskarakter på 5,23 ud af 6 mulige.

Han beslutter sig åbenbart for at blive telegrafist. Noget man den gang kun kunne blive hvis man havde en realeksamen og et ualmindeligt godt hoved for matematik. Han begynder den 17. maj 1920 og slutter med at blive afskediget den 31. januar 1923 fordi han ikke består den af Telegrafvæsenets fastsatte fagprøve som der står i hans afgangsvidnesbyrd. Han går så åbenbart i lære som bogbinder og hans svendebrev dateret den 20. marts 1926 gør vitterligt at han består med karakteren "Meget Godt". Allerede den 29. juni giver politimesteren ham borgerskab som bogbindermester med ret til at drive forretning på Skomagergade 5.

1. december 1929 lejer han så Skomagergade 26, det der bliver til Bogboden. Hvornår og hvordan min mor kommer ind i billedet melder historien intet om.

De eneste billeder jeg har kunnet finde af min fars forældre.

Min farfar på sit værksted som lå først i Skomagergade.

Min farmor og sikkert min farfar man kan se armen af - i lejligheden i gaden der ikke har noget navn

Og så min farmor i pelsen og min far og jeg udenfor hendes lejlighed.

Den gik mellem Bredgade og Jernbanegade, og lå næsten oppe i nærheden af vandtårnet. Men det var i selv samme lejlighed der senere blev indrettet kontor og opholdsrum for beboerne på plejehjemsbebyggelsen Lammegården, hvor min mor boede i Lammegade 4, de sidste år og hvor hun døde i 2001.

Som jeg er blevet fortalt det, så beboede min mor og far en lille ussel 1. sals lejlighed op ad en hønsstige i Skomagergade 42 med indgang gennem porten, her lå der en tobaksforretning med indgang i en lille krog, hvor den stødte op til Druedahls bageri. Tobaksforretningen blev senere købt op og lavet om til den berømte Bodega 42, hvor slagtermester Buhl solgte sine veltillavede retter. Her har jeg så senere i mit liv siddet og spist frokost i de selvsamme rum som de boede i. Da jeg jo var ventet søgte de og fik en anden meget bedre lejlighed i Ringstedgade 3, med indgang fra Skomagergade.

Et par år senere købte de med økonomisk støtte fra min morfars huset på Københavnsvej 125, det var ejet af en biografdirektør Ejvind Nielsen, som havde et omrejsende biograflæred med tilhørende fremviser og lamper, i mange år med hestetrukken vogn, senere blev der råd til benzindreven ladvogn. Med den kørte han rundt på det meste af Sjælland og lejede sig ind på kroer og forsamlingshuse og viste de sidste nye film og ugerevyer, den tids samlingssted for unge og gamle rundt omkring. Uforståelig for nutidens ungdom der er vokset op i elektronikkens tidsalder. På den tid var der landsbyer og gårde rundt i landet der end ikke havde fået indlagt elektricitet, og kun havde egen vandbrønd i gården.

~

Vindinge

Jeg husker som sagt mine cykelture med min mor ud til morfars gård, så det må have været lige i begyndelsen af fyrrene. Jeg har helt klare billeder i min erindring af gårdens indretning og omgivelserne med. Gårdens navn var Lykkens Prøve på Tranebjergvej og som stadig eksisterer. Man kom ned til huset ad et langt hjulspor med høje popler på højre side.

Til venstre: Når man ser på billedet og sammenligner med min beskrivelse er det for mig forunderligt at man i en alder af næsten 70 kan genkalde sig enhver detalje af alle bygninger indvendig og udvendig.

Jeg var trods alt ikke mere end knap 4 år da jeg så det sidste gang. Den menneskelige hjerne er forunderlig.

Til højre: Gården i Vindinge med min mormor, morfar, mor og far foran stuehuset

Vinduet til venstre er til det lille kammer hvor jeg sov. Det midterste er til dagligstuen og ud mod vejen den fine stue hvortil dørene altid var lukket undtagen når der var gæster eller fester. Så blev der også fyret op i kakkelovnen der.

Stuehuset lå ud til vejen og rummede foruden storkøkken med nedgang til fadebur, et lille bryggers med opgang til loftet hvor der lå et lille kammer. Hoveddøren førte ind i en gang hvor der til venstre lå soveværelset, og ret frem stadsstuen som kun blev brugt ved særlige lejligheder, og så var der hverdagsstuen og et lille kammer hvor jeg sov sammen med min mor når vi overnattede.

Der var en stor lade med et grovbryggers der blev brugt ved ølbrygning og slagtinger og storvask. Bagved lå udedasset. I hjørnet af laden op til den anden længe var der hestestald hvor Mads og Sisse stod. 2 store Nordbagger, så skikkelige som heste nu en gang kan blive, jeg opnåede dog at blive smidt af én gang, noget der satte gang i omsorgen for den lille purk der lå der og jamrede sig. Fra hestestalden kom man ind til køerne, hvor mange husker jeg ikke, men de var mig til stor glæde også, undtagen én gang hvor jeg kom for tæt på da jeg ville give en af dem en roetop og den så løftede hovedet og jeg fik det ene horn lige i panden, man kan den dag i dag se arret endnu. I forlængelse af køerne gik svinene.

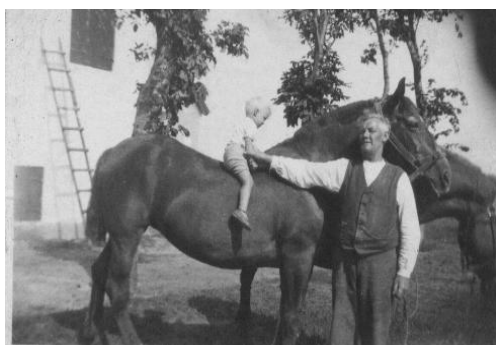
Alle disse billeder er bundet op med tydelige minder om lugte, duften af gammelt hør der lå i kroge og hjørner, støvet fra tærskningen på tærskværket, den ikke særlig uappetitlige lugt fra køernes ajle, som jo er kendetegnet af drøvtyggernes efterlad. Ude bagved lå møddingen hvor der som det dengang var skik og brug også blev smidt døde grise og høns, syge hundehvalpe og hvad der ellers var af affald fra en gård og dens beboere. Intet gik til spilde den gang.

De havde en stor schäfer der hed King, han var mit et og alt. Når jeg var der var han altid lige ved siden af mig. Da min morfar senere flyttede op i lejligheden flyttede King med, men han fik aldrig lov til at komme med hjem til os. Husker ham kun som han lå i en krog i soveværelset eller ude i gangen. Så aldrig min morfar gå tur med ham. Jeg tror simpelthen at de begge indvendig blødte af savnet af gården og af min mormor. Jeg spurgte, så vidt jeg ved, aldrig til problemet. Det ville jo have været nærliggende at King flyttede hjem til os hvor han kunne tumle sig i haven. Men jeg var jo kun en lille dreng så hvordan skulle jeg kunne huske om jeg har spurgt.

King – altid blød, kærlig, varm og duftende af hund

Lidt nede på arealet bag stalden lå der en gammel udtørret mergelgrav hvor hønsene gik, her lå der også gammel rustent køkkengrej og andet godt for en legesyg dreng med hang til, allerede dengang, fantasi og drømme om store ting og gerninger. Her havde jeg mangen god dag mest i eget selskab, for jeg var den eneste dreng i familien den gang. Min moster Gerda måtte allerede have fået min kusine Lis og senere fætter Ole, men jeg husker intet om at vi har leget sammen. I dag tror jeg nok jeg ved hvorfor. Min Onkel Carl Petersen (senere fik han navnet Hammerbo som familienavn) havde slået sig op under krigen, på at lave nogle højst ubrugelige kakkellovne til en billig penge og tjente styrtende, pengene til at starte for havde han lånt af min morfar og som han aldrig nogen sinde betalte tilbage. De havde derfor ikke nogen høj stjerne hos min mormor og morfar.

Lille mig højt til vejrs – om det er Mads eller Sisse jeg sidder på ved jeg ikke.

Mormor, morfar og mig hygger sig nede bag laden.

Min mormor og morfar i stadstøjet, han var en statelig mand til det sidste

De tre brødre Sønder Jens, Morten og Hans

Er fotograferet hjemme hos Morten i Lyngby, sikkert til en rund dag eller jubilæum med alle de blomster og flag.

Min mormor var en stor tyk, varm bedstemor som jeg husker at have siddet på skødet af, puttet mig ind til, med duften af nymalket komælk fra hendes hår og tøj. Åh denne duft af nymalket mælk, en duft som ingen i dag får lov til at opleve, og så det bedste, den første kop af den endnu kropsvarme mælk. Måske det var det, der senere gjorde at jeg ikke kan tåle at drikke mælk, men måske er det pasteuriseringen der har ødelagt min mave, jeg fik senere det samme når jeg drak pasteuriseret øl.

Nede på marken lå der en lille mergelgrav, jeg tror ikke der var fisk i den, men min mor fortalte tit historien om min morfar der havde været til det månedlige marked i Roskilde, og somkom hjem i ret så opløftet stemning medbringende en stor pose nyrøgede sild som han under stor moro bar ned til mergelgraven og lod dumpe i. Nu havde vi for fremtiden vore egne nyrøgede sild i vandet, lige til at gå ned og fange.

Jeg hjælper morfar med at køre mælken ud fra stalden

Min morfars bror Morten på besøg med hans kone, min moster Gerda med sin datter Lis og fætter Ole på armen

Jeg vil tro at gården har været på 20 tønder land, en str. der var meget almindelig på den tid. Min morfar var en forgangenens mand, han så muligheden i Andelsbevægelsen og fik snart stablet Vindinges eget mejeri på benene, han fik startet en lille afd. af korn- og foderstof i byen, samt andre tiltag f.eks. forsamlingshuset. Han blev senere belønnet med titel af hjælpesognefoged, en høj stilling på den tid. En slags vicesherif kan man vel kalde det.

Oppe for enden lå digerne, der adskilte de enkelte gårde, her sad jeg i timer og kiggede på firben, digesvaler og andre fugle og dyr der levede i krattet og King var hele tiden i hælene på mig. En god start for et videbegærligt barn.

Men det kan ikke have været så mange år, for under krigen, vist nok lillejuleaften 1944 døde min mormor, de var allerede flyttet fra gården på grund af hendes sygdom, hun led af meget svær diabetes, og havde fået en lejlighed på 1.sal. For det jeg husker, er at vi er hjemme hos min moster og onkel på

Elisagårdsvej og siddende i deres fine stue, de voksne jo helt sikkert meget nedtrykte og sorgfulde. Jeg husker at jeg fik en lille gave i trøst, en schæferhund med hundehus lavet i noget støbt metal, hvor man så kunne tage hunden ud af huset og sætte den ind igen. Den var nu ikke videre gennemtænkt for hunden skulle kantes ind på en ganske bestemt måde for at være i huset. Men ikke desto mindre har den fulgt mig indtil for få år siden hvor Jonas fik den at lege med.

~

Min mor havde mange mærkelige indgange til liv og død. En af dem var at børn skulle beskyttes mod dødens oplevelser, så jeg fik end ikke lov til at se min mormor da hun lå oppe på 1. sal. Senere gentog det sig da min morfar døde og da var jeg en voksen, forlovet mand. Dette har givet mig en underlig akavet, ja faktisk forkvaklet skræk for at se døden i øjnene. Da min far døde år senere så jeg for første gang en afdød, og kunne ikke forbinde det med noget ubehageligt andet end en endegyldig afsked med et andet menneske.

~

Senere da jeg havde fået min egen lille cykel, kørte vi sammen ud og lagde blomster på mormors grav. I samme gravsted lå også min moster Bodil som jeg jo aldrig nåede at se. Når vi så var i Vindinge skulle vi altid lige ud at vende forbi gården. Efterhånden som jeg blev ældre blev det en større og større belastning, denne evindelige kredsen om barndomshjemmet.

Til sidst blev det en direkte pestilens for mig og min hustru og børn, alt drejede sig om gamle minder. Min mor kunne de sidste mange år ikke beskæftige sig med andet end forhistorien. Ikke på en konstruktiv måde, det var mere som en lang række bebrejdelser. Hendes evindelige første spørgsmål når vi endelig besøgte hende eller hun os. "Har du været ude på Københavnsvej?" "Vindinge?" eller "Har du snakket/hørt fra den eller den.....?" Mennesker som vi ikke havde hørt fra i årevis og ikke anede om de stadig eksisterede.

Billede af baggården Bredgade 4. Billede af gården i ejendommen Bredgade 4 - de såkaldte "nummerhuse". Området var blandt byens fattigste, her ikke mindst tydeligt ved børnene i laser og pjalter. Husene var ejet af Købmand Borch, hvorfor de også gik under betegnelsen de "Borchske Huse". De blev siden nedrevet i 1907.

Billedet er fra Danske Billeders arkiv

De fattighuse jeg omtaler så næsten lige så slemme ud. De var også ejet af byens rige slægter.

1945 - 1950

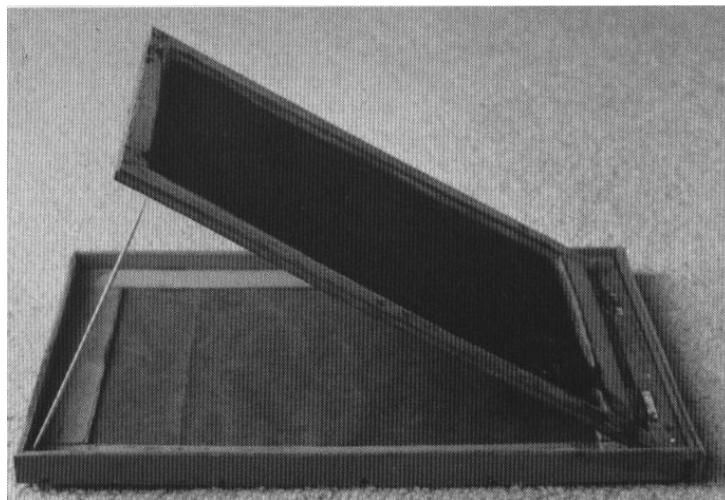
Krigens Slutning

De eneste mentale billeder jeg har af min far fra de år, må være lige før krigens ophør da han blev stukket af en dansk Hipo og fanget af Gestapo. Jeg erindrer som var det i går at der hjemme på Københavnsvej kom en flok tyske soldater og danske Hipo for at arrestere min far, uvidende om at han allerede var taget nede på værkstedet i Skomagergade og ført til forhør på Gestapos hovedkvarter på Maglekildevej. Jeg må da lige have fyldt 5 år og jeg husker jeg stod op ad et brunt klædeskab i soveværelset mens en, i min barnehøjde og med mine barneøjne, meget stor tysk soldat stod foran mig med en riffel med påsat bajonet trykket mod mit bryst, min mor stod i døren og kæmpede som en løvinde for at komme ind til mig men blev holdt tilbage af adskillige granvoksne soldater i de hæslige grønne uniformer.

Jeg kan selv i dag, mere end 65 år efter, vågne med mareridt. Både min afdøde hustru og min nuværende har oplevet mig siddende skrigende i sengen og pege mod et punkt som kun jeg selv kunne se. Uhyggeligt hvad der fælder sig i et sind fra de tidligste barneår.

De gennemsøgte hele huset men fandt ikke den kontrabanden de ledte efter. Min mor og far skrev og trykte illegale blade. De blev ”trykt” på en stensilmaskine som kan ses her. Min mor fortalte senere at blade og papir var gemt oppe på loftet under nogle gangbrædder, men den kan jeg ikke tro på, i og med at man skulle balancere på en lille stige som stod meget yderligt på kanten af det øverste trappetrin. Det ville man ikke kunne uden at Nielsens havde hørt og set alt. Det hed sig at familien der boede på første sal, Laura og Niels Nielsen begge var nazi-sympatitører, men det kan jeg ikke rigtig tro på, al den stund at de passede mig når jeg skulle være alene hjemme og det de næste mange år. Jeg kaldte hende altid Nilen.

Efter krigen bad mor mig om at kravle op og finde dem men de var væk, Tænker min far har nåetat få dem af vejen.

Trykrammen fandt jeg afbildet i den bog der omtales i teksten. Bladet hed ”Kampens Vej”.

Hvor mange eksemplarer der blev trykt ved jeg ikke og hvordan de omdelte dem må blive rent gæt.

Jeg blev senere fortalt at de dækkede bladfremstillingen som møder i en skak klub og en litterær klub hvor der blev læst op af forskellige forfattere. Det var vel af den årsag at både Martin Andersen Nexø, og især Hans Kirk, Herluf Bidstrup, Hans Scherfig og mange andre af datiden koryfæer havde deres gang i huset. Jeg kan svagt huske Aksel Larsen og Gustav Wied, Landsretssagfører Karl Madsen og Robert Storm P.

Min far blev først afhørt nede på Maglekildevej hvor Gestapo holdt til, i den villa der efter krigen blev kriminalpolitiets, derfra blev han ført til Dagmarhus og senere Blovstrød og derfra endte han i Frøslev. Han fortalte senere at han fik forfrysninger i tærne og selv måtte amputere sin storetå med et sløvt barberblad. Der gik heldigvis hverken betændelse eller koldbrand idet. Om det er sandt ved jeg ikke for jeg fik aldrig mulighed for at se hans tær og jeg fik aldrig verificeret med Pjevs. Men han gik dårligt det kunne jeg jo se.

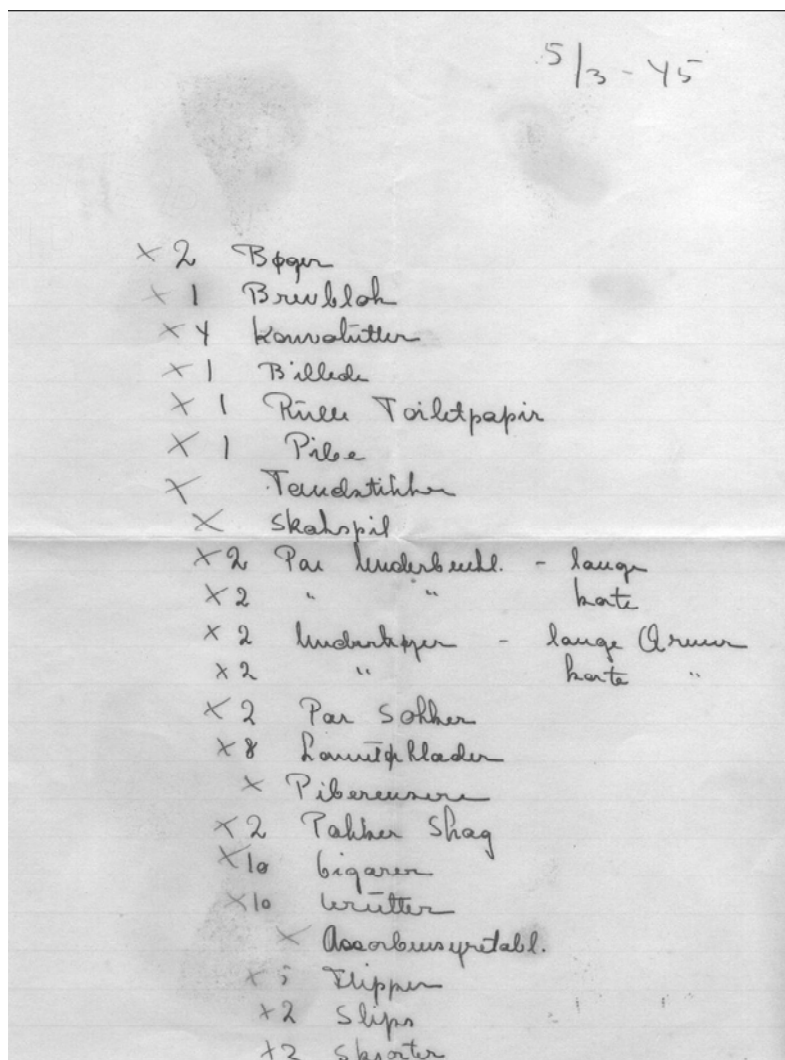

Billedet er taget fra artiklen om min mor i Aftenavisen Roskilde Tidende den 28. april 1980

I denne fortæller min mor en masse detaljer som jeg intet vidste om da jeg skrev dette første gang og måtte så ind og ændre i teksten. Jeg har ikke billede af min far i samme situation – det er min mor der står bag de to drenge, hvoraf den ene er mig man lige kan skimte ansigtet af.

Frihedskæmperen er Regnar Petersen som sammen med sin bror Ejner kom hjem samme dag.

Jeg husker de to gæve kæmper fra min barndom, selv om de havde været den store tur igennem en koncentrationslejr så var de nogle rolige, stille mennesker, som altid var smilende og hjælpsomme.

Jeg husker ikke selve 4. maj men kort tid efter kom min far hjem med en af de første hvide busser, han var efter at have siddet i Dagmarhus blevet overført til Frøslevlejren og stod for tur til at blive sendt til en koncentrationslejr længere nede i Tyskland men han slap altså på grund af tyskernes kapitulation. Jeg var med til modtagelsen oppe på Hestetorvet hvorefter han sammen med mange andre af de befriede fra byen, der kom hjem den dag, blev ført i triumftog gennem byen siddende på forsædet af en engelsk jeep med et skotsk sækkepibeband i spidsen, og lille mig siddende på skødet tyggende tyggegummi, som jeg havde fået af de engelske soldater. Det er vel derfor at jeg den dag fyldes af en helt utrolig glæde og stolthed når jeg hører denne musik, hvor i verden den end har lydt.

Men hvorfor han blev kørt til Roskilde kan jeg så ikke forstå, da jeg har fundet nogle breve fra Dansk Røde Kors som Annelise sendte til ham fra Gustav Adolfsgade 4 på Østerbro. Her søger hun ombesøgstilladelse i

Vestre fængsel og får det bevilget til den 21. februar mellem 9-11 besøget må dog kun vare 10 minutter og samtalen må kun dreje sig om rent personlige anliggender. Den 9. marts får hun brev om at han er overført til Frøslevlejren, men inden da den 5. marts får hun en ønskeseddel fra min far, åbenbart det han må medtage til lejren i Frøslev. Hvad han skulle bruge slips og flipper til må guderne og ham selv vide. Men shag'en, cigareer og cerutter fik han da bevilget også.

En af de mange engelske kolonner som kom gennem byen på vej til kasernen.

Den kolonne min far og jeg kørte med var kæmpe stor med både skotske og danske orkestre.

Mine forældre, kan jeg forstå, var allerede gået hver til sit, min far boede i en lånt lejlighed på Dr. Margrethes vej hvor jeg husker at have besøgt ham. Men de må jo have holdt sammen på én eller anden led siden tyskerne eftersøgte ham hjemme i huset.

Der er mange huller i min historie, men det grundes i at min mor, som før sagt, ikke ville tale om det, men altid sagde at hun en dag ville skrive sin historie. Først mange år efter fik jeg via et interview hun gav til en journalist fra Roskilde Tidende et lille indblik i fortiden. Hun må have været 72 da hun gav historien, men mig ville hun stadig ikke fortælle noget. Jeg fandt dog den bog hvor noget af historien var skrevet da jeg ryddede op i hendes dødsbo.

I dette interview fortæller hun bl.a. om tyskerne på vejen hjem må Tyskland stoppede op uden for huset og efterlod en masse i vejkanten, våben, uniformsdele, ødelagte biler og meget mere. Jeg kan for min del fortælle at ovre på den anden side af vejen, lå den der sti (vej) vi brugte når vi skulle til Vindinge. På hjørnet af Københavnsvej og denne sti lå der en forsænket mark hvor tyskerne havde gravet skyttegrave her fandt vi i dagen efter mængder af udstyr, hvorfor vi ikke forsynede os ved jeg ikke, måske af frygt, jeg fik dog tilegnet mig et bælte med en bajonet og nogle tasker der hængt i det. Men der var ingen patroner kan jeg huske. Jeg havde bæltet i mange år og brugte det så når vi legede cowboy og indianere. Alt dette ragelse lå der, måske kun et døgn eller mindre så var alt væk, hvem der har taget det vidste vi ikke. Måske det danske militær som jo var kommet tilbage, måske politiet, måske nogle lyssky elementer. Men jeg kan huske at det eneste vi så nede i disse skyttegrave var blodige bandager og menstruationsbind fra de danske såkaldte feltmadrasser der måtte flygte sammen med deres tyske kærester. Der lå tusindvis af tomme konservesdåser. Hvem der dækkede gravene til ved jeg heller ikke. Måske Sivertsen som ejede marken.

Kørte men hen af stien langs marken, kom man til en gammel muret lade, her havde tyskerne haft garage og der stod en masse biler i flere år efter krigen. Ja der var flere steder derovre hvor der stod bilvrag, dem legede vi i, de næste mange år.

Forfatteren Henning Bjørn Larsen interviewede min mor engang sidst i 80'erne om tiden under besættelsen. Det skulle indgå i hans del af Historisk Samfunds bog om Roskilde Amt under besættelsen. Først den 29. marts 1990 sender han et undskyldende brev over forsinkelsen og et eksemplar af hans særtryk. I den fremgår der lidt om min mors og fars deltagelse i modstandskampen. Her er der også billeder der kalder minder frem. Bogen er udgivet på Forlaget Særtryk. Desværre er mit eksemplar ret så ødelagt da det lå på min mors sofabord. Hun havde det med, de sidste år at finde alle gamle bøger frem, som hun aldrig før havde så meget som kigget i. Så lagde hun små sedler, boner, papirlapper ind der hvor der var noget af interesse for hende, og så lå bogen bare der, måske sammen med breve, reklamer, aviser og andet skrammel. Det var et kæmpearbejde at sortere skidt fra kanel da hun døde. Og værst af alt, hjemmehjælpen havde fundet ud af at da hun ikke ville spise andet end sødt så skulle hun næres med varm kakao, den spildte hun så, over alt, ned af sig, væltede koppen, så bl.a. denne omtalte bog var klæbet godt til i størknet kakao. Stakkels mor, at ende sit liv sådan, men mere om det senere.

~

Børnehaven

Den lå i en navnløs gade der gik fra Bredgade og op til Jernbanegade og mandede ud ved det vandtårn som desværre blev revet ned. Min tid i børnehaven husker jeg mest som et mareridt, en god og en dårlig leder hvor den dårlige var en af den gamle skoles tyranniske frøkentyper, der styrede dagligdagen med jernhård disciplin. Vi fik et dagligt måltid varm mad, men da der var rationering på alt har det vel været begrænset hvad man kunne få serveret. Men jeg husker tydeligt at vi flere gange om ugen fik Rosenkål og jeg blev tvunget til at spise rub og stub selv om jeg brækkede mig ud over det hele, hver gang. Den dag i

dag kan jeg ikke gå forbi noget sted hvor der serveres Rosenkål eller bare en forretning hvor det sælges, så snart jeg kan lugte denne rædsel bliver jeg nødt til at skynde mig bort ellers brækker jeg mig. Troede også jeg slap for disse ulækre grøntsager da jeg flyttede til Thailand men – næh nej, her bruges de skam også men mest af udlændinge.

Den gode leder frk. Juul husker jeg kun som hende der trøstede når man f.eks. var faldet og slået sig eller led af en eller anden børnesygdom.

Når der var luftalarm blev vi gennet ned i kælderens i et indrettet beskyttelsesrum. Børnehaven var en stor grim grågul bygning på 4 etager som lå bag ved fattiggården i Bredgade. Fattiggården bestod af to længer med en port imellem, og så havde hver længe et antal rum fordelt på hver side af en lang gang. Fattigt, ussel, men dejlige mennesker de fleste, min mor kendte qua sin politiske overbevisning mange af dem og vi var tit inde og besøge nogle af dem. I årene fremover, indtil jeg næsten var flyttet fra byen havde jeg stadig bekendte der som jeg besøgte. En af de ting som mine jævnaldrende hjemme fra vejen da vi begyndte i skolen, slet ikke kunne acceptere at jeg plejede omgang med sådan nogle fattigrøve. Paradokset var og er, at de alle så at sige var børn af hjemmegående mødre hvor manden var enten jord og beton, kommunal-arbejder, eller noget helt tredje som ikke afstedkom højere status på den gældende rangliste i byen. Var man først endt på fattiggården var der ingen vej tilbage, bare en fortsat rutsje tur ned i dyndet.

En endnu mere ussel fattiggård lå lidt længere oppe i Bredgade, på hjørnet af Gullandsstræde. Et virkeligt faldefærdigt slum, det der fra gammel tid blev brugt som aftægt hvor folk der var havnet i bundløs gæld blev henvist til. Det blev revet ned i begyndelsen af 50'erne. Her sad, babyer, børn, unge, forældre, gamle på trappestenene og tiggede almisser fra de forbigående. Børnene blev fornægtet adgang til skoler og andre steder, de havde overhovedet ingen muligheder for at gå bedre en fremtid i møde. Jeg lærte tidligt at samle fødevarer, tøj og andet, og så bringe dem til disse stakkels udstødte. Kan aldrig nogen sinde få de billeder ud af mit sind når jeg så hvordan de kastede sig over de usle stumper som vi havde fået samlet. Det var jo dråber i havet. Fuldstændig udslukte blikke i børnenes øjne, og så er der nogen der tror på en retfærdig gud.

Min farmor boede i en lejlighed få meter fra børnehaven men hvor meget jeg end forsøger, husker jeg kun svagt at have besøgt hende få gange og aldrig alene. Hun skulle efter sigende have været en noget stramtandet gammel satan.

~

Skomagergade

Min farfars bogbinderværksted lå lige først i Skomagergade i noget gammel byggeri med bindingsværk, som desværre nu er revet ned for mange år siden da én eller flere byrødder i 1960-70 havde sat sig for at forny byen uden skelen til kulturelle rødder og bevaringsværdige bygninger. Havde de ikke været, havde Roskilde i dag huset nogle af middelalderens flotteste bygningsværker á la Den Gamle By i Århus og i Køge. Her holdt bl.a. de senere så kendte Carl Schenstrøm (Fyrtøjet) og Harald Madsen (Bivognen) til, han blev senere ejer af det kendte traktørsted Skovly i Boserup Skov. Han er vel en del af mit senere behov for morsom optræden selv om det tog mig årtier at frigøre mig fra generthedens åg.

I hvert fald så fik min mor og far startet et bogbinderi og et antikvariat i Skomagergade 26, "Bogboden". Billederne herunder er fra omkring 50'erne, til venstre ligger Isenkræmmer Holmbom og modisten til højre er endnu ikke afløst af ejerens forretning Materialisten, som så senere blev til Matas.

Det må være omkring krigens slutning og deres skilsmisse, at jeg husker min mor som arbejderske på Maglekilde Mineralvandsfabrik, hvor jeg besøgte hende på mange gange. Her kom

kilden fra sit udspring længere oppe mod Domkirken, fossende ud af en løvemund med en pragtfuld manke til at flankere det hele, vandet løb så via en granitforet kanal ind i fabrikken og blev brugt til dels at skylle flasker med og dels til at bruge i sodavands-fremstillingen. Det vand var det reneste, klareste

vand jeg husker at have smagt i hele mit lange liv. Hvor længe min mor arbejdede der ved jeg ikke, men det kan ikke være ret længe.

Antikvariatet var vel nok verden mindste butik. Måske 1½ meter x 2 meter. Man ringede på en klokke og så kom min mor ned fra 1.sal og åbnede en dør. Kunderne havde på forhånd udpeget hvilken bog/bøger de ønskede at se på. Der var et stort vindue ud til gaden, nåh ja, stort og stort vel 1½ meter i bredden og 2 meter i højden, her var der hylder hvor bogryggene stod ud mod gaden, hvis det ikke var en rigtig lækkerbisk, så var den med forsiden ud ad. Der var en smal passage ind til baggården og de første 2 meter var så forretningens vinduer den vej. Her var der indenfor, to reoler i en smal bogs tykkelse, der kunne svinges til side, de var opdelt i to sektioner hvor bøgerne så stod side om side med forsiden ud af, så kunne kunden se titel m.v.

Når de så kom ind måtte de gå ud igen, indtil de lærte systemet at kende. Min mor svingede den angivne part op og tog den ønskede bog ud hvorefter hun lukkede reolen, åbnede døren og kunden kunne så endelig betragte, vurdere det eftertragtede objekt. Jeg kan ikke huske om der var andre antikvarier i byen på den tid, men jeg tror det ikke, min mor fik mange henvendelser fra byens mange boghandlere som ikke havde det eftersøgte værk og henviste så til "Bogboden" navnet på forretningen. Min mor havde mange, endda utroligt mange af byens mere velanskrevne borgere som kunder, men priserne var små og dermed hendes indtægter.

Min mor og far mens de endnu arbejdede sammen. Roderiet er helt typisk min far, da min mor arbejdede alene var alt systematiseret og nogenlunde rent. Det store håndtag til venstre for min mor, er til den store papsaks.

Oppe på 1.sal var så bogbinderiet, det var ikke meget større. Det var et værelse tilhørende naboen, en af byens førende familier på den tid. En Lise Nørgård tid, hvor børnene, som jeg legede med, måtte bruge 3. person:

"Vil mor det, vil far det"..... Han var Assurandør Herr. Højsgård, en modbydelig arrogant stodder rent ud sagt, ingen tvivl om det, jeg mistede desværre kontakten med alle 3 børn senere. Men ved at sønnen Peter flyttede til fjernøsten et sted og da jeg på en tur herud mange årtier senere, ville opsøge ham kunne jeg ikke finde hans navn. Tror nok han blev uddannet hos ØK.

Værkstedet var sikkert et tidligere tyendekammer var vel ikke større end 4x2 meter som han så udlejede for at tjene det ekstra.

Døren ind til hans kontor var blokeret via et snedigt udtænkt system af en hvis Sven Klamer, byens billedskærer, som jeg vil fortælle mere om senere. Det var en finerplade som kunne hejses ned og bruges som arbejdsplads for plakater der skulle klistres op. Lige når man kom inden for døren var der en lille kakkellovn og klods op ad den stod en skæremaskine med en stor trækasse nedenunder til papir affald. Utroligt at der ikke gik ild i lortet med alt det papir klods op af en glohed ovn i vintermånederne. Under maskinen havde min mor en lille hylde kilet fast der stod en lille blikskål, her havde hun vaskevand til hænderne, vandet blev så skiftet nogle gange om dagen og skulle hentes i et vaskehus bagerst i gården. Maskinen stod lidt på skrå så der bag ved blev et lille plads man kunne stå på når man skulle løfte træpladen ned eller man skulle skære pap på den store papsaks der stod bagved. Bagved den, op mod vinduet var der så kilet en lille hånd- og fodbetjent hæftmaskine ind.

Som det fremgår af de følgende mange sider så er der ikke ret mange billeder fra min barndom. Min far må åbenbart have taget kameraet med sig da han flyttede og der blev ikke råd til noget før jeg selv købte et midt i 50'erne.

På pladsen under vinduet stod en trækasse hvor man kunne sidde på når den var hjemme. Den blev en gang i mellem fyldt med færdige bøger som skulle forgyldes. Der var ingen i byen der kunne det. Det var det eneste min mor aldrig nåede at lære. Så blev kassen sendt ind til en bogbinder i København der kunne

det. Kassen blev hentet og bragt af Fragtmand Andersen. Kommissær hed det den gang. Andersen havde lagt pengene ud inde i København og så fik han dem plus for fragt når han afleverede kassen. Det var ikke altid min mor havde nok penge når han kom, så måtte hun bede om henstand et par dage. Hun sørgede altid for at få betalt i løbet af få dage. Betalingen for en bog var virkelig ussel set i lyset af den store arbejdsproces det er at indbinde en bog i hånden som det hed. Der var 62 forskellige arbejdsprocesser før bogen var klar til forgyldning.

Min far fremviser stolt sine værker på en håndværkerudstilling. Han var en dygtig bogbinder, lige som min mor var det. De 5 bind yderst til højre, der ligger ned med en bog stående ovenpå, er H. C. Andersens samlede eventyr, dem solgte han ikke men havde lavet dem til mig. De står her på hylden i stuen i Pattaya. Må være en formue værd i dag.

På den modsatte væg var der så et langt arbejdsbord hvor der var plads til at to kunne sidde og arbejde, her var der op ad væggen så et utal af reoler med hel og halvfærdige bøger og noget tilbehør til fremstillingen. Under bordet var der plads til diverse papirer. For bordenden havde

hun et spritapparat hvor der stod en limpotte og småsimrede det meste af tiden. Når hun skulle koge vand måtte den så tages af. For enden af bordet stod den kæmpestore bogpresse hvor bøgerne sad i spænd i kortere eller længere tid mellem hver proces og helt for enden et stort skab hvor hun opbevarede skind og andet udstyr.

Når man fortsatte ind gennem den smalle port forbi forretningens vindue lå der en underlig skæv tilbygning i bindingsværk. Her holdt fotograf Valdemar Larsen til. Han var byens kanonfotograf som det hed den gang. Han havde et stort kamera indbygget i en stor trækasse med et sort klæde der dækkede optik. Det stod på et tungt trebenet stativ. Han stod fast oppe foran springvandet i al slags vejr, nåh nej ikke i regn- og snevejr, det kunne apparatet ikke tåle. Når der så kom kunder, kunne de vælge springvandet, rådhuset eller domkirken som baggrund. Han satte så en lysfølsom glasplade ind i boksen, når billedet var skudt via et kæmpe fyrværkeri fra en magnesium flashkanon, så tog han glaspladen ud,

han havde fiksér og vand i to spande nede under stativet som han lagde pladen ned i. Når han så havde motivet i kassen skyndte han sig i langsomt løb ned ad Skomagergade til forretningen hvor han fremkaldte og kopierede og tørrede, hvorefter han ilede tilbage til torvet hvor kunden var tilsagt til at hente sit billede efter en time.

Fotograf Larsen siddende foran kakkelovnen på Klamers værksted.

Når han kom hjem i forretningen om aftenen, rensede han de glasplader han havde brugt i løbet af dagen, satte dem til tørre og så var de klar til brug næste dag. Ud over det solgte han kameraer og andre fotoartikler fra sin lille butik, bag ved havde han mørkekammer til sit atelier for pasfoto og lignende. Han havde et meget større atelier i privat boligen som var en forholdsvis ny villa bygget bag i gården. Her havde han store dekorationer til brug for atelieroptagelser.

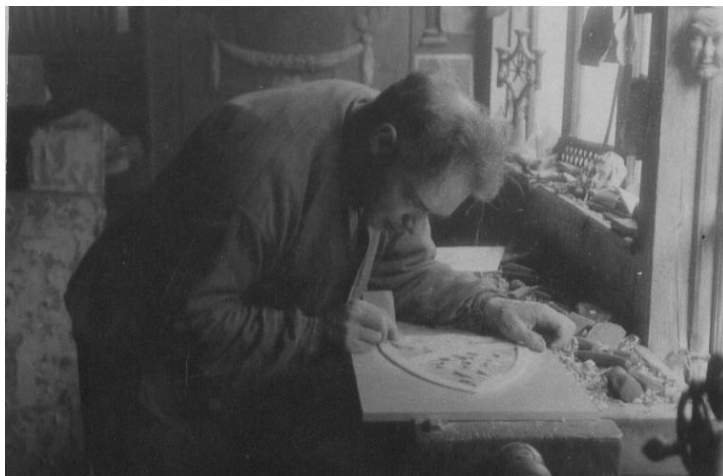
Bag ved villaen var der en stor have der strakte sig næsten ned til Bondetinget. Arealet hvor villaen og haven lå, havde i sin tid været Grevinde Danners ridebane. Hendes våbenskjold hængte på den indvendige side af den smalle port. Gør det måske stadig.

Lige bag fotobygningen kom der en stejl trappe op til billedskærer Svend Klamers værksted. Det var en toetages bygning der i stuen rummede gårdens pissoir og tre toiletter (lokummer) med en faldstamme

så høj at tog sekunder før man hørte plumpet når man sad der. Der stank som én i helvede, næsten altid, da rengøringen skulle gå på skift af brugerne og de var jo mange, der lå også Petersens brændeskur.

Nede under trappen havde min mor et lille træskur ikke mere end godt en meter højt og vel 1½ meter langt. Her havde hun koks og optændingsbrænde. Når man skulle hente brændsel skulle man næsten krybe for at komme derind.

~

Jeg tilbragte megen tid både hos Larsen og Klamer og jeg var ikke ret gammel før Klamer gav mig mit eget værktøj, save og stemmejern. Han lavede det alt sammen selv. Fandt det jern han havde brug for, som regel gammelt savbånd som han så sleb og filede til og lavede så skafter. Jeg lavede som noget af det første skæftet til min egen spejderdolk. Den har jeg endnu.

Klamer i gang på sin høvlebænk, åbenbart med et våbenskjold. Han havde mange bestillingsarbejder i byen.

Han fandt motiver i gamle bøger og i kirker og mange andre steder, så kopierede han dem eller kalkede dem over på silkepapir, evt. forstørrede dem proportionalt op og så overførte dem via en kalke til den eller de træplader som han nu skulle bruge til skilte eller dekorationer i kirker og andet. Jeg har stadig nogle af hans bogbinderknive han lavede til min mor, uforgængelige.

Hans båndsav var en hjemmekonstrueret Georg Gearløs. En kæmpe trækonstruktion hvor han havde et savblad der kørte op og ned i et spor. Den blev så drevet ved at man trådte op og ned på en træpedal i et vældigt tempo mens man førte træpladen gennem saven i den udskæring man nu skulle lave. En præstation, man skulle jo koordinere både bevægelsen af 2 arme og et ben og holde balancen med det andet. Utroligt at han ikke mistede en finger. Selv jeg fik lov til at skære mine egne plader til. Klamer lignede når han savede og skar, noget der kom fra en tegnefilm. Han havde savsmuld i hår og på tøj. Han havde store buskede øjenbryn som blev ekstra store af al det snavs. Somme tider lignede han en ren trolld. Og det skete at han i ren distraktion, hvad han var slem til, glemte at børste sig bare lidt af, så når han begav sig ud i byen med noget der skulle leveres, i en karakteristisk småløbende gang, så for folk der ikke kendte ham, skræmt til siderne. Når han så stod f.eks. oppe hos domprovsten og afleverede sit produkt så måtte gulvet fejes og renses når han gik, der lå ligesom en krans af træspåner og savsmuld omkring ham. Men han var, når han gik på kundebesøg altid iført jakke, vest og slips. Slipset kunne stå alene, så fedtet var det. Men han var et elskeligt menneske som jeg holdt meget af.

Klamer boede nede på Maglekildevej sammen med sin gamle mor. Jeg nåede, så vidt jeg husker, kun at se hende nogle få gange. Det var en underlig bolig, Nogle lejligheder som var bygget lige som på pæle med en trævaranda foran, man skulle op ad en trætrappe for at komme op. Den lå lige op ad Maglekilden og havde sodavandsfabrikken som nabo. Mange år senere da jeg kom den vej forbi var bygningen revet ned. Den mindede lidt om Trægården på Frederiksborgvej som også hurtigt forsvandt.

Klamer i sit hjem på Maglekilde. Han var ikke blot billedskærer men også en fortrinlig maler.

Det høje maleri til venstre er af min mor som stod model for ham.

Jeg aner ikke om nogen fik reddet alle værkerne da han døde. Håber da museet fik taget sig sammen.

Det var en enorm samling han havde.

Klamer havde telefon som jeg fik lov til at låne mod betaling når jeg skulle ringe ind til min far. Telefonen var et gammelt monstrum som hængte højt oppe på væggen, hvorfor ved jeg ikke. Selv Klamer måtte stå på en lille skammel når han talte (jeg arvede skamlen og bruger den hver dag når jeg sidder her ved min PC). Når jeg skulle tale fik jeg en endnu højere skammel så jeg kunne nå. Telefonen bestod af en kasse med et håndsving når man ringede op og afsluttede og med en tragt som man skulle tale/råbe ind i. Selve hørerøret hængte på en krog og det løftede man af og holdt for øret.

Den gang var det via telefoncentral, hvor man ringede op til centralen, fik en dame i røret og så bestilte man så hos hende det ønskede nummer. Hvis nummeret var ledigt stillede hun videre, hvis ikke kunne man så bestille samtalen, så kaldte hun op når nummeret blev ledigt, så det var bare med at blive i nærheden af telefonen. Den tids telefondamer var byernes sladdercentral, de kunne jo sidde og lytte med hvis de ville, så de vidste alt om alle. Hvem der havde ringet til hvem, vidste de altid og mange gange også hvad der blev talt om. Især på landet var det en pestilens for borgerne.

~

Nu 60 år senere hvor jeg bor i Pattaya, Thailand var jeg et af de første år ude på et meget flot byggeri af en trækirke, som har været undervejs i mange år. Den hedder Sanctuary of Truth. Den ligger ude i en bydel til Pattaya der hedder Naklua. Det har taget mange år at bygge den og de arbejder stadig på den. Den er udelukkende bygget af ædle træsorter. Her er der titusindvis af træfigurer i et utal af størrelser og da jeg var der, var en af attraktionerne at man, hvis man ville, kunne få lov til at deltage lidt i udhugningen af en figur de var i gang med. Jeg skulle selvfølgelig prøve om jeg kunne huske hvordan man gjorde. Og sandelig om ikke det bare blev perfekt, så perfekt at de selvfølgelig undrende spurgte ind til min kunnen og jeg forklarede så hvor jeg havde lært det. Jeg fik lov til at skære en hel del mere i figuren. I dag sidder der et eller andet sted i kirken en figur af en gudinde med smukke bryster og et lille forkert snit i overlæben. Så jeg har, kan man sige, deltaget i bevarelsen af kulturen i Thailand.

Her ses jeg snitte en del af en figur til udsmykningen, på det andet billede kirken under opførelse, det er fra 2002.

I dag 7 år senere er det anderledes flot. Et meget smukt byggehåndværk, man har arbejdet på kirken i over 30 år, og regner med aldrig at blive færdig. Mange thaier får deres håndværksmæssige uddannelse her.

Jeg har stadig en figur Klamer skar af min mor som ung. Her står hun på skrævende ben iført en overall, hvilket jo ikke var almindeligt for kvinder på den tid. Min mor var for samtiden en bemærkelsesværdig kvinde. Hun var smuk, ingen tvivl om det og derfor meget omsværmet. Hun gik kun i lange bukser hvilket forargede byens fine kællinger, for det kunne en "dame" bestemt ikke. Hun gik ikke i fine silkebluser, hendes foretrukne var en hjemmesyet busseronne gerne i noget smart moderne mønster, for det meste noget hendes kunstnereninder farvede ind for hende. Kun meget sjældent havde hun en nederdel på.

~

I samme ejendom lå der en modist (hatteforretning) og en materialhandel som senere blev til Matas. Ved siden af den lå Monopol herretøjsforretning hvor der var en port ind til baggården, det var en af de mere moderne bygninger i gaden. Jeg legede lidt med en dreng der, han blev senere en meget kendt kunstmaler, husker ikke lige nu hans fornavn men de hed Severinsen til efternavn, tror næsten det var sønnen fra Monopol. Der lå en legetøjsforretning i porten i mange år. Og lige ved siden af den lå der en lav bindingsværksbygning med en chokoladeforretning. Den hed "No Name" og havde fabrikation af de lækreste chokolader ude i baglokalet, om sommeren lavede de deres egne vaffler på en vaffelmaskine der stod i vinduet ud til gaden. Sikke en duft der bredte sig i hele Skomagergade, når de bagte. Jeg legede tit med sønnen og det var en fornøjelse at lege i deres baggård lige under vinduet til chokoladefabrikken, det

skete, men ikke ret tit, at noget af det de lavede ikke blev så pænt og når vi så var der så fik vi det. Sikke mavepiner der blev slæbt hjem den dag.

Oppe på første sal var der et lille kontor med noget rejse/turistbureau. Det udviklede sig i løbet af nogle år til det første Roskilde Turistbureau og de flyttede til en bygning oppe på Stændertorvet i rådhusbyggeriet, ved siden af de offentlige toiletter.

Til den anden side af mors forretning ned mod Sct. Olsdatterstræde lå Isenkræmmer Holmbom. Skomagergade var en spændende gade på den tid med en masse gamle gårde.

Ovre på den anden side af gaden lå Barber Mortensen hvor jeg blev klippet. Da jeg var helt lille hadede jeg det og nægtede, så lokkede min mor mig en legetøjsbil, og så indvilgede jeg, men under protest.

Barber Mortensen og hans søn drev forretningen i mange år. Det var den gamle Mortensen der engang da jeg ikke var så gammel fortalte mig at inden jeg var 25, måske før, ville jeg miste alt mit hår. Det var så tyndt sagde han at det ikke ville holde ret mange år. I dag som 69 årig har jeg stadig mit hår, ikke særlig stor måne, faktisk ingen, kun lidt tynd i toppen, men det er sundt og godt. Ja selv en mester kan fejle.

Ved siden af den lå Kelps Isenkram, den var – syntes de selv – lidt finere end de andre i byen. Her gik man op i bygningen inde i porten til nogle lejligheder bla.a. et sagførerkontor og Kelp boede selv i en af lejlighederne. Vi kunne fra værkstedets vinduer følge med i alt hvad der foregik, især i den mørke tid når de havde lys i rummene. Ak, ja hvad må et drengeøjne ikke opleve, når naturen går over optugtelsen hos de kære genboer. Men det var nu også en smuk stuepige og fru en skrap tante, det man kaldte en pulverheks på den tid. Så der var vel intet at sige til at husherren lod sig lokke.

Tit når jeg var nede i forretningen cyklede jeg ned i Byparken. Langs med Fjordvilla ad Tuttesti der endte ned ved Sct. Claravej. Hvor Tuttesti begyndte sprang der en kilde, kan ikke huske navnet på den, men nede hvor Byparken startede, havde man lavet et springvand og vandet fortsatte så ind i Byparken. Her snoede vandet sig så i en smal strøm kantet af sten og små vandfald. Her sejlede jeg med små skibe som jeg havde bygget oppe hos Klamer eller hjemmelavede som jeg lavede her og nu af sivblade. Strømmen endte i en dejlig sø med mange ænder og svaner. Der var en ø ude i midten og så var der en lille dam ved siden af som altid var grøn af andemad. Der var en lille legeplads med vipper og en karrusel og en rutchebane, og lige uden for et rigtigt gammeldags ishus med store isvafler om sommeren.

Byparken var ligesom Folkeparken meget kuperet og oppe på toppen lå der en Pavillon med restaurant og uden for en stor asfalteret plads foran en musiktribune hvor der tit var koncerter af al slags musik.

Da jeg blev større var jeg hver tirsdag til Byparkskoncert og især når der var såkaldt ”pigtrådsmusik” slog jeg mine folder på asfalten med Jive og Jitterbug. Jeg havde jo luret dem kunsten af inde i København til asfaltballerne på Enghave Plads og i Tivoli. En sand mester blev jeg, som pigerne elskede at danse med. Ak ja, det var dengang.

Gik man ud af Byparken nede ved søen kom man til Havnegade, her lå Gasværket hvor vognmande hentede koks, eller Cinders som de hed når de var kunstige. Det var jo et restprodukt af den forbrugte gas. Fortsatte kom man til Havnen. Her var der dengang nok at se på. Her kom der skibe med tømmer til byen, og meget andet gods blev dengang sejlet fra by til by. Her lå også rutebåden som, eller rettere to, de sejlede i fast rutefart over til Vigen, Veddelev, Boserup, og videre til andre steder og så retur, den anden sejlede så modsat. Da jeg blev ældre og var i lære, boede vi i telt hele sommeren ude ved Vigen. Så var det somme tider en lang og træls arbejdsdag at man ikke rigtig gad den lange seje tur op ad Frederiksborgbakken, så hellere ned til havnen og tage båden med cyklen om bord. Men uanset hvad man gjorde så skulle man op ad de stejle bakker på Frederiksborgvej eller Maglekildevej, enten på ud-, eller hjemtur.

Mange af byens bygninger var bindingsværk og inde i gårdene var der forskudte stokværk og blyndfattede ruder, toppede brosten, stalde og lader. Det var resterne af middelalderbyen. Byen havde et utal af osteforretninger hvor man havde vand løbende ned ad vinduet for at køle rummet. Der var fiskeforretninger med sild i salt og anden lage i store trætønder. Der var rigtig gammeldags mejeriudsalg hvor man købte friskkærnet smør fra dritler. Der lå flere store købmandsgårde med stalde og lagre og dufte af krydderier og korn og alskens fra hele verden. Alt det blev revet ned da byen i begyndelsen af 60erne fik en konservativ ledelse der gik efter pengene så alt blev solgt til kæmpesummer og nyt, uhyggeligt grimt byggeri skød op overalt i midtbyen. Det meste var så absolut bevaringsværdigt men

pengene sejrede. Desværre har kun nogle få overlevet f.eks. Brdr. Lützhøft i Ringstedgade. På min tid en af byens førende købmandsslægter. Min mor fik senere arbejde som pensionist hos John som åbnede en Antikvitetsforretning i en gamle skomagers forretning. Det var en ren fornøjelse at bevæge sig rundt i byen, der var altid noget nyt at kigge på og jeg lærte en masse.

~

Mennesker fra min barndom

I alle årene var min mors værksted samlingssted/mødepunkt for et utal af enten politiske venner eller byens borgere som helhed. Der blev ikke skelnet mellem høj og lav. Violinisten Saxenskjold fra det Kongelige teater blev en personlig ven. Jeg syntes jeg fornemmede noget kæresteeri mellem ham og mor. Jeg besøgte ham mange gange ned i hans villa på Lille Højbrøndstræde. Her havde han en højst aparte husbestyrerinde, Fr. Stougård.

Her er min mor på besøg den 24.09.1971 hos Saxenskjold. Fr. Stougård med sin evindelige cerut. Hvem damen og barnet ved siden af mor er, ved jeg ikke.

Hun var klædt i nogle mystiske gevandter og havde altid similismykker hængene fra ører, fingre og tøj. Hende make-up var for viderekomne, lagt på med en malerkost og en bred murerspartel. Hendes parfume må hun have skaffet sig via et bordel i Hamburg, alt i 10 meters afstand stank af den. Og så havde hun en stemme som en

båndsav. Den skar igennem alt. Men det værste var de cerutter hun røg, ustandselig, de stank som bare helvede. Hun kom i mange år så at sige hver dag og sad der i timer. Min mor nænnede ikke at smide hende ud før det en dag gik op hende at når jeg kom ned for at spise frokost og hørte hendes stemme nede på gaden, så piftede jeg op og vinkede til min mor at jeg kom ikke op den dag. Jeg kunne simpelthen ikke holde hende ud. Hun havde nogle store udstående tænder som altid var røde fra hendes læbestift.

Det var mig ubegribeligt at Saxenskjold kunne have hende boende. Han var jo en høj, flot mand med en karismatisk udstråling. Men hun kunne sikkert noget som ingen andre kvinder kunne. Jeg mistede kontakten med Saxenskjold da jeg flyttede fra byen men mødte ham så tilfældig i 1990 da mit daværende firma jeg arbejdede i, Nordisk gentofte havde fusioneret med Novo. Da blev der holdt fælles firmaskovtur ude på Ledreborg. Saxenskjold spillede sammen med kollegaer nede i en pavillon ved søen og i en pause gik jeg op og præsenterede mig, det blev et varmt gensyn. Han vidste ikke hvor mor boede, så derfor havde han ikke kunnet finde hende så da jeg fortalte at hun nu boede i beskyttet bolig oppe i Lammegade i de nye boliger så lovede han at tage kontakt men jeg tror aldrig han nåede det.

En af dem jeg husker allerbedst var "Sambo", en stor dejlig slagter, mørk som en neger næsten. Han var også som en far for mig, han endte som slagter i "Brugsen" på Køgevej i Tåstrup, så da jeg blev gift så jeg ham jo næsten daglig når jeg handlede der. Han cyklede tit ud til os på Københavnsvej om søndagen så skulle han lige have en kold fra kælderen inden han kørte videre.

Der var Arne Prinn, en gårdmandskarl som på trods af en meget fattig barndom med næsten ingen skolegang havde lært sig selv alting. Han var umådeligt begavet. Vel egentlig det mest begavede menneske jeg nogen sinde i mit liv har mødt. Han var meget politisk bevidst og kunne altid svare for sig i enhver diskussion. Han var glødende kommunist. Piberygende som han var stank han somme tider for meget af røg. Han mødte sin kommende kone nede hos mor: Lorri, en sygeplejerske som var lige så ivrig debattør. Så der var gang i den når de var der begge.

Arne gav mig så andre "problemer" da jeg mødte hende der skulle blive min hustru, men herom senere.

En af de mest kendte på den tid var Landsretssagfører Carl Madsen, han blev aldrig kaldt andet en den Røde Advokat. Han var frygtet af alt og alle, især arbejdsgivere. Han var den lille mand en uvurderlig støtte i enhver uretfærdighed. Der var vel næsten ikke en dag uden at han i en eller anden forbindelse var

omtalt i dagspressen om den og den sag. Jeg kan ikke helt mindes det nøjagtige tal, men mener at han aldrig nogen sinde tabte en sag. Alle dommere kom til kort over for hans skarpe hjerne og tunge. De boede ude i Lejre i et vidunderligt bondehus. Også Carl gav mig senere samme problemer som med Arne.

Der kom mange andre, fra borgmester til byrådder, forretningsdrivende ja al slags godtfolk. Mange havde snuset sig frem til, at omkring frokosttid var et godt tidspunkt at komme ”dumpende”. Vi købte frisk rugbrød hos bageren og smør fra mejeriet, leverpostej og pålæg hos slagteren, nogle af Irmas gode salater og så sad vi der med hver sin øl og håndmadder. Når der så kom ”kunder dumpende” ja så blev de selvfølgelig inviteret med. De sidste mange år fik mor ikke indbundet så forfærdelig mange bøger, hun var træt og hyggen med alle disse mennesker tog overhånd. Men som min mor altid sagde: Her er ikke så meget husrum men til gengæld er mit hjerte så meget større.

I forretningen kom der af og til nogle af patienterne ude fra Sankt Hans Hospital. Det var dem der var idømt livsvarigt ophold, og var ganske uskadelige. Men komplet gakkak. Forunderligt nok var de ikke mere tossede ned at de læste masser af bøger. Og det var gode bøger de købte. Her kom Napoleon, han gik som Napoleon, med den ene arm stukket ind bag jakken, Grevinde dit eller dat, som skiftede navn og titel for hver gang hun kom, så skulle man lige kante sig ind på titlen inden man for langt, ellers blev hun stik hamrende stjerne tosset hvis man kaldte hende Grevinde og hun så den dag var blevet Baronesse. Der var mange spøjse typer. F.eks. ”Manden Der Altid Tabte Et Skridt”. Når han kom gående, tog han nogle gevaldig lange skridt, så han ikke ramte mellemrummene mellem fliserne. Når han så gjorde det, standsede han brat op, stod og svajede lidt på det ene ben og tog så nogle forsigtige skridt baglæns, passede på ikke at ramme fugen på flisen bagved og når han så mente nu var den der, så fuld fart frem til næste gang det gik galt. Hans tur ned gennem byen og tilbage hjem til hospitalet kunne tage mange timer, men han kom hver gang ind og købte en bog. Mange gange havde han så ingen penge, så fik han kredit, og han betalte altid næste gang. Helt tosset var han da ikke.

Min mor havde et par kollegaer i byen, Bogbinder Andersen i Lille Gråbrødrestræde. Ham havde hun arbejdet for et kort stykke tid inden min far blev taget af tyskerne. En anden var Bogbinder Kirking (ikke sikker på at navnet er helt korrekt). Han havde værksted oppe i en stor gård i Algade, der hvor nu Isenkræmmer H.P. Nielsen ligger. Det var en af de rigtig gamle gårde med toppede brosten. Desværre en af de bygninger med bindingsværk der røg med, da byen skulle ”forskønnes” som byplanlæggerne sagde.

Hos Kirking arbejde med mellemrum en bogbindersvend. Når jeg skriver med mellemrum så er det fordi han var narkoman. Jeg mener at vide at han var den eneste narkoman der var i byen på den tid. Og når han så var helt ude i skidt så kunne han ikke arbejde, men måtte indlægges et stykke tid. Alle kendte ham, man så ham jo når han gik på gaden, hulkindet og udslidt. Ungdommen havde i ham et tydeligt billede af, at det var en vej man ikke skulle slå ind på. Hvorfor det så ganske få år senere blev så stor en ulykke for så mange over hele verden er det jo svært at forstå, jeg kan i hvert fald ikke selv begribe at nogen tør begynde på al det skidt. I dag læser man jo om jetsettet der tager det for fornøjelsens skyld og selv højt uddannede mennesker tror ikke at de bliver afhængige. Og når jetsettet gør det så aber ungdommen efter og tror de på den måde bliver til noget stort.

~

Der blev udvekslet almindelig bysladder, men mest var det politiske diskussioner som jeg jo hadede, men allermest var det noget om bøger og kunst og musik. Blandt mange af min mors politiske venner var der en der boede nede i Blågårdsstræde. Man gik ind gennem porten, hvor der lå en cyklesmed og så hen til venstre i gården. Op ad en smal trappe lå der så en lejlighed med vinduer ud mod krydset Skomagergade/Ringstedgade/Støden. Her boede Aksel Nielsen og hans kone og de to børn hvoraf jeg kun husker Tony. Han blev senere kommunalpolitiker for SF, mange år efter jeg flyttede fra byen. Aksel var kirkegårdgraver ude på Øster Kirkegård og jeg og Tony kørte tit ud med madpakken til hans far.

Sådan var der mange, ganske almindelige arbejdere rundt om i byen der var kommunister. Det der var naturligt for mig den gang, gik paradoksalt først op for mig mange år senere. Alle disse mennesker, kvinder som mænd, var alle kommet fra ringe kår, uden særlig høj skoleuddannelse. De kom fra alle egne af landet, fra land og by, men alle havde de den der ukuelige vilje til at ville lære, at snuse til sig af kunst og litteratur. Det er mange begavede diskussioner jeg har overhørt i min barndom.

~

Nogle år senere, gik det op for verdens befolkning hvordan Stalin og alle hans ligesindede havde skabt et tyranni, myrdet millioner af sine egne landsmænd, i stedet for at skabe et smukt socialistisk samfund

som kunne havde blevet den nye verdensorden. Min mor ville ikke erkende disse fakta, benægtede på det bestemteste sandheden. Kun nogle ganske få holdt ved Partiet DKP i nogle få år mere. Men den stædighed kostede de fleste af hendes venner og omgangskreds. De få der blev tilbage indstillede hende på hendes 50 års dag for medlemskab af partiets danske afdeling, til en betalt rejse til Sovjetunionen.

Dette sker først i 1974 hvor verden er i stor forandring, så hun er på en eller anden måde ikke nået så langt i sin lukkede verden. Da hun rejser, er jeg blevet gift og har fået hus og børn. Vi får nogle begejstrede postkort fra hende. Hun er først på et kurophold på Rügen, derfra i Skt. Petersborg, og så videre til Moskva. Hun ender op på et nyt kurophold nede på Krim hvor kun de rigtige partisoldater kommer på ferie.

Lige pludselig en dag står hun uden for køkkenvinduet, vi anede ikke hvornår hun ville komme hjem, men hun var landet i Kastrup og taget direkte ud til os. Hun havde meget at fortælle og kun rosende ord om alt hvad hun havde set og de russere hun havde mødt. Meget spændende at høre på. Men for mig der nu vidste bedre via alt det man havde kunnet læse i pressen på den tid, kunne fortælle, og hun bekræftede det selv, at hun hele tiden, over alt var blevet ledsaget af en guide eller to. Ergo, hun havde ikke kunnet begive sig ud på egen hånd, havde ikke kunnet tale med den lokale russer, kun set det hun "burde" se.

Få år efter hendes rejse havde jeg selv fået et job hvor jeg begyndte at rejse, bl.a. til det der dengang hed DDR. Her fik jeg på egen hånd oplevelsen af denne lukkede, kontrollerede verden. Hvor man kun måtte køre på bestemte veje, blev videoovervåget på hotelværelser og lignende. Et meget ubehageligt samfund at rejse i. Da jeg kom hjem fra min første rejse til Østeuropa, fortalte jeg min mor om mine oplevelser, men hun vedblev at benægte fakta. Hun var og blev kommunist til hun døde 94 år gammel.

~

Københavnsvej 125

Selve Københavnsvej var, selv om den var hovedvej temmelig stille på den tid, trafik var der ikke meget af grundet benzinmangel og rationering. Gaden havde et bredt fortov og en cykelsti i begge sider. De var kantede af en rabat der på venstre side havde skiftevis kastanjetræer og så nogle små lave buske. Den højre havde rønnebærtræer og små buske.

På Københavnsvej havde jeg et drømmehus for en dreng, med en have ved siden af huset, som var en selvstændig parcel nr. 123. Her var der en forhave, med buske ud til vejen bl.a. en violet og en hvid syrenbusk, og nogle andre buske. Her var der udlagt sten i alle str. og typer omkring en forsænket græsplæne og så blev haven delt af et dige hvor der var plantet 2 birketræer.

Huset var en 2-etages villa fra sidst i 20erne. Der var en hovedindgang med en lille entre hvor trappen op til 1st sal var. Inde bag vores entredør var der en lille kort entre som førte ind til 2 stuer hvor der i sin tid havde været en stor dobbeltdør mellem stuerne var dørene nu fjernet og vi havde en stor, næsten samlet stue. Der var lavet et hul mellem rummene og her stod så en kakkelovn der varmede begge rum op. Der var også et andet rum, soveværelset, som var lige så stort, som jeg senere fik som værelse.

Min mor siddende i den bagerste stue. Det er før min far rejste, for det er hans skrivebord man kan ane i baggrunden.

Billedet på væggen af træerne har jeg hængende her på væggen i Pattaya.

Der var et rimeligt stort køkken med en underlig konstruktion af et bord. Det stod inde i en niche med en smal plads på begge sider. På højre side var der en bänk hvor sædet kunne løftes, her havde vi lidt værktøj og skopudsemidler. På venstre side var pladsen så smal at den stol der stod måtte man sidde sidelæns på. Det halve af bordpladen kunne løftes og så var der en låge i fronten som så skulle åbnes ind ad og så kunne man løfte en klap i gulvet. Her kom så en trappe til syne som førte ned til en slags fadebur. Om vinteren kunne det blive meget koldt dernede, så kold at vandrørene frøs og vi måtte så tømme med varme klude og lignende. Om sommeren havde man de dejligste kælderkolde sodavand og øl. Her havde vi al

vor mad. Den ene side var i mange år fyldt op med glas med henkogt mad og grønt fra Vindinge. Her var alt hvad en landhusmor normalt kogte, stegte, brasede, syltede. Ikke alt så lige lækkert ud gennem årene, og min mor ville ikke smide det ud. Jeg var temmelig gammel før jeg fik gennemtrumfet at nu var det nok. Min mor indrømmede da også at hun ikke turde åbne glassene af fare for at blive forgiftet bare af lugtene.

Fra køkkenet før en gang ud til toilettet med træk og slip hvor der heller ikke var varme og vi fik det aldrig, der var en bruser men den blev vist nok kun brugt én gang under en hedebløge.. Kors hvor var der koldt om vinteren, men dog ikke så koldt som alle de andre der havde udendørs das. Fra gangen endnu en dør ud til et rum hvor vi havde vores cykler og koks og en dør ud til vaskehuset.

I gemmerne fra min mor finder jeg en regning fra juli 1945. Rækken af teglsten og tagpappen på udhuset har åbenbart trængt til en udskiftning. Murer H.V. Andersen som boede nede på Sdr. Mellemvej kom og lavede det. Det tog ham 32 timer a 1,70 kroner i timen, med tagsten, pap og søm løb regningen op i den formidable sum af 77,63 kr. en stort sum på den tid, men jeg gætter på at min morfar har hjulpet til, det gjorde han vist tit.

Baghaven rummede et moreltræ, et flaskeæbletræ, 2 andre æbletræer og et pæretræ som aldrig blev særlig stort og så et blommetræ med verdens bedste blomster. Træet bar blomster i så store mængder at flere og flere grene måtte understøttes. Mange, mange mennesker kom hvert eneste år og hentede blomster. Jeg havde indtil min mor flyttede hvert år blomster med til kollegaer på mine forskellige arbejdspladser. Så det er blevet til adskillige tons blomster gennem årene. Flaskeæblerne var først modne i oktober/november, så blev de plukket og gemt mørkt inde i hestestalden og så omkring jul var de klar til at spise. Et pragtfuldt æble som der vist ikke findes så mange flere af i Danmark. Vi havde også en række solbærbuske og så masser af blomster og bregner.

Haven omkring 1962-63- der er sat ny, stort vindue i vaskehuset og der havde vi så lavet et værksted til min mor. Man kan lige skimte moreltræet, nu med meget tyk stamme.

Efterhånden som træerne groede op fik jeg jo mulighed for at lave hule oppe i moreltræet og slyngede mig som en anden Tarzan fra det ene træ til det andet. Efterhånden som moreltræet voksede op bar det flere og flere bær. Folk var helt vilde med dem, men mange gange i årene fremover kom fuglene først. Inden bærrene var modne kom specielt stærene i kæmpeflokke og ryddede træet fuldstændig. Nede i det ene hjørne var der et gammelt drivhus som var faldet

sammen og glasset brugt og solgt under krigen hvor man kunne bruge alt. Her blev Nielsens latrin gravet ned, det gav en god og frugtbar muld og det lugtede overhovedet ikke. Senere blev den flyttet hen under blommetræet og en gang kom jeg uforvarende til at træde i en lige nedgravet spandfuld, jeg sank i til over knæet og fy for satan hvor jeg stank.

Morfar og Nielsen i døren ind til koksrummet

*Fru Nielsen og mor i gården
Mor sidder i døren til hestestalden*

Min mor i haven foran hestestalden

Alle tre fotos er fra omkring 1963

Nielsens havde et lille udhus i bagbygningen hvor der var das og brændeskur. Der var en gammel hestestald med 2 krybber til biografejerens heste da han ejede det, her havde vi brænde og alskens ting og skrammel, og her byggede jeg huler og havde hemmelige klubber med mig selv som leder.

Vognmanden med sin bil - billedet er fra omkring 1962

Der var 2 garager, i den største var der en masse møbler fra min Morfars gård stablet op og vognmanden Frederik Larsen af mig kaldet Lars, havde sine kokssække og andre ting til bilen opmagasineret. Den anden garage var betydelig mindre men kunne lige rumme hans lille lastbil med hvilken han drev en velkonsolideret forretning.

Hans første bil var en meget lille Chevrolet, men utroligt hvad den kunne rumme. Senere fik han råd til en større og lidt nyere model.

Lars boede i nr. 119 og var inkarneret ungarl, men vist nok meget glad for min mor og alle andre af kvindekøn. Han var en meget flot mand, mørk som en tater, sær som ungarle kan være det, men alligevel meget levende og vågen over for alt her i livet.

Mor og vognmanden hygger sig med en øl. I læ for vinden bag garagedøren. Her sad de tit, især da mor holdt op med at arbejde. Billedet er godt nok spejlvendt.

Han kom fra en husmandsfamilie i Sengeløse og med en yderst begrænset

skolegang, men kampvilje og gejst fik ham til at kaste sig over bøgernes verden. Så hans bogreol var efter den tids forhold med mange gode forfattere. Den tids bestsellere som f.eks. "Driver dug falder regn", "Hvem ringer klokkerne for" og mange andre. Da jeg blev stor nok til at kunne læse selv, gav jeg mig i kast med hans bøger når jeg overnattede der. Min mor var jo en optaget dame med hensyn til Politik, meget aktiv endda. Vel egentlig for meget, når jeg senere skulle vurdere min opvækst.

Hun opdrog mig bevidst til Kommunismens ideer, og fik mig meget tidlig meldt ind DKPU, vel egentlig for tidligt, for det endelige resultat af den indoktrinering endte med et indædt had til al politik, og specielt til kommunismen som jeg fik den fulde sandhed om da jeg senere begyndte at rejse via min jobs i især i Østtyskland, og så og oplevede det utroligt lukkede samfund og hvordan man overvågede hinanden og besøgende. Skrækindjagende.

Min mor havde en partikammerat, Martin Hansen, han var en meget flot mand, gift og med 2 børn der var omtrent jævnaldrende med mig, men min mors forhold til ham var noget alle vidste. Han havde en møbelhandel nede i Sct. Olsgade, var oprindelig uddannet murer, et fag han vendte tilbage til da han senere lukkede møbelhandelen. Han var også som en far for mig, men var selvfølgelig præget af at han var gift og ikke kunne være fuldtids for mig. Min mor sagde meget tit og ofte, måske for at få min medlidenhed, at hun bragte det offer for mig at hun aldrig ville gifte sig igen. Men jeg er selv den dag i dag overbevist om at han ville have været alle tiders far.

Men hun havde gennem hele min opvækst, ja faktisk indtil jeg flyttede hjemme fra, næsten daglige stævnmøder med Martin på værkstedet. En underlig måde at dyrke kærlighed og elskov på kan jeg se i dag. Det samme gjaldt når hun var til partimøder og kom meget sent hjem. De må have været meget forelskede, jeg husker hvert eneste år på hendes fødselsdag at han kom i løbet af formiddagen, medbringende en stor buket syrener, som jo ikke var årstidens blomst, og som må have kostet ham en formue. Men det var min mors yndlingsblomst. Han fik en kold Hof fra kældereren, som altid først lige skulle en tur op på kakkelovnen for at blive kuldslået.

Det eneste billede jeg kunne finde af Martin, Jeg husker ham som altid smilende og glad og med en meget smittende latter.

Ellers husker jeg ikke at hendes fødselsdage blev fejret før den dag hun fyldte 50. Da havde hun inviteret partikammerater og venner plus alle de der kom uanmeldt, til kaffe og det blev senere til frokostbord. Den eneste der ikke kom, var hendes søn. Han var blevet noget beruset Nytårsnat til det årlige bal på Højskolehjemmet, der lå på Adelgade. Her blev han i løbet af aftenen bogstaveligt talt bortført af en flok rødder som var til privatfest. Her havde en pige, Mimi, som jeg havde set utallige gange på gaden og flirtet lidt med, besluttet sig for, nu skulle det være alvor. Så hun fik overtalt drengene til at finde mig og bringe mig hjem. Festen blev holdt i hendes bedsteforældres hjem i Jernbanegade hvor hun boede. Vel ankommet skulle jeg jo kyskes og krammes og have noget at drikke og det blev til ret så meget, så på et tidspunkt faldt jeg i søvn nede under bordet i armene på Mimi, hendes egen seng plus bedsteforældrenes var ”optaget” af andre. Da vi vågnede, lidt op ad formiddagen syntes de alle at jeg lige skulle have en lille en til og så endnu en og så.....

Mimi – en smilende, glad og varm, men ensom pige

Her står vi i lågen mellem have og gård på en bidende kold forårsdag i 1959

Det korte af det lange var, at jeg først kom hjem sidst på eftermiddagen i en rimelig høj stemning samtidig med at de sidste gæster var ved at gå. Ja, sådan kan det gå når Amor spiller ind. Forholdet til Mimi udviklede sig efterhånden til at blive ret så hedt. Hun blev betragtet som en af byen ”lette” piger, men det var hun slet ikke. Hun var skilsmissebarn og boede som sagt hos bedsteforældrene. Modernen levede livet med forskellige mænd, så Mimi og hendes lillesøster tørstede såmænd bare efter et trygt og godt forhold. Det viste sig at hun var jomfru, men det er en helt anden og meget smuk og privat historie. Vi holdt sammen i nogle få måneder, indtil jeg mødte hende der skulle blive min kæreste og senere hustru gennem mere end 41 år.

~

Mine egne fødselsdage blev altid fejret om søndagen for da havde min mor jo lukket og kunne så lave fest for mig. Da det jo var midt i september var blade og blomster tit begyndt at blive gyldne og brune. Vores hus var dækket af en vildtvoksen Russervin og den fik nogle store blade som changede i utallige gule og gyldne farver. Dem pyntede hun bord med, det var utroligt flot med alle de farver midt i alle de levende lys.

*Huset iklædt sin pragt af en russervin og med den hvide syren på hjørnet ved indkørslen.
Og på en dag hvor sne og is dækker alt.
Begge foto er fra omkring 1958-59*

Selv om vi var ”fattige” så manglede vi aldrig noget og mor sørgede altid for at bage forskellige kager og lave en lagkage. De børn som jeg legede mest med blev inviteret, vel altid en 10-12 stykker. Der var

varm chokolade og saftvand. Selv Gunnar som altid fes ekstremt meget når han havde forædt sig i boller og kager, blev inviteret. Jeg kan kun mindes at jeg selv blev inviteret til en anden børnefødselsdag hos en skolekammerat ude på Klintevej. Alle dem jeg kendte på vejen holdt aldrig fødselsdag. De var som regel så mange i familien, så det har vel været helt uoverskueligt for de stakkels mødre at skulle arrangere det. Og så med en arbejdsmands usle løn var det vel økonomisk helt umuligt.

Gaver var noget man ikke gav så meget af, igen på grund af at pengene var små. Min mor fik indført at man medbragte et æble og så var der stukket en mønt ned. Som regel 1 krone, måske en 2-krone, der var den højeste mønt. 5, 10, 20 og 50 kroner og opefter var sedler.

~

Utallige er de aftener hvor jeg faldt i søvn på vognmandens sofa og somme tider overnattede dér, eller oppe hos Nilen hvor jeg lå på sofaen, mens de spillede mausel. Jeg lå bag ryggen af en stor korpulent trægrosserer ved navn August Larsen, han slog sig op på at opkøbe store trækasser fra bilfirmaer som importerede hele biler og reservedele fra Amerika, han huggede så kasserne op, eller savede huller til vinduer og døre og på den måde solgte dem som kolonihavehuse eller redskabsskure eller garager. Hans oplagsplads var en dejlig lege- og tumleplads for kvarterets unger.

Måske er disse oplevelser skyld i min mentale blokering af kortspillets ædle kunst, jeg har aldrig ønsket at lære at spille kort ligesom jeg fra min fars evindelige skakspil lærte at hade dette spil, der var aldrig tid til mig. Når jeg besøgte ham, skulle han altid enten til skakstævne eller sad og spillede mod sig selv. Han var efter sigende en meget habil spiller i storklassen og vandt mange mesterskaber.

Nilen lavede dejlig sjællandsk bondekost så jeg elskede at spise oppe hos hende. Hos vognmanden var det en husbestyrerinde der lavede mad somme tider, og ikke særligt godt, så kun når Lars købte færdigretter hos den gode slagter, f.eks. finker ville jeg spise der. Da jeg blev større måtte jeg selv opvarme maden fra dagen før, hvis min mor var til ”møde”.

~

Jeg begyndte ret tidligt at tegne og male, selvfølgelig var de første nogle primitive børnetegning, senere udviklede jeg en stil med nogle underlige stive figurer som flere syntes var så gode at jeg burde sende dem ind til aviserne, som på den tid havde børnesider hvor man kunne vinde præmier for den bedste tegning. Jeg har stadig den første jeg vandt på, et billede af børn der løber på skøjter, det hænger her på væggen i Thailand. Sener blev det til abstrakte ting malet med enten akvarel eller oliekridt, også et par stykker af dem hænger her, dem fandt jeg i min mors gemmer da hun døde. Først som teenager gik jeg i stå og kom så først i gang med oliemalerierne i 1962.

~

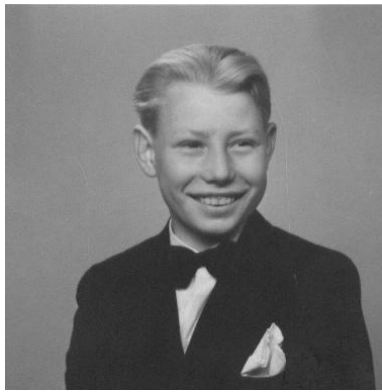
Drengårene

Hele området omkring huset hvor vi boede, var et eldorado for al leg. Bag huset var der marker, hvor der for det meste var plantet roer, kålrabi og korn. I dag er der lavet vej og en masse industri. Ved ikke om Frelsens Kaffe stadig ligger der, det blev bygget i 60erne.

Den jeg legede mest med var Svend Christensen, han boede skråt overfor i nr. 112, vi var faktisk de eneste jævnaldrende på det stykke af vejen. Men der var da nogle andre, både lidt ældre og lidt yngre. Da jeg kom i skole fik jeg nogle flere kammerater bl.a. Børge Christensen nede på Præstemarksvej.

Der var en losseplads hvor man kunne finde ting og sager. Nede på Præstemarksvej var der en anden grav som blev brugt som losseplads for byens virksomheder, der var en sø i bunden og SANO en fabrik der fremstillede korkgulve smed dagligt store korkplader ud, dem brugte vi så til at stå på og så padle os rundt på søen. EN anden virksomhed DAK som lavede konserves, smed svinebørster ud, de stank af ammoniak og havde en giftig gul farve, sikkert ikke særlig sundt at tumle rundt i.

Lige på kanten lå der nogle husvildebaracker, her fik jeg en god ven der hed Henning, de var en familie på 7, ludfattige men varme og kærlige, boede i to overfyldte rum, som var så beskidte og fyldt med lus. Børnene sov f.eks. i en kommode, her havde de hver sin skuffe som seng. Hennings mor lavede de mest vidunderlige klatkager af kartofler eller ris. Så jeg kom tit stopmæt hjem til aftensmad og kunne intet spise.

Henning som konfirmand- alle børnene kom trods deres dybe fattigdom ikke til at mangel noget. De var alle nogle glade harmoniske børn, som mor og jeg holdt kontakt med lige til de blev gift og flyttede.

Henning var engang da vi var 10-11 år blevet lokket af Baptisterne til at deltage i deres spejderliv, han havde været der nogle gange og fortalt strålende historier om hvor godt det var og fik så på den måde lokket mig med en søndag. De havde menighedshus på hjørnet af Vindingevej og Lysevangsvej. Jeg undrede mig godt nok da vi ankom at vi blev ført ned i kælderen hvor vi skulle deltage i en bibeltime før vi skulle på spejdertur. Der var en stor dekoration af krybben i Betlehem og alle figurerne og så gik det ellers derud af. Med bibellæsning og historier. Da det endelig var overstået så skulle vi så i samlet flok gå ned i Kællingehaven som lå yderst på Strandgaden nede ved havnen. Her skulle vi så lære at tænde bål på indianermaner ved at gnide en pind mellem håndfladerne så spidsen der gned mod et andet stykke træ begyndte at gløde og så skulle vi puste ganske forsigtigt så det tørre græs vi havde samlet begyndte at gløde og så blev der pludselig ild. Det var umiddelbart meget spændende, men enten så må indianernes pinde have været bedre, deres græs tørrere eller også havde de nogle guder som var bedre og klogere end dem de andre lige havde bedt til inden vi gik. Der var ingen, heller ikke lederne der fik ild i lortet, så vi skulle hurtigt hjemad og da vi var blevet fortalt at bagefter, sammen med endnu nogle bibelfortællinger, ville få saftvand og småkager hjemme i menighedshuset så sagde jeg til Henning at uanset hvad han valgte så gik jeg hjem jeg havde fået religion nok for den dag. Jeg kom der aldrig mere selv om Henning fortalte at det var pigespejdergruppen vi havde været med. Så jeg har engang været pigespejder. Oven i købet Baptist. Min mor havde nær omkommet da jeg fortalte hende det. Hun gik faktisk i chok.

~

På den anden side af Københavnsvej lå der nogle gamle tørvelader, de var tomme nu efter krigen, men stadig fyldt med tørvestøv så man var altid møghamrende beskidt når man havde leget der. Det var lader bygget af granrafter så vinden kunne tørre de stablede tørv. Jeg var tit med vognmand Lars ude i tørvemoserne og hente tørv under krigen.

Han kørte på generatorbrænde, det var det eneste brændstof man havde. Disse brændere skulle så en gang imellem afglødes så belægninger kunne falde af siderne. Dertil brugte han en speciel skraber, som han en dag havde glemt at fjerne fra den varme ovn. Lille dumme mig kom forbi, greb fat om skraberen og den var glovarm, blev hængende fast i min højre hånd, og jeg skreg og skreg, heldigvis var smeden lige om hjørnet så han tog mig resolut og puttede min hånd op i hans kølevand. Vandet var jo kulsort og beskidt men vad fanden kærer en smed sig om sådan en bagatel. Fru Nilen som jo var lidt af en heks, også at se på, hun havde en stor behåret vorte på den ene kind, hun havde noget hjemmegjort salve som hun smurte på hånden, bandt en klud om og lagde mig i seng. De sendte bud efter min mor som fik lukket forretningen og asede hjem på cyklen i vild oprør. Da hun kom hjem tog hun kluden af og det eneste der var at se var en noget rød håndflade. Der skulle jo have været åbent sår og udflåd, men nej. Jeg er sikker på at hvis Nilen havde solgt opskriften på den salve kunne mangen en brandsårspatient have reddet sig fra varige men og transplantationer.

Det eneste der har fulgt mig resten af livet, er en meget følsom håndflade, jeg kan ikke tage et stykke ristet brød ud af ovnen uden at ømme mig, en kaffekop eller andet er også noget smertefuldt.

Koks kunne man kun få på rationeringsmærker og kun det der hed singels nede fra gasværket ved havnen. En gang i mellem når jeg fik mulighed løb jeg ned på Præstemarksvej ved Viadukten så kravlede jeg op på jernbaneskinne og gik så mange kilometer mod København og tilbage igen og prøvede at finde koks der var faldet af tenderne når fyrbøderne skuffede koks i lokomotiverne. Men der var jo mange andre der kendte den fidus, så det var ikke mange koks man fandt.

For det meste brændte de ad helvede til og så var de dyre så vi fyrede med tørv som alle andre. Vognmanden kunne som regel skaffe nogle der ikke var så våde, da han jo selv kørte ud og hentede dem i moserne. Mange gange var tørvene fra moser der var udpinte og de var derfor fyldt med jord og altid var der halm i. Nogle af tørvemosesejerne var så svinske at de til blandede tørvet kolort i tørv og så stank det i hele huset. Når man gik på gaderne kunne man på brænderøgen lugte hvem der havde gode og dårlige tørv. Det værste problem var jo at de dårlige tørv gav en frygtelig masse løbesod så der var tit

skorstensbrande rundt omkring. For dem som havde penge var det muligt at skaffe briketter som var lavet af presset kul og koksstøv. Det var de eneste som kunne brænde en hel nat, så når det var vinter vågnede man mange gange op med frost på overdynen. Vi brugte varmedunke. Gummidunke som blev fyldt med kogende vand og så lagt ned i sengene så de var dejligt varme når man krøb under dynen. De var som regel smålunkne til hen på morgenstunden. Det skete at der gik hul på sådan en og så sejlede det hele og man måtte ligge i klam og våd dyne og madras den nat. Om vinteren var der sjældent så varmt at man kunne nå at få tøet ruderne. Det var faktisk kun om søndagen hvor man havde fyr på kakkelovnen hele dagen og så om natten at det lykkedes men det skulle ikke være meget under minus 15 grader før det var umuligt. Krigsvintrene var jo ekstremt kolde.

Jeg husker vinteren 1947, juledag, det havde sneet ufatteligt, jeg skulle ind til min far og sneen lå meterhøj. Først måtte jeg hjælpe med at få skovlet sneen væk fra havegangen og så ud. Vognmanden var begyndt nede hos sig selv i 119 og arbejdede sig op forbi Madsen som ikke gad skovle nogen sinde. Det var ellers loypligtigt at holde fortov og cykelsti ren og pæn altid. Så da Lars havde skovlet hos sig selv kom han og hjalp mig. Han skulle jo have ryddet så han kunne komme til sin bil efter helligdagene. Efter hånden som vi skovlet blev siderne så høje at jeg ikke kunne nå op med min lille skovl.

Nilsen der jo var arbejdsmand, jord og beton, havde sjældent job om vinteren så han måtte tage til takke med kommunens hjælp. Den bestod i at man for at få lidt understøttelse bl.a. skulle stå til rådighed ved snerydning. Byens arbejdsløse blev så kaldt ud, måske midt om natten og så skovlede de alle de livsvigtige steder først, foran hospitaler, brand og politistation og vigtigst af alt, altid foran byrøddernes huse. De var jo for fine og fornemme til at gøre den slags ting når de samtidig skulle varetage samfundets tarv. Så Nilsen var blevet kaldt ud allerede julenat han kom først hjem langt ud på aftenen 1st juledag.

Lars og jeg fik så ryddet så jeg kunne komme ud og op til toget, men først skulle jeg jo have mit julebad. Det var så foran den varme kakkelovn, etagevask i vandfadet. Så rent undertøj og vintertøj og så af sted til stationen. Togene var forsinket på grund af al den sne og strækningen til København var endnu ikke helt ryddet, så det tog flere timer før jeg kom til København. - Sikke en jul.

~

Ud over tørveladerne var den en stor lade til halm, her byggede vi huler inden i halmballerne, og havde nogle smuthuller ud af væggene når vi blev opdaget af ejeren, så vi blev aldrig fanget. Der lå en lade bygget af sten og den brugte tyskerne under krigen som garnison, der stod mange lastbiler og jeeps tilbage da de flygtede. Vi reddede os en hel del Jerry-cans med benzin.

Her lå der også et hørskætter, som lavede en infernalsk larm og støvede som var det en ørkenstorm. Der var ruiner af et gammelt kalkbrænderi og en grube med læskekalk. Det var en rigtig tumleplads for kvarterets børn.

Der var en af drengene der i slutningen af 40erne opfandt et primitivt køretøj. Hvem det var aner jeg ikke, men vi andre på vejen tog hurtigt ved lære og begyndte at bygge kopier.

Det var en sindrig konstruktion, men noget skrøbelig, den bestod af et langt bræt. Foran lavede man så en drejelig tværstiver/bræt som så blev slebet og filer til i begge ender så de virkede som håndtag og som så blev boltet sammen med hvilebrættet. Under styrebrættet klodsede man så op så man fik en skråtliggende stilling og der blev isat en aksel, som regel en pind. På pinden blev der indsat et kuglelejhjul fra en bils kardan. Bagved lavede man så en anden tværstiver, helst akslen fra en barnevogn og på den satte man så et andet kuglelejesæt. Liggebrættet blev så foret med en pude eller et tæppestump højre knæet kunne hvile på mens man med venstre så skubbede sig frem. Køretøjet kunne skyde en høj fart grundet de letløbende kuglelejer. Vi støvede værksteder og produkthandlere igennem over hele byen for at få fat i kuglelejer og aksler. Det gik godt i lang tid, men en dag kom en journalist og en fotograf kørende forbi, og da de så os kom de strygende for at interviewe og fotografere den mærkelige flok der gjorde cykelstien på Københavnsvej højst usikker for andre. Vi kom i avisen og straks blev det en landeplage alle unger skulle nu lige pludselig til at efterabe. Moden blev meget kort, for hvad vi ikke havde fortalt journalisterne var at man tit havde styrt. Forakslen brød sammen så man røg forover og fik fnaset knoer og ansigt. Knæene gik sig også tit en tur. Men værst af alt, det kostede forældrene en hulens masse gummisko, fordi skonæsen blev brugt som bremse og fodsålen blev jo brugt som afsæt. Og gummisko var det man gik i sommer og vinter. Det var det billigste fodtøj der fandtes og Codan Gummi i Køge havde gyldne tider. Men det var satans koldt om vinteren. Jeg kan ikke huske hvornår jeg fik mine første lædersko, men det var sent.

Vi havde jo kun min mors løn, min far sendte så vidt jeg husker, alt i alt små 500 kroner pr. postanvisning i meget små portioner i samtlige de 18 år han var pligtig til at hjælpe. Han havde både i ægteskabet med min mor og senere med Annelise hele tiden, før der blev købt noget andet, investeret i røgtobak til piben og sine uundværlige cigarer. Så mange gange gik hele dagens omsætning til det og han var helt uberørt af enhver bebrejdelse. En egoistisk røv ville jeg kalde ham, og gjorde det vel også indbyrdes mor og jeg.

Der lå Sivertsens Landbrugsmaskinforretning som Lars kørte maskiner for, så jeg var tit med rundt på gårdene og hente og bringe maskiner i alle størrelser. Det foregik ad to slisker som maskinerne blev trukket op af via et sindrigt system af taljer og ruller. Et meget tungt job for én mand. Men Lars var umådelig stærk og stædig. Han kørte over det meste af Sjælland. Hos Sivertsen var der ansat en smed som var en stor venlig mand. Han istandsatte de gamle maskiner så de blev som nye og så solgte Sivertsen dem til en god pris.

Vognmanden kørte også med koks, han havde aftale med en 5-6 forskellige købmand i by og omegn om at hente koks enten de billige på gasværket nede ved havnen eller de dyre importerede inde på Nordhavnen i København. Det var altid spændende at køre med ham for næsten hver gang skulle vi stoppe og havde os en kop kaffe og et stykke wienerbrød på en kaffestue på Roskildevej i Valby. Og så kørte vi ned i havnen. Her blev sækkene talt og en mægtig regnetavle med kulørte kugler gjort klar. Så blev sækkene fyldt én efter én via en sliske oppe fra en silo. Hver sæk blev så markeret med en farve kugle, hver 10 med en ny og så var det kontant afregning. Først blev bilen dog vejjet og Lars fik en bon med vægten. Så tilbage til Roskilde hvor vi skulle op på Den Kgl. Vejerbod i Jernbanegade for at blive vejjet, så kunne købmanden på den måde kontrollere de to boner og se at vi ikke havde "mistet" noget inden der skulle læsses af.

Afhængig af hvilken købmand, så betød det alt lige fra nogle få sække til halve og hele læs. Nogle skulle have leveret oppe på 4. eller 5. sal eller nede i en kælder. Nogle steder havde de en lem hvor man kunne hælde koksene ned igennem til kælderrummet. Andre steder så skulle man krybe gennem en lavloftet gang for at komme frem. Hver sæk vejede omkring 55 kg. Andre kunder ude på Frederiksborgvej havde ingen nedkørsel og husene lå nede ved vandet det betød en vandring på omkring 50 meter ned ad en stejl trappe med en sæk på ryggen. Jeg stod på ladet og kantede sækkene ned fra højden stillede dem langs kanten og lempede dem så op på Lars ryg. Nu når jeg skriver dette, tænker jeg på, at jeg med min spinkle krop kunne magte denne opgave, jeg må have været stærkere end jeg selv troede. Kun én eneste gav drikkepenge, det var Hakon Mielche, når han altså var hjemme fra en af sine mange rejser. Ham beundrede jeg meget gennem alle drengene, ja jeg gør det da stadig, han skrev nogle dejlige bøger og lavede nogle vidunderlige film som vi så nede på Fjordvilla, hvor han så samtidig fortalte om sine oplevelser.

Når vi så kom hjem var vi sorte som en fyrbøders røv. Lars tændte hver aften op i et lille komfur han havde i kælderen og når vandet var varmt så fik vi et dejligt bad. Og så sluttede dagen måske med en gang finker nede fra "Finke-Frederik" i Bredgade.

Det var en træt dreng der kom hjem de dage. Nogle gange forgik alt dette i sne og slud eller i styrtende regn, og når jeg så kom hjem til huset skulle jeg først tænde op, for at der kunne blive varmt i stuen. Mens kakkelovnen blev varm, tændte jeg så for de to gasapparater i køkkenet og så blev der varmt dér først. Men da huset jo var koldt, så begyndte emmen at drive ned ad vægge og vinduer.

Hele min barndom, lige indtil jeg blev stor nok til selv at køre på badeanstalten oppe i byen, så var den daglige kropsvask ude under køkkenhanen (det man kalder etagevask). Når det skulle være rigtigt fint så var søndag morgen foran kakkelovnen i stuen med et vandfad med varmt vand ugens højdepunkt. Én gang om måneden når der skulle vaskes storvask, så blev gruekedlen i vaskehuset brugt til at varme vand. Når vasken var færdig, var vaskehuset sådan nogenlunde varmt, vel en 10-12 grader, så blev en frisk kedelfuld varmet op og så hældt op i en stor træbalje, som jeg så kunne sidde i og blive vasket og senere overhældt med iskoldt vandværksvand. De sagde det var sundt, det tror jeg stadig ikke det var. Jeg husker de vaskedage hvor sneen stod meterhøj og vinden hylede og peb og temperaturen rundede minus 30. Det var ikke nogen stor og frydefuld oplevelse at stå der i bar røv i et vaskerum med is på væggene. Men man ville jo gerne være bare lidt soigneret.

Da jeg kom i skole fik vi jo bad når vi havde gymnastik. Men da skolen ikke havde så mange penge så sparede man på det varme vand. Sæben var noget lud, der sved og bed og stank af svovl og man skulle skure sig med træuld. Så når man var færdig lignede huden en nyslagtet gris.

Jeg havde skolekammerater der slet ikke havde den mulighed hjemme, de lugtede ikke altid lige rart. Vi havde en på vejen, han stank som en mødding og han hed aldrig andet end Lummertehøj. Han blev aldrig inviteret med hjem til nogen for han stank så man ikke kunne være i rum med ham. Aner ikke hvad de gjorde med ham i skolen. Ja han fik bad efter gymnastik, men hans tøj blev så at sige aldrig vasket eller skiftet.

Den dag jeg første gang fik mulighed for at komme på badeanstalten oppe i Læderstræde blev en kæmpeoplevelse, Uanede mængder af varmt og koldt vand i tempererede omgivelser var vidunderligt. Dampbad og tyrkisk bad, bruser og kar. Nu kunne man lige pludselig få skiftet undertøj flere gange om ugen. Ren luksus.

~

Der lå en anden smed, en grovsmed i samme bygning som Sivertsens, en ondskabsfuld satan, han blev kaldt "Lyn og Torden" han bandede som en fuldbefaren sømand i en uafbrudt ordstrøm, og gnister og røg stod om ham når han smedede, deraf navnet, det var ham der hjalp med hånden da den blev forbrændt. En gang vi børn legede vi på en byggeplads, kom han forbi og blev flintrende arrig, alle de andre spæned langt væk, men jeg kendte jo lynet så jeg blev bare stående, så nogen skulle hans vrede gå ud over. Han greb mig i nakke og bukserøv, hev mig op i en spand med læskekalk og lod mig stå der. Jeg blev da klar over at han var drivende beruset, han stank af bræk og sprut. Til alt held kom en af vejens beboere forbi og fik mig hevet op og skyllet mig grundigt igennem. Siden den dag turde ingen børn nærme sig smeden.

Der var et lille husmandssted hvor maskinhandler Sivertsen boede, det havde en flot park ud mod vejen og på et hjørne af grunden var bygget Trekroner Vandværk, et højt smukt vandtårn i barokstil med byens bedste vand efter Maglekilde. Nogle år senere da Iversens var død, blev grunden og huset solgt til en gartner, hvor jeg blev kammerat med sønnen Kaj, vi fik nogle korte gode år inden de købte en købmandsforretning længere inde mod Roskilde. Kaj døde meget ung af en ukontrolleret diabetes.

Kajs forældre solgte grøntsagerne oppe på torvet hver onsdag og lørdag, alt det de ikke kunne avle selv købte de så hos andre i omegnen.

En dag havde Kajs far besluttet at der skulle ryddes nogle træer og buske på grunden og da traktoren fik gruset lidt for dybt, måske 2 meter nede, stødte den på et gammelt cementdæksel. Det var så stort og tungt at traktoren ikke kunne løfte det, så der måtte tilkaldes forstærkning. Da de 2 maskiner ved fælles hjælp fik lempet dækslet til side viste der sig et dybt hul, foret med hvide porcelænsfliser så langt ned vi kunne se. Vi målte brønden til 32 meter før vi ramte overfladen af vandet. Om det har været den første boring til det vandtårn der stod oppe i hjørnet af grunden fandt vi aldrig ud af. Kajs far insisterede hårdnakket på at hullet skulle fyldes her og nu og det blev det. Med grene og kvas og alt hvad der kunne findes i omegnen af sten og skærver. Da vi ikke havde mere at fylde i, blev dækslet lagt på og alle glemte alt om den brønd. Sener blev huset revet ned og Ringvejen forbundet med Trekronervej og ført direkte henover brønden. Om anlægsarbejderne nogen sinde stødte på den brønd ved jeg ikke, men hvis en dag Ringvejen synker lige på det sted så ved jeg hvorfor.

~

Der lå en gammel grusgrav som vi tumlede os i, med nogle slemme forræderiske brinker som kunne styrte ned over én men dem gik vi ikke op på. Derimod var der et gammelt stenknuser- og sortererværk som stadig var næsten intakt, her kunne vi via tove og hjemme-byggede trapper slynge os og lege røvere og soldater. Den lade som var blevet brugt som garage af tyskerne var jo næsten fyldt med efterladte biler som vi legede i. Jeg glemmer aldrig lugten af svedige tyske soldater, stanken hang i alt, men det tænkte man jo ikke så meget på som dreng.

Ind imellem alt dette slyngede der sig så en sti som førte over til Vindingevej, og ad den kørte vi så til Vindinge. Der lå en anden grav som også havde et vandhul, her levede der, vel nok en af Danmarks på den tid, eneste Bæverfamilie, de tumlede sig i en undersøisk vandstrøm som kom ud lidt oppe ad skrænten og her havde de bygget en dæmning som nu bævere de gør. Foder fik de fra den nærliggende minkfarm. De forsvandt senere, måtte vel bukke under for mangel på føde. Også her byggede vi huler i skrænterne.

Ret tidligt fik jeg en lille cykel af min morfar som jeg jollede byen rundt på og besøgte bl.a. min mor nede i forretningen eller mine fastre. *Clara* som boede oppe i Hersegade i en Herskabslejlighed med udsigt lige over for til *Roskilde Dagblads* bygning. Det var i mine øjne en kæmpelejlighed som jeg nød at besøge, jeg havde to tvillingkusiner Lissen og Bitten, tror nok de hed Lisbeth og Birgitte, som jeg egentlig godt kunne lide, men deres far *Clausen* var en højrvøvet stodder af den gamle forstokkede slags. En rigtig Patriark der krævede kæft, trit og retning. Hans højrvøvedhed kom af at han havde en stilling som hovedbogholder på *Roskilde Maskinfabrik* oppe på hjørnet af Hersegade og Jernbanegade. Når man var hovedbogholder sådan et sted så var man noget. Så når han var hjemme så holdt jeg snotten langt væk. De havde vel en af byens eneste Vitriola (tror nok den hed sådan) en slags grammofon hvor valserne med de enkelte musikstykker var besat med en slags pigge som på passerede hen over en klangbund hvor så tonerne forplantede sig.

Min anden faster Elvira boede ude på Eriksvej. Hun var en jævn kone med begge fødder på jorden, gift med en arbejdsmand og de havde ret så mange børn, som jeg ikke husker navnene på. Her nød jeg at komme, de havde et rigtigt familieliv. Et liv som jeg savnede. Jeg levede jo min daglighed alene med min mor, ugens familiehøjdepunkt fra min mormor døde og indtil min morfar døde i 1961 var hans besøg hver søndag. Kl. 11.00 præcis hver søndag år efter år, kom min morfar vandrende, strunk og stolt, en rigtig proprietær, ud ad Københavnsvej. Alle kunne stille deres ure efter ham, og mange gjorde det. Når han kom, satte han sig i sin gamle lænestol fra Vindinge og kiggede på sit lommeur, rømmede sig højlydt når kl. nærmede sig 11. 30, så fanden tog ved min mor for at gøre maden færdig. Hun brugte det meste af søndag formiddag i alle disse år til at lave tre retter mad til ham. Når maden så var parat til servering, tog han sin skrå ud og smed den ind i kakkelovnen, uanset om det var vinter eller sommer. Forestil jer at når fyringssæsonen startede hvor ulækkert det var at skulle tænde op efter en hel sommer med lagrede skråtobak. Fyh for satan.

Først en suppe af en eller anden art eller grød, så noget med kød, helst en steg med alt tilbehør og så en dessert, som regel budding med kirsebærsovs til. Når han havde spist slog han højre hånd i bordet med et ordentlig brag og sagde: "Fred over land", skovlede en frisk skrå i munden, rejste sig, hentede sin frakke og sin gamle taske (hvad han havde i den fandt jeg aldrig ud af), gik ud af døren idet han sagde: "Tak for i dag, ses næste søndag samme tid". Aldrig noget med tak for mad, det smagte vel nok dejligt. Frakken var en tynd sag, uden ret meget for, den bar han i regn, blæst, storm og slud. Kun når det var bagende varmt smed han den og gik så i jakke. Jeg har aldrig set ham i opsmøgede ærmer andet end ude på gården. Frakken var til sidst ikke andet end en gammel fedtet las, men ikke tale om at han ville af med den og få sig en ny.

Samme ritual gentog sig juleaften, dog havde min mor fået gennemtrumfet at der spiste vi kl. 19.00, idet man dengang havde åbent i butikkerne til kl. 16.00, så hun kunne ikke være hjemme før næsten fem og begyndte så at lave mad. Og det foregik jo med at stege kødet i en gammel gasovn som blev taget frem og tilsluttet gashanen, der havde 2 udgange, det vil sige hun kun havde et blus mere til at koge kartofler, rødkål, brune kartofler og lave sovs. Det foregik på den måde at hun knoklede med at få det ene lavet rettidigt og halvkoget, nok til at kunne koge færdigt over kakkelovnen eller i en høkasse som hun lavede af mange aviser og så blev det sat ind under dynen i sengene.

Jeg fejrede kun jul inde hos min far og *Annelise* nogen få gange. Alle de andre år var der kun min mor, morfar og så mig. Når vi havde spist og mens mor vaskede op rendte jeg ned ad vejen til vognmand *Lars* med hans julegave og jeg fik den han havde købt til mig og så altid lidt slik og måske lidt frugt. Hvorfor vognmanden og vi ikke holdt jul sammen forstår jeg ikke den dag i dag. Det var ikke noget der blev snakket om så vidt jeg husker. Men jeg har på et tidspunkt sikkert spurgt min mor om hvorfor.

Det var jo efterkrigstid så chokolade var ikke til at opdrive i flere år og det der var, var så noget erstatningsblanding, som mange gange smagte grufuldt og så var det jo stadig på rationeringsmærker. Men mor kendte "Pærejohannes" nede i Skomagergade, han havde en slikbod og det skete at han forbarmede sig, især op til jul, så fik mor og jeg en bid RIGTIG chokolade, som han gemte et hemmeligt sted omme i baglokalet. Og så lige efter krigen da de første appelsiner kom op fra Spanien, sikke vi smovsede, sådan en tykskallet Navel hvor man først skar toppen af, puttede hugget sukker ned og så sugede sukker og sød saft i sig til den var tom, så pille skrællen af og så spise al kødet. Nå man var færdig så smed man skrællerne ind i kakkelovnen oven på koksene så bredte der sig en vidunderlig duft i hele huset.

Og langt senere kom så de første bananer. De må have været fra Sydamerika, for jeg husker de var meget store. Jeg fik 2 eller 3 og de smagte vidunderligt. Ganske få minutter efter jeg havde taget den sidste bid, begyndte jeg at blive blussende rød, slog ud over hele kroppen og kløede helt forfærdeligt. Det var nede på værkstedet så der var jo kun få skridt over til læge Hestbeck, han så lige hurtigt på mig og så fik jeg en sprøjte med noget for allergi. Der gik mange år før jeg vovede mig ud i bananspisningens kunst, men en dag må jeg have taget mod til mig, og intet skete. Så siden dag har jeg gulflet bananer i mig med stort velbehag. Senere vil jeg fortælle om hvordan jeg nede i Thailand sad ovre i urskoven sammen med min yndlingsselefant Boon Lai og den lille gibbonabe Gu-Gu og hyggede os med en klase bananer. Jeg kan fortælle at alene her i Thailand har man ca. 20 forskellige typer bananer. Og elefanter, aber og Bedstefar elsker mest den lille søde type

~

Aldrig én eneste gang i alle disse år blev min morfar inviteret til noget som helst måltid hos sin anden datter *Gerda*, Hverken da hun boede nede i stueetagen på Elisagårdsvej, eller da hun senere flyttede ud til en kæmpevilla lidt længere ude af Københavnsvej. For øvrigt den samme villa som Minkavleren havde bygget og hvor den rødhårede søn *Ivan* tyveknægt voksede op. Her lærte jeg med stort ubehag at flå mink når de var blevet dræbt via elektrisk stød. Jeg tror aldrig min morfar opnåede at se det hus indefra.

Somme tider kørte jeg op og besøgte ham i hans lejlighed på *Elisagårdsvej*. For at komme op i lejligheden skulle man forbi min mosters *Gerdas* køkkendør, kun nogle ganske få gange oplevede jeg at møde hende og måske blive inviteret inden for. Jeg blev aldrig budt på noget, selv om hun f.eks. stod og bagte fik jeg aldrig en smagsprøve. Jeg kan overhovedet ikke erindre at have mødt min fætter eller kusine nogen af de steder de boede eller leget med dem ude på gården.

Kusine *Lis* blev senere det man kaldte ”Amerikanerpige”, i dag ville man vel kalde det en form for luder. Disse piger, vel omkring 16-17 år tog ind til København, hvor der lige omkring Rådhuspladsen var opstået nogle isbarer hvor udstationerede amerikanske soldater på orlov fra Tyskland holdt til. Her kom så disse piger, som jo for det meste var smukke piger fra det bedre borgerskab, de blev ret hurtigt ”forlovede” med disse soldater og utroligt mange drog så med kæresten, eller de var allerede blevet gift med soldaten, til hans hjemby i USA. Mange af disse piger kom aldrig mere hjem til lille Danmark, pengene rakte vel ikke til en Europarejse. Den millionærtillværelse de havde drømt om svandt hurtigt hen og så var det jo sin sag at komme hjem og ligne en udslidt farmerkone fra Midtvesten eller en fabrikspige fra Chicago.

Lis var så åbenbart en undtagelse. En dag stod hun lige pludselig oppe på min mors værksted med sin amerikanske mand. Jeg var tilfældigvis på besøg på værkstedet da de bankede på. De blev der i mange timer og hun fortalte, kan jeg huske ret så nøjagtigt, hvor meget hun altid havde holdt af min mor og hvor meget hun hadede sin egen mor og far. Så vidt jeg erindrings så besøgte de kun hendes egen familie i meget kort tid. Nogle få timer.

Min fars søster *Erna* som boede i København, i Søborg, hendes datter *Bente* gjorde det samme. Jeg ved at min fars anden kone *Annelise* korresponderede med hende lige til det sidste. Men hun nåede heller aldrig hjem på besøg.

Min kusine Bente, min far og jeg på vej op ad bakken til Zoo-have, må være en gang sidst i 40'erne.

~

Fra jeg var ganske lille lavede min mor hvert år påskeægskonkurrence. Hun købte madkulører i mange farver og så fik mange af mine legekammerater lov til at komme og male æg. Vi kunne male så mange æg vi ville og så kogte min mor dem før vi malede. Når de var færdige skulle vi så trille æg ude i haven eller vi gik over i en af grusgravene og trillede ned ad skrænterne. Vi var de eneste i hele min barndom der gjorde det. Alle de andre mødre har jeg aldrig oplevet gjorde noget for os børn. Jo den ludfattige fru *Jacobsen* lavede klatkager til nogle af os, min mor lavede tit pandekager eller æbleskiver med sukker og syltetøj, et kæmpefad som vi så sad og guffede i os ude i haven.

~

Hvert år var der dyrskue. Det foregik ude på den gamle dyrskueplads på *Køgevej*, hvor der nu er bygget Rådhus så vidt jeg ved. Det var en kæmpe begivenhed som trak folk til fra nær og fjern. Der var virkelig

noget at se på alle de dage det varede. Ikke bare dyrene, men maskinudstillingerne, hvor bla.a. min onkel Hammerbo udstillede sine mejetærskere og importerede traktorer. Han havde jo bygget en stor fabrik ude på Københavnsvej hvor den tidligere minkfarm lå. Siden byggede han en ny ude i Glim, men da havde han vist forregnet sig, den holdt ikke så mange år, efter det jeg hørte da jeg var flyttet fra byen. Nogen sagde at det var min fætter Ole der havde kørt den i sæk. Det var så at sige de eneste gange om året jeg mødte min onkel og kun én gang så jeg min fætter.

Der var husholdningsudstillinger hvor man kunne smage og vurdere hjemmelavet brød, marmelade oste og meget, meget mere. Der var optræden på en scene, og da jeg blev stor var det jo de berømte Four Jacks der trak. Med Otto Brandenburg og Bent Werder og de andre. Mange år senere flyttede man så dyrskuepladsen ud der hvor nu *Roskilde Festivalen* bliver holdt, det blev aldrig det samme. Man manglede de store skyggefulde træer hvor bønderne sad med deres madkurve og børnene tumlede sig.

Det var også på dyrskuepladsen der blev rejst cirkus når de kom til byen. Så kunne man tjene til en billet ved at hente vand til elefanterne. Sådant en 10 liter spand med koldt vand var jo noget af en byrde, især når man var en lille lort. Men man knoklede jo gerne får at få den oplevelse med. Måske det er derfra min interesse for elefanter startede. Jeg kommer senere i bogen ind på mit liv med elefanter herude i Thailand. Jeg kan så undre mig nu da jeg kender meget mere til disse smukke, store dyr, hvorfor man ikke lagde en vandslange fra brønden hen til dyrene. En elefant drikker jo mere end 200 liter vand om dagen. Og da cirkus havde 6-8 stk. så er det adskillige spande der er blevet båret af os drenge. Men måske gav man ikke elefanterne så meget, på grund af mængden af urin. Det var jo nogen ordentlig søer der lå tilbage når cirkus rejste videre. I dag ved jeg også hvorfor græsset på dyrskuepladserne rundt om var så frodigt. Der er nemlig intet så vitaminrigt som elefantgødning, det er faktisk så næringsrigt at hvis man lægger en frisk klump gødning op ad et træ og lader det ligge så vil træet dø, hvis ikke der bliver vandet rigeligt. Derfor blander man i dag elefantgødning med forskelligt slags græs og strå, så får man den fineste gødning.

~

Nytårsaften var hel speciel på den tid. Fra jeg var en 7-8 år fik jeg lov til at være sent ude, jeg skulle blot holde mig fra de store der havde fyrværkeri. Vi små blev udstyret med stjernekastere, de var ikke så farlige. Inden al skyderiet begyndte senere på aften så drog man ud i samlet flok i omegnen og levede nytårsløjer. Nogen vil nok mene at nogle af løjerne mest lignede drengestreger og hærværk. Vi gik fra hus til hus og hvis de pågældende beboere havde glemt at fjerne havelåger, dørmåtter, skraldespande eller andet, så blev det flyttet måske mange km væk eller hen på en anden vej, eller bare ind hos naboen. Vi smækkede med brevsprækker og bankede på døre, gned med korkpropper så det peb og skreg inde i husene. Et eneste sted i hele nabolaget brugte de det som var gammel skik fra landet, når vi kom for at lave løjer – så kom ægteparret ud med en stor skål med godter og så blev vi budt på lækkerier. Så på den måde undgik de at blive generet. Det var en god skik.

Men der var mange som var nogle sure gamle fjolser, de blev direkte onde, stod parat bag døren med en spand iskoldt vand som de så smed over os. Og det var jo en grim omgang hvis det var en af de kolde aftener med is og frost. De værste af dem de fik så besøg senere på natten når de var gået i seng. En fik hejst sin egen lokumsspand op i flagstangen. En af de store kravlede så op og bandt den rigtig godt fast med flagsnoren og så skar han resten af snoren over, så selv om man stod på en lang stige så kunne man ikke nå op. Et kosteligt syn nytårsdag om morgenen at se husherren stå fortvivlet og kigge op, for at udtænke planer for at få sin spand ned igen. Husets beboere kunne jo ikke komme på lokum før han havde den nede igen. Engang knækkede en flagstang, eller rettere den revnede halvt, spanden var ikke blevet surret ordentligt, så da det i nattens løb blæste ret så meget op, så svingede spanden jo helt vildt. Indholdet blev slynget vidt omkring og sad på vinduer, døre og husvægge. Det tog lang tid før det blev ordentligt rent. Men ingen af de andre naboer havde medlidenhed, alle vidste at det var nogle ondsksfulde sataner der boede i det hus og alle undgik dem så vidt det var muligt.

En gang havde nogen af de store været på rov ude på en af gårdene, fået fingrene i en gammel fjeldvogn og skubbet den ned til nogen de syntes fortjente en ordentlig lærestreg. Hvordan de bar sig ad ved jeg ikke, jeg så det først næste morgen. Beboerne må ikke have været hjemme ellers ville de have hørt spektaklet. Lømlerne havde skilt vognen ad i stumper, kravlet, rakt og hejset stump for stump op på tagryggen og samlet det hele igen. Næste morgen stod så den store tunge klods og balancerede på tagryggen. De havde oven i købet savet hul i bunden af ladet så den kunne hvile omkring husets skorsten. Det så sku spøjs ud. Hvis man havde haft et fotografiapparat så skulle det have været i avisen. Vognen

stod på taget mere end en uge før de fik den ned igen. Hvem af de store drenge der gjorde det, var en dyb hemmelighed mellem os unger.

De store havde selvfølgelig råd til at købe fyrværkeri. Vi små fik senere lov til at få små lynkinesere. De var ikke så farlige men kunne da give nogle ordentlig rap over fingrende hvis man ikke fik smidt dem i rette tid. De store skød raketter og kanonslag og nogen havde fået skaffet sig noget der hed sejl-garnsbomber. Det var en klods på vel 7-8 cm fyldt med krudt og så omviklet med tyk sejlgarn der var lakeret til en kompakt masse. Når sådan en blev antændt var det bare med at komme væk. En gang havde Store Hans, som var nogle år ældre en mig, sat fut i sådan en, og kilet den fast i deres eget tremmestakit. Resultat: Han måtte i lang tid fremover knokle som en sindssyg for at skaffe penge til nye tremmer og maling. Der røg vel ca. 1½-2 meter langt fanden i vold.

En gang, det var da jeg gik i sidste klasse, altså omkring 7ende mellem, hørte jeg lige efter nytår følgende historie: En fra min parallelklasse der hed Poul boede ude omkring Møllehusvej. Han var altid uheldig. Han skulle altid lave noget der var ufatteligt dumt. Han havde holdt et stort kanonslag mellem tommel og pegefingre, han havde nogen snevåde/isede strikvanter på som selvfølgelig klæbede sig til bomben og hans to fingre ryger så en tur ud i verdensrummet. Idiot! Så stor en idiot, at han året efter ikke husker en skid af det han dummede sig med året før og skal igen spille Kong Smart. Har investeret i 4 sejl-garnsbomber, dem forbinder han. Åbner midt ude på Holbækvej et kloakdæksel og placerer bomberne i hver sit verdenshjørne. Stiller sig på dækslet og antænder de fire bomber. Dæksel og Poul ryger til himmels, benbrud an masse, hofteskade og vistnok knust milt. Poul kom i hvert ikke i skole til den afsluttende eksamen. Mødte ham nogen år senere ude på Viglen, da havde han gået til genoptræning i temmelig lang tid, men havde fået ansættelse som livredder. Så det var jo godt nok en god ende på noget der kunne have slået ham og andre ihjel.

~

Jeg husker mange somre som vidunderlige dage fyldt med sol. Vognmanden havde en have hvor han dyrkede grøntsager. Der var ærter, gulerødder, tomater, ribs, solbær, stikkelsbær og så selvfølgelig kartofler, porrer og forskellige slags kål. Og så jordbær, de rigtig gode gammeldags, store mørkerøde bær der duftede og smagte af dansk sommer. Det var faktisk kun Lars og mig der fik lov til at smage dem. Nåh ja husbestyrerinden fik da lov til koge grød til os af nogen af dem.

Forunderligt nok, nu så mange år efter, finder jeg disse jordbær på hylderne her i Pattaya. De kommer fra USA men har samme navn og de smager nøjagtig som dengang. De er hulens dyre, men engang imellem så syntes jeg at jeg trænger til nogle barndoms minder, så køber jeg en bakke og vi smovser i bær, sukker og fløde.

Når det blev tid til at grave op og gemme til vinteren blev de forskellige ting tørret nede på kældergulvet bredt ud på nogle kokssække og så havde Lars nogle tønner inde i fadeburet fyldt med strandsand, her blev så gulerødder og kartofler lagt ned og æbler bredt ud på hylder. Han havde et helt vidunderligt æble som espaliertræ på gavlen af huset. De hed Ananasæbler og smagte som en blanding af ananas og æble, desværre bar det aldrig så mange, nogle år slet ingen. Han havde også et lille pignonæbletræ. Især til jul var det helt vidunderligt at tage sådan et æble, stikke det på en strikkepind, rulle det i sukker og så riste det over koksene i kakkellovnen.

~

En anderledes dreng, en anderledes barndom

I og med at min mor var så moderne i sin opdragelse, det man med et fint ord kaldte fri opdragelse, så fik jeg nogle helt andre indfaldsvinkler til alt her i livet. Jeg lærte at se tingene på en helt anden måde end mine lege- og skolekammerater. Jeg levede et frit og fantasirigt liv og kunne lege i timevis, dagevis, helt alene, faktisk nød jeg at være alene. Jeg var og blev vel nok betragtet som en underlig en.

Den store indianerkriger fotograferet på Larsens atelier i Skomagergade.

Jeg kan se at jeg har lædersko på. Tror nok det var det første par jeg ejede.

Når det blev fastelavn så gik vi til Roskilde og raslede penge ind og somme tider noget slik. Jeg fik et år foræret af mor og vognmanden en flot indianerdragt som vakte vild misundelse.

Jeg var ikke bleg for at gå ind nogen steder og jeg sang af en hjertens lyst så næsten hvert år scorede jeg flere penge end de andre. Jeg husker et år, hele 37 øre kom der i raslebøssen. Men godtroende idiot som jeg var, delte jeg som regel gladelig rovet med de andre, især slikket som vi fik i mange forretninger.

~

Alene det at jeg så tidligt begyndte at rejse med tog til København var jo helt uhørt. Ikke nok med det, men når min far hentede mig på *Hovedbanegården*, og når jeg skulle hjem så skulle vi lige ind i *DSB-Kino*, som lå der hvor der nu er Supermarked. Her viste de ugerevyer, så jeg så film om aktuelle emner, f.eks. om krigsfronterne og situationerne i de enkelte lande, før nogen af mine jævnaldrende. Jeg ved, at ikke en eneste af mine jævnaldrende nogen sinde havde kørt med tog eller bil. Så også der var jeg anderledes. De kom på deres første togtur i 4.de klasse da skolen havde sin årlige udflugt. Første gang var til *Køge*. Senere var vi i *Hillerød*, *Helsingør* og *Vordingborg* men det var først da jeg var begyndt på *Allehelgensgade Skole*. Alt det jeg kunne fortælle om jeg oplevede på vejen ud og hjem var jo de rene eventyr for dem, og således ikke til at tro på. At jeg ikke havde nogen far, altså skilsmissebarn, var på den tid noget af det værste i andre familiers og dermed deres børns øjne.

Spinkel og bleg som jeg var. Jeg sloges aldrig, rendte min vej, hurtigere end lynet når der var optræk til uro og ballade. Nogle betragtede mig vel egentlig som et pjok, men jeg var ligeglad. Jeg bevægede mig rundt i byen, fra havnen og ud i de store skove f.eks. Boserup hvor jeg tilbragte megen tid med at kigge på vand og dyr og planter. Via min mors omgangskreds kendte jeg utrolig mange mennesker overalt i by og omegn. Noget de andre børn slet intet kendte til. De levede i det jeg vil kalde en lille lukket verden, ikke langt fra hjemmet, tæt på søskende, vejen til og fra skole og så de nærmeste legemuligheder i kvarteret omkring os.

Min fantasi fik daglig næring fra de bøger som min mor anbefalede mig, og fra de mennesker jeg mødte på min færd rundt, enten alene eller sammen med Lars. Der var jo ingen andre børn der fik den mulighed for at køre rundt med store landbrugsmaskiner til storgårde og godser og små jordbrug på nogle få tønder land. Vi blev altid budt ind i køkkenet til et eller andet, kaffe, brød, kage eller varm mad. Jeg har da spist standsmæssigt på både Ledreborg og Gisselfeld og hvad de store slotte og godser nu ellers hedder. Eller siddet hos forpagter Petersen nede i mosen og gumlet på en humpel rugbrød med fedt og asier og frisk mælk fra stalden.

Når fiskehandler Petersen kom forbi 2 gange om ugen med friske fisk på sin ladcykel ja så kendte jeg Petersen personlig fra havnen og jeg var mangan gang med ham ude og hive net ind. Bageren med det friske brød fra bageriet i Vindinge Brødfabrik, ja så kendte jeg også ham, fordi mor og jeg altid stoppede op og købte friskt brød når vi var på kirkegården i Vindinge. Og sådan kunne jeg blive ved. Så når jeg fortalte i skolen at jeg i går efter skole havde været ude på f.eks. Ledreborg og at jeg var budt på saftevand og kage i køkkenet, ja så var jeg jo en lille uforbederlig løgnhals der skulle straffes her og nu.

~

En gang blev jeg syg. Sådan rigtig dårlig, skrantede over flere dage og havde høj feber. Mor sendte så bud efter Doktor Hestbeck, som var vor huslæge. Han havde konsultation nede i Skomagergade og kørte på Patientbesøg om eftermiddagen, det gjorde man jo dengang. Hestbeck kom, en stor, dejlig bamsefar, mild og rar, altid. Han fandt ud af at det måtte være blindtarmen, og sendte bud efter ambulancen. Dengang havde man ikke Falck. Det var enten Roskilde Brandvæsen eller Zonen.

Zonen havde station lige først på Københavnsvej i en lille villa med en garage ved siden. Her stod en kranvogn og en ambulance. Ambulancen var nøjagtig som den jeg havde som Teknolegetøj, en høj stiv kassevogn. Udrykningshornet var de gammeldags med et rigtigt BA-BU-BA-BU og så skulle der sættes et stort gult flag på taget når man var i udrykning.

Jeg blev kørt til Sct. Maria Hospital nede på Frederiksborgvej, og denne samme søster som havde taget imod mig da jeg blev født tog sig af mig og fik mig anbragt på børneafdelingen. På enestue oven i købet. Her lå jeg så, stadig høj feber og de fandt ud af at jeg havde en begyndende blindtarmsbetændelse men overlægen ville ikke operere. På den tid han man lige fundet ud af, eller mente at have fundet ud at blindtarmen måtte have en funktion siden Vorherre nu havde udstyret os med en sådan. Så det var bedre at se tiden an nogle dage.

Jeg blev snyde, snot forkælet af de søde søstre og de pylrede om mig i døgndrift. Den første nat havde jeg feberfantasier og vågnede og skreg. Jeg stod op i sengen og pegede over på den Private Realskolen som lå over for Hospitalet på Dr. Margrethesvej. Her troede jeg, jeg så store, ækle fantasidyr kravle rundt på vægge og tage. De fik mig beroliget og kølet ned med kolde omslag. Jeg havde over 40 i feber. Næste dag begyndte det at gå bedre og mors venner kom på besøg og alle havde legetøj med til mig. Jeg fik bla.a. et spil som lige var kommet frem den gang. Det var en lille rund træskive på 3 ben, med en masse huller hvori der var stukket søm i dem alle undtagen det midterste, sømmene skulle så flyttes for at ende med at der kun var et i midten. Da overlægen kom på stuegang, skulle han jo lige rode og pille ved alt det legetøj og tager så dette spil og vender det på hovedet så alle søm drysser ud over hele gulvet. Stor opstandelse og søstrene må ned på knæ og lede dem op. Der manglede et, de fandt det aldrig, så da jeg kom hjem måtte jeg finde et andet søm, men jeg fandt aldrig et af samme type. Jeg har stadig spillet, det står her på hylden bag ved mig, her i Thailand. Hver gang jeg ser det, tænker jeg på den læge og den situation. Så jeg blev virkelig forkælet. Jeg skulle så ligge der i 10 dage og være feberfri før jeg måtte komme hjem. Så ingen bortopereret blindtarm for mit vedkommende men en lækker, kort ferie.

Da jeg så kom hjem og i skole, så skulle alle jo høre om min ambulancetur og hospitalsophold og straks var jeg en uforbederlig løgnhals. Jeg havde sku da ikke kørt i ambulance, og med udrykning, troede jeg virkelig at jeg kunne bilde dem det ind o.s.v., o.s.v. Selv om de hjemmegående mødre jo havde både set og hørt jeg blev hentet og fortalt det til de andre børn, så ville de ikke acceptere at jeg havde været midtpunkt. De havde jo ikke nogen oplevelser at fortælle om.

~

En som har præget mit liv og mine fantasier utroligt meget og sikkert nok også min senere interesse for at opleve verden. Det var en gammel Danskamerikaner som kom nede hos min mor i mange år. *Anton* hed han. Han havde været sømand og rejst på De Syv Have, men han havde gjort det, at når han kom til et sted, et land som han fik lyst til at se mere af, så afmønstrede han for kortere eller længere tid og drog så rundt. Hvert sted han var, fandt han som regel en lille speciel ting fra naturen, eller befolkningen. Han havde en æske fyldt med de mest eventyrlige ting. Der var et lille glas med svovl fra en vulkan på Hawaii, små flakoner med en speciel blomst eller frø, en kæmpegrankogle fra de enorme graner i Californien, en pilespids som var en gave fra en zirokee indianer. Øresnegle fra det Indiske Ocean, en stump af en hvalbarde fra Island, ja hundredvis af ting fra hele verden, og jeg var dybt fascineret. Han havde en historie at fortælle om det hele, så der kunne gå timer med at sidde at lytte.

En af de ting der fascinerede mig mest var hans beretninger ude fra det fjerne østen. Han fik mig til at lytte andægtigt når han fortalte om dette store rige der ude langt fra Danmark. Han havde lært sig lidt kinesisk og kunne skrive nogle få tegn. Havde også derude i det fjerne købt alt tilbehøret til at skrive Kalligrafi. Det er ikke noget man bare gør. Kineserne selv siger at det tager et helt liv at gøre bare et enkelt penselstrøg perfekt. En gang havde han været inde i København og så havde han i den Kinesiske Butik i Hjørcks Passage købt et begyndersæt til mig med tusch, pensel og rigtigt rispapir. Så sad jeg på mors værksted og øvede. Jeg glemte det dog igen, men havde sættet i mange år. Måske det var denne viden han prøvede at give videre til mig der skabte en dybfølt interesse for fremmed skrift og skriftegn. Jeg syntes at østens skriftsprog er betydelig mere elegant og fascinerende end det latinske. Jeg faldt for nogen tid siden over dette smukke tegn der siger KÆRLIGHED. Desværre er det lidt uskarpt. Men det giver mig lyst til at genoptage barndommens forsøg på at skrive kinesisk.

Jeg kan ikke huske om han havde nogen børn, men tror det ikke, idet han kastede sin kærlighed på mig. En dag kom han og gav mig en æske med mange af klenodierne, resten ville han ikke skille sig af med endnu, da de havde særlig betydning for ham, men jeg skulle få dem en dag.

Den dag kom aldrig, lige pludselig fik vi at vide at han var død, så hverken mor eller jeg fik sagt farvel til ham. Han var et vidtfavnende, varmt menneske som jeg aldrig vil glemme. Jeg havde æsken i mange år, men lige pludselig en dag var den væk, har en mistanke om at nogen har lokket den fra enten *Morten* eller *Mads*. Jeg var ked af at miste den, den var som en slags talisman for mig, når jeg åbnede den og tog en af tingene imellem mine fingre var det som jeg fik genfortalt Antons eventyr endnu engang.

En anden ting som satte gang i min fantasi, ja alle byens børns fantasi, var den årlige *KFUM* og *KFUK* basar. De holdt til i det meste af den bygning i Bredgade som senere blev politistation. Her viste man film

fra fjerne lande, der var foredrag og udstillinger af ting missionærene havde bragt med hjem. Et år var der tema om prærieindianerne. Der var rejst en rigtig tipi ude i haven med bål og totempæl, skind og værktøj. Der var en original fra byen, der engang havde udvandret til Amerika. Han kom hjem næsten hver sommer, og også dette år. Han gik altid iklædt cowboytøj og hat, en revolver der dinglede fra bæltet og slangeskindsstøvler. Han var selvfølgelig de dage udnævnt til sherif for indianer lejren og han kroede sig. Husker ham så tydeligt når han spankulerede op og ned ad Skomagergade. Så svingede han med hatten og hans pistol var ladet med små knaldhætter som sagde bang-bang. En lignede en frygtelig, farlig mand for byens unger.

Sådan en oplevelse var jo gratis, så disse basarer og andre tiltag var altid velbesøgt. Der kom mange penge ind fra tombola og andre spil, så missionærene havde penge til at rejse ud igen.

Der blev sommetider afholdt gratis filmforevisninger nede på *Fjordvilla*, og salen var stuvende fuld til hver forestilling. Jeg husker jeg så *Disneys Bambi*. Egentlig er det en frygtelig makaber historie for små børn. Jeg tror ikke der var et eneste barn i salen der ikke græd og skreg da Bambis mor omkommer i skovbranden. Jeg kan da endnu som gammel mand godt blive lidt ked når jeg tænker på den lille smukke mors øjne da hun døde.

En dag kom der en neger gående på det andet fortov i *Skomagergade*. Jeg tror det var en af de første negre der var set i Roskilde, han vakte vild opsigt. Jeg kunne så i skolen næste dag fortælle af jeg havde set en rigtig levende neger. Sikke en løgnhals jeg var, sagde de andre.

~

Og når man nu var så anderledes, ja så skal man kanøfles, det er den nemmeste reaktion, ikke bare blandt børn men så sandelig også blandt voksne. Så selv i dag må jeg da undre mig over menneskers måde at behandle hinanden på. Det tog mig mange år at gøre mig fri fra den knugende følelse af fysisk mindreværd i forhold til andre. De klarede sig jo med tæsk og slåskampe og så var det den stærkeste man underlagde sig.

Syntes selv det er to gode fotos som må være taget omkring 1948.

Gud nåde og trøste hvis du ikke gjorde det. Så var det daglige ydmygelser og tørre tæsk. Buksevand. Tyveri af ens legetøj eller ens madpakke i skolen. Hvis min mor ikke havde været en så stærk og selvstændig kvinde så var jeg endt som en lille forknyt knægt. Nu gav hun mig indsigt i hvordan man skulle forsvare sig verbalt. Flere gange gik hun direkte til en eller anden forælder og foreholdt en eller anden handling som var overgået mig og så fik ungen ellers af far eller mor en ordentlig røffel i min mors påhør, måske oven i købet en direkte røvfuld.

F.eks. da minkavlerens søn Ivan, en stor rødhåret børste, 4 år ældre end mig, og på anden måde dum som en dør, havde franarret (stjålet) mit elektriske tog. Han påstod i fuld alvor at han havde vundet det i et lotteri jeg havde lavet og han var den eneste vinder.

Den pågældende knægt holdt i hvert fald op med altid at forfølge lille mig. Han fik dog sin hævn mange år senere i 1960, da jeg havde tjent penge nok til at købe mig en ny flot dueblå Vespascooter. Dagen før pinselørdag havde vi aftalt at vi skulle mødes ude på BP-motellet til en øl efter fyraften. Idet jeg tager det skarpe sving på Køgevej, ud for Amtssygehuset så tager fanden ved scooteren, den glider/kurer/skrider simpelthen omkring 100 meter op mod hovedindgangen. Det er toppede brosten og de er spejlglatte, af olie viser det sig. Da jeg kommer lidt til mig selv, står en stor lalleglad rødhåret skiderik af en Ivan, grinende bøjet over mig og siger: "Ha, ha, det så sku komisk ud, jeg kunne da godt have advaret dig, men jeg har stået her næsten en time og ventet på at se nogen skulle vælte".

I det samme kommer politiet, og de hører de sidste ord Ivan siger, og så får han ellers læst og påskrevet i utvetydige ord hvilken opfattelse politiet og andre borgere har af en personage som ham. De hjalp mig ind på skadestuen som jo lå lige ud for. De forlangte en blodprøve for at se at jeg ikke havde drukket, havde det sket på hjemvejen så havde de snuppet mig for sprit, jeg drak normalt en 2-3 øl når vi var derude på Motellet.

Jeg blev jeg jo forbundet så jeg til Pinsefesten dagen efter lignede en omvandrende krigsinvalid. Der blev ikke meget dans og kys og kram den aften. Hvorfor politiet kom så hurtigt var fordi de var alarmeret og var på vej ud til ham der havde spildt olien. Det er en polsk tankvogn der har hentet spildolie og er sprunget læk. Ivan så jeg aldrig mere, tror han flygtede ud af byen samme nat. Erstatning, næh, det var jo en polak, så han var urørlig, havde hverken penge eller forsikring. Men jeg har et varigt minde om den begivenhed. Jeg havde lige før uheldet været nede hos cigarhandler Bang i Skomagergade og købe en ny øloplukker. En fisk skåret ud af stykke teaktræ. Den har fulgt mig gennem årene, og nu hænger den i en lang snor ude i haven her i Pattaya parat til nye ølåbningsopgaver, meeen den kan dog godt bruges til sodavand.

~

De første skoleår

De første 5 år gik jeg på Hedegårdenes skole. Jeg blev indskrevet den 1.4.1946. Her residerede overlærer Yde og Viceskoleinspektør Madsen. Yde var en musisk mand som elskede at spille på sin violin og få os til at synge. Han fik mig til at melde mig til skolens blokfløjteorkester og jeg nåede at få min debut på scenen i Roars store sal.

Den lille fløjtespiller ses som nr. 4 fra venstre, allerede dengang tæt op af pigerne.

Husker hvor flov jeg følte mig over min jakke og plusfours. De andre drenge havde jo habit på.

Vi fik først karakterbog i fjerde klasse og der sluttede jeg med et gennemsnit på mg og mgX. I femte blev det lidt dårligere mg÷ og mg.

Madsen var en sadistisk satan som elskede at få os til at synge, af smerte. Han havde to strafmetoder når vi havde gymnastik. Hver time begyndte med at vi blev delt i 2 hold. Det første blev tildelt et antal tennisbolde, andetholdet skulle så stille sig med ryggen til i den anden ende af salen, og med salen mener jeg ikke vor tids

moderne idrætshaller, næh det var et lille rum på måske 15-20 meter. Så skulle der kastes, og gud nåde den der ikke ramte en ryg når der blev kastet, han blev trukket til side til en dobbelt tur senere.

Så blev der byttet roller nu var det andetholdet der skulle kaste, på den måde gik der så det meste af en ½ time med af straffe hinanden. Så skulle vi stille op til løb, med så stor afstand at sadisten kunne nå at svinge sin bambusstok og svirpe os på ryg og røv når vi kom forbi. Så var den gymnastiktime forbi. Jeg tror ikke vi fik mere end nogle få gange med undervisning i at springe buk over plinten, klatre i tove etc. Jeg ved ikke om det var en slags seksuel tilfredsstillelse for ham at piske små drengekroppe men noget var der galt. Vi var alle sammen skrækslagne for at fortælle om det hjemme, han har sikkert truet os med endnu værre straffe.

Men en dag må jeg have fortalt min mor det. Og hun var jo ikke så nem at bide skeer med, så hun kørte sportsrengs op til Yde. Madsen blev kaldt til samtale og min mor stillede det krav at enten så blevet Madsen forvist fra skolen her og nu, eller hun kørte direkte videre til politiet. Madsen valgte at gå hjem og informere familien. De fraflyttede embedsboligen og byen, og så vidt jeg husker historien gik der rygter om at Madsen begik selvmord senere, han kunne ikke bære skammen over for sin familie. Han ville have egnet sig om bøddel i Nazisternes torturkamre.

Min klasselærer frk. Kristensen, var en varm og klog kvinde som forstod moderne pædagogik, vi lærte meget hos hende. Hun var formidabel til få os til at skrive diktat og stile. Jeg kunne jo allerede læse da jeg kom i skole det havde min mor lært mig, så jeg var lidt foran de andre og kedede mig gudsjammerligt når jeg sad der og kunne Ole Bole Bum bogen uden ad. Den gang blev man ikke sådan uden videre rykket et klassetrin op. Det var en stor proces som skulle afgøres af mange instanser før det kunne bevilges. Det første år var nu med griffel og tavle. Vi lærte samtidig det man kaldte krøllede bogstaver, altså gotisk skrift, men det blev afskaffet allerede fra anden klasse og vi fik papir og blækhus.

Vores regnelærer var en rigtig pebermø som vi drev gæk med. Det bedste vi vidste, var at plukke uldtotter af vore sweatere, lave små pandekager af dem og så når hun spadserede op og ned mellem rækkerne fik hun sat sådan en bag på ryggen eller bagen. Hun så sjov ud når timen var slut med et uldent farveorgie på ryggen og røven. Vi blev aldrig straffet, måske morede hun sig lige så meget som os.

De første år var skolegården delt op i en drenge- og pigegård, hvorfor ved jeg ikke, men sådan var det den gang. Skolen havde en af de første skolelægeordninger så vi fik de regelmæssige eftersyn og indsprøjtninger såsom kopper og andre farlige sygdomme, bl.a. TB. En af mine klassekammerater døde som 7 årig af TB. Så vidt jeg husker gik det så hurtigt ned ad bakke med ham at vi ikke nåede hjem og besøge hjem inden han døde. Men sandheden er nok at vi ikke måtte på grund af smittefare.

Det havde altid været en frygtet sygdom som mange døde af. Mange var indlagt, nogle i mange år og nogle ad flere omgange. Der var blevet bygget Sanatorier over hele landet hvor patienterne skulle leve sundt og godt i frisk luft. De fik god nærende mad og blev så 2 gange om dagen kørt ud og lagt i rad og række under en overdækket terrasse, uanset vejr og vind. Nogen overlevede jo, så noget om det sunde har der jo nok været.

~

Efter skoletid legede jeg mest med dem der boede lige omkring på vejen og som jeg gik i skole med, nogle boede dog lidt derfra. Vi der boede lige omkring hinanden legede mest ovre ved tørveladerne og i grusgraven.

Jeg havde en skolekammerat der hed Palle som boede nede på Mågevej og som jeg var meget glad for. Vi legede meget tit og havde det godt sammen. Hans far var skorstensfejermester, hans mor gik så vidt jeg husker mest hjemme. Vi var mest hos ham da det var lettest for mig at køre den vej ned forbi når vi kom fra skole og så når jeg skulle hjem kørte jeg ned til Præstemarksvej og så hjem.

En dag i en skoletime kom Yde ind og bad læreren om at komme med uden for døren. Han kom ind og bad Palle om at følge med Yde. Vi undrede os alle sammen, for Palle gjorde aldrig noget galt. Læreren var underlig tavs men endelig kom han frem med det. Palles far var fundet død og derfor havde de hentet Palle og vi skulle nok ikke regne med at se ham de nærmeste dage og når vi så ham så skulle vi behandle ham som vi altid havde gjort og hjælpe ham hvis han var ked af det. Da der var gået en små 14 dage og vi intet havde hørt kørte jeg en dag ned forbi og ringede på. Palle kom ud og var meget tavs og indesluttet, jeg spurgte ham om jeg kunne hjælpe og så brød Palle sammen og hans mor kom så ud og bad mig om at komme indenfor. Hun fik så fortalt at hun var kommet fra indkøb i byen og havde fundet Palles far hængende ude i køkkenet. Ingen vidste hvorfor han havde valgt den udvej, ingen havde haft mistanke om depression eller andet. Jeg blev selvfølgelig dybt chokeret og blev bedt om ikke at fortælle nogen i skolen om det. Dette lovede jeg selvfølgelig, men én eller anden emsig nabokælling havde ikke kunnet holde sin kæft og snart var det ude over hele byen. Palle kom tilbage til skolen men han blev aldrig den samme. Han ville ikke mere lege efter skole, holdt sig for sig selv og en dag fik vi at vide at de var flyttet. Det gik mig meget på og jeg savnede ham frygteligt i lang tid.

Næsten på samme tid blev en af min klasse og legekammerater samt hendes lillesøster dræbt hjemme på vejen. De sad, som vi så tit gjorde den gang og skrev bilnumre op ude i vejrabatten. Kommunen havde lige besluttet at det var livsfarligt for bilisterne af havde de store træer stående langs vejen man kunne jo blive slået ihjel hvis man tørnede ind i sådan et træ, så derfor fik kun hver tiende træ lov til at blive stående. Og selvfølgelig sad Tove og hendes søster lige der hvor et træ var blevet fældet, de sad på selve træstubben. Så kom der en tysk bilist kørende i en stor Mercedes i en helt uforsvarlig fart. Det viste sig at han skulle tænde sig en cigar og mister derved herredømmet over vognen som slår et sving og dræber de to piger. Det gik os alle meget på. Tove var en meget klog og dygtig pige som kunne have drevet det vidt hvis hun havde fået lov til at leve. Deres storebror Erik som var flere år ældre end os kom aldrig over det, begyndte at drikke og døde tidligt af skrumpelever. Alt dette blot på grund af en skide tysk cigarnyder.

~

Tiderne var jo strenge i mange år efter krigen med mangel på mange ting. Mange ting kunne stadig kun købes hvis man havde rationeringsmærker. For at børn ikke skulle lide for store afsavn var der gratis madpakke hver dag i skolen, det var leverpostej, reven gulerod med citron (som jeg satte og stadig sætter umådelig pris på), spegepølse, ost o.s.v. og så fik vi en ¼ liter mælk også.

Slik var f.eks. en pose knuste vaffelstykker fra isproduktionen, den blev hældt på poser og så blev der lagt én eller anden latterlig lille plasticdums ned i og så solgt til os børn der hungrede efter slik.

Tyggegummi var en slags paraffin som smagte næsten som et stearinlys, men det kunne tygges. Bolsjer havde man dog, men de var lavet af sukker erstatning så smagen var ikke som den man kender i dag. Chokolade var noget med Cikorie, og smagte derefter.

~

Et af de dejligste minder fra min barndom er mælk. Rigtig varm, nymalket komælk. Først ude på mine bedsteforældres gård, hvor mormor altid tog mig med over i stalden når der skulle malkes, hun havde et blikkrus – jeg har det endnu – det er blå med en lille and på, det hang på et søm og det allerførste sprøjt fra yveret ned i spanden ramte og fyldte mit lille krus. En smag som jeg endnu kan erindre med stort behag.

Senere i min barndom ude på Københavnsvej, lidt længere ude, lå der en gård på den anden side af vejen, de havde meget malkekvæg, så når vi rigtig skulle flotte os, specielt op til jul og helligdage og til min fødselsdag, når mor bagte, så blev jeg sendt af sted med en lille blå spand med låg og så ud på gården og købe mælk og æg ved stalddøren. Bondekongen gav mig altid et krus med varm nymalket mælk at drikke inden hjemturen. Kan ikke huske hvad sådan en spandfuld mælk kostede, men det var mere end det man betalte for at få bragt til døren fra mejeriet.

Det kunne være problematisk især om vinteren. Dengang var mælken jo tappet i flasker, som skulle returneres, der var et aluminiumslåg på. Det øverste af mælken var altid gul, det var fløden, så når vi tog den ind, så var det første mor gjorde, forsigtigt at hælde fløden op i en kop så hun havde til sin kaffe. Når det var vinter frøs mælken selvfølgelig hvis man ikke kom tidlig nok op. Først skød denne frosne mælk op så låget revnede, så stak fløden op som en prop, og det vidste fuglene, de var hurtigere end os, så ingen fløde i kaffen den dag. Hvis man kom meget sent op en søndag og det frøs ekstra meget så sprang flasken simpelthen. Så var det bare med forsigtigt at pille skårene fra og så lade mælken tømme langsomt i en spand. Intet gik til spilde på den tid.

~

Om sommeren fik vi svømmeundervisning nede i havnen. Der lå en badeanstalt. Den blev taget ned hver vinter på grund af faren for isskruninger. Den lå i Strandgade lige forbi Roklubben og rensningsanlægget. Når vinden var i den forkerte retning, så sejlede lort, papir og andre unævneligheder i tætte stimer direkte ind gennem badeanstalten, så blev undervisningen aflyst og vi måtte gå den lange vej tilbage til skolen. Men vi lærte da at svømme og springe ud fra vippe og bro. Den undervisning stoppede først mange år senere da Kredslægen fik sat en stopper for det på grund af de tilbagevendende tilfælde af Roskildesyge. Man byggede så den første svømmehal da man lavede det nye vandtårn på Bymarksvej. Det blev dejligt, nu behøvede jeg ikke at cykle helt op i Læderstræde på badeanstalten der, men kunne nu både tage bad og svømme lige i nabolaget. Da var jeg allerede kommet i lære.

Vi fik muligheden for at komme på feriekoloni som det hed. Kommunen havde 3. Den for de yngste fra 4de og 5de klasse lå oppe ved Isefjorden ved byen Lyndby. Den for de lidt ældre lå ude ved Jersie Strand og den for de ældste lå oppe ved Vig i Odsherred.

Det var nogle smukke barakbygninger i rødmalet træ og alle tre lå lige op til badevand. Der var store soverum for piger og et for drenge. Lærerne havde små hyggelige kamre. Der var en stor spisestue hvor der blev serveret 3 måltider om dagen med al den mælk og saftvand man kunne drikke.

Man skulle skrive dagbog, som så blev brugt til at skrive stil efter når vi mødte i skolen efter ferien. Til brug for dagbogen skulle vi på besøg på lokale gårde og lære om dyr og landbrug, besøg på mejerier og møller og måske andre små lokale industrier. Obligatorisk var deltagelse i en gudstjeneste.

Og her havde jeg jo et kæmpeproblem ikke nok med at både min mor og far var udmeldt af folkekirken men de havde besluttet at jeg heller ikke skulle være medlem, jeg var derfor ikke døbt.

Så der stod jeg, anede ikke en skid om religiøse handlinger i en kirke, min mor havde jo utallige gange bedt mig fritaget fra religionstimerne, hvor jeg havde strittet imod og sagt at det ville jeg da godt høre noget mere om, hvilket hun så havde bøjet sig for. Jeg hadede når vi hver gang skulle kunne et helt salmevers udenad, men bibelens historier fængede i mit barnesind, især de dramatiske illustrationer der var gengivet i lærebøgerne.

Mit eneste kendskab til kirker var mine utallige besøg i Roskilde Domkirke som jeg elskede at færdes i. Her kunne man sidde eller slentre rundt i sine egne tanker og drømme store ting om konger og dronninger. Jeg var vel omkring 10 år da Nielsen en dag spurgte mig om jeg ikke ville med ham på

arbejde. Han var som sagt jord- og beton, og hans mester havde fået til opgave at grave en gammel krypt op og lave dræn og kloaktilførsel. Man havde en mistanke om en tidlig kongegrav i krypten. Krypten lå i den tilbygning der vender lige ud mod Stændertorvet, kan ikke huske lige nu hvilken konge der ligger begravet lige oven over krypten. Og minsandten om ikke lille Hans sammen med Nielsen, fik lov til med sin egen skovl at afdække hvad der skulle vise sig at være en lille prinsegrav. Jeg tror aldrig man fik sat navn på prinsen, men mener at huske at teorien var, at det var en illegitim søn af en ung prins, som var død af en ukendt sygdom måske pest. Men det korte af det lange var at jeg så skelettet med mine egne øjne, vi fik lagt dræn og kloak da museumsfolkene var færdige med deres registrering nogle dage efter. Graven blev lukket igen i overværelse af diverse præster og biskoppen.

Min gode ven Billedhugger Klamer nede fra gården hvor min mors værksted var, havde lavet mange billedskærerarbejder/reparationer til Domkirken og især til kirkerne i hele omegnen. Jeg nød at komme til en kirke og så prøve at finde ud af hvad det var for motiver jeg havde set Klamer stå at arbejde på, på sit værksted.

~

Min mors arbejde gav jo ikke det store afkast. Jeg har senere da jeg ryddede op efter hende fundet nogle af hendes regnskabsbøger, og jeg gav dem til Roskilde Museum. Somme tider havde hun en daglig fortjeneste på måske 2,- kroner eller mindre. Selv på den tid var det en ussel sum. Men vi sultede aldrig. Jeg manglede aldrig noget. Hvis jeg ønskede noget legetøj fik jeg det som regel ret hurtigt. Jeg samlede på det der hed Tekno-biler. Havde hele samlingen, både de store og de små. Solgte dem som teenager for en latterlig sum af 260 kroner til en samler, få år efter var de tusindvis af kroner værd. Og for de usle kroner kunne jeg oppe hos Schmelts på Stændertorvet så købe mig en plaid, som var mexicanermønstreret. I virkeligheden en rædsel, men dengang, sidste mode.

For at hjælpe mor med at få det til at løbe rundt så løb jeg byærinder for hende efter skoletid. Hentede og bragte bøger på både politistationen og kriminalpolitiet, som var nogen af hendes største og bedste kunder. Alle tidsskrifter og rapporter skulle jo indbindes, også det der hedder Kosterbladet, så jeg var godt inde i hvad der var stjålet hvor og hvor meget det kostede.

Politistationen lå på Rådhuset på Stændertorvet (Rådhuset hed det dengang). Kriminalpolitiet lå nede på Maglekildevej over for Kilden i en gammel smuk villa. Her havde min far jo siddet i forhør hos Gestapo da han blev taget, så der løb altid en lille gysen igennem mig når jeg gik ind gennem døren. Begge steder havde en helt speciel lugt af rengøringsmidler blandet med stanken af menneske, måske noget der kan betegnes som afsondring af frygt.

Også biblioteket var en stor og god kunde, så der kom jeg meget, og fik lov til meget tidligt i mit liv at få et lånerkort, noget vist nok ingen andre børn havde på den tid. Jeg husker i hvert fald aldrig at have set et andet barn på biblioteket. Biblioteket lå i Bredgade i en meget smuk bygning der vel nok engang har været priorens bolig til klosteret der lå lige ved siden af.

Noget af min reolvæg, jeg fik købt flere hylder efterhånden som jeg fik flere bøger. Læg mærke til aben i lampen, det er Bo Bojesens, aner ikke hvor den forsvandt hen, den sælges i dag for tusindvis af kroner. Hvis man i det hele taget kan finde et eksemplar.

Billedet er fra først i 60'erne

Jeg kan ikke huske hvornår min mor besluttede sig for at jeg skulle have soveværelset som mit private rum, men det må have været ret tidligt. Hun fik Martins bror der var møbelsnedker i Slagelse til at lave sig en robust divan med en rigtig springmadras og den sov hun så på inde i stuen. Jeg havde stadig min barneseng i mange år, indtil vi fik råd til en mere voksen model. Mine første møbler var de gamle fra mine Bedsteforældres stadsstue ude i Vindinge, de havde i flere år stået opmagasineret ude i garagen. Støv, muselort og hvad der ellers var, blev fejlet af vejen og så gik det ellers meget godt. Jeg var næsten den eneste af alle jeg overhovedet kendte på det tidspunkt, der havde eget værelse. Uhørt, sikke en blæserøv og forkælet unge sagde "vennerne".

Senere da jeg tjente mere, da jeg kom i lære, så begyndte jeg at købe møbler på afbetaling og fik efterhånden et meget smart og moderne værelse.

1950 - 1955

Mellemskolen

Fra 6. klasse skule vi så flytte skole. Først skulle man op til en prøve der skulle vise om man var egnet til at komme på Realskolen eller Latinskolen. Kun én eneste "bestod" så hun kom på Latinskolen. Det var datteren af den mest velhavende i bydelen på den tid. Jeg siger ikke at hun ikke havde evnerne, men påfaldende er det, at hun i de første 5 år ikke havde gjort sig særligt bemærket hverken i klassen eller i skolen i noget fag.

Hvis man ikke bestod nogen af disse "optagelsesprøver" skulle man fortsætte i almindelig kommuneskole i noget der hed Fri Mellem. På det tidspunkt var den kolde krig så småt begyndt og min mor som ærkekommunist var en af dem der blev lagt for had. Selv hendes arbejde for Bibliotek og Politik blev taget fra hende. Så da jeg var søn af en kommunist så blev mine spæde forsøg på at opnå tilladelse til at komme på en bedre skole totalt blæst af bordet med de særeste begrundelser. Ingen der havde noget med mine evner at gøre, da mine gennemsnitskarakterer for de fem første år viste højere gennemsnit end de flestes. Det var nok mere at jeg efter nogens mening ville være til fare for at indoktrinere de bedre folks børn der jo gik på Realskolen. De sidste to år ville de ikke engang give mig gennemsnitskarakterer.

Nu gik det hverken værre eller bedre end at kun to af mine klassekammerater havde evnerne til Realskolen, skægt nok så holdt de kun godt et år, så gik de ud og blev fabriksarbejdere. Så resten af os blev flyttet til Allehelgensgade eller Absalonsgades skole. En ganske almindelig kommuneskole, med en lærerstab der i hvert fald ikke var bedre eller dårligere end dem der underviste på Realskolen. Paradokset var nemlig at fire af vore lærere gik på skift mellem Realskolen og Allehelgens så vi blev undervist i samme pensum. Noget af det der undrede min mor og mig mest, samt nogle få andre, var, at man som noget af det første skulle finde ud af om man var musisk eller boglig. Prøven var at man skulle til en sangtest, hvor man med en sang man selv havde valgt, med musikledsagelse, skulle fremsynge et par vers foran et dommerpanel.

De tog så stilling til om man var egnet til at blive undervist i musik eller man skulle betragtes som det de kaldte "Brummer" og dermed var man kun egnet til undervisning i noget de kaldte "Bøgers Brug". Jeg blev enstemmigt erklæret uegnet til musikundervisning, uagtet jeg havde sunget i kor i et par år, spillede blokfløjte og ellers alt i alt var yderst musikalsk. Men selvfølgelig kunne jeg da ikke gå til musik, tænk hvis jeg skulle lære de andre børn at synge "Når jeg ser et rødt flag smælde". Jeg var nu ikke ked af det, for det viste sig at bøgers brug bestod af at man lærte at slå op i telefonbøger, opslagsværker, leksikoner og meget mere, lave kartotekskort og systematisere. Alt sammen noget jeg senere i livet har haft umådelig nytte af. Dem der så fik musik, de måtte så komme og spørge om hjælp når nogle opgaver bestod i at skulle kunne finde oplysninger frem. Men sådan er der jo så meget. Jeg sang, og synger, danser og stepper stadig selv om jeg er erklæret uegnet.

~

Og fanden tage mig om ikke historien gentog sig. Gymnastiklærer Mortensen, en uforbederlig sadist, brugte Madsens straffemetode, de havde sikkert arbejdet sammen, dog brugte Mortensen ikke spanskromen et bordtennisbat. At han ikke via sine ukontrollerede slag fik invalideret nogle børn er helt utroligt. Han havde oven i købet udvidet sit ansvarsområde til også at tæske på pigerne. Det tog slut meget hurtigt, da han fik sin egen datter til gymnastik og hun så gik hjem og fortalte moderen om faderens pædagogik. Mortensen blev skilt, meget hurtigt og forlod byen i nattens mulm og mørke.

Jeg var jo nået den alder hvor jeg for alvor var begyndt at skelne mellem ret og uret i det der skete rundt om i verden, især i min lille lukkede verden af en by, og da jeg selv i skolen blev uskyldigt dømt af en fordømmende omverden for min mors politiske holdning, var det let for min mor og hendes partikammerater at overbevise mig om at deltage i kampen for en bedre verden.

En af måderne var at overtale mig var, hver søndag at køre ud med Land & Folk, kommunisternes manifest på den tid, og forhadet af hele den borgerlige lejr, fordi de hver eneste dag manede til kamp mod lønundertrykkelse og udnyttelse af det enkelte menneske. Jeg har vel været 11-12 år og let at manipulere. Det var en af de længste ruter i byen og det tog mig omkring 5 timer at køre turen, uden en eneste krone i belønning. Nåh jo jeg så da mit navn i Land & Folk som en af de frivillige der arbejdede for sagen. Jeg holdt ud indtil efterårets regn, rusk og storm begyndte så sagde jeg fra. Og nød mine nye frie søndage.

Min mor fik mig overtalt til i sommerferien i stedet for feriekoloni at tage på en såkaldt ungdomsfestival i Berlin. En verdensomspændende organisation med Sovjetunionen som hovedsponsor betalte rejse og ophold for tusindvis af unge fra hele verden til en kæmpe jamboree. Det var de første 20 dage af august 1951.

Det blev en helt fantastisk oplevelse for sådan en drengerøv. Mødte unge ligestillede fra hele verden, kunne kun få ord engelsk men alligevel kom jeg i snak med kinesere, russere, tyskere, franskmænd, ja unge fra hele verden, sågar antikommunismens højborg USA havde sendt nogle unge. Hvordan de klarede at forklare den rejse der hjemme med alt det der Mccarthyismen der foregik, er stadig en gåde for mig.

Men jeg kom hjem sprængfyldt med nye indtryk og også en masse grufulde indtryk fra rejsen derned og Berlin som nærmest stadig var een stor ruin. Vi var inde og se det stadion hvorfra Hitler få år før, havde holdt sine taler der satte verden i brand. Alle nationer boede i en teltby lidt uden for Berlin, lige ved en kunstig sø, lejren blev kaldt Ernest Thälmann Lejren. Opkaldt efter en tysk socialist der blev dræbt i koncentrationslejrer under frygtelige pinsler. Her havde hvert land sin lille lejrplads, hvor vi så gik på besøg hos hinanden, snakkede så godt vi kunne om alt muligt og så spiste vi alle sammen i samme kantine, hver dag. Gedigen tysk husmandskost. Godt med fedt og kartofler og grønt.

Jeg/vi skulle så efter sommerferien skrive en stil om vore oplevelser i ferien og jeg skrev en stil som ikke er set i en dansk skole hverken før eller siden og da læreren fik den blev han først meget vred, så dybt forarget, så hævngherrig og jeg blev kaldt til inspektøren og fik forelæst at mage til løgnehistorie var aldrig blevet skrevet af et barn i min alder og om jeg ville skrive stilen om eller have dumpekarakter. Jeg valgte at blive klumpe-dumpe.

Da jeg kom hjem fra skolen og fik fortalt min mor historien røg hun i luften. Hun kunne jo ikke gøre så meget den dag, men på trods af mine protester kørte hun alligevel til skolen næste dag. Krævede at komme til at tale med inspektøren og den pågældende lærer Hr. Birkedal. Det var en dag sidst i august med et fantastisk sensommer vejr, så alle vinduer stod vidåbne, også på inspektørkontoret. Det var midt i det store frikvarter og alle andre børn og resten af lærerne sad ude og nød deres madpakker da min mor rullede sig ud. Aldrig, hverken før eller siden i mit liv har jeg hørt en kvinde belære to mænd, så højlydt om hvilken ufattelig dum, stivnakket, åndsformørkede personager de var, og at de burde tage deres lærergerning og ansvar op til alvorlig revision. SLAM. En dør blev lukket så hårdt, så vi nede i gården, der alle sad musestille og lyttede, for forskrækkede op, troede at der var blevet skudt. Min mor kom stolt gående ned i gården, gik hen til mig og sagde noget i retning af at nu har de fået besked, du hører nærmere.

~

Og det gjorde jeg. I de følgende 2 år blev jeg behandlet med fløjlschandsker af alle lærerne, de andre elever i klassen så op på mig med respekt, og jeg blev inviteret med hjem til andre elever som jeg før var blevet nægtet adgang til. Det holdt sig indtil jeg 2 år efter, i 1953, blev inviteret med til Bukarest til en tilsvarende Jamboree. En komplet gentagelse af historien. Kun en lille variation i de verbale udgydelser der blev hældt i hovedet på inspektøren og Hr. Birkedal. De blev fremført af mig selv, som jeg havde lært fra sidste gang, at man sagtens selv kan sige fra, uden at blive lemlæstet. Jeg sagde bl.a. noget om at de vist intet havde lært fra sidste gang. Revselsesretten havde lige været oppe at vende i folketinget og det var blevet forbudt at slå børnene i samme omfang som før, så jeg havde ingen røvfuld at frygte.

Jeg husker stilen næsten ordret den dag i dag. Kort fortalt så var vi på et svømmestadion, og jeg var i kådhed krøbet op i 10 meter tårnet. Her var der en flok kinesiske studenter, som syntes det kunne være sjovt at tryne den lille spinkle dansker og smide ham ud over kanten. Jeg klamrede mig til alt hvad der var spiger og nagelfast og skreg om hjælp på mit modersmåls brægende dialekt. En eller anden forbarmede sig så over mig og alt endte i fordragelighed med smil og latter og udveksling af navne og adresser.

Dette fik jeg nedfældet en stil om. Lige så god, om ikke bedre end den fra sidst, den indeholdt en malende beskrivelse af den lange, lange togtur ned gennem et stadigt sønderslået Europa, turen gennem bjergene i et gammelt tog hvor vi sad på nogle umagelige træbænke hele vejen ud og hjem, så vi nærmest fik hård hud i røven. Hvordan vi skiftedes til at sove i bagagenettet og meget mere i den dur. En fortælling om en helt anderledes fremmed kultur, som ingen andre i skolen anede en dyt om.

Og fanden tage mig om ikke Birkedal kaldte mig op og placerede mig foran hans kateder og i alles påhør erklærede mig for den største løgnhals han nogensinde havde været ude for. Hvordan kunne jeg tro

at nogen ville tro på at jeg havde snakket med kinesere og så i et fremmed land? Næh, en løgnhals det var hvad jeg var, og jeg blev aldrig andet.

~

Jeg finder så her i min mors gemmer så mange år efter, i en mappe ligger min renskrevne stil. Den er nu blevet påført med rød skrift følgende:

”Godt og kvikt fortalt. Lyt til mit råd, så har du chancen til eksamen – men tag dig i agt for tegnefejlene. Sæt langt oftere punktum til eksamen.”

Se det er jo noget helt andet end det foran skrevne. Hvor og hvornår min mor har fået det, ved jeg ikke. Jeg har aldrig set eller hørt om det før. Måske har skolen efter skideballen valgt at kommentere og så sende det hjem. Jeg aner det simpelthen ikke. Men det er jo et ulige meget bedre skudsmål end det jeg først fik.

Jeg kom i lære få år efter. Da skulle næste festival holdes i Peking. Sikke nogle stile jeg kunne have skrevet.

~

Jeg selv fik en lille hævn hver gang jeg havde Birkedal, undskyld Hr. Birkedal. Vi havde ham som klasselærer og i naturhistorie og hver gang han skulle tale engelsk, eller rettere prøve på det, så kunne jeg mere end ham. Jeg var i hvert fald den eneste i klassen der kunne tale næsten fejlfrit. Det med grammatikken lå ikke så godt, for hvem på hele skolen skulle dog kunne lære os det.

En gang i naturhistorie havde han fået fat i en skive af en elefantsnabel inde fra Zoologisk have. En af de gamle hanner var død og nu skulle vi så gætte hvad det var for en underlig tingest han havde medbragt pakket ind i avispapir. Ingen i klassen anede en skid, gættede på alt muligt og han sad stolt og tronede med sit alvidende fjæs. Da skiven endelig nåede ned til mig, vidste jeg hvad det var. Havde 2 dage før være i Zoo og hørt at den gamle hanelefant var død. Hvad fanden, røg det ud af munden på mig, det er jo et stykke af snabelen fra en elefant, er det fra...? og så nævnte jeg navnet på elefanten som jeg ikke kan huske i dag, ham kendte jeg da godt. Hele klassen sad og måbede og så måtte jeg jo fortælle at når jeg besøgte min far, havde jeg min daglige gang i Zoologisk have og kendte alle dyrepasserne og de fleste dyr ved navn. Da tog jeg sku kegler. Birkedal? Tja, han sad bare der, hans dag, hans historie, hans liv var ovre, nu havde ham kommunistynglen igen taget røven på ham.

Underlig lærer var han, fremtidsorienteret langt over gennemsnittet f.eks. det med at skaffe et stykke elefantsnabel. Men da hans kone fødte og vi samme morgen i første time havde ham i biologi, var hans åbningsord: ”I dag skal vi så som lovet, høre om blomster og bier og hvordan man formerer sig. I har hørt at min kone har født en datter her i nat. Og det ved I vel alle hvordan foregår både når de bliver lavet og når de bliver født, så det behøver jeg ikke at uddybe!!!!” Punktum, færdig, finale, det var den biologitime eller rettere introduktion til sexlivets mysterier.

Et års tid senere da jeg havde fået job som bybud (svajer hed det den gang) havde jeg en tur ned omkring det villakvarter hvor han boede, familien havde anskaffet sig en Grand Danois, og den var jeg blevet ret så gode venner med på mine byture. Familien var ikke hjemme og de havde bundet den til et nedløbsrør. Da hunden ser og hører mig bliver den jo ellevild af glæde men jeg kan ikke bare gå ind til den, så jeg kører forbi. Og fanden tager ved hunden, hiver og slider i kæde og halsbånd, som jo er af stål, hvorimod tagrenden er af Zink, så den løsner sig med et brag. Hunden er løs, tror den, tværs over græsplænen, hen til lågen i High-Speed og tager låge og et stykke af hækken med sig i fuld firspring ned af vejen for at finde mig.

Hold da kæft for en larm. Forestil jer 4 meter nedløbsrør i røven af en kæmpehund, ramlende, skramlende ned af et stykke asfalt. Lød vel nærmest som en tanks der er gået amok. Naboerne kom styrtende, dem der var hjemme. Så det forunderlige syn, skyndte sig ind for at alarmere politiet idet de troede at hunden var efter mig og ville æde mig. Da jeg så stoppede op fik jeg ellers en omgang med en hundetunge så stor som en hvalbøf og savlet rendte ned af os begge. Politiet troede ikke hvad de så, da de endelig kom frem. I mellemtiden var Birkedal's (undskyld Hr. Birkedal) kommet hjem og fandt situationen meget lidt morsom. Næste dag i skolen var der kold luft. Endnu engang. Tænk at ens hund elsker en skide søn af en kommunist højere end en selv.

Mener at disse billeder er fra omkring 1952-53 og det må være konfirmationshabitten jeg har på.

Læg venligst mærke til den enorme krølle, det var højeste mode, men ingen i hele byen kunne slå mig og min krølle.

På ca. samme tid er jo tiden for min årgang til at blive konfirmeret. Som den eneste, eller rettere næsten den eneste er jeg irreligiøs. Jeg var jo ikke døbt, så derfor kunne jeg heller ikke blive konfirmeret. Jeg var i den alder hvor jeg var i opposition til næsten alt. Kunne ikke begribe hvorfor nogen forældre kunne beslutte allerede ved deres barns fødsel at det ikke skulle have en tro. Jeg havde jo været med Henning til en enkelt dags religiøs oplysning i den Baptistiske Kirke, vi havde en pige i klassen som var Baptist, og her havde jeg lært at Baptister heller ikke døbes. De skal være nået teenageårene, være lidt selvstændige så de selv kan bestemme om de vil døbes. Selvfølgelig er de gennem forældre, venner og kirke ”blevet præget i den rigtige retning”, men jeg syntes at det var en god indstilling.

Modsat kunne jeg ikke forstå den kristne tro. Her blev man døbt som et lille forsvarsløst væsen, og via nogle faddere og huemødre som lovede at tage sig af dig hvis forældrene skulle svigte, eventuelt dø og på den måde sikre at du blev en god kristen. Når du så nåede teenagealderen skulle du have lidt ekstra undervisning i kristendom af den lokale præst og så svare for dig i kirken og så var konfirmationen en bekræftelse på at du var en sand kristen.

Jeg var dybt splittet, anede ikke hvad fanden jeg ville med det jeg mente var at have en tro. Havde jo via skolerne fået tudet ørerne fulde om kristendommens velsignelser, min mor og far havde modsat fortalt om alt det hykleriske pis kristendommen var og er. Et af deres hovedargu-menter var, som jeg kan sympatisere med den dag i dag: ”Hvordan kan nogen der tror på en god og retfærdig gud, være præst og så være med til at velsigne våbnene og soldaterne før de bliver ført ud for at slå andre medmennesker ihjel?” Engang var der jo præster der stjal af kirkebøssen og aldrig blev fradømt retten til at praktisere, de fik en skideballe af biskoppen og så var den fis ude. De sad på nogle store præstegårde og dømte fattige bønder til at betale tiende, for at de kunne mæske sig. Det var præsterne der var ene om at beslutte hvem der skulle have lov til at gå i skole. Hvis Maren i kærrets søn ikke havde et par træsko til at have på i skolestuen og i kirken, ergo så kunne han aldrig blive en god kristen og hvorfor så spille degnens tid på at lære ham noget.

Og i vor moderne tid alle de skandaler der er blevet oprullet verden over, om Katolske præster der været uterlige overfor deres sognebørn eller børn de var værge for – ren pædofili. Alligevel blev de ikke bortvist fra kirken, mange er først langt senere blevet fordømt fra pavestolen – UTROLIGT!!!!

Men vel nok mest fordi jeg havde forbundet det at blive konfirmeret med en flot fest, flot nyt tøj og nye sko og en masse gaver så kunne jeg ikke forstå hvorfor jeg ikke skulle have fest. Min mor fortalte så at jeg da kunne blive det der hed Borgerlig Konfirmeret på Rådhuset, penge til gaver og tøj havde hun jo ikke, men vi kunne vel nok finde ud af en middag for morfar og vognmanden og Nilens. For hvem ellers havde jeg lyst til at invitere. Min far kunne jeg være sikker på IKKE ville komme. Den tyggede jeg lidt på, kørte så op til præsten i Domkirken som vi hørte ind under og fik en samtale med ham. Jeg satte ham ind i problemet og han fortalte at for at blive konfirmeret skulle jeg først døbes og min mor give sin skriftlige accept af begge dele før noget kunne sættes i gang. Jeg spurgte hvad han mente med at blive døbt. Det betød at jeg på selve konfirmationsdagen skulle stille til højmesse og så blive døbt med menigheden som vidne.

Jeg så i ånden mig selv iført lang dåbskjole liggende i døbefonten, så jeg afstod her og nu og bad om undskyldning for forstyrrelsen. Cyklede hjem og fortalte min mor at hun godt kunne glemme alt om konfirmationsforberedelse. Det eneste gode jeg havde af alt det var, at når resten af klassen skulle til forberedelse i kirken, så gad lærerne selvfølgelig ikke sidde tilbage med ham den ugudelige kommunistnude så jeg fik fri. Herligt!

Her er så ham der skulle have været konfirmeret, i indkøbt dress af min far, jeg har selv betalt den hvide skjorte, men ingen præst fik muligheden for at se mig i sin kirke.

Det endte med at næste gang jeg besøgte min far tog han mig med til skrædderen på Søborg Hovedgade og der fik jeg syet mit første jakkesæt. Hvor blev jeg dog en flot fyr, hvide skjorter havde jeg ingen af, men jeg havde en hel ny ternet som jeg så fik på. Få år efter, jeg havde kun haft jakkesættet på nogle få gange, skulle jeg sammen med min kammerat Tykke Jørgen til Falster. Hans storebror Karl og hans kammerat Ivan havde hver fået en kæreste da de lå i forlægnings på Gedser havn. Så nu var vi inviteret med ned og se skønhederne. De havde lejet en flot bil og der sad Jørgen og jeg og troned på bagsædet. Vi fandt aldrig skønhederne så vi kørte hjem igen med de to hungrede undersvende gløden af raseri på forsædet. Jeg havde mit fine jakkesæt på og sad og spiste tyggegummi. Pludselig må Carl foretage en nødbremsning, mit tyggegummi ryger ad helvede til og jeg kan ikke finde det. Først da vi holder uden for vores hus opdager jeg at jeg har siddet med det ene lår på klatten og nu kan det ikke komme af.

Mor prøvede alle de gamle husgeråd hun kunne for at få skidt fri af stoffet men det lykkedes aldrig. Det blev til et par fine arbejdsbukser.

~

Skolekammerater og venner og lidt af hvert fra Roskilde

I min skoletid havde jeg mange jeg havde fælles interesser med, men kun to blev jeg rigtig ven med, forhold der strakte sig til efter endt skolegang. Den ene var fra Hedegårdens Skole han hed Henning og boede i en lille ussel hytte på Kløvervej. Huset der lå på en meget lav grund var tit oversvømmet og var bygget af noget der lignede papmache. Det flossede og revnede og var fyldt med store huller hvor vind og regn og rusk susede ind ad. De havde en masse schäfer hunde som de avlede på, og som vi legede meget med når jeg besøgte ham. Han var en stille og forsigtig fyr lige som mig, men også fyldt med drømme og fantasier, men var meget sky over for andre, det var vel derfor vi havde et så godt venskab.

Hans far fik tilbudt et job ude i Boserupskoven med fribolig i et skovløberhus. Her kom jeg meget selv om det var en lang cykeltur ud og hjem. Her lå huset i skovbrynet ned til en eng med en dejlig sø, med græssende køer og heste fra den store gård oppe på bakken. Her kunne vi tumle os med hundene som nød at blive kælet og nusset. I skoven bag ved havde vi masser af huler forskellige steder, mest inde i grandtykninger hvor ingen kunne finde dem. Vi krydsede rundt i skoven og ned til fjorden enten på gåben eller på vore cykler.

Jeg blev jo efterhånden mere og mere afhængig af at skulle tjene penge så jeg fik job som svajer efter skoletid, og da skolen endte så var det på fuldtid. En dag, kort efter at skolen var slut, havde jeg tur ud til Sct. Hans og smuttede så lige det sidste lille stykke hen til Henning. Alt var ryddet, ingen familie, ingen hunde, ingenting. Den nye skovløber vidste ikke hvad der var blevet af familien andet end han var blevet fortalt at de var forsvundet i nattens mulm og mørke. Jeg hørte aldrig nogen sinde mere noget fra ham. Desværre, han ville have været en kammerat for livet.

~

Aviserne rundt om i byen havde ude mod vejen hver deres ”opslagstavle” hvor dagens avis blev hængt op når de første eksemplarer var godkendt af redaktøren. Her kom folk så i stort antal for at se om der var nogen ledige stillinger, de sidste nyheder o.s.v. Når der var store sensationer var der kø foran udhængsskabene. Så det var en fast del af mine ture ud med varer at jeg lige sørgede for at ”afpasse” ruten forbi aviserne så jeg kunne se hvad der nu var sket.

~

Den anden dreng kom til klassen midt i et skoleår på Allehelgensgade Skole, han hed Jørgen Gregersen, og kom direkte fra Århus. Hans mor var det der hedder nådlerske (lavede sko) hun var blevet kæreste med en skomager fra Roskilde, som havde værksted i Sct. Pederstræde, i et lille hus der lå lidt hævet over vejen, lige bag ved den ”Blå Butik”, som lå på hjørnet. En dejlig legetøjsforretning, og de boede i et hus på Mågevej. Jørgen fik, da han blev voksen og ville væk hjemme fra lov til at overtage 1ste salen over forretningen, hvor han indrettede en dejlig lejlighed med en stor indbygget smart alkove. Jeg var dybt misundelig over hans kreativitet.

Fra første sekund, Jørgen kom ind i klassen midt i en time, skulle han mobbes af de andre, først var der jo hans jyske dialekt, som jeg syntes var meget fascinerende, men klassens dumme hoveder mente jo at sådan en jydetamp skulle ned med nakken. Han fik plads på bænken lige foran mig, og når jeg syntes det blev for slemt så lagde jeg hånden på hans skulder for at trøste.

Her er Jørgen (farmand) til venstre, sammen med Ivan Olsen - taget til mit svendegilde i 1959.

Læg mærket til tæppet på sofaen, det er det Mexicaner lignende jeg købte for salget af mine Tekno-biler.

Hvor dum har man lov til at være? Billederne på væggen er af eget fabrikat. Skam der ikke er farver på fotoet.

Læreren, Hr. Birkedal, morede sig strålende, nu skete der da noget nyt. I stedet for som voksen og myndig burde idioten jo havde gået ind fra første sekund og støttet op om Jørgen, nu blev det i stedet lille mig som tog kampen op. I det første frikvarter mente de store idioter jo at det var bedst at starte med buksevand. Så gik jeg amok for vel nok første gang i mit liv. Jeg lille lort sparkede, bed, spyttede og skældte ud, jeg teede mig som var jeg en inkarneret slagsbroder. Jørgen slap de og vendte sig mod mig, og som altid i den slags situationer så tør lederen af sådan en sværm ikke komme alene, nær han råbte på alle de andre så de var vel en 10-12 stykker der gik til angreb. Nu gik Jørgen amok så vi stod side ved side med ryggen op ad en mur ved gymnastiksalen og uddelte slag og spark, indtil gårdvagten greb ind og fik stoppet kampen. Dem der havde flest skrammer var ejendommeligt nok de andre.

Vi havde aldrig mere problemer med de andre, tværtimod kunne de se venskabet der groede frem, et venskab de aldrig selv ville opnå i deres forråede tankegang. Jeg ved ikke hvordan og hvorfor men en dag begyndte jeg at kalde ham Farmand. Han kom aldrig til at hedde andet, undtagen af hans mor.

Fra den dag havde Jørgen og jeg et ubrydeligt venskab. Vi var sammen hver eneste eftermiddag, vi læste lektier sammen, udforskede byen, begyndte at interessere os for rosport og blev medlem af Roskilde Roklub, vi nåede endda til at få kanindåben nede i havnen til Sct. Hans.

Vi stod på skøjter i Folkeparken om vinteren, den ene sø blev af kommunen fejlet og overrislet sent hver nat og der blev sat lys op rundt søen. Når det var rigtig isvinter så frøs fjorden til og man kunne løbe der. De første skøjter jeg havde, var en billig krigsmodel som man skulle skrue på støvlerne. Da jeg kun havde gummistøvler var det så at sige en umulighed at få lortet til at sidde fast. Enten vrikkede man om på foden så man var ved at brække benet eller skøjten løsnede sig og fortsatte så sit eget løb hen over isen. Senere fik jeg råd til at købe mine egne ishockeyskøjter, og så gik det ellers derud af.

Der var mange isbåde på den tid. Bl.a. havde Kong Christian den 10. brugt sin meget på fjorden. Efter han var død var den blevet købt af en rigmand fra byen. Den var ufattelig hurtig og sejlede fra alt og alle. En vinter var fjorden lukket totalt og isbryderen var ikke kommet endnu, så vi og mange andre besluttede os for at tage hele turen på skøjter op mod Frederikssund. Vi krydsede ud af havnen over mod Vigen, inden om Elleore og så Veddelev. Videre op mod nord og så lige pludselig så vi at isbryderen komme, den havde allerede brudt langt forbi os, så enten skulle vi samme vej tilbage eller også skulle vi fortsætte op til Frederikssundsbroen og så gå over broen til den anden side og så tage turen ned forbi alle de store skove. Det valgte vi. Det blev en lang, men utroligt flot tur. Da vi endelig nåede havnen, kunne vi næsten ikke gå, ben og især læggene var ømme og stive så det blev en kamp op ad bakkerne og hjem i varmen. Jeg måtte blive hjemme i to dage fra arbejde, kunne slet ikke gå. Flov undskyldning på arbejdet.

~

På den tid var der hvert år Byfest i Roskilde. Det havde strakt sig lige fra slutningen af 40erne og de blev flottere og flottere. Der var paradeoptog med Brandvæsenet, veteranbiler, udklædte optog fra de forskellige klubber og foreninger og foran dem alle gik de stolte drenge fra Roskilde Borgervæbning. At være blevet udvalgt til at kunne spille i det orkester var den højeste lykke en dreng kunne opnå. Pigerne, store som små, lå på knæ for dem. Man kunne søge om optagelse, men det krævede en ret god økonomi at få råd til instrument og til uniform. Det var hulens dyrt. Man kunne også starte med at blive alm. ”soldat”. De marcherede i takt bag orkestret, men alle vidste at det kun var byens bedsteborgeres børn der fandt nåde for udvælgelsen. Somme tider så var optagelseskøen ikke lang nok så måtte de så nøjes med nogle små lorte der dårligt kunne gå og slet ikke i takt. Tøjet slaskede på dem og huerne hængte ned over ansigtet så de intet kunne se, uanset om mor og far havde stoppet det hele ud med avis og vat. Det så latterligt ud og de blev så til almindelig grin for tilskuerne. Nogle af de små brød tit ud i gråd over folks hjerteløse latter. Synd for de drenge at de skulle lide under forældrenes ambitioner om at deres poder skulle være stolte gardere.

Stændertorvet blev inddraget til Tivoli med en masse spændende oplevelser. På den tid havde man ud over det sædvanlige gøgl også telte med artister. Der var Ursus, verdens stærkeste mand som stod oppe på et ståltårn, kroppen var behørigt skjult op til midt på livet og så blev en masse tove og tykke stålkæder spændt til hans krop/arme og han ”løftede” en stor tung bil der stod nede mellem stativets ben. Stærk har han været for han rev hele telefonbøger over, bukkede jernstænger og knækkede jernkæder. Der var tankelæsere, tryllekunstnere, dødsdromer hvor motorcykler kørte i høj fart rundt på lodrette vægge.

Fra Røde port og ud til kasernen på Helligkorsvej gik det lange optog.

Der var orkesteroptræden på scenen og kåring af det ene og det andet. Et år, da var jeg lige kommet i lære, skulle på den tid den mest populære unge pige kåres, Primadonnaen var ingen mindre end den senere så kendte Vivi Bak. Hun var af Familie Journalen blevet udset og kåret og nu blev hun fulgt over hele landet af journalister. Bladets førende journalist og forfatter Johannes Christiansen var Roskildeborger, kommunist og en, endog meget god ven med mor, så da han og Vivi havde nogle få timer for dem selv valgte de at gå ned på mors værksted og slappe af med noget smørrebrød og øl. Og hvem sidder der da de kommer? Den unge Hans, med sin spirende hormonfyldte teenagekrop ser han skønheden trinde ind af døren i en slags dirndl. Hun havde krop som en gudinde, brysterne blev løftet op så de var så absolut kyssevenlige og sikke nogle øjne. Jeg blev forelsket, her og nu, ingen tvivl om det. Heller ikke for hende eller for min mor og Johannes. Men jeg var jo åh så ung, alt for ung for sådan en feteret pige på vej mod sit livs karriere, og jeg måtte jo, meget mod min vilje sige pænt farvel og køre på arbejde. Fik dog et kindkys. Jeg kan mærke det endnu. Nu jeg skriver dette ned, mindes jeg med velbehag hvordan det føltes da jeg holdt om hendes smækre liv med mine småsorte lærlingehænder.

Kan man nu forstå at Vivi Bak ikke foretrak denne unge mand i stedet for en karriere som skuespillerinde?

Jeg nåede at få fri fra arbejde så jeg kunne komme op at se hendes kåring på scenen og hvem klappede højest på hele torvet? Og hvem fik sendt et fingerkys fra scenekanten? Johannes var kendt og meget populær for sine rejseartikler og han skrev i 1964 bogen ”Kavadi” om hans oplevelser i Fjernøsten under Vietnam-krigen og munkenes selvbrænding som protest.

~

Farmand og jeg blev begge to medlem af Roskilde Hellas og dyrkede vægtløftning og rugby og havde en masse andre hobbies. Vi begyndte at interessere os for Jazz og Jørgen købte en Trompet og jeg en Altsax. Jeg gik til undervisning hos en musiker ude på Østervang. Han spillede i et band oppe på Jernbanehotellet. Men det blev sværere og sværere at finde tid på grund af job og senere lærested.

Så, desværre, min spillekarriere endte meget hurtigt. Jeg nåede kun til at kunne nogle få, små melodier. Det var et mareridt for min mor når jeg kom hjem fra teknisk skole omkring kl. 22.00 og så begynde at øve mig.

Jørgen havde stadig familie i Århus, en søster der var gift med en Jockey og en fætter som boede på Grenåvejen i en stor etageejendom. I en sommer ferie havde vi aftalt at vi ville cykle over til Århus og vi fik begge lov af vores forældre, min mor var godt nok noget skeptisk.

Vi cyklede fra Roskilde til Kalundborg og tog båden over og blev hentet af fætter. Vi fik loge oppe på et lofts-kammer hvor vi rigtig råhyggede. Jeg fik set Århus fra alle vinkler, det var jo første gang jeg var i Jylland. Vi fik så den smarte ide at cykle til Silkeborg sammen med fætter og hans kammerat, leje en kano og tage på tur ned ad Gudenåen ned til Himmelbjerget. Her nåede vi til en lille halvø hvor der lå en høj, den kravlede vi op på og lavede så en lejr. Her lavede vi mad over bål. Når vi løb tør for proviant roede vi over til Laven by og købte ind.

Vi vandrede rundt omkring Himmelbjerget og ovre på den anden side af den lille indsø (bugt) var der lige pludselig en dag umådelig uro og støj. Det skulle vi jo så finde ud af hvad var, så vi roede over og fandt ud af at det var det samlede danske spejderkorps årlige jamboree. Vi fik lov til at komme ind og se og tale med spejderne og deres ledere og midt i det hele gik det op for os at en af dem vi talte med var vor kommende dronning. Margrethe som jo var inkarneret spejder, så hun var selvfølgelig med. En ganske almindelig ukrukket ung pige som det var let at tale med, selv om det selvfølgelig kunne høres på hendes dannede, skoledede sprog. Få dage efter at vi var rejst kom selveste kongen på besøg i lejren, det kunne jo have været skægt også at have hilst på ham.

Nu havde vi nye røverhistorier at fortælle når vi kom hjem til "Danmark". Da vi roede tilbage igen sendte jeg, stupide knægt et brevkort fra Silkeborg til min mor og fortalte om vor rotur. Heldigvis fik hun det først efter vi var kommet hjem så skideballen blev ikke så stor for jeg stod jo lyslevende foran hende så hun kunne jo se at hende lille dreng ikke var druknet.

Jørgen og jeg holdt sammen til vi begge blev forelskede i hver sin pige. Vi havde mange gode fester igennem ungdomsårene og umådelig megen morskab og latter. Desværre sluttede det da jeg blev gift. Min kommende hustru Mitzi brød sig ikke særligt om min omgangskreds. De blev alle, undtagen Jørgen, betragtet som en flok rødder, så hvis vi skulle giftes så måtte jeg vælge alle mine daværende venner fra. Jeg var så forelsket så jeg bøjede mig. Idiot, kan jeg se den dag i dag. Jeg mistede hele min ungdomskreds, havde intet ståsted. Ingen nære venner jeg kunne snakke fortroligt med.

Flere år senere, da jeg var bestyrer af Lyn Reklametryk på Øster Farimagsgade i København så jeg lige pludselig Farmand ovre på den anden side af gaden. Jeg skreg: "FARMAND" og han lystrede. Gensynslæden var stor. Vi prøvede begge at få opbygget gammelt venskab. Han var i mellemtiden blevet gift med en pige som jeg ikke kendte, han var blevet færdig med sit studium som arkitekt/bygningskonstruktør og de havde fået et lille barn. Vi besøgte dem een gang, de boede i et dejligt nyrestaureret hus i *Kartoffelrækkerne* og vi havde en nogenlunde hyggelig aften med genopfriskning af gamle minder. Vi inviterede dem til genvisit i Tåstrup på Løvtoften, og Mitzi som var den hun var, lagde ikke skjul på sit ubehag ved Jørgens nye kone. Så det spirende venskab døde en brat død. Kort tid efter lukkede trykkeriet og jeg blev kastet ud i en turbulent tid, og havde ikke tid og kræfter på at følge op på venskabet, så da der endelig blev ro, var det for sent. De var flyttet og jeg fandt aldrig ud af hvorhen.

Jeg savner ham den dag i dag. Hvis jeg ikke havde været sådan en svag sjæl der lå under for kvindetyrani så var det aldrig sket og mit liv ville have formet sig komplet anderledes.

Hotel Prindsen blev besat 9/4 1940. Tyske soldater står vagt ved indgangen, med portier Peter Hansen stående i midten. Billedet er fra Danske Billeders Arkiv.

Det var sådan en satan der stak sit geværløb i maven på mig i 1944

Tilbageblik

Besøg hos min far

Fra min far flyttede fra Roskilde og ind til København kan der vel ikke have gået så lang tid, og der er noget i mine erindringsbilleder der ikke rigtigt stemmer. Nu er det for sent at få det opklaret da jo både min mor, far og stedmoder er døde. Pjevs min halvbror ville sikkert ikke vide noget om det hvis jeg kunne spørge, da han blev født 8 år efter mig. Altså i 1947.

Jeg husker jeg blev hentet af min far i Roskilde, måske på stationen, fulgt af min mor, men ved det ikke, men jeg husker tyske soldater i toget som stoppede mange gange undervejs på grund af luftalarm. Jeg husker ankomsten til Hovedbanegården med masser af kontrol fra Gestapo og Værnemagten, så dette må have været tidligt i 1944 før han blev taget. Jeg kan huske vi besøgte Annelise, det må have været på sygehuset hvor hun arbejdede. Det var et lille bitte rum, måske sygeplejeskolen. Så det må vel være samtidig med at han boede på Dr. Margrethesvej i Roskilde.

Senere besøgte jeg ham/dem i en lejlighed i nærheden af Svanemøllen, Gustav Adolfsvej 4. Hvem der ejede den eller om de havde lejet den ved jeg ikke. Men kan da huske at hans ven Maler Hacke var der til en fest. Ham stødte jeg på nogle år senere da jeg var på besøg i Søborg, hvor der var fest i lejligheden og hvor min far optrådte på slap line, med Storm P. monologer. Han var også en god ven af min far, og de sad med hver sin store Merskumspibe og tæskede skak. De var lige habile spillere. Har set et billede af dem et eller andet sted, måske i et tidsskrift om Roskilde Skakklub.

Er ikke helt klar over hvornår min far flyttede ind i sit kombinerede Antikvariat og bogbinderværksted på Smallegade. Det lå lige over for det nye Frederiksberg Rådhus, som endnu ikke var færdigbygget. Nogle år før min far døde blev forretningen overtaget af naboen Mulvads Møbler.

For det meste når jeg besøgte ham i forretningen havde jeg kun en enkelt jeg kunne lege med i en anden gård så derfor begyndte jeg at rende op i Zoologisk Have. Jeg gik gennem Frederiksberg Have forbi alle kanalerne op til slottet hvor der var en bagindgang man kunne gå ind af. Min far gav mig penge til entre og måske til en is. Efterhånden begyndte dyrepasserne og andet personale jo at lægge mærke til den lille nysgerrige knægt. De begyndte at spørge mig ud og jeg fik så småt lov til at komme med ind bag burene. Jeg fik lov til at fodre elefanter, løver, tigre og alle de andre spændende dyr. Jeg stod inde hos søløver og hvalrosser og smed fisk ud og alle andre børn uden for hegnet var skide misundelige. Det er vel fra dengang min kærlighed til især elefanter blev grundlagt, og at jeg så i dag, i en alder af 68 kan komme ude på en elefantfarm her i Thailand og kæle og kramme og ride på 34 af disse utroligt smukke og spændende dyr.

Især en af elefantpasserne blev min særdeles gode ven. Han var ikke så gammel, jeg vil tro midt i tyverne, men for mig lille lort jo en stor voksen mand. Jeg fulgte ham de næste mange år når jeg hørte noget om elefanterne og så sidder jeg en dag herude i Pattaya og får mig en bid brød på en dansk restaurant. Der sidder et ældre ægtepar, vel først i 80erne og vi falder i snak. Kommer selvfølgelig til at tale om mit "job" ude hos elefanterne og de fortæller så historien om deres ungdomsven som har passet elefanter i Zoo og nu er pensioneret og meget gammel. Ja, rigtig min gamle ven. Forunderligt ikke.

En af de ting jeg nød mest ud over dyrene var at komme op i udsigtstårnet. Jeg havde ikke penge til elevatoren ret tit, så jeg gik op og ned. Helt oppe i det rigtige vejr, kunne jeg så se min fødebys Domkirkespir ude i det fjerne og tænke på hvad min mor eller vennerne laver lige nu når jeg står her og kigger i den retning.

Når jeg var på besøg i forretningen støvede jeg selvfølgelig hylderne igennem for bøger der måtte interessere mig. For det meste fandt jeg ikke noget, og hvis jeg gjorde, så måtte jeg betale for dem på den måde at jeg ikke fik nogen penge når jeg rejste hjem. Jeg nåede aldrig nogen sinde at få en bog foræret af ham. Joh, han lavede 2 flotte bind med noget underligt glittet papir som det var umuligt at skrive på og med mit navn i guldtryk på ryggen. Dem skulle jeg anvende som dagbøger. Fik skrevet én side én gang og aldrig mere. I dag kunne det jo have været interessant at se hvad man gjorde den og den dag i det og det år.

Jeg husker at de også boede til leje i et sommerhus ude i Dragør, ned til vandet og lige op ad landingsbanen. Der lå en engelsk krigsflyver skudt ned lidt ude fra vandkanten. Så vidt jeg husker en rimelig stor maskine, med de karakteristiske RAF mærker på halen der stak op af vandet.

Pjevs og mig og Pjevs alene

Derefter fik de en lille lejlighed på 1. sal i en villa på Fruevej 52 i Søborg. Det var et gammelt ægtepar som boede i stuen. Fru Petersen var en virkelig heks. En rappenskralde ud over al

forstand. Hendes mand var en lille underkuet personage som intet turde sige eller gøre. Jeg tror sku hun tævede ham flere gange om dagen, han så i hvert fald ud som om han fik klø.

Vi kunne ikke gå almindeligt på trappen, ej heller ikke ude på vejen. En knirken af et trin, et spark til en sten, eller bare lidt mumlen, straks stod hun i døren og skældte og smelte.

Hvordan min far og Annelise kunne holde det ud forstår jeg ikke, men de kunne sikkert ikke finde noget bedre og billigere. Kan ikke huske om Pjevs blev født mens de boede der og de på grund af barnegråd måtte flytte meget hurtigt efter.

Jeg kan huske at jeg var blevet hentet af min far inde på Hovedbanegården. Det må have været kort før jul. For der var stort juletræ på Rådhuspladsen. Han havde planlagt en længere sightseeing inden vi skulle hjem. Først var vi i Rådhusårnet og helt oppe og se ud over byen. Det var en flot klar, men kold dag med stærk blæst, så udsigten var fantastisk. Vi kunne se over til Sverige. Vi kunne lige ane/skimte spirene på Roskilde Domkirke. Skulle man virkelig nyde synet til Roskilde skulle man ud i Zoo og op i tårnet så kunne man på gode dage se hele spiret på Domkirken.

Nede fra tårnturen var vi inde og se det nyåbnede museum for Jens Olsens Verdensur. En betagende opfindelse for en barnesjæl. Derefter var vi på Rosenborg slot og se Kronjuvelerne og så lige over på den anden side af gaden til Botanisk Have. Jeg var efterhånden noget træt og følte mig halvsløj så min far kortede turen af ved at vi kun gik ind i det store drivhus og så nogle få planter. Her blev jeg imponeret af de store åkander, vist nok fra Amazonas, der kan bære et menneske.

Nu var jeg blevet rigtig dårlig. Hvordan vi kom ud til Søborg husker jeg ikke, men vi kom i hvert fald op i lejligheden ved at min far bar mig og Madam Pæsen som de kaldte hende, kom ud og brokkede sig over den unødige larm. Helt uberørt af det syge barn der lå der og dinglede i sin fars arme. Jeg blev lagt på en lille sofa i stuen og sov fra det meste. Vågnede op på et tidspunkt i løbet af natten og så syner. Det lille juletræ som jeg ikke havde set da vi kom hjem, stod i underlig silhuet ind af måneoplyste vinduer, og jeg skreg og skreg. Far og Annelise kom selvfølgelig styrtende og så fru Pæsen. Stæsende i harmdirrende pappilot-indsvøbt hoved stod hun og hamrede på døren og havde jeg ikke været skræmt før så blev jeg det nu. Det var vist første og sidste gang de overhovedet talte til hende. Fik senere fortalt at min far bogstaveligt havde taget hende i hoved og røv og kørt hende ned langs gelænderet. Fra den dag hørte vi hende aldrig. Og hendes mand, Lille Pæsen, begyndte at sende lune glimt fra øjnene når han mødte os. Hvordan den jul spændte af husker jeg intet om. Og dog, mon ikke det var samme år vi blev inviteret op til min Faster Gerda som boede på samme vej i nr. 46.

En pragtvilla, med mange store rum og kælder og første sal. Hun var gift med en ingeniør som havde specialiseret sig i bygning af U-både, så han var ansat på Holmen. En underlig indesluttet mand, som også døde ikke så mange år efter, kronisk nedbrudt af psykoser og dermed et stort pillemisbrug. Jeg elskede at komme på besøg hos min faster, hun fandt altid noget godt lækkert til en altid sulten knægt. Hun havde altid god tid til at snakke om alt muligt. Gerda og ??? havde 2 børn. Henning som lige var blevet færdig som arkitekt og flyttet hjemme fra og datteren Bente, der som Amerikanerpige aldrig var hjemme og som lige pludselig rejste til udlandet. Henning havde efterladt alt sit legetøj, så det var guf for mig at komme og lege med elektrisk tog og meget mere. Bente havde været entusiastisk biografgænger så hun havde i tusindvis af programmer som jeg nød og sidde at blade igennem.

De havde en satans galsindet køter som egentlig ikke gjorde mig noget, faktisk ignorerede mig, men en dag da vi var ude i haven og jeg lå og legede på græsset, kom hunden springende, landede på ryggen af mig og greb med kæberne om min nakke og bed til. Hvis min Faster ikke havde været lige i nærheden så havde hunden sku bidt min ryghvirvel over. Jeg måtte på en speciel lægeklinik oppe på Søborg hovedgade og stikkes i hoved og røv for diverse rabies og hvad ved jeg. Jeg gik i lang tid med bind og omslag om halsen.

Hunden, aner det ikke, men jeg tror nok den fik en sprøjte få dage efter. Den var der i hvert fald ikke næste gang jeg kom på besøg.

Ved siden af faster var den er anden feriedreng på besøg, næsten altid samtidig med mig, han var fra Århus og vi korresponderede sammen i mange år. Det eneste jeg husker, var at han hed Erik og boede på Sdr. Ringgade.

Lige over for fru Pæsen boede en dreng der hed Freddy, hans far var tømrer og avlede duer til duevæddeløb. De havde en Erdailerterrier der hed Sussie, som godt kunne være noget sær og bidsk når det ikke passede hende at kæle, så snerrede hun ret så voldsomt.

Vi sad mangan en søndag sammen med hans far og ventede på at duerne skulle lande så væddemålene kunne blive afgjort. Da vi blev lidt ældre cyklede Freddy en dag ned til mig i Roskilde en tidlig lørdag morgen og havde en kurv bag på cyklen med en flok duer som så blev sluppet løs. Det var spændende hvornår de fandt hjem til Søborg. Vi havde jo ikke telefon, den eneste der havde telefon var Købmanden, som vi kunne låne hvis vi betalte for samtalen, men det var jo lørdag efter lukketid så vi anede intet før Freddy kom hjem søndag aften og han så kunne ringe til mig via købmand Andersen.

Om eftermiddagen cyklede vi så rundt i omegnen så han kunne se lidt af byen, men vi nåede ikke så langt. Ude på Kløvervej lå der en dyrehandel, så vi skulle jo lige se hvad han havde af spændende dyr. Vi var ikke mere end lige kommet ind i forretningen hvor ejeren stod og puslede om en rimelig stor abe, det viste sig at være en Marekat, som er noget af det mest onskabsfulde man kan forestille sig. Mange år senere i Kenya lærte jeg en hel del om lige denne race. Denne abe for lige i flæsket på Freddy, og inden vi fik set os om havde den bidt et dybt hul i hans arm. Dyrehandleren fik slået dyret fri af Freddy og sat det ind i et bur og så gik det eller si fuld speed i hand bil ud på Amtssygehuset hvor Freddy blev forbundet og fik diverse hak i røven for stivkrampe med meget mere.

Freddy og jeg havde kontakt i mange år. Hans mor blev, flere år senere angrebet af decimineret sclerose. Når jeg senere besøgte dem var det en pinsel at se den glade livskraftige dame sidde lammet i en stol. Freddys far var død nogen år forinden, så Freddy måtte tage sig af læreplads som værktøjsmager, passe sin mor og sine studier til videreuddannelse.

~

Få år senere kunne jeg selv tage med toget til København og som regel mødtes vi så på Hovedbanegården indtil jeg lærte sporvognslinierne at kende, så kørte jeg selv enten til Smallegade eller ud til Søborg.

De var flyttet fra Fruevej til en lejlighed på Niels Finsens Alle. Jeg sov altid i stuen og det var noget af et mareridt på grund af min fars røg af cigarer og pibe og Annelises cigaretter. De luftede dog altid ud inden vi skulle sove men det var jo ikke alt røg der kom ud. Pjevs var jo endnu baby så ham havde jeg ikke meget fornøjelse af, men jeg husker da at min far i mange år var misfornøjet med at Pjevs ikke ville stoppe med sutteflaske. En dag sagde jeg at det skulle jeg da nok klare og så blandede jeg i køkkenet en drink af mælk, ketchup, sennep, eddike og hvad jeg nu ellers kunne finde, vel nok også salt og peber. Gav knægten hans goodnightcap, og så hyl og skrig.

Men ungen stoppede sku sit evindelige drikkeri. Om det var det der medførte at han senere fik alkoholproblemer skal jeg lade være usagt.

Annelise havde fået job som sygeplejerske på børnehaven ejet af Dehn's Dampvaskeri på Buddingevej. Her kunne jeg godt lide at gå eller cykle hen, det lå ret tæt på lejligheden.

~

Min far havde en dag besluttet at nu ville han være en rigtig far, lagde skakken DELVIS på hylden, og begyndte at bygge et dukketeater til mig. Det var stort og flot, med indbyggede lyspærer der via et stort batteri og en mikserpult havde lysvirkning som i et rigtigt teater. Der var faldlem i gulvet og skinner og hejseværk til kulisser og bagtæpper. Dekorationerne købte han inde i Købmagergade i en forretning der havde specialiseret sig i dukkehusforestillinger.

Han købte som start Elverhøj og Fyrtøjet. Han ikke bare klæbde alle figurer op på pap, næh han skar dem omhyggeligt ud og ethvert blad blev frigjort fra sin nabo så når en f.eks. skovens træer blev belyst så skinnede lyset ned gennem bladløbet, fuldstændig naturtro. De store hunde i Fyrtøjet blev omhyggeligt frigjort fra øjnene, og via et sindrigt snoretræk så kunne de enkelte hundes øjne åbnes og lukkes. Alt var meget imponerende. Min far lærte mig så, da det hele var færdigt, rollerne og at lægge lyd på, enten med nogle hjemmeopfundne instrumenter eller med mund og næse. Jeg blev rigtig skrap til at spille alle roller.

Teatret blev så sendt med fragtmand til Roskilde, hvor jeg selvfølgelig en dag skulle vise mine kundskaber for kvarterets unger, formedels en entre på 10 øre pro persona. Alt gik godt. Jeg lagde ud med Elverhøj med indlagt Kongesang og røgelse og hele svineriet, men den var for højtravende for sådan nogle Roskildebønder, enten så faldt de i søvn eller også lå de på ryggen og byttede bussemænd. Min mor intervererede og fik dem samlet om et fad med nybagt kage og saftvand og så var det ellers i gang igen. Denne gang med Fyrtårnet. Det var lige godt nok for hård kost for dengserne. Nogle stak i at stortude, nogle ville hjem til moar og nogle ville have pengene tilbage. Så i stedet for de kalkulerede 90 øre i indtægt stod jeg tilbage med 30 og en halv dags arbejde med at lære sådan nogle små sataner lidt om kultur.

Nu skal man lige huske på, at på den tid var der næsten ingen hjem med radio, dem der havde, lyttede til radioavisen og til Giro 413 om søndagen, dem der svingede sig højt op fik lige søndagsmessen med. Og nogle ganske enkelte havde lært at sætte pris på hørespil og oplæsninger. Biograf var ikke noget der sådan lige var råd til, en billet kostede 25 øre og hvis der nu var 3-4-5 børn i familien så var det jo en større udskrivning hvis alle skulle have lige meget. Hvis børnene var store nok havde de oplevet skolekomedien i de store skoler. Så når sådan én som lille mig så sad der bag et dukketeater og udstødte frygtelige lyde og ændrede stemme hele tiden, så kunne sådan nogle kegler slet ikke følge med.

Jeg havde jo lyttet meget til radiohørespil, elskede at putte mig i morfars stol bag kakkelovnen, søndag formiddag og lytte til hørespil, og meget andet. Noget af det jeg nød mest var tidens meget populære program ”20 spørgsmål til professoren”. Og så giro 413 kl. 12, hvor jeg så sad og sang og traliede og fløjtede med på alle de kendte.

Jeg tjente jo mine egne penge så jeg havde råd til at køre i biografen næsten hver søndag til 4 forestillingen. Så vidt jeg husker kostede billetten 30 øre, senere steg den til 35 og så helt op til 50. Det var for det meste amerikanske westerns Happalong Cassidy, eller Zoro, eller Tarzan, og så når jeg havde tid så efterlignede jeg dem når jeg legede. Jeg byggede hule i moreltræet og fik en stump tov af Lars og så slyngede jeg mig som Tarzan fra træet og ned på jorden. Eller jeg havde på den træbuk Lars brugte til at tørre sække på, lavet noget der lignede en sadel med stigbøjler og gjorder og bidsler og sad jeg der enten som Happalong eller Zoro med maske og hele svineriet. Frygtindgydende syntes katten der lå og krøb sammen i hjørnet.

Teatret fik lov at stå ubenyttet hen i mange år. Jeg skævede til det dagligt og det kløede i fingrende for at komme i gang igen. Men en dag fik min mors veninde Kit overtalt mig til at hendes søn kunne få lov til at låne det. Jeg så det aldrig siden, når jeg spurgte efter så fik jeg en sludder for en sladder. Jeg vil tro at idioten har sat ild til det, fordi han ikke kunne finde ud af det. Det havde været guld værd i dag for mine børnebørn og gud hvor jeg ærgrer mig den dag i dag over at jeg gav ham lov til at ”låne” det.

Min far sidder og maler, jeg arvede ”som noget af det eneste ” hans malerkasse, som jeg stadig har. Hvis han ikke spillede skak så malede han, holdt kun pauser når der var eftermiddagste og aftensmad. Den evindelige cigar i munden.

Senere lærte min far mig turen til København på cykel og snart kørte jeg turen alene, ud og hjem. De havde senere fået en lejlighed på Tingbjergvej lige i nærheden af den store rundkørsel ved Gladsaxevej. Engang jeg var på besøg hos dem røg vi uklar om et eller andet. Jeg mener det var noget med at jeg følte at Pjevs blev pylret alt for meget i forhold til mig, og så endnu engang at min far aldrig gav sig tid til at høre på min hverdag nede i Roskilde. Resultatet blev at da de næste morgen kørte på arbejde så startede jeg cyklen tilbage til Roskilde uden at lægge besked, den fik de først da de ringede til min mor som kunne fortælle at jeg var kommet godt hjem.

Han var de sidste år af sit liv begyndt at male, naturalistisk. Han kunne sidde i timevis og nørkle med løvet i et træ, finde de rigtige dimensioner i hvert blad og det skiftende farvespil. Jeg har to billeder af hans, malet ud af vinduet bag ham. Det ene er et vinterbillede af et æbletræ lige uden for vinduet og det andet med træet i fuld blomsterflor.

Inden han solgte forretningen havde han nogle af sine billeder inde for at sælge dem. Der var åbnet en kunsthandel i nærheden og dem kom han i kontakt med. De ville gerne formidle kontakt til kunstkritikere, men forberedte ham på at det ville kræve en endeløs strøm af fernisering og beværtning af presse og kulturpaverne. Min far sagde nej, med meget store bogstaver, hvis hans kunst kun kunne bedømmes gennem bunden af et vinglas så kunne de beholde deres shows for dem selv. Og jeg har gennem hele mit liv måttet give ham fuldstændig ret. Når man ser hvad de enkelte såkaldte kritikere har skamrost gennem

århundreder og så det jeg og andre vil kalde ærlig kunst bare er blevet latterliggjort, så må man græmme sig.

Jeg kunne fortsætte med at skrive negativt om dette emne, men orker det bare ikke. Det er formålsløst, så længe det er penge der er indblandet har den lille kunstner ingen chance. Og det er pengene der styrer det spil, over hele verden. Det drejer sig udelukkende om at gøre sig bemærket og så få sig en rig mæcen, så kører det.

Her er de to billeder af æbletræerne. Her hænger de på min entrevæg på Eversvej på Frederiksberg.

Nu hænger de i stuen i huset i Pattaya

~

Vores katte

Vi havde altid kat. Den første jeg husker blev kaldt Spækhøkeren, det blev de store, tykke slagtere kaldt i daglig slang. Spækhøkeren var så enorm stor at han kunne sammenlignes med en lille los fra de svenske skove. Måske var der noget svensk skovkat i hans blod, hvem ved. Han var stribet som en Bengalsk tiger og kunne se så ædende ond ud. Når nogle af de andre børn havde været for slemme til at drille, hentede jeg Spækhøkeren, jeg vil tro han vejede 10 kg. når jeg så holdt ham op foran dem og truede med at slippe ham løs, så tog fanden ved dem og de rendte hjem til moar.

Trolde i en middagslur ude på græsset i baghaven.

Jeg husker også Trolde, en dejlig huskat med hvide tegninger. Han var så umådelig kælen altid. Han elskede at ligge i min seng, helst dybt nede under dynen. Somme tider krøb jeg i seng uden at se at han lå der så måtte jeg ligge med krumme ben, han flyttede sig ikke en millimeter før han

blev for varm. Og så spandt han, han kunne spinde i timevis når han lå og hyggede sig, Et af de bedste steder for ham var, udover sengen, ryglænet på morfars stol. Når jeg så sad der så krøb han ned og så lå han omkring skulderen og varmede så dejligt. Han var en rigtig levende pelskrave.

En anden jeg husker, var Sorte, han var så kærlig og tam. En dag var han løbet væk og vi efterlyste ham overalt i byen. En dag kom en dame på cykel og fortalte at hun havde fundet ham ude på Vindingevej. Han havde siddet forsulten uden for sit hus og nu var han ved at spise så vi kunne bare hente ham. Jeg havde jo en skolekammerat som boede i huset overfor, så måske det er forklaringen, han har været ude at lede efter mig.

Et års tid senere var han væk igen, endnu engang gråd og tænders gnidsel. 3 uger går, og så en dag da jeg skal hjem fra skole og kommer hen til min cykel, sidder Sorte på min sadel og lader som om at han bare har været væk et par timer. Han er vandret en 2-3 km, ad landevej og gader og stræder og, tror jeg, via duftsporet fra mit cykeldæk fundet frem til skolen. Fantastisk ikke???

Trolde i køkkenvinduet, her elskede han at sidde og kigge på fugle. Samovaren er en rigtig ægte russisk. Den fik jeg reddet da min mor døde, den står nu her i Thailand, men oppe i Nong Saeng.

Vi havde mange andre, men i og med at Københavnsvej udviklede sig til den mest trafikerede vej i byen så blev deres liv uhyggeligt kort.

Vi havde en der hed Røde, hende havde vi samtidig med jeg kom i lære og hvor jeg på mit lærested fandt en Allikeunge, eller rettere to, som jeg tog med hjem og lavede et bur til. Den ene døde allerede efter et par dage. Den anden Bob, blev meget tam, så tam at han kunne være uden for buret når jeg var på arbejde. Og så skændtes Røde og han som to rejekællinger dagen lang. Bob vidste når jeg havde fyraften, så fløj han mig i møde og landede på mit hoved, flyttede ned på styret og der sad han så til vi kom hjem. Og så fik Røde lige en skideballe ekstra.

Når jeg skulle vaske dagens møg og støv af mig under køkkenhanen, så sad Bob oppe på vandrøret og nippede mig i håret mens han klukkede kærligt. Jeg fik kun lært ham nogle få ord inden han forsvandt, plus han kunne fløjte "Jeg er Havren", som var min morfars yndlingsmelodi.

En dag skulle jeg med nogle venner på camping ude på Vigen Strand og havde lukket Bob inde i hans bur, skrevet en seddel til min mor at hun ikke måtte lukke ham ud. Da hun kommer hjem, undre hun sig over at Bob sidder der og ser så ked ud af det, så hun lukker ham ud for lige at ville kæle en smule med ham. Men vips. Bob op og af sted og vi så ham aldrig siden, sikker på at han skulle ud og lede efter mig og har så mødt sin overmand i en fremmed kat som ikke vidste at Bob var tam. Min mor ser først sedlen da hun kommer ind i køkkenet.

~

Småjobs

En af de ting der også adskilte mig fra de andre børn var at jeg tidlig lærte at man må hjælpe hvor man kan, og den eneste måde jeg kunne støtte min mor økonomisk var ved at tage jobs efter skole.

Ovre på den anden side, hvor nu Mc Donald ligger, var der lige blevet bygget en lille industribygning, det var ved den Lyn & torden fangede mig og puttede mig i kalkspanden.

Her blev der lavet en benzinstation samt noget småhåndværk i et sidelokale og i kælderen, nede bag ved var der bygget en større fabrikationshal hvor der var maskinværksted. I det lille lokale og nede i kælderen var der etableret en låsefabrik. Nogle kæmpe stansemaskiner samlede de småstumper som maskinværkstedet lavede. Her søgte jeg og fik et job efter skoletid til 2,- kr. om ugen for 3 timers arbejde 6 dage om ugen. I virkeligheden et livsfarligt job for en lille lort som mig og vel nok også ulovligt.

Jeg sad ved de store maskiner, puttede de enkelte dimser sammen og satte dem så ind under stansen og trykkede med min lille fod på en kæmpepedal som så udløste et tryk der nittede lortet sammen. Alt var jo

fedtet ind i olie så jeg lignede en grovsmed når jeg kom hjem. Så skulle jeg først varme vand og tænde op hvis det var efterår eller vinter før jeg kunne blive vasket. Så skulle jeg lave mad eller varme noget fra dagen før og så i gang med lektier når vi havde spist.

Låsefabrikken holdt ikke så længe så blev den lavet om til Negerbollefabrik, det var et noget lettere job, men kors hvor havde jeg ondt i maven den første måneds tid. Jeg kunne æde alle de boller jeg kunne rumme af dem som så lidt misdannede ud, men måtte ikke tage nogen med hjem.

Det tog mange år før jeg fik lyst til negerboller igen.

Så skaffede min mor mig et job på et lille reklamebureau nede i Skomagergade oppe på 4 sal.

Her skulle jeg så køre byærinder men min cykel var efterhånden noget slidt og blevet meget for lille, så Morfar forbarmede sig over mig og gav mig en ny. En flot syrenfarvet model som alle blev meget misundelige på. Jeg skulle rengøre malerglas og pensler. Bureauet lavede for det meste reklameskilte til indendørs brug og til udstillinger. De blev malet med vandfarve på store papstykker nogen sat sammen på trælistor og gjort til store uåndterlige monstrome som jeg så skulle kante ned til gaden og så bære langt fanden i vold til dem der nu skulle bruge dem.

Et af mine vigtigste job i den kolde tid var at holde gang i fyret. Det var en krigsopfindelse. En jernkakkellov, med en anden jernbeholder inden i, med et andet jernrør inden i det igen med et håndtag på. Jeg skulle så ned i et skur bagerst i gården med jernbeholderen og røret, hvor de opbevarede fyringsmaterialet som var savsmuld. Dette savsmuld blev så skovlet ned omkring det runde rør med håndtaget, stampet godt og grundigt så der ingen lufthuller var, når beholderen så var fyldt, alt i alt vel en 40-50 kilo, så knoklede jeg røven ud af bukserne ved at slæbe/bære/løfte/kante det tunge lort gennem gården vel omkring 50 meter og så op ad trapperne til 4. sal. Vel oppe skulle jeg så tage den endnu varme indsats ud (der var 2, en der var i brug og så den jeg lige havde fyldt). Hver gang, hver eneste gang brændte jeg fingre og arme når jeg skulle løfte det tunge monstrum op og så bære det ned i gården stadig ryggede varm så den kunne køle af til næste dag hvor det hele gentog sig.

Når jeg havde fået hevet den tunge beholder op i en højde over mit ansigt (det gjorde jeg ved at jeg lavede et sindrigt system af taburetter i forskellig højde, og flytte fra en lavere til en højere), de voksne der sad der havde stor morskab hver evig eneste dag over min kamp, ikke en tilbød sin hjælp, hvis de havde gjort det, havde det taget et splitsekund. I dag kan jeg godt se det pædagogiske i det, hvis jeg havde påtaget mig et job, så måtte jeg jo også kunne fuldføre det.

Når jeg så havde tøndnen oppe i den rigtige højde skulle den kantes ned i ovnen uden at jeg rystede savsmulden løs, for så kunne jeg begynde forfra, når den var vel anbragt så hev jeg det indvendige rør med håndtaget op, så lavede jeg en fidibus af gamle aviser og satte ild til savsmuldet nede fra bunden hvor det så stod og ulmede stille og rolig til jeg kom næste eftermiddag. Somme tider i de rigtig kolde perioder måtte de så skrue op og så brændte det ud hurtigere og så måtte de selv i gang, tegnere eller direktør Lindegaard med at lave en ny beholder. Når jeg så kom om eftermiddagen sad de og så ret så knotte ud over det anstrengende arbejde som jo ikke var skabt for tegnere og andre åndspersoner..

Det værste var, når jeg så havde spildt noget på vejen enten op eller ned så skulle alle trappetrin fejles. Ingen diskussion. Og somme tider vaskes.

Men medlidenhed med mig kan jeg ikke huske de udviste, jeg havde jo påtaget mig jobbet.

To af tegnerne Parbst og Victor var to meget gode venner med mor, var vist også medlem af partiet og de holdt kontakt med min mor i mange år. Victor døde efter jeg var flyttet hjemme fra og Parbst kom der selv da mor var flyttet i beskyttet bolig. Han var selv blevet en del affældig, men tog den lange vej ned til Roskilde inde fra byen. Så hyggede de sig som i gamle dage med noget godt smørrebrød og lidt at drikke mens de sad og udvekslede minder. Et godt og trygt venskab må man sige. Jeg kan ikke huske hvad jeg fik i løn men det må have været nok til at skattevæsenet fik øje på mig.

Fra jeg var 11 år betalte jeg min første skat. 16 kr. hver 3 mdr., men det resulterede så også i at jeg fik min egen sygekassebog. Det havde man jo den gang. Man skulle indbetale et beløb, afhængig af indtægt og klasse, hver måned på sygekassekontoret i Allehelgensgade, så fik man nogle mærker sat ind i sin bog og så havde man på den måde ret til al slags sygebehandling. I dag betaler man jo det samme over skatten og det er ugenomsigtigt hvor meget. Også på den led var jeg så meget anderledes end mine jævnaldrende. Jeg betalte min part til det etablerede samfund, mens de stadig var afhængige af deres

forældres indtægt. Ikke at det gjorde nogen forskel i behandling hos læge eller på sygehus, men jeg var lige pludselig blevet ”voksen” på en underlig udefinerlig måde, som ikke passede de andre skoleelever.

Jeg beholdt jobbet til det sidste år jeg gik i skole hvor jeg fik svajerjob hos Boghandler Marqvardsens på Adelgade. Her bragte jeg bøger, blade og aviser ud over hele byen samt lys og servietter til byens fine fruer. De store dage tirsdag og fredag var et tungt job med alle de ugeblade kællingerne havde abonnement på. Og gud fader bevares hvis det var regnvejr og deres skide blad havde fået et par dryp. Nogen af madammerne røg fluks til telefonen og klagede deres nød til enten bestyreren eller direktøren over den ringe service. Jeg skulle køre på en stor tung budcykel med lad foran og et skilt med forretningens navn skruet fast på stellet så byens borgere kunne se at her kom Marqvardsens budservice. Når det gik højt kunne der vanke en drikkeskilling når jeg kom, hvis kællingen var i godt humør, somme tider vankede der en 1 øre, somme tider 2 eller 5. 10 øre fik jeg kun en gang og det var manden i huset der gav mig den sammen med en skideballe til kællingen over at hun ikke selv kunne gå og hente sine åndsvage ugeblade. Et rigtigt mandfolk, men han var også brandchef. Jeg betalte nu 7,00 kroner i skat om måneden. I 1954 fik jeg råd til at købe mig et par sko af elefantskind med store såkaldte amerikahæle, de kostede 73,50 krone og jeg havde dem i mange år.

Den sidste jul, selveste juleaften, inden jeg skulle slutte i skolen til april 1953, fik forretningen lige som vi stod og var ved at låse døren kl. 17.00 en opringning fra *Fru Højskoleforstander K. B. Andersen*. Sådant præsenterede hun sig altid, ligesom datidens fine fruer altid gjorde. De havde jo ikke noget eget liv, men måtte leve højt på mandens titler. K. B. Andersen var socialdemokrat, var lige blevet forstander i 1950 og et meget venligt og omgængeligt menneske som ikke gjorde stort ud af hans ministertid og sit væsen. Han kom tit og købte antikvariske bøger hos min mor, og fik også indbundet en del, og så fik de sig lige en politisk disputs.

Nu havde fruén så lige opdaget at hun var løbet tør for røde servietter og om vi venligst ville levere en pakke her og nu. Det var et forrygende snevejr, nej snestorm, himmel og helvede stod i et, men der hjalp ingen kære mor. Selv om Marqvardsen himself var i bil, og faktisk boede sådan ca. halvvejs ud til Højskolen, så havde han da ikke tid til at køre den omvej, han skulle jo hjem og fejre jul med familien og fruén ventede med maden.

Jeg havde valget mellem at miste jobbet eller køre den lange vej, *men*, blev det fremhævet, på BUDCYKLEN. Jeg skulle jo reklamere for forretningen. Så jeg måtte af sted. Ned ad Frederiksborgbakken, forbi Sygehuset og Byparken måtte jeg stå af og trække, ned forbi rundkørslen og op ad bakken mod Himmelev måtte jeg trække, resten af vejen ud måtte jeg trække. Hele vejen bestod af store snedriver som ikke kunne forceres på cykel og slet ikke på en budcykel og slet ikke op ad den stejle bakke. Op ad den lille bid vej til forstanderboligen var der fuldstændig lukket så jeg krøb og kravlede med en pakke røde servietter i den ene hånd op til hoveddøren og ringede på. Dertil havde det taget mig næsten 2 timer.

Døren blev på det nærmeste flået op og kællingen i flotteste skrud stod og skreg og hylede, bandede og svor at nu stod hun der midt i middagen uden røde servietter, huset fyldt med gæster og så tillod sådan en lille undermåler sig at komme med en pakke våde papirstykker, men hvad andet kunne man vel forvente af sådan noget kommunistyngel og nu skulle hun fanden gale mig nok gå ind og ringe til Marqvardsen personlig og fortælle ham at nu havde jeg bare at køre tilbage og så hente en ny pakke. Hende mand forstander Andersen, var dukket op bag hende uden at hun havde set og hørt noget i sit arrigskab, så han tillod sig at blande sig i hendes urimeligheder. Så fik han selv læst og påskrevet. Enden på balladen blev at hun skreg at med den behandling hun havde været udsat for, havde jeg ikke krav på drikke penge, hun havde ellers beregnet at jeg skulle have haft 10 ører. SLAM sagde døren og der stod jeg, våd, stiv, forfrossen med udsigt til små 10 km cykeltur hjem via Himmelev Kirkevej.

Jeg kylede den store cykel ned i en grøft på Højskolen og så begav jeg mig ellers på vej. Den resterende tur tog mig lidt over 2 timer og min mor var dybt ulykkelig og skræmt, hun anede jo ikke hvad der kunne være hent mig i den forrygende storm. Ingen telefon, ingen mulighed for at kontakte nogen om hvad der kunne være hændt. Kan så undre hvorfor hun ikke gik ned til vognmanden? Hun kunne selvfølgelig have gået den lange vej til Roskilde og så spurgt hos politiet, men det var jo et forrygende snevejr. Jeg fik så noget opvarmet flæskesteg, mens jeg sad med fødderne i et fad med kuldslået vand. Morfar var gået for længst, og julegaverne var jeg for træt og for forkommen til at interessere mig for. Kort efter jul kom forstander Andersen ned i min mors forretning og undskyldte mange gange og gav mig en 5 krone seddel som tak.

Marqvardsen og hans førstemand Hr. Nilsen, en tynd, spidsnæset sur, hoven stodder. De brugte begge butterfly med polkaprikker og Nielsen der mente at han var noget af en verdensmand stod altid klinet op af chefen og mimrede ordret efter ham. Deres kommentarer, da jeg mødte på job mellem jul og nytår: ”Sådan er livet, de rige bestemmer!”. De kunne dog godt forstå at jeg havde været nødt til at efterlade cyklen og jeg blev bedt om at hente den. Det gjorde jeg så på gåben. Vejen var dårligt blevet ryddet, så meget sne var der kommet i de 2 dage og nætter. Det tog mig næsten lige så mange timer at skubbe cyklen hjem til forretningen, så cheferne kunne jo se at min historie ikke var hel løgn.

Næste bladdag, en af de sidste dage før nytår. Unge Hans på sin egen cykel, jeg nægtede simpelthen at køre på den uhåndterlige budcykel. Ud af de stadig sneglatte veje til Højskolen, med kællingens ”Hjemmet”. Da hun rev døren op, rev jeg ”Hjemmet” i småbidder lige for snotten af hende, strøede dem i hendes entre, mens jeg snerrede sødt og fidelt: ”Værsegod lille dame, gid De må få et kedeligt nytår” og forlod arnestedet. Kællingen stod stum og lam, om hun overlevede vidste jeg ikke. Kom aldrig i forretningen mere, mistede mit job og en ugeløn. Men det var det værd. At se denne furies fjæs, lammet og paralyseret var en årsløn værd. Bortset fra alt det, så endte den cykeltur juleaften i bidende kulde med at jeg fik frost i begge fødder og kunne dårligt gå i flere dage af smerter, har i dag næsten 60 år efter, i bestemte vejr-situationer, selv herude i Thailand, en allerhelvedes kløe i tærne ind imellem.

Her forleden dag, den 7. august 2009 var det rigtigt slemt. Som sædvanlig starter denne forfærdelige kløe lige pludselig og på alle tider af døgnet. Her var det mens vi sad og spiste og det var vel nok det værste anfald i alle disse år. Det sved og bed i min højre fod ude ved tærne. Normalt kan jeg stile fødderne i koldt vand og så går det over, når det er slemt kan jeg smøre Tigerbalsam på. Men denne gang var der intet der hjalp, det fortsatte det meste af natten før det klingede af. Dagen efter kom der et mindre anfald næsten på klokkeslæt. D Forestil Jer hvordan jeg har haft det i Danmark og andre steder når disse smerter kom, og så iklædt sokker og sko og ikke kunne klø igen.

Så hvis der er en retfærdig gud til noget sted, så har han sat hende i en stol af is uden puder og med fødderne på en glødende ovn. Men jeg tror sku nok at hun er røget nedad. Hun ville egne sig som fandens oldemor.

Farver Hammers gård på hjørnet af Ringstedgade og skomagergade. Til venstre anes skiltene foran farverforretningens indgang.. Jordemor Fru Holm Jensen (gavlvinduet) var logerende på førstesalen..

Billedet er fra danske Billeders Arkiv og fra 1917

Den høje bygning til højre var der jeg boede mit første leveår. Den lille lave bygning blev senere til en boghandel. I porten til højre flyttede Bogbinder Andersen hen. Og den smule port man kan ane ved siden af der, var der jeg slæbte savsmuldsovnen op på 5. sal.

1955 -1960

Et rigtigt arbejdsliv begynder

Jeg havde så ikke noget job i et par måneder, havde jo ikke særlig gode anbefalinger fra boghandleren, men en dag lykkedes det mig. Jeg gik simpelthen ind hos Farvehandler Roger Petersen i Algades Farvehandel og spurgte om job. Han stod og talte med sin førstemand Nielsen som også var kontrollør i biografen Bio på Algade. Da de så mig stivnede de lidt og spurgte hvad jeg ville. Jeg sagde at jeg søgte job og så spurgte Petersen mig om det var rigtigt de historier der gik i byen om mig og min terror mod en uskyldig højtestimeret frue af det bedre borgerskab. Så fortalte jeg dem den fulde og hele sandhed, og jeg fik jobbet her og nu. Ingen tvivl om at de respekterede den unge mand der havde udvist sådan et selvstændigt mod. Skolen var slut så det var et heldagsjob.

Jeg skulle ud over at bringe vare ud på henholdsvis en alm. budcykel, en Long John og en trehjulet med stort lad foran også fylde hylder op med varer, skrive ned hvad der skulle bestilles hjem, fylde poser op med div. Malergrej: Gips, kalk, mos, talkum og meget andet støvende. Jeg skulle fra store 250 liter tromler fylde terpentint, fortynder, salmiak, saltsyre og meget mere på flasker. Alt dette foregik uden maske. Dengang kendte man ikke ordet forurening og usundt. De store tromler blev leveret oppe i den gamle Garverigård, hvor farvehandlens lagre lå dybt nede i de gamle grube rum med metertykke kampestensvægge. Jeg skulle så via en sliske kante dem ned ad slisken ved at jeg stod foran tromlen og holdt igen. Jeg må være født under en heldig stjerne, ikke én eneste gang skred de fra mig. Jeg ville jo være blevet knust.

Jeg skulle vaske gulve og hylder, feje gård og gade. Gulvene var belagt med linoleum som for at virke salgsfremmende én gang om ugen blev rensset i terpentint og derefter smurt ind i noget der hed Elefanthud, en eller anden slags lak på den tid. Og derefter bones med en kæmpemæssig støjende maskine.

Varerne blev bragt ud over hele byen, sågar sendt med tog og busser til omegnens byer. En gang skulle jeg på busstationen med en spand maling, det skulle gå i flyvende fart da varen blev bestilt i sidste øjeblik og bussen skulle gå om få minutter. Lige idet jeg runder fodgængerovergangen ud for Jernbanehotellet, kommer en mand styrtende ud fra baren, han skal nå et tog og ser ikke mig på min budcykel. Resultat: Cykel, 10 liter spand med hvid oliemaling til murværk og Hans ryger ad helvede til hen ad gaden, spanden springer låget af og manden der var klædt som en bedre bankfunktionær ligner nu mølleren fra Ågerup. Væg og vindue ind til danserrestauranten ligner gartnerens kalkede drivhus. De fik aldrig fjernet malingen fra væggen og vinduet måtte de skifte.

Hvem der betalte ved jeg ikke. Det var jo ikke min skyld men en fortrukket kontorist.

Jeg skulle selvfølgelig også en dag ud med malervarer til min gode veninde: FRU HØJSKOLEFORSTANDERINDEN. Jeg var så forudseende først at spørge i forretningen hvordan jeg skulle tackle den situation og enden på det blev at de ringede og spurgte om det var i orden at varerne bare blev sat på trappen. Og det var det. Havde jeg set hende tror jeg sku jeg havde åbnet en bøtte maling og gipsposen og hældt den ud over hende. Skal lige fortælle en lille sjov. Et års tid senere er jeg kommet i lære og er en aften i biografen med nogle venner. Hvem kommer til at sidde ved siden af mig sammen med en anden af byens højrvøvede strigler. Rigtigt!!!! Veninden! Hvad sker da hun genkender mig i halvmørket? Hun flygter i panik. Uden et ord, puffer hun til veninden og peger i panik på mig, med vildt opspærrede øjne som om jeg havde truet med kniv eller revolver. Hun vendte aldrig mere tilbage i mit liv.

Nielsen havde vagt i biografen den aften og han grinte smørret til mig da hun skred og løftede tommelen i sejrstegn til mig

~

Som sagt solgte man også linoleum, også de der tykke bastante slags der vejer som 10 elefanter. Det var et drøjt job, først at skære f.eks. 4 eller 6 meter af, somme tider mere, rulle det og snøre det forsvarligt, bakse det op i gården og så få kantet det på ladcyklen. Det tog lang tid før jeg fandt på en fidus med at understøtte ladet. Indtil jeg fandt ud af det, så tippede skidtet hver gang og der stod jeg og kunne begynde forfra med at finde balancepunktet og så få bundet det så solidt at det ikke rullede. Somme tider skulle disse ruller bringes ud til enten Vigen eller Veddelev og det betød turen ned og op ad bakkerne på Frederiksborgvej, sådan ca. 200-400 kg dødsvægt på en ladcykel. Helt og komplet idiotisk. Én gang på turen ud til Veddelev skred sådan en rulle på vej ned ad bakken. Uanset hvor komisk det så ud så

var det livsfarligt, men der var heldigvis kun mig i nærheden. Der kom til alt held en anden svajer forbi og han hjalp mig med at få det hele i orden igen. Men 2 meter af rullen måtte kasseres. Og så måtte jeg af sted igen.

Hvor fanden jeg fandt kræfterne fra ved jeg ikke, måske fra alt det wienerbrød jeg spiste.

~

I samme gård lå Schmidts Konditori. De havde et stort bageri hvor jeg så hjalp bagersvenden med at ”slippe af med” det overskydende brød. Det blev til mange stykker kage i løbet af en dag. Schmidts Konditori var den sidste bastion for byens fine fruer. Her sad de og knevrede i timer og røg cerutter, drak kaffe, the og chokolade med store konditorkager til. Ikke underligt at de fleste var nogle bredrøvede skuder. Somme tider skulle jeg ind og købe wienerbrød til os i forretningen, sikke en leben der var inde i salonen hvor madammerne sad som sild en tønne. Man kom kun hos Schmidt hvis man var noget, eller rettere hvis ens mand var noget. Jeg mener at Lise Nørgård nævner noget om det samme i en af sine bøger.

På det tidspunkt var jeg stadig umådelig tynd og spinkel, vejede vel omkring små 50 kg. Jeg spiste mere end et ¼ rugbrød om dagen med diverse pålæg + alt det wienerbrød + varm mad. Men jeg sled jo også som 2 fuldvoksne heste. Jeg beholdt den vægt og kropsbygning i mere end 10 år mere, da jeg blev gift i 1965 vejede jeg 55 kg.

Det er en noget splejset fyr at se til, men jeg var på trods af kropsbygningen umådelig sej og stærk.

Roger Petersen havde hus lige først for på Københavnsvej og jeg blev næsten dagligt sendt ud med indkøbte varer til fruene som var en lige så flot lyshåret, smilende kvinde som sin mand var flot, mørk og begge meget lattermilde og smilende. De havde to børn Gitte og Steen. Steen lignede mig som en tvilling og en dag jeg kom ind ad køkkendøren udbryder fru Petersen: ”Jamen Steen kommer du allerede hjem fra skole”..

Hun skulle vist lige til at give mig et knus da hun opdager sin fejltagelse og blev lidt flov. Steen blev senere en habil klarinetsspiller og dannede sit eget jazzband. Jeg var ikke bare en lille smule misundelig, jeg var meget misundelig.

Egentlig er det underligt at tænke på, nu jeg sidder og skriver dette. På intet tidspunkt havde jeg gjort mig nogen tanker om hvad jeg egentlig ville med mit liv. Om jeg ville vælge håndværkervejen, eller bare blive en af dem der drev rundt fra job til job. Jeg vidste det ikke, jeg tror heller ikke jeg snakkede med min mor om det. Mine kammerater berørte det heller aldrig. Vi var vel egentlig meget i vildrede på den tid. Det var lige midt i den teknologiske udvikling hvor så meget nyt var på vej, og som vi knægte egentlig ikke vidste så meget om. Rodløse kunne man vel kalde os.

Jeg var efterhånden blevet godt og grundig træt af svajerlivet og byen. Trængte til den store luftforandring. Havde lyttet meget til en af gutterne i byen, Bruno. Han havde valgt at blive sømand, og sejlede meget på Amerika, kom hjem med rigtig ægte cowboybukser som vi havde forudbestilt og så selvfølgelig amerikanske cigaretter og tyggegummi. Sikke nogle muligheder jeg så for fremtiden for mig selv. Tumble omkring på de syv have og blive fører af min egen skude engang. Så der var ikke langt fra tanke til handling. Jeg kørte op på toldkontoret i Jernbanegade, hvor man dengang skulle søge hvis man ville have en søfartsbog. Jeg afleverede de obligatoriske papirer og billeder, søgte om pas m.m. og så skulle jeg bare vente nogle få uger. Jeg fortalte ingen om mine planer og det er først her med denne historie at sandheden kommer frem. Der skete dog følgende, der for altid frarøvede mig chancen for at blive fuldbefaren:

Få dage efter siger Petersen til mig: ”Hans du har udviklet dig til en uvurderlig hjælp for mig og min forretning, du er vellidt af alle mine kunder og dine kollegaer. Jeg syntes ikke du skal spille resten af din tid som bybud, derfor har jeg skaffet dig en læreplads som sætter på Centraltrykkeriet. Er det noget for dig, så kører du der over lige nu og her og snakker med mester.”

Jeg nåede faktisk ikke at takke ordentlig så glad blev jeg. Jeg for ud ad døren cyklede op i Hersegade 16 og mødte min kommende læremester Jens Christian Juuelsgaard Andersen. En forholdsvis ung mand og næsten nystartet. Han spurgte mig ud og spurgte så hvornår jeg kunne starte. ”Her og nu” sagde jeg. ”Ja, ja tag du den nu med ro, få afviklet dit job hos Roger Petersen og start så her den 1. maj. Læretiden er 4 ½ år med 3 mdr. gensidig prøvetid. Startløn 16,- kroner om ugen stigende iflg. regler og dyrtid. Det var 2 kroner mere end jeg havde som bud. En fyrstelig sum, så allerede for mig alt det jeg skulle købe.

Før jeg kørte på job måtte jeg jo ned til min mor og fortælle hende den glade nyhed og hun og jeg græd af glæde og taknemmelighed. Det var vel noget af det bedste der var hændt os i alle disse år. Så tilbage til Petersen og i bare glæde gav jeg ham og Nielsen et stort knus. De blev begge så benovede at de fik tårer i øjnene. Jeg glemmer det aldrig. Det blev en stor dag for alle.

Da jeg kommer hjem ligger der brev om at jeg kan hente mine søfartspapirer. Min mor når selvfølgelig ikke at se brevet. Så næste dag på en bytur henter jeg dem, river dem i stykker og smider dem i en kloak oppe i Jernbanegade. Det var den sømand.

~

På mine ture rundt i byen havde jeg jo mødt mange andre svajere og gutter der var blevet lædrenge. Og helt naturligt faldt vi i snak når vi holdt hvil rundt omkring i byen. En jeg holdt umådeligt meget af og som jeg fik lov til at beholde som ven lige til jeg blev gift var Jørgen Jensen, han blev kaldt Tykke Jørgen fordi han var lidt mere end buttet. Vi fik nogle sjove år sammen, han boede sammen med sin mor og storebror ude i et lille hus nær Boserupskoven. Via Jørgen og hans bror Karl, senere kaldt Karl Beton fik jeg en større omgangskreds. Det var ikke alle lige gode bekendtskaber, nogen var sågalt straffede, endda op til flere gange. Men dem holdt vi os på afstand fra så godt vi kunne. Men mangan gang når Sorte, Store Keld, Røde og hvad de nu hed, havde lavet noget lort, så kom politiet jo og spurgte os alle ud, hvor vi havde været på det og det tidspunkt. Ikke godt for ens renommé.

Store Keld kom jeg senere via Mitzis og mit venskab med Margit og Kay, til at kende ret så indgående. Han var Margits bror, stadig en forbryder og han havde siddet inde flere gange. Han druknede på en fordrukken svømmetur ude ved Veddelev nogle år senere.

Her er vi så de ”stygge” drenge på vej over fodgængerfeltet ved Kontantforretningen på Algade.

Fra venstre er det Larsen, Ivan, mig, Sveske og Farmand.

Læg mærke til min flotte ruskindsjakke, den købte jeg for min første lærlingeløn.

Men vi var ærlige unge mennesker, måske lidt lømmelagtige i vor optræden når vi gik på gaden og spillede smart. Det var jo lige i tiden med James Dean i ”Vild Ungdom”, som jeg så meget op til og efterlignede i alt. Marlon Brando med de ”Unge Løver” o.s.v., o.s.v. Jørgen og jeg fik et par teltture sammen til Bornholm, han på knallert, jeg på cykel. Min mor forbød mig overhovedet at sætte mig op på sådant et livsfarligt monstrum.

*Her står Jørgen i døren til huset
sammen med sin mor.*

*Jørgen til en fest hjemme på
Københavnsvej her sammen med Ivan.
Hvorfor de har de skøre hatte på ved
jeg ikke.*

Men jeg ved faktisk ikke den dag i dag hvad der skete med Jørgen. Jeg har faktisk ikke mange billeder af ham, han deltog ikke i mange af vore sammenkomster. Han var ikke med til hverken mit eller Mitzis svendegilde. Hans bror Karl derimod var med mange gange. Mit gæt er at Jørgen gjorde sig "usynlig". Han var og blev frygtelig flov over sin fedme, på trods af at ingen af os nogen sinde kommenterede det. Han var heller ikke med ved stranden. Når man ser på billederne af ham så var hans "fedme" ikke særlig udtalt, jo måske på den tid. I dag ville han jo have lignet en dværg ved siden af de "bjerge" der har udviklet sig sidenhen på grund af Junkfood. Men jeg holdt meget af ham, han var en god og ærlig ven, altid parat til at støtte og hjælpe.

~

Jeg var begyndt at ryge da jeg var omkring femten. Fuldstændigt idiotisk, men man var ikke rigtig voksen dengang hvis man ikke røg, så der gik jo en del penge på den konto, ikke fordi jeg røg så meget men noget kostede det jo. Jeg fik til min 16 års fødselsdag en 50 stk. Virginiacigaretter i en blikæske som gave af vognmanden sammen med et cigaretrør.

Jeg fortsatte med at ryge til den dag jeg fik min blodprop, så sikke mange penge jeg kunne have sparet gennem alle de år og helt sikkert have haft et bedre helbred.

Vi havde qua, vore ture til Vigen Camping om sommeren mødt flere knægte på vor egen alder derude og sluttet venskab med dem, men herom senere.

Jeg havde selvfølgelig også begyndt at interessere mig for de der underlige væsener som kaldtes piger. Nogle underlige, urolige ting var begyndt at indvirke på min krop og mit sind og da min mor altid havde været tavs omkring kønslivet, skolen ligeså, ja så var jeg indtil en alder af 14-15 på fuldstændig ukendt grund, hvad det angår. Jeg vidste kun noget om seksuallivet på grund af al den litteratur jeg havde læst. Jeg var ikke ret gammel da jeg lånte alle 24 bind af "Tusind Og Én Nat" på biblioteket. Underligt at de ville låne den ud til en snottet knægt.

~

Pigerne

Jeg ved ikke hvad andre børn gør eller har oplevet når de når en vis alder. Men jeg husker da at jeg sammen med andre børn havde leget far, mor og børn og på et tidspunkt vel også pilet lidt hist og pist men ellers var jeg blank på det kønslige. Først som 11-12 årig tror jeg, jeg havde min første skolekæreste som jeg fik et enkelt "kærestebrev" fra en dag jeg lå syg derhjemme. Der var en pige på vejen som jeg var meget glad for og som jeg nød at lege tagfat med så fik jeg da lov til at røre lidt ved hende.

Nu begyndte jo denne underlige krilrende tid, især om foråret hvor vi unge nød at stå ude i de lyse aftener og pjatte og sladre. Men jeg var meget sky og genert og der gik lang tid før det gik op for mig at mine jævnaldrende allerede var i fuld gang med at dyrke rigtig erotik. Jeg blev umådelig flov når de så udleverede den eller de piger skamløst som de havde været sammen med. Kan så fortælle at det ikke var nogen af de gutter jeg havde som venner der opførte sig sådan. Vi havde stor respekt for de piger vi kendte. Den gang blev disse piger hurtigt dømt som nogen lette piger. Jeg havde sku medlidenhed med dem og kunne ikke forstå hvad de så i de dumme lømler de gik med.

~

I dag, så mange år efter, her på vejen i Pattaya, hvor vi nu har boet her fast i godt 5 år, har jeg jo set de små skolepiger udvikle sig fra fnisende tøser, til kåde teenagere. De sniger sig ned ad vejen for at møde knægtene. Intet er forskelligt noget sted i verden, historien gentager sig, gang på gang. I dag har de det så noget nemmere, med mobiltelefon til at kommunikere. Men om det er til det bedre, er vist svært at vurdere.

Hende jeg var lidt vild med havde nogle veninder på besøg og de skulle da "lige" forbi vort hus og se giraffen. I blandt disse piger var hende, der 9 år senere skulle blive min kæreste og senere min hustru. Så lille er verden. Først i 1955 fik jeg min første erotiske oplevelse som jomfru med en jomfru. Det var en flot oplevelse. Og senere så gik det jo som det så ofte gør, mange bække små....

Jeg var et par år senere i en lidt mærkelig, selvforskyldt, situation. En situation som kunne have ændret mit liv og min fremtid fuldstændig. Hver år kom der et omrejsende tivoli til byen, Skandinavisk Tivoli, det var ejet af familien Mortensen, som var moster og onkel til pigen der senere skulle blive min hustru. Tivoliet lå på en plads bag jernbanebroen på hjørnet af Stenvænget og det der senere blev Søndre Ringvej. De lå der som regel i en uge og kom hvert forår og efterår, da de havde vinterhi i byen, så var det jo nærliggende at starte og slutte i byen.

Her var der en masse gøgl man kunne more sig med. De havde som regel en speciel attraktion med. Og dette specielle år var det en rigtig zigøjnerlejr. De optrådte med dans og musik på en scene og havde en rigtig vognborg hvor de boede inde i deres transportable huse, som var hele villaer. En af sigøjnerne vakte så absolut min opmærksomhed, ikke blot på grund af hendes skønhed men også hendes dans og hele sin udstråling. Det var selveste høvdingens 17 årige datter, prinsesse Mai Britt. Jeg havde aldrig set noget så smukt før i mit liv og hun havde, hvor underligt det end kan lyde, kastet sine øjne på mig.

Jeg havde ingen drømme og tanker om at komme denne skønhed nærmere. Betragtede det vel egentlig som omsonst, men da jeg så stod sammen med gutterne og ser på showet, mærker jeg lige pludselig en lille hånd der putter noget i min hånd. Jeg ser et glimt af noget ravnsort hår der forsvinder i mængden og får så åbnet hånden og ser det er en lille krøllet papirlap hvorpå der står på et noget knudret dansk/svensk, at jeg skal komme om bag vognborgen på den side hvor ingen kan se mig. Jeg får gjort gutterne opmærksom på det der er hændt og de er jo ikke bare lidt nysgerrige, men meget. Jeg sniger mig af sted, og hvem står og venter? Prinsessen, vi er begge lidt famlende, men der var ingen tvivl i vore sind om det var kærlighed. Vi fik jo fat i hinandens hænder og stod og kiggede hinanden dybt i øjnene, fik udvekslet et forsigtigt kys og begyndte så spørge til hinandens liv og drømme. Hun talte et underligt dansk/svensk iblandt noget som jeg i dag gætter på må have været ungarsk eller et andet østeuropæisk sprog.

Pludselig griber hun fat i mig, knuger sig ind til mig og giver sig hen i så hedt et kys at det svimlede for mig. Jeg glemmer det aldrig. Som om alt i universet ramlede ned omkring mig, hvad det bogstaveligt også gjorde, i samme sekund blev jeg grebet af stærke arme som flåede os fra hinanden. Det var hendes brødre, fire i alt, de så voldsomt aggressive ud, men Mai Britt gik ind foran mig og sagde et eller andet jeg ikke forstod. Jeg blev betydet at jeg skulle følge med og jeg turde ikke andet. Vi blev begge ført ind til faderen, Høvdingen, og her fik jeg en længere forelæsning på et sprog jeg slet ikke forstod. Mai Britt oversatte så senere og det viste sig at jeg og hun havde bragt skam over familien og jeg havde to muligheder. Enten giftede jeg mig her og nu med Mai Britt uden at få lov til at fortælle til nogen hvad der skete, jeg skulle forblive inden for borgen indtil de rejste dagen efter, eller rettere samme nat, og så skulle jeg følge med. Ingen mulighed for kontakt til vennerne udenfor, eller min mor – INTET! ALDRIG!

Den anden mulighed var at jeg betalte én eller anden sum her og nu – og så måtte jeg jo fortælle at jeg kun havde de få kroner mit tøj rummede, jeg var en fattig lærling som ikke kunne skaffe noget som helst der lignede kravet, hverken på den ene eller den anden måde. De holdt nu en kort men heftig rådslagning. Det var det eneste jeg fik lov til at sige under hele seancen, Mai Britt græd som pisket da det blev gjort mig klart at jeg var heldig sluppet med følgende afgørelse:

Jeg skulle forlade Tivolipladsen her og nu for aldrig at vende tilbage hvis de var med næste gang de besøgte Roskilde. Jeg måtte aldrig opsøge eller skrive, bare glemme alt om Mai Britt. Hvis ikke jeg overholdt dette kunne jeg være sikker på at næste gang ville det være kniven, og så holdt de en krumtabel op for ansigtet af mig så jeg næsten sked i bukserne. Et eneste kærligt tårefyldt blik til og fra Mai Britt og mig så var jeg nede ad trappen og på vej væk. Gutterne kom selvfølgelig stormende og ville høre hvad der var sket, men jeg var helt stiv af skræk så jeg kunne kun mumle "lad os komme væk". Vi cyklede over på den nærmeste cafe i Ringstedgade og jeg fik svælget 2 øl i mig før jeg kunne fortælle historien. Hold kæft hvor de lo de sataner. Der sad jeg, var stadig lige grebet af det der lige var hændt mig - og så lo de bare.

Så der endte min mulighed for at kunne have fortsat mit liv som omrejsende zigøjner og måske en dag blive Høvding. Hvem ved hvad det kunne have ført til? Men sådan er der så meget her i livet der griber ind. Nogen kalder det skæbnen, jeg ved ikke hvad jeg skal kalde det for, måske held.

Læreplads som typograf

På trods af de elendige karakterer jeg fik på grund af min mor politiske tro, så havde min læremester en tyrkertro på at jeg bare kunne det der og var meget egnet for faget. Det må jeg så sige at det slog heller ikke fejl. Jeg har aldrig haft problemer med at formulere mig på skrift. Det skolen havde noget imod, var vel i bund og grund at jeg var for moden til den standard de kunne undervise efter, og de derved kom i en eller anden underlegenhedsfølelse som de ikke kunne handle bedre end ved at dreje den til tyranni.

Der var kun mester og mig, når vi havde rigtigt travlt, fik han dog fat i en gammel kollega, Rasmussen, som var sætter på Roskilde Tidende. Han kom så de dage eller timer han nu kunne afse af sin sparsomme fritid. Mester havde på kort tid oparbejdet en fast og god kundekreds så vi havde i alle 4½ år jeg var der, mere end nok at lave året rundt.

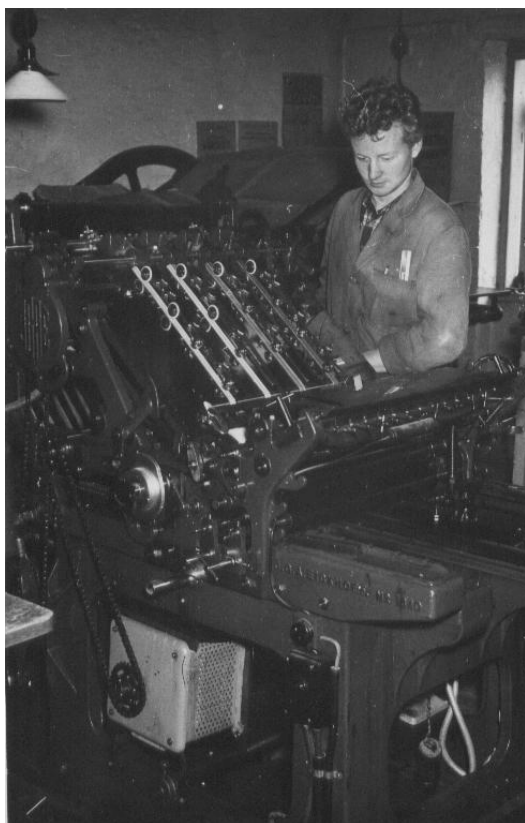
Da jeg fik min først ugeløn flottede jeg mig og kørte ned i Boston Herremagasin og købte en smart ruskindspjækkert til 148,- kr. Nej hvor blev jeg flot. Men der røg jo en god del af opsparingen på bankbogen.

Jeg skulle som sagt lære at være håndsætter, som det hed dengang. Først skulle man jo lære sættekassens opdeling til man kunne den på fingrende. Den dag i dag kan jeg hvis nogen spørger repeterer kassens opdeling uden at tage fejl. Dernæst skulle man lære det specielle typografiske målsystem Cicero, som var vidt forskelligt fra alle andre målsystemer, så det tog lidt tid før den fes ind. At være håndsætter blev betragtet som et ærefuldt erhverv og det havde det været siden skriftsproget blev opfundet og senere udviklet af Gutenberg. Det at kunne behandle sit modersmål på en udsøgt fejlfri måde var noget samfundet satte pris på. At de så havde udviklet sig til nogle af de rødeste røde var en anden sag. Men de førte jo an i arbejdskampen og blev set op til af alle andre faggrupper som dem der stod forrest i kampen. Da jeg kom i lære var der stadig 60 timers arbejdsuge. Det blev allerede det første år gennemtrumfet af fagbevægelsen til kun at skulle være på 52 timer. Senere kom så 48, 46, 42 og så ned til 39.

60 timer betød jo at det var fra 6 morgen til 17 med en ½ times frokost, 6 dage om ugen. Det kunne gå om sommeren men om vinteren i sne og slud og 30 graders frost op til et koldt værksted hvor der ikke var rindende vand men en spand som jeg skulle fylde fra vaskehuset der lå på den anden side af huset, så skulle jeg tænde op i kakkelovnen, hente koks og brænde til resten af dagen.

Mester og jeg ved sættekasserne. – Begge fotos er fra 1958

Fingrene var stive og blå og der gik lang tid før man kunne gribe om de små typer som jo selvfølgelig også var iskolde. Somme tider så fik jeg lov til at tænde en petroleumsovn. Hvordan mester end var, så var og blev han jo mester, så af princip mødte han ikke før kl. 8 og cyklede hjem til frokost i 1½-2 timer hver dag. Da vi endelig fik 52 timer var det en lykkens dag da jeg kunne vælge om jeg ville have hele lørdagen fri eller forkorte timerne de andre seks. Jeg valgte at stå en time senere op og så få 3 timer tidligere fri om lørdagen. Da vi så to år senere fik hele lørdagen fri sikke en jubel.

Her står jeg ved den lille Heidelberg maskine. En dejlig maskine at arbejde ved. Pålidelig for det meste, bare man huskede at smøre alle dippenoterne regelmæssigt.

I 6 mdr. hvert år skulle vi på Teknisk Skole, fra 1. oktober til 1. april. Det betød at jeg fik lov at slutte kl. 16. så i hast hjem og tænde op, vaske sig, klæde om, noget meget hurtigt at spise, hvis det ikke blev til pølser på torvet. Og det blev det alt for tit de næste mange år. Usundt ad helvede til.

Så op på cyklen, tilbage til byen ned i Absalonsgade, hvor teknisk skole lå. Så på skolebænken til kl. 22. 5 dage om ugen i 6 mdr. Så lige en gang pølser mere til at sove på og så hjem.

Mester havde investeret for dyrt lånt penge til en høj rente i Roskilde Bank, så der skulle knokles for at få betalt gæld, kone og børn og et nyt indkøbt hus på Kløvervej.

Han havde fået anskaffet sig en lille "Heidelberg" til 2 sider A4 og en større "Eickhoff" til 8 sider, her skulle hvert ark håndføres ned til arkføderen. Derudover en såkaldt "Digel" der kunne trykke A4 og var med håndpålæg, så havde han stadig en lille gammel "Fluesmækker" til småoplag af visitkort.

Da der nu kun var mester og mig så var det nærliggende at når det brændte på og alle tre maskiner snurrede at mester spurgte om jeg ikke "lige kunne". Og selvfølgelig kunne jeg det. Med stor glæde endda. Nu var lige pludselig også kommet i lære som trykker. Og da han kørte hjem hver middag så skulle jeg da også gerne lige kunne snakke med de kunder der kom med ordrer, og med leverandører og bestille papir eller farve eller....

Så jeg fik en fantastisk alsidig uddannelse. Jeg skulle jo også køre ud med det vi havde produceret i dagens løb og der skulle jo også lige kræves penge ind. Jo jeg lærte sku faget fra bunden af. Hver gang jeg så Roger Petersen så skulle jeg jo lige hen og fortælle hvordan det gik, men det vidste han for det meste i forvejen for han fulgte mig meget nøje. Sku ikke sikker på om han ikke havde et godt øje til min mor. Hun var jo stadig en flot og omsværmet kvinde.

Vi fik for det meste vores maskinsats ovre fra Dagbladet eller også når det var en rigtig stor ordre, sent ind til et maskinsæteri i København hvor det så kom tilbage pakket i trækasser. Maskinsatsen var noget tungt noget at arbejde med og jeg skulle holde nøje mærke med hvilket der kom fra Dagbladet og hvad der kom fra København. Det blev sorteret i to stakke og det til dagbladet bar eller kørte jeg over til deres smelteri som lå i kælderen. Her langede jeg det ned i kælderen hvor den gamle garvede styreotupør Granvig residerede. Han var ædt op af blyforgiftning havde gennem mange år glemt at passe på sig selv. Huske at vaske hænder og drikke meget mælk. Her blev blyet så støbt om til blybarrer til brug for maskinsætterne.

Jeg fik selv en lettere blyforgiftning da jeg var i lære, jeg havde altid så travlt så mange gange holdt jeg ikke frokost men spiste min mad mens jeg arbejdede. Det betød at alt det bly og tryksværte smittede af fra mine fingre når jeg tog en bid af maden. Glemte simpelthen at holde et stykke af madpapiret om maden der hvor fingrene greb. Jeg blev meget træt og tabte mig meget, mit tandkød blev blå og begyndte at bløde. Men jeg fik en kur med masser af vitaminer og mælk så det gik over men jeg har den dag i dag for stor blykoncentration i blodet. Man fik yderligere en for dosis ved at formene når de var trykt skulle renses i benzin, ligesom farvevalser m.v. skulle det. Det var højoktan benzin, indkøbt på tankstationen, så det var virkelig blyholdig.

Vi lavede en lommebog hvert år for Tjenestemændenes Fagforening et kæmpearbejde at skifte ugedage og alt det andet. Jeg havde årets almanak, købt inde på Vajsenhusforlaget som manuskript. Vi havde hver måned et fagblad for samme fagforening med et utal af annoncer som alle skulle sættes i hånden. Så jeg måtte hurtigt lære at kombinere skriftsnit og størrelser.

Bladet var på mange sider så det var en spændende opgave hver måned. Vi havde også et månedsblad for den Apostoliske Kirke i byen. Det havde få annoncer men til gengæld en hulens masse religiøst stof hvor alle artikler skulle sættes i hånden. Ikke altid en lige let opgave da mange af manuskripterne var skrevet i hånden af en eller anden nød der ikke havde lært at skrive pænt. Så mange gange var det rent gæst hvad der skulle stå. Men det lærte mig så til gengæld håndværkets ædle kunst til bunds. Man skulle kunne tyde selv en læges recept. Vi skulle bl.a. til svendeprøven til sin tid lave en hastighedsprøve. Man skulle sætte 48 linjer med en 10 pkt. skrift i en bredde af 20 cicero = ca. 9 cm. det skulle gøres på 1½ time og der måtte ikke være stavfejl. Da jeg nåede svendeprøven satte jeg 52 linjer og havde kun én fejl, et glemt komma. Uha, det trak 1/10 point fra. Vi havde utallige såkaldte accidensopgaver. Kuverter, brevpapir, visitkort, sange til fester og salmer til begravelser og meget, meget mere.

En af vore store kunder til det var Roskilde Kontorforsyning nede i Skomagergade. Den var ejet af Bjarne Rasmussen, han solgte også legetøj og gik efterhånden over til kun at have legetøj, det blev senere til det der i dag hedder Fætter BR Legetøj. Ham, hans kone var nogle af de nærmeste mennesker i byen, de

tingede og pruttede om priser på alt lige fra slagter til smed og bogtrykker, ja alle de handlede med. Når så det vi havde trykt skulle sælges så blev prisen til gengæld skruet op med mindst 40 %. Det fandt jeg jo ud af når jeg kom med regninger.

Her stod en dag en kunde og skulle have trykt en salme da jeg kom ind med en regning. Rasmussen selv ekspederede kunden og fru en mig. Hun himlede op over prisen på den salme vi lige havde trykt som kostede en eller anden latterlig sum og selvfølgelig hører kunden rappenskralden skræppe op og spørger så stille og roligt Rasmussen hvorfor han dog skal betale så meget mere for en salme, når bogtrykkeren ikke skulle have mere end nogle få kroner for den samme opgave? Resultat: Kunden gik, Rasmussens ville ikke betale og mester måtte selv ned og rede tråde ud da jeg kom hjem og fortalte historien. Kunden kom en time efter og bestilte salmen direkte hos os. Rasmussens Kontorartikelforretning døde langsomt ude ret kort tid efter.

At han fik banket legetøjsforretningen op, var jo ene og alene fordi han kunne rejse til fjernøsten og Østeuropa, som én af de første og få lavet og leveret til ingen penge via børnearbejde. Der blev jo senere en masse skrivi om lige den sag. Hans to sønner Bjarne og Henrik udviklede sig til de to største nærigrøve blandt byens ungdom. Vi var jo jævnaldrende så jeg mødte dem jo i jazzklubben. De nassede alle de steder de kunne komme til det. Øl, drinks og røg, havde aldrig pungen oppe hvis de kunne smøge sig uden om.

Den ene gik i skole med Mitzi som jeg lærte at kende nærmere senere. Vi var engang sammen med andre fra Mitzis klasse, efter en elevfest hjemme og få en lille én i hans lejlighed. Mage til blærerøv. Han fortalte i en enetale som tog lang tid, om deres enestående forretningstalant og store succes. Hvordan de forstod at udnytte de ansatte til en ussel lille løn og meget mere i den dur. Vi kunne simpelt hen ikke stoppe ham. Jeg holdt ud en time, så skred jeg. Mitzi blev pisse sur, men ville ikke blive der alene. Da jeg senere på aftenen fortalte hende sandheden om de såkaldte forretningstalenter, forstod hun dog trods alt min harme. Så jeg har aldrig været særlig imponeret over deres forretning jeg vidste jo hvor mange de havde trampet på, på vej op.

~

Mens jeg var heldagsbud og da jeg kom i lære så havde jeg utallige gange venner med hjem efter en biograftur, aftenskole eller noget andet. Hvis mor viste vi kom hjem stod der et kæmpe fad med smørrebrød til os. Hvis hun ikke var blevet advaret, så stod hun bare op, lige så stille, vi hørte hende aldrig før hun bankede på døren og sagde: "Her er der mad og the drenge." Flot af en mor – Ikke? Synd at hun endte sit liv med at blive så indesluttet og sær. Mine kammerater kaldte hende Sweetie. Og det nød hun, selv hendes jævnaldrende, ja sågar min kommende svigerfamilie kaldte hende det.

~

Da mester fandt ud af at jeg sagtens kunne både trykke og sætte, så spurgte han meget hurtigt om ikke jeg kunne passe maskinerne når han kørte hjem til frokost eller noget andet. Og det sagde jeg da ikke nej til. Det var rimeligt nemt, jeg kunne stå og passe mit sættearbejde og så blot skæve over en gang imellem, hvis der gik kludder i papirgangen så skulle jeg bare stoppe og så rense eller påfylde og så starte igen.

Lærlingeformanden holder talen til generalforsamlingen i 1958, som var kombineret med en efterfølgende fest hvor man kunne invitere venner og kærester.

Snart passede jeg alle maskinerne, selvfølgelig kun én ad gangen, undtagen når der var rigtigt travlt. Så passede jeg den lille, mester den store og så passede vi hver vores digel/fluesmækker. Desværre så blev det, mens jeg var i lære, forbudt at have dobbelt svendebrev. Ellers kunne jeg have aflagt svendep prøve i begge fag samtidig og så fået brev på sætter/trykker. Hvis jeg havde ønsket det, skulle jeg starte på en såkaldt forpagteruddannelse på 2½ år mere og det orkede jeg ikke. De store penge som svend lokkede.

Og jeg havde skam min kæreste Inge Vedel med.

En ting jeg hurtigt lærte, var at faget gav utallige muligheder, især hvis man fik lært alle de andre grene af branchen, så når jeg kom over på Dagbladet efter maskinsats så snusede jeg rundt om sættemaskinerne, jeg var nede at snuse omkring stereotypien og rotationspressen. Jeg læste alt hvad jeg kunne komme i nærheden af og en dag kom der en sælger ind ad døren og falbød noget der hed "Bogtrykkerbogen". Den blev udgivet af Arnold Bucks Forlag og kostede mig en formue gennem flere år. Jeg betalte troligt hver måned en sum på posthuset. Den bestod af 2 samlebind og så et løbsystem med alt om faget fra de første runer blev hugget i sten til det sidste nye der kom frem om Offset. Men så blev den også så hurtigt forældet da udviklingen kom til at gå så stærkt. Alt for stærkt, men det var nu typografernes egen skyld. De blev alt for grådige og ville af ren stædighed ikke selv lære de nye teknikker. Det fik sekretærer lov til på de nye typer af skrivemaskiner med kugle hoveder. Allerede i 1964 tog det fart herhjemme.

Qua min erfaring og viden om arbejdsret havde svendeforbundet fået øje på mig og de fandt hurtigt ud af at de ville starte en lærlingeforening. De fik det gennemtruffet med mestrene og jeg skulle være formand. Jeg påtog mig opgaven og fik sat en masse tiltag i gang, bla.a. noget efteruddannelse. Vi fik etableret en lærlingeavis og nogle drabelige fester. En årsfest blev afholdt på Fjordvilla og i de selvsamme lokaler hvor min oldemor var blevet forført af den grevelige libertiner næsten 100 år før, der holdt jeg mit livs første festtale. Jeg var blevet forlovet med Inge og hun var med og var meget stolt. Sagde hun????

~

Hvordan det nu gik til ved jeg ikke, men lige pludselig en dag får jeg at vide at jeg er indstillet til et 10-dages højskoleophold ude på Roskilde Højskole. Der skal jeg mødes med lærlinge fra hele landet, en fra hver by. Jeg sagde selvfølgelig ja. Og det blev en kæmpeoplevelse.

Når jeg kigger på ansigterne husker jeg dem næsten alle sammen.

Jeg står oppe ved flagstangen i en lys sweater.

Ib Kock Olsen, også en socialdemokratisk politiker, havde overtaget jobbet som forstander. Og han havde ændret konceptet på skolen meget havde jeg hørt. Men jeg blev meget positivt overrasket under opholdet.

Jeg husker ikke så meget fagsnak, andet end det vi unge lærlinge udvekslede, men vi havde morgen og aftensang, foredrag fra forskellige. Jeg husker at Arne Honoré fra radioen skulle lave et causeri over et eller andet emne. Til morgenmødet spørger han så om der er nogen der har en grammofon og noget musik for højskolen har ikke noget. Jeg fortalte så at det havde jeg jo hjemme og jeg blev bedt om at bringe det ud til skolen. Jeg havde en stak plader med og han valgte Tequila med Chubby Checker (hed han vist), den indledte han så med og holdt sit causeri så ikke et øje var tørt. En rigtig festlig fyr.

Det blev lærerige 10 dage som jeg aldrig glemmer, en masse informationer om emner jeg aldrig havde spekuleret dybere over, nye vinkler at se tingene på. Det burde være et obligatorisk krav til alle unge at skulle på sådan et ophold efter at have afsluttet skolen. Måske havde vi så en bedre verden i dag.

Jeg fik mange venner derude og vi udvekslede adresser, men som det altid går når man er ude af skind er man også hurtigt ude af sind. Jeg nåede dog nogle år senere at besøge 2 i Århus og en i Nykøbing Mors, festlige gensyn kan jeg fortælle. Jeg besluttede allerede den gang at noget af det jeg ville prøve igen senere, var et højskole ophold, men hende jeg blev gift med havde slet ikke de interesser og syntes ikke jeg skulle tage nogen steder. ”Aldrig”, sagde hun hver gang jeg berørte emnet, ”så vil jeg skilles”. ”Sådan noget kommunistlort”. Ja selv de klogeste kan jo tage fejl.

~

Da jeg nu viste mig som en handlingens mand syntes fagforeningen jeg skulle komme ind i Forbundshuset til en snak om fremtiden. Da jeg ikke sådan bare kunne tage en fridag, blev det fastsat til en lørdag. Jeg kom derind, blev budt velkommen af selveste forbundsformanden Bauer, som senere blev overborgmester i København. Der var også en masse andre høje herrer. Samtalen, nej jeg vil kalde det et foredrag, gik på min mange muligheder for at drive det vidt inden for fagbevægelsen. Man tilbød mig allerede nu skoling i tillidsmandsarbejde, jeg ville kunne se en fremtid i møde som en af de udvalgte der ikke behøvede at arbejde på gulvet men kunne sidde godt og trygt i forbundet og lave agitation og meget, meget mere i samme smøre. Her gik det, vel for første gang i mit liv, op for mig hvad pampervælde betød og hvad mine kollegaers surt tjente kroner blev brugt til når de betalte den høje kontingent.

Jeg blev sku så forarget at jeg blev hel mundlam. Anede ikke hvad jeg skulle sige og svare. Så jeg bad om betænkningstid. I toget tilbage til Roskilde gik det op for mig hvad det var for et system jeg var på vej ind i. Hvor tæt forbundet det egentlig var med min mors politiske verden og de kommunistiske leders udnyttelse af den arbejdende klasse, kun for at høste gullet til sig selv. Jeg tog direkte hjem til min mor og fortalte hende om min opfattelse af pampervælden og om kommunismen i særdeleshed. Tog min partibog og rev den i stykker for øjnene af hende og meddelte at fra nu af og i al fremtid ville jeg ikke høre noget som helst om alt hendes politiske lort. Hun græd hjerteskræende og troede ikke på min beslutning, men jeg stod fast og har gjort det lige siden. Som tidligere skrevet fik jeg jo bevis for alle mine påstande da jeg begyndte at rejse i Østtyskland i midten af 80'erne. Uhyggeligt hvad der foregik der af kontrol af det enkelte menneske.

Om mandagen meddelte jeg lærlingeklubben at mit kandidatur var ledigt. Jeg trak mig fra alt fagforeningsarbejde her og nu. Fik nogle drabelige diskussioner med tillidsmændene rundt i byen men sørgede for at der var vidner, så den almindelige typograf kunne høre hvad deres kontingenter gik til. Jeg var og er stadig dybt forarget over det der foregik og vel nok stadig foregår. Og det er jo ikke bare i fagforeninger, det gælder også i politiske og firmamæssige situationer. Kan du komme til at skumme fløden på bekostning af dine kammerater, kollegaer eller dine medborgere så gør det. Ingen takker dig hvis du siger nej til benet. Jeg kom senere tæt på sådan et pampervælde. Hvert fjerde år afholdes der en stor grafisk messe ”Drupa” nede i Düsseldorf. Her var jeg så engang i 80'erne nede for at lære noget om de nye teknikker. En aften, det er fredag, skal jeg ud og spise og ender på en restaurant hvor der sidder en flok støjende danskere.

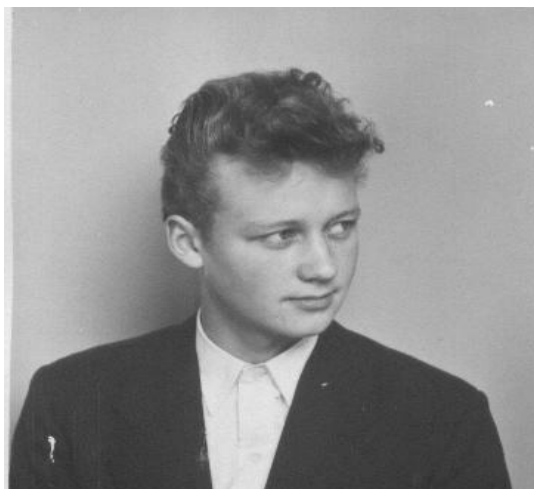
Heri blandt er så min læremesters Lillebror Knud som var udlært trykker på Roskilde Tidende. Nu var han så på udflugt med ”gutterne”. En anden var faderen til min søn Mortens skolekammerat. Han hed Tom Dürbing som jeg og Mitzi kom lidt privat sammen med. Han var ansat inde på Forbundet. De åd og de drak og det var ikke billigt øl kan jeg fortælle. Jeg blev selvfølgelig spurgt om jeg ikke ville deltage i festen, hvilket jeg takkede ja til, på det tidspunkt anede jeg ikke at det var medlemmers kontingent der blev soldet op. På et tidspunkt fortæller så en af deltagerne at han den følgende morgen er nødt til at tage hjem til sin datters konfirmation, men han vil komme igen i løbet af mandagen. Det fik man megen morskab ud af, da det tydeligt fremgik at vitserne at den ekstra flybillet og diverse taxi også blev betalt af fagforeningen.

Min forargelse var stor og da jeg var tilpas beruset ville jeg lige fortælle hvad jeg mente om dem og deres behandling af andre menneskers surt tjente penge. De blev først ret så aggressive og jeg med, så jeg fortalte dem at jeg ville gå til pressen med den historie når jeg kom hjem. Det nåede jeg aldrig. Men enden på historien blev at Tom Dürbing og hans familie viste mig den kolde skulder resten af Mortens skole tid. Jeg selv havde kun hånlige skuldertræk over for pamperen.

~

Min første kærlighed

Jeg havde på mine ture rundt i byen i middagspausen og nede på teknisk skole om aftenen godt nok fået øje på en lille lækker sag i damefrisørdress. Så vi skriver efteråret 1955. Øjekast blev udvekslet og snart efter også ord. Vi fik en aftale om at ses i jazzklubben Lighthouse på Fjordvilla.

Sådan så vi ud på den tid

Her var der hver anden lørdag musik og dans til traditionel jazz. Gode danske og internationale bands spillede fra kl. 19 til 1.00. Pigen hed Inge, var fra Taastrup. En livsglad pige med fut og go. Så det blev meget hurtigt til kærlighed. Jeg var lidt flov over at invitere hende med hjem til den gamle rodebutik af møbler men jeg manglede lige lidt mere på bogen før jeg kunne købe på afbetaling.

Hun blev min første erotiske oplevelse. Smukt, varmt og godt for os begge som var jomfruer. Vi fik nogle gode, morsomme år, men hun var speciel, meget speciel, noget påholdende hvor jeg øste ud med begge arme, som jeg altid har gjort og stadig gør. Det gav nogle knubs i forholdet, især da hendes mor og far var af samme surdej. Han var muremester og havde en god forretning, konen gik hjemme og var en god husmor der sørgede for at alt fungerede på hjemmefronten. Hun havde to søskende, Conny som blev gift mens jeg kom i familien og hvor jeg var med til brylluppet. Og lillesøster Lilian. Efter bryllupsfesten havde Inge besluttet at da vi nu havde kendt hinanden i 1½ år så kunne vi da også sove sammen officielt. Det gjorde vi jo alligevel når hun var hos mig. Da jeg var kommet i seng kom hun svansende ind i Babydoll og krøb ned til mig. Glad var jeg, men også lidt utryg, for resten af familien boede jo dør om dør. Jeg behøvede nu ikke at bekymre mig så længe, for inden for nogen få minutter stod den vrede fader i døren og beordrede datteren ind at sove på lillesøster Lilians værelse.

Næste morgen! Ingen sure miner, ingen sure opstød. Og OK for det. Kunne kun respektere faderen for hans mening.

Inge hjemme i baghaven på Københavnsvej. Hende og Jane havde hang til store vide nederdele, lige siden har det "tændt" mig helt enormt når piger/kvinder fører sig frem på den måde. Utroligt feminint!!!

Vi var på campingferie og weekends, vi boede i et af deres sommerhuse, de havde to, det kunne han godt acceptere. Han ville bare ikke se det inden for sine egne døre.

Inge var også med inde at hilse på min far og familien et par gange, men det blev aldrig den store succes. Jeg mener at kunne huske at de ikke brød sig særlig meget om hinanden.

~

Denne vinter havde ligesom den foregående været ret så kolde og snefyldte, men på grund af at jeg jo tjente penge kunne jeg hjælpe med at købe brændsel så nu havde vi råd til at fyre i den lille kakkelovnen der var på mit værelse. Den havde kun været benyttet nogle ganske få gange før i mit liv fordi koks var så ekstremt dyre. Fru Nilen havde i alle de år hjulpet min mor og mig med at holde kakkelovnen i stuen i gang om dagen, så der var varmt når vi kom hjem. De 2 sidste vinter havde hun passet hus og børnebørn for sin datter Ruth inde i København. Så derfor havde min mor og jeg selv sørget for at passe kakkelovnene, og de brændte lystigt så at sige 24 timer i døgnet i hele vinterhalvåret.

Frydefuldt, efter alle disse år i et koldt hjem. Nilen havde hentet deres forbrug af koks i vores koksrum. Nu gik det op for os det forår, på trods af dobbelt fyring havde vi brugt meget mindre end alle de andre år. Faktisk noget der lignede halvdelen af alle de andre års forbrug. Vi regnede, gangede og dividerede og kom kun til én løsning hver gang. Nilen havde benyttet sig af den lette adgang til at fylde sin egen koksspand når hun fyldte vores. Nilen havde, når vi tænkte tilbage, kun fået leveret ekstremt få koks hvert efterår på trods af at de fyrede døgnet rundt oppe hos dem. Og det havde undret Lars i mange år og han havde da tit nævnt det for min mor. Selv om vi kalkulerede med at de havde nytte af skorstensvarmen der jo gik op gennem hele huset, og de havde varme gulve da der ingen isolering var mellem etagerne, så varmen nede fra os sivede op til dem.

Vi havde kun et at gøre og det var at konfrontere hr. og fru Nilen med kendsgerningerne og det gjorde vi. De blev ligblege. Mundlamme. Ingen tvivl overhovedet, over den dårlige samvittighed. De forsvarede sig ikke blev begge meget tavse og ville vende sig om og gå op til dem selv. Mor bad dem om at forlade lejligheden så hurtigt som muligt. Der gik kun nogle måneder så flyttede de. Sørgeligt efter at vi i alle disse år havde nydt godt af hinanden. Det gik desværre også op for mig at der gennem årene var forsvundet en masse af mit legetøj, og jeg havde undret mig gang på gang hvordan det havde kunnet lade sig gøre da jeg havde fuldt styr på hvor jeg havde lagt dit og dat. Jeg havde noget indelåst i hestestalden og kun vi og Nilen havde nøgle. Jeg var ikke i tvivl om at det var hende der havde stjålet det og bragt det ind til sine børnebørn. Det var den eneste logiske forklaring på problemet. Det blev nogle frygtelige måneder da vi ikke kunne undgå at møde dem når de gik fra og til udhuset for at hente deres EGNE koks.. De gik med bøjede hoveder.

Vi havde i fællesskab, min mor og jeg, fundet penge til at få lavet det lille værelse om på første sal til et toilet med vandvarmer men ingen bad, kun en håndvask. Først år senere fik jeg installeret en brusekabine i rummet.

~

Tykke Jørgens bror Karl havde gjort sin kæreste Grethe gravid og de havde fået en søn og måtte nøjes med et loftskammer ude hos Jørgen og hans mor. De fik tilbudt lejligheden og var lykkelige. Det var en dejlig sommer og sensommer og Karl, Jørgen og jeg var tit nede på havnen og glide ål. Der var i tusindvis af ål hvert år i hele Roskilde Fjord. Vi glibede henne i kroen hvor nu vikingeskibsmuseet ligger. En dag havde vi fanget så mange at vi inviterede alle dem vi kendte på ål. Vi sad i haven og fik øller mens vi skiftedes til at stege oppe hos Karl og Grethe og nede hos os. Der blev lavet en kæmpeportion stuede kartofler og så åd vi. Mange kilo. Hvor mange aner jeg ikke, men det var i hvert over fald over 25 da vi var mindst 35 der sad rundt om på græsset.

Mor i sit køkken

Karl var komplet anderledes en Tykke Jørgen som var blid og god og venlig mod alt og alle. Karl var lidt af en drukkenbold, og en dag nogen år senere, det må være i 1962, da jeg faktisk ikke bor hjemme, men i Haslev og lige er hjemme for at sige goddag, kommer Grethe stortudende ned ad trappen og fortæller at hun nu ikke har set Karl i så og så lang tid, og hvad skal hun dog gøre? Så ryger det ud af munden på mig, jeg syntes selv det var en naturlig reaktion: "Tag det rolig han er vel bare gået på druk". Hun går op til sig selv med den lille

søn Jan, og min mor og jeg hører godt Karl kommer hjem. Sådan lidt støjende, op ad trappen, lidt smækken med døren. Og så er der stille et stykke tid. Så lige pludselig lyder der højlydt brølen og larm. Det er Karl, buldrer på mors dør og jeg går ud og lukker op. Han griber fat i kraven på mig og skal til at slå, jeg får vristet mig løs, kun på grund af at han er rimelig vakkelvorn, så jeg er på vej til at smække døren da han råber hvad fanden jeg bilder mig ind at fortælle alle og enhver at han er fordrunken og mere i samme dur. Jeg får stille og roligt sagt at vi kan snakke når han er ædru, og det gjorde det hele endnu værre. Nu lover han os alle tæsk og vi må true med politi, det får ham til at falde ned, han har i forvejen nogle sager om værtshusslagsmål i skudsmålsbogen. Men det ender med at han siger op, uden at de har noget andet sted at bo. Så de må flytte hjem igen til hans mor Anna. Det gjorde så at jeg ikke mere kunne besøge hende og Jørgen.

Efter den oplevelse vil min mor så gerne selv finde en ny lejer, det bliver en ung mand, Holger, fra partiet, som er i lære som boghandler. Han er en umådelig flink fyr, altid offervillig og hjælpsom, men da han først har fået lejligheden går sandheden op for min mor – og alle andre. Han er psykopat og desuden mani-depressiv. Selv hans nygifte hustru Karen har ikke anet uråd. Han begynder i det stille med at chikanere min mor, så bliver det voldsommere, når han kommer hjem går han rundt og banker på vinduerne og på dørene. Han larmer som en i helvede på trappen og råber ukvemsord til både mor og hustru. Til sidst får min mor så fat i Karl Madsen som får sendt ham en opsigelse, Dette gør det hele endnu værre, nu begynder han at smide sten efter hende, en dag sågar en brosten. Så må Madsen anmelde ham, han må flytte her og nu, og de skal i retten, hvor han bliver idømt en bøde plus et tilhold om ikke at komme nærmere end 3 km fra hvor min mor bor, så han må flytte fra byen. Hvor han endte ved jeg ikke men jeg kunne tænke mig at han endte på et hjem.

~

Så en forårsdag i begyndelsen af 58 meddelte Inge så lige pludselig en dag i frokostpausen, hvor vi mødtes på en bænk på Stændertorvet, at hun ikke ville komme sammen med mig mere. Hun kunne egentlig ikke give nogen forklaring på hvorfor. Jeg tror den dag i dag hun havde mødt en anden. Eller simpelthen bare trængte til at prøve noget nyt inden det blev for sent. Og det er jo en klog beslutning i virkeligheden, men det gør ondt på den efterladte.

Jeg græd som pisket, måtte jo op på arbejde, og mester som den forstående mand han var, lyttede og trøstede. Sagde så at han syntes jeg skulle holde fri og få afklaret situationen,

Jeg kørte ned på værkstedet og mor fik et chok da hun hørte historien. Hun troede jo at det skulle være os for altid. I desperation tog jeg til Taastrup, gik ned til hendes mor og spurgte om hun viste hvad der var sket. Hun var ligeså uforstående og kunne ikke komme med nogen løsning. Hun havde godt nok en tid haft mistanke om at der var noget i gære men Inge var ikke en der betroede sig til sin mor. Så jeg tog hjem igen med uforrettet sag. De næste mange uger vadede jeg som i en tåge og kunne slet intet forstå. Jeg prøvede at opsøge Inge og tale det igennem men hun var kold som en brøndgravers røv.

Jane og hendes hund hjemme i vores have, man kan lige skimte grene fra blommetræet der er i blomst.

Så oprandt pinsen med ballet på Fjordvilla. Vi startede som sædvanlig festlighederne hjemme hos mig, mor kom jo først senere fra arbejde så vi havde huset for os selv. Vi fik altid en flok bajere, og ikke bare almindeligt øl. Næh det var de stærke, sorte bryg, Tuborg FF og Havskum, men har ikke drukket det siden. Dette år var jeg stemt for at vi også skulle have noget andet. Så vi investerede i en flaske Calouric, en sød hvidvin/hedvin som er beregnet til dessert, noget grimt noget at blande med stærkt øl. Resultatet af den eftermiddag? 6 drukne ungersvende vandrer ind mod Roskilde og dekorerer fortovskanten med et utal af tomme flasker, Hvilket indgående blev kommenteret af min mor da hun så mit hoved dagen efter.

Hun kunne jo følge vort spor hele vejen hjem til huset. Så vi var rimeligt højroastede da vi nåede Fjordvilla for vi var selvfølgelig nødsaget til lige at ønske god pinse til dem på Crocodillen.

Inge var der selvfølgelig og da jeg bød hende op til dans var der ingen problemer, bortset fra at hun syntes jeg var lidt ulækker beruset, men vi dansede sjælere som i gamle dage og jeg fik fortalt hende at jeg savnede hende og det var derfor jeg drak. Hun skulle overnatte hos sin veninde Jane nede på

Strandgade, jeg skulle sammen med alle de andre, som i årene før, ud og drikke morgenkaffe og se solen stå op på Skovly i Boserup. Det er jo en lang gåtur.

Inge ville ikke med, men vi besluttede at gå vejen ned om Strandgade hvor Jane bor, og så den vej ud over Sct. Jørgensbjerg. Og så via Sct. Hans Hospital. Da vi nåede ned til det gamle isværk ved havnen havde jeg fået listet armen rundt hende og ingen protest. Vi havde snakket om mangt og meget og hun havde da indrømmet at hun havde været sammen med flere andre. Bl.a. Per Hakke, som var berygtet som en kussetyv i hele omegnen. Jeg havde mødt Per på de forskellige jazzklubber i Roskilde, Hedehusene og Tåstrup og syntes egentlig han var en festlig og flink fyr, men nu hadede jeg ham lige pludselig.

Vi stod og kyssede og krammede en stund, men de andre ville videre så jeg løsrev mig og vi aftalte at mødes senere på dagen på isbaren oppe ved stationen. Det var en såkaldt Softicebar efter amerikansk mønster hvor alle de unge sad meget og hyggede hver aften. Hun kom aldrig, i stedet opsøgte hun min mor om tirsdagen og undskyldte sin opførsel og kunne egentlig ikke forklare den på anden måde end at hun savnede frihed. Og så gav hun den mest usandsynlige undskyldning jeg nogensinde har hørt i mit liv. *"Inge brød sig ikke om den måde jeg spiste frikadeller på."* Da min mor fortalte mig det brød jeg sammen. Hulkende. Ikke af sorg. Men af grin. Pludselig gik det op for mig hvilket liv jeg kunne have risikeret hvis vi var blevet gift. En rigtig drage ville hun udvikle sig til, det var jeg sikker på.

~

Min formodning holdt stik. Jeg kunne jo følge hende på afstand da vi bevægede os i de samme kredse. Vi boede jo i Tåstrup og jeg mødte af og til hendes lillesøster Lillian som havde udviklet sig til noget nær det flotteste stykke kvinde jeg nogen sinde i mit liv har set, og hun havde jo fortalt lidt, og ind imellem antydet at Inge vist havde fortrudt bruddet. Inges forskellige forhold holdt ikke længe og lige pludselig var hun gift og havde 2 børn med en kommunalarbejder, noget som hun højtlydt havde fortalt alle og enhver ikke skulle overgå hende. Hun ville højere op på rangstigen. Nu sad hun i den saks hun havde frygtet, og blev efter nogle år skilt igen.

Så sker der det at jeg selv er blevet skilt, mange, mange år efter i 2002. Har mødt mit nye livs kærlighed ude i Thailand og en dag jeg er hjemme i Danmark, ringer Per Hakke om jeg ikke kommer til Tåstrup til frokost. Da vi havde spist, siger Per at han skulle til Reerslev og kigge på noget arbejde og om jeg ikke ville med. Da vi kom til huset ville han have mig med ind, jeg strittede imod men han sagde at det var nogle interessante mennesker som jeg ville være glad for at møde.

Da vi kommer hen til døren bliver den åbnet en lille, næsten vindtør husfrue, som uden tvivl har været smuk engang. Jeg syntes jeg kan genkende nogle træk og ganske rigtigt, det er Inge. Nu fuldstændig lig sin mor i kropsbygning, samt hår og tøj. Hun er blevet gift med en ny, en omrejsende sælger som p.t. var i Hongkong. Hun er som jeg huskede hendes mor, stejl og stædig. Hun var blevet inviteret med af sin mand utallige gange på forretningsrejse, men nej tak, hjemme det vidste man hvad var. Her havde hun sine to små hunde at tage sig af samt sine børn og børnebørn. Vi sad og snakkede en times tid og jeg blev mere og mere glad over at forholdet i sin tid var blevet afbrudt – af hende selv! Husker for øvrigt en historie om Inge og penge:

Jeg havde en dag vundet 111,00 kr. på en ellever i tips, mange penge for en lærling, jeg blev så glad at jeg ringede i frokostpausen og fortalte det til hendes mor. Inge var jo på arbejde så hende kunne jeg ikke ringe til på salonen. Moren må så have ringet til Inge som ringer til mig og hun siger noget om at det var da godt jeg havde vundet, men husk nu at gå i banken med dem, de skal bruges til udstyr når vi bliver gift.

Endnu en ting der siger: "Godt vi ikke blev gift". Kunne ikke have levet under så stram økonomisk styring. Skulle have aflagt regnskab for hver en krone tænker jeg. Får mig til at tænke på en jeg kendte, husker ikke hvem, men vedkommende fik 10,00 kr. om dagen til frokost, avis og drikke, skulle så vise hvad der var til overs når han kom hjem. Stakkels tøffelheld.

~

Per kunne jeg også følge via jazzmiljøet i årene fremover. Ejendommeligt nok så mødte han de piger som jeg lige havde haft et forhold til og han indledte et forhold til dem, dette foregik nogle gange. Jeg mødte ham så først konkret år senere i midten af 80'erne til TIK's pokalfest i Tåstrup, hvor han normalt ikke kom og hvor jeg var for første gang, da jeg havde fået jobbet med at udsmykke hallerne til Pokalfesten. Senere samme år på Femø Jazzfestival sås vi så igen og vi klingede sammen fra første sekund. Mitzi accepterede ham på grund af mig, men de blev aldrig rigtig gode venner.

De sidste læreår

Der gik nogen tid med at få historien med Inge ud af mit system. Faktisk blev jeg lidt af en idiot der drak for meget. Jeg var jo sammen, næsten hver aften og i weekender med mine kammerater Tykke Jørgen som havde job på en plasticfabrik, Ivan Olsen og Torben Larsen var i lære som elektrikere, Sveske var i murerlærer og Farmand var jo i Tømrer/snedkerlære, der var flere andre som jeg ikke lige nu husker navnene på, Jeg havde mødt dem de sidste par år på teknisk skole, på skøjtebanen, i jazzklubben og andre steder. Vi var en broget flok med forskellige håndværk. En lærlingeløn var jo ikke noget at råbe hurra for, kan ikke huske hvad lønnen var, men jeg betalte 16,44 kr. i skat otte gange om året. Min slutløn som lærling året efter var på 132,00 kr. husker jeg.

Ivan er blevet soldat, sveske, mig og Jørgen, ser ud til at det er starten på en pinsetur på Fjordvilla.

Vi var begyndt at frekventere diverse værtshuse, som skrevet før, især Crocodile Bar som lå på Adelgade i samme bygning som Kino biografen. Den havde en bar i stuen og en på første sal. Her residerede ejeren Bo som var noget af en flippertype, festlig og fornøjelig og hans førstemand Kjeld som var en

ærkekøbenhavnertype. Smart for en god og rap bemærkning. Og så en gammel tjener Thorvald. Han var tjener af den gamle skole, kunne servere til en udsøgt middag, enten privat eller i de finere saloner på hotellerne, men han var også værtshustjener. Han forstod at lytte og komme med gode råd til os unge lømler. Han greb ind når nogen var på vej ud i noget lort. Kort sagt blev han en slags far for os.

Vi spillede billard flere gange om ugen på Cafe Sjælland eller Cafe Guldand. Vi holdt også meget til hos en kammerat hvis forældre ejede Grand Cafe på Hestetorvet. Mogens havde et lille værelse oppe på 4de hvor vi kunne sidde og høre musik og drikke bajere. I cafeen kom vi mest og så fjernsyn når der var Seksdagesløb eller andre begivenheder. Men Crocodillen var det vi holdt mest af. Vi blev så meget stamgæster at en journalist en dag spurgte os om han ikke måtte lave en historie om os. Vi blev tegnet af en illustrator og historien kom på bagsiden af avisen og vakte vild fouore i byen. Alle kunne jo genkende mig med mit James Dean hår. Mester brummede noget de næste dage. Jeg har artiklen endnu.

Jørgen kom slemt til skade på plasticfabrikken. Når man lavede plasticplader dengang, ja man gør det måske endnu, så lå de i spænd mellem nogle tonstunge glasplader, de skulle samles og skilles med håndkraft. En dag smutter et af glassene mellem Jørgens hænder og knækker. Han får et dybt, dybt snit der hvor tommelfingeren går over i håndroden. Fuld fart på skadestuen, det viser sig at næsten alle nervetråde er revet over men de laver et flot stykke syarbejde, men Jørgens tommelfinger strittede underligt akavet resten af hans liv.

Jeg havde på denne tid også være på Session. Det var ikke noget der passede mig at skulle være soldat efter endt læretid. Dels var jeg imod alt militær og krig, dels så følte jeg, når jeg hørte andre fortælle, hvordan de i de første mange måneder brugte tiden på fuldstændig tåbelige ting, såsom at kravle ekserserpladsen tynd og lede efter afbrændte tændstikker og andre mærkværdigheder. Jeg havde jo på mine byture mange gange kørt forbi ekserserpladsen ude på Holbækvej eller nede på kasernen og set med mine egne øjne hvordan befalingsmændene hylede og skreg af de stakler.

Når man kom på session skulle man trække et nummer og nogle ganske få var udvalgt som frinumre, dem der trak dem kunne forlade sessionen uden videre. Jeg havde fået forskellige staldtips om hvordan man kunne slippe. Så jeg opsøgte forinden vores læge *Doktor Hestbeck* for at bede ham om hjælp. Han kendte mig jo gennem hele mit liv, så han vidste godt at jeg dybest set var helt uegnet til soldaterlivet både fysisk og psykisk så han skrev en henvisning til røntgenfotografering på *Amtssygehuset*. Jeg skulle så dagen før tage lidt af sølvpapiret fra en cigaretpakke, rulle det til en hård kugle, sluge den og så bare gå til hospitalet. Jeg fik den anbefalede 1½ liter gips/orangeadesaft/vandblanding at drikke før fotograferingen og så vidste det sig minsandten at jeg havde et begyndende mavesår viste billederne.

Nu kunne doktoren med god samvittighed skrive en meddelelse til sessionsmyndighederne om at jeg havde anlæg for mavesår og var meget nervøst anlagt så jeg ville i en given krigssituation bogstaveligt talt skide i bukserne af skræk og gå i fuldstændig baglås. Så han anbefalede at jeg ikke blev soldat.

Den store dag oprandt. Jeg skulle sammen med hundredvis af mine jævnaldrende møde oppe på *Hotel Prinsen*, i den lille salon hvor indmeldelsen til sessionen foregik. Man skulle stille sig foran en gammel knark af en militærmand som var blevet pensioneret for længst men havde dette job for ”gamle dages skyld”. Nu kunne han sidde der og genopføre tidligere tiders frygtindgydende attituder. Han råbte til hver enkelt som var det en kommando: ”Navn, fødselsdag, adresse, stilling, ønsker inden for forsvaret.” Når man så havde afgivet ”sin melding” blev man beordret ned at sidde sammen med alle de andre på en stolerække, men først skulle man tage sit tøj af, undtagen underbukserne. Tøjet skulle lægges forskriftsmæssigt sammen og anbringe i en bylt under stolen. Mens man gjorde det gik han ind i sessionslokalet med sedlen hvor alle ens data var blevet noteret ned og sammenlignet med em fra lægdsrullen. Når han så kom ud igen skridtede han stolerækkerne af, og fandt han nogen som ikke havde pakket deres tøj efter hans forskrifter fik sig så en skideballe der var en general værdig. Det samme skete hvis en dristede sig til at sige eller bare mumle noget. Der skulle iagttages absolut tavshed.

Jeg havde jo afleveret min kuverterede besked fra lægen, den var blevet åbnet, læst og kommenteret højlydt med: ”Når her har vi endnu en skvatrøv, der prøver at snige sig uden om sin værnepligt, og om jeg ikke var klar over vigtigheden i at kunne forsvare sit land o.s.v.”. i en lang tirade hvor han næsten ikke trak vejret. Og det havde han selv meget svært ved da han var kæderyger. Vi andre sølle kommende rekrutter vi kunne bare sidde der og tænke på en smøg, at tænde en ville vel medføre øjeblikkelig dødsstraf.

Så sad vi der i mange, lange halve og hele timer og ventede på det blev vores tur. Der var for at sige det mildt, pisse koldt, vinduerne stod åbne, og vi var jo kun iført hvor underbukse-uniform. Sessionerne blev afholdt i april og oktober så, jo det var ikke just den varme årstid.

Det blev endelig, forhåbentlig ikke, rekrut Sønders tur. Først skulle jeg smide underbukserne, de var gudskelov rene i dagens anledning, lægge den behørigt sammen og lægge dem oven på mit stolesæde. Så vandrede jeg, lige som alle andre skulle gøre, spliterravende nøgen igennem lokalet, skulle stoppe og behørigt bukke for den forhenværende general-kommandør-major-kaptajns-løjtenant og så banke højlydt på de store døre ind til Hotel Prinsens lille sal. Her sad så regimentets læge for bordenden og langs vinduerne ud mod gaden et helt regiment af forskellige mænd iklædt uniformer for de forskellige værn.

Jeg stoppede op foran lægen, som greb med et fast tag om mine klunker og sagde host mens han kiggede mig i øjnene, så skulle han se mig i halsen og banke mig på ryg og bryst. Og så et ah-hem-ah-hem. En noget spinkel kropsbygning unge mand, de er vist lidt af en krykhusar (ha-ha-ha lo de andre så pligtskyldig). Vi tales ved om lidt, videre. Hen til en eller anden, anden højt på strå mand og så blev jeg ellers krydsforhørt om mit helbred, min familiebaggrund, mine forældres politiske holdninger og mine egne. Dyb tavshed, meget dyb, da jeg fortalte at min mor var Bogbindermester Magda Rasmussen i Skomagergade. Her blev der vekslet hurtige blikke mellem alle de høje herre og et: ”De kan vente udenfor og tage deres tøj på!”

Jamen det gjorde jeg så, mens dommerkomiteen voterede om jeg skulle henrettes eller løslades. Jeg fik mit tøj på mens alle de andre selvfølgelig straks begyndte hviskende at udspørge om resultat. ”Kæft dernede!” lød der fra admiralen, så jeg måtte pænt vente, nu behørigt påklædt. Efterhånden som de enkelte var inde, så voterede dommer komiteen og man blev så kaldt ind igen og fik dommen oplæst, den var også skrevet ned på et stykke papir. ”KASSERET!” Brølede den øverstbefalende, ham der sad i midten og styrede dem alle. Ud igen og aflevere papiret til lottekorpsformanden som så sagde: ”Ja, vi bruger jo ikke tøsedenreng her i klubben, men de kan da vælge at blive enten frivillig eller hjemmeværnsmand.” Jeg sagde: ”Hvis jeg må være så fri så vil jeg helst ingen af delene:” ”Nu ikke uforkammet min herre”, sagde den blegfede hostefrans. Det var utroligt svært for mig at styre min glæde, men jeg var blevet fortalt at der kunne ske de skrækkeligste ting hvis man viste glæde over at være sluppet. Og de historier viste sig at holde stik.

Jeg skulle lige til at gå ud af døren da en af dem jeg kendte kom ud med sin dom. ”Kasseret som ubrugelig” brølede gamlingen og Carlo stak i et hyl og begyndte nogle vilde dansetrin. Og fanden tog ved den gamle som ellers havde vandret stivbenet rundt det meste af tiden. I løbet af et splitsekund havde han rundet bordet og grebet fat i Carlo mens han skreg, virkelig skreg: ”Hvad fanden bilder sådan en lømmel sig ind, prøve at drive gæk med os måske?” Hivende ham i armen trak han Carlo ind gennem døren han

lige var kommet ud af og brølede: ”Her har vi en til af de satans skuespillere, hvad gør jeg ved ham?” ”Søværnet” skreg den øverstbefalende tilbage, sådan blev det. Ingen pardon, Carlo måtte pænt vente mens krigsveteranen udfyldte de behørigt papirer. Så jeg listede lige så stille af og takke i mit stille sind min standhaftighed angående glædesudbrud. Og det blev således en meget kortvarig glæde for Carlo.

Vi havde alle aftalt at vi skulle mødes på Crocodile Bar til en kop øl, og jeg havde i bar glæde givet en omgang til hele værtshuset og godt i gang med at fortælle min historie, da Carlo kommer ind af døren. Jeg mindes ikke at jeg på det tidspunkt havde set så ulykkeligt et menneske før. Han hang virkelig med næbbet og havde ikke lyst til hverken øl eller snaps.

Det sørgelige ved historien var, at Bruno, da han så endelig blev indkaldt, gjorde alt for at komme ud igen. Han røg uklar med alt og alle, drak som et hul i jorden og røg selvfølgelig gang på gang i kachotten. Da han endelig på et tidspunkt kom ud og fik nogle dage i friheden tog han til Roskilde, drak sig komplet stiv, mødte en pige på et værtshus, som var kendt for at være lidt løs på tråden. Hun boede fanden i vold ude omkring Ledreborg så vidt jeg husker. Og da Bruno var udhungret rent seksuelt efter så lang tid bag tremmer kunne han ikke vente til de kom hjem til hende. Det skulle være her og nu, det ville hun åbenbart ikke, så han voldtog hende. Det var i hvert fald det han blev dømt for. Han fik en lang dom og jeg så ham aldrig mere, da han endelig blev løsladt var jeg flyttet fra byen.

~

Som sagt drak jeg lidt for meget, hver dag men en dag tog jeg mig sammen fordi farmand greb fat i mig og gav mig en generalskideballe og jeg sænkede forbruget væsentlig. Jeg skulle jo gerne afslutte min læretid med maner. Dette var også medvirkende til at det gik op for mig hvilket indholdsløst liv der leves på barer og bodegaer. Det er de samme typer man den dag i dag kan opleve overalt i verden i det miljø. Det bliver sikkert aldrig anderledes.

Der var nogle friske piger der kom på baren og der var nogle jeg mødte rundt omkring på jazzklubberne. Jeg var en omsværmet fyr så jeg havde let ved at score så jeg fik dækket mine behov. Og så kom nytåret 58 hvor Mimi trådte ind i mit liv, det blev et turbulent forhold. Mimi krævede hele min opmærksomhed især efter at vi havde været i seng sammen. Til sidst måtte jeg bryde ud for ikke at blive kvalt. Det holdt hårdt og jeg har faktisk fortrudt det mange gange for hun var en varm, kærlig pige. Smuk og lys en rigtig dansk type.

Jeg havde på trods af at jeg brugte mange penge på fest og farver fået råd til nye møbler. En såkaldt sovesofa med løs ryghynde hvor sengetøjet kunne gemmes, et teaktræsbord i helt nyt smart design, en lille skabsreol hvor jeg kunne have min nye radio stående med et skab hvor min nye grammofon og alle pladerne kunne stå. Jeg havde købt et nyligt fremkommet reolsystem med mange hylder og et par skabe, det hed FM-system. Alt var i teak som var højeste mode de år. Jeg fik anskaffet et akvarium, så nu kunne jeg invitere pigerne hjem med et: ” Vil du med hjem og se mine fisk?” - Jeg fik den ene af de to lænestole fra stuen som mor havde fået lavet af snedkeren i Slagelse. Flot mahogni med fletværk i bast.

~

De stole har fulgt min mor til hun døde og de var det eneste af hendes møbler jeg fik med mig da jeg skulle rydde op i boet, resten var så ødelagt af ekskrementer at de måtte smides ud.. De fulgte med mig herud til Thailand med de samme puder i sribet olmerdug. Vi havde ikke plads til dem her i huset i Pattaya, så de blev sendt til Nong Saeng, og da jeg kom derop et års tid efter havde familien placeret dem uden for, uden noget læ for vejr og vind. Thaier har ikke samme sans for værdier som vi nordboer. De så noget miserable ud efter at hønsene havde brugt dem som rede og hundene som natteseng. Men jeg fik dem rengjort og olieret og flyttet dem indenfor. Dansk møbelhåndværk når det er bedst.

~

Hver fredag inden vi gik på bytur, var vi nede i Roskilde Fyldepennemagasin i Skomagergade, lige over for mors værksted, og købe grammofonplader. Her solgte de også radioer m.m. og så havde de byens største udvalg af grammofonplader. De første år kunne man kun få schellakplader 78” omdrejninger.

Meget hurtigt derefter kom så vinylpladerne i 33 1/3” og de lidt større i 45”. Det var mest populærmusik der blev udgivet men da vi var gode kunder så begyndte de hurtigt at importere fra Luxembourg og direkte fra USA. Nu kunne vi få Rock’n Roll og Jazz, Calypso, Swing ja alt hvad vi kunne ønske. Indkøbene lagde vi oppe på værkstedet hos mor og hentede dem senere eller hun tog dem med hjem. Mor var meget musikglad og interesseret sig for næsten al musik. Hun var en storartet sanger

med en klar, lys alt der skar gennem når hun sang. Hendes repertoire var stort og vi nød at høre hende synge inde i stuen når vi var hjemme og hun var i humør. Tit når kom tidligt hjem fra byen om fredagen kunne vi høre musik inde fra mit værelse, så havde hun ikke kunnet styre sig men skulle lige høre hvad vi nu havde købt. Calypso lærte hun aldrig at forstå. Når vi så kom ind så smurte hun hurtigt et fad smørrebrød og det uanset hvor mange vi var. En herlig tid, og en helt anderledes, vedkommende mor end dengang jeg var lille og egentlig havde mest brug for hende. Men det problem kunne jeg ikke se på det tidspunkt. Det kom først mange år senere da jeg begyndte at analysere hvorfor jeg var som jeg var og er.

En sommer dag med madlavning på Vigen camping sammen med Torben og Hans, han var blikkenslagerlærling. Pigerne er "bare" på besøg hos Hans og Torben.

Vi havde sommeren før og igen i 59 mødt nogle friske gutter fra København, Hvidovre og Rødovre og Vesterbro som kom cyklende hver weekend fra København og overnattede på Vigen. En boede ude på Bispebjerg og havde sin søster med. En dejlig pige der hed Birthe, rigtig rødhåret, med stort kraftigt hår og vi faldt straks for hinanden. Når vi gerne ville være for os selv og trak os ind i mit telt havde de andre dummerøve jo en masse fnis og fjant og dumme kommentarer udenfor.

Og selvfølgelig kunne vi ikke gå i seng sammen med alle de høveder der lyttede og broderen som chaperone udenfor, så vi aftalte at næste gang de kom til byen så kunne hun og broderen overnatte hjemme i vores have. Jeg havde jo udtænkt at når broderen så faldt i søvn så kunne vi liste ind på mit værelse og finde ud af om vi nu passede sammen. De kom allerede ugen efter og de slog deres telt op. Vi lå og talte alle tre i mange timer, spiste og drak og havde det dejligt og endelig faldt bromand i søvn. Og jeg tænkte så er det nu. Men fanden om ikke Birthe også var faldet i søvn. Og så kunne det hele også være lige meget. De sov der kun en nat og drog så hjem igen. Næste gang jeg besøgte min far, kørte jeg som sædvanlig ud over Frederiksborgvej og kom forbi Landsdommervej hvor hun boede. Jeg havde prøvet at ringe for at fortælle at jeg kom forbi, men hun var ikke hjemme, så jeg tog chancen og gik op og bankede på. Ingen hjemme og jeg hverken så eller hørte noget til hende siden. Ærgerligt hun var ellers en spændende pige. Gud ved hvordan mit liv havde formet sig hvis det havde blevet hende.

Gutterne fra København er kommet på besøg inden de kører til Vigen. Det er pinselørdag så vi skal på Fjordvilla om aftenen.

Fra venstre er det Ivan, Sveske, Ib, Karl, en ukendt, Lange Ib og Tage

De andre gutter hed Karl og han var fra Rødovre boede lige bag Falckstationen på Roskildevej og var i lære som værktøjsmager. Den anden Ib boede ikke så langt derfra men på den anden side af Roskildevej i en lille lejlighed sammen med sin mor og en hulens masse søskende. Han var i lære som kølemontør. Jeg var to gange inde og besøge dem og overnattede hos

Karl. Ib var en flot helt sort gigolotype som scorede alt han kom i nærheden af. De to viste mig rundt på de listige steder i byen og vi tog ind og hentede den tredje gut som også hed Ib, et langt rær med helt lyst hår, han var så lys at han lignede en albino. Det var tre festlige gutter at være sammen med og vi korresponderede i flere år frem over.

Når de var på Vigen lavede vi så ture for dem. De var med i jazzklubben og andre steder. Engang, det var før jeg mødte Mitzi, havde vi dem med til Vindinge hvor man stadig afholdt forsamlingshusbal. Vi tog båden over til havnen og så gik vi ellers hele vejen fra havnen op ad Kong Valdemarsvej til Røde Port og så ud ad Vindingevejen, en tur på vel 15 km. Vi provianterede selvfølgelig undervejs og vi havde fortalt

de københavnersnuder at nu skulle de sku passe på, nu var de på landet og karlene på bøndergårdene ville ikke acceptere noget kissemisseri med de lokale skønheder. Vi ankom og løste billet og vi gik straks til angreb på de skønneste af pigerne. De fik sig en Jitterbug eller en sjæler. Og de nød det. Karlene blev jo mere og mere knotne at se på for lige pludselig var det dem der var bænkevarmere.

Ib, det kvajhoved kunne selvfølgelig ikke nære sig, men skulle lige invitere en af skønhederne med ud og se månen. Han var ikke mere end lige gået ud af døren da vel en 10-15 af de rigtig store drenge stormede efter dem, men Ib var jo en klog dreng så han havde taget pigen den lille smule vej væk fra forsamlingshuset og op på Kirkegården der havde de fundet en bænk hvorfra de kunne beundre månens vandring over nattehimmelen. Vi andre var strøget ud for at forhindre at Ib fik sit livs røvfuld men kunne ikke finde ham, så da bønderkarlene fik øje på os så skulle vi have tæskene. Nu var vi alle lette til bens så vi fik løbet fra dem uden problemer alt mens vi skreg advarsler til Ib. Vi nåede halvvejs til Roskilde så måtte vi smide os i grøften og puste ud. To af os havde sidestik så vi lå der vel en ½ times tid så kom Ib, han så ud som en kat der lige havde labbet en skål fløde i sig.

Karl, Ib og Tykke Jørgen sidder i åbningen til mit telt Det er Allinge-Sandvig Camping.

Vi var samme år en stor flok der drog til Bornholm og vi startede i Allinge Sandvig. Det var en meget sandet plads og det regnede. Helt utroligt meget regn. Et par døgn havde det regnet så meget at selv de render vi havde gravet omkring teltet ikke kunne holde stand så alt var drivende vådt. Den gang var telte jo ikke noget med fast bund, og vandtæt imprægnering var en ny opfindelse. Vi fik det dog nogenlunde tørt næste dag da vi fik lidt sol. Vi havde brugt for mange penge og var alle meget sultne så en dag vi var på gåtur op til

Hammershus Ruiner og var på tilbagevejen så vi en mark med ærter. Der stod godt nok et skilt men vi kunne ikke se et eneste menneske i miles omkreds så vi gik ind og begyndte at fylde maverne med søde saftige ærter da der lige pludselig kommer en bil, der med hvinende bremses standser ude i vejkanthen.

Ud trinder 3 kæmpe bornholmske fiskere og de fortæller os på bramfrit bornholmsk fiskersprog at vi er noget forbandet københavnsk yngel der nu kan få valget mellem en ordentlig røvfuld eller en tur til politiet. Vi havde jo taget et kig på de store skovlblade de brugte som hænder, så vi blev hurtigt enige om at politiet var den bedste løsning. Et godt valg. Politimesteren for distriktet var en gammel garvet københavnsk gadebetjent, så da han så os og hørte vor historie fik vi en meget stor formaning om at opføre os ordentlig og lad mig aldrig se jer igen. Vi takkede og bukkede og var lykkelige.

Så kørte vi til Gudhjem Camping. Og var der resten af ferien. Her stødte jeg ind i en smuk pige fra Søborg, hun boede kun to veje fra min far. Vi havde meget kissemisseri men de andre levnedes os ingen chancer for lidt privatliv. Da vi skulle rejse hjem kunne båden ikke lægge til i Gudhjem men vi skulle med bus op til Hammerbugten hvor der var mere vindstille. Da vi sad i bussen kom hun ind med en rød rose som hun gav mig til lige med et stort kys i alle passagerers påsyn. Det var så stor en oplevelse at næsten alle klappede ad hende da hun gik ud af bussen. Flot gået af en ung pige på den tid. Jeg fik aldrig kontakt med hende da vi kom hjem heller ikke når jeg besøgte min far. Jeg var endda henne og banke på hvor hun boede. Igen – hvad mon hvis?

~

Jeg møder Mitzi

Denne sommer i 59 var startet tidligt med et helt utroligt smukt vejr med sol hver dag. Vi boede alle i telt ude på Vigen Camping hvortil vi enten cyklede til og fra, eller vi tog rutebåden nede fra havnen. Pigerne sværmede som fluer om os. Vi var alle blevet lækre brune. Jeg lignede nærmest en mulat og havde små hvide badebukser der stod flot til alt det brune. Vi havde vores egen lille plads på pladsen. Oppe bag ved omklædningsskurene var der en granplantage og inde midt i en dejlig fredelig lysning her var der lige plads til 4 telte og en lille bålplads.

Der var en pige som jeg gennem nogen tid havde bemærket var meget om sig når jeg var i nærheden. En smuk pige, der var lidt buttet lige efter min smag, lidt fregnet og med et genert smil. Fandt hurtigt ud af at hun også var damefrisør og at hun i frokostpausen "lige" skulle sidde på en bænk på Stændertorvet.

Der blev udvekslet små generte smil og lidt småvinkeri når jeg suste fobi på cykel. En dag så stoppede jeg gik frejdigt hen og satte mig, hun sad med en lærlingekollega der hed Margit, og som det jo viste sig var blevet indviet i den spirende kærlighed til ham den flotte adonis. Jeg nåede da også at få at vide at hun hed Mitzi og var i lære over hos Reitov & Carlsen i Sct. Olsgade. Vi fik en meget kort snak for jeg skulle hurtigt videre, men jeg fik da fortalt at jeg kom meget nede i jazzklubben, men det vidste hun da godt, og måske vi ville mødes en dag.

Torben havde investeret i en hel ny ting der var kommet på markedet det år. En rejsegrammofon med indbygget radio. Den brugte 6 store batterier på sådan en søndag ved stranden. Vi havde så en stak grammofonplader med og alle unge og såmænd også nogle af de ældre krøb nærmere og nærmere for at deltage i de musiske løjer. Vi var meget populære.

Mitzi er stadig en genert pige og jeg har jo allerede livserfaringer – troede jeg selv - på det tidspunkt.

Men vist ingen tvivl om at vi var glade for hinanden.

Så en lørdag lige før sommerferien ser jeg så den vidunderskønne i Lighthouse. Hun sendte et forførende blik hen til mig og jeg var solgt. Jeg fik travlt med at byde hende op til dans inden nogen anden fik muligheden. Musikken var dårligt nok begyndt men jeg var ligeglad, hende måtte jeg simpelthen holde om. Da vi så stod der, generte og ikke rigtig kunne komme i gang med samtale og dans, går det lige pludselig op for mig at det er sku da hende jeg havde set ”slentre” forbi vort hus, sammen med en flok tøser for sådan ca. 10 år siden. Så fik vi jo noget at snakke om.

Da musikken endelig begynder at spille, viser det sig at vi faktisk slet ikke kan danse sammen, hun river og flår i mig som om vi er til konkurrenceopvisning. Hun får så fortalt at hun går til dans hos Hans E. og har gjort det i mange år og danser på eliteplan. Men vi fik da stampet os igennem noget blues og andet godt. Måske fik vi også vor første sjæler, i hvert fald blev jeg klar over fra nu skulle jeg ikke på ”jagt” mere.

Tiden for af sted og lige pludselig siger hun så at hun må gå. Klokken er kun 21.30 men hun skal nå bussen. Så måtte jeg som gentleman jo tilbyde at følge hende til stationen. Det viser sig at hendes mor (og far) kræver at hun ikke kommer med bussen senere end kl. 22. En skrap mor syntes jeg nu nok. Vi fik lige nået et lille kys og på gensyn så var hun væk. Jeg strøg tilbage til vennerne og fik fortalt dem at jeg var forelsket og Farmand var glad på mine vegne. Også de andre syntes hun var et godt fund.

En af disse helt vidunderlige danske somre, med weekends hvor solen bare skinner.

Fra venstre Ib og en ukendt dame som jeg kun husker som en meget sexet pige. Mitzi ligger og hygger, bag hende hendes veninde Birthe, bag hende Farmand, Hans og Torben med de to ukendte piger.

Nåh men vi fik da aftalt at hun kunne komme på stranden næste dag. Det er søndag den 13. juni 1959, den dag vi regnede for begyndelsen på vort 41 års lange forhold. Og hvem tropper op? Mitzi, hendes mor Eja, lillesøster Käthe og Moster Esther. Hun har jo fået fortalt at hun er blevet forelsket og nu skulle de så lige ud og se hvem det kunne være. Jeg vigtede mig jo med udspring og andre Don Juan færdigheder såsom fremskudt bryst og rank ryg og Mor Eja faldt for drengescharmen og jeg blev accepteret.

Hendes mor er en meget smuk kvinde med et smukt krøllet hår, og som jeg senere, meget senere, sagde til Mitzi at havde hun ikke sagt ja til mig var jeg sku stukket af med hendes mor. En smilende, grinende, storrygende kvinde med stort K. Vi fik kun den ene weekend søndag sammen, hun ville, da familien var kørt, gerne se teltet indvendigt så det fik hun da lov til og vi fik udvekslet vore første kærtegn.

Allerede næste lørdag skulle de på tur i bil til Schweiz og Østrig og det blev lange 14 dage. Vi nåede at skrive næsten hver dag og hun skrev at hun savnede mig. Stor var gensynsglæden da hun endelig kom hjem. Det er vist den længste sommerferie jeg har haft i mit liv.

Vi havde aftalt at skulle mødes nede til jazz når hun kom hjem, og da hun kom, lignede hun en furie der lige havde overstået kampen med en drage. Og det var lige nøjagtig hvad hun havde. Hun havde mødt Mimi på vej ned at Hestetorvet og havde kaldt Mimi en lille luder – vel nok i en form for efterjalousi – og i hvert fald helt uberettiget. Mimi var ikke og blev aldrig nogen luder. Så det blev Mitzis og mit første skænderi. Mitzi selv var droppet ud af sidste realskoleår for at blive damefrisørelev. Så jeg mente ikke at hun burde opføre sig som en overklassedame.

Den daværende mode var strutskørter, som bestod af en masse underskørter, måske 10 ovenpå hinanden hvis man var rigtig smart, disse fik man til at strutte dels ved at stive dem helt ekstremt og dels ved at indsy en gardinspiral så de stod om benene som en karrusel. Det var, hvis pigen havde flotte ben utrolig sexet. Og flotte ben havde både Mimi og Mitzi. Resultatet af kampen var at nogle af Mitzis skørter var flænget, gardinspiralen var sprunget og alt flagrede om hende så hun mere lignede et fugleskræmsel. Hvordan Mimi så ud fik jeg aldrig at vide. Men kampen blev en meget omtalt begivenhed på barerne de næste mange dage. Skøre kællinger, begge to.

Da hun nu var i gang med at skælde mig ud over min gamle flamme, måtte jeg fortælle at der henne sad Bent som hun vist havde glemt at fortælle mig om, og som stadig betragtede dem som par da de havde ”gået” sammen et par måneder. Hun blev rimelig flov over den afsløring og betroede mig at det var mig hun ville have og ingen anden og at hun bare havde ”glemt” at fortælle Bent om det der var sket, på grund af sommerferie og bla, bla, bla. Bent var en meget flot fyr, høj og mørk, lignede faktisk Elvis Preisly en hel del. Hvilket han ikke lagde skjul på at han vidste. Desværre var Bent født med en indbygget fejl. Han var dum i alt hvad han gjorde og sagde, så da han uinviteret slog sig ned ved vores bord og ikke

ville skride måtte jeg for første gang i mange år, skrue bissen på og fortælle ham et par sandheder. Han forstod stadig ikke en skid, var også lidt beruset, men ikke ret meget, men nok til at han sad med åben mund og glanede og sagde dumme bemærkninger. Så tog jeg simpelt det fyldte askebæger der stod på bordet, det indeholdt bl.a. en tom tændstikæske husker jeg, jeg rejste mig gik om på den anden side af bordet tog ham om nakken og tømte aske og skod m.v. ind i flaben på ham. Han hostede og spruttede og gik så ud og brækkede sig på toilettet, kom ind igen og satte sig som om intet var hændt og begyndte forfra. Så gav vi alle op. Rejste os og forlod lokalet, det var også ved at være tid til at nå bussen.

Bent havde da besluttet at han også skulle følge Mitzi hjem, han forstod simpelthen ikke det vi sagde til ham, så da han gik og småskubbede til os alle på vejen op forbi Domkirken gik jeg hen og åbnede et kloakdæksel, greb fat i stodderen, vendte bunden i vejret på ham uden at tænke på at han var et halvanden hoved højere end mig og ca. dobbelt så bred over skulderen. Jeg stak ham ned i kloakken hvor hans skuldre stoppede ham, og der lod vi ham stå, hvordan han kom op ved jeg ikke, men var også ligeglad. Farmand og de andre var helt betuttede og måske også lidt benovede over at se mig opføre mig på den måde, det havde de aldrig oplevet, men jeg var satme så vred over den idiot der skulle ødelægge en spirende kærlighed..

Jeg siger intet om intelligens, kunne ikke drømme om det, men Bent endte med at sælge juletræer sammen med sin far oppe ved Røde Port, hvad han lavede resten af året ved jeg ikke. Men det er altså ikke altid at et flot ansigt er nok til at bringe kærlighed.

~

Jeg havde udviklet mig til noget af en balløve, var altid på dansegulvet og jeg swingede og drejede som en professionel. Jeg havde gået til dans hos Hans E. én gang om ugen i to vintre oppe på Roarsgård. Hans slogan på alle reklamer var:

*Lær at danse
Hos Hanse.*

Men man sagde ikke Hans E., men Hanse

Jeg havde lært grundtrinnene i de klassiske danse, alt det nye havde jeg lært ved at se film i biografen og inde på Dansetten i Tivoli. Jeg kunne bare det der. Med Mitzi gik det som sagt ad helvede til fra første dans, og vel egentlig nok i de næste 41 år. Vi lærte aldrig rigtig at swinge. Hun havde gået til dans hos Hans E. i mange år og havde vundet mange præmier. Hun havde derfor indbygget det dér med, hvem der svinger hvem rundt i en bestemt rytme og hun ville altså gerne styre mig. Jeg strittede imod, jeg levede mig ind i melodien, bruger lige så meget hoved som røv når jeg danser. Mitzi, i de 41 år hvor vi dansede sammen når vi var ude, fortsatte med sin stive ryg og nogle underlige rejehop når der skulle danses swing.

Jeg husker kun en eneste gang hvor vi virkelig swingede og det var på Femø til en jazzfestival, vi var begge to rimeligt berusede, som alle var når de var på Femø. Men den aften da fandt hun ind i jazzens sjæl, for første og eneste gang. Men til Standarddans var og blev hun formidabel. Men hun tilgav mig aldrig at jeg ikke ville lystre når vi dansede.

De kommende uger og måneder gik meget hurtigt og lige pludselig skulle jeg jo aflægge svendeprøve. Det foregik den gang på mit lærested og strakte sig over 4 dage.

Det følgende kan virke komplet overflødigt for udenforstående, men jeg har valgt at tage det med, da der gik knap 15 år mere så var faget faktisk uddødt. De første spirer til den elektroniske tidsalder var begyndt og typografer (læs håndsatte) blev overflødige.

Så det er en historisk beskrivelse om et fag der er helt uddødt – ren nostalgi.

Svendeprøve

Jeg havde i lang tid forberedt mig på opgaven ved at ”aflægge” som det hed, al den sats der stod og var brugt. Det var man jo nødt til med regelmæssig mellemrum for at have nok materiale til ny produktion. Det var en opgave man skulle være meget omhyggelig med for hvis der røg et bogstav ned i det forkerte rum så risikerede man jo at få lavet en sættefejl som ikke blev opdaget. Hvilket jo skete for mig under

hastighedsprøven. Jeg valgte forkert da jeg satsede på at sætte flere linjer i stedet for at få læst ordentlig korrektur.

Det betød at skriftkasserne var fyldt, strekkasserne også. Men som i alle trykkerier havde man jo ordrer der kom regelmæssigt og som derfor stod fast opmagasineret, såkaldt ”stående sats”. Min vinkelhage var pudset og olieret så den gled perfekt og min ”tang” var slebet og klar. Tangen var en pincet som kun kunne købes i en grafisk forretning i København, den gamle var slidt op så en ny var blevet indkøbt. Tangen havde bredt greb i enden som alle pincetter har, dette greb blev slebet omhyggelig ned til det kun var 2-3 mm bredt, på den måde kunne man bedre pille de små skrifttyper op og rette fejl i en sats. Tangen havde en lille tap der gled op i et hul, til hvilket formål den tap var der, ved jeg ikke og fandt aldrig ud af det, men den var rigtig irriterende, når uheldet var ude så gik den tit igennem tommel eller pegefinger, så derfor sleb de fleste typografer tappen af.

Første dag skulle man starte med teori. Skuemesteren kom, min var Bogtrykker Møller og han censurerede mig så. Jeg svarede så vidt jeg husker ikke fejl en eneste gang. Han chekede min vinkelhage for at se om den fungerede perfekt om jeg selv kunne justere den.

Censor skulle så inspicere sættekasser og trykkeri for at se at jeg havde de fornødne midler til at løse opgaverne. Da han var gået lavede jeg så min hastighedsprøve, som jeg som sagt satte 52 linjer af og kun havde en kommafejl og et ”f” i stedet for et ”t”. Det gav et minus på 1/10 points. Han stillede punktlig for at kontrollere tiden. Mester fik formen og satte den i maskinen og tog de obligatoriske kontrolaftryk således at der var dokumentation for at det var min opgave. Censor tog alle aftryk med.

Næste dag var det 4 bogsider med titelblad og en indbygget illustration plus nogle andre tekniske finurligheder. Faktisk så krævende en opgave at det for de fleste, var lige så man dårlig nok kunne nå det inden for den fastsatte tid. Men jeg løste den til tiden og uden en eneste fejl. Censor kontrollerede at jeg havde bygget formen op som man skulle, så der ikke skete ulykker når den skulle i trykmaskinen. Også disse sider blev trykt og taget med.

Tredje dagen var afset til en skemaopgave man skulle lave et kompliceret skema i en såkaldt hoved og tværform. Det var en svær opgave og jeg skulle bruge alle de streger vi havde i kasserne. Jeg fik lavet det meste da jeg løb tør for streger. Jeg vender mig fortvivlet om mod Mester som står og trykker for at bede om hjælp. Han kigger op og siger: ”Hans, jeg har fortalt dig så mange gange at jeg ikke må hjælpe dig til svendeprøven, Censor har fortalt det, så du må ikke spørge mig om noget som helst. Men – hvorfor plukker du ikke streger op henne i den stående sats”. Og så trykte han videre. Det kalder jeg et mandfolk, stille og rolig korreksning og alligevel et godt og velment råd. At jeg idiot ikke så selv havde tænkt tanken, var jo bare for dårligt af mig. Havde jeg arbejdet på et trykkeri med mange lærlinge og svende havde jeg slet ikke fået nogen hjælp, her gik censor vagt hele dagen for at forhindre snyd.

Nu fik jeg færdiggjort mit skema og censor kom og tjekkede at alt var bygget op som man skulle med streger der var krydset rigtigt i forhold til hinanden og en masse andre tekniske muligheder som jeg havde brugt 4 år for at lære. Der blev taget aftryk og så var det bare at afvente 4.de dagens hemmelige opgave.

Næste dag kom censor med en forseglede kuvert der indeholdt årets svendeprøveopgave. Det viste sig at man skulle lave et omslag til de andre opgaver man havde lavet. Der kom kreativiteten virkelig på prøve. Her havde jeg store problemer, opgaven var fri man måtte benytte illustrationer der befandt sig på trykkeriet. D.v.s. klicheer der havde været brugt til andre opgaver for kunderne. Men vort arkiv var meget lille og pauvert. Mester havde valgt altid at returnere klicheerne til kunderne samtidig med at de fik tryksagen. Vor skriftbeholdning var ikke noget at råbe hurra for. De store skrifter var mest indkøbt for at kunne dække behovet for overskrifter i bladene. Ikke noget med ”Circusplakatskrifter” og andet smart. Så jeg fik lavet en opgave der var acceptabel men absolut ikke til guld for kreativ udførsel.

Den blev kontrolleret og så trykt på noget gulligt karton jeg fandt på hylden. Vort papirlager var heller ikke beregnet på reklametryksager som sådan. Men det gik. Nu var det så bare at afvente dommernes afgørelse. Mester der selv var skuemester, men denne gang havde sagt fra, fordi han ikke kunne forlade trykkeriet mens jeg aflagde prøve, bedømte min præstation til bronzemedalje, men var lidt usikker.

Jeg kan ikke huske hvor mange måneder der gik før vi blev indkaldt til overrækkelse af Svendebrevet, men flere måneder i hvert fald. Festen blev afholdt på Håndværkerlogen i Hersegade. Da jeg blev kaldt op var jeg så jeg rystede, og så et brat styrt. Kun ros. Ingen medalje de skide 1/10 havde væltet læsset. Men jeg skulle jo videre så det var bare med at få festet mens tid var og øllet var gratis. Min læretid udløb første november, så der var et stykke tid til jeg kunne holde svendegilde.

Jeg havde i mellemtiden tænkt meget over min fremtid. Mester kunne ikke beholde mig, der var ikke arbejde for en svend mere og han havde allerede antaget en ny lærling som startede få dag efter min svendeprøve. Han var som sagt en dejlig Mester, så da han sagde med et lunt glimt i øjet: ”Hans, nu er det jo gået så nogenlunde godt med en første, så jeg tør godt prøve igen”!

Den nye lærling Flemming skulle jeg så lære al grundlærdom de næste 6 måneder. Han var en sød venlig knægt som jeg holdt meget af fra den første dag. Han fik simpelthen losset hele min viden ind så hurtigt han kunne absorbere det. Han var meget lærevillig og sugede til sig. Mester var meget tilfreds med os begge. Det gav et formidabelt afkast og han kunne for første gang slappe af med familien. Det var ham virkelig vel undt efter så mange års hårdt slid. Han havde i mellemtiden fået to børn en dreng og en pige som jeg blev meget glad for. Hans hustru Else havde jo fulgt mig gennem årene og vi var blevet rigtig gode venner. Mesters bror Knud var samtidig med mig udlært som trykker og rotationstrykker på Roskilde Dagblad, så vi havde også et tæt forhold gennem læretiden.

Så jeg havde besluttet, at for at lære så meget som muligt var det nok bedst at søge job på Dagbladet. Her kunne jeg lære avisproduktion, som jo var komplet anderledes end accidensarbejde. Jeg fik job der og skulle starte 3. november 1959. 2 dage efter mit svendegilde.

I mange år derefter besøgte jeg mester og værkstedet så tit jeg kunne og Flemming fulgte jeg også, han blev udlært og fik arbejde på Berlingske og der mistede jeg kontakten med ham. Mester solgte senere forretningen og slog sig sammen med resterne af Felix Møller, hvor han selv i sin tid var startet. Det var en lidt beklemmende oplevelse at se sit gamle lærested pakket sammen med noget andet.

En af de ting jeg husker Mester bedst for, var hans forargelse over tyskernes anholdelse af min far. Han var som sagt i lære hos Felix Møller og den dag de tog min far, var han lige blevet sendt i byen med noget. Da han runder hjørnet ved Sct. Olsdatterstræde kommer de ud af porten med min far. Så Mester er i høj grad vidne til brutaliteten fra Gestapos side. Han vendte gang på gang tilbage til den episode. Og havde måske en slags medlidenhed med mig. Jeg ved det ikke, men medfølelse det var han, hver gang jeg havde lidt personlige problemer var han meget omsorgsfuld. Mens jeg rejste meget, havde jeg pludselig fundet ud af at han fyldte rundt, det må være 60 år. Jeg kørte ned med en gave og fik en dejlig frokost og fik hilst på alle ”de gamle”.

~

Et svendegilde der vil noget

Først skulle jeg jo have fejret mit svendebrev og min afslutning. Det foregik en lørdag, alle vennerne var inviteret og også nogle af Mitzis veninder. Jeg holdt det hjemme og Farmand havde lavet et langt bord inde i stuen af nogle sammentømrede brædder på et par bukke. Vi havde købt smørrebrød ude i byen og mor havde lavet en stor portion af hendes berømte frikadeller. Vi fik øl og snaps, som jeg fik for meget af, blev fuld og måtte lægges ind på mors sofa med en brækspand. Flovt må jeg nok indrømme. Især da filmen fra festen nogle dage efter blev fremkaldt og de havde taget billeder af ”patienten”.

Min mor var for flere år siden døbt ”Sweetie” af alle gutterne, blev aldrig kaldt andet. Skærmen der stod foran min kakkellovn på værelset var malet calypsogul og med store røde bogstaver stod der øverst. ”Sweetie” og så skrev alle der besøgte mig deres navne på skærmen med tusch.

Birthe, Mitzis veninde, Sweetie og Torben og Sweetie nydende en øl foran entredøren.

Festens midtpunkt, fy for fanden hvor er jeg flov, selv i dag. De andre morer sig. Billederne på væggen er mine egne værker. Man kan lige ane Mitzi strutskårter.

Musikken kom fra Torbens båndoptager, skabet var påklæbet øletiketter. En idé stjålet fra Crocodillen.

Det selvsamme skab som den skide tysker pressede mig op imod under krigen.

Når jeg tænker tilbage undrer jeg mig over hvorfor f.eks. Tykke Jørgen ikke var med. Kan slet ikke huske begrundelsen. Måske brød han sig ikke om mit nye bekendtskab med Mitzi, når jeg nu tænker mig om så, så jeg faktisk ikke ret meget til ham fra jeg begyndte at komme sammen med hende.

Men efter sigende så blev det et ganske godt svendegilde. Uden værten, den nyudlærte svend.

~

Min morfar var i mellemtiden blevet en gammel gnavpot og noget sær og lidt dement, så mor fik ordnet det så han kom på Sct. Maria. Det var nogle år før lavet om til plejehjem og et populært sted for de gamle. Søstrene var jo som altid søde, rare og hjælpsomme. Men ind imellem var min morfar stadig den samme gamle spradebasse og "Pigernes Jens".

Jeg husker en dag jeg skulle besøge ham. Jeg kom gående ad stien op til hovedindgangen, lidt oppe kunne jeg godt høre en farlig leben og da jeg åbnede den store hoveddør var larmen overdøvende af skrig og skrål. Jeg syntes jeg kunne genkende min morfars stemme. Og ganske rigtig da jeg åbner døren til den lange gang er der et virvar af læger og søster og medpatienter ude på gangen foran den første dør som er ind til min morfars stue hvor de bor 4 mænd. Inde på stuen sidder min morfar i sin kørestol, fægtende med sin stok, vildt skingrende og bandende foran en anden gammel knark fra værelset, Andersen, som er endnu mere affældig. Sagen er at gamle Anna, som morfar kissemissede lidt (eller meget) med er kommet ind på værelset og har indsmigrende lagt sig på morfars seng, her ser Andersen sin chance til at gøre sine hoser grønne og lægger sine gamle, knoklede hænder på Annas lår, og fanden tager ved min morfar. Han langer ham sådan en over nakken med stokken at Andersen mister tænderne, der ryger ind under en seng alt imens han jo hyl af smerte. Hylene får søstrene til at komme myldrende og de prøver at skille de stridende parter. Jeg kommer lige midt i dette og hører min morfar erklære evig krig med Andersen. Han skal kraftedeme ikke komme og rage på hans kommende kone og i den dur. Alt imens ligger Anna fortsat på sengen og spiller Femme Fatale og gnækker. "Godt Hans bare gi' ham nogle tærsk." Så fik vi dem endelig skilt ad og gennet hver til sit. Læger og søstre og andre besøgende står jo i krampelatter ude på gangen. Så det blev en søndag der mindedes i de små hjem i mange år fremefter. Andersen måtte flytte stue, ellers have Morfar sikkert slået ham ihjel en mørk nat.

~

Knap to år efter dør min morfar, sover stille ind i sin seng. Min mor med sin underlige indstilling til døden vil ikke have at jeg ser min døde morfar og jeg får ikke taget ordentlig afsked med ham. Begravelsen foregår fra Vindinge Kirkegård hvor han bliver gravlagt sammen med min mormor og hans datter Bodil. Der var mange gamle borgere fra Vindinge med. Dem der endnu levede huskede ham jo som

en af byens store mænd. Der blev holdt gravøl inde i Roskilde på Centralcafeen der lå lige ved siden af Rådhuset oppe på første sal. Min moster Gerda var der ikke men min onkel Carl kom uden børnene.

Aner ikke hvad der skete, men midt under kaffen og kagen da min mor går rundt og hilser og giver hånd giver hun et fortvivlet skrig fra sig og tumler lidt akavet væk fra min onkel som stadig har fat i hende, med den ene hånd på hendes bryst og den anden oppe under hendes nederdel. En rigtig "legeonkel" kan man vel sige. Han blev ikke engang flov, kom med en utrolig dum undskyldning om at han altid havde haft lyst til mor og nu havde han endelig chancen. De andre gæster var jo dybt forundret og selvfølgelig forargede og værdigede ham ikke et blik eller et ord fra det sekund. Han gik ret hurtigt derefter, og min mor og jeg så ham aldrig siden, ej heller min moster.

Et billede af en person der aldrig lærte at opføre sig anstændig over for nogen person der kom i nærheden af ham. Han behandlede efter sigende alle sine ansatte på samme måde. Han kunne ikke have nogen kvindelige kontorfolk af samme årsag som det med min mor. Så det var vel ikke uden grund at min moster begyndte at drikke og blive sær og indadvendt. Hørte senere at min fætter Ole overtog virksomheden. Den var da vokset stor – måske for stor – og var blevet flyttet til Øm, hvor der var bygget en stor ny hal og salgslokaler. Men efter det jeg hørte fik Ole hurtigt kørt forretningen i fallit.

~

Min kommende hustru og hendes familie

Forholdet til Mitzi havde jo udviklet sig i en meget positiv retning så vi var blevet et fast par. Jeg havde været hjemme og "blive vist frem" for faderen og nogle andre familiemedlemmer og jeg var vist blevet rimeligt godt accepteret. Dog var der et problem som jeg syntes var ret så ubehageligt. Hendes far, Verner Nielsen, var lige blevet udnævnt til driftschef på Rockwool og var en noget "højrvøvet" herre for at sige det mildt. Han var så sandelig stadig af den gamle skole og forlangte jeg sagde De og Hr. Nielsen. Moderen Eja, bedsteforældre, onkler, tanter og hvad der ellers var, skulle jeg bare sige du til og fornavn, en meget underlig situation hver gang vi alle var samlet. At Hr. Nielsen ikke kunne se det komiske i det viser jo bare mandens mangel på situationsfornemmelse. De var, i kraft af hans nye job, lige flyttet ind i et firmahus ude på Københavnsvej lige ved siden af det store "Scancold" kølehus. De boede oprindeligt i en lille lejlighed ude på Helligkorsvej, i samme ejendom boede også Esther og Svend og faster og Schelde. Så for dem var det som at flytte i et slot efter så mange år. De kom jo begge fra store huse og vandt til at have rimelig med plads.

Jeg fik mange år senere af Mitzi at vide at jeg skam havde været oppe til alvorlig diskussion i familien. Hr. Nielsen var alvorligt bekymret over at min mor var kommunist og hvad ville der dog blive af mig som typograf der jo per definition alle var røde som russere. Morfaderen, den gamle Mejeriejer Hans Lauritz Christiansen, nede fra Ringstedgade havde slået i bordet da Mitzi var blevet ret så ked af det, hun var bedstefars hjertebarn, han var familiens patriark og den der bestemte mest, så han sagde rent ud til Hr. Nielsen: "Skal drengen dog virkelig lide hele sit liv under at hans mor er kommunist, det kan Hans da ikke være tjent med". Færdig slut på den diskussion.

Hr. Nielsen var søn af Malermester Axel Nielsen og hans hustru Anna. Han var et forkælet enebarn. De havde malerforretning og farvehandel ude i Havdrup lige op ad jernbanebommene. Han var kommet i lære som elektriker og havde senere efter endt militærtjeneste, som var meget kort, da han blev indkaldt lige som krigen startede, og derfor hjemsendt sammen med den øvrige del af det danske forsvar. Derfra havde han læst videre til installatør i Århus og København. Straks efter fik han ansættelse på Rockwool og han havde så i nogle år arbejdet først som almindelig elektriker og så som værkstedsleder, men steg gradvis til noget større. Manden var jo dygtig og en meget kreativ tekniker som opfandt mange uvurderlige dumsedutter til fabrikken.

Farfaderen var en stivnakket gammel satan som i bund og grund ikke virkede særlig intelligent. Nu var hans søn lige pludselig blevet til noget stort så nu var han selv kommet længere op ad rangstigen. De havde en strålende forretning i og med at det var den nærmeste i hele omegnen. Hvis folk ellers skulle købe malerverner, måtte de enten til Roskilde eller til Køge.

Men jeg har faktisk siddet og overhørt, mens Eja og Mitzi og Käthe var til stede, at den gamle snobbede satan udtalte: "Ja, ja Verner havde du nu holdt ved, med Stationsforstanderens datter Gerda, så ville du og vi havde siddet anderledes godt i det i dag, hun er en klog pige."

Jeg var ude og spise til middag en del gange, men det var aldrig den store nydelse. Først og fremmest så rystede og bragede det når togene kørte forbi, alt klirrede og raslede og man kunne ikke tale i lang tid før og efter at toget passerede. Nogle stoppede jo på Havdrup station og det betød at lokomotivet holdt lige i baneoverskæringen og dengang var det damptog så det larmede hele tiden fra udluftningen. Og så lavede Anna ikke særlig god mad. Også den gamle Nielsen skulle jeg sige De til.

~

Havdrup kendte jeg som min egen bukselomme. Var kommet der tit gennem mange år, idet dem min mor og far købte huset af, biografmanden Nielsen, havde købt et stort hus derude, lå ikke så forfærdeligt langt fra malerforretningen. Deres søn Tom legede jeg tit med, hans søster var udlært modist nede i den forretning ved siden af min mors, så hende havde jeg også tit kontakt med. Hun fik oven i købet senere job som modist i en forretning der lå nogle få meter fra min fars inde i Smallegade. Ja verden er lille.

Jeg cyklede som stor dreng, mindst én gang om måneden ud til Havdrup og så legede vi i hele omegnen. Toms far var begyndt at dyrke svæveflyvning så det blev jeg svært interesseret i, men jeg fik aldrig lov til at komme med op. Måske på grund af en advarsel fra min mor til Nielsen.

~

Så var det noget helt andet at komme på besøg hos Bedsteforældrene nede i det store hus i Ringstedgade. Det lå ved siden af Ledreborg Tømmerhandel. Alle grundene omkring huset havde Bedstefar i tidens løb solgt fra. Bl.a. havde Hans Lauritz overdraget en stor grund til Roskilde Rideklub. Det lå på Rådmandshaven og han byggede et flot ridehus kvit og frit. Huset var kæmpestort. I to plan. Man kom ind i en stor entre med trappe op til førstesalen. Alle vægge i huset var beklædt med såkaldt lædertapet. Alle møbler var store tunge enten lædermøbler eller lyse lette pæretræs. Eller mahogni. Tæpperne var efterhånden noget luvslidte. Der var en såkaldt opholdsstue med et spisebord hvor vi kunne sidde 12-14 mennesker. Der var en fin stue, med velourmøbler, klaver og en kæmpestor gammel kamin der rakte fra gulv til loft og med en meget smuk messinglåge. Hele kaminen var beklædt med hvide kakler. Derfra gik man ind i en spisesalon som blev benyttet til de store fester; jul, påske, pinse, fødselsdage m.v. her kunne man komme ud i haven via en stor glasveranda med kurvemøbler.

Haven var jo efterhånden skrumpet noget ind på grund af frasalget men der var en kæmpe hængepil der stod vagt over en lille dam hvor Bedstefar havde sine tamme vildænder. Han havde så nogle bede med diverse grøntsager til husets brug i den anden side af haven.

Fra entreen kunne man gå ud i køkkenet via en lang gang. Køkkenet var et vidunder med hvide kakler overalt og et kæmpe gammeldags komfur til brændefyring. Her blev al mad lavet af enten mormor eller moster Karen, søster til mormor. Her var et kæmpe gammeldags fadebur hvor al mad blev opbevaret. Alt var stort. Lige efter køkkenet lå et ret så stort rum det havde været stuepigens den gang de virkelig havde stor husholdning. Fra entreen kunne man så komme op på første sal til nogle andre tjenesterum som nu blev udlejet.

Første salen rummede det vel nok største soveværelse jeg har set i mit liv på den tid. Der var en 2-3 andre værelser hvor familien overnattede når de kom til byen. Alle værelse havde sådan en art kaldesystem som var meget brugt i gamle dage. Der var en klokkestreng i hvert rum og så faldt der en klap ned ude i den lille entre nede ved køkkenet, der viste hvilket rum der havde kaldt, så skulle stuepigens så indfinde sig det pågældende sted. Nu blev det aldrig brugt mere.

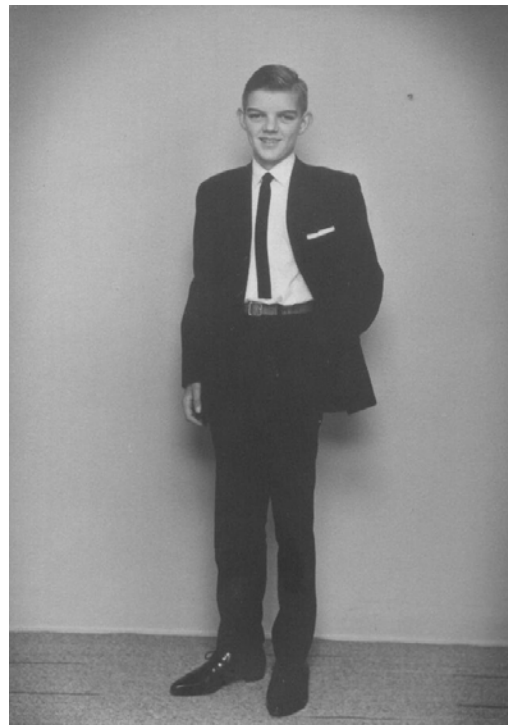
Hans Lauritz og Marie var ud af fattige folk fra landet. Kan ikke huske hvor de kom fra, men Hans Lauritz havde været vogterdreng fra han var 5 år og Marie malkepige. Havde gået for lud og koldt vand og kun haft sporadisk skolegang, som børn på landet havde den gang de var børn. Han havde ved stor flid og møje samlet sig en skilling og efter endt militærtjeneste som Dragon havde han så investeret i Roskilde Mejeri og drevet det frem til en mønstervirksomhed.

Mejeriet lå nede på hjørnet af Borgerdiget og Støden, det blev så velkonsolideret at han kunne købe et mejeri oppe i Helsingør og sætte en bestyrer på. Jeg handlede mælk der når jeg kom forbi men dengang anede jeg jo ikke at vi skulle blive familie.

At komme til familiemiddag i Ringstedgade var noget af en oplevelse. Ikke nok med at mormor var en formidabel kok men hendes søster "Moster Karen" var udannet kogekone og smørrebrødsjomfru, så snak ikke bare om solid bondekost, det var sublime, velsmagende retter i kæmpeportioner. Jeg var jo vokset op med et lille familiebord med højst 3 personer. Ganske vist havde jeg da spist mange gange ude hos Inge i

Tåstrup men der var vi som regel kun 5-6. Her var vi somme tider nok en 12-14-16 stykker. Somme tider kom Dario Campeotto's forældre på besøg, to dejlige glade italienske forældre. Dario selv var kun med én gang. Ham brød jeg mig sku ikke om, fra første færd jeg så ham, var og blev han en rigtig frikadelle i mine øjne.

Når hele familien var der i Ringstedgade så havde Karen altid sin mand August med, en stor tyk grovæder, luddoven fhv. cigarmager, der elskede en håndbajer eller helst flere, de havde en lille lejlighed i Guldbergsgade på Nørrebro.

En lille billedkavalkade af nogle af de eneste familie billeder fra den tid

Øverst til venstre: Fra Mortens baredåb ses Moster Karen i den lyserøde kjole, desværre har jeg ingen af Onkel August. Med ryggen til ses Moster Esther.

Nedenunder ses Onkel Erik med sin elskede cigar og et glas vin, ved siden af ham Moster Edel i den røde kjole.

Poul Erik som konfirmand, han kom i lære som elektriker og fuldførte, men bagefter blev det til "lidt af vært", han døde som forholdsvis ung engang sidst i firserne.

Nedenunder ses Faster og Schelde i deres velmagtsdage

Der var moster Edel som var den yngste datter. Hun var et lille pjusk som havde været syg det meste af sit liv, med hyppige anfald af Epileptiske kramper. Hun havde da formået at få sig en mand, Erik, han var jordens elskeligste mand. Erik arbejdede på Silkeborg papirfabrik i Næstved og havde fast job på toiletrulle maskinen, her stod han i mange år og skiftede ruller når rullerne skulle skiftes, smurte når der skulle smøres. En god solid arbejdskraft der aldrig i sit liv havde en sygedag. Han værnede og skærmede hende i alle situationer. Han havde en indre lune og gjorde ikke en kat fortræd, han kunne sidde lige så stille med et genert smil. De havde en søn der hed Poul Erik, en stille dreng som var meget genert også og

havde en pibende stemme som gik gennem marv og ben også da hen blev ældre. Og oven i alt det, den type hænder der altid er våde og klamme.

Desværre var min kommende svigerfar Hr. Nielsen noget af en nedladende skid over for Erik. Regnede ham for intet og sagde allerhøjst goddag til ham hvis ikke han lige var nødsaget til at svare på et eller andet som Erik spurgte om, men så var det med tonefaldet: ”Jeg alene vide.” Højst ubehageligt i alle årene, selv Bedstefar lagde ikke skjul på det i sin væremåde over for Hr. Nielsen. Jeg har aldrig krummet tæer så mange gange i mit liv som når Hr. Nielsen var sammen med onkel Erik.

Så var der ”Moster Esther” og indtil hun blev skilt, også hendes mand Svend Mortensen. De havde Skandinavisk Tivoli som jeg jo har fortalt om. Men jeg fortalte aldrig nogen i min kommende familie om min oplevelse med zigøjnerne og med Mai Britt. Tivoliet rejste over hele Sjælland i sommer sæsonen, de havde vinterhi ude på Helligkorsvej og de havde en lejlighed lige i nærheden på hjørnet af Bøgevej tror jeg det var. Her havde også Mitzi og hendes forældre boet indtil han fik sit lederjob. Her boede også Faster og Schelde som jeg ikke havde mødt endnu. Onkel Svend var rent ud sagt en slyngel af rang. Han festede og turede, havde elskerinder overalt. Gik på jagt med sine bonkammerater fra Herregårde og godser så godt som hver uge. De tjente oceaner af penge, de fleste sorte, dybsorte. Han havde nogle helt vidunderlige jagthunde som var så skræmte at det var helt uhyggeligt. De fik flere tæsk end Esther og det siger ikke så lidt. Han gennede dem ned i bagagerummet på sin store bil, og der lå de uanset vejr og vind somme tider i timer, at de ikke døde kvælningsdøden er mig helt ubegribeligt, måske var der været lidt ”lufthuller” i bunden af bilen. Men han var umådelig festlig at være sammen med de gange det ”lykkedes” ham at løsrive sig fra sine andre gøremål.

Somme tider kom familien over fra Jylland. Det var Morbror Christian (han blev aldrig kaldt andet end morbror), og tante Grethe med deres datter Lone. De boede i Århus i en lejlighed på Søndergade, lige ved Klemens Bro. Han var også dragon, fra samme regiment som bedstefar, og så var han tidligere trompeter og regimentsmusiker og det var via ham at Hans Lauritz og Marie havde mødt hinanden som unge. Nu levede han af at være assurandør og spille til baller i Århus Byorkester plus at han havde sit eget lille band til bryllupper og lignende. Sikke nogle familiesammenkomster vi havde. Når ham og Eja, og Esther, der begge var yderst musikalske spillede på det gamle opretstående og sang. Eja kunne steppe, og jeg havde lært en lille smule, så vi fandt hurtigt trit. Hr. Nielsen sad og skulede. Det var jo en komplet forandring af mit tidligere liv, gav mig lige pludselig mening det der med ”familie.”

~

Jeg fandt hurtigt ud af hvorfor Mitzi skulle så tidligt hjem. Eja var selv som ung sammen med sin søster Esther en ustyrlig vildbasse som havde slået sine folder rundt på byens dansebuler bl.a. på Trægården på Frederiksborgvej som var et yndet traktørsted for byen vilde ungdom. Og hun havde selvfølgelig mødt en ung mand, blandt mange, Hr. Nielsen som hun så blev gravid med som 17 årig, og med en tids moral så måtte man så gifte sig på trods af sin stand. Så som Mitzi altid sagde til sin mor når hun blev for skrap: ”Husk nu jeg var med til dit bryllup”, og så rødmede hendes far og blev pisse sur på hende. Men han var og er også en stivnakket satan.

~

Se det var ikke bare det, at min mor var kommunist, der voldte hr. Nielsen problemer. Sagen var den, at Arne Prinn havde fået et anvist job på Rockwool gennem arbejdsformidlingen og han viste sig hurtigt som en meget habil arbejder. Hans kollegaer fandt jo hurtigt ud af hvad Arne indeholdt og han blev enstemmigt valgt til tillidsmand, og senere til fællestillidsmand. Og så kunne han ikke fyres. Og hvem skulle han forhandle med? Hr. Nielsen. Nu ikke nok med at han var kommunist, men han kendte også min mor og dermed mig, så hr. Nielsen så problemerne tårne sig op i horisonten, ikke bare for ham selv men så absolut også for sin datter. Selv min far og hans nye kone var jo kommunister havde han fundet ud. Mitzi havde været med inde og besøge dem mange gange. Hun holdt meget af Annelise, ikke så meget af min far og min halvbror. Men accepterede dem dog.

Nu var Arne ikke sådan at bide skeer med. Så når Hr. Nielsen begyndte på sine enetaler om firmaets umiddelbart vanskelige økonomiske situation, så måtte Hr. Prinn så sandelig forstå hvor store problemerne var ikke bare for firmaet men også for medarbejderne. (jeg fik jo ret så tit referat når Hr. Nielsen underholdt ved aftensmaden og Arne fortalte jo løs til min mor, så jeg havde sagen fra begge sider, og skulle bare sørge for at holde mig neutral men nemt var det ikke. Arne fremførte så stille og roligt at nu var det jo ikke bare lønninger og akkorder han sad her for, der var jo lige det og det sikkerhedsproblem, de og de faciliteter der manglede til arbejderne. Så mangan en gang kom Hr. Nielsen

dybt fortvivlet hjem, rivende sig i håret over den skide kommunist han havde på fabrikken som ødelagde arbejdsmiljøet og så fik den ellers ikke for lidt.

Nu havde arbejderne fandeme forlang bedre badefaciliteter, bedre opholdsrum når de spiste, halvtag over deres parkeringsplads til deres cykler. Og meget mere. Kunne danske arbejde da for fanden ikke forstå at man skulle tjene penge ind til aktionærene og ejerne før der kunne blive penge til sådanne overflødigheder. Glemte hvordan han selv havde siddet og brokket sig over vilkårene da han var elektrikerlærling og senere svend.

Det der satte hovedet på sømmet var at lige pludselig blev Carl Madsen også koblet ind i vort forhold. En arbejder fik en dag sin arm slemt læderet i en skæremaskine, sikkerhedsskærmen som skulle beskytte ham havde svigtet. Da det kom til erstatning var firmaets mening den, at det var den pågældende egen skyld, han havde slået et relæ fra så skærmen blev sat ud drift. Dette skulle være umuligt påstod min kære Hr. Nielsen, det var jo ham selv der havde konstrueret maskinen lige som han havde opfundet så meget andet i virksomheden, så han vidste nok hvad der var sandt og hvad der var løgn. Arne måtte så true med rettergang og det var firmaet da glade for endelig at kunne få rettens ord for sagen. Nu var det jo sådan at Arne og Carl Madsen var endog meget gode og nære venner, så Arne behøvede kun en opringning så stod Carl der. Resultatet blev, da det gik op for Hr. Nielsen og direktionen, så frafaldt de sagen og betalte den erstatning der var blevet påkrævet plus lidt mere til både sagfører og arbejdernes velfærdskasse.

Dette resulterede så i kommentarer, hver dag til aftensmaden, om at de der kommunistsvin jo var i gang med fortsat at ødelægge samfundet og virksomheden Rockwool og jeg måtte da kunne forstå at det aldrig kunne føre til noget godt. Han kunne fortsætte i den dur lige til jeg kørte hjem. Uanset hvor mange gange jeg fortalte ham at jeg ikke var kommunist, at jeg ikke interesserede mig for politik overhovedet, og uanset hvad han sagde og mente, så var fabrikkens og dermed hans problemer jo stort set ikke noget der ragede mig. I alt det lå der en undertone af bebrejdelse af mig og især min mor. Det førte bare til at jeg afskyede hans væsen mere og mere, men jeg var jo dybt forelsket, måske naiv, og viftede problemet væk på den måde, at jeg på ungdommelig vis mente at det ville løse sig selv, når og hvis vi blev gift.

Måske, jeg ved det ikke, men selv i dag hvor det hele er på stor afstand, tænker jeg på om ikke jeg skulle have droppet ud af forholdet, og startet et nyt liv med en anden, men så havde jeg jo ikke haft de børn og børnebørn jeg har i dag, men måske 41 år uden helt så mange problemer med en ”svigerfar” der i bund og grund ikke brød sig om mig og aldrig kom til det. Og jeg det samme med ham. I alle disse år gav han utallige gange problemer i familieforholdet og de var ikke altid lige lette at løse. Men Mitzi og jeg fik, på trods af ham, mange gode år.

Hver eneste gang vi i fremtiden, uanset hvor og med hvem og til hvilken sammenkomst det nu måtte være, så var der en underlig følelse af væbnet neutralitet mellem os. Jeg regnede ham ikke for en skid og gør det stadig ikke.

Jeg fortæller historien fordi jeg mener det hører med til billedet af jeres morfar og oldefar Verner Palmqvist Nielsen, og hvorfor han bar en stor del af skylden for at vores ægteskab endte som det gjorde.

Da han fortsat krævede at blive tituleret Hr. Nielsen så vil jeg fortsætte historien de næste 3 år med at kalde ham for Hr. Nielsen. Alle andre i familien bad fra dag et om jeg ville sige du til dem. De var anderledes jordbundne.

~

Eja var meget syg, det første lange stykke tid jeg kom i huset vidste jeg ikke hvor syg, før en dag jeg spurgte Mitzi hvorfor hendes mor næsten intet spiste, og var færdig før vi andre, eller endda før, så gik hun på badeværelset på første sal og jeg kunne høre hun brækkede sig.

Mitzi fortalte at da hendes mor fødte Käthe fik hun kort tid efter konstateret sår på tolvfingertarmen, hun blev opereret og lægerne fjernede ved et uheld for meget af tarmen. Hun måtte have tilført nyt og meget blod, meget akut og da hun havde en meget speciel blodtype måtte man sende bud rundt. Blandt andet til fabrikken og der viste det sig at være en donor der passede. Hun fik sit blod, men han havde glemt at fortælle at han havde haft musetyfus som ung (det virus vedbliver at være i kroppen/blodet altid efter man er smittet). Så Eja fik musetyfus mens hun lå der nyopereret og gik i coma. Hun blev dog rask, men aldrig nok til at genvinde sin gamle styrke.

Hun var faktisk så syg at der altid skulle være nogen hos hende. Det var et større koordinerings-arbejde at få alt til at passe så hun ikke var alene. Hr. Nielsen var meget tit på forretningsrejse. Mest tog han på

besøg til datterfabrikkerne i Sverige, Norge, Tyskland, Holland, Belgien og Frankrig. Meget senere blev det også USA og andre lande. Så fra første dag jeg kom til huset og til Eja dør 1.ste Juledag 1969 er der faktisk ikke en dag hvor vi ikke er der. Hvis vi er forhindret har vi arrangeret at andre kan komme. Skulle vi ud en aften, måtte vi køre til Hedehusene om eftermiddagen. Det blev betragtet som en pligt. Men uanset hvor vi var, så skulle Mitzi ringe hjem, mindst én gang om dagen og helst to. Vi måtte sende telegrammer og fortælle hvor vi nu var, hvis vi var på ferie i udlandet. Vi ringede fra hovedpostkontorer og fra telegrafstationer. Faktisk, for at sige det ærligt, noget af en belastning for et kommende ægteskab. 10½ år af mit liv gik på den måde.

Ikke nok med at hun var syg. Deres ægteskab var ikke ovenud lykkeligt, efter hendes operation. Tror ikke Hr. Nielsen var helt tilfreds med at hun ikke var så attraktiv rent kropsmæssig mere, med alle de ar. Senere fandt jeg jo ud af at Hr. Nielsen havde levet et dobbeltliv i mange år, men ham om det. Han havde eget soveværelse og senere da Esther er blevet skilt, flytter hun ind og er en ”slags” sygeplejerske og sover sammen med Eja. På grund af det ulykkelige forhold begynder Eja at drikke mere end godt er, og Esther holder sig ikke tilbage. Vi begynder at finde flasker gemt de mystiske steder, tomme, halvfulde

eller endnu ikke åbnede. Eja og Esther er ind imellem rigtig lallende og Eja bliver også mere og mere deprimeret og ulykkelig gennem årene og mere og mere syg, tyk og uformelig.

Men uanset hvad, er hun for det meste i godt humør, aldrig ondskabsfuld, synger og traller og gemmer sig på den måde bag en mur af indvendig sorg.

~

Et flot par. Ingen tvivl om det. Man skulle kende Eja på det tidspunkt for at se hvor syg hun egentlig var. Hun var formidabel til at skjule for omverdenen hvor slemt det stod til. En evne Mitzi arvede til fulde.

Pelsen fik hun da Hr. Nielsen fik sin direktørstilling.

Esthers mand svend var efterhånden så lidt hjemme så Esther var også begyndt at drikke lidt for rigeligt så de blev skilt, og Esther blev faktisk flået af ham. Det var hende der gennem de sidste mange år havde kørt

Tivoliet, Hun havde kontakt til Politimesteren og andre myndigheder i alle de byer de besøgte. Inviterede dem ud på store frokoster og så var alle tilladelser på plads både med hensyn til pladsen de skulle ligge på, reklameskilte i byen, ja alt. Hun drev folkene med en hård, men venlig hånd så tivoliet blev altid pakket og sat op uden nævneværdige problemer – hver gang. Når Svend var ”hjemme” så gik der koks i al ting. Han skældte og smældte, så folkene blev komplet forvirrede og gjorde al ting forkert.

Mitzi og jeg tjente i sommerhalvåret, næsten hver weekend en frygtelig masse penge ved at køre på min scooter til den by hvor de lå, hvis det ikke ligefrem var et forrygende regnvejr. Mitzi sad for det meste i kassen, som lå i Radiobilbanen, og hjalp moster med at tælle penge op til folkene – især byttepenge skulle veksles her og nu. Jeg havde mange forskellige hverv. Somme tider var jeg i skydeboden, så i radiobilen, i luftgynger eller karrusellen. Den nød jeg virkelig med alle de søde unger der kom og havde store lysende øjne når de fik lige nøjagtig det dyr de ville have at ride på. Det var guld værd at se på.

Når så Tivoliet lukkede, som regel kl. 22.00 så satte vi os ind i Esthers beboelsesvogn, så kom alle med de enkelte kasser og vi begyndte at tælle. Det var jo mest 5, 10 og 25 ører men da så sandelig også 1, 2 og 5 kroner. De små mønter 5 ører kom fra spilleautomater, og det var ikke småting der var deri. Jeg husker ikke beløbene, men det var i titusindvis af mønter og sedler der blev skovlet, og jeg mener skovlet, ned i store lærredssække som så blev kørt i banken næste formiddag. Vi fik inden vi kørte hjem, en pose med f.eks. enkrone eller 5 kroner uden at vi vidste hvor meget den indeholdt, men det var flere tusinde kroner. Vi havde jo aldrig haft mulighed for at tjene så mange penge på så kort tid og så med så megen fornøjelse. Og vi faktisk bare snoldede dem op, i stedet for at spare dem til noget fornuftigt. Men hvad der kommer let, det går let. Hvor meget de enkelte telte nåede at putte i lommerne inden de kom og afleverede kassen fandt vi aldrig ud af. Men var vel egentlig også ligeglade. Det var i automathallen jeg lærte at tømme en automat når vi kom på værtshuse. Det lærte jeg af følgende person Erik:

Esther havde fået en datter da hun kun var 15. Fader ukendt hed det sig. Datteren bliver døbt Dorthe og da bedsteforældrene jo kendte gud og hver mand så kendte de også familien Dahlsgaard, der havde teltholderlicensen på Bakken. Her blev Dorthe parkeret i en del år hos nogle ”familiemedlemmer” som ”adopteret” datter. Her møder Esther, Svend hvis forælder har Skandinavisk Tivoli, da de dør arver Svend, og nu kan Esther så blive legitim mor til Dorthe da de bliver gift. Og Dorthe begynder så at rejse med sin rigtige mor og med sin stedfader.

Dorthe udvikler sig til en meget smuk kvinde, ligner meget en zigøjner, så jeg får senere en fornemmelse af hvem faderen kan være. Hun bliver også en rimelig klog pige på trods af sine skiftende skoler sommeren igennem og hun bliver især dygtig som forretningskvinde. Så en sommer dukker der en gut op, som skal rejse med det år som teltarbejder. Det er Erik, de bliver forelskede, får et barn; Jan, som også rejser med tivoliet lige som alle de andre teltholderes børn. Dorthe, Erik, Mitzi og jeg er jo næsten jævnaldrende og vi får et godt solidt venskab som holder i mange år.

Når jeg nu kom og hjalp til, så var det en selvfølge at Erik gav mig en masse staldfiduser. Nogle af dem var hvordan man skulle fikse en spillemaskine. Den gang var der endnu ikke så mange af de elektriske på markedet. Det var de gamle ”primitive” med en masse tandhjul og mekanik. Man kunne stille en maskine så den så at sige aldrig gav gevinst, eller til kun at give små gevinster, blot ved at stille på nogle små paler inde bag glasruden. Man kunne ved at trække håndtaget i nogle ganske bestemte tempi, mærke hvor palerne stod og man kunne ved at lægge øret til maskinen høre hvilke paler der faldt i hak hvor. Så man skulle ikke prøve det mange gange, så kunne man føle og lytte sig frem til hvornår alle appelsiner eller hvad det nu var, var i rigtig position og så vupti et rask smæld med håndtaget og skuffen klingede af mønt.

Nu havde myndighederne lige nøjagtig den sommer besluttet at det skulle være forbudt at få sin præmie udbetalt i kontanter. Det var på grund af alle de spillemaskiner der efterhånden var stillet op på værtshusene, så folk skulle ikke risikere at komme i spillegæld. Nu skulle man så i stedet købe spiritus for præmien. Skulle det være bedre?

Jeg var sådan set ligeglad. Når jeg var med gutterne på værtshus, for det meste var det baren på Jernbanehotellet der måtte lægge for, så stillede de sig i en rundkreds omkring mig så ingen kunne se hvad jeg lavede og i løbet af sekunder kunne jeg så jeg så byde på utallige omgange. Vi skulle jo passe på at det ikke blev opdaget, så som regel så skiftedes vi til at gå over og indløse præmien som bestod af jetoner.

Pludselig en dag var det slut, der stod en af de satans moderne monstromejerer som man ikke kunne snyde. Men jeg fandt dog senere nogen få stykker inde i Tivoli, og så gik den igen. Så kald mig bare småkriminell. Hvis ikke jeg snød maskinen, så snød den mig og hvem er altid den store vinder – rigtigt! Maskinen – normalt!

Da Svend dør har han formøblet det meste af Tivoliet og det er blevet solgt til en teltholder, der får lov til at stille resterne op, oppe ved Bromølle Kro, der besøgte Mitzi og jeg Dorthe og Erik nogen gange, men vi var kommet for langt fra hinanden, desværre.

~

Eja havde en lille hund der hed Puddi, en Pekingeser, som var alles kæledyr, men den var så snyde snot dum. Lærte aldrig nogen ting, blev for det meste båret rundt af Eja eller en eller anden. Den havde den forunderlige fejl at den ofte tabte sit ene øje. Enten når hun gøede helt vildt så røg øjet ud og en eller

anden måtte så sætte det i igen. Men værst var det hun begyndte at klø den lille flade næse, så skete det at de lange klør ramte forkert og så hængte øjet ud af hovedet. Skide ulækkert, især midt i en rejemad ved sofabordet. Vi fik en rejemad hver dag, et stort stykke franskbrød med hver sin dåse rejer = 4 stykker mad, 4 dåser rejer og så en masse mayonnaise, citronskiver og så den uundgåelige Libfraamilch, til nød et glas sherry. Hver gang vi kom på besøg, året rundt, REJEMAD!

Eja bestilte hver dag alle købmandsvarer nede hos Købmand Weitz på hjørnet af Københavnsvej. Hun fik slagtervarer fra den gode slagter i Hedehusene og der blev ikke sparet på noget. Det var mange lag

pålæg hver dag uanset vor mange der kom og spiste. Hele oksestege, som var alles livret, fik vi hver søndag. Koteletter og andre lækkerier. Hr. Nielsen kunne jo tjekke den månedlige regning og somme tider syntes han det blev for meget.

Farmand ser lidt tænksum ud, det gjorde han nu tit når han fik lidt at drikke. Lis, dengang en smilende pige – for det meste.

Farmand og jeg, det er ikke meget vi har klædt os ud i anledning af karnevallet. Jeg har dog iført mig et par splinternye Wrangler cowboybukser lige hjembragt fra USA af min kammerat, sømanden Bruno formedelst 5 Dollar.

Vi var begyndt at se nogle nye venner til nogle private fester. Mitzi fik hurtigt skippet Torben, Ivan, Tykke Jørgen og alle de andre. Så det blev for en kort tid farmand og hans pige Lis. Vi havde genoptaget bekendtskabet med nogle af Mitzis gamle skoleveninder som så igen var begyndt at gå sammen med nogle af mine skolekammerater. Vi holdt karneval og pinse og påske frokoster. Kan egentlig ikke sige hvorfor disse venskaber efter kun nogle få år gled ud i sandet, men de har vel ikke bundet så dybt. Lis var en meget smuk pige og farmand var meget forelsket, hun var måske lidt forskruet havde vi fornemmelsen af. Måske oven i købet lidt ”forrykt”. Lige pludselig en dag var hun væk, Jørgen fik aldrig kontakt med hende igen. Hvor hun forsvandt hen vidste vi ikke. Hun arbejdede som fotolaborant inde på Kelehts Foto på Købmagergade.

Mange år senere, det må være omkring 1990, da Mitzi jo har været lærer på frisørskolen siden 1978. Her fik de mange "frivillige" til at sidde model for eleverne. En dag henvender en af disse modeller sig til hende og spørger om hun er DEN Mitzi. Mitzi kan ikke genkende hende, hun er stor, tyk og helt uformelig af fedt og lidt for meget druk. Men de finder ud af at det er Farmands Lis der er dukket op.

Jeg skal tilfældigvis den dag hente Mitzi på skolen og da jeg holder udenfor siger hun kom lige med der en du skal hilse på. Jeg ser så denne store dame, ingen klokker klemter, ikke et eneste genkendende træk. De begynder så i fællesskab at give mig forskellige små tip, men intet går op for mig før de nævner Farmand, så var den der. Vi fik en kort sludder. Lis og Mitzi havde været meget glade for hinanden den gang. Og da de nu mødes vil de da gerne begynde at ses igen og udveksle minder. Men da vi kører hjemad siger Mitzi at hun trods gensynet er lidt loren ved Lis. Syntes hun virker unormal på en måde. Hun havde snakket i et tempo så man næsten ikke kunne følge med, som om hun var på stoffer. Hun har nået at fortælle at hun bor sammen med en datter der har nogle problemer med en fyr og hun selv har haft adskillige forhold siden hun blev skilt fra sin første mand og fra sin anden også. Alle har de været mere eller mindre voldelige.

Der går et par uger så ringer telefonen, det er Lis der spørger om hun må komme forbi, hun er på vej til Hedehusene, hvortil hun nu er flyttet med datteren og nogle børnebørn. Og hun er i pengene og vil lige høre om vi kan låne hende nogle få hundrede kroner. Mitzi er for en gang skyld hurtig, hun får fortalt at vi er på vej ud af døren, så om vi kan vente nogle dage. Det accepterer Lis og røret bliver lagt på. Om det er på grund af kulden i Mitzi stemme eller andet ved vi ikke, men vi hører aldrig fra hende igen, hun kommer heller ikke ind på skolen igen som model.

Men igen, det ribbede op i mange gamle minder om hende og Farmand. Åh gud hvor jeg dog savner ham. Han var en sand ven. Har i mange år prøvet på forskellig måde at opspore ham men det er ikke lykkedes, er bange for at han døde ret hurtigt efter at vi havde mødt hinanden igen i en kort periode i 1972.

~

Den nyudlærte svend

Jeg har jo i al den tid introduktionen til familien foregår oplevet at blive udlært og at skifte job til Roskilde Dagblad. Det var et af de sidste år hvor også Roskilde Avis eksisterede, det lå oppe i Lille Gråbrødrestrede. Så der var på den tid 3 aviser i byen. Her var jeg begyndt om mandagen efter mit svendegilde som sætter i avissætteriet.

Det var en hel anden slags job end jeg var vant til. Godt nok havde jeg jo fulgt lidt med når jeg var ovre efter maskinsats og jeg havde jo nogle af lærlingene som jeg gik på skole med og mens jeg var formand skulle jeg jo som regel snakke med dem om et eller andet fagligt.

Nu stod jeg midt i en produktion af dagens avis, her forgik alt på klokkeslæt da avisen skulle være på gaden senest kl. 14.00. Så der var travlt når der skulle laves 24 sider eller mere, afhængig af annoncemængden. Den gamle ejer redaktør Bertelsen var en sej gammel veteran inden for branchen, der var ingen der kunne lære ham noget om avisproduktion.

Det var hos ham Lise Nørgaard havde stået i lære, nu var der andre lige så håbefulde journalistelever der ventede på deres chance til at blive berømte. Hans søn stod på spring for at overtage hans rolle, men han havde slet ikke sin fars karisma og styrke og slet ikke hans viden. Han var faktisk næsten helt umuligt at samarbejde med for de fleste i produktionen. Der var kun en sætter som kunne holde ham ud. En fidel cerutrygende overskriftsætter som sleskede ham op ad ryggen hver gang han viste sig i sætteriet: " Vil Hr. Bertelsen ikke lige se her, vil Hr. Bertelsen ikke lige det?" Utåleligt for alle os andre, og især for den gamle Bertelsen. Han krævede respekt og skulle tiltales De og Hr. Bertelsen, men ikke noget med fedteri, så fik man et åndeligt nakkedrak af dimensioner.

Ikke så mange år senere døde gamle Bertelsen og sønnen tog over og fik meget hurtigt kørt hele historien i sæk fik jeg at vide når jeg senere kom på besøg i byen. Ak ja, de sønner.

Gamle Bertelsen kendte hver en krog af produktionen. Nu var han efterhånden ved at gå på aftægt, men sad trofast hver dag inde i sit bur sammen med en kvindelig sekretær, de læste spaltekorrektur. Jeg har aldrig set nogen læse så hurtigt som Bertelsen og han havde en slags røntgenblik, der fandt ALLE fejl. Jeg mener at huske at Roskilde Dagblad på et tidspunkt blev kåret som den avis i Danmark med færrest

stavefejl. Selv om han så ud til at fordybe sig i sit job, så havde han alligevel et øje på hver finger på det der skete ude i sætteriet.

Hver sætter havde sit speciale og de fleste var ikke meget for at skifte til noget andet. En tog sig af forsiden og de følgende sider. Han stod, lige til avisen gik i trykken, hvis der nu skulle dukke en sensation op, parat til at lave en hel ny forside med sidste nyt. En anden tog sig af annoncer, andre af rubrikannoncer, andre af overskrifter, andre i montage af maskinsats o.s.v. Jeg var jo helt på bar bund jeg skulle de første mange dag bare hjælpe til og lære de enkelte processer indtil jeg kunne overtage en specialproduktion.

Jeg havde jo været vant til blot at lave A4 sider. Nu skulle jeg lige pludselig håndtere disse kæmpestore avissider. Når siden var færdig og godkendt på "bordet" af faktoren og redaktøren, skulle den bæres over i "Kalander", en kæmpestor prægemaskine, hvor siden kørte lige som i en trykmaskine ind under en stor tung stålcylander. Inden da, havde man lagt en matrice over siden, det var en speciel slags blå pap der var fugtet lidt, den skulle ligge fuldstændigt korrekt, så blev der lagt et tæppe af tykt filt over, og så startede man maskinen. Når matricen så var præget blev den meget hurtigt båret ned i støberiet.

~

En lærling som skulle udlæres 3 mdr. senere var en dag lidt klumsy. Skibet (en stålbacke med stålkanter) hvori siden var bygget op, skulle han bære hen til Kalander, han var ikke påpasselig nok, skibet skred i sine holdere og hele siden røg på gulvet, det var uheldigvis en af de sidste sider og den med alle rubrikannoncerne. Vi måtte alle slippe hvad vi stod med og hjælpe ham med at "samle stumperne", det vi kunne rekonstruere gjorde vi, men det meste måtte sættes om. Avisen kom meget sent på gaden den dag.

~

Nede i støberiet stod så Granvig parat til kritisk at kigge på om præget var OK, hvis ja, så havde han en masse små, smalle, bløde papstrimler som så blev limet ind mellem linjer og afstande så man ikke fik for mange grater når siden blev støbt. Når siden var i orden, blev den spændt på en speciel tromle ovre ved Diglen, en støbemaskine. Den blev lukket med et kæmpe håndtag der skulle tvinge tromlen tæt ind til støbetuden. Så åbnede man for den kogende bly som strømmede ned og lagde sig ud over matricen og når der var gået nogle sekunder lukkede man for blytilførslen, lod formen stivne nogle minutter, og så havde man nogle meget tykke asbesthandsker på, så man kunne holde på den endnu rygende blyform. Den var fyldt med grater som skulle bankes af, og der var mange punkter på siden der var for høje som så skulle fræses væk, ellers fik man en masse sorte pletter på siden når den blev trykt. Denne fræsning foregik ovre en fræser, som skulle manøvreres med 2 hænder på én gang. Med 2 hjul kørte man fræsejernet henholdsvis op og ned, på én gang, så det var virkelig et spørgsmål om at kunne koordinere sine bevægelser. Et øjeblik uopmærksomhed og man havde måske bortfræsset en linje i en tekst nogle bogstaver eller noget andet. Hvis det blev for uakseptabelt så måtte man starte forfra med at støbe en ny matrice. Når siden var godkendt blev den båret ind til rotationstrykkeren som så monterede den på den på den rigtige valse.

Når avisproduktionen var færdig og de første eksemplarer fra trykmaskinen var godkendt af redaktionsstaben kunne vi gå i gang med at gøre klar til næste dags produktion. Alle sider blev afmonteret undtagen det der havde sin faste plads på en side. De første annoncer der var færdige blev monteret, ligeledes de første artikler, der var en del som kunne gøres klar til næste dag inden fyraften. Alt imens rotationspressens vibrationer gungrede rytmisk gennem hele huset. Den brugte maskinsats blev hældt "styrtet" ned i en skakt som havnede nede i støberiet.

~

Jeg fik på et tidspunkt mulighed for at kunne få min ønsker opfyldt om at lære så meget som muligt om mit fag, så jeg lærte på ekstrakursus maskinsætning, jeg arbejdede nede i støberiet og jeg snusede lidt til rotationsmaskinen når der var pauser mellem leveringen af matricer oppe fra sætteriet. På et tidspunkt fik jeg igen blyforgiftning, og måtte så konstatere at lige det job ikke var noget for mig hvis jeg ville videre og bevare mit helbred.

Arbejdet nede i støberiet var jo ikke bare det at støbe, man skulle også smelte bly. Når maskinsatsen blev "styrtet" ned til os, så skulle vi skovle det ind i en smeltesigel. Her stod det så og smeltede under et kæmpegasblus. Der var ikke meget udsugning dengang faktisk fik vi det meste "friske" luft fra vinduerne som lå i fortovshøjde. Når jeg stod ved fræsere kiggede jeg lige ud i en lyskasse, der vel var en 1/2 meter

dyb. Det vil sige når de smukke piger kom vimsende på deres stiletter i deres nederdele så kunne man mange gange få et "kik". Men det var jo først da det blev sommer igen. Og så fik vi jo i tilgift hver dag, den dejlige bilos fra biler og busser der kørte gennem Hersegade

Når blyet så var smeltet så skulle det sies/skummes. Det vil sige at man havde en stor øse som man skummede alle urenheder af overfladen. Alt imens man stod bøjet over den glohede smeltede bly og de farlige dampe. Det smeltede bly blev så via en smal tud lukket ud i en roterende bakke med små aftagelige forme som hver blev fyldt. Disse forme passede lige til blytanken på sættemaskinen. Det var et enormt arbejde at skulle smelte alt det bly, ikke blot til avisens egen produktion men også til den sats som blev leveret ud af huset, som for eksempel til mit lærested. Somme tider havde vi ikke nok bly så måtte vi i huj og hast få fat i dem vi havde leveret til og bede om at få bly tilbage meget hurtigt.

Et af de mange smukke vandfald oppe ved Chang Mai, Thailand

1960 - 1965

Voksenlivets svære start

Det har jo i mellemtiden været jul, og da jeg nu efterhånden var blevet accepteret af familien havde de syntes jeg skulle komme til juleaften hos Bedsteforældrene i Ringstedgade. Jeg var ikke så glad ved det, men mor syntes at jeg skulle gøre det. Det blev en helt anderledes jul end nogensinde. Hele familien var samlet også dem fra Århus, så vi var vel omkring 20 mennesker i alt. Vi startede med risengrød med kanel og smørklut og en kæmpe kande med meget sød juleøl. Al for sød efter min smag. Så fik vi ikke blot flæskesteg, men også ande- og gåsesteg, med sødt og surt, ja alt hvad der hører sig til, et kæmpemåltid. Så var der ris a la mande. Alt dette foregik inde i den flotte spisestue hvor også juletræet stod. Bedstefar havde i dagens anledning købt rødvin, noget surt stads som jeg ikke brød mig om. Jeg havde nogle få år før, for første gang smagt rødvin inde hos min far, men de fortyndede det med vand. Der var ellers begyndt at komme ret mange typer rødvin på markedet, mest spanske og franske. De franske var og er, syntes jeg, noget sure, mens de spanske har meget mere frugtsmag.

Da der var ryddet og vasket op skulle vi danse om juletræ, det var første gang jeg prøvede det. Jo jeg havde da været til julearrangementer som barn på Fjordvilla og andre steder men dette var jo helt anderledes med børn og voksne med hinanden i hånden. Gaver kan jeg ikke huske andet end mellem Mitzi og mig, jeg har sikkert undslået mig, grundet den store udskrivning til så stor en flok og hvad skulle jeg have købt til mennesker jeg aldrig havde mødt? Men det blev en vidunderlig aften med lys og varme undtagen fra Hr. Nielsen som næsten ikke værdigede mig et blik ej heller hans forældre.

På samme måde blev Påske fejret med en gedigen frokost med al den mad som man kan tænke sig. Familien havde i mange år taget på skovtur rundt omkring, hvilket Mitzi havde fortalt meget om, så det så jeg virkelig frem til. De havde en gang kørt til Sverige og spist oppe på Kullen de havde været overalt på Sjælland. Og så endelig oprandt dagen. En vidunderlig solskinsdag, trillede vi i en flok biler mod Kalundborg og skovene der omkring. Bedstefar havde stadig sin "Vander". En flot, imponerende bil med kaleche der kunne slås ned, bagagerummets klap kunne åbnes og så havde man et ekstra sæde til 3 passagerer. Bilen blev holdt og pudset og plejet, kom aldrig ud i regnvejr så den var virkelig flot. Da bedstefar blev lidt ældre, sådan omkring de 80, han var jo en sej gut der holdt ud til det sidste, ja så måtte han opgive at køre men han ville ikke sælge bilen selv om han blev tilbudt kæmpesummer for den. Så den stod i sin garage, som var muret og lukket med en solid port, der kom ingen luft til bilen. Så da bedstefar dør og mormor vil sælge bilen er det en stor rustbunke. Gammelmandsstædighed der vil noget.

Da vi når frem til det planlagte sted for skovturen blev en mængde tæpper bredt ud og så kom maden. Nogen meget store blikkasser med skuffer der havde en slags lukke så de ikke uforvarende gled op og maden trimlede ud. De var grønne husker jeg, men jeg husker ikke hvor mange der var, men det var ikke så få. Så blev hver enkelt bakke taget ud og sat i lange rækker på tæpperne og så skulle man bare forsyne sig. Jeg kan fortælle at det ikke var håndmadder, nej det var højt belagt, som man kun får på restaurationer. Og der var alt hvad hjertet kan begære. Fra rejser og sild og varme retter an masse, oste og kager og frugt. Der var dugfriske snapse i en køler og kolde øller i en termotaske.

Så lå vi der, mætte og tilfredse i en lysning i skoven og slog mave en times tid, og så kørte vi hjem igen til en gang aftensmad, som selvfølgelig var forberedt i forvejen. Kogekoner ved hvordan sådan noget skal gøres. Moster Karen rådede enevældigt i mormors køkken når hun var der, mormor fik lov til at hjælpe til, men alle andre var forment adgang indtil der skulle serveres. Karen var en smilende kvinde, med en evig cerut i kæften, men gud nåde og trøste den der kom ud i køkkenet på et ubelejligt tidspunkt. Sikke en skideballe folk fik. En gang da jeg var kommet rigtig ind i familien sad vi en dag og trippede alle sammen inde i stuen. Vi var alle sultne, men ingen turde gå ud og spørge hvornår vi skulle spise. Karen havde "en af sine dage" så ikke engang mormor turde gå ud i sit eget køkken. Så sagde jeg: "Nu går jeg altså ud og spørger". "Er du rigtig klog?" himlede de op i kor. "Hun slår dig ihjel."

Jeg gik uforfærdet ud til Karen som blot sagde da hun så mig: "Åh er det dig Hans, du er vel sulten? Så skubbende hun mig ned på en taburet og langede mig så diverse smagsprøver. De andre kunne ikke forstå hvor jeg blev af, så mormor blev sendt på fredsmission. Hun kastede blot et blik ind i køkkenet, Karen så hende ikke, mormor tilbage til stuen med en situationsrapport: "Han sidder og spiser ude i køkkenet!" Og så tog fanden ved de andre, i samlet flok stimlede de sammen i døren og måbede. Eja som jo var den der var mindst mundlam udbrød højlydt! "Det var ligodt satans!" Og så var jeg dagens helt i lang tid derefter.

Desværre var det den eneste skovtur jeg kom til at opleve. Jeg ville godt have arvet de madkasser, men da mormor døde, kunne vi ikke finde dem. Men jeg ville alligevel aldrig kunne have fyldt dem med de samme lækkerier som Karen og mormor gjorde.

~

Vi skriver nu 1960. Mitzi fylder 18 i februar og det fejres hjemme med en masse af vore fælles venner og noget familie. Mærkeligt nok er de fleste af dem mine venner og bekendtskaber. Jeg husker at Karl Beton og hans kone Grethe var med, Farmand og Lis samt Margit og Kay samt flere andre som jeg ikke husker navnene på lige nu. Det blev en god fest med en masse godt smørrebrød at spise. Og selv Hr. Nielsen så ud til at more sig. Men ingen tvivl om at vi var under nøje kontrol fra myndigheden. Eja og Esther slog sig løs med ungdommen.

Ved ikke hvem det er der sidder til bords med Grethe, derefter Würtz som også var frisør sammen med Margith og så Elo Hansen som lige var udlært fra Roskilde Tidende og som jeg så senere arbejdede sammen med på Louws.

På det andet er det Karl Beton, Jørgens bror sammen med Käthe og Mitzi sammen med ham jeg ikke husker.

Elo og søster Würtz med Kay og se Hr. Nielsen smiler den dag.

Jeg havde for min surt tjente penge besluttet mig for at hun skulle have en virkelig kærlighedsgave, noget guld. Så jeg havde lavet en aftale med Guldsmed Andersen oppe ved siden af Farvehandleren. Jeg havde købt et armbånd med en stor guldplade der kunne snurre rundt og fået graveret "Jeg elsker dig" på den ene side og på den anden "Mitzi. Jeg kan ikke huske hvad den kostede men den var dyr, så jeg fik lov at afbetale med et rimeligt stort beløb hver måned. Ud over at jeg betalte afdrag, så købte jeg sku i min forelskelse, næsten hver gang en lille "charms" så til sidst kunne der ikke hænges flere på kæden. Den havde alt i alt kostet mig det meste af en årsløn. Men hun var sku guldets værd.

~

Margit som havde kaldenavnet "Bertel", var jo Mitzis kollega hos Reitov og Carlsen. De bliver udlært næsten samtidig. Kay er udlært mekaniker, men da han bliver indkaldt søger han ind i flyvevåbenet som konstabel og bliver så uddannet flymekaniker. Da jeg lærer ham at kende er han ansat på Flystation Karup. De bliver efterhånden et tæt vennepar gennem mange år.

~

Mitzi havde faktisk på den tid kun en veninde fra sin skoletid – Lille Jette, som hun blev kaldt, hun boede stadig hjemme hos forældrene, men var en lille rebel. Hun havde nu fundet en lidt ældre fyr, som var en rigtig stud og druksnude. Henrik hed han, havde en klubøjelighed oppe i den gamle garvergård med farvehandlen hvor jeg havde slæbt tønner. Han var en af de der underlige typer som mange piger falder for. Meget rødhåret og ikke særlig køn, så det var for alle os andre helt ubegribeligt at en lille smuk pige kunne falde for sådan en idiot. Men han havde en måde at føre sig frem på, som en rigtig verdensmand. Men han havde intet at have det i, faktisk det man kalder en plattugle. Var tømrer og plattede sig frem hos de forskellige håndværkere i byen.

Jette havde siden skoletiden gået sammen med en fyr der hed Jørgen og som aldrig blev kaldt andet end Sjørn. Han var en stille og rolig fyr, som alle godt kunne lide. Da Jette stikker af med druksnuden går Sjørn i fuldstændig opløsning og begynder at drikke og er næsten ikke til at kommunikere med. Jette kommer en dag uanmeldt på besøg i Hedehusene og prøver at undskylde sit valg, men at hun nu er blevet gravid og aner ikke hvad hun skal gøre. Vi kan ikke hjælpe hende og vi må gøre hende klart at hun altid vil være husets kæledægge og altid vil være velkommen, men uden Henrik, ingen kan acceptere ham. Ingen vil være i stue med ham.

Mitzi og Jette har i hele skoletiden været tæt knyttet til hinanden, så det går Mitzi ret så stærkt på at Jette er endt som hun er. Vi prøver at følge Jette så godt vi kan og finder ud af at hun er flyttet ud i et næsten faldefærdigt gårdhus ude i Ågerup. Da vi finder huset og ser Jette kan vi næsten ikke kende hende. Hun er uformelig, oppustet af druk og vedbliver med at være det resten af sit liv. De flytter fra det ene mere miserable hus til det andet. Alle med manglende vinduer, halve døre, hul i murene så man kan se ud, og dermed bidende koldt om vinteren. Henrik er hamrende ligeglad, han turer rundt og sidder jo varmt og trygt enten på værtshuse eller i skurvogne, altid skide fuld. Én gang om året tager han på 3 ugers druk til Mallorca, komplet ligeglad med at Jette og pigerne mangler til mad og tøj. Hun får tre døtre med ham, hun er, lige til Henrik dør af akut skrumpelever på en Mallorcatur, dybt forelsket i ham og kan set ikke se hans fejl. Alle tre piger er søde og kloge og de kommer godt i vej. Den ældste Dorthe følger vi så langt vi kan efter hun er blevet voksen. En af dem bliver noget i TV med børneudsendelser vistnok på Bornholm.

Kan ikke huske hvornår men engang i 90'erne dør Jette og Mitzi bliver ringet op af Dorthe og bedt med til begravelsen. Da har hun i de mellemliggende år siden Henrik døde boet oppe i Grønnegade lige over for kirken. Vi har besøgt hende der og det var vel den bedste bolig hun har haft siden sit barndomshjem. Hun har også boet sammen med Sjørn igen men de drev hinanden ud i mere og mere druk. Og Sjørn blev mere og mere ondskabsfuld og aggressiv, så vi opgav til sidst at kommunikere og være sammen med dem.

~

A pro pros Bornholm, så kørte vi på min nye scooter en tur til øen. Det blev for mit vedkommende et skønt gensyn. Det var første gang Mitzi var der. Scooteren var faktisk overlæst. Så den havde tendens til at tippe bagover hvis man ikke passede meget på. Vi boede forskellige steder, og kørte så ud derfra.

Især Gudhjem betog os meget, her mødte vi tilfældigt en dag en af Mitzis skolekammerater eller rettere veninde. Hende, hvis far havde pølsevognen oppe på Hestetorvet, den samme som Mitzi besøgte nogle år før nede på Trekronervej og som "lige" skulle vende nogen gange foran vores hus, så hun kunne se den smukke fyr der boede der. Nu år efter, var vi forlovede og på vej til giftermål. Hun var sammen med hendes fyr, som jeg ikke husker navnet på, vi så var ude at spise med dem om aftenen på en nyåbnet smart cafe i Gudhjem. Da vi kom hjem fra Bornholm begyndte vi at se lidt til dem, men det løb hurtigt ud i sandet.

En dag kørte vi til Nexø, og da vi sad på havnen så vi lige pludselig min mors gamle veninde Kit og hendes mand Jos. De var flyttet til øen og nød nu livet som pensionister. Der blev opfrisket mange gamle minder fra Roskilde hvor han jo havde været en stor mand i kommunen. Jeg spurgte nysgerrigt til mit gamle dukketeater, men de anede ikke hvor det var, sønnen Sten havde taget det med da han flyttede.

Jeg havde inde i Forst- og Jagt i København købt et nyt telt med fast bund og forsejl + alt det

campingudstyr der var nødvendigt. Gasapparat med gryder, potter og pander. Det telt havde jeg i mange år. Faktisk holdt det til begyndelsen af 90'erne

hvor jeg så måtte købe nyt. Det største problem med det telt var at gummistropperne til pløkkerne mørnede ufatteligt hurtigt, og jeg måtte ind og reklamere, men da de var indsyet i teltet kunne man ikke skifte dem. Teltet var produceret i Kina. Og først nu, så mange år efter finder jeg ud af at det er et tilbagevendende problem med alt gummi der er produceret her ude i Fjernøsten. En ganske almindelig elastik, holder kun nogle få dage hvis den får direkte sol, så det må være det der var problemet. Nåh, jeg fandt på en anden smart løsning, som så havde den ulempe at de røg ad helvede til hvis det blæste bare den meste smule.

~

Det undrer mig meget at jeg ikke kan finde eet eneste billede fra den periode og fra mange af vore ture og fester, men jeg mener at det er fordi det er perioden med Diapositiver og alle de billeder ligger jo hos Mads & Stina – desværre.

~

Julen 1960 blev ellers noget af en oplevelse. Familien var blevet inviteret til at fejre den i Århus hos Tante & morbror Christian samt datteren Lone. Jeg var blevet inviteret med og det gav nogle gevaldige overnatningsproblemer. Mest for mig.

De boede som sagt i en stor lejlighed på Søndergade. Ja godt nok var den stor, men det meste bestod af en lang, lang gang, som forbandt forhuset med baghuset. Forhuset havde ud til Søndergade en lille stue som blev brugt som spisesstue, og så var der en fin stue, som det hed. Her var der de sædvanlige store møbler. Når man kom ud i den lange gang, var der nogle underlige aflange rum på den venstre side ud mod en baggård, den højre side var en lang mur ind til naboejendommen.

Det første værelse var Lones, her skulle Mitzi og hende så overnatte. Det næste var et stort badeværelse med flotte hvide kakler og et stort skrummel af et badekar på løvefødder. Det næste var Tante og Morbrors soveværelse. Her sov de selv. Oppe under taget havde en nabo i ejendommen en slags gæsterum. Her sov Eja og Esther.

Jeg sagde hunden: ”Jeg måtte sku flytte på hotel sammen med.....? Ja rigtigt! Hr. Nielsen. Det var godt nok en mærkelig fornemmelse at skulle vandre gennem Søndergade, ikke hånd i hånd, men dog sammen, med en mand som var mig direkte imod, og så skulle sove i dobbeltseng med ham. Jeg havde det, for at sige det mildt, satme ikke særligt godt med den situation. Men for husfredens skyld så måtte jeg jo bøje mig. Ingen havde fortalt mig at det skulle være løsningen, jeg troede jo at Mitzi og jeg skulle sove sammen. Havde jeg fået det at vide var jeg blevet hjemme hos min mor den jul.

Men det gik da. Juledag skulle vi så have en god gedigen julefrokost så da kunne jeg jo dulme arrigskaben med nogle gevaldige snapse. Og da Lone, Mitzi og jeg skulle ud i byen om aftenen, kunne jeg jo snige mig hjem og gå i seng inden Hr. Nielsen skulle puttelulle.

~

Men først var vi på en dejlig køretur ud til Ajstrup, det var så første gang jeg så sommerhuset. En kold, blæsende regnvåd juledag, så der var ikke meget positivt, men alligevel var der noget ved huset og stedet, jeg faldt for, så det blev til mere end 30 år med mindst en uges besøg hver år. Husker kun et eller 2 år hvor vi var forhindret. Uanset hvad vi skulle, indlagde vi altid mindst et besøg i huset. Fra at være et lille primitivt hus, med udendørs das til senere hvor det blev et flot moderne byggeri, med alle bekvemmeligheder. Det der talte var den omgivende udsigt og natur lige ned til stranden.

Datteren Lone og jeg fandt hurtigt hinanden. Hun kaldte mig fra starten af Svoger og hun blev kaldt Kusine. Det skabte mange forviklinger når vi var ude og nogen så ”bagte” på Lone. De kunne slet ikke fatte familieskabet. Som jo i virkeligheden ikke var noget familie – endnu.

Lone havde overstået sin studentereksamen og blev nu aupair, i Belgien, i Holland og senere i England. Hun har livet igennem bevaret kontakten med disse familier og vi har mødt dem senere i München og til sønnen Frantzl bryllup i Jacca i Spanien. Når hun så kom hjem, så skulle hun altid lige et smut til Roskilde og hilse på den del af familien og så skulle vi jo til bal på Fjordvilla.

~

I 1961 havde jeg købt min første bil en Folkevogn, og den sommer skulle Mitzi og jeg på camping i Jylland, vi kørte over Fyn og direkte til Hvide Sande hvor Moster Karen havde en datter som Mitzi ikke

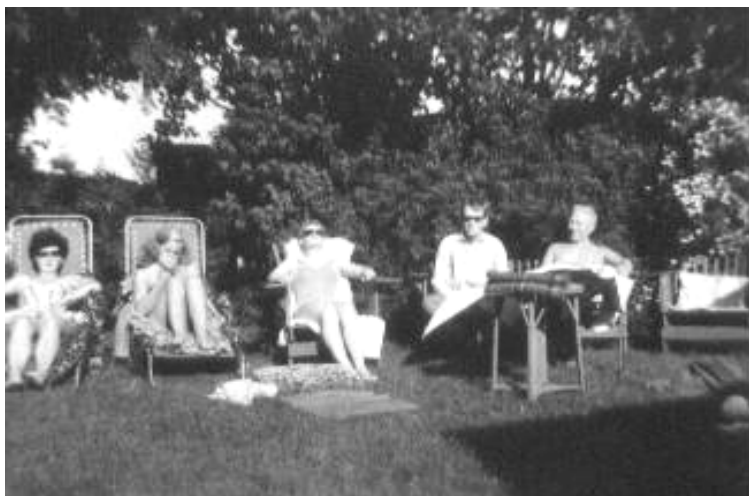
havde set i mange år, men som hun gerne ville genoptage forbindelsen med. Hun var blevet gift og de havde en slags cafeteria i byen. Det besøg blev absolut ikke nogen succes. Tværtimod gjorde den Mitzi endda meget ked af det. Og dermed også mig. Men det var blevet sent så vi måtte i hast finde campingpladsen og få slået teltet op. Så tidlig næste dag op og så af sted nordpå. Hvor plan var at komme op og se Skagen og Grenen.

Da vi når op omkring Års, kommer vi ud på en lille sidevej som deler sig som stammen i et Y. Her kommer der, da vi er midt i svinget, en lokal storbonde kørende i en stor bil med alt for høj fart og tager vores højre forskærm, lygte og kofanger med på sin videre tur. Han stopper ikke op, men en lille sød, gammel kone som står inde i sin have har set det hele og tilkalder politiet. Vi er jo dybt rystede og må sætte os i grøftkanten, nærmest i chok. Nu kommer så en kæmpe stor politimand kørende. Kommer over og beder om at sidde mellem os i grøften, lægger armene om vore skuldre og taler stille, roligt og trøstende til os til vi er faldet til ro. Herefter fortæller han at han er gammel Nyhavnsbetjent, og da det miljø blev for meget så søgte han dette job oppe i det stille fredelige Nordjylland. Han beder os om at blive siddende og vente, han låner lige telefonen hos konen i huset og ringer til Falck og så kører han. Nogen tid efter kommer han tilbage med Bondemanden – nej jeg vil kalde ham bonderøven – for det var han. Han var simpelthen pisse hamrende fuld. Havde siddet nede på kroen viste det sig. Selv om han til at begynde med påstod at han var blevet så chokeret at han var kørt direkte hjem og var begyndt at drikke. Men denne betjent kendte ham og hans hang til kroophold. Han havde selvfølgelig ingen forsikring, så betjenten lavede en rapport der gav ham al skyld, pålagde ham at betale alle regninger. Vi skulle sende alle udgiftsbilag til ham så skulle han nok sørge for at drukkervøven kom til at betale. Vi havde fået lov til at låne telefonen, havde ringet til Tante og Morbror i Århus og fået lov til at bo der.

Da Falck kommer, beslutter vi os for at vognen jo godt kan køre hvis blot skærmen bliver rettet så meget ud at hjulet kan dreje frit når vi svinger. Kofangeren river han af og tager med sig. Og så kører vi mod Århus. Efter først at have takket landbetjenten mange gange, han insisterede på at vi begge skulle have et stort, varmt politikram inden vi fik lov at køre. Jeg skrev senere et varmt og langt takkebrev til ham, men fik aldrig noget svar.

Desværre, han var en af den type mennesker der er værd at samle på.

Her er vi i haven i Ajstrup, det er Lone ved siden af Mitzi, de to andre husker jeg ikke og så sidder Morbror Christian med sit sædvanlige milde smil.

Da vi nåede Århus efter en meget besværlig køretur hvor skærmen raslede mere og mere løs hjalp Morbror mig med at finde et VW værksted nede på Grenåvejen og det ville tage nogle dage at reparere. De var jo ikke meget for at gøre jobbet da der ingen forsikring var, men Morbror var jo forsikringsmand og en god kunde og da de i fællesskab havde ringet til politimanden oppe i Års, som endnu engang sagde god for betalingen så gik de i gang.

Vi blev indlogeret på et loftsværelse og holdt således vores ferie i Århus i stedet, kørte selvfølgelig til Ajstrup og badede. Da Lone var hjemme på ferie så var der ikke så meget plads i sommerhuset, så vi kørte frem og tilbage med morbror indtil bilen var lavet. Så det blev alligevel en hel god ferie.

~

Da jeg nu havde sagt op på Dagbladet, så skulle en anden oplæres til mit job nede i stereotypien. Han var en underlig fraværende fis, med et kæmpeskæg, hørte ikke efter hvad vi prøvede at lære ham. En dag hvor vi i forvejen var endda meget forsinket på grund af ham. Jeg stod ved fræseren i den anden ende af rummet måske 4 meter og lidt til venstre for digelen. Han skulle støbe en af de sidste sider den dag. Idiotten får ikke lukket Diglen ordentlig da han har spændt matricen fast. Da han åbner for blyet står det i en stråle ud i lokalet, rammer væggen lige til højre for mig med noget af det kogende bly, resten siler ned over hele digelens forside med lukketøj og ventiler og stivner selvfølgelig i løbet af meget kort tid. Han

står heldigvis på siden af digelen, hvor ventilen der skal åbnes sidder, så kun noget af blyet rammer ham på benene og fødderne. Selv hans tykke arbejdsbukser og sko kan ikke forhindre at han bliver stærkt forbrændt og må på sygehuset. Inden ambulancen når at komme, har vi jo alarmeret dem ovenpå om uheldet, og der bliver tildelt os en flok kollegaer der skal hjælpe til med at banke bly af digelen. Det skal gøres overordentlig forsigtig for ikke at beskadige ventiler og slanger og andre skrøbelige steder. Selve lukkemekanismen har låst sig fast i det størknede bly, så der må ringes efter en servicemontør der kommer helt fra København, så det tager tid før han kan komme.

Det tog mange timer før vi var klar til at varme digelen op igen og fylde bly til smeltepunkt. Der var nødt til at blive præget en ny matrice oppe i sætteriet da den anden var brændt fast i digelen. Avisen kom på gaden kl. 20.30. Alle var i oprør, de sidste busser var kørt så de aviser der skule ud i omegnen kunne ikke komme af sted, budene var sendt hjem og bedt om at komme igen senere. Bertelsen var parat til mord, men manden lå jo allerede på sygehuset. Jeg selv slap med nogle få blystænk der ramte min højre hånd, men da var det allerede kølet noget ned på sin vej gennem luften. Granvig havde lige nøjagtig vendt ryggen til og var på vej ud af døren med en støbt matrice, den tabte han af bare skræk, så den måtte også støbes om da digelen var klar igen. Jeg så aldrig kollegaen igen han kom først ud fra hospitalet da jeg var rejst., og jeg var så edende ond over det dumme han havde gjort, så jeg havde ikke lyst til at besøge ham ude på Amtssygehuset.

Han var skyld i en helvedes stor diskussion typografer og ledelse imellem, de ville nemlig ikke betale overarbejdstimer, idet de påstod at det var vores egen skyld at uheldet skete. Hvordan det kunne blive sætternes oppe ovenpå, og dem inde ved rotationspressen skyld det kunne vi ikke fatte. Men ledelsen fastholdt i lang tid og det var først da vi truede med arbejdsret og strejke at de gav sig og vi fik fuld betaling med overarbejde.

~

Louws Bogtrykkeri, Glostrup

Jeg havde søgt, efter at have arbejdet på Roskilde Dagblad i 11 måneder et job hos *Louws Bogtrykkeri* i Herstedvester og var blevet antaget som håndsætter. Min kære ven Hr. Nielsen var konstant efter mig angående min fremtid og havde jævnligt en bemærkning om ikke jeg skulle læse videre. Var der en ting jeg ikke skulle lige nu, så var det at "læse" og slet ikke når han pressede. Jo mere han gjorde det, jo mere stædig blev jeg.

Trykkeriet lå på *Herstedvestervej* og vi var 4 typografer fra Roskilde der arbejdede der, så vi fandt hurtigt ud af en fælles køre ordning. En sætter, Persson havde egen vogn, så vi betalte for benzinen, vist nok lige rigeligt nok, han var så nærig så han kunne æde sin madpakke to gange.

Den anden gut der kørte med hed Elo Hansen, han havde kendt Mitzi i mange år, idet hans far havde et skomagerværksted lige over for hvor de boede dengang på Helligkorsvej. Elo var udlært sætter fra Roskilde Tidende så vi havde gået på teknisk Skole sammen. Nu mødtes vi igen og vi fik mange gode år sammen og var til mange fester. Senere rejste han med sin kone Gerda til Canada for at slå sig op der. Men det gik ikke særlig godt. Da de kom hjem prøvede de alt muligt med intet ville lykkes for dem. Vi mistede kontakten med dem men pludselig en lørdag da vi havde været i Roskilde til jazz i Djalma Lunds Gård og var gået hen på Bryggerhesten for at få en sildemad, så sad Leo og Gerda der. Vi havde jo mangt og meget at tale om, så vi aftalte at mødes så hurtigt som muligt. De havde købt en gård oppe omkring Lejre Vig. Her havde de etableret sig med at tage sig af plejebørn der var mishandlede af deres forældre. Elo arbejdede samtidig som gummistereotypør inde i København på en stempelfabrik. Der gik ikke så lang tid så gik det projekt også i vandet og de måtte sælge op flytte. Næste gang vi mødtes var de lige gået på røven igen med alle deres penge som de havde puttet i en nyåbnet sommerpark oppe i Nordsjælland som så krakkede. Synd at nogen mennesker skal have så meget uheld.

~

Louws havde nok at lave og en af deres store kunder var en tysk-dansk pornogrosserer Schmidt som fik trykt såkaldte pornografiske magasiner. De var nu ikke så slemme lige i de år. De fleste var de såkaldte naturhæfter, men utugtige nok til at være ulovlige. Men der var dog nogle der var direkte ulovlige. Der var udstedt en anholdelsesbegæring på ham så når han kom til landet så ville han ryge i spjældet. Han boede i Monaco men kørte med jævne mellemrum til Tyskland og sørgede for distributionen af sine blade og så sneg han sig over grænsen for at komme til trykkeriet og aflevere sine klicheer til de nye numre af bladene, han blev aldrig taget mærkeligt nok, men en dag var der nogen der

havde anmeldt ham, så da han var ankommet til trykkeriet kom politiet, ikke med udrykning, men talstærkt. Sætteriet og administrationen havde en række store vinduer ud mod vejen og parkeringspladsen. Persson som var ham der lavede sætterarbejdet til hans blade, får i samme nu kigget ud ad vinduet og ser politiet og råber: ”POLITI!!!” Schmidt reagerer lynhurtigt, selv om han var meget dårligt gående, ud af sætteriet, tværs igennem trykkeriet og ned ad en trappe og tværs over den bagerste parkeringsplads, ind over en lille stump græs og i et spring op over et højt hegn. Der løber så Glostrup Å lige ned for, ikke nogen stor å, snarere en stille, silende strøm af alle mulige uhumskheder. Der ryger Schmidt så ned, i sin lyse sommerhabit med slips og håndsnyede sko, stor cigar og guldindfattede briller. Op på den anden side og ud over markerne hvor nu fabrikskvarteret er bygget. Der får han gemt sig, og senere sneget sig tilbage og ind på Røde Vejmølle Kro og der ringer han fra om nogen vil hente ham.

Han kunne af gode grunde ikke tage tilbage efter sin bil, den havde politiet beslaglagt, han kan ikke komme ind på sit hotel i København efter tørt tøj, så direktionen må ”træde hjælpende til” med ny ekvipering. Der bliver købt det fornødne nede i Glostrup, imens Schmidt får vores baderum til at nette sig i. Kors i røven hvor så han ”elegant” ud med mudder og lort over hele kroppen. Stank som en overgemt bøtte med svenske surstrøminger. Der var ikke meget pornogrosserer over ham resten af den dag.

Men han tjente styrtende med penge. Pigerne blev fotograferet, enten på hans kæmpevilla på solkysten eller et slot i Tyskland, hvorfor han ikke fik trykt bladene dér fandt vi aldrig ud af. Man kunne godt blive lidt misundelig på ham når man så de damer, meget flotte i deres nøgne pragt. Somme tider fik en af modellerne en ferietur med til Danmark og de vakte altid vild opsigt når de svansede rundt i trykkeriet. Vi smågrinede sjofelt til hinanden vi havde jo set hende uden tøj på og kunne levende forestille os hvad der gemte sig under tøjet.

Nogle af de lande han ”eksportererede” til, det var vel egentlig smugleri, for det var forbudt lekture næsten overalt, men nogle lande de ville ikke se kønsbehåring. Heller ikke under armene, så vi havde en retouchør der udelukkende arbejdede med at fjerne uønsket hår på damemisser. Latterligt, for i nogle af bladene fik man fuld valuta for sine penge, her så man både kvinder og mænd boltre sig i ”gymnastiske øvelser” ude i landskabet. Det man på internationalt sprog omtaler som ”Horizontal Folkdance”.

De dage i måneden hvor bladene blev trykt havde vi et rend uden lige. Glostrup Postkontor havde lejet et lille lokale i bygningen og de dage hvor vi trykte så var der besynderligt nok mægtig kludder i postleveringen. Vel 80 % af postetaten tilbragte det meste af dagen i det lille lager og sad afventende på spring når trykkerne smed makulatur ud. Vi havde nogle store jernbure hvor alt affaldspapir blev smidt, arkene med pigerne forsvandt som dug for solen og man så postbudene cykle som besatte ned mod Glostrup by. Man burde have gået ind til naboen, der holdt Danmarks Radio til, de havde nogle små studier, de skulle have lavet en kortfilm. Hvis de havde lavet en film om disse komiske, liderlige postbude, så ville have indbragt i dusinvis af filmpriser og være solgt til alverdens lande.

Hos Louws havde de egen klicheefabrik, de havde anilintryk, samt lavede gummiklicheer, de lavede såkaldt forlagsarbejde og andre specialiteter, så jeg fik ”snuset” lidt til det alt sammen.

Jeg brugte dette vinterhalvår til at efteruddanne mig på den Grafiske Højskole på et layout kursus, men da mine muligheder for at sidde i fred og ro ved et skrive/tegnebord hjemme i huset var meget mangelfulde for ikke at sige totalt fraværende, så det blev ikke de smukkeste resultater der kom ud af det. Men jeg lærte da til en begyndelse grundprincipperne i grafisk kommunikation via illustrationer.

~

Vi spillede hver dag ”Geviert”. En slags terningspil. En geviert er et lille stykke bly som blev brugt til mellemrum mellem typerne. Det havde som alle typer, et lille hak nede på stammen. Man havde så 4 eller 5 gevierter og så gjaldt det om at slå, så den lille uddybning vendte op ad. Den der tabte skulle så give en omgang øl. Persson den nærigrøv vandt tit, og han nænnede sjældent at drikke sin øl, højst én til frokost. Hans skab var fyldt med øl, og dem han ikke kunne have i skabet tog han med hjem. Men en dag tabte han, ikke en omgang men hele to, så da han skulle indfri sin gæld gik han ud i sit skab og hentede det antal øl han skyldte. Vi blev alle så rasende. Det øl som vi selv havde betalt i ærligt spillegæld dem kunne vi nu få tilbage som gevinst. Han fik læst og påskrevet hvor ussel en kollega han var, og han blev enstemmigt idømt at han skulle nyde ”Frigadairen” på ubestemt tid. Det betød på rent dansk at han blev lagt på is. Ingen talte til ham, heller ikke fagligt, hvis der var et problem som han skulle løse prikkede vi ham på skulderen og pegede på det han skulle gøre. Men Persson var kold som en brøndgravers røv, helt ligeglåd, dette spil fortsatte i alle de måneder jeg endnu var der. Jeg kørte ikke mere med ham, idet jeg jo selv havde købt min egen bil, så jeg havde ikke mere det problem, de andre begyndte at køre med mig og

de undrede sig meget over at jeg kunne køre billigere end Persson, så det gavtede jo ikke på situationen at han havde snydt os med benzinpenge, plus lagt olieskift, smøring og slitage oven i beløbet.

Denne vinter var en af dem med masser af storme og heftigt snevejr, så en morgen da vi er på vej til Glostrup i sneglefart, vi er i forvejen stærkt forsinkede da Elo ikke kunne komme frem til Københavnsvej rettidigt. Vi når endelig bakken ved Høje Tåstrup, der hvor Ohlsens Enke lige er blevet bygget, så skrider vognen i en lang glideflugt, rundt og rundt, intet kan stoppe den, og vi ender med fronten pegende i køreretningen men nede i grøften, så meget på siden at den er ved at tippe. Der er hverken buler eller skrammer og lyset står i en stråle op i himlen. Det ser en passerende lastbilchauffør, som er så venlig at stoppe og tilbyde kæder og tov og så trække os op. Vi takker selvfølgelig ja og når på arbejde 2 timer forsinket. Stor skideballe over at vi ikke har ringet, så vi må fortælle at det er skide svært at ringe nogen besked fra bunden af en grøft. I dag havde man jo blot tastet nummeret på sin mobiltelefon.

~

Bilen jeg købte var en 2 år gammel beige farvet WV-folkevogn, den første med stor bagrudd, så jeg var en stolt gut da jeg første gang satte mig ind i min egen bil. Jeg havde fået kørekort ret hurtigt da jeg fyldte 18, både til scooter og bil. Det til bilen tog mig ikke mere end nogle få køretimer og endnu færre i teori. Jeg havde jo lært at køre af vognmanden godt nok lastbil, men hvad søren en gearstang er vel en gearstang og en bremse en bremse. Godt nok er en lastbil lidt større men det gør det jo så, så meget nemmere at køre sådan en lille blikæske. Jeg havde også fået lov til at tulle lidt rundt i Scheldes gamle Ford-T nede i *Hedemøllens Grusgrav* hvor *Rockwoolfabrikken* lå.

Køreprøven dengang var en tur med en motorsagkyndige rundt i landskabet så man fik prøvet alle typer vej, vi kom bl.a. langt ud omkring en lille landsby nær Tune og alt imens sad vi og hyggesnakkede. Han var meget lokalhistorisk interesseret og jeg var en ihærdig lytter. Han fortalte om den bakke dér, der henrettede man folk i gamle dage, og så nikkede jeg ivrigt. Da vi kom tilbage til Ringstedvej og nåede til udfletningen op til den nye motorvej mod København sagde han lidt før: "Vi skal ind til byen", og så viste jeg af med blinket selv om vi skulle lige ud.

Lige pludselig går det op for mig at jeg vist har dummet mig gevaldigt, så da han spørger mig: "Hvorfor viste du af selv om vi skulle lige ud?" Så sagde jeg rask og kvikt: "Jamen det var da for at dem bagved kunne se i hvilken retning vi skulle køre". "Genialt Hans, selv om jeg ikke må udtale mig allerede nu, så kan jeg betro dig at du har bestået, så du stopper herved i Ringstedgade, så kan jeg sætte dig af. Jeg skal nok give din kørelærer besked. Du kan hente dit kørekort i morgen". – Sådan!

~

Mitzi er i mellemtiden blevet udlært og har fået et job nede hos en frisør på Dronning Margrethesvej. Hun har afholdt svendegilde og det blev en dejlig fest lige som fødselsdagen. Men mærkeligt nok kan jeg ikke finde et eneste billede. Eja Og Esther havde besluttet sig til at drikke mig fuld i den tids mest populære drink – Flyversjus. Rød Ålborg spædet op med citronvand. Hver gang jeg var ude at danse så havde de fyldt mit glas op igen så jeg fik på den måde mere ned end jeg regnede med. På et tidspunkt slukkes lyset og jeg sanser ingen ting før jeg mærker at jeg bliver fulgt op ad trappen eller nærmere båret og lagt på Mitzis seng. Hr. Nielsen vil mig det åbenbart godt den dag, så han tilbyder mig nogle piller hvortil jeg udbryder – har jeg senere fået fortalt – "Jeg vil sku ikke æde dine skide hormontabletter" – Godnat!

~

På trods af at Hr. Nielsen og jeg ikke var de bedste venner, så havde han da nogle få positive træk som jeg satte meget højt. Måske var de udledt af hans dårlige samvittighed, det ved jeg ikke, men ind i mellem inviterede han os alle ud til middag. Den første gang var en dejlig sommerdag, hvor vi kørte til Holbæk og kom ind på Hotel Strandparken. Et meget fint sted. Jeg havde jo kun nogle få gange før været på restauration og kun til smørrebrød, så da vi fik et menukort havde jeg meget svært ved at vælge og måtte bede Mitzi om hjælp. Eja og hende mente at en bøf ville være det rigtige for mig, så det blev bestilt. For første gang i mit liv smagte jeg en rød bøf, og jeg mener rød, blodet silede hen af tallerkenen, så jeg fik kun en lille bid ned, så måtte jeg sige stop. Siden den gang har jeg faktisk aldrig rigtig været til bøffer, i bedste fald skal de være stegt medium well, er der den mindste smule blod så taber jeg appetitten.

~

Husker ikke helt hvornår det sker men en nat vågner vi alle ved at Esther går hvileløst rundt op og ned ad trappen, storrygende, snakkende med sig selv, grædende hjerteskræende ind imellem. Så da vi alle bliver lidt mere vågne prøver vi jo at finde ud af hvad der er i vejen men kan slet ikke komme ind til hende. Hun opfatter intet af det der sker omkring hende. Så efter nogen snak frem og tilbage bliver Eja og Hr. Nielsen enige om at hun bør under behandling. De vælger af en eller grund at køre den lange vej til Sindssygehospitalet i Nykøbing Sjælland, i stedet for Sct. Hans som jo er noget nærmere. Vi drager alle af sted og vi når hospitalet meget sent om natten kun Eja og Hr. Nielsen føler Esther ind. Og det tager kun kort tid før hun er indlagt og under behandling.

Hvor lang tid hun ligger der husker jeg ikke, ikke ret lang tid tror jeg, men en dag er hun lige pludselig tilbage, fuldstændig som om hun aldrig har haft problemer. Jeg gætter på det var en blanding af for mange af Dr. Mortensens piller, sprut, sorg over tab af mand og Tivoli og en del andet.

~

Vi var jo, som skrevet før, blevet tætte venner med Margith og Kay. Havde været på tur til Karup i Jylland i Kays bil, ham og en soldaterkammerat havde satset nogle penge på kyllingeopdræt, og havde lejet sig ind på en gammel gård hvor de havde tusindvis af kyllinger og indrettet sig med 2 ungarleboliger i stuehuset. Kay havde en Kharman Ghia. Det var lidt trangt med det smalle passagersæde bag i men vi var jo unge og smidige, så det gik.

Det blev en spændende tur, Karup var på den tid en lille søvnig provinsby. Flyvestationen og den civile lufthavn lå lang fra byen. Huset lå lige ned til Karup Å. Men den første nat, startede noget dramatisk. Margit og Kay sov i eget rum, og da hun får stukket hånden ned under hovedpuden finder hun en pakke kondomer. Noget hun og Kay normalt ikke brugte så hun røg jo direkte op i 6 gear og han fik læst og påskrevet hvilket svin han var og meget mere i den dur. Det kneb jo for Mitzi og mig at holde os udenfor da vi sov på en sofa i stuen og kampen bølgede fra soverum, til stue, til køkken og tilbage igen. Og Margith ville hjem her og nu. Vi fik hende dog beroliget. Kay ved at påstå at det var hans kammerat der havde brugt hans seng og havde haft en pige med hjemme. Om Margith troede på historien ved jeg ikke, men hun valgte at blive. Jeg kom aldrig til at tro på rigtigheden. Kay var jo en charmetrold.

Dagen efter tog Kay mig med ud på flyvestationen. Det var jo noget af en oplevelse for en helt uerfaren kriger som mig. Anede ikke en hylende dyt om soldaterliv, bortset fra det mine kammerater havde berettet. Jeg blev jo godt nok imponeret da jeg fik lov at sidde i en F-16. I messen skulle vi jo have omgange, og give tilbage, så vi var noget pyntede da vi kom tilbage. Men lugten fra kylling staldene var lige ved at vende bunden ud af mig da vi skulle fodre før vi kunne spise. Føj for en stank. Men de tjente gode penge og ved siden af satte de gamle biler i stand og solgte. Så Kay var egentlig ret så velhavende allerede den gang.

~

Haslev

Jeg havde længe haft lyst til at prøve noget rigtigt udfordrende inden for mit fag, og da jeg følte at jeg allerede havde været det meste igennem, så syntes jeg også jeg ville prøve om jeg kunne blive leder allerede. Jeg gennemstøvede alle blade og aviser om ledige stillinger og faldt så over en nede i Haslev hos Jean Petersens Bogtrykkeri, der søgte en faktor/driftsleder. Jeg skrev en ansøgning og blev kort efter kaldt til samtale.

Jeg kørte derned, syntes godt nok det var en lang vej gennem Køge og ned af den gamle Køge-Vordingborg landevej. Der var ingen motorvej, den kom først langt senere. Haslev var pastor Bartholdys højborg. En religiøs fanatisk præst som styrede kirken og borgerne med hård hånd, men det fandt jeg først ud af for sent. Jeg ankom til trykkeriet og blev interviewet af mester selv Jean Petersen og hans søn Steen Petersen som var nogle år ældre end mig og havde taget det der hed Mesterprøven. To behagelige mennesker som jeg egentlig godt ville arbejde for og jobbet tydede på mange muligheder for fremtiden så vi blev enige om mine ansættelsesforhold.

Så hjemme igen sagde jeg mit job op hos Louws, men jeg husker ikke datoerne for hvornår jeg startede men det må have været om efteråret eller sidst på sommeren for jeg kan huske at jeg i lang tid kørte frem og tilbage til Roskilde i mange snestorme, tåge og rimfrost.

Jeg havde ikke arbejdet der så længe før Jean Petersen blev syg, meget syg og måtte ind og ud af hospitaler. Han får konstateret en galoperende tumor i hjernen. Steens mor fru Petersen var en sød, men

lidt stramtandet dame. Hun inviterede mig tit på middag om lørdagen, den varme mad spiste man kl. 12.00, hvor det var fyraften. Præcis, det havde man gjort i årtusinder så det skulle der ikke laves om på.

I løbet af meget kort tid blev jeg rigtig godt træt af den lange tur 2 gange om dagen frem og tilbage til Roskilde, og det var jo heller ikke billigt i benzin. Og især turen igennem den første del af vinteren havde været slem. Så Jean Petersen fandt mig et klubværelse i logebygningen på Ringstedvej. Han var medlem af en eller anden hemmelig loge i byen som jeg ikke husker navnet på. Et meget rart værelse, med håndvask i entreen og fællestoilet og køkkenen ude på gangen. Jeg havde fået kørt nogen af mine møbler derned.

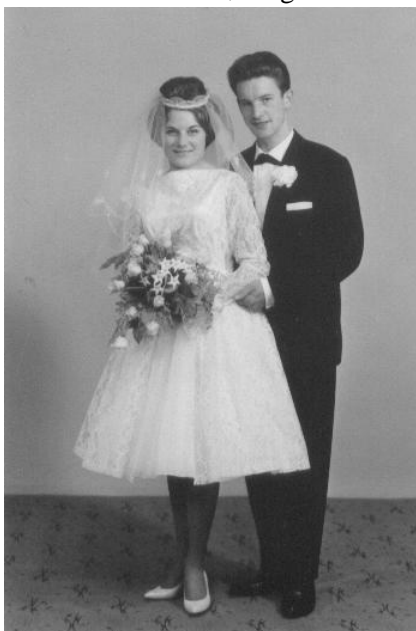
~

Mitzi syntes efterhånden vi var så etablerede at vi burde ringforlove os. Jeg var forelsket så jeg sagde gladelig ja. Dagen blev berammet til Nytårsaften 1962 og skulle ske ved midnat. Det blev forpurret af Eja, Hun ville ikke gå glip af højtideligheden så hun insisterede på at vi satte ringene på hjemme hos dem. Det forgik så på behørig vis som man gør i de finere kredse, og da det var overstået kaldte Hr. Nielsen mig over i den anden ende af stuen, satte sig på armlænet af en stol og sagde: "Hans, da du nu er blevet ringforlovet med MIN datter, så har du fra og med nu min tilladelse til at sige du og Verner". Jeg blev helt mundlam, anede ikke hvad skule svare, men fik fremstammet at det var noget jeg lige skulle tænke over og vænne mig til. Der gik meget lang tid før jeg første gang fik over mine læber at sige du og endnu længere før jeg fik sagt Verner.

Margith havde det på samme måde med sin svigermoder Agnes, en rødhåret satan af en furie, hun var syerske, men mente at hun var dronning af Saba. Margit sagde de og fru Heinrich hele livet.

~

Som sagt så var byen underlagt en religiøs fanatiker. Vi trykte Kirkebladet og andre religiøse skrifter, det var slut med banden og sværgeren sagde de, men det var svært at vænne sig af med. Jeg havde jo, som man altid gør, tilbudt såkaldte indkøbsbajere den første lørdag, og det var helt i orden – men. Da jeg efter fyraften går over på den anden side af gaden i kiosken for at købe øl og vand bliver jeg jo noget nedstirret. Det er lørdag klokken er næsten et og nu skal de have øl hos bogtrykkeren – fy, fy skamme.

Jeg får mine varer og går tilbage og da jeg er midt i gården, ser jeg at rullegardinene er trukket ned for alle vinduer. Døren er låst og bliver først åbnet da de hører det er mig. Vel inde får jeg besked på at sætte mig på gulvet, helt oppe under vinduet, med ryggen mod en radiator, det ene gardin kan ikke rulles helt ned, så når jeg skal drikke må jeg næsten lægge mig på ryggen så ikke flasken stikker op over vindueskarmen. Jeg tillader mig så at spørge hvorfor i alverden al det hemmelighedskræmmeri og får svaret at det er fordi Pastor Bartholdy ikke bryder sig om drikkeri og da vi trykker Kirkebladet risikerer vi at det kommer ham for øre og så vil man nærmest blive bandlyst i kirken om søndagen og i værste fald miste arbejder for kirken. Jeg tillod mig da at antyde at jeg ikke syntes at man kunne kalde en enkelt øl for drikkeri. Men sådan var indstillingen, take it or live it. Men det skulle blive værre endnu.

Lissi og Sten, hun var en utrolig flot pige med det mest pragtfulde røde hår, fyldig og tykt. Jeg havde altid en vældig lyst til at kysse og kramme hende. Men det var jo Chefens hustru.

Jeg var blevet meget personlig ven med Sten og hans forlovede Lizzie og Mitzi havde været med dernede og besøge dem, og er også meget glade for dem. Vi havde mange hyggelige timer sammen. På grund af Jean Petersens sygdom bliver de enige om at gifte sig så hurtigt som muligt og vi bliver inviteret med til brylluppet i august 1962 som afholdes på Jernbanehotellet, en rigtig flot fest. Jean Petersen døde nogle få uger efter under store smerter.

Jeg var begyndt at spise al min mad inde på et rigtig gammeldags pensionat der lå dør om dør med trykkeriet. Det var smørrebrød til frokost og 2 retter om aftenen. God, solid kost, til næsten ingen penge.

Jeg kørte som regel hjem lørdag, men da vi holdt op med at arbejde om lørdagen på grund af timeantallet var sat ned til 46 timer. Så nu kunne jeg køre til Roskilde allerede fredag aften. Jeg var jo nødt til at bo hos Mitzi da mine møbler var flyttet til Haslev. Så den første fredag aften jeg kom, havde jeg ikke advaret Mitzi men ville give hende en ”glædelig” overraskelse.

Hendes far var jo blevet Teknisk Direktør og dermed fået en kæmpe løn, så der var blevet råd til at investere i et nyt og større hus. Det var et vidunderligt hus, lå på den anden side af Roskildevej, på det gamle Sanos grunde. Den fabrik havde Rockwool købt og nu var så direktørboligen blevet ledig. Det var et kæmpehus med fladt tag og Sanos eget produkt, korkgulve, over hele huset. Der var en stor indendørs blomsterkumme og en enorm pejs inde og ude. Alt var meget elegant. Der var en enorm have.

Et meget fascinerende hus med en spændende arkitektur. Haven var vidunderlig. Jeg har desværre ikke så mange billeder fra de år, men her er et af haven.

Nabohuset var en stor gul bygning, hvor der var 2 kæmpelejligheder. Den i stuen sørgede den nye Direktør for at FASTER og Schelde fik. Han fik Schelde ind som alt muligmand på fabrikken. Schelde havde været alt muligt gennem sit liv så han kunne reparere og ordne alt. Han havde de sidste mange år kørt som Falckmand og blev meget brugt til at reparere biler og udstyr når der ingen udrykninger var. Schelde tog sig så af alt udendørs vedligeholdelse, reparation. Af bygninger og inventar og meget, meget mere. Schelde blev for mig et nyt og varmt bekendtskab, han hjalp og støttede alle med sit varme sind, man gik aldrig forgæves. Men faster var og blev en klæbende smigrer. Hun logrede i den grad for Hr. Nielsen uden at det nogen sinde gik op for hende at han hadede hende. Men hun var guld værd for ham, for alle de timer han var væk der kom hun og tog sig af Eja og Esther. Hun arbejdede som ”pilletriller” på Svaneapoteket nede i Skomagergade, på ½ tid, så hun var tidlig hjemme hver dag. Han kunne derfor trygt tage på ”forretningsrejse” og overlade alle problemer til os andre.

Når han så en gang imellem fik for mange problemer kunne han gå fuldstændig amok i hidsighed. Det var især når der samtidig var kommet ekstra regning fra skattevæsenet eller terminerne på huset. Så faldt der brænde ned til Eja, hun forsvarede sig aldrig, trak på skuldrene og gik ud i køkkenet. Somme tider inddrog han mig i debatterne, på den måde at jeg fik en forelæsning i det urimelige at han skulle betale så høj en skat.

~

En gang, nogle år senere, siger han: ”Kan du ikke se det uretfærdige i at jeg slider og slæber dag og nat for at tjene 100.000 om måneden og så kræver skattevæsenet de 70.000 i skat, det vil sige jeg får sølle 30.000 til at leve for.”

Så kunne jeg ikke holde min kæft. På det tidspunkt havde jeg 11.000 om måneden, så jeg fyrede tilbage: ”Jeg vil nu hellere have 30.000 til mig selv i stedet for de sølle 6.500 jeg får når skatten har taget

sit, og jeg arbejder fuldt ud lige så meget som dig, og så har jeg ikke dine aktieoptioner og andre frynsegoder, så kom ikke til mig med den sang.”

Han blev så sur og ondskabsfuld at hans ansigt nær var revnet.

~

På det tidspunkt var han ude i så mange problemer med det nye hus de havde købt i forbindelse med hans udnævnelse. Han havde vel simpelthen spændt buen for højt. Han var begyndt at spise Valium og var blevet dybt afhængig, så en dag blev han gjort opmærksom på det af sin læge, da han opsøgte ham fordi han lige pludselig var begyndt at slå ud over hele kroppen og klø sig næsten hudløs. Den samme Doktor Mortensen som også ukritisk fodrede Eja med for mange piller af alle slags. Så han røg på en kold tyrker og var i lang tid helt urimelig, umulig at omgås.

I dag, så mange år senere, tror jeg at hans største problem med sin økonomi var, at han allerede på det tidspunkt havde en fast elskerinde som var med på hans ”forretningsrejser”. Det kan jo ikke have været en billig fornøjelse, når man vidste hvilken snob han var, når vi var ude.

~

Første kærlighedsproblem med Mitzi

Mitzi havde skiftet job og arbejdede nu hos den kendte frisør Helmersen på Vimmelskaftet, en stor salon med en masse assistenter og elever og kendte mennesker som kunder. Et sted hvor hun virkelig kunne komme til at arbejde med det hun ønskede sig mest nemlig festfrisurer. Hun var stadig et lille guds ord fra landet så da alle de der friske frisør piger var vant til at gå ud og score hver aften var Mitzi jo let at lokke når hendes fyr var helt dernede i Haslev.

De holdt mest til på et nyt insted ude på Pilealle på noget der hed La Cubana. Jeg var der en gang noget senere. Gud fader nogle typer, modecheiker der kun havde et i hovedet at nedlægge flest damer og damerne dem og så blive set med de kendte. Altså ikke et spor anderledes end i dag godt 40 år senere. Jeg havde gennem nogen tid godt haft en følelse af at der var noget hun ikke ville fortælle og hendes mor var også hver weekend underlig tavs. Jeg forsøgte på mange måder at finde ud af hvad der gik for sig men uden held.

Så den pågældende fredag hvor jeg kommer uanmeldt for hendes mor jo lidt af et chok og siger at Mitzi vist nok kommer sent hjem, der var noget hun skulle ordne inde i byen. Først ville hun ikke sige hvad det ”noget” var, men da vi havde spist kan hun ikke tie stille mere, men mener at jeg har krav på sandheden. Mitzi er begyndt at gå meget ud med de andre piger og komme ret sent hjem, somme tider med taxa og somme tider med en fremmed bil der holder i indkørslen i et stykke tid før hun kommer ind.

Jeg aner ikke hvad jeg skal sige eller gøre, men Eja og Esther syntes jeg skal blive og sove, og så må vi se hvad der sker. Jeg går i seng og ligger og vrider mig og hen ad morgenstunden kommer hun så hjem. Jeg hører godt nok bilen, men vil ikke gå ud og konfrontere hende. Ingen tvivl i dag om at det skulle jeg have gjort. Langt om længe kommer hun ind og får et mindre chok over at se mig ligge der. Og hun kan selvfølgelig ikke give nogen som helst fornuftig grund til at sin sene hjemkomst, andet end at indrømme at hun var været på natklub og at hun var blevet kørt hjem af ”nogen” som boede i Roskilde. Hun løj så det kunne ses. Hun lignede noget katten havde slæbt ind, med læbestift smurt ud over hele hovedet, opsvulmede læber, og alle de andre tegn på lidt for heftig elskov såsom alle de masker der var rendt i hendes strømper. Jeg burde have rejst mig op og kørt og lade hende sejle sin egen sø, men dels var jeg stadig dybt forelsket og dels ville jeg gerne vide hvorfor, så jeg bad hende gå et andet sted hen at sove, så kunne vi tale sammen om lørdagen når vi vågnede. Hendes far var ikke hjemme så hun gik ind og sov på hans værelse. Jeg tror egentlig hun skulle være glad for at han ikke var der. Hvis han havde set hende tror jeg han havde smidt hende på porten.

Nu var det jo ikke så let at diskutere alt dette dagen efter med Eja, Käthe og Esther omkring os, så vi besluttede at køre til Haslev og få det snakket igennem. Vi talte og talte på vejen derned og oppe på værelse og det endte selvfølgelig med at vi blev forsonet på bedste vis og hun overnattede. Hun havde fortalt at hun følte sig ensom og derfor gik med de andre ud. Og det med den fyr var bare for spændingen, ingen følelser var involveret, men jeg var ikke sikker på at jeg troede hende. Jeg var stadig ikke bare vred, men følte mig røvrendt og skuffet over hendes utroskab, så hun fik lov til at tage toget tilbage til Roskilde, jeg gad ikke køre hende hjem. Jeg gik jo også der og følte mig ensom og havde ikke foretaget mig noget med andre, men nu begyndte hævntankerne at rumstere.

~

Jeg havde været nede i en forretning og købe mig en flaske Gin, en lille ½ liters og nogle tonicvand. Så når jeg sad på mit værelse tog jeg en dejlig stor drink. Kun én hver aften som jeg nød mens jeg malede. Jeg havde investeret i en kasse med oliefarver, og var begyndt at male. Ideen havde jeg fået af min far der for år tilbage havde kastet sig over den svære kunst. Han malede naturalistisk. Så naturtro at selv hvert enkelt lille blad blev foreviget i alle de forskellige nuancer de nu kunne have på et træ. Han havde foræret mig sit gamle staffeli og en palet. Jeg malede mere abstrakt, havde som barn muntret mig meget med oliefarver og akvarel. Så mit første oliemaleri blev et motiv af udsigten fra værelset. En række husgavle, tage og et rækværk. Jeg har det stadig, det hænger her inde på væggen i stuen i Thailand.

Se nu kommer problemet, jeg havde købt denne flaske og næste dag da jeg kommer på arbejde er der en lidt underlig stemning, som om noget skal siges, men ingen tør rigtig komme frem med problemet. Men endelig for Steen mandet sig op til at fortælle at det er blevet observeret at jeg havde købt en flaske Gin og nu diskuterede man i byen om bogtrykkerens nye faktor var begyndt at drikke i smug og det er jo ikke så godt for et gammelt anset bogtrykkeris renommé.

Jeg blev ærlig talt så mundlam og paf at jeg ikke vidste hvad jeg skulle sige. Men jeg fik da endelig mandet mig op til et mindre raseriudbrud og fik fortalt dem, hvis jeg fortsat skulle arbejde i byen så måtte byens øvrige borgere respektere at jeg havde et privatliv og at ingen blandede sig i det. Det kunne man godt se, men sådan var det nu engang i Haslev og det kunne de ikke lave om på. De måtte bare lægge øre til byens sladdertasker. Det kunne de fortsat bare gøre sagde jeg til dem. Men bland mig uden om jeres sladder. Det ville de respektere.

Nu lå det jo sådan at jeg faktisk ind imellem kedede mig om aftenen så jeg gik en tur på vejene og på hovedgaden som var lige så tom og øde som en vej gennem ørkenen i en Afrikansk stat. Der lå to værtshuse på hovedgaden, nogle værre snaske som jeg ikke ville have besøgt hvis det havde været hjemme. Så en aften går jeg i ren desperation ind og bestiller en øl på en af dem, det viser at være den værste af de to. Der er en tjener som er næsten lige så fuld som de to gæster der sidder og hænger. Jeg får min øl og et glas der er så fedtet og snavset at det er umuligt at drikke af det. Så jeg skyller i bogstaveligste forstand øllen ned i næsten een slurk, betaler og går. Og jeg går direkte hjem. Fandeme om ikke en eller anden på denne øde ørkenvandring har set mig, måske ud ad et vindue, i en forbipasserende bil og fluks gået hjem og ringet til Steen og fortalt at nu er Hans også begyndt at gå på værtshus.

Jeg får historien serveret næste morgen og må så fortælle dem at en til af de sladderhistorier så får de min opsigelse uanset at jeg holder meget af dem alle sammen og er glad for jobbet, så er jeg altså ikke ansat som repræsentant for Helligånden, og at jeg ville skide byens hykleriske, hellige røgelse en lang march og at jeg vil drikke, høre og svire lige så meget det passer mig. Der blev dødstyle resten af dagen og jeg passede bare mit job. Steen som var en underlig, lidt genert type, der på trods af hans militære karriere inden han kom til forretningen ikke rigtig havde den store autoritet. Han kom flere gange i løbet af dagen og var lidt for fidel.

~

Den der episode med Mitzi var ikke rigtig overstået. Når jeg kom hjem de følgende uger kunne jeg mærke at der stadig noget hun skjulte. Det viste sig så også nogle måneder senere, da jeg flyttede hjem til Roskilde, at hun stadig rendte på La Cubana. Så jeg var et let offer for endnu en damefrisør. Hun arbejdede i en forretning der havde bagdør ud til samme gård som trykkeriet. Og når jeg havde været inde og spise på pensionatet gik jeg ind i vores gård og sad og fik lidt sol og frisk luft. Det gjorde Anne Marie så også og vi faldt selvfølgelig i snak. Hun havde lige været forlovet, men kæresten havde slået op med hende, så hun var ikke ret glad. Jamen jeg havde også kæresteproblemer. Og hvad kunne vi så gøre ved det? Ja vi kunne jo forsøge at trøste hinanden. Der var ingen steder vi kunne gå ud i Haslev så vi blev enige om at køre til Næstved og danse. Det gjorde vi og vi dansede tættere og tættere, så meget at vi blev enige om at vi vist havde bedre af at være lidt alene. Så vi kørte hjemad, kunne ikke rigtig holde fingrende fra hinanden så vi måtte stoppe og lige få kysset lidt inden vi kørte videre. Vi endte selvfølgelig på mit værelse hvor vi havde en skøn nat. Jeg havde ikke dårlig samvittighed over for Mitzi.

Næste morgen, jeg var dårligt kommet ind ad døren, så står fru Petersen der. Lidt blussende i ansigtet, aner ikke hvordan hun skal gebærde sig, men det hun bar på det skulle altså ud. NU!!!! Så hun får endelig fremstammet: ”Du havde Anne Marie med hjemme på dit værelse i nat! – Hele byen taler om det her til morgen.”

Så gik jeg i sort. Fik kigget hende dybt i øjnene og sagde: "Lille fru Petersen, hvem jeg har med hjemme på værelset, hvem jeg ligger og knepper med, hvor meget jeg drikker og hvad jeg ellers går og laver af menneskelige, naturlige ting. Det rager ikke dem, det rager slet ikke Deres sladderkællinger af veninder. De har hermed min opsigelse. Jeg forlader virksomheden førstkommande lønningsdag. Og skrub så væk fra mit åsyn, så jeg kan komme i gang med at arbejde."

Hun stak i et hyl og stortudede idet hun småløb ud af døren. Der møder hun Steen som er ved at sætte sin cykel. Han råber til hende hvad er der dog sket, og farer efter hende op i lejligheden. Efter ganske få minutter kommer han ned og spørger om det er rigtigt at jeg har kaldt hans mors veninder for kællinger og at jeg har sagt op.

"Ja, Sten" siger jeg "Jeg havde advaret jer, al jeres indblanding i mit privatliv skulle stoppe, men nu til morgen overfalder din mor mig med en historie fra en af sladderkællingerne. Og derfor bad jeg hende om at fise af så jeg kunne passe mit arbejde, men fremturer du, behøver vi ikke vente på lønningsdagen så kan vi afregne her og nu, og så er jeg flyttet".

Han tiggede og bad, men jeg var ubøjelig, jeg fik fat i en bil via Kay og så begyndte jeg at flytte hjem til min mor. Det havde jeg godt nok ikke hverken planlagt eller særlig stor lyst til, men jeg havde ikke andre muligheder med så kort varsel.

Jeg var på en måde ked af at det gik som det gik. Havde trykkeriet ligget i enhver anden by var det aldrig sket. Alt var gennemsyret af Pastor Bartoldis holdninger. Her var der et fuldgyldigt bevis på religionernes intolerance og snæversyn. Steen var god at arbejde sammen med og vi kunne have fået drevet det til en god virksomhed. Lizzi var også ulykkelig over det skete, men kunne godt se problemerne.

I mange år fremover så vi lidt til dem ind imellem. Vi kørte til Haslev og besøgte dem, de besøgte os. Men de passede ikke rigtig ind i vor store vennekreds. De sad stille og ville ikke slå sig løs (Bartoldi igen tænker jeg). Da jeg senere fik jobbet på Vølund skulle jeg jo bruge nogle trykkerileverandører og tog kontakt med Sten, men han kunne slet ikke finde ud af det der med at lave specielaftaler. Priserne var alt for høje, man brugte Mesterforeningens prisliste, færdig slut. Så det blev ikke til mere. Besøgene ebbede ud da børnene blev ældre, deres to børn begyndte at skeje ud, især datteren. Steen betroede os en dag da vi var der, at hun var begyndt at rende ude om aftenen med fremmearbejder drenge. Det pinte dem meget, og så må man jo tænke på den bornerte by. Efter at han fortalte den historie blev det helt forbi, vi hørte aldrig mere.

Jeg tog, via en forbindelse jeg fik, kontakt med dem her ude fra Thailand. De skrev lidt om dem selv, eller rettere Lizzi skrev. Og jeg fortalte selvfølgelig tilbage hvordan jeg levede nu, og så hørte jeg aldrig mere. Tror de aldrig lærte at forstå at der var en verden uden for missionens højborg.

~

Tilbage til civilisationen

Jeg havde gennem nogle uger haft en fornemmelse hvor alt det her ville ende, så jeg havde sendt en masse ansøgninger til jobs i København, og ved hjælp af alle de guder der holdt hånden over mig i denne hellige stad, så lå der inden ugens udgang et brev fra et sætteri i København om at jeg kunne komme ind og begynde som sætter den 1. juni 1962.

Det var et såkaldt accidenssætteri. Det hed Offsats og lå i Løngangsstræde nr. 26. De arbejdede mest for reklamebureauer, hvortil man leverede såkaldte Barütafryk af satsen. Det kunne være overskrifter eller tekster til annoncer eller brochurer. Vi fik manuskriptet leveret og mange gange sammen med det, layoutet Artdirectors havde lavet. Aftrykkene blev så af rentegnerne på bureauerne, klæbet op på papstykker og når alt så var godkendt så blev der lavet klicheer. Det var den spæde begyndelse på kuglehoved-skrivemaskinerne fra IBM, som var forløberen for Edb's udvikling.

Der var mange fordele ved at arbejde i København, lønnen var ca. 20 % højere end i provinsen. Dagtimerne var det de var, ikke noget med lige at skulle gøre dette eller hint færdigt. Når klokken ringede så lagde man sit arbejde fra sig, færdig slut, så måtte faktor lave resten hvis han havde været så dum at love noget uopnåeligt. Vi typografer kunne da ikke bekymre os om at tegnestuen ikke havde sørget for at bestille i god tid. Vi anede ikke en skid om de store problemer de havde med kritiske kunder og deadlines til blade og aviser. Men OK, hvis de var villige til at betale overarbejdsbetaling så kunne vi jo tale om det.

Så lige pludselig fik jeg råd til en sportsvogn. En dejlig Carmann-Gia, ombygget med en motor til racerløb. Den kaldtes Okrassa og var med to dobbelt karburatorer, skød en fart af 185 km, hvilket var uhørt på de tider. Så når der kom en af de der smartness i deres store BMW eller andet sportsvognsagtig så skulle de lige vise den der folkevogn hvem der bestemte, så sparkede jeg dyret i røven og væk var jeg. Fik den senere omlakeret til Ferrari-rød.

Her er den så, et af de smukkeste billedesign – efter min mening. - Fotograferet hjemme i gården på Københavnsvej.

Årsagen til at den blev omlakeret er en grimme historie om den grimme skrædder i Tåstrup. Det må have været i 1966. Bag ved Lipperts Hotel lå der på den tid en lille park, som nu blev benyttet som parkeringsplads for kunder til hotellet og til den nyåbnede brugs. Ud til Parkvej havde en skrædder fået lov til at have sin forretning, et flot sort træhus. Han var næsten den eneste skrædder i byen, men han var så sær og så ondskabsfuld så ingen gad besøge ham endsige handle med ham. Så var han ikke ond før så blev han

det nu. Eneboeragtig, nusset og langskægget. Da vi blev gift var der ingen ledige parkeringspladser i gården bag apoteket og der ville gå lang tid før vi kunne få en garage, så jeg valgte at parkere ovre bag skrædderen. Der var et ældgammelt, kæmpestort kastanjetræ. Bilen stod lidt i læ men blev dagligt overskidt af fuglelort, så jeg var noget irriteret over at min skønhed blev udsat for det. Der var igennem nogle uger ydermere sket det at nogle katte havde udset taget til mødeplads for deres natlige koncerter.

Dette irriterede skrædderen grusomt, så han fandt i sin visdom ud af at hvis han nu rev og fejede kattelortene sammen og så fordelte dem på karrossen så ville det skræmme kattene. Det eneste han fik ud af det var en umådelig vred typograf. Jeg røg direkte ind i forretningen og gav ham et eftertrykkeligt møgfald. Han var helt uberørt, lod som om han intet kunne høre. Stank som et brændevinsbrænderi og lallede noget som jeg ikke forstod en skid af. Nogle morgener senere, da jeg kom for at hente bilen havde han lagt et tykt lag blade, grus, kattelorte, små og store sten ud over hele karossen og så revet det pænt med en rive. Ikke bare revet plant ud men dybt ned i lakken, han havde så oven i det, lige gået en tur rundt om vognen med riven, så sider bagklap og front havde fået en tur også.

Jeg havde godt set at der var et skilt i vinduet at forretningen var sat til salg, så da jeg kom til døren for at slå ham ihjel, så var der mørkt som i en brøndgravers røv, ingen at se, han havde forladt forretning med alt indbo og varelager og efter sigende rejst tilbage til en lille ø i Smålandsfarvandet hvor han kom fra og han kom aldrig tilbage til byen. Jeg måtte jo finde noget jeg kunne rengøre bilen med og det blev det jo ikke bedre af. Jeg skulle have fotograferet den og også tilkaldt politiet, men jeg var helt stum og handlingslammet. Jeg måtte så finde penge til en omlakering og det var dyrt. Ja skræddere er ikke hvad de var engang.

~

Den sommer i 1962 kørte jeg så min første udlandstur i bil. Kay havde den gang en Volvo 544 som vi drog af sted i. Vor plan var ned over Tyskland til Paris, derfra sydpå ned til Rivieraen og så hjem gennem Schweiz og Tyskland. Vi havde 14 dage til turen. Og vi skulle sove i telte. Det havde Margit og Kay

aldrig prøvet før, så det blev noget af en oplevelse at lære dem at overleve lejrlevets strabadser.

Dette intetsigende billede er kun med for at fortælle, at på den selvsamme tankstation købte jeg nogle år senere to racerbiler til mine drenge da jeg var på job i Padua.

Kay og jeg skiftedes til at køre. Kørte så vidt jeg husker hele vejen til Paris, kan i hvert fald ikke huske den første campingplads, men mener det er et sted i Belgien. Da vi kom til Paris, kunne vi ikke finde campingpladsen, så vi stoppede en motoriseret betjent der stod og snakkede med en kollega, de prøvede at forklare på noget underligt engelsk, men opgav så. Gjorde tegn til at følge, og så satte de i gang. Horn og sirener i bund, og så der ud af. Vi ankom til pladsen med behørig eskorte. Havde 2 overnatninger og fik set lidt (meget lidt) af

seværdighederne inden vi kørte ned til MonteCarlo med stop på en plads ned til den store Loire flod. Derefter kørte vi ind i Italien og fandt en dejlig plads dybt nede af en skråning, hvor bilerne på serpentinevejen lige over vore hoveder kørte som sindssyge. En nat skete der et uheld lige over hvor vort telt var slået op. Hvis ikke et stort træ havde stoppet bilen var den endt nede i hovedet på os. Byen hed Albenga og vi kørte ture

ud i hele området. Stranden var meget stenet, men der var dejligt vand.

Dette billede blev faktisk taget måske 10 minutter før uheldet med Murænen sker. Jeg skulle lige tage dette billede og så komme ud med luftmadrassen.

En dag da vi tumlede på en luftmadras og morede os med at vippe hinanden af, skreg Mitzi lige pludselig højt, meget højt. Der gik nogle øjeblikke før vi fandt ud af at der var noget galt så vi fik hende op på madrassen og så da at hun havde en flænge under højre storetå. Hun skreg højere og højere så vi skyndte os ind. En tysker havde hørt hendes skrig og stod parat. Han tilbød at køre ind til hospitalet, hvilket vi jo var meget taknemmelige for. Inden vi nåede stranden var hende fod svulmet op til næsten dobbelt størrelse og var sort/blå til halvt op ad ankelen. Inden vi nåede hospitalet 20 min. efter var benet dobbelt så tyk og sort til lige over knæet. Vi fik hende ind på hospitalet, og vakte vild panik da vi jo alle var i badetøj. Lige inden for døren kom en procession os i møde, sortklædte og med hulkende kvinder. Det var familien til en afdød, som blev mødt af næsten nøgne, blege nordboere i dyb panik. En sygeplejerske kom ilende og vi fik på en blanding af tegn og flere sprog, gjort hende klar over problemet. Så gik det stærkt, Mitzi op på et operationsbord, skåret såret større, så blodet fossede ud, og så ellers nogle skud med et eller andet. Hvad, var der ingen af os der forstod.

Hun havde trådt direkte på snuden af en stor Muræne og fået al giften i et hug. Hun havde så ondt, så hun led frygteligt og de næste mange dage levede hun kun af smertestillende piller. Den eneste kur lægen kunne anbefale var at sætte foden i en stor gryde og så lade vandet blive så varmt så foden faktisk blev kogt. Dette skulle gøres 2 gange om dagen i en uge. Mitzi klarede det én gang, så sagde hun stop. Hun led under smerter i næsten 3 måneder og et meget opsvulmet og blåsort ben.

Fra Albenga kørte vi så op over Sankt Gotthard og overnattede på en plads højt oppe der var så satans koldt så vi måtte nøjes med eet telt. Badet næste morgen gik vi let hen over, det var i den rindende flod med iskoldt bjergvand. Nok var vi nordboere og af Viking-æt, men der må sku være mening med galskaben. Da vi kørte gennem passet, midt i den varmeste sommer i mands minde, så sneede det, endda meget stærkt. Vi læste, da vi var kommet hjem, at kort efter vi var kørt igennem, måtte de lukke passet på grund af sneen. Så derfra kørte vi i et stræk hjem. En dejlig ferie.

~

Det er en lærling med ryggen til, Erling i midten og bagerst Ras. Det må være omkring jul da der jo er "pyntet op". Det er noget af min arbejdsplads man kan skimte i forgrunden.

På Offsats arbejdede der nogle friske gutter som Mitzi og jeg fik et godt og langvarigt venskab med. Bl.a. Ras (Kaj Rasmussen) der var gift med Grethe, Erling der var gift med Else, det var de eneste som jeg ville omgås privat. Men vi så da de andre med mellemrum.

Jeg kunne jo sagtens invitere nogen med hjem til mit værelse i Roskilde det kneb straks mere med Mitzi og hendes antisocialistiske far, han

ville have fået føl, hvis han skulle have plejet omgang med flere af de røde lejesvende. Alle typografer blev jo over en kam betragtet som fødte ind i kommunistpartiet. Havde det været sandt havde det været Danmarks største parti den gang. Det havde været rigeligt med hendes 18 års fødselsdag og svendegildet.

Grethe hygger sig med Sorte – bagved de den gang, meget moderne Gjøl trolde. De blev senere sat ud i min bils bagrudd.

Vi har inviteret på den nye dille, OSTEBOARD, se min nye radio, højeste mode den gang, et B&O produkt.

Ras & Grethe boede i Rødovre i en lille lejlighed og Erling og Else ude ved Utterslev torv. Vi fik mange gode fester stablet på benene. Vi tog på campingture og besøgte Ras & Grethe i deres sommerhus oppe omkring Kalundborg. Ras havde sukkersyge og gik en gang imellem i coma, så måtte vi jo træde hjælpende til, vi havde altid et stykke sukker parat. Ras var en stille rolig fyr med en lun humor. Erling var noget af en gadedreng, ærkekøbenhavnerv som man sagde. Han kom fra Berlingske Tidende, så han var aldrig mundlam, kørte for det meste helt efter lovens bogstav, hvis der skulle laves noget ekstra så var det uden om tariffen. Ingen af cheferne turde sige ham i mod da han var en knaldende dygtig håndværker og umådelig hurtig.

~

Mitzi var jo faldet noget til ro nu jeg var flyttet hjem, så hun kom ikke mere på natklubber. Hvordan hun havde det med det ved jeg ikke. Hun mente på et tidspunkt jo at vi skulle ind på La Cubana sammen med Margith og Kay. Så en aften kørte vi så derind. Det blev en noget beklemmt aften for Mitzi, for alle hanhundene havde jo svært ved at acceptere at hun nu havde fast fyr på, så hun insisterede på at vi kørte hjem igen eller i hvert fald et andet sted hen. Noget flovt må jeg sige på hendes vegne.

Vi har mødt en masse nye mennesker gennem hendes arbejde hos Helmersen. Mange af dem er umådelig spændende typer. Og de fleste af mændene er unægtelig bøsser. Mange af den ret ulidelige i deres opførsel og væremåde. Overdreven feminine i deres gebærder og tale. Først da jeg år senere kommer til Thailand møder jeg tilsvarende typer – herude kaldes de Katoy. De er i de fleste tilfælde hermafroditter, men mange har så via deres levevis skaffet sig penge til kønsskifteoperation.

En af de mest spændende jeg mødte er Tage Fransen, senere bliver han Dronningens private frisør. Han bor sammen med en Steward fra SAS som jeg ikke husker navnet på. Men da jeg senere begynder på alle mine forretningsrejser møder jeg ham jævnligt på diverse fly. Kendetegnende for den type mænd er at de altid er umådelig kreative, så deres hjem er bare en overdådighed af ideer og nytænkning. Der var mange andre, men navnene er gået tabt. Vi havde det tit meget morsomt. Margit & Kay var lidt jaloux og misundelige ind imellem da de kun i meget få tilfælde blev inviteret med, og da de ikke selv var dem der opsøgte og prøvede at finde andre at omgås var og blev de i alle årene fremover delvis ensomme.

~

Et mellemspil

Nu er der så lige pludselig sket en hel masse omkring mig her i Thailand. Hvilket har betydet at jeg faktisk er gået i stå med denne bog.

Der er så mange der har taget røven på mig at jeg føler mig træt og udkørt. Er meget skuffet over en del mennesker jeg har mødt herude. Men har så til gengæld mødt andre her i byen – også på nettet - som har rost mine skrivelier så det får mig til at tage opgaven alvorligt. Det kan jo hurtigt blive for sent så jeg ender i samme situation, at historierne som min far og mor aldrig fik fortalt mig, går i glemmebogen igen.

Har fuldstændig mistet skrivelysten, og først her i slutningen af juli 2008 får jeg taget mig sammen. Jeg startede med at gennemlæse hvad jeg har skrevet de sidste gange jeg havde siderne åbnet og så rette til.

Syntes egentlig selv at det er blevet meget godt, men der er jo lang vej igen til år 2000.

Og så har jeg tabt tråden! Nåh mon ikke det lykkes at komme i gang?

~

Nå ja, der skete vel egentlig heller ikke så meget mere i de år, andet end en ny tur sydpå næste år i 1964 med Margit og Kay og denne gang i en Volvo Amazone men stadig til Albenga og så hjem over Østrig.

Inden vi forlod Albenga var vi henne i en autoforretning for at købe et fanfarehorn til min Carmann Ghia/Okrassa. Vi havde hørt forskellige biler på gaderne hjemme med sådan et horn, så nu ville jeg også have sådan et sportshorn. Det blev med fanfaren fra River Kwai March. Da vi endelig nåede hjem var der fra politisk hold lavet en lov der forbød sådanne horn. Men Kay og jeg mente nu nok, især Kay at han godt kunne montere det uden problemer, og med en ekstra afbryder så hvis man skulle blive stoppet så havde jeg en kontakt på panelet til at svitse fra alm. til fanfare.

Problemet var blot at brugsanvisningen var på Italiensk, så der blev en del hovedbrud for at løse diagrammet. Især nu der skulle indsættes en ekstra pol. Dagen/aftenen oprandt hvor vi skulle montere, det var en fredag efter fyraften. Vi lånte værkstedet oppe i gården ved Margits salon af Sven Grue. Efter adskillige timer opgav Kay. Var faktisk på sammenbruddets rand. Alt blev udsat på ubestemt tid, vi var sultne, trætte, men da jeg selv var lidt utålmodig for at få ryddet op i det ledningsvirvar der var i kabinen og i motorrummet, gav Kay sig så, og vi gik så i gang igen næste dag. Brugte det meste af lørdagen, lørdag aften og først langt over midnat lykkedes det, ved slet og ret et held at forbinde to ledninger i en combination vi ikke havde prøvet før. Det var en bidende kold vinterdag, så vi var gennemfrosne da vi endelig kunne køre hjem i seng.

Men hvor vi dog stolte over resultatet. Da jeg solgte bilen blev det afmonteret og lå i en kasse de næste mange år, indtil Kay fyldte 50 så fik han det i fødselsdagsgave til sin Porsche. Han fik det aldrig monteret, tror han var skrækslagen ved tanken om en ny gang problemer under montagen. Det diagram vi havde tegnet den gang for at have det i erindring var blevet delvis ædt af mus og fugt og dermed ubrugeligt.

~

I Wien spiser de 3, én af de sidste dage på en lokal kro, en tallerken med forskellige pølser. Jeg spiste noget andet, heldigvis – fordi, samme aften/nat bliver de alle ramt af rendeskid. I hel ufattelig dimension. De er helt færdige, så vi beslutter at køre hjem.

De er så afkræftede, kan ingen ting, så jeg må pakke lejren alene, læsse bilen og så ellers derudaf. Med stop alle de steder der er mulighed for at sidde ugenert. Kører så uafbrudt til færgen uden stop omkring kl. 03.00 om morgenen. Kan dårligt hænge sammen af træthed, så da toderen på den danske side spørger om vi har noget at fortolde siger jeg klart NEJ! Har glemt alt om, at vi bag i bilen har en stang cigaretter for meget + en flaske champagne og så en underlig lille krukke, måske en ½ liter, ikke mere. Vi har købt den nede ved Gardasøen, med en lokal speciel vin, som vi skal nyde når vi kommer hjem. Tolderen tror af én eller anden grund ikke på mig og beder mig åbne bagagerummet og det første han ser, er cigaretterne, han beder mig stige ude og jeg prøver stille og roligt at fortælle ham om de 3 syge i bilen og det hele er en forglemmelse.

Han er helt kold, fuldstændig følesløs, enten fordi vi var de eneste der var med den færgen og dermed de første efter en lang nattevagt, så noget skulle der ske. Han tilkalder makkeren og de beder de 3 komme ud. De kan dårligt hænge sammen og må sætte sig på kantstenen. De skal dog først tømme alle lommer, ligeså skal jeg. Derefter skiller de bilen systematisk, tager alt ned af tagbagagebæreren, skruer dørpaneler af og meget mere. De finder så kun den stang cigaretter, champagnen og den lille likørflaske. Nok til en forholdsvis stor bøde for forsøg på smugling og så værst af alt. Da de nu har fundet kontrabande er de ikke pligtig til at hjælpe med at rydde op.

Der sidder så 3 dødssyge mennesker, helt handlingslammede, en enlig, dødtræt ung mand der må samle bilen igen og pakke, alt imens 2 store granvoksne mænd står grinende og diskuterer sådan nogle skide Københavnerne på ferietur, der tror de kan snyde etaten. Bureaukrater når de er værst. Havde jeg ikke været så træt og modløs havde jeg sku læst dem teksten.

Det mest åndsvage er så, at en aften lang tid efter, skal vi så smage på den spændende likør. Margit og Kay kommer hjem til Mitzi hvor Eja, Esther og Hr. Nielsen også er der. Jeg må ud i køkkenet for at finde en god kniv for proppen er dækket af et rødt laksegl som er så tørt at det nærmest smuldrer, kniven smutter og der er en rimelig flænge i min pegefingertip som så først skal forbindes, dernæst så skal proppen lirkes op, den er så lille og smal at en almindelig proptrækker er for tyk, så Hr. Nielsen må finde noget andet der kan åbne. Imens er de fine glas fundet frem. Små forgyldte sherryglas. Endelig ryger proppen.

Under hele processen har det godt nok undret at jeg ligesom ikke har kunnet føle nogen skulpen fra dunken. Og ganske rigtig da jeg skænker op, sker der ikke en skid – IKKE NOGET SOM HELST – først da jeg hysterisk ryster dunken falder en enlig død flue ned i det første glas. Det var den smuglervin.

Men flasken pyntede i mange år i vindueskarmen hjemme hos Eja med en enlig plasticrose.

Margith, Käthe og Kay i stuen i Hedehusene. Møblerne var en skønsom blanding af alle mulige stilarter. Faktisk meget smagsløst, men det var jo lige som om at Hr. Nielsen havde tabt lysten til i det hele taget at bo der. Og Eja var for træt.

~

Kay var blevet udset til at komme på efteruddannelse på en flybase i Texas, hvilket han glædede sig meget til. Men da de forudså en lang afsked på 6 mdr. besluttede de sig for at blive gift, også fordi hvis der nu skulle ske ham noget så fik hun hans pension som efterhånden

beløb sig til mere end en million allerede den gang. De brugte en del af deres opsparing på at købe en salon til Margit på Hovedgaden i Hedehusene. Det var en del af en lejlighed, hvor de så fik et lille rum bag ved som kombineret stue og soveværelse. Brylluppet blev holdt nede hos Margits forældre og var en dejlig fest og få dage efter rejste Kay så. Vi fik et par breve derovre fra, det blev en stor oplevelse for ham og meget lærerig. Han gik så, fra han kom hjem, til at blive seniorsergent, med en meget større løn og med ret til at uddanne kommende flymekanikere. Denne gang blev han flyttet til Værløse og kunne så komme hjem hver aften undtagen når han havde vagt. Han havde jo lært at drikke Whisky, så da han kom hjem skulle vi smage hans hjembragte Canadian Club og nogle store cigarer. Det blev vi meget svimle af og måtte lægge os ind på gulvet i salonen for at blive svimmelheden kvit. Det hjalp efter en god lang nattesøvn. Men for satan hvor var vi stive i leddene da vi vågnede, og en smag i munden som en død kat var krøbet ned med halen først.

~

Kay har en kusine Anne der er gift med Jørgen, en fyr der arbejder med noget omkring ølflaskeindkøb og genbrug på Carlsberg, så via dem bliver vi inviteret med til noget der blev kaldt Vinfest. Det blev holdt oppe på det daværende Kystens Perle på Strandvejen. En ufattelig fin fest, men også sindssygt dyrt for en almindelig arbejder, jeg tror helt sikkert at vi 6 var de eneste plebejere i det selskab. Men Jørgen kunne åbenbart spillet, han var iført mavebælte både på cigar og smoking. Det blev arrangeret at vinhandlerlauget og diverse andre store sponsorer bl.a. Carlsberg og de store vingrossister. Det var med smoking, så jeg måtte ude og leje snobbehabit, for første gang i mit liv. Følte selv jeg lignede noget fra en tegneserie. Det var godt nok med blandede følelser at jeg sagde ja til at deltage. Hotellet var den gang ejet af den store hotelkonge Oscar Petersen og hans sangerinde kone Lys Asia, så det var fint selskab hele vejen igennem.

Under den mange retters menu der blev serveret sammen med udsøgte vine ad libitum, der blev utrukket præmier ustandselig på det nummer der var påtrykt bordkortet. Og selvfølgelig så blev lille jeg kaldt på scenen tre gange, med tre flotte whisky og vinpræmier til følge. Ikke et øje ved vores bord var tørt for misundelsens tårer. Så de følgende år måtte jeg igen ud og leje smoking indtil jeg så købte min egen nogle år senere. Den dummeste investering jeg nogen sinde har gjort, for allerede året efter var det slut. Hotellet gik på røven og der blev ikke flere fester. Man kunne åbenbart ikke finde et sted der var lige så egnet. Så smokingen hang i skabet i adskillige år indtil jeg måtte smide den ud, også den havde krøbet til en ufattelig lille størrelse.

Mitzi, Käthe og Eja en sommerdag på terrasse på Københavnsvej 465. Pejseren i baggrunden var så vidt jeg erindrer kun i brug en 2-3 gange i de år Eja levede. Der blev aldrig investeret i nogen behagelige og smarte havemøbler.

Aldrig mere typograf – eller....

Arbejdet på Offsats havde jo åbnet mine øjne for, at der var en verden uden for typograffaget, så jeg havde søgt et job på flere reklamebureauer i byen. Det blev hos Ulrich & Parrild Reklame nede i Landgreven oppe på 6. og 7. etage, at min lykke blev gjort. Jeg blev ansat som Produktionsassistent. Vi var 3 i afd. Chefen Vagn Jensen en gammel veteran fra bureauverdenen som kendte branchen fra enhver vinkel.

En helt ny verden åbnede sig for mig. Ikke noget med faste arbejdstider, frokost når man fik tid, men dejligt inspirerende miljø. Jeg skulle jo lære alting fra bunden. Bare det at skulle tale i telefon var noget af et chok. De få gange jeg i virkeligheden havde brugt en telefon, havde jeg talt med min far eller mine damer fra diverse telefoner eller med kunder og leverandører på mit lærested, var det rene vand.

Min første samtale kom, heldigvis mens min kollega Kjeld Andersen var gået til frokost, så jeg måtte jo løfte knoglen og fik så nogle tekniske spørgsmål fra en eller anden leverandør som jeg ikke kunne svare på, var faktisk meget flov over min uvidenhed, men fik da fremstammet at jeg var helt ny og grøn så jeg bad om at måtte ringe tilbage.

En produktionsmand på et bureau betød den gang en person der viste alt – **og jeg mener alt** – hvad der var at vide inden for den grafiske verden og meget mere til om alt muligt. Så jeg måtte i gang med at opsummere min lærdom på alle de nye teknikker, læste en hulens masse faglitteratur, besøgte virksomheder af alle arter og slags. Det var jo reklame i al sin magt og væld så man kunne komme ud for at skulle lave noget med plastic eller metal eller træ eller noget helt femte, ergo måtte man vide noget om materialet og fabrikation og priser og leveringstider. Jeg sugede til mig og fik efterhånden tag på det. Og blev mere og mere glad for mit valg.

De to ejere Ulrich & Parrild var som fra hver sin planet. Ulrich den gamle tennisspiller kendt af enhver sportsentusiast, fader til de senere så berømte brødre, hvoraf den ene, Jørgen, jo blev fader til Lars fra Metallica, som jeg har hørt rumle i sin mors mave mens jeg arbejdede for hans Bedstefar. Ulrich var så dejlig jordbunden nærmest jovial, han overlod sine kunder meget hurtigt til mig så jeg måtte rundt i byen og snakke med Saga Mink, OP-Travel og nogle andre som han havde bevaret som sine personlige kunder og dermed indgik de ikke i bureauets portefølje.

Parrild var en rigtig reklamemand med skræddersyet nålestribet habit, matchende slips og skjorte. Typisk amerikansk uddannet. Alt var perfekt. En lidt kold, hovskisnovski person, men altid fair.

Der var ansat en del konsulenter som hver havde deres kundekreds, som så blev delt mellem Kjeld og mig. Keld var en veteran på 4 år så han viste jo meget, men han var så til gengæld umådelig højrøvet over sin viden, og ikke meget for at give den videre til det lille guds ord fra landet, så jeg brugte albuerne hvor jeg kunne komme til det.

Jeg blev ud over Ulrichs kunder tildelt bla.a. Hellesen Batterier, Johnson & Evinrude bådmotorer, en god del Nestlé produkter, og så Unilever som var på vej ind på dansk grund. Chevron som var på vej til at starte op. Seven-Up og Coffee-Mate og ikke at forglemme Shell, som var en afdeling i afdelingen, så jeg havde nok at se til, hver eneste dag.

Når konsulenten kom hjem med en opgave, så blev den briefet til mig, måske sammen med Artdirector og en tekstforfatter. AD besluttede så hvem af de kreative der skulle have opgaven hvis han ikke selv lige rystede en ud af ærmet her og nu.

Jeg var ansvarlig for de opgaver der sorterede under mig, med kvalitet, leveringstider, priser og meget mere. Nogle gange måtte jeg med ud til fotografen og så stå inde for at optagelsen forløb som AD'eren havde ønsket. 2 situationer står stadig dybt prentet i min hukommelse.

Jeg havde fået som opgave at skulle lave en ny pakning for Knorr's Kyllinge bouillon- terninger. Vi står ude hos fotograf Bror Bernild og prøver og prøver at få et godt skud i kassen. Intet ville lykkedes. Hans dame der tog sig af servering for ham selv og personale havde kogt suppe hele morgenen på den gode gammeldags facon. Når det blev øst op så det ud som en god suppe skal, men på linsen i kameraet lignede det noget der var løgn. Ingen bobler og alt det der viser at en suppe er god. Jeg var jo rimelig ny i branchen så jeg kendte kun få af de tricks man bruger for et godt skud, f.eks. at sprøjte lim på et glas for at duggen skal blive hængende. Vi havde prøvet at sætte suppen i fryseren og sprøjte lak, ja vi havde prøvet meget. Så kom Vagn Jensen, han ville lige se hvordan jeg klarede sådan en opgave. Han så problemet med det samme, sagde: "Et øjeblik drenge", tog tallerkenen, gik ud på toilettet lukkede døren,

kom ud få minutter senere og suppen så endnu bedre og mere indbydende ud end før. I linsen var det bare helt perfekt. Så der blevet lavet en masse optagelser, så vi var sikre på at alle belysninger var perfekte.

Alle de andre fotografer der var hjemme, kokken, Bror Bernild og jeg var jo revnefærdige af nysgerrighed og spurgte så Vagn Jensen om fidusen. Nu har man ingen hemmeligheder i den branche så kan man ikke overleve, så Vagn sagde: "Pis!" "Hvad mener du?" spurgte jeg. "Ja jeg pissede såmænd bare ned i suppen, så var den der". - Indtil jeg forlod Danmark i 2003 så jeg hver gang jeg passerede hylderne med Knorr's den lille karton med det foto, så det vil sige at indtil da var det stadig i brug. Gu' ved hvad de havde sagt hos Unilever hvis de havde kendt sandheden?

Nogle år senere, da bureauet var blevet til J.W. Thompson, var jeg blevet lidt mere dreven og havde lært lidt mere, da skulle jeg ud og fotografere til en annonsekampagne for Imperial Leather håndsæbe. AD'eren havde valgt den tids hotteste fotomodel, en smuk pige der hed Denise LeDan. Hun skulle sidde i et gammelt træbadekar i noget der skulle ligne en kolonihave, med en gammeldags vandpumpe i træ, med vippestang. En ren atelieropgave som det havde taget dage at bygge op. Da alt var perfekt blev Denise tilkaldt. Hun klædte sig ugenert af, kun iført små meget pikante trusser satte hun sig så i badekarret. Vi fik sat lys og alt var faktisk helt i orden, så siger AD'eren at han ikke var tilfreds med hendes bryster. Hun skulle sidde med venstre hånd løftet med en lille blomstret vandkande mens hun så lod vandet løbe ned af kroppen. Man kunne så lige ane brystets runding under den bøjede arm. Det var jo før pornografiens ophævelse så man skulle passe meget på ikke at vække forargelse. Hver gang hun løftede armen fik hendes bryst en kedelig tendens til at falde lidt ud til siden efter AD Arnes mening. Jeg personlig var nu dybt fascineret af både form og figur, men måtte jo bøje mig for overmagten. Så jeg måtte udtænke noget. Fandt så en stige. Monterede en tynd fiskeline på hendes bryst med noget plaster og så stod jeg oppe på stigen så når fotografen "skød" så hejsede jeg brystet op til den perfekte bue.

Det blev en meget flot annonce som kørte over flere år i alle blade og magasiner, så hver gang jeg så den kunne jeg stille sige til mig selv: "Ja, ja unge Sønder det er dig der har lavet det bryst så formfuldendt". Kan faktisk, lige nu når jeg skriver dette, fornemme hvordan det var at holde det i hånden mens jeg satte plasteret på og tog det af. Jeg fik et langvarigt minde om den dag. Vi tog yderlige nogle modelbilleder af Denise som hun skulle bruge til sit katalog. På det ene står hun forførende og pikant kun iført sine trusser, hun læner sig op af en gammel piedestal. Jeg fik en kopi. Og flere år efter fik jeg overtalt Mitzi til at lave en fotostat på ca. 1x2 meter. Det blev hængt op i soveværelset. Der hængte det i mange år, indtil Mitzi blev træt af det, jeg syntes det var synd at smide det ud. Så Kaj Møgelberg fik det til hans kones store forargelse, da også han ville have det i soveværelset.

A propo AD'eren som hed Arne, han blev en god ven, som jeg skrev sammen med da han rejste. Det viste sig at han var blevet gift med en af mine gamle skolekammerater fra Roskilde, som vist nok hed Birthe Binder, hendes far var vognmand og de boede på Vindingevej ved siden af en anden god skolekammerat som hed Jørgen, så jeg havde leget meget med hende da vi var 7-10 år gamle. Arne fik lyst til at prøve nye veje, så de investerede i en husbåd som de ville sejle Europas floder tynde med. De endte i Amsterdam hvor han var nødt til at finde sig et job, som han fik på J.W. Thomsens datterselskab nogle år senere.

~

Tegnestuen som lå nede på 6. etage var en daglig fryd at komme ned i. Her sad, lige neden for trappen den senere så berømte Povl Dissing, han lavede alle opgaver for Shell, men var røget i et sort hul, da Esso lige havde lanceret kampagnen "Put en tiger i tanken". Den kampagne stjal næsten alle andre selskabers inklusive Shells kunder, så Povl brugte dage og uger på at udtænke nye ideer, som alle blev forkastede. Husker ikke hvad hans forsøg endte op i andet end det var noget med et andet dyr. Ved siden af ham sad Jacob Kristensen som var rentegner og ovre i kroen foran en stor åben kamin sad Koppelgaard, han var delvis kreativ og delvis rentegner.

I den anden side af rummet sad Leni, en smuk norsk jente med den mest smittende latter som lød som smukke bjælder der klinger højt oppe på sæteren i Norge. Hende forelskede jeg mig i fra dag et, men gjorde aldrig noget forsøg på erobring – desværre, hun havde været det værd. Siden den gang har alle norske kvinder været mit ideal. Bag ved hende sad så tegnestuens sidste års elev, Dan Frederiksen, han var søn af trommeslager Frederik fra Svend Asmussens orkester, og havde faderens smil og venlige sind.

Det var jo en del af en herskabslejlighed så fra tegnestuen gik man ud i entreen der lå et lille køkken som blev brugt som mørkekammer, og så tre rum, hvoraf et blev brugt til kontor for Shell-gruppens kontaktfolk og tekstforfatteren Margrethe Skov, som senere fik et stort job på Shell og senere på

Carlsberg som kommunikationschef. I det andet sad en meget kreativ fyr der hed Bjarne Gru og de det andet sad Sven Mohr, som også var meget kreativ.

~

Bjarne tegnede en dag, sådan i løbet af få minutter med kuldstift, et vidunderligt billede af en gorilla. Det måtte jeg simpelthen eje, så jeg fik tinget mig frem til en god pris, det hængte på væggen i de rum hvor jeg nu kunne få lov til det af Mitzi da vi blev gift, fulgte mig i mange år, men endte på loftet – desværre. Mener at have hørt at Bjarne bor et sted her oppe i Nordthailand, vist nok i nærheden af Chang Mai, men herude har man ikke sådan som hjemme i DK vejvisere, så det er ikke så nemt at finde ham.

~

På væggen ud mod Landgreven var der kun store vinduer med en vidunderlig udsigt over byens tage og via en bred dør gik man ud på en bred tagterrasse der lå i en vinkel ud mod St. Kongensgade. Om sommeren sad vi her og spiste hvor frokost under store parasoller. Om vinteren skinnede lyset fra den store kamin ud på sneen. Den dag Prinsesse Margrethe havde proklameret sin forlovelse med senere Prinsegemal Henrik, skulle de køre i kortege gennem byen. De ville passere lige nede i gaden, så de kreative hoveder fil hurtigt banket nogle dannebrogstegn sammen og alle hullemaskiner blev tømt, makulaturmaskinen fik lige en ekstra gang papir og blev så også tømt, så da kortegen kom forbi stod alle mand parat med hurraråb og lavede tikkertakeparade. Få splitsekunder efter ringede det på døren, det var sikkerhedspolitiet der lige ville advare os mod faren for optøjer hvis hestene gik amok. Så det var en kold tyrker.

Her i de kreative afdelinger smittede denne kreativitet af på hele min holdning til alt og alle. Meget inspirerende at arbejde sammen med de gutter, så mine kreative evner fik lov at blomstre med og vi skabt en masse god reklame sammen.

Efter nogle måneder hvor jeg er faldet godt til, prøvetiden er forløbet til alles tilfredshed sker der det at Dan vil skabe lidt stemning på sit tegnebord. Han falder over en plasticbeholder der er opdelt med et flytbart skille rum, investerer i en pumpe og 2 Kinesiske Kampfisk. Han anede ikke en skid om akvariefisk, så inden 20 minutter havde de to fisk ædt hinanden. Han havde jo ikke sat skillerummet ned, troede ikke to artsfæller åd hinanden. Den ene helt død og næsten opædt, den anden skambidt så kun en del af kroppen trimlede rundt i det blodige vand. Dette fik hans kreative sjæl til at udtænke en plan. Indkøb af to nye fisk, om mandagen, tirre dem i løbet af ugen, indgåelse af væddemål, og 2/3 del af puljen der gik til vinderholdet skulle fordeles ligeligt mellem investorerne og den tabende del skulle så bruge resten til øl, vin og indkøb af nye fisk næste mandag. Og så offentlig kamp fredag lige før fyraften.

Så tænkt så gjort, den kommende fredag blev skillerummet fjernet og fiskene røg efter lidt tid i totterne på hinanden, og så var det bare at vente på udfaldet. Et noget makabert sceneri, men på en måde fascinerende at overvære. Kunne vel godt forstå romernes indlevelse, når de overværede gladiator kampe i det gamle Rom. Resultatet på alt det blev så at man løb ned af køkkentrappen til Irma på St. Kongensgade og indkøbte det fornødne. Og selvfølgelig blev det sent inden jeg nåede toget til Roskilde og jeg måtte ringe og fortælle at jeg ikke nåede til Hedehusene den aften. Det nåede jeg heller ikke næste fredag og næste og næste.

Alt udviklede sig mere. Povl havde investeret i en citar, indkøbt hos en antikvitetshandler i Gothersgade, der fulgte noder med, med gamle russiske/ungarske sigøjnersange. Povl var begyndt at frekventere forskellige spillesteder i byen og optræde med gamle børnesange, bla.a. den berømte ”Gi’ mig en hest mor”, han havde lært den gamle folks-, og bluessanger Shel Silverstein fra USA at kende, så han havde lært ”19 minutter igen” og fordansket den. Så nu havde vi musikledsagelse til fredagen show, Koppelgaard blev inspireret til at lave et sæt orgelpiber af forskellige typer paprør, lavede diverse mundstykker og brugte sprøjten fra airbrush fra iltflasken som kraftkilde. Vi andre brugte så diverse til trommer. Povls venner fra klubberne begyndte at dukke op med deres guitarer. Benny Holst, Tommy Sebach, Krølle, Freddy Fræk, Cæsar og mange flere, det blev til det rene jamsessions og det var meget svært at løsrive sig.

I begyndelse kunne Mitzi godt se det fascinerende i det jeg fortalte, men da hun jo stadig havde sine egne oplevelser med pigerne fra Helmersen og La Cubana i frisk erindring så var hende tolerancetærskel ikke så stor. Så en dag fik jeg sat kniven for struben – enten kom jeg lige hjem hver fredag – ellers? Sammenkomsterne endte nu meget kort tid efter alligevel. Povl havde besluttet sig sammen med sin daværende kone at tage et Sabbatår, og havde købt en VW-Kleinbus. Den skulle de køre ned igennem

Europa, sejle over ved Gibraltar og derfra igennem landene langs Middelhavet over til Israel hvor de så ville i kibbutz en tid, hvorefter de ville køre op gennem mellemøsten via Tyrkiet og så hjem.

Mens de er væk sker der det at Povl bliver ”Verdensberømt”. Hans version af ”Gi Mig En Hest Mor” bliver uropført i et musikprogram og straks deles landet i et had/kærlighedsforhold til Povl. Store debatter i alle aviser, og alt imens folket skændes, tikker kasseapparatet med Kodakafgiften indsat på Povls konto. Ingen kan få fat i Povl sådan lige her og nu, så der går lang tid før han via poste restante får meddelelse om sin popularitet. Så da han hører dette, sælger de alt et sted nede sydpå og flyver hjem. Lander og opdager at han faktisk er millionær. Han bliver mere og mere og mere populær, men på intet tidspunkt bliver Povl en krukke, han er og bliver den evigt smilende, glade dreng. Jeg møder ham mange gange gennem årene og hver gang med tætte knus og kram og mange gode samtaler. Sidste gang jeg ser ham er i Tivolis ViseVershus, hvor jeg sammen med en journalist fra Tåstrup og så Per er inde for at høre ham. Da Povl og Benny oppe fra scenen får øje på mig er det jo med en lille fanfare flettet ind i det igangværende nummer, Povl får sunget: ”Der kommer jo Hans” i en eller sammenhæng med Svante og ikke et øje er tørt. Per og journalisten kender ikke forhistorien, så de er synlig imponeret at deres bekendtskab kender så celebre personligheder. I pausen kommer Povl og Benny lige ned og hilser inden de skal ind bagved og puste ud. Men vi får da udvekslet de obligatoriske knus og kram.

Ikke nok med at vi blev efter fyraften, men flere af de ansatte inviterede os andre hjem i privaten. Mitzi blev også inviteret, men var kun med hjemme én eneste gang. Det var ikke noget for hende. Hun var og blev kun til sammenkomster med andre damefrisører. Så der skulle jeg altså absolut med. Hvis jeg protesterede blev hun pissesur. Jeg ville jo gerne at vi skiftedes lidt til at se forskellige typer af mennesker og ikke denne ensidighed. Der er jo det ved, at når frisører er samlet så er det eneste der diskuteres – HÅR, MODE, FRISURER – og intet andet. Det skete nogle gange gennem årene at vi var nogle mænd der protesterede, bad dem om at stoppe med denne evindelige kredsen omkring deres fag. Især Kay og jeg var meget påpasselige når vi var sammen, så snart de begyndte på deres hårsnak så prøvede vi ihærdigt at få dem stoppet. Det kunne så hænde at de lyttede og vi kunne beskæftige os med verden omkring os. Men der gik ikke mange minutter, så var de tilbage i sporet.

Faget frisør, enten det nu er dame eller herre, så er det et meget selvcentreret fag. Alt drejer sig om en selv, og om man nu er up to date, i tøj og stil. Endnu engang, hvorfor jeg accepterede det? Thja, vel igen på grund af min forelskelse. Der skete ikke en eneste ændring af lige netop det igennem alle de 41 år vi kendte hinanden. Det blev endnu værre da Mitzi solgte salonen og kom ind på Frisørskolen.

~

Dan Frederiksen er blevet udlært og har besluttet sig for et sabbatår. Han vælger at sejle det meste af vejen. Så han køber en billet via en af mine kunder, OP Rejser. Han får en dejlig kahyt på et fragtskib og sejler så ned langs Europa, ind i Middelhavet, gennem Suez og ud i Det indiske Ocean, hele vejen over til Japan ser og oplever han en masse. Vi får ind imellem nogle dejlige rejsebrev fra ham. Han hopper af i Japan for et stykke tid og finder så en anden båd til USA. Der tager han den på tommelfingeren og med Greyhound bus tværs over og flyver så hjem fra New York. Alle var vel lidt misundelige over den mulighed at leve livet for et ungt menneske. Men Dan var meget målbevidst.

~

Mitzi var også begyndt at antyde noget om bryllup og jeg var ærlig talt lidt (eller rettere meget) usikker på det. Havde jo Hr. Nielsen som den onde ånd svævende foran mig hver dag, eller næsten hver dag, samt som ovenfor nævnt mange andre situationer, der betyder at jeg underlægger mig mere og mere hendes luner.

~

Mitzi var jo efterhånden blevet noget misundelig på Margits blomstrende forretning, og var begyndt at snakke om at få sit eget, jeg havde meget lidt på bogen da det altid var mig der betalte alt hvad vi brugte når vi var ude, på ferie o.s.v. så hun havde en rimelig opsparing. Jeg mener at huske det var godt 10.000, mange penge den gang, hendes far havde jo guldtenen men ville ikke låne hende noget så hun måtte rundt til banker og spørge. Det blev mit livslange bekendtskab og opsparing, sammen med hendes Bedstefars tidligere medlemskab af Roskilde Sparekasses Bestyrelse der gjorde udslaget så de bevilgede hende de penge hun ville mangle når hun fandt det rigtige.

~

Her træder så Hr. Nielsen igen i karakter. Han får forklaret sin datter at da hun jo snart skal giftes og da hun jo i virkeligheden, selv efter disse 6 år, kender mig så lidt, og så noget om socialisme selvfølgelig (fortæller hun mig senere), så ville han meget stærkt anbefale at hun sammen med ham går til Rockwools sagfører og får oprettet et ejerpantebrev og særeje på alt hvad hun investerer i. Pigen lytter, helt klart, til sin kloge fader direktøren, men de glemmer begge hvor dybt sårende en sådan handling er over for en kommende samlever. Her blev de sidste nagler og mure rejst mellem Hr. Nielsen og jeg.

I alle disse år havde han forsøgt med utallige forslag, for at skille os ad, fortalte Mitzi mig gang på gang. Han havde endog forsøgt at få hende til at tage job på en af de store amerikabådes frisørsaloner. Hvilket jeg syntes kunne have været en strålende ide, for så kunne jeg have søgt jobbet på bådenes trykkeri, og så kunne vi jo stadig være sammen. Det var jo det der var Hr. Nielsen pointe, hun skulle væk fra min indflydelse så hun kunne finde en mand der var hende værdig. En direktørtype ville jo passe fortrinligt. Han havde mens jeg var i Haslev haft hende med ude til frokost sammen med en nyansat, som var udset til at blive et topnavn inden for erhvervslivet. Han var nu ikke Mitzis type, fortalte hun mig en dag. Men sikke en far. Er der noget at sige til at jeg elskede ham?

~

Mitzi havde fundet ud af at Taastrup ville være byen hvor hun bedst kunne starte en forretning. Og lige pludselig lykkedes det at finde en salon til salg. Hun havde først kik på en der var ejet af en gammel dame der nu endelig ville holde op. Jeg var med dernede. Lå på Køgevej, på en hjørnegrund. Jeg kunne se potentialet i det hele. Men set fra et her og nu synspunkt var det vist ikke sagen. Det var et hus med 2 lejligheder, det lå hvor der nu ligger en benzintank. Der var en stor have, den en lejlighed brugte hun som salon og den anden boede hun i. Der skulle bruges en del penge på at sætte i stand, men bare det at kunne få en ”billig” lejlighed med i prisen var efter min mening det bedste. Jeg så haven indrette med en lille cafe hvor kunderne (byens fruer), før og efter kunne sidde og nyde deres kaffe og kage, lidt lige som Konditor Smidt i Roskilde.

Mitzi hoppede fra, dumt må jeg sige, da grund og hus blev solgt kort tid efter til et benzinselskab til en tårnhøj pris, så vi (undskyld Mitzi) kunne have tjent en formue, og hendes far ville have været lykkelig som få. Jeg tror nu nok at den væsentligste grund til at hun faldt fra, var at i huset bag ved boede hendes fars bedste ven Installatør Arne Jensen. Hans søn Ole, som senere blev gift med Karen Thisted og tog hendes navn da hun fik puttet ham ind på fjernsynet som nyhedsoplæser. Hr. Nielsen og Arne havde siden de læste sammen i Århus, og senere da de fik børn, i ånden set et par ud af Ole og Mitzi, men Mitzi kunne ikke fordrage ham, han var ubegavet mente hun og luddoven og ødelagt.

Nu fandt hun i stedet en næsten helt nyrenoveret salon oppe på Køgevej på hjørnet af Parkvej. Salonen hed Harlekin, var malet i Harlekins farver og lignede noget fra en crazyfilm, så der skulle vælges nogle andre farvetoner. I stueetagen lå Apoteket og Roskilde Sparekasse og ejendommen ejet af samme, så nu blev det meget lettere at låne pengene. Salonen lå på 3.sal, der var elevator og let adgang til alt.

Man kom ind i et stort rum, det var to stuer der var slået sammen, ved at fjerne en ½ væg, så man havde i alt 7 betjeningspladser, 4 vaskepladser og et dejligt hjørne til sofa og bord. Der var en bred dør ind til en anden stue, men den blev blændet og et kæmpe orangefarvet spejl fyldte så rammen ud. Den stue brugte vi så da vi blev gift og senere da vi byggede hus blev der lavet yderligere betjeningspladser.

Fra salonen kom man ud i en lille entre med kundetoilet og en større entre førte så til vor stue, badeværelse, køkken og soverum. De tre ”stuer” havde hver sin lille altan hvor der lige kunne stå én person, udsigten var over til stationen. Altanerne var fra dag et optaget af duer med duelort og døde dueunger, lige som resten af husets altaner og gesimser. Der blev brugt enorme summer hvert år for at komme problemet til livs på forskellig måde. Køkkenet blev brugt til opbevaring af farver og væsker og der stank som der altid gør på en salon. Hun købte til overtagelse den 1. november 1964. Aftenen og natten før brugte vi så til at sætte nye konsoller op, lægge nyt vinylgulv. Elektrikerarbejdet blev gjort at mine to gamle venner Ivan og Torben – nu var de lige pludselig gode nok – men det var så næsten også sidste gang vi så dem, i hvert fald Mitzi. Torben havde paradoksslat nok fået arbejde på Rockwool så han var underlagt den gamle elektriker, Hr. Teknisk Direktør Verner Nielsen (Palmqvist var jo noget han først kaldte sig mange år senere da han blev administrerende og Eja var død).

På åbningsdagen kom der en hulens masse mennesker og hun fik så mange blomster så det var helt utroligt. Byens mest prominente fruer var jo simpelthen nødt til at se giraffen så det myldrede med direktør-, borgmester-, stationsforstander-, grevinder og alle de andre fine fruer. Og de soled sig i hinanden. Nu var der endelig kommet en chik smart frisør til byen direkte inde fra den store by og så fra

selveste Helmersens, og så havde hun et særpræget navn og blev straks døbt Frøken Mitzi. Selv da vi blev gift et halvt år senere og til hun solgte salonen i 1978 var det kun ganske få der ændrede hendes kaldenavn fra frøken til frue. Skide irriterende, for både hende og mig. Men sådan er snobberiet.

Fra første dag og i alle årene hun havde salonen var det en succes. Så at sige kun meget få dage med omsætning under det forventede. Hun tjente styrkende med penge, og desuden mange sorte. Jeg nød selvfølgelig godt af det, så brylluppet blev berammet til Skærtorsdag det følgende år. Vi havde begge travlt, jeg på bureauet, og når jeg kom hjem skulle jeg enten skynde mig at spise, enten alene eller sammen med mor, og så til Hedehusene. Vi var der hver eneste dag, året rundt undtagen når vi selv havde, eller skulle til fest. Vi begyndte ret hurtigt at indkøbe møbler til lejligheden og planlægge indretningen. Så de sidste måneder inden brylluppet skete det at vi levede på polsk oppe i lejligheden.

1965-1970

Ægtemand for første gang

Jeg husker ikke så meget af tiden op til brylluppet, andet end der var en hulens masse forberedelse. Det gælder vel for alle kommende bryllupper, der ikke bare er en pludselig indskydelse. Mitzi var jo nu datter af en direktør så alle sejl skulle sættes til et fashionabelt bryllup. Der skulle bestilles tid hos præsten. Brylluppet skulle holdes i den lille romantiske kirke på Sct. Jørgensbjerg. Præsten boede nede på Sct. Ibs Vej, i et smukt gammelt hus op til Byparken. Han spurgte os jo ud om vore baggrunde og tilhørsforhold og blev noget fortørnet da han hørte at jeg hverken var døbt eller konfirmeret. Han var ikke så sikker på at han i det hele taget så kunne forrette vielsen, måtte først studere diverse lovkomplekser og evt. tale med sin Biskop. Vi skulle så komme igen den følgende uge.

Til næste møde havde han så fundet ud af at han godt kunne vie os hvis jeg ville lade mig døbe og derefter konfirmere i en forudgående handling før det egentlige bryllup. Jeg havde jo tænkt hele ugen hvordan jeg skulle kringle den sag, uden at støde hverken Mitzi, kirke, præst eller familie så da han fyrede den af, røg det ud af mig at det var helt i orden med mig, men jeg ville så også tillade mig at stille nogen betingelser, på samme måde som kirken gjorde det.

”Sig frem” sagde præsten tillidsfuldt.

”Joh”, sagde jeg ”hvis det nu ikke kunne være anderledes, så mente jeg jo nok at min kommende svigerfader kunne agere fadder og dermed bære mig under dåben, min kommende svigermoder kunne så være huemoder og holde hatten”.

Hold da kæft hvor blev han sur, brugte ord som en præst ikke burde gøre, og var parat til at sparke os begge ud af døren. Mitzi fik kølet ham ned og fortalt at jeg elskede at lave jokes, så enden blev, efter megen palaver at vi kunne blive gift uden at jeg behøvede at blive døbt.

Jeg er således den dag i dag stadig ikke kristen!!!

Da vi kom til Hedehusene og fik fortalt historien, grinte Eja så hun faktisk tissede i bukserne. Jeg mente jeg kunne se et lille fnisende smil i Hr. Nielsens mundvig men er ikke sikker.

Mitzi skulle have syet brudekjole og andendagsdragt hos familiens syerske ude på Bregnevej. Jeg selv lejede en smoking nede hos kludehandleren på Køgevej i Tåstrup. Vi skulle også finde ud af at få møbleret lejligheden – det vil sige stuen, entre og soveværelse. Stuen blev med ren Palisander og soveværelset i teak. Det blev ærlig talt meget flot, da det endelig var færdigt. Alle mine møbler købte min mor, så det eneste jeg fik med mig var mine bøger og nogle nips..

Kay skulle være min forlover og dermed var han og Margit selvskevne til brylluppet, ingen af mine gamle venner blev inviteret, hvilket var en kilde til mange, heftige diskussioner. Ligesom diskussionen omkring min far og Anne Lise skulle med, blev vendt. Enden på det blev at de blev inviteret, men de valgte klogelig at melde frafald. Ved slet ikke hvordan det skulle have gået med min mor og de to i samme rum. Denne indbydelse afstedkom et brevkort lige efter vi var blevet gift, hvor min far kort og godt meddelte mig at da jeg nu på trods af min opdragelse havde valgt at lade mig vie i en folkekirke og så oven i købet til en datter af en direktør, så kunne han ikke betragte mig som værende hans søn, så farvel.....

Først omkring 16 år senere, da min far har været død i nogen år og vi har genoptaget kontakten med Pjevs og Anne Lise, finder jeg ud af at de aldrig er blevet informeret om det brevkort og at de godt nok havde undret sig over fraværet af os. Men mere om dette senere.

~

Mitzi havde som sagt rigeligt at gøre i forretningen, hun var en streng men retfærdig chef. Hun havde i løbet af kort tid 2 assistenter og 2 lærlinge. Der var så mange håndklæder hver dag der skulle vaskes og de stakkels elever skulle så somme tider 2 gange om dagen ned i kælderen i Vaskerummet, se om der var en maskine ledig uden for tur og så sætte vask over, ned og putte i tørretumbler og så op på loftet og hænge til hel tørring. Tage dem ned der var tørre og så lægge sammen og ind i skabene. Et kæmpe job. Jeg fik Mitzi overtalt til at der blev investeret i mange flere håndklæder så der var til en hel dag og så tog jeg mig af det når jeg kom hjem, især lørdag eftermiddag gik det meste af min tid med det. Men hvad fanden jeg havde jo ikke andet at lave. Nåh jo, ordne have hos min mor, købe ind, vaske bil, lidt

hjemmearbejde fra bureauet (korrekturlæsning og lignende). Men vigtigst, besøge Kay hver lørdag formiddag i hans garage og så få en sludder og en formiddagsøl måske to.

Nu var det så som så med at lave mad i det køkken. Den dag vi, undskyld Mitzi, overtog, tog faster sig af rengøringen i køkkenet, og i ovnen fandt hun det meste af en flæskesteg, der faktisk var så gammel at den nærmest var mumificeret. Det tog hende mange timer at rengøre og enden blev at vi aldrig kunne bruge ovnen, men kun kogepladerne. Så det blev til hurtige retter til pande og gryder. Men da alle skabe jo faktisk blev brugt til frisørartikler og der var hår og lugte overalt, køleskabet blev jo også brugt af personalet og var meget lille, så det var begrænset hvad vi lavede i det hele taget. Godt at Eja og Esther var glade for at lave mad, og god mad.

~

Tilbage til brylluppet. Det skulle holdes ude på det forholdsvis nye Motel Risø, kan ikke huske hvor mange vi var, men det var mange. Vielsen foregik som sagt Skærtorsdag, vejret var lidt køligt, stadig med lidt sne på gaderne, men en pragtfuld sol skinnede hele dagen. Jeg havde været ude hos Margit og blive klippet, og jeg mener klippet, havde aldrig været så korthåret, lignede en nyskidt konfirmand med slikket pomadehår, en lejet smoking der sad som en løst henkastet robe på et fugleskræmsel. Nervøs som lige før en offentlig henrettelse. Aner ikke hvad præsten sagde, bare at Kay stod ved siden af og prøvede at berolige mig. Og for fanden hvor var hun smuk da hun kom ind i kirken med sin far under armen. Og som altid forsinket, så det gjorde jo ikke nervøsiteten bedre.

~

Jeg havde været, var det den dag, og er det stadig nu 43 år efter dybt forelsket i denne kvinde. Selv om vi er skilt og Mitzi desværre er død, så er mine følelser stadig de samme. Forunderligt at tænke på. At man kan leve et liv langt borte i det fremmede, er lykkeligt gift med en smuk thaikvinde på ottende år, som jeg elsker lige så højt, og alligevel bevare sådanne følelser. Men jeg er jo også speciel.

~

Da vi kommer ud af kirken står alle mine gamle kammerater på det andet fortov. Jeg er den første af kliquen der bliver gift, så det er med specielle følelser jeg modtager deres lykønskninger. Jeg ville gerne have haft dem alle ved min side den dag, også til festen senere, men sådan skulle det ikke være. Det var vel egentlig dagen hvor jeg endegyldigt tog afsked med mit tidligere liv. Jeg ved ikke hvorfor jeg var sådan en skvatrøv. Jeg burde have sagt fra, men som skrevet ovenfor, og mange gange senere, så var jeg jo dybt forelsket, og dybt inde vel bange for at miste hende hvis jeg viste for megen lyst til at have et andet liv også. Jeg er stadig ikke klar over om hendes afvisning af dem var en form for jalousi eller angst. Men hælder mest til, at det var indvirkningen fra hendes far. Han var som sagt selv håndværkeruddannet, men umådelig snobbet, så kun det fineste var godt nok til hans datter.

I dag kan jeg jo se hvor meget venskab jeg gik glip af i årene fremover. For mig er der ingen tvivl om at ungdomsvenskaber er noget man skal holde fast ved og værne om. Det er en del af ens personlighed og kan være en støtte i mange situationer. Nu havde jeg faktisk kun Kay som fortrolig og han kendte jo intet til mit tidligere liv. Selv om han blev en kær og god ven, så manglede der altså noget.

~

Efter den obligatoriske fotografering hos Ellen Lyngge i Skomagergade mødtes vi med gæsterne ude på Motel Risø. Der ventede os et enormt gavebord, som man jo på den tid først skulle åbne før man kunne gå til bords. Der var gaver fra gutterne, fra min læremester, fra kollegaer og leverandører og så selvfølgelig fra familie og venner. Fik en dejlig middag med taler af, nu ikke Hr. Nielsen, men Verner og så min egen som blev noget stammende. Vi fik brudevalsens overstået uden at Mitzi fik revet mine ærmer af. For en gang skyld lod jeg hende føre, hun var nemlig bedre til vals en jeg.

Er hun ikke smuk?

Bryllupskagen skæres for af den smukke brud.

Fra selskabet ses Onkel Erik, Olde og Schelde forrest.

Der er kun taget yderst få billeder den aften, og slet ingen fra kirken, hvorfor ved jeg ikke, jeg selv havde for travlt, og de andre har vel ikke tænkt så langt.

Da vi kom ud for at køre til Tåstrup var bilen, min lille smukke sportsvogn, overklistret med nygifte skilte, sat fast med en (selvfølgelig) ikke syrefri tape, så dagen derpå lignede den en krydsning mellem en afrakket lastbil og en hestevogn. Der var hundredvis af dåser bundet godt fast med en god kraftig snøre som jeg ikke kunne rive over, så vi kom kørende til Tåstrup og ind i gården med en larm så alle beboere kom til vinduerne. Da vi vågnede næste morgen havde vi en meget romantisk oplevelse, da vi trak gardinerne fra. Et duepar havde lagt æg i altankassen, så vi tydede det som et godt tegn for kommende frugtbarhed. Duerne fløj ikke fra reden før ungerne var store nok slev om døren stod åben. En anden oplevelse den morgen var, da vi åbner døren er der en dame i sidebygningen der står ude på sin altan og hilser meget pænt. Det viser sig hun hedder Annemarie Åsmul, hendes kommende datter og vores Morten begynder senere at gå til ridning sammen og senere igen så kommer jeg i samme afdeling på Nordisk gentofte som Anne Marie. Hun hed aldrig andet end Annemus. Vore hvedebrødsdage blev fejret næste dag med at alle familiemedlemmer kom og så lejligheden og gaverne og vi fik en god frokost. Påskelørdag var arbejdsdag for salonen. Som beskrevet andet sted i fortællingen så måtte jeg senere omlakere min bil. Det blev til en Ferrari rød racer. En af de flotteste biler der kørte der på egnen.

De eneste virkelig gode billeder jeg har af Morbror og tante. Taget dagen efter brylluppet i stuen på Københavnsvej i Hedehusene. Også pejsen indvendig i huset var kun i brug et par gange. Læg mærke til den obligatoriske sherryflaske. Tante var ualmindelig smuk faktisk lige til hun døde. Men Morbror var nu også en nydelig mand.

~

Efter brylluppet

De kommende år blev nogle travle år. Dels havde Mitzi nok at gøre i det daglige, og jeg ligeså på mit job. Vi skulle som sagt ordne alle de håndklæder hver dag, og mindst én gang om måneden skulle vi have alle gardinerne ned og vaske. Vinduerne vendte jo direkte ud til Køgevej, og dermed krydset Parkvej/Køgevej, de var meget utætte og alt bremsestøv fra biler og især togene som stoppede på Tåstrup Station, så vinduer og gardiner blev hurtigt næsten dybsorte, somme tider kunne vi ikke få nøglen til vaskerummet, så måtte jeg vaske i badekarret og så op på loftet og tørre. Og gardinerne var hængt op i noget hjemmelavet gardinskjuler som vi ikke havde ændret på da vi overtog, så det var et helvede at demontere disse baldakiner og tage gardinerne ned og så forfra når de skulle op.

Vi var, som fortalt tidligere, så at sige hver aften i Hedehusene, hvis vi var inviteret ud, så skulle vi lige indenom før vi fortsatte til hvor vi nu var inviteret. Vi var begyndt at se en masse mennesker og vi havde fester på skift en gang om måneden. Hvor vi hver især lavede en ret som vi medbragte. Og selv de lørdage hvor vi skulle have fest og først gøre rent, og dække borde, så skulle i hvert fald Mitzi en hurtig tur hjem og se til mor. Egentlig en kæmpe belastning for et nyt ægteskab, men da nu svigerfar var et berejst menneske, så skulle der jo være nogen der kunne sørge for at hans hjem fungerede mens han var væk, og Käthe var jo stadig teenager og meget afhængig af sin storesøster.

Verner var blevet udnævnt til Teknisk Direktør, og var selvfølgelig meget stolt. Fik en masse gaver og en kæmpe lønforhøjelse. Deres i forvejen lille vennekreds var skrumpet ind til nogle ganske få, så der var ingen større fest, kun nogle glas sherry og så farvel.

Hvis vi ikke nåede derud, var det med mindst 2-3 telefonsamtaler hver dag, den sidste altid lige før vi kørte til fest eller vore gæster kom. Vi kunne nu ikke lave det mindste uden at Eja skulle informeres. Hun kedede sig jo gudsjammerligt, så det var det eneste nyt hun fik fra den store verden. Når Hr. Nielsen kom hjem fra sine rejser fortalte han så at sige intet om sine oplevelser, andet hvilke prominente personer han nu havde mødt.

~

Nogle af de mennesker vi havde mødt gennem Mitzi mens hun arbejdede hos Helmersen, var bl.a. Lisa og Erik, hun var en lille snobbet frisør som ikke kunne få det fint nok og Erik en ganske almindelig håndværker, uddannet maler men arbejdede nu på B&W og havde en masse sort arbejde med materialer "rekvireret" fra skibsværftet. Det var den gang almindelig kendt at kendte du nogen der arbejdede på B&W så kunne de skaffe så at sige alt, til meget små penge. Så Erik kunne male alt og tjente styrtende med penge, så de flyttede lynhurtigt fra en lille 1-værelses ude på Hvidovrevej til et nybygget hus i Hundige. Til Eriks polterabend drak vi ham så fuld at han nær ikke nåede i kirke dagen efter. Brylluppet skulle holdes i Holmens Kirke, idet Lisas afdøde fordrukne far i sin tid havde haft et eller andet med Søværnet at gøre, så nu skulle hun følge i sin fars fodspor og vies i "hans" kirke. Jeg gætter på at han havde passet på at bolværket langs Holmen altid var rent. Erik mødte mere hvid i ansigtet end kirkens vægge og vielsen var ikke mere end lige overstået før han endnu engang måtte ud på det lille hus. Stor opstandelse i den "fine" familie.

~

En gang var vi inviteret til en meget fin fest, hvor fin vidste vi ikke før vi ankom. Da vi blev modtaget i døren med Lisa i lang rosa Organdi og Erik i smoking. Vi var bare i almindeligt hverdagsstøj da de pr. telefon ikke havde antydning om speciel påklædning. Havde jeg vidst det var jeg nu ikke kommet, jeg

havde jo ingen smoking, den var krøbet til en drengestørrelse. Inde i stuen sad 3 andre ægtepar kun et mere var "fint" klædt på. Husker ikke deres navne men hun var også frisør – eller rettere *damebarber* – som jeg var begyndt at kalde disse typer. Jeg fik selvfølgelig hende til bords og forretten var noget med krabbeklør og der var skylleskåle til hver. Da vi når lidt hen i spisningen og hun har fortalt meget og længe om hendes fine tilhørsforhold og mandens utroligt velbetalte job som annoncesælger hos Krak og bla, bla, bla., så har hun dypet sine forgyldte finger i skålen et par gange og jeg ser at vandet faktisk ikke er snavset, nej det er dybsort, som om en grovsmed har vasket hånd i vandet. Jeg kunne selvfølgelig ikke holde min kæft men fik – på en pæn måde syntes jeg selv – spurgt om det ikke var almindeligt i så fine kredse at man vaskede sine fingre inden man gik til bords. Kællingen blev sur, rigtig sur. Hun begyndte at gale op om ubehøvede mænd og lignende og da Erik som var en forsigtig fyr spurgte om problemet så måtte jeg fortælle hvad som var hændt. Kællingen, den fine, beordrede manden til at hente Nertzen og så drog de af inden hovedretten. Da sjælene var faldet lidt til ro og vi havde spist stegen, bad jeg Mitzi om vi ikke kunne køre hjem og det syntes hun var helt i orden.

Lisa inviterede aldrig til "fine fester mere, og slet ikke samtidig med den meget fine grovesmededamebarber. De fik anskaffet sig en hund som blev kaldt Claus. Da de senere fik en søn blev han også døbt Claus. Det gav adskillige forviklinger, for hverken hund eller barn kunne finde ud af hvem der blev talt til. Især ikke når det blev til skideboller, så krøb de begge ned under bordet. Her sad de så og hyggede sig med det slik eller snacks som menneske-Claus stjal fra bordet eller i køkkenet. En overgang havde han fået en mani med at stjæle aksebægre fra bordet og da Erik når han blev fuld skulle ryge cigarer så syntes Claus at han også skulle, men da han ikke kunne finde ud af at tænde stumperne så åd han dem i stedet. Hunden gjorde så det samme. Og vi opdagede det først da de begge begyndte at brække sig nede under bordet, ja hunden den sked oven i købet på det dyrt indkøbte persiske. Jo det var en fin familie.

~

En anden vi mødte var Allan Birkerod fra Tåstrup, som den gang var forlovet med en pige fra København. Hun kom også fra en meget fin familie, ikke at det gik hende på, tværtimod. Hun boede hjemme hos sin fraskilte mor i en kæmpe lejlighed på Østerbro nede bag ved Østerport Station. Alene trappeopgangen var så stor at der snildt kunne have ligget en lille 1-væreses på hver repos.

Her var vi til nogle meget fine, men også meget morsomme fester. Hun var under udannelse som socialpædagog og havde job oppe på det der den gang hed Ebberødgård. Et meget omtalt sindssygehospital. Vi var der oppe, for på Allans og Hannes opfordring at se og tale med nogle af beboerne. Det blev en kæmpe oplevelse. Ikke blot at tale med de såkaldt syge men da vi samtidig så deres værksteder, og hvad de lavede af kreative ting. Vi købte så meget at vi ikke kunne have det i bilen, men måtte op næste weekend og hente resten. Bl.a. købte vi en stor, flot blå keramik skål, en stor lervase, som jeg har stående her i haven i Thailand. Ja malerier og meget andet. Aldrig har jeg set så mange kreative samlet på et sted. Nåh det er nu ikke rigtig, også på Sct. Hans i Roskilde hvor jeg jo kom med varer da jeg var svajer, mødte jeg disse meget kunstneriske sjæle. Ikke kedeligt.

Allan blev senere gift med en anden Hanne og flyttede til Tåstrup, hvor han blev leder af et fritidshjem ovre ved Blåkildegård. Senere flyttede de til Fredericia, og efter nogen tid tabte vi forbindelsen. Desværre, det var to meget spændende mennesker, men deres børn endte vist nok i noget grimt.

Vi mødte mange andre, som jeg kunne fortælle mange historier om, men så bliver det vist for langt. Der dukker jo hele tiden nyt op i erindringshjernen, så nu dette skrives er jeg allerede oppe på mere end 150 sider og vi er kun nået til 1966. Og så når der bliver sat billeder ind. UPHS; det bliver vist en stor bog?

~

På vor et års bryllupsdag havde vi bestilt en rejse, bare os to, til Mallorca, og fik en dejlig ferie. Det blev så Mitzis og min første flyvetur nogen sinde. Kollegaerne på bureauet sendte lykønskingsbrev med et foto taget ude fra altanen på 7.ende. Her lignede alt en netop faldet lavine, alt i det meste af Danmark var lukket på grund af sne. Margith & Kay hentede os i lufthavnen fem dage senere, vejene var næsten lukkede over hele landet. Og vi skrev den 20. april. På hotellet mødte vi på selve bryllupsaftenen nede i natklubben et par fra Herlev, Leo & Kirsten som vi holdt sammen med i nogle år. Kirsten var i familie med de meget rige der ejede Glashuset inde på Trommesalen. Hendes faster ejede et stort smukt sommerhus ovre ved Henne Strand, som vi besøgte den følgende sommer. Leo var sådan en slags flakkende sælger, han gik fra det ene job til det andet. Var lidt af en snob, og også noget af en fuserast.

Han blev øverste sælger i Magasin på Nytorv i kuffert/og skind. De havde en lille lejlighed ude i Herlev, senere flyttede de til et rækkehus i Tåstrup og derfra til et købt hus ovre i Højgårdstøften i Tåstrup. Lige pludselig blev de skilt omkring 1970. Kirsten var med til Mortens barnedåb, så fik hun en lejlighed på Amager hvor vi besøgte hende nogle gange og så lige pludselig så vi hende ikke mere.

~

Mitzi fik sammen med Margith og en hel masse andre frisører indbydelse fra L'oreal til en uges seminar i Paris. De skulle med tog og fik en stor oplevelse. Jeg begyndte at læse på Niels Brock. Min plan var at tage en større uddannelse og jeg startede med personaleledelse og psykologi, det gik egentlig godt, men de kommende års travlhed gjorde at jeg ikke fik overskud til at fortsætte i det spor. Fik så først flere år efter betroet at Mitzi på den tur mødte sin tidligere kollega fra Reitov & Carlsen, han var svend mens hun var elev, en vis Jess, som hun altid havde været – endog meget – glad for, så hendes kærlighed til mig visnede vist for en kort stund i Paris. Desværre viste det sig også at dette forhold strakte sig over mange år. Jah, hvor naiv har en mand lov til at være.

Jeg finder dette foto i min gamle fotomappe, Mitzi må have lagt det ind ved en fejltagelse. Hvilket år det er taget kan jeg ikke se. Hun har åbenbart klippet Margith ud, den gang hun blev uvenner med hende. Jeg kan tyde hendes ansigt (øverst til venstre) at hun er meget utilfreds. Jes sidder i forreste række som nr. 3 og holder en anden i hånden. Sikkert årsagen til den stramme maske.

Ejendommeligt nok så var denne Jess ikke med på turene i 1966 og 67, der var nemlig både Kay og jeg inviteret med, men så var han til gengæld med alle de andre år og på andre kurser. Han figurerer på samtlige billeder der er taget under kurserne, og altid meget tæt på Mitzi, undtagen dette jeg fandt fra skolen i Paris.

Kay og jeg fik oven i købet også store flotte diplomer. Vi deltog i nogle sammenkomster ude på L'Oreals hovedkontor til mad og drikke. Men ellers havde vi intet andet at lave end at tage rundt at se på alle de seværdigheder byen rummede. Vi var indlogeret på et rigtigt luderhotel. Så når vi sad nede på fortovsrestauranten kunne vi følge den livlige trafik ud og ind af pigerne og deres kunder. Somme tider mødte vi dem på vej op og ned ad trappen. Undrede os lidt over så flot et arrangement og så valget af hoteltype. Men sådan er der jo så meget.

Margith og Kay havde købt en grund i Hedehusene og var begyndt at bygge hus. Egentlig en mærkelig planløsning, med en kæmpestue og en meget stor entre, et lille soverum og et endnu mindre rum som senere skulle blive barneværelse. Men alt i bedste materialer og badeværelset selvfølgelig lyserødt, som alt hvad Margith lagde navn til, så var det lyserødt over en lang årrække. Jeg deltog hver weekend med min håndkraft. Det blev et ganske godt byggeri. Men indretningsmæssigt var og blev det en boligudstilling. Mitzi "arvede" nogle af Margiths dårligdomme, med at alt skulle være så perfekt. Ingen aviser måtte ligge fremme, ingen tegn på beboelse faktisk. Frynserne på et gulvtæppe blev rettet ind hver gang en havde passeret og lufttrykket havde forskubbet helhedsindtrykket. Om lørdagen når Kay og jeg mødtes over en øl, var det altid i køkkenet, kun hvis vi bestemte os for en fælles frokost eller middag, eller

begge dele, når pigerne fik fri, så flyttede vi ind i stuen senere på aftenen når vi havde spist. Da Arlette blev født var det samme mønster der gentog sig. Jeg kan ikke mindes at der flød med legetøj som ellers hvor der var børn. Kan heller ikke mindes at Arlette havde legekammerater med hjem. Det er faktisk først nu hvor jeg skriver dette at det går op for mig at der er mange ting jeg ikke forstår fra dengang.

~

En af Mitzis kunder var fruene ovre på Lipperts hotel. Hun var kunde fra dag eet. Altså *Fru Direktør Lippert*, sådan skulle hun tiltales, lige som alle de andre direktør fruere i byen altid blev nævnt ved deres mands stilling. Denne Fru Direktør syntes at *Frøken Mitzi* var sådan en flot og smart og meget begavet kvinde, så hun syntes hun ville være et godt parti for hendes søn. ”Jamen” sagde Mitzi, ”Jeg er jo lige blevet gift”. ”Har ingen betydning” sagde fru direktøren. ”De får en meget bedre mand og senere bliver de hoteldirektørfrue”. ”Næste gang jeg kommer, tager jeg lige min søn med, så kan De blive præsenteret for ham og så kan de selv finde ud af resten”.

Og fandeme, allerede dagen efter, som er en lørdag og jeg er stadig hjemme, kommer hun slæbende med sin søn, en stor fedladende, morsdrengetype, én af dem som var Mitzi så direkte imod, så da hun fik et slattent, svedvådt håndtryk måtte hun nærmest beordre dem ud af salonen, med undskyldning om at hun havde frygteligt travlt. Hun havde nu ikke mere travlt end at hun kommer ud i køkkenet helt sammenkrøbet af indestængt latter og fortæller historien. Jeg vidste egentlig ikke om jeg skulle le eller grine, havde mest lyst til at fare efter kælling og søn og så sparke dem i røven hele vejen over til hotellet. De andre kunder havde jo ikke kunnet undgå at høre direktørfruens præsentation, så de var jo nødsaget til at få hele historien. Man må sige at fru Lippert fra den dag tabte ansigt så det forslog noget, i byens fine kredse. Det afficerede ikke fru direktøren mere, end at hun næste gang hun kom begyndte endnu en spørgerunde. Stor titel, lille hjerne!

Nu sker der det, i næsten samme åndedrag viser det sig at en af de ansatte på hotellet, en 15 årig evnesvag pige, føder et lille barn ved at hun taber det ned i toilettet, hun aner ikke at hun er gravid, aner ikke at hun skal føde, tror at hun har dårlig mave. Da alt det går op for hotelejerne, og politiet bliver tilkaldt – desværre for direktørfamilien – det viser sig nemlig at det er den enbårne søn som er faderen og dermed forfæderen af en mindreårig, evnesvag, der er ansat under deres beskyttende vinger. Så stor opstandelse i familien og i byen, sønnen får en hurtig billet med båden til USA – det gjorde man med fine folks børn dengang. Så kunne de gå derovre og gemme sig for lovens lange arm. Så Mitzi fik ikke flere chancer for at blive hoteldirektørfrue.

~

Den sommer havde vi bestemt os for endnu engang at tage til Mallorca, denne gang sammen med Margith og Kay, Eja og Verner tryglede os om at tage Käthe med, hun trængte til at komme væk fra al den jammer, vi indvilgede selvfølgelig, men da Käthe aldrig havde sovet alene før så måtte hun jo have en opredning på vort værelse.

Det blev på et andet hotel, stort og ikke så charmerende, men vi var da henne og se hvor vi boede sidste gang, vi lejede bil og kørte rundt og fik set meget af øen. Var til den, dengang obligatoriske grisefest, hvor jeg igen blev hønefuld af den der spanske vin, som man hælder ud af tuden langt over hovedet på folk, fik nok mere end beregnet på den måde, så derfor den store virkning. Næste dag sad Kay for længe under et halvtag nede på stranden med underben og fødder ragende ud i sandet. Resultatet var at da vi nåede hen på eftermiddagen så var han ikke bare skoldet, men forbrændt så han måtte holde sengen de næste dage. Kunne slet ikke gå. Og som vanlig, hver dag måtte vi på posthuset for at ringe hjem til Hedehusene. Men vi fik en god ferie og Käthe nød at blive forkælet.

~

A/S Sparevirke

I løbet af 1966 havde jeg fået nok af bureauet. Der skulle nyt til. Hvis jeg skulle lære mere måtte jeg finde nye udfordringer, så jeg søgte om et job i noget der hed Sparevirke. Det var faktisk en indkøbsforening for de danske sparekasser. Lå ude på Nørrebrogade, lige efter søerne. De søgte en afdelingsleder i Reklameafdelingen, men da de havde umådeligt travlt kunne de egentlig godt bruge to ledere. En over og en under, så at sige.

Vi havde det muntert, faktisk blev det for muntert ind imellem alt for meget "fyrtaftenfest" især om fredagen.

Her ses Henning Christensen hans sekretær Kolind, Bjarny som udelukkende lavede bankbøger og så en af arkitekterne.

Hvem har som vanlig en øl i hånden?

Vi var to der blev udvalgt og da Henning Christensen havde lidt flere papirer end mig, og at han så oven i købet havde været soldat, ja så blev han over mig. Jeg måtte tage til takke med at blive souschef. Direktøren var gammel officer og han udvalgte alle sine folk ud fra deres militærpapirer. At de så ikke havde den store menneskekundskab, uden for kasernerne var en hel

anden sag. De fleste var officersaspiranter ude fra Frederiksberg Slot, og Søndergaard var stolt når han kunne vise sine medarbejdere frem og så fortælle at de var generalløjtnant af 5. grad, eller hvad sådan nogen nu havde af titler. Når han præsenterede mig var det med et *ah-hem-ah-hem* og så vidste han ikke rigtig hvad han skulle sige. Egentlig helt underligt at være den eneste IKKE militære blandt alle mænd, selv nogle af sekretærene var eller havde været lotter og alle, undtagen Henning og jeg, var aktive i hjemmevernet.

Firmaet havde som hovedformål at skaffe så at sige alt til alle Sparekasser i hele landet. Der var arkitektafd. For indretning og ombygning inklusive møbelindkøb. Sparekassebøger og checks. Al fællesreklame og meget, meget mere blev layoutet og indkøbt i den afdeling jeg blev ansat i. Der var en grafiker ansat, så jeg stod for fremstilling og indkøb fra producenter rundt omkring i landet. Jeg stod for brochurer, plakater, bøger, blade, og én gang imellem design af checks. Det var første gang i mit liv jeg prøvede kræfter med at lave udstillinger, mest vindues plancher, men spændende at komme rundt med folkene fra arkitektafdelingen og pynte en ny sparekasse eller re-designe en gammel.

Efter kort tid flyttede vi ind til helt nyindrettede lokaler i huset på hjørnet af Købmagergade og Kultorvet. Vi fik hele 3 sal. På 2. sal var Sparekassernes Datacentral og kantine. Via en smal trappe kunne man komme op på taget, her var en fantastisk udsigt ud over byen og dens tårne og her sad vi på gode dage og spiste vor mad.

Jeg fik kontor ud til Købmagergade, som jeg delte med grafikeren, vi havde egen altan, en lille buet en hvor der lige kunne stå 2-3 personer.

Jeg havde mange spændende opgaver. Skulle for eksempel lave jubilæumsbøger for Sparekasser rundt om i landet. Så jeg var rundt i bil og sad så hos bestyrelsesformanden sammen med bestyrelsesmedlemmerne og blev budt på egnsretter og kageborde, som jeg aldrig i mit liv havde troet eksisterede. Jeg fik et udmærket samarbejde med mange af disse gamle sognerødder og storbønder, mejeri ejere, jeg tale jo qua min opvækst samme sprog om jeg så må sige. Jeg skulle i de fleste tilfælde have bøgerne illustreret så jeg fik fat i tegneren *Mads Stage* som så lavede stregtegninger efter mine anvisninger ud fra fotos jeg fik fra sparekassens arkiv. Det var jo både 100, 125 og 150 års jubilæumsbøger, så der var nok af historier at fortælle. Det var som regel den lokale skolelærer eller præst som så fortalte til bogen som jeg så redigerede. Det var rigtigt spændende. Tror for øvrigt jeg har de fleste af bøgerne endnu her på hylden bag ved mig.

En anden ting fra den tid som jeg stadig har, er en stor sparegris med nogle flotte blomster på. Den blev udsendt fra Sparekasserne til de store sparere og jeg fik en i gave til min fødselsdag af kollegærne.

~

Nu, mere end 40 år efter, har jeg jo læst i aviserne gennem årene, at mange af disse sparekasser er blevet købt op, fusioneret som det så fint hedder, for mange år siden. Er nu en del af enten en stor sparekasse eller en bank, og at den nu er kørt rabundus af begærlige direktører/bestyrelser. Så ulig disse gamle stovte sognerødder, der godt nok skulle sørge for deres egne først, men alligevel havde andelsbevægelsen dybt inde i ryggraden. Ak ja, du fagre nye verden.

Egentlig synd at tiden løb fra disse små banker og sparekasser rundt om i landet. De var jo en integreret del af landsbyernes og egnens historie.

~

En dag skete der så det ulyksagelige, for mig, at Prinsesse Margrethe og Prins Henrik blev gift. Det var en stor dag, for dem, og de skulle køre i brudekaret gennem Købmagergade. Ihukommende den glæde det vakte da vi strøede konfetti på deres forlovelsesdag, syntes jeg jo at det ville være en strålende ide at gentage succes'en. Så jeg havde købt danske og franske papirflag og samlet sammen fra hullemaskinerne. Da kortegen ankom, havde vi samlet os en stor flok på alle 3 altaner, Søndergårds forblev lukket, han som ellers var så royalistisk, så det undrede os alle. Men han kunne jo være i møde eller bare have en dårlig dag.

Det var en dårlig dag fandt jeg ud af, da jeg stod forrest af gratulanter og råber højest hører jeg ikke han kommer ind på tegnestuen, først da en eller anden prikker mig på skulderen og siger: "A-hem, A-hem" går det op for mig at der er noget galt. Jeg bliver med nogle meget bestemte finger og armbevægelser bedt om at følge med til direktørens kontor og her bliver jeg sammen med direktionssekretær Keller bedt om at tage plads. Og så fik jeg ellers læst og påskrevet om min manglende respekt for det danske kongehus og Sparevirkes ry og omdømme. Da jeg spagfærdig fik fremmumlet om det da ikke var almindeligt at man viftede med flag på sådan en højtidsdag, fik jeg at vide at det skam var rigtigt nok, men det var nede på gaden blandt pøbelen den slags foregik. Her på Sparevirke foregik dette standsmæssigt ved at man indtog retstilling og gjorde korrekt honnør. Nu kunne jeg tænke over tingende og måske det var en god ide at jeg begyndte at se mig om efter et andet job. Tilbage på kontoret sad jo resten af gratulanterne og kunne ikke rigtig forstå hvorfor det var mig der skulle trynes, men de mente jo nok at det største problem var Søndergaards manglende forståelse for min manglende militære uddannelse.

~

Nu går det hverken værre eller bedre end at min tidlige chef fra Ulrich og Parrild, Vagn Jensen allerede et par dage efter ringer til mig og spørger om jeg vil mødes med ham over en frokost nede på Kultorvet. Det siger jeg selvfølgelig ja tak til, tror bare det er høflighed. Men han har noget i ærmet. Bureauet er blevet fusioneret med verdens største reklamebureau på den tid, J. Walther Thomsen, og nu mangler de folk. Ville jeg være interesseret i at komme tilbage og så om 2-3 år overtage hans post. Selvfølgelig ville jeg det, så jeg sagde ja her og nu.

~

Så tilbage på kontoret går jeg direkte til Henning og fortæller ham at jeg siger op. Han bliver meget ked af det, da vi har et fantastisk samarbejde og har fået bragt en stor afdeling på benene med stor succes. Men han forstod så sandelig godt mit valg. Så Henning, direkte ned til direktøren for at overbringe ham det "glædelige" budskab. Hvilket det så ikke var. Nu mente Søndergaard at jeg svigtede idet de havde satset på mig og så videre. Fik så fortalt at han faktisk 2 dage før havde bedt mig om at finde nyt job, så hvad var problemet? Ikke andet end at det ikke var så alvorligt ment. Henning blev bedt om at hente mig, og jeg fik samme forklaring. Så måtte jeg så fortælle at for mig at høre den dag så var det alvorligt nok, hvis han ikke mente hvad han havde sagt, hvorfor i alverden var han så ikke kommet tilbage og ændret signal? Så jeg fastholdt min opsigelse.

Firmaet havde som et af de første den gang, lavet en pensionsordning, ganske vist en man selv skulle betale, men dog en fællesordning der gjorde at man fik en livsforsikring/opsparing til meget små penge. Men desværre var den ikke udformet så jeg kunne tage den med mig. Så den måtte jeg sige op. Jeg tror der stod omkring 14.000 på kontoen, men da den skulle til udbetaling fik vi 749,- kroner. Jeg glemmer det aldrig.

Jeg tog så mit tilgodehavende ferie inden jeg skulle begynde hos J. Walther Thompson.

Jeg mødte Henning år senere på DRUPA, den grafiske messe der afholdes i Düsseldorf hvert 4. år. Det viste sig at han nu arbejdede for en svensk papirvarefabrik, han var der nede sammen med en kollega og vi fik nogen forrygende dage/aftener sammen med masser af god mad og sprut og mange gode samtaler som i gamle dage. Vi skulle oven i købet med samme fly hjem så det blev muntert. Desværre løb kontakten ud da vi kom hjem. Mest på grund af afstande mellem os, han var bosat i Jylland. Det viste sig at han var blevet skilt fra sin kone Angelika, en dejlig glad pige som Mitzi og jeg holdt meget af. Nu var han gift med en af sekretærene fra Sparevirke som han havde kissemisset med til diverse fester.

~

Svigerfar kunne stadig overraske. Dette år havde han besluttet at han ville invitere os alle, Eja, Käthe, Mitzi og jeg en tur til Norge. Vi skal køre gennem Sverige. Det var jeg lidt betænkelig ved. Sverige havde

lige kort forinden skiftet fra venstre til højrekørsel, og alle aviser var fyldt med grufulde historier om svenskere der stadig ikke vidste hvordan de skulle færdes i trafikken med de nye færdselsregler. Mange blev dræbt og hårdt kvæstet. Men vi kom da helskindet til Norge, med en smuk tur op langs kysten, og en overnatning i en by jeg ikke husker navnet på, andet end at vi sad og spiste ude. Husker den vidunderlige udsigt ved broen over Svinsund og så kørte vi til Moss. Den havde vi hørt meget om idet Rockwool havde købt en gammel fabrik og lavet en norsk afdeling. Hr. Nielsen havde tegnet og indrettet og fortalte lange historier hver gang han havde været i Norge.

Ejendommeligt nok, så kørte vi direkte forbi fabrikken, ned til havnen og færgen. Ikke et ord om fabrikken, ikke et ord om vi havde lyst til at se det han eller svart så stolt af at fortælle om. I dag, eller rettere, flere år efter fandt jeg ud af at han i virkeligheden var flov over sin familie. Men den historie kommer senere. Fra havnene sejlede vi tværs over Oslo fjorden til Horten og derfra kørte vi til Drammen. Her kan jeg huske at vi kørte op indvendig i et gammelt malmbjerg, som var blevet udhulet under brydningen så opkørslen var en spiral a la Rundetårn i København. Oppe på toppen var der en storslået udsigt. Derfra kørte vi til Hønefoss. Kan kun huske hotellet i Hønefoss. Det var lidt råkoldt, småregn og blæst så jeg havde en nyindkøbt, meget dyr, cottoncoat på mig, da vi står og ser ned i den skummende, brølende Foss, og vender os om for at gå, opdager Eja at min frakke er helt indsmurt i rød mønje. Det viser sig at broen er lige blevet nymalet, men skiltene der advarer og er blæst væk. Frakken måtte vi smide væk, da malingen aldrig tørrede og kunne ikke renses.

Endelig nåede vi Oslo. Og Hr. Nielsen havde bestilt værelse til os på selveste Karl Johan, nemlig på Oslos dyreste hotel – Grand. Mitzi og jeg fik et værelse der var lige så stort som vor lejlighed i Tåstrup. Alene badeværelset var i flere farver og typer af marmor, et badekar med løvefødder og gesvejsninger. Det reneste, pure luksus med forgyldte haner. Vi var selvfølgelig oppe og se Frogner og spise frokost og så ned til Holmekollen. Ude og se museet med Vikingeskibene og specielt var jeg jo vild med Thor Heyerdahls Kontiki flåde. Vi skulle sejle hjem.

Den gang blev bilerne hejst ombord, så Hr. Nielsen var jo noget nervøs for sin nyindkøbte Opel Admiral, men den kom uskadt ombord og fra borde i København. Følgende viser Hr. Niensens manglende forståelse for realiteter. Vel vidende at vi er gift, vel vidende at vi har ligget sammen på hele turen, så skal vi altså sove hver for sig på overfarten. Mitzi skal sove sammen med de andre. Jeg bliver logeret i en firemands kahyt. Vælger den nederste, nærmeste køje ved døren og så mødes vi til spisning. Efter en god middag og nogle kraftige toldfrie drinks er det tid til at gå til køjs. Jeg falder hurtigt i en dyb søvn men bliver brat vækket af en stønnede, prustende, fisende, bøvsende mandsperson der er så tyk at han ikke kan komme op i den øverste køje. Han får så i sin enorme brandert forklaret mig at han gerne vil ligge i min køje, men jeg fortæller ham at han for fanden da bare kan tage den anden nederste køje. Men nær ej, det skulle være min. Så kommer der 2 mænd mere ind i kabytten, der er endnu mere berusede og det udvikler sig til et bøvse og fiseorgie, så jeg må simpelthen, hvis jeg ikke skal brække mig, skynde mig i tøjjet, smækker døren efter mig, finder en stol på dækket og tilbringer resten af natten der.

Næste morgen til morgenmaden, kan Mitzi jo godt se at der er noget galt. Og da hun får historien og Eja hører den sammen med Käthe, bryder de sammen i krampelatter. Jeg har helt mistet min humoristiske sans, er hamrende træt og har mest lyst til at kvæle Hr. Nielsen, og derefter en gang for alle smide ham overbord. Han kan ikke se problemet, syntes da det må have været en oplevelse at møde 3 fremmede på den måde. Så alt det gode og positive ved turen, blev næsten spoleret af den oplevelse.

~

Det må være et af de år at Hr. Nielsen endnu engang overrasker os alle. Han kommer en dag hjem og siger han købt en grund nede på Strandengen i Roskilde. Vi kører ned og beser den. Og den er skøn, ligger nede ved Rundkørslen på Frederiksborgvej, med udsigt til Rundkørsel og lidt af fjorden og havnen. Den har indkørsel fra Strandengen, har en lang smal indkørsel op til noget der sagtens kan blive til to villagrunde. Den har været ejet af en gammel urmager og guldsmed Frandsen nede i Skomagergade. Der ligger nogle gamle intakte drivhuse, en gammel roekule. Der er et lille bygget hus hvor der er et utal af haveredskaber og en masse skabe/montre fra forretningen. Haven er fyldt med sjældne træer, buske og blomster. Urmageren var lidt af en botaniker og samler.

Han har en gammel mand, en patient på livstid, ude fra Skt. Hans til at passe det hele. Og det er virkelig blevet passet. Alt er nyrevet og luget. Patienten er en spændende mand at snakke med, har masser af historier at fortælle, så jeg er den eneste der gider lytte. De andre syntes han vrøvler og ævler. I den kommende tid får vi ryddet lidt op, bla.a er Lone i Danmark på den tid og hun falder i svime over et

gammelt glasskab til briller. Hun får lov at tage det og det bliver sendt til Erlangen i Tyskland hvor hun bort nu. I dag står det, meget smukt med diverse indhold i deres lejlighed i Pützbrunn lidt uden for München.

~

Hr. Nielsen er fyldt med planer om en kommende tilværelse i den have, begynder at skitsere hus. Vi skal først af alt have fjernet nogle gamle portstolper nede i indkørslen. Det er en søndag, så jeg får fat i vor gamle ven Lars. Vognmanden hjemme ved mor. Han kommer i sin gamle Chevrolet. Får hilst lidt genert på direktøren og så går vi i gang. Vi har i mellemtiden gravet fri rundt de to stolper som er støbt som fundamentet til tysk bunkers, det vil sige det er nu mest Schelde og jeg der graver og maser, direktøren virker lidt arbejdssky, vi får så wirer og kæder snurret omkring. Lastbilen kommer på sit livs største opgave med at hive disse op, men det lykkes til sidst. Lars har været så forudseende at tage sine slisker til landbrugsmaskiner med, så via taljer får vi hevet disse to kæmper op på ladet. De er så lange at de rager langt ud over ladet. Vi bliver fortalt at vi kan køre dem ud i Rockwools grusgrav i Hedehusene. De får afregnet, jeg er ikke sikker på at Lars er helt tilfreds med den søndagsbetaling, men han er en høflig mand så han siger ingenting. Vi kører til grusgraven, får vendt vognen og så skal vi to mand have vippet lortet ned ad skrænten. Det tog tid, lang tid og vogne var lige ved at få overbalance. Men endelig fik vi dem af.

Mens vi knokler har jeg ud af øjenkrogen fået øje på nogle smadrede sække med noget underligt spredt rundt omkring. Så da vi er færdige kanter jeg mig ned af den meget usikre skrænt, den har det med at skride hele tiden. Det viser sig at det tusindvis af tulipanløg der er smidt ud, af hvem og hvorfor få jeg nok aldrig at vide. Men jeg gik amok. Fik samlet så meget jeg kunne mens vognmande sad og fik sig en cigar på trinbrættet. Vel hjemme igen langt senere på dagen, eller rettere først næste aften får jeg tid til at begynde at plante alle disse løg ud over hele haven. Kender jo ikke farverne så de bliver bare blandet som jeg nu syntes. Næste forår myldrer det så med tulipaner, så det lignede en Hollandsk blomsterpark. Jeg havde faktisk samlet så mange at jeg kunne give til mange andre haveejere.

Grunden på Strandengen, tja – ikke helt klar over hvad der sker, men mon ikke Hr. Nielsen har indset at det ikke ville føre megen glæde med sig at flytte til et nybygget hus i Roskilde. Eja skrantede jo mere og mere.

~

J. Walther Thompson Reklamebureau A/S

Da jeg begyndte på J. Walther Thompson var bureauet flyttet ned i hjørnebygningen på Lille Kannikestræde og Nikolaj Plads. I stueetagen lå I. Chr. Petersens Papirhandel, vi havde 3. og 4. sal. Jeg fik en kontorplads ind til en baggård sammen med Keld Andersen og en ny ”lærling” Arne Møller. Dan Frederiksen var kommet hjem og også begyndt på bureauet. Der var kommet en del nye, blandt andet en del amerikanere, så nu var faktisk al daglig kommunikation på engelsk, så jeg havde nok at lære. De var meget specielle for en dansker. Virkede på os meget højrøvede og bedrevidende, men de var jo dybt afhængige på grund af det danske sprog. Men man lærte jo meget om amerikansk mentalitet og tænkemåde.

Et billede af mig på kontoret i produktionsafdelingen. Udsigten fra vinduet var ud til en baggård, de kreative og direktørerne havde, som alt der amerikansk, den bedste udsigt til Nikolaj Kirke og torvet.

De store armbevægelser gjorde jo at der ikke blev sparet på noget. Man skulle f.eks. selv rejse til Oslo, Stockholm, Malmö, Göteborg eller andre steder hvor de forskellige ugeblade havde deres produktionssteder. Når der blev lavet en kampagne for et givet produkt, var det som regel interskandinavisk, så jeg måtte f.eks. til Oslo og aflevere reproduktionsklare film til annonceafdelingerne på de forskellige ugeblade.

På en sådan tur til Oslo som nemt kunne tage 1 eller 2 overnatninger idet man skulle blive og godkende prøvetryk, så skulle jeg sejle. Der blev

varslet stærk storm allerede mens vi lå i havnen i Oslo. Mens jeg og nogle få andre sad i baren sagde overtjeneren så, at når vi nåede ud til fjordmundingen var han desværre nødsaget til at lukke baren, men vi kunne bestille alt det vi ville, hver drinks blev så placeret i de runde huller der blev brugt til flasker. Jeg sad sammen med en sømand der havde sejlet langfart i mange år, han var på vej hjem for første gang i mere end 10 år. Der var jo meget at snakke om, så vi bestilte rigeligt. De andre der sad i baren gav op efter nogle få sømil, så måtte vi to enlige sømænd kæmpe os igennem drinksene. Skibet var ikke så stort som de er i vore dage, men dog stort nok, men alligevel så vi i denne bar på øverste dæk at bølgerne brød ind over dækket og smadre mod vinduerne. En meget særegen oplevelse og den blev forstærket yderligere efterhånden som antallet af drinks blev drukket.

Da vi havde tømt lageret måtte vi jo søge rundt på skibet efter nye vandingssteder, men alt var lukket, indtil vi kommer ned agter. Helt nede i bunden, høre vi jazz, og derinde, i et lille bitte rum har Papa Bue slået sig ned. De har været på turne i Norge og er nu også på vej hjem. De er jo vandt til at drikke, så de kender deres behov, og har i stedet for færdige drinks bestilt hele flasker samt hvad de har nået at købe i den toldfrie inden også den lukkede. Det blev en meget våd nat, og da jeg i min brandert næste morgen skal have handlet lidt, bliver det til for meget, det er helt tydeligt. Jeg har kun nogle få skjorter med, pakket i en stor flad taske som er beregnet til film og rentegninger. Tasken kan faktisk ikke lukke viser det sig. Orkestret er meget bedre stillet, de har jo deres instrumentkasser at skjule rovet i. Jeg har nu ikke sovet i mere end 36 timer så øjnene og hjerne vil ikke rigtig følge med, men de drikkevante Buer er helt klar over problemet så der bliver udtænkt følgende:

Når vi går i land, skal jeg gå inde i midten, de spiller noget festligt jazz, jeg skal lade som om jeg har fødselsdag og der vil blive viftet med lommetørklæder og flag indkøbt i kiosken. Alt går planmæssigt, ned ad landgangsbroen, forbi toldereren, som ikke kan holde masken over dette festlige optog. Ingen bliver stoppet og på kajen tager vi behørigt afsked med hinanden med tak for en yderst hyggelig nat. Min nyerhvervede ven fra de store have er forsvundet i løbet af natten, så ham får jeg ikke sagt farvel til. Han sover sku nok endnu tænker jeg.

Klokken er kun syv om morgenen. Hvis jeg tager hjem til Tåstrup vil jeg falde i søvn og ikke nå på arbejde. Så jeg hanker op i mig selv, tager en taxi til bureauet og bliver lukket ind af rengøringsfolkene. Jeg sætter mig i min stol – og falder i søvn med hovedet i armene. Hører intet, registrerer intet før omkring kl. 11.00, da de andre syntes at nu har de hørt nok på min snorken. Jeg er blevet fotograferet i hoved og røv med alle mine indkøb stablet op i en ring foran mit slumrende ansigt. Desværre fik jeg aldrig en kopi af dette festlige indslag i mit liv. Vagn Jensen syntes det ville være en god ide hvis jeg tog hjem og fik mig et bad og så kom frisk og udhvilet næste dag – god ide! Så det gjorde jeg.

~

Det var egentlig blevet en spændende arbejdsplads, med en masse interessante kollegaer og internationale kunder – men allerede fra første dag var der noget der ikke passede mig, uden at jeg dog kunne sætte fingeren direkte på det. Men det var vel nok mest den der amerikanske arbejdsform og tænkemåde der var mig imod. Men jeg ville give det nogen tid og så i mellemtiden lære så meget jeg kunne og så imens kigge mig omkring for andre muligheder.

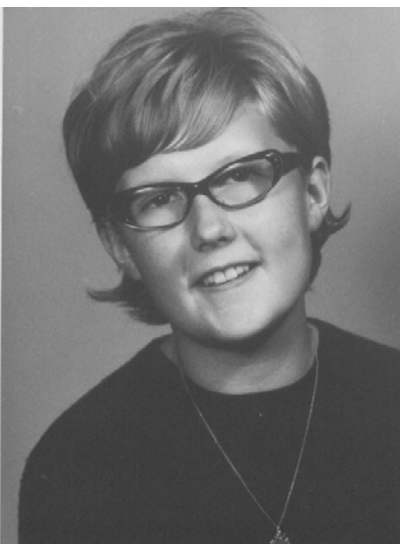
~

Käthe omkring den tid hun gik ud af skolen og kom i lære.

En dejlig, sød og naturlig pige.

Husker ikke hvilket år Käthe går ud af skolen. Hun har som storesøsteren valgt at blive damefrisør, til stor fortrydelse for direktøren. Han har nu ofret store summer til uddannelse på en speciel god skole, Den katolske Skole nede på Frederiksborgvej. Og så vælger tøsen at blive noget så lausy som frisør.

To af samme slags i familien er et slag i ansigtet på hans ambitioner. Käthe har nogle år forinden været i praktik inde hos Annelise, min stedmoder, som jo arbejder som leder på Dehn's Børnehaven i Søborg. Käthe er meget glad for børn og bliver jo også senere i livet en fortrinlig dagplejemor, for masser af børn. Men frisørjobbet trækker, så de, eller rettere Mitzi finder en god læreplads til hende nede på Dr. Margrethesvej. Kan slet ikke huske om hun i det hele taget når at arbejde som svend før hun bliver gravid og gifter sig.

~

I al den tid vi har boet på salonen har vi haft mange fester, lige som vi har været til mange forskellige vi havde lært at kende. Vi begyndte en lang overgang at mødes på skift een gang ommåned og så lave hver vores madret, og så holdt vi æde- og drukgilder.

Lidt pinligt at måtte indrømme det, men pigen jeg står med armen om, hun hed Birthe, var en meget varm sag, Kay og jeg var begge lune på hende. Jeg ved ikke om Kay nogen sinde fil lavet noget fy-fy. Jeg gjorde ikke, desværre. Jeg lavede hver gang vi var sammen til fester, en fræk aftale med hende, men de blev aldrig ført ud i livet. Margith og Mitzi var dødelig jaloux på hende så hun blev hurtigt vippet ud af fællesskabet. En af de fester vi var til husker jeg bedst, blev holdt nede hos nogle venner i Hedehusene, det var Sct. Hans Aften. Vejret var fantastisk og de havde lavet bålplads nede i baghaven, ilden var for kraftig så brændet var hurtigt væk, så hvor fik vi noget mere. Vagn havde lagt deres flagstang ned så den var vi så nogle der fik lempet over til bålet og så begyndte den at brænde lystigt fra en ende af. Da Vagn opdagede det blev han lidt (meget lidt) småsur så jeg besluttede mig for at slukke ilden, jeg havde ikke noget vand, så jeg rejste mig resolut, lynede ned og så pissede jeg så bålet døde ud.

Det var den aften jeg havde fået listet en god del af armen rundt hendes smækre liv og befamlet hende – hun protesterede i hvert ikke, ej heller da Mitzi opdager at jeg er rimelig tæt på damen. Kay som ikke var nogen god danser, havde det med normalt når han dansede at skyde røven et godt stykke bagud og gå lidt ned i knæ, det så lidt komisk ud hver gang. Som det ses på billedet havde han skiftet dansesstil når det var Birthe, jeg kalder det nærkontakt af 3.grad. Margith blev lige så sur som Mitzi.

Svend Grue som ses her til en fest vi holdt inde på salonen, blev altid hurtigt fuld, og når han blev det så hikkede han, længe og inderligt. Der var kun en ting der kunne få ham til at holde op og det var – EDDIKE – ja, fy for fanden, men når han fik et snapseglass eller to så stoppede hans hikke. Hans kone Maja som ses på det andet billede havde den mani at når hun blev fuld så græd hun, stortudede, ikke over noget særligt, men dyb inderlig sorg væltede ud, og så skulle en eller anden, lige meget hvem, holde om hende, bare ikke Svend, så græd hun længe og inderligt ved ens skulder og man var drivende våd af tårer og snot, og så lige pludselig var det ovre, og hun lo og grinede igen.

Det værste ved de fester var musikken, Jeg var jo til jazz og Rock'n Roll, men alle de andre var til dansk toppen. Kay kunne ikke overleve en aften uden mindst 10 gange "Lille Sommerfugl" med Bjørn Tidmann, alt imens han sang og skrælede. Når det var hjemme hos os, kunne jeg jo til dels styre musikken, så drillede jeg dem og puttede ind imellem noget af MIN musik på, det var sku ikke altid de opdagede det. Kun når jeg lagde en plade å med Skotsk Sækkepigemusik på gik det op for dem, eller et eller andet klassisk. Vi havde det aldrig kedeligt til de fester. Men der var nogle som var lidt for nærige når det gjaldt maden, det blev efterhånden for meget når Kays kusine og Mona og hendes mand Jørgen, ikke ret langt inde i festen begyndte at samle mad sammen og pakke ind til at tage med hjem, de kom som regel selv med noget billigt pålæg hun havde købt i et supermarked. Vi andre havde lavet alt muligt lækker. Så det blev den væsentlige årsag til at vi stoppede festerne.

Og konsekvent hver gang vi havde fest i gennem alle årene, når jeg nåede et bestemt stade i min stille rus, så greb jeg guitaren og gav et lille nummer – og kun eet. Det samme hver gang: Tommy Steeles "Wedding Bells. Og hver gang, ned på knæ foran Mitzi og syngte solo. Jeg ved sku ikke hvorfor folk altid morede sig over det, det var jo en dybfølt kærlighedserklæring hver gang. Måske var det min måde at spille guitar på de syntes var sjov?

~

Husbyggeri på Løvtoften 71

Vi er nu sidst på året 1967, vi føler vi har magt over tingene og begynder at kigge på hus eller byggegrund, men beslutter os hurtigt for at det skal være et nybygget hus vi vil satse på. Vi har været rundt og kigge på meget gammelt, spændende, mest i Roskilde, da jeg allerede efter disse 2 år i Tåstrup, er dødtræt af byen. Jeg syntes den er grim og intetsigende. Savner nærheden til fjorden og skovene og især de smukke gamle huse og gader i byen. Tåstrup er jo gammel hedeland, fladt som en pandekage, så det eneste der rager op, er de kunstige "bjerge" man er begyndt at rejse ovre i Vallensbæk Mose, og så den nyligt påbegyndte Vestskov som det jo vil tage hundredvis af år før den bare begynder at ligne rigtig skov. Men det hele er omkranset af de nye og de kommende motorveje. Hele byen er fuldstændigt charmemorladt efter min mening

~

Vi er bl.a. ude og se på hus på Frederiksborgvej i Roskilde, vi er der flere gange. Det er et næsten nyt byggeri, ligger oppe på en bakkeås lige i svinget over for vejen til Viggen og Veddelev. Det har den smukkeste udsigt over fjorden og markerne rundt om. Det er meget spændende indrettet, og vi er begge meget forgæbet i huset. Direktør Verner og Eja er med derude og syntes også det er godt køb, men så tredje gang vi er der får ejendomsmæglerne fortalt, sikkert ved en fejltagelse, at jorden ved siden af er eksproprieret og skal bruges til en kommende omfartsvej uden om Roskilde. Så der røg de drømme. Havde vi købt, havde vi inden for få år kommet til at bo lige midt et støjhelvede. Ganske få år efter kører vi igennem den nye omfartsvej og ganske rigtigt hele miljøet er ødelagt.

Tåstrup Kommune har netop præsenteret nogle byggemodne grunde ude i et helt nyt område ved Valbyvej. Der skal bygges en masse, og der vil blive lavet nye veje, stier, indkøbscenter, daginstitutioner og meget mere. Det er alt sammen rimeligt dyrt. Kommunen er efter mange års Social demokratisk styre blevet Konservativ ledet af den lille kornfede tidligere Overlærer Flemming Jensen. Han er købt og betalt og totalt underlagt de store herrer i byen. Så da de via ham får forkøbsret på al den jord så er det selvsagt også dem der skal bygge meget af det og specielt stå for byggemodningen. Vi beslutter os for en grund ude på noget der skal hedde Løvtoften. Hr. Nielsen, min svigerfar bliver selvsagt den der skal beslutte om det er det rigtige i det vi gør. Han skal godkende alle papirer og projekter, han skal med rundt og godkende typehusfabrikanter, som der på den tid var dukket et utal op af. Mange var direkte "usunde" at komme i klørne på, så det var for så vidt godt nok at han blandede sig. Han kendte jo branchen indefra via Rockwool som vidste hvem der var til at stole på og hvem som overholdt vedtagne regler og god byggeskik.

Vort valg faldt på et forholdsvis nyt firma Myresjö. De byggede efter helt nye ukendte principper og havde nogle helt nye typer planløsninger som virkede meget spændende. Vort valg faldt på et 171 kvm. hus, et med fladt tag. Man vidste ikke så meget den gang om de problemer der senere dukkede op med flade tage og med den byggemetode med et træskelet og en halv stenvæg. Men alle var overbevist om at tanken og kvaliteten var i top. Alle byggesagkyndige sagde god for den type huse. Vi ville gerne have et gult hus, men da vi lige havde underskrevet papirerne kom der en helt ny stentype på markedet. En hvid/grå såkaldt kalksandsten. Så den valgte vi i stedet, godt nok var den dyrere men ikke så meget.

Grunden kostede 36.000 og huset færdigleveret 181.000, ufattelig mange penge at sætte sig i gæld for som ung, men sådan har det jo altid været og er det stadig. Da jeg havde godt arbejde, Mitzi en god og sund forretning var det meget nemt at opnå Sparekasselån og Realkreditlån. Grunden skulle betales i tre afdrag, men de penge havde vi sparet op allerede.

~

Til jule-nytårsudsalget faldt Mitzi og Margit over et sæt lædermøbler inde i Magasin. Margits mor som var en udsalgsnørd og kendte alle kneb var med inde den dag udsalget startede. Ellen som hun hed, havde som den professionelle kæmpet sig op og stod forrest, under flere og flere trusler fra alle de andre madammer. Hun var helt uberørt, og da dørene slås op, løber, hoppe, springer hun over alt andet og smider sig direkte på den ene sofa, og råber det er mit. Og sådan blev det. Det sofasæt har måttet tåle meget, utallige er de røve, store som små der har siddet, ligget i det. Hunde i mange størrelser og arter har sovet trygt og godt, det har stået direkte i solen i næsten alle årene, men jeg sørgede jævnlige for at det blev smurt ind i fedt. I dag skriver vi så 2008 – altså 40 år her sidste nytår. Puderne er lidt slidte, skindet lidt rynket/revnet, men jeg har købt nyt fedt, skal bare have taget mig sammen til at smøre, så er det Ok

igen. Et eneste sted har træet fået en skramme efter alle disse år, og det på trods af en sørejse til Thailand oven i alle de andre udfordringer. Det var et godt køb vi gjorde den gang.

~

Lige sidst på året går byggeriet i gang, sokkel og grund støbes før den hårde frost sætter ind, og lige så snart tømrere og murere kan komme i gang, starter de på at rejse skelet og mure. Jeg kører jævnligt ud og ”smører” med lidt godt til ganen, hvilket gør at byggeriet bliver et superduper hus, der bliver kælet for alle detaljer. Hele vejen igennem, så den dag der er overtagelsesforretning hen på foråret er der kun ganske få ting der skal rettes på mangellisten.

Nu var det så bare at flytte fra Køgevej, indrette det nye hus og så få begyndt på haven.

~

Salonen blev nu udvidet ved at stuen blev inddraget og der blev lavet 8 pladser mere. Det var et imponerende syn når alle pladser var optaget, og for fanden hvor pigerne sled. Mitzi havde et meget stort job hver aften og lørdag eftermiddag når alle de andre var gået med at slette og rette og få stoppet alle de sorte penge ned i tasken. Aner ikke hvor meget hun lavede sort i alle disse år, men det kan ikke have været småting. Hun købte aldrig nyt til huset, altid kun nyt tøj, sko og tasker og alt hvad en kvinde nu føler er nødvendigt for at være up to date. Hun må have haft pengene gemt godt for jeg stødte aldrig på dem når jeg gjorde rent Og i banken kunne hun jo ikke sætte dem på grund af skattevæsenet.

~

Jeg begyndte på haven ved at jeg planerede og gøre klar til græsplæne før noget andet. Det var gammel landbrugs- og gartnerjord, så der gik ikke lang tid så skød der rajgræs op overalt, det kom igen i større eller mindre grad i alle de 11 år vi boede der. Vi var nogen af de første der købte og startede byggeri, så alle de store maskiner der stadig arbejdede det næste års tid, måtte køre gennem vores kommende naboers grunde og videre nedad. Det resulterede i nogle grunde med så stor mængde af traktose, altså jord der er kørt så sammenpresset at intet kan gro, vandet kan ikke synke men ligger som en fast sø, der bare bliver større og større. Vi lå ca. 50 cm over naboens så vi fik ikke hans vand ind.

Det første billede fra indkørslen er fra omkring 1974 det andet fra omkring 1969 fra baghaven. Skurvognene er der hvor der senere blev bygget Blåkildecetret.

Så godt et års tid efter vi flyttede ind, købte Købmand Kaj denne grund. De kunne ikke få noget som helst til at gro da de havde bygget. Det stykke jord mellem vore huse var som en stor betonplade. Så Kaj fik den lokale smed til at lave et bor. Så han og sønnerne, brugte hvert eneste ledige minut til at bore. De brugte 2 enorme rørtænger som håndtag og så borede de nedad mindst en meter, så fyldte de grus ned og så lod de det stå. Først efter 2-3 år kunne de anlægge en køkkenhave. Hvorfor de ikke ville bekoste en maskine der kunne grube jorden, var for os uforståeligt ind til vi senere lærte dem rigtigt godt at kende. Det var udelukkende på grund af Kajs nærighed og så selvfølgelig, endnu en tung traktor til at presse jorden endnu fastere var jo heller ikke særlig smart.

Her er et billede af Morten og fru Købmand i deres have. Først i 1972-73 lykkedes det dem at få noget til at gro.

Vores have lignede mest af alt en vild prærie, rajgræsset groede frodig mellem noget der lignede vild hvede, mælkebøtter, tidsler og alt muligt andet godt fra ukrudtskataloget. Så Bedstefar foreslog at jeg lånte hans gammeldags le og så slå hele skidtet ned, og så grave med spade til alt var rensset hånd for hånd som

man siger. Det tog mig resten af den sommer at luge alle disse rødder op. De følgende år, kom der kun ganske lidt ukrudt op, så mit arbejde bar frugt, om man kan sige det sådan. Jeg fik lagt en foreløbig indkørsel med 2 rækker fliser til bilen, og gangsti blev med nogle smukke mørkebrune teglsten, som kun holdt nogle få år, de sprang/revnede/smuldrede simpelthen i frosten. Men flot var det. Vi købte på en nedlagt planteskole 40 graner, og plantede dem som en slags læhegn.

~

Margith og Kay har fået en datter, hun skal hedde Arlette, allerede fra fødselen er hun en lang tynd pige. Vi bliver vækket midt om natten med nyheden og står selvfølgelig op og kører til Hedehusene for at se vidunderet. Margith har valgt at føde hjemme og da vi kommer, er jordmoderne lige kørt. Arlette skal da lige prøve at løftes og nusses inden vi får os en kop kaffe og en lille en og så kører vi hjem igen.

~

Om efteråret begynder jeg at læse inde på Den Grafiske Højskole i Julius Thomsen Gade på Nørrebro. Lige ved siden af Radiohuset. Jeg har besluttet mig for at tage det der hedder Mesterprøven, som betyder at man må og kan drive egen bogtrykvirksomhed. Det var ret så svært, jeg havde jo hus og have, mit job på bureauet, skole to gange om ugen, hvor jeg så kom meget sent hjem og så lektier, plus at jeg jo førte kassekladde m.v. for salonen. Jeg spiste inden jeg gik på skole, på et såkaldt folkekøkken i Blågårdsgade. Da jeg skulle til eksamen i foråret 1969, gik det ikke så godt med bogføring men fik da slæbt mig igennem alle fag. Ikke de flotteste resultater skolen havde set, men acceptable.

Så vidt jeg husker, fejrede vi hvor første jul sammen med familien i det nye hus. Eja var blevet mere og mere syg, ingen medicin hjælp. Doktor Mortensen havde på et tidspunkt fortalt hende at hun skulle drikke lyst øl hver dag, men han havde vist ikke fortalt hende at det skulle være i de mængder, så selvom om øllet ikke var stærkt så blev 15-20 stk. i løbet af dagen nok til en lille bimmelim, plus nogle glas sherry. Så det nemmeste var jo at vi inviterede og lavede maden.

~

Det var også det år vi begyndte at afholde Nytårsaften for vennerne. Vi blev hurtigt en 12-14 stk. der skulle købes ind og laves mad, så det var et stort projekt. Især de første år, hvor Mitzi jo havde sin store dag på salonen med alle madammerne der skulle gøres fine til årets nytårsfester. Så det blev mig der stod for det hele. OK, Mitzi hjalp så med borddækningen når hun kom hjem. Mærkeligt nok så var der aldrig nogen af vennerne der tog tråden op. Det blev i de kommende mange år altid os der stod for arrangementet, også næste dags oprydning, og så lige lidt afslapning inden vi skulle til Roskilde for at sige til lykke til min mor.

~

Vi havde i lang tid ønsket at få børn, men lige meget hvad så ville det ikke lykkedes. Vi fik taget diverse prøver og alt var OK, men nej, ingen graviditet. Så en dag besluttede vi simpelthen, eller rettere Mitzi gjorde, at nu skulle vi have hund og ny bil. Det må være engang i juni måned hvis regnskabet skal passe. Det med børn kunne bare være lige meget så. Vi kørte ud på jagt. Mitzi havde fundet en kennel

med Pudler og der skulle vi hen. Men først var vi rundt for at komme af med den efterhånden noget rustne Kharman Ghia.

Vi fandt en brugthandler ude på Strandvejen i Hellerup. Han ville købe vognen hvis vi ville købe en Triumph Spite. En lille, lækker sag i hvidt, med kaleche. Det var lige os, så vi underskrev papirerne og skulle så hente bilen nogle dage senere. Vi kørte nordpå, stoppede og spiste på en hyggelig kro og fandt så kennelen. Der var flere hvalpe, men den der først røg hen til Mitzi blev selvfølgelig den hun valgte. Vi fik stamtavle og kørte så hjemad. Hun hed Shika, men da hun lå i skødet på Mitzi sagde hun hele tiden fut – fut, et lille nervøst hundenys. ”Du skal hedde Futte” sagde Mitzi og sådan blev det.

Da vi endelig nåede hjem var vi trætte og ville lige tage en lille lur inden aftensmaden. Den lille lur førte så med sig at Morten blev undfanget samme eftermiddag. Ja sådan kan det gå når man investerer i Villa, Volvo, Vovse. Nåh nej det var nu ikke en Volvo men dog en bil.

~

Kort tid efter vi har fået den nye bil opdager jeg at der siver vand ind i bunden når det er regn, da jeg får tæppet af viser det sig at forhandleren med stor omhu har lavet ”pladearbejdet” med plasticpadding og det er så faldet ud. Da jeg opsøger ham bliver døren ikke åbnet, telefonen ikke taget, så til sidst opgiver vi at forfølge ham. Jeg får dog hævn kort tid efter. Jeg sidder på jobbet og bladrer i et magasin der hedder Bil & Båd Nyt. Falder så over en annonce for en Kharman Ghia i Ferrari rød med den specielle Okrassa motor, som bliver rost til skyerne, koster den lille sum af 60.000 afhentet et sted i Jylland. Der er ingen andre af den bil type i hele Danmark. Jeg tænker, næh fandeme det skal være løgn, så jeg ringer til Jylland og får fat i forhandleren og lyder fyr og flamme. Han er jo helt vild efter at få solgt, men jeg spørger ind til bilen som om jeg er kender. Jeg spørger ham hvordan luftindtaget ser ud, især det i højre side. Det aner han intet om, så jeg beder ham om at gå ud og tjekke om alt er OK. Det gør han og kommer så tilbage, kortåndet og meget vred, siger der er sku da ikke noget luftindtag. Næh siger jeg, det ved jeg da godt, men det skulle der have været. Det er rustet totalt væk, ligesom venstre, bagerste kardan er næsten væk, så jeg vil give dig 1.000 kroner for den, bragt til min adresse. Han vil nu vide hvad jeg ved om den bil, og han får så den sande historie. Bliver egentlig lidt taknemmelig og siger at han vil forfølge ham han har købt den af i København. Jeg mener nu at huske at han hed Wagner. Kort tid efter er der ret så mange artikler i specielt Ekstrabladet om en brugtvognsforhandler Wagner der bliver anklaget for svindel. Han bliver så vidt jeg husker oven i købet dømt både fængselsstraf og bøder.

~

Dorthe og Aksel

I mellemtiden har vi været til skolejubilæum med Mitzis skole, Realskolen, selv om hun gik ud før sin eksamen så er hun stadig medlem af foreningen. Jubilæet blev holdt hvert 4. år. Først mødtes de på skolen til forskellige arrangementer, så var de ude og spise, klasse for klasse og så senere mødtes alle klasserne til fælles fest på enten Hotel Roar eller Hotel Prinsen.

Dette specielle år er jeg taget tidligt med toget til Roskilde og for at komme lidt i stemning tager jeg mig en øl på Grand Cafe, min gamle vens barndomshjem. På Cafeens bar sidder der en anden gut og får sig en øl. Vi hilser som man nu gør, kort med et venligt nik, vi kender ikke hinanden, Kort tid efter går han og jeg får mig lige en mere og går så hen på Olsens på hjørnet af Hestetorvet. Der sidder så den samme gut. Da han ser mig siger han: ”Hvad fanden forfølger du mig?” Jeg må jo svare at det gør jeg bestemt ikke men jeg skal bare have tiden til at gå før jeg skal møde min kone oppe på Hotel Roar. Pudsigt nok så skulle han møde en veninde han lige havde mødt i byen. Hun var sekretær ude på Slagteriskolen hvor han, Aksel som han hedder, var rejsende konsulent til diverse slagterier rundt i landet. Ja, så faldt vi altså i snak og blev enige om at vi lige så godt kunne følges ad til festen.

Vi får os så lige et par øl mere samt et par eller fem af de små skarpe, så vi er rimelig muntre da vi når Roar. Vi venter ude ved døren på at blive afhentet. Mitzi kommer sammen med sin gamle skolekammerat Dorthe, som jeg kun har set en gang for mange år siden. Hun har været gift og boet i USA nogle år, men da hendes mand var meget voldelig og fordrukken har hun en nat flygtet over hals og hoved. Med sine to små børn under armen når hun Danmark og må så via Den amerikanske Ambassade tage kampen op om forældreretten.

Mitzi skal hente mig og Dorthe skal hente Aksel. Ja, der havde vi siddet i mange timer og drukket uden at ane at vi skulle kende hinanden tæt og godt i mange år fremover. Det var for øvrigt den aften vi senere

endte hjemme hos ham Henrik, sønnen fra BR-legetøj hvor jeg blev nødt til at forlade selskabet i nærmest vrede på grund af dennes ulidelige praleri. Aksel brød sig bestemt heller ikke om ham.

Dorthe havde en lille lejlighed ude på Gartnervangen på Køgevej. Her boede hun sammen med sine to børn Mark og Lisa som jo talte noget gebrokkent dansk, alt var med lidt amerikansk accent. Lisa sagde i mange år efter "if", kunne slet ikke finde ud af ordet "hvis", og det fik vi meget sjov ud af. Aksel kom jo kun på besøg ca. een gang om ugen. Kort tid efter fik hun en lejlighed nede på Knud den Stores Vej, lige over for hvor Verners mor og far havde fået sin lejlighed.

Farfaderen dør ret så hurtigt, han kan slet ikke tilpasse sig livet i en lejlighed, har altid været lidt svagelig men nu sygner han hurtigt hen og dør. Husker lige efter at vi har fået Morten er vi oppe i lejligheden. Farmor som nu vil kaldes Olde, vil gerne holde Morten lidt inden han skal ind i soveværelset og sove mens vi spiser. Olde bærer ham så derind, og Mitzi skal så lidt efter ind for at se til ham. Vi hører et fortvivlet skrig fra hende og farer selvfølgelig for at se hvad der er sket Morten. Det viser sig at Olde har lagt Morten i afdøde farfars seng, og det kan Mitzi simpelthen ikke klare, derfor de høje skrig. Ak, ja!

~
De to unge nybagte mødre i stuen i Glyngøre

Kort efter at Morten er blevet født får Aksel job i Kolding ca. et år efter og vi er til stort bryllup derovre med Morten som lige er begyndt at gå. Vi når kun at besøge dem en gang så flytter de til Glyngøre, hvor Aksel får et job på Glyngøre Fiskeindustri. De flytter ind i et dejligt nybygget hus, højt beliggende over landskabet.

Dorthe bliver gravid og føder så Didde, og Mitzi bliver Gudmoder til hende. Vi er der oppe mindst én gang om året. Går dejlige ture, og nyder al den dejlige fisk som Aksel henter ned på industrien. Især om sommeren kører vi ned i fryserummet, henter 2 store laks (meget store) så smider Aksel dem ind under bruseren og så om aftenen spiser vi grillede laks med alle de venner fra byen som de efterhånden lærer at kende. På mine senere rundrejser for Vølund er jeg somme tider oppe forbi når min tur går til Viborg.

Vi får mange dejlige år sammen, men lige pludselig er det forbi. Dorthe er begyndt at læse til lærer og det kan Aksel ikke rigtig klare at hun begynder at vise selvstændighed – igen. Det havde han jo troet han havde fået stoppet for altid da de blev gift. Men Mitzi og jeg var nu enige om at den væsentligste grund var Dorthes ødslen med Aksels løn. Hun kørte tit til Århus, købte så vildt ind af nyt til badeværelset, f.eks. nye håndklæder og andet i matchende farver. Og hver gang blev Aksel hamrende tosset.

En sommerdag i haven i Glyngøre, der var vidunderligt fredeligt med en pragtfuld udsigt.

Haven var en dejlig tumleplads for børnene og hundene, med masser af træer.

Aksel med sin hund Sally, der senere fik en søn der hed Duke, mor og søn der altid sloges.

Her er Lisa i 1992 med sin Peter den dag han blev døbt.

Aksel får nyt job i et firma på Sjælland og rejser igen over hele landet. Aksel er jo speciel, er også meget pigeglad, så ingen er i tvivl om at han igen nyder livet, især når han er i København hvor han altid overnatter.

En sommerdag skal de begge komme til grill. Aksel kommer før Dorthe og da han kommer om i haven, ser Mitzi og jeg at han har et kæmpe sugemærke på halsen. Yderst pinligt for en voksen mand at vise sig frem på den måde – det hører teenageralderen til syntes jeg. Mitzi og jeg går i rette med ham og han bliver noget flov, men ved ikke hvad han skal gøre for at skjule det. Så Mitzi smører forskellige cremer og salver og pudder på så det ikke kan ses når det bliver mørkt, men selvfølgelig opdager Dorthe det senere på aftenen og de bliver forrygende uvenner. Det bliver sidste gang vi ser Aksel, næste morgen er han stået op og er listet af uden nogen hører det.

Det bliver en turbulent tid for Dorthe og børnene, de flytter først til Viborg i en dejlig lejlighed, senere til Skive og så til Roskilde. Men Dorthe blomstrer op, bliver nyforelsket gang på gang, men det bliver aldrig til så meget alvor at vi når at møde de forskellige. Mark bliver politibetjent og Lisa, der har været på besøg nogle gange hos sin far i USA møder en fyr derover, bliver gravid og gifter sig med ham. Det viser sig meget hurtigt at han er ekstrem voldelig, så hun må som sin mor i sin tid, flygte til Danmark med sin lille søn Peter. Ham fejrer vi med et stort barnedåb oppe i Viborg i 1992.

Lisa prøver også at læse til lærer men bakker ud og bliver ved at flakke fra mand til mand. Men flytter gang på gang tilbage til sin mor så de kan spare på huslejen.

~

Vi glæder os selvfølgelig til at få barn. Vi begynder at indrette barneværelse med alt hvad der til hører. Men tunge skyer truer. Eja bliver mere og mere syg. Juleaften er vi i Hedehusene. Esther er taget hjem til Bedsteforældrene, så der er kun Mitzi, Käthe, Verner og jeg. Eja ligger stille henne på sofaen, så hun går tidlig i seng. Kan ikke huske om vi lavede noget særlig mad, men jeg tror det ikke. Juledag må vi tidlig til Hedehusene, Eja står slet ikke op. Doktor Mortensen kommer kort, men kan intet gøre, siger bare at vi må have tålmodighed. Eja har for lang tid siden sagt at hvis hun skal dø, så skal det være hjemme, hun vil ikke på sygehus.

Omkring spisetid laver Mitzi noget enkelt og så sidder vi bare stille nede i stuen og ser lidt TV, uden egentlig at se noget, hver med vore tanker og minder.

Det var den 24.08.08 jeg skrev dette, minderne overvældede mig, gik helt i stå, kunne ikke komme videre. Har prøvet mange gange, har fået mange opfordringer til at komme i gang. Men har bare udskudt og udskudt. Så nu, mandag den 8. december har jeg besluttet at nu, skal være nu, så...

Vi skiftets til at liste op i soveværelset og kikke. Eja ligger fredfyldt og sover med en svag rallen. Vi har problemer med at holde den lille hund borte fra soveværelset. Hun er jo vant til at være ved Eja døgnet rundt, så hun kan ikke forstå hvorfor hun ikke må komme ind og ligge i arm som sædvanlig. Dette er næsten det sværeste at være vidne til.

Klokken må være hen af 22 da Verner endnu engang går derop, der går længere tid en de andre gange før han kommer ned, denne gang med nogle små tårer i øjnene (første gang jeg nogensinde har set ham vise følelser). Han fortæller at Eja er død og vi kan gå op og sige farvel. Mitzi vil gerne gå sammen med Käthe først. De er ikke så længe væk. Kan ikke se noget i Mitzis ansigt da hun kommer ned, andet end en

slags afklaret ro. Som om at nu er mareridtet endelig overstået, Eja har endelig fået fred og vi kan begynde at leve et almindeligt liv. Käthe græder barnets naturlige sorg over tabet af en mor.

Nu er det min tur, jeg har jo kun set et dødt menneske én gang før, nemlig da min far er død og ligger i kapellet. Jeg er lidt skræmt, men overvinder min frygt og går ind i rummet. Eja ligger der og er i al sin uformelighed stadig en smuk kvinde, hun har et lille sødt smil om sin mund, nærmest et Mona Lisa smil. Som om hun nu endelig kan være den glade pige hun altid har været og smile til verden. Jeg stryger hende kolde kind og siger nogle smukke ord til hende som afsked og går så stortudende ned til de andre.

Verner har imens ringet til Doktor Mortensen som lover at komme meget hurtigt, han vil bringe en sygeplejerske som skal gøre Eja i stand. Så ringer han til resten af familien for at fortælle hvad der er sket. Dette gør han med en afklaret ro, som er lidt skræmmende. Han viser ingen følelser overhovedet. Mitzi sidder og trøster Käthe. Da Mortensen kommer, udfylder han hurtigt de papirer der skal udfyldes, får sig en sludder med Verner over et glas sherry, mens sygeplejersken gør Eja i stand. Da hun er færdig skal vi lige sige farvel endnu engang.

Mortensen og sygeplejersken siger farvel, den er vel over midnat. Mitzi og jeg vil gerne hjem, hunden har været alene nu, i alt for mange timer, så vi må hjem og fodre og lufte.

Næste morgen er vi tidlig af sted, der er bestilt bedemand, som kommer og lægger Eja i kisten, familien kommer, dem der er tilbage. Det er en vidunderlig solskinsdag, ikke særlig koldt og vi bærer Eja ud ad soveværelsesdøren, gennem haven. Bedstefar ser ud til at have det svært, han skal nu bære sin yndlingsdatter til rustvognen der skal køre hende til kapellet. Eja er tung, hun har jo de sidste måneder taget utrolig på i vægt, så det er en svær opgave at skulle over hegnet ud mod indkørslen.

Resten af dagen husker jeg ikke, heller ikke de næste dage. Må have gået som i en døs. Da begravelsen endelig finder sted er det fra Østre Kirkegård i Roskilde. Det bliver en smuk begravelse på en smuk, ikke så kold solskinsdag. Præsten som jo ikke kender Eja siger noget meget neutralt, men oprigtigt og godt og vi bærer Eja den sidste lange vej til hende gravsted. Kan ikke huske hvor vi mødtes til kaffe og kage, men tror nok det var hjemme i Hedehusene. Hele dagen undrer jeg mig meget, Verner og Mitzi er de eneste der ikke viser følelser overhovedet. Vel første gang jeg finder ud af at Mitzi på een eller anden måde er lidt følelseskold som sin far.

Min mor sagde år senere til Verner, jeg tror det var til en juleaften: ”Verner, du har opdraget dine piget alt for hårdt, du har ikke givet dem lov til at vise følelser”.

Underligt nok, så har jeg da jeg begyndte på min livshistorie husket mange små detaljer og årstal, efterhånden som jeg skrev. Men lige omkring denne tid er der noget/meget der er glemt og gemt. I årene lige omkring Ejass sidste år er morbror Christian død, August også, onkel Eriks forældre og nogle andre. Så der har været mange begravelser de år.

Et pragtfuldt billede af familien Jansbo. Lone er hjemme i Århus og præsenterer den første fødte, Frantzi for morbror og tante. Vel nok det sidste billede der blev taget inden morbror dør. Han var en vidunderlig livsbekræftende mand.

Her er så puddelen Futte. Vel nok den egentlig årsag til at Morten blev avlet.

Hun var endnu mere forkælet end Morten.

1970 – 1975

Et liv uden Eja

Verner har meget kort tid efter at Eja døde taget på en rejse sydpå. Ejendommelig nok så møder ham allerede der en fraskilt dame som hedder Kirsten. Det bliver endnu mere ejendommeligt da hun meget kort tid efter flytter ind i huset.

Vi har ikke været hjemme i huset i meget lang tid, da vi en dag bliver inviteret til middag med os alle fire som gæster. Käthe, Mogens, Mitzi og jeg. Verner samler os alle op efter tur, jeg bliver hentet inde på bureauet, og vi kører ud på Serum instituttet hvor Kirsten arbejder. Vi har da fået at vide at hun er uddannet narkosesygeplejerske. Hvorfor hun så arbejder som laborant kan jeg ikke begribe og får heller ingen forklaring på det hverken dengang eller i årene fremover. Men sådan er der jo så meget.

Hvor vi kører hen og spiser husker jeg ikke, men både Mitzi og Käthe er på trods af deres skepsis umådelig positiv i deres modtagelse. Mogens ligeså. Jeg er som sædvanlig den der lige skal "lure" personen. Jeg bruger tiden i bilen og da vi spiser til at finde ind til hende, men kan ikke finde noget der klinger. Kirsten er og var hele tiden i årene der kom, for mig, en meget snobbet og besiddende og virkede lidt for utroværdig.

Der kommer nogle underlige forklaringer om hvordan og hvornår de har mødt hinanden, men for os alle er der ingen tvivl om at det er et forhold der har stået på over en årrække.

Det bliver en underlig tid for os alle. Vi har lige som ingen tilhørsforhold til Mitzis hjem mere. Efter alle disse år, hvor vi har stået på pinde for at hjælpe og støtte ham, så er vi reduceret til nogle irriterende påhæng. Der skal ringes og aftales hvis man skal ses, helt uvant.

Käthe har mødt denne fyr, Mogens, og er blevet forelsket. Han er smedelærling og står lige for at skulle afslutte svendeprøve. Han bor hjemme hos sine forældre på Strandengen i et kælderværelse. En meget genert, og meget jaloux fyr. Han fremturer allerede fra et af vore første møder med at jeg er for dominerende over for Käthe og han påstår andre uhyrligheder. Fuldstændigt tåbelige påstande som jeg ikke engang vil være bekendt at gentage her i bogen. Han kan slet ikke begribe at Käthe har knyttet sig til mig som en savnet storebror. Han kan ikke forstå at da jeg kommer ind i familien er Käthe stadig en lille ensom pige som må støtte sig i alt til sin søster og så mig.

Så vi kom virkelig skævt ind på hinanden fra starten. Ydermere er han på trods af sin opvækst i et arbejderhjem og selv udlært smed, så langt ude til højre som nogen kan komme. Min mors politiske tilhørsforhold og dermed hans tro på at jeg også er hel-rød, gør at han angriber mig politisk hver gang han kan se sit snit til det. En gang til en eller anden familiesammenkomst opdager jeg lige pludselig at min mor er væk i meget lang tid. Jeg har set hun er gået ind på sit værelse og tror hun er syg. Da jeg banker på og går der ind er hun gået i seng og ligger og græder, så hovedpuden er helt våd. Hun fortæller så at Mogens midt under spisningen har lænet sig hen mod hende og sagt. "Dit kommunistvin!" Han er lige den unge gut Verner har søgt som svigersøn. Mogens er meget populær fra dag et. Han er indstillet på at ville læse videre til maskinmester så hurtigt som muligt. Endnu en stjerne fra far Verner. Og jeg lærte aldrig at acceptere ham. Syntes han overspillede sine roller konstant.

~

Morten fødes

Vi skulle jo videre med vores liv og den lille kommende ny. Den 19. marts blev Morten så født. Jeg fik lov til at deltage, og det var dengang noget meget sjældent. En stor oplevelse, men desværre så var knægten lige så stædig ved fødslen som det viste sig at han blev da han voksede op. Han ville ikke ud. Så enden på hans protester blev at moderen måtte ind på operationsstuen til et Kejsersnit. Da operationen var overstået kom de kørende med hende og den lille rod – fik så lige, efter mange protester lov til at holde ham et splitsekund, en hel fantastisk følelse at stå der med sin første nyfødte søn i armene. Selvfølgelig skulle jeg lige tudbrøle og gøre ham og Mitzi drivvåde. Hun nåede lige at få et stort kys på panden inden de drog af med dem begge.

Her er han så, vores første fødte, som skulle blive meget forkælet, hvilket senere sved til os begge. Men vi elskede ham jo som forældre bør elske deres børn.

Vi havde besluttet at når nu min far havde reageret som han gjorde, var der jo ingen grund til at beholde slægtsnavnet Rasmussen længere så fra nu af ville vi kun kaldes Sønder og det var – troede vi – lige det rette tidspunkt at gøre det på. En nyfødt søn, så kunne vi lave fødselsattest og navneændring samtidig. Go' morgen min bare røv.

Mens Mitzi lå på opvågning kørte jeg så ud i den store verden for at lave den lille ændring. Det blev til en ørkenvandring. Morten blev jo født omkring frokost, kl. 12.38 så vidt jeg husker, så da jeg havde fået lidt frokost nede på cafeteriet, så kørte jeg. Først skulle jeg på kirkekontoret på Glostrup Hovedgade, de ville ikke lave navneattest med nyt efternavn, før jeg havde godkendelse fra mit domsogn, så måtte jeg til Roskilde domsognskontor, de ville ikke lave noget før de havde et bevis fra sognefogeden i Tåstrup. Jo da, på den tid havde Tåstrup skam stadig en sognefoged, han boede i en villa der hvor nu ringvejen er lavet bag ved Køgevej.

Nu var klokken så blevet over 16.00 så Sognefogeden havde lukket, tilbage til hospitalet for at være der når Mitzi vågnede. Jeg havde selvfølgelig i al hurlumhejet glemt at købe en fødegave til hende så jeg måtte lige til guldsmed og i banken. Nu var hun allerede kørt op på stuen og først nu kunne jeg få lov til at holde sønnen sådan rigtigt. Jeg tror jeg for en stund glemte tid og sted. Denne lykkefølelse kan ikke beskrives, den skal opleves. Man tror jo altid at man er den eneste på denne jord der har oplevet det.

Da jeg kom hjem sov jeg en tung drømmeløs søvn og så næste dag måtte jeg videre på min færd. Men måtte først på arbejde og uddele de obligatoriske cigarer og hvad der ellers er kutyme. Jeg fik på grund af omstændighederne med papirerne så lov til at holde fri.

Først til Sognefogeden, han ville ikke give nogen attest på noget som helst før jeg havde udfyldt en meget mærkelig formular. Den var af en helt unormal størrelse, det gamle folioformat. Hvilket betød at det måtte være en blanket der meget sjældent blev brugt. Om det var korrekt det han forlangte fandt jeg aldrig ud af. *Jeg har hverken før eller siden hørt om andre der har skullet udfylde den formular.* Jeg var stresset og sådan set ligeglad. Det jeg skulle skrive under på var en tro og love erklæring til kongehuset hvor jeg afsvor min ret til at opdrage mine børn, nuværende og kommende i den Luthersk Evangeliske tro og lade opdraget gå videre til min hustru eller andre kristne ud i troen. Alt dette på grund af at jeg ikke var døbt og konfirmeret.

Ak ja, al den religion! Hvad har den dog ikke af stedkommet gennem tiderne.

Med dette dokument i hånden kunne jeg nu køre til Roskilde og besøge bispekontoret, hvor jeg endnu engang måtte afsvære min ophavsret til alt afkom her og hisset. Jeg skulle så indsende behørig ansøgning vedlagt disse dokumenter til et kontor i Statsamtet der tog sig af navneændringer. Herfra med diverse kopier til kirkekontoret i Glostrup, hvor de gloede underligt på sådan en gudløs mand. Her stod jeg med en

nyfødt søn og så havde jeg allerede afsværget ham for videre indflydelse og overladt det til ubekendte. Hvilket kryb måtte jeg ikke være?

Nå, enhver er vel salig i sin tro, så jeg dappede ud af døren med et høfligt tak, og kørte så endelig på hospitalet for at hilse på kone og barn. Nu var imidlertid hele familien og vennerne kommet, så der er faktisk ikke plads til mig på hverken stue eller gang. Så jeg måtte tage til takke med at vente til der blev mere ro før jeg kunne nusse knægten.

Efter at såret var lægt og Mitzi kommet lidt til kræfter så kom de endelig hjem. Der var indkøbt ny vugge, en af smedejern med krummelurer og gesvejsninger og med himmel og polstring, faktisk noget der lignede noget til et kongebarn. På en af vore første ture til Italien havde Mitzi købt et hvidt/blåt hæklet sengetæppe i meget svært garn, det var et smukt stykke arbejde, og var lunt og godt. Vuggen skulle foreløbig stå i soveværelset.

Mortens første seng, et uhåndterligt monstrum hvor hjulene altid faldt af når den skulle flyttes. Men romantik af første grad det var det.

Den gik senere i arv til Mads og endnu senere til børnebørnene – Og hjulene faldt stadig af.

Vi havde besluttet at vi ville ofre pengene det kostede på en ung pige i huset. Valget var efter mange ansøgninger faldet på en underlig pige fra Holbæk, Annemarie, en frodig landbopige. Hun troppede op med sine forældre da hun ansøgte og det virkede jo ret så beroligende at

de stod bag. Hun viste sig at være lidt evnesvag så hvordan hun ville klare en videreuddannelse til barneplejerske/jordemoder var os lidt ubegribeligt. Men hun læste om aftenen og hun sled som en hest mens hun var der. Da hun ankom, var det med en lille lastbil med hendes kommode og tøj. Der stod jo allerede en sovebriks som min mor plejede at sove på. Jeg måtte flytte mit tegnebord og alle mine malergrejer ud i et skur.

Her ses så den nybagte fader. Forunderligt som de menneskelige instinkter kommer frem. Jeg havde faktisk næsten aldrig holdt et spædbarn i mine arme i mine dengang 31år gamle tilværelse – men alligevel vidste jeg nøjagtig hvordan jeg skulle "brødføde" den lille.

Mitzi havde jo besluttet at den fødsel bare skulle være et kort kapitel i sin karriere, så hun drog på salonen efter få dage, da hun behørigt havde sat Annemarie ind i diverse børnepasnings procedurer. Jeg syntes selvfølgelig at det var noget underlig noget ikke at ville være hos sin baby så meget som muligt, men igen en del af hendes opdragelse. Arbejdet før noget andet. Min mor havde foræret os en barnevogn af fineste kvalitet. Jeg var jo, idiot som jeg er, allerede begyndt at indkøbe diverse legetøj, uden at tænke på at det først kom i brug måneder senere, så jeg måtte reinvestere i rangler, båthorn og lignende.

~

Jeg kan mærke på Mitzi at hun virkelig savner sin mor. Alt det en ung kvinde har brug for af moderlige råd fra de ældre generationer. Min mor prøver så godt hun kan, men kan jo ikke erstatte en rigtig mor. Slet ikke når forholdet dem imellem ikke er det allerbedste - set med Mitzis øjne. Så for det meste klarede hun det selv. Vi var jo efterhånden en noget indskrumpen familie, på blot få år var der faldet mange af de gamle væk. Vi nåede dog at fejre barnedåb med de fleste af dem.

Et af højdepunkterne i vort liv, da vi var nede i Ringstedgade og så Morten frem for Gamle Mormor og Bedstefar. Det skulle blive en af de eneste gange Bedstefar kom til at holde sit Oldebarn i armene.

Kort efter barnedåben døde han.

Mitzi uden for Kirken. Her ses hun sammen med et af de eneste billeder vi har af Kirsten Jæger.

Mitzi havde sat alle sejl til og lavet et meget smukt pyntet bord. Hun havde virkelig sans for blomsterdekorationer.

~

Annemarie var som sagt en arbejdshest, men også en tidsrytter, når vi havde spist havde hun lige tid til at vaske op, så ind og se TV på sit værelse og lave lidt lektier (tror vi nok). Blev Mitzi lidt forsinket på salonen så vi spiste lidt sent blev hun noget trutmundet af indestængt vrede. Hun stod i køkkenet til tiden, ikke et minut før, og så måtte vi bare haste af sted på job begge to. Pigen havde også glemt at fortælle at hun var forlovet med en soldat, så lige pludselig en aften stod der en ca. 2 meter høj garder uden for døren. Husker ikke hvad han hed, men lad os kalde ham Karl Einar. Han tog høfligt skoene af og satte dem uden for hoveddøren, gætter på at det var str. 47. Hunden blev stik, stjerte hamrende tosset.

Ikke nok med at der nu var kommet en lille baby til at overtage førstepladsen, nu kom der en fremmed dame med en kæmpesoldat, hvad gør en hjernedød puddelhund så, den gør, snerrer og spiller forurettet. Hun havde fra dag eet, været med på arbejde, efter at vi havde prøvet at lade hende blive hjemme og så opdaget at forbruger af sko, vasketøj i alle kvaliteter samt diverse andet var en lækkerbissen for en lille "forsømt" hundehvalp, ja så måtte hun med på salonen, Hvilket gjorde hende endnu mere forkælet.

Nåh, tilbage til det første besøg af Karl Einar, han kom ind, de lukkede døren og vi kunne gennem de tynde vægge høre en svag mumlen. Vi sad i sofaen og så lidt TV da der lige pludselig lød nogle underlige gunk, gunk, gunk. Ja, rigtigt gættet, meget rytmisk, og mere og mere højlydt, så til sidst blev det altså for meget for os begge. Jeg måtte ind og banke på døren. Glad for det ikke var mig der var soldat, midt i en ryttergalop og så blive smidt af hesten. Satan og i helvede for nogen arbejdsgivere. Kort efter hørte vi yderdøren blive smækket og der blev mere stille end normalt.

Hvor længe hun blev husker jeg ikke, men det var godt et år. Så fandt vi Birthe Erling en sød smilende pige som virkelig var glad for Morten. Hun var også forlovet, med Bent. En stor dum torsk, som ikke forstod at behandle en pige ordentlig.

Birthe med Morten og så i gang med at gøre sig smuk til en aften i byen. Hun var noget af en udfordring for en varmblodig fyr som mig. Men man må jo styre sig, selv om det var svært.

Birthes far Peter var musiker, han spillede hver aften inde på Langeliniepaviljonen. Han spillede Hammondorgel. Når han nu var væk hver aften og nat så havde Birthes mor jo nogle behov der blev forsømt, så hun levede livet, og da nu Birthes fyr Bent var for hånden, ja så inviterede hun ham

til lidt morskab. Birthe blev først lidt ked af det, men ikke mere end at hun accepterede situationen og kørte hjem til moderen ind imellem mens Bent var på besøg.

Ikke længe efter at hun var ankommet fyldte Mitzi 30, jeg lavede et surpriseparty. Mitzi ville ikke have nogen fest og jeg sagde at så ville jeg heller ikke lave mad. Hun selv nægtede også at lave noget, så måske kunne vi så køre ud at spise senere?

Birthe skulle så hjælpe til. Jeg havde bedt alle inviterede om at lave den og den ret og så når de ankom gemme den så Mitzi ikke så maden. Alle drikkevarer havde jeg købt af naboen købmand Kaj, som så, når jeg gav et praj dukkede op med dem.

Mitzi kunne ikke begribe hvorfor Birthe ikke ville hjem, det var en lørdag og hun havde fri. Hun kunne se at Birthe og jeg hviskede lidt for tit og lidt for tæt, så hendes jalousi kom i udbrud. Jeg måtte berolige hende med at Birthe sagde at hun hellere ville blive hos os end hjem til al vrøvlet hos moderen. Det gik så helt galt da det ringede på døren og hverken Birthe eller jeg ville åbne. Så hun måtte selv derud, og ude i indkørslen stod der vel omkring 30 mennesker og sang fødselsdagssang. Stor surprise, men også megen glæde, men fortvivlet samtidig, for hvad skulle vi dog byde alle disse mennesker. Bare rolig sagde de og så gik de til bilerne og hentede alle lækkerierne, købmanden kom med drikkevarer og det blev til en lang og rigtig god fødselsdagsfest.

Sommeren 1970. Morten hygger på terrassen med sin allerede på det tidspunkt, uundværlige flaske. Haven begynder efter 2 år at ligne noget

I løbet af foråret 1972 havde vi besluttet at bygge en carport med tilhørende rum til opbevaring af diverse. Vi fik tegninger godkendt og gik i gang. Morten var jo lige godt 2 år nu og han knoklede rundt i røven af faderen, der flyttede mursten når han havde fri om aftenen. Morten, den lille knort kunne faktisk tage en mursten i hver hånd, de første gange fik han nogle slemme klemmelus, men efter lidt vræl og tårer så på'en igen. Det var ret imponerende at se. I disse år havde vi jo ret så mange penge, så vi kunne frådse lidt med ting til huset. De brune mursten jeg havde lagt i indgangen til

huset og de almindelige fliser som køresti til bilen så forfærdelig ud til den flotte carport så vi besluttede os for at få lagt Ølandsbrud. Jeg fik taget alt det gamle op, fik fat i en container og fik kørt alle de sten der var smuldret på lossepladsen. Og så den dag min sommerferie begyndte kom der lastbiler – ikke en, men tre store vogne med anhængere med Ølandsbrud, det blev læsset af da vi var på arbejde og da jeg kom hjem havde de fyldt ikke bare ud for vor indkørsel, men hen forbi købmand Kaj, sågar parkeringspladsen i midten af vendepladsen blev fyldt. Alt det skulle jeg flytte og lægge og flytte og lægge. Bakse alle disse små og store brud på plads som et puslespil. Det tog mig vel et par måneder incl. et længerevarende ophold på sofaen.

De nyanlagte fliser i Ølandsbrud som så delvist måtte omlægges da carporten skulle bygges.

Nabogrunden er næsten færdig bygget, her flyttede Mama og Papa ind. Ole og Annis hus er endnu ikke bygget.

Der sker det, at en af de paller der står lige i indkørslen har jeg undgået så lang tid som muligt da jeg kan se at der nederst ligger en meget stor og meget tyk sten. Da jeg når ned til den glemmer jeg i min iver at nok er jeg stærk men dog ingen Supermand. Jeg tager fat i krabaten og løfter, knæk siger det. Det er bare ikke stenen der knækker, det er et eller andet i min ryg der giver efter, så jeg synker om, kan ikke røre mig længe, ingen ser mig, ingen hører mig, kan så efter nogen tid begynde at krybe, slæbe mig op ad indkørslen og ind af bryggersdøren som heldigvis står på klem. Jeg slæber mig ind i stuen og der ligger jeg så på gulvtæppet til Mitzi kommer hjem fra byen sammen med børnene. Hun får ringet til Walther Hansen, dengang havde man hjemmebesøg af sin læge, det var tider dengang. Han kommer så da konsultationen er færdig, da er jeg i mellemtiden blevet tissetrængende, og kan kun krybe ud på det store badeværelse, kan ikke komme op at står så jeg må ligge på siden og så pisse ind i bruserummet og Mitzi må gå op og skylle efter. Værre er det at jeg også skal på toilettet, men det må jeg foreløbig opgive. Bare det at skule pisse gjorde grufuldt ondt når jeg pressede. Endelig kommer Per Walther, bokseren som man kalder ham. Han er frygtindgydende stor og stærk. Han tager mig i et brandmandstag, alt mens jeg huler og skriger vender han mig ryg mod ryg, stikker sine arme ind under mine og så læner han sig forover så jeg hænger som en bue over hans ryg, få sekunder efter kommer der et nyt knæk, smerterne forsvinder og jeg skider i bukserne.

Sådan kurerer man hold i ryggen siger han da jeg kommer tilbage fra badeværelset, takker nej til noget at drikke, jeg vil give ham en flaske Whisky af bare taknemmelighed men han vil ingenting have. Det kalder jeg en huslæge, fuldstændig som min gamle doktor Hestbeck fra Roskilde.

Næste dag går det meget bedre men jeg må tage den med ro, den store satan var jeg jo ond på, så den fik en med klaphammeren så den gik i rimelige mange håndterlige stykker. Jeg gætter på den var omkring små 2 x 1.5 meter og vejede vel mindst 200 kg, på det tykkeste sted var den 5 cm tyk. Hvordan jeg idiot i det hele taget kunne finde på at løfte svinet er ubegribeligt, men OK, jeg var jo også kun udlært typograf.

Så flot blev det, efter 10 år så der sådan her ud.

På marken bag ved huset var der efterhånden skudt en større byggeplads op. Det der skulle blive Blåkilde Centeret. Vi var ellers da vi købte grunden blevet lovet at der skulle være en park med sø og forskellige dyr. Men Borgmesteren lå jo under for de store bygherrer så de fik lov til så at sige alt. Konservativ politik når det går bedst. Her var der en masse arbejdsskure og en masse pløre og store vandhuller.

En dag kunne jeg ikke finde Morten, jeg ledte og kaldte og blev mere og mere desperat. Var helt fortvivlet, og så lige pludselig ser jeg ham. Han er iført et blå regnsæt og nogle træskostøvler. Han står som naglet ude midt i en ad disse muddersøer. Til alt held har han ikke forsøgt nogen ting ellers var han væltet med hovedet nedad. Jeg kaster mig ud i søen og synker øjeblikkelig ned, må sparke mine træsko af og så lægge mig på maven så kan jeg lige nå ham og trække ham fri af støvler og mudder. Jeg får kantet mig op og så, så at sige slæbt knægten og mig selv ind til fast grund. Jeg er helt oppe at køre af forskrækkelse og lettelse, så ungen der ikke siger et kvæk forstår simpelt hen ikke at jeg giver ham en røvfuld af de store. Ikke fordi det kan have gjort ondt da han havde tykt tøj inden under regntøjet, men vel mere af skræk over at se sin far så rasende for første gang i sit liv, så begynder han at hyle og skribe og håndværkere kommer styrtende og spørger om hvad der er sket. Det skulle de aldrig have gjort, hold da kæft et møgfald de fik, om de for helvede ikke kunne se at få hegnet alt deres lort inde så børn og fulde folk ikke kom til skade og så videre i den dur. Det endte så med fremrakte næver der undskyldte en begærlig og nærig byggeledelse der nægtede at give penge til sikkerhedsforanstaltninger.

Da jeg var kommet hjem havde fået vasket Morten og mig selv og vi havde fået tørt tøj på så ringede jeg til arbejdstilsynet, de kom samme eftermiddag og så blev der ellers krævet adskillige forbedringer på pladsen. Efter den dag hilste byens store mænd ikke på mig, nogle af dem forbød deres koner at komme på Mitzi salon, men da fruene fra andre hørte sandheden var det byrødderne der fik røven på komedie af fruene.

Bortset fra det så blev det en flot carport, rummet blev brugt til en ny tegnestue til mig og her kunne jeg så stå og male malerier var det planlagt, men allerede den første vinter måtte jeg vige pladsen for oplagring af madrasser og puder til havemøbler.

Lige pludselig ville Birthe ikke mere, hvorfor fandt vi ikke ud af. Hun var ellers blevet et kært familiemedlem.

~

Jeg har helt overset, at i den mellemliggende tid er der sket mange andre ting i mit/vores liv. Jeg har fået nyt job på et lille reklamebureau nede i Nyhavn, på den pæne side som man siger. Anders Kofoed Reklame hed det. Her skal jeg være produktionschef. En meget stor titel til et lille job. Vi var kun nogle få ansatte og jeg skulle fortrinsvis tage mig af en ny stor kunden bureauet havde skaffet sig. Vi skulle lave et nyt magasin "Kontorbladet" som henvendte sig til alle virksomheder, et godt koncept med en masse potentiale. Der var i de første numre mange annoncer og rimeligt godt stof. Jeg havde som noget af det første fundet et godt trykkeri i Holbæk og havde forhandlet mig frem til en rigtig god kontrakt. Vi havde nogle få andre gode kunder så der var nok at lave.

Anders, direktøren var en jovial glad mand i sin bedste alder, cigarrygende og elsker af klassisk musik. Søren Ludvigsen, den kreative AD, var en morsom gut som spillede violin, også klassisk, så mange timer om dagen stod den på musikdiskussioner, dem imellem. Jeg kendte på det tidspunkt ikke så meget til klassisk, men efterhånden fik jeg færten og indsigten og det endte med at jeg kom til at holde forfærdelig meget af klassisk. Til min fødselsdag forærede personalet mig et stort album med alt musik af Mozart (gamle 78'ere), der var 9 plader og da Mitzi hadede klassisk kunne jeg kun spille dem når hun ikke var hjemme.

Jeg kørte til Holbæk et par gange om måneden for at styre trykprocessen og godkende prøvetryk.

Det er på det tidspunkt jeg beslutter mig for at ville anlægge et flot skæg. De første uger kløede det som bare satan, så jeg barberede mig, men Nini, en af sekretærene sagde at det klædte mig, så af bare selvoptagethed fik det så lov til at blive stående.

~

Nini var en hel speciel pige, yndig og meget sexet, alle var helt vilde med hende – også jeg. Men jeg var jo gift og havde lige fået en søn, så.... Hun kom sammen med Bjørn Øbro, en tekstforfatter jeg havde arbejdet sammen med på J. Walther Thomsen. Da Nini og Bjørn besluttede sig for at forlove sig og holde

Housewarmingfest så mente Søren Ludvigsen og jeg at den eneste måde at tage hævn på var at lave en practical joke af de store. Vi allierede os med Jan Petersen, vores husfotograf der havde atelier ovre på Sct. Annæ Plads. Vor plan var at få lavet en stor – meget stor – fotostat af Søren og jeg i bar figur, den skulle så til festen smugles op af køkkentrappen og ved given lejlighed listes ind i soveværelset og hænges op over sengen. Vi stillede op, kun iført en hvid sok og en sort sok og intet andet. Lige som Jan skal til at skyde første optagelse banker det på døren og ind kommer Margrethe Skov, min gamle kollega, tekstforfatteren fra Ulrich og Parrild, hun var nu pressekontakt hos Shell og hun fik jo noget af et chok over at se os stå der komplet nøgne. Vi bevarede masken på trods af hendes nedladende grin og bemærkninger om frodige mænd med begyndende topmaver. Ja, de kvinder!

Men hun undskyldte ved at invitere os hen i den lækre kælder restaurant lidt længere henne ad gaden og give en gevaldig frokost. Vi nåede ikke tilbage på bureauet mere den dag.

Et af skuddene var bare perfekt, det egnede sig til en forstørrelse på 100x200 cm, som Jan så lovede at lave og bringe til festen inden han selv bankede på døren. Dagen og festen oprandt, Søren og jeg havde for syns skyld indkøbt en rædsel af en tyrkisk messingvase med tingelurer og krummelater, en grusom grim ting på ca. 75 cm i højden og den vejede på det nærmeste 20 kg. Vi overrakte højtideligt gaven, med store lykønskninger til det yndige hjem. Søren havde inden listet sig ud og tjekket om køkkendøren var åben. Det var på 4. sal. Så det var noget af en opgave for Jan at slæbe den store træplade op ad den snævre trappe. På en eller anden led fik vi afledt opmærksomheden fra køkkenet og entreen. Der var efterhånden mange mennesker og vi måtte med tegn og fagter gøre dem opmærksom på ikke en lyd. Vi fik pladen ind på soveværelset, men havde i skyndingen overset at vi jo ikke kunne begynde at banke, hamre eller bore, så vi fik kantet noget understøttelse op i hovedgærdet og så sat fotostaten som et vartegn over vor sejr.

Der går vel en times tid så skal Bjørn åbenbart hente noget i soveværelset, der lyder ikke bare et brøl, men et hyl med en undertrykt form for hulk fra rummet og dem der kan styrter selvfølgelig til og ser Bjørn knæle for enden af sengen, nærmest som om han beder til dette afgudsbillede, men det er nu simple latterkramper der gør at han hikster og pruster. Nini kommer ind og ser dette billede og erklærer her og nu at det er den smukkeste gave de har fået.

Historien melder intet om hvad der skete efter festen og med billedet i årene der kom, men de flyttede meget hurtigt fra hinanden hørte jeg senere fra jungletelegrafan. Hun havde sku også fortjent noget bedre, f.eks. mig, måske til nød Søren.

Gudskelov så havde Mitzi ikke lyst til at deltage i festen, sikke et ramaskrig om hun havde set det foto. Jeg var vel blevet skilt?

~

Nåh vi må vel tilbage til familien? Lige pludselig meldte Kätthe at hun var gravid og at hende og Mogens skulle giftes. Stor opstandelse, men vel også en lettelse for de to som nu ville få huset for dem selv.

Der skulle selvfølgelig være bryllup og festen skulle holdes hjemme i Hedehusene. Jeg husker ikke hvilken kirke de blev viet i, men al Mogens familie var inviteret, lige som den del af Ejass familie der endnu levede kom. Der var kun et par taler og lige pludselig under middagen bryder Ejass lillesøster Edel sammen i gråd, hun begynder verbalt at overfalde Verner og Kirsten om deres følelseskulde og måden de behandler Ejass familie og minderne om hende. Erik får hende dæmpet noget ned og får hende op i et af værelserne for lige at falde helt til ro. Festen er i opløsning og alle tager hjem meget hurtigt efter. Verner har foræret brudeparret en bryllupsrejse, hvorhen husker jeg ikke.

Verners store omgangskreds i forretningsverdenen omfatter bla.a. en stor vognmand i Hedehusene, Gunnar Henriksen, som har bygget nogle boligblokke i Tåstrup, her får han så puttet Kätthe og Mogens i en lille 1-værelses. Kort tid efter føder hun Jeppe.

Nogle få uger efter brylluppet bliver Kätthe og Mitzi bedt om at aflevere deres nøgler til deres barndomshjem, Kirsten vil ikke have uanmeldt besøg er forklaringen. Puddi bliver aflivet kort efter. Der er for meget besvær med hende er forklaringen. Vi bliver bedt hjem for at se om der er noget af interesse blandt alle de ting de har samlet sammen fra et helt liv. Kopper, glas, tallerkner, billeder, tøj og meget mere. Alt er stablet nede i et kælderrum, ligner noget af et loppemarked. Det er første gang jeg kan se følelser i Mitzi ansigt, her alt det meste fra hendes barndom, det skal skiftes ud med en ny stedmoders smag. Som paradoksalt nok slet ikke er den smag Verner holder af, men hvad gør man ikke for kærligheden?

~

Mitzi og jeg havde nu i den forløbne tid med den nye stedmoder undret os meget over at vi aldrig blev inviteret, eller rettere meget sjældent blev det. De gange vi så var der, hørte vi ikke andet end om alle de venner og bekendte fra den store verden de nu havde. Møg irriterende at høre på og lidt af en spand vand i hovedet følte vi, for hvorfor i alverden blev vi ikke inviteret til nogle af disse arrangementer, som om at vi var uværdige til at blive præsenteret for direktør dit & dat. Det var som jeg havde frygtet en uhyggelig snobbet dame han havde fundet sig. Alle disse fine mennesker blev kun omtalt med deres fornavn, vi anede ikke hvem de talte om, så vi måtte gang på gang spørge: ”Og hvem er så Povl? Hvem er....???” Og Kirsten nød så at kunne fortælle at det da var direktøren for DSB, for ØK, for....!!! Lige til at brække sig over.

Vi snakkede meget om det, og især Mitzi var meget berørt over situationen. En dag foreslog jeg så at jeg kunne skrive et brev til hendes far og bede om en forklaring. Det syntes Mitzi kunne være en god ide og hun godkendte mit skriv inden jeg sendte det. Allerede dagen efter var han i telefonen og bad om at møde på hans kontor på fabrikken næste formiddag. Faktisk lød det lidt som en ordre der bare havde at blive fulgt. Jeg måtte fortælle at jeg jo havde et job der skulle passes, at jeg ikke bare lige kunne komme forbi, men tilfældigvis skulle jeg til Holbæk 2 dage efter og når jeg var færdig med mit møde der så kunne jeg køre igennem Hedehusene på tilbagevejen. Jeg fik så en tid kl. 10.00 hvilket jeg måtte beklage. Jeg havde stadig et job jeg skulle passe, men jeg ville være færdig med mit besøg omkring frokost og så skulle jeg lige have lidt at spise inden jeg kørte hjemad. Jeg blev så bedt om at aftale tid med direktørens sekretær. Hende havde vi hørt så meget om gennem årene. Eja havde været dødræt af at høre om hendes effektivitet. Hun blev altid rost til skyerne.

Det endte så med at jeg skulle troppe op kl. 14.00 og jeg var der vel nogle minutter før. Fik så for første gang hilst personlig på det omtalte unikum. En stramtandet sekretærtypen, af den gamle skole, med knold i nakken og ørnenæse. Jeg døbte hende i mit stille sind til HEKSEN her og nu. Som alle direktører der bestemmer over alle andres liv og levned havde Verner så også fået den ret. Så jeg fik lov at vente næsten en time. Derfor var jeg ret så vred da jeg endelig blev lukket ind til slagtning. Nogle få høflighedsfraser blev udvekslet og så sagde han noget om det brev han/de havde modtaget. Derefter – ingen kommentarer til brevet og alle vore spørgsmål, kun en enetale på vel godt en time hvor jeg blev fortalt om hans nye liv og hans job og min underlige indstilling til ham og min modvilje til at lytte til hans gode råd om en højere uddannelse og bla, bla, bla. Jeg var så rystet at jeg dårlig kunne afbryde ham ved at sige, nu havde han altså taget så mange timer af min arbejdsdag at jeg faktisk ikke kunne nå tilbage til kontoret i Nyhavn så nu måtte jeg køre – Farvel.

Da jeg kom ned i bilen måtte jeg sidde ganske stille indtil jeg fik ro på kroppen, jeg var så jeg rystede. Jeg kørte hjem og fik ringet op til Mitzi på salonen og sagde at jeg var hjemme. Hun ville selvfølgelig høre om samtalen men jeg måtte sige at det skulle vi tale om når hun kom hjem. Det gjorde hun nu meget hurtigt, jeg var stadig så rystet at jeg sad og stortudede. Fortalte hende om hendes fars mening om mig og hans komplette ligegladhed med hvad vi følte og mente. Hun blev ikke særlig overrasket, faktisk mente hun at hun havde forudsagt den reaktion, men hun agtede ikke at skære hånden af ham, han var hendes far og så måtte vi bare gøre slette miner....

I lang tid derefter, og selv den dag i dag kan jeg ikke forstå hvorfor jeg ikke brød op eller rettede brød med hendes far og Kirsten. Det gik op for mig i hvor høj grad hendes far dirigerede vort liv, havde altid gjort det, og ville fortsætte med at gøre det til han eller vi døde. Historien har jo tydelig vist at det blev sandt. Selv efter at vi blev skilt ville han ikke undlade at kommentere mit fravær, selv til en højtidstund som Mads og Stinas bryllup er jeg blevet fortalt. Selv efter at Mitzi døde har han spøgt i deres liv. Kun Käthe og Mogens og deres børn har troligt set op til deres storslåede morfar. Er glad for at mine sønner har et større klarsyn.

Jeg kan jo, når jeg gennemlæser min historie og hele tiden kommer i tanke om nye episoder, se hvordan han har været så tæt forbundet med vor hverdag, og bestemmende for mangt og meget gennem vort ægteskab. Mitzi lå fuldstændig under for hans meninger og beslutninger. Vi kunne gennem alle årene intet foretage os uden hun lige skulle ringe for at høre sin fars mening om dette og hint.

~

I løbet af dette turbulente år sker der det at gamle bedstefar dør. Kan ikke huske datoen, men det er i hvert fald hans fødselsdag vi er hjemme og fejre i Ringstedgade. Familien er skrumpet gevaldigt ind så vi er ikke så mange. Verner kommer men uden Kirsten, og kører meget hurtigt igen han skal jo hjem til den

syge. Vi har en hyggelig dag, og bedstefar og jeg får os en god mandesnak, faktisk for første gang os to helt alene. Han tager mig ned i kælderen hvor jeg aldrig har set alle rummene. Jeg kan mærke at der er et eller andet vemodigt han bærer på og som han ikke kan få fortalt. Kan dog fornemme at det er noget med minder og det at blive gammel.

Da vi kommer op, fortæller han mig så, at han dagen før har været i banken og underskrevet papirer og skøder på salg af huset til tømmerhandlen ved siden af. Ledreborg Tømmerhandel har allerede for nogle år siden købt en stor del af hans baghave og den gamle ridebane. Nu vil de så få huset den dag han er væk, dog skal mormor have retten til at blive boende så længe hun vil og kan.

Jeg får så fortalt ham at det er jeg på sin vis ked af at høre, jeg havde håbet på, på en eller anden måde at kunne skrabe så mange penge sammen så vi kunne købe huset når tid var. Jeg havde elsket det hus fra den første dag jeg kom der og Mitzi havde jo alle sine gode barndoms minder fra det hus. Han bliver dybt forbavset, anede ikke at jeg/vi tumlede med disse tanker, men efter at tænkt sig om nogle få øjeblikke, siger han så at han efter weekenden vil tage kontakt med alle dem der involveret og få omstødt dokumenterne. Jeg er overbevist om at hans magt i byen stadig var så stor at det ville have lykkedes ham. Men –

Samme nat dør han, sover fredfyldt ind i sin seng og så må vi så endnu en gang til en begravelse. Mormor vil i første omgang blive boende, Esther er jo flyttet hjem og hun lover at holde sig i skindet med at rende så meget på værtshus og i stedet tage sig af mormor. De får aflivet bedstefars gamle hund King, mormor har hadet den hund siden de fik den, så nu er nok, nok.

~

Verners forældre har solgt malerforretningen i Havdrup og er flyttet til en lille lejlighed på Kong Haraldsvej. Farfar bliver mere og mere sær og kan og vil ikke køre bil, han kan ikke komme ud og snakke med sine gamle bekendte mere, ikke noget med at være malermesteren i byen, bare en anonym borger i Roskilde hvor ingen kender dem. Han visner ganske simpelt. Farmoderen som nu vil kaldes Olde har altid været den der bestemte – alting – ikke blot på mandens vegne, mens på alle andres vegne. Også han sover stille ind i sin seng efter et langt sygeleje, noget med lungerne tror jeg det var.

Nu blomstrer Olde så op, fiser og farer, skal på busture, arrangerer frueaftener, kortspil er medlem af diverse klubber og fører sig frem som om hun er evig ung. En hel anden type end den vi kendte. Men hun er og bliver en belastning for Verner som nu troligt må køre på besøg hver lørdag, de første gange med Kisser, som hun nu vil kaldes af os børn, børnebørn og svigersønner. Hvilket Mitzi og jeg hader, så for os er og bliver hun Kirsten.

Kirsten havde fra første færd en evne til lige pludselig at føle ubehag, blive syg eller andet grimt når hun ikke ville med til diverse sammenkomster. Sådan fortsatte det i alle årene fremover, kun når hun kunne se at der kunne scores nogle point på at hun deltog, så kom hun, børnefødselsdage var en pestilens, lige så andres fødselsdage, juleaften var dog undtaget ligeså Verner, Oldes og hendes egen fødselsdag da var hun med.

~

Et lille mellemspil

Jeg har nu, efter at have gennemlæst de sidste mange sider, endnu engang måtte erkende at der er for meget i hele denne lange fortælling om Verner og hans liv og meninger. Han fylder som sagt alt for meget i vort/mit liv. Derfor prøver jeg at stoppe her med at skrive alt for meget om ham og hans Kisser. Kun når det er absolut nødvendigt for historien vil han/de blive omtalt. Jeg har mange gange fortrudt at jeg lod ham dirigere mit/vores liv, men havde jeg valgt at hoppe fra havde jeg jo ikke fået mine to dejlige sønner og mine børnebørn. Men så havde der vel vist sig en ny indgang til mit liv. Hvem ved...?

~

Der sker desværre det, at det blad jeg har som hovedopgave at fremstille hos Anders Kofoed, må gå i betalingsstandsning. Der er ikke så mange andre kunder at de har råd til at have mig på lønningslisten. Desværre, det er en god arbejdsplads med nogle søde og gode kollegaer, og ikke mindst, en vidunderlig udsigt lige ned til kanalen og alt det levende der sker i Nyhavn fra mit vindue. Det var ikke den bedste tid at skulle ud at søge nyt arbejde. Der var stor arbejdsløshed.

~

Et underligt job

Men til sidst lykkedes det mig at finde et job. Det var på Glostrup Folkeblad. Jeg skulle overtage jobbet som driftschef efter en der hed Jensen. Han var en dygtig gut, men noget så eventyrlig kristen. Han havde fået et eftertragtet job inde på Kristeligt Dagblad. Så de første måneder var jeg ham der rendte i røven og snusede til mig. Ikke nok med at vi skulle lave ugebladet så skulle vi også lave diverse andre tryksager og reklameaviser.

Ejeren Toksværd og hans kone sammen med 2 sønner ejede virksomheden. Toksværd selv var skingrende hamrende skør. Vel nok mani-depressiv.

Jeg havde jo lært avisproduktion på Roskilde Dagblad, kendte alt til almindelig tryksagsproduktion, så der var ikke så meget at lære andet end nye arbejdsgange. Toksværd var så ustabil så han kunne finde på at fyre folk, uden noget varsel slog han ned på en tilfældig for en eller anden lille fejl. Selv gamle garvede medarbejdere kunne risikere at blive smidt ud her og nu. Få minutter efter så fortrød han og så blev de antaget igen. Hvis de var nået at smutte blev der sendt bud hjem så de kunne møde næste morgen.

En dag fyrede han den ældste og bedste typograf, og hele virksomheden nedlagde arbejdet. Der stod sønnerne, Jensen og jeg uden nogen til at producere. Chefen selv var kørt til møde ude i byen, men hans kone må have ringet til ham så han kom hurtigt strygende tilbage. Som en vind ind i sætteriet hvor Jensen og jeg stod. Vi fik en generalskideballe og blev spurgt hvorfor fanden i helvede vi ikke lavede noget, hvorfor var der ikke kommet nogen avis på gaden. Det var bladdag, så alle annoncører ville jo eksplodere når de ikke fik nogen avis på gaden med deres budskaber. Vi blev truet med omgående fyring hvis ikke vi gik i gang.

Jensen og jeg stod bare og lod ham rase ud, sønnerne stak hovedet op over ruden i døren ud til trykkeriet og fru'en stak forsigtigt hovedet ind ude fra kontoret. Jensen lavede tegn til mig om at vi skulle mødes ude på frokoststuen. Her sagde han om jeg var parat til at kvitte, så ville han som den ældste fortælle idioten hvad han kunne gøre ved sig selv og sin avis. Jeg var enig.

Tilbage i sætteriet hvor Toksværd nu selv var i gang, med rystende fingre, helt uvant med at håndtere værktøj og typer, prøvede han alene på at få en avisside færdig, han var aldeles stum, sagde ikke et ord indtil Jensen gik helt hen til ham at fortalte at jeg og ham kvittede her og nu, vi ville have vort tilgodehavende her og nu. Og så gad vi ellers ikke høre mere pis fra den kant, nogensinde. Toksværd brød fuldstændig sammen, pludselig gik det op for ham hvilket lort han havde lavet for sig selv. Han løb grædende ud i kontoret og så kom fru'en ind lidt efter sammen med de to sønner. De tryglede og bad, men Jensen og jeg var ubøjelige. De lovede oven i købet at de ville sørge for at Toksværd selv aldrig ville få noget at gøre med folkene mere, holde ham på lang afstand fra os alle. Vi vedblev med at spørge efter vort tilgodehavende. Vi havde ringet til forbundet, som sendte afdelingsformanden. Han blev sat ind i historien og da han havde hørt den utallige gange før, bakkede han op 100 %. Endelig fik vi vor løn. Og vi drog af.

Næste dag meget tidligt om morgenen, havde jeg Toksværd selv i telefonen, hvor han startede med at undskylde og derefter over til at trygle og bede, da jeg stadig sagde nej, endte han op i et frådende raseri, hvor han truede med retsforfølgelse og alt det der. Jeg smed røret på i øret på ham. Og det var så det arbejde. Men da jeg faktisk fra den første dag havde på fornemmelsen at det ville ende galt og det meget hurtigt, ja så havde jeg fortsat med at skrive ansøgninger.

~

Verner og Kirsten havde denne sommer i 1972, vel nok for at gøre alt godt igen, spurgt om vi ville på en forlænget weekend med dem til Molskroen ovre i Æbeltoft. Jeg strittede lidt imod, men for husfredens skyld så sagde jeg ja til sidst. Vi mødtes der, de havde bestilt værelse til os, og vi havde egentlig nogen gode dage, besluttede endog at forlænge opholdet med nogle dage, da Morten virkelig hyggede sig, han tumlede rundt med sin sutteflaske med juice eller mælk og sin sutteklud, den slæbte han jo rundt på til han næsten fyldte 6 år. Han blev alles kæledægg, kunne sjoske ud i køkkenet og straks var der en der gav

ham det han bad om. Verner og Kirsten tog så røven på os da de rejste søndag, Vi troede jo det var en invitation, men næh nej, vi måtte skam da selv betale fandt vi ud af da vi tjekkede ud om tirsdagen. Her havde vi så endnu en diskussion, Mitzi og jeg, om den omsorgsfulde og kærlige morfar. Men vi fik da grundlagt Mads på det ophold så noget godt kom der da ud af ferien.

Denne historie gentog sig så år senere, da vi sammen med Olde og Käthe og Mogens blev inviteret til hans fødselsdag på Hotel Hvide Hus i Maribo. Dog uden børnebørn. De selv var indlogeret på den eneste suite hotellet havde, vi andre fik et almindeligt værelse. Udmærket arrangement, maden fantastisk, men da vi skulle tjekke ud søndag – værsgo her er regningen! Hold da kæft hvor blev jeg skuffet, Mitzi også ingen tvivl om det, men igen, det blev ikke påtalt.

Fra kroen kørte vi så ned til Ajstrup til endnu nogen dages hygge sammen med Tante. Her tumlede Morten så rundt i have og på stranden og i vandet. Fik oven i købet en stor balje sat op ude på græsset, som jeg så rendte op og ned ad skrænten med en spand og hentede havvand som så blev fyldt i karret. Forkælede unge. En af de eneste ting jeg har været enig med hans morfar om nogen sinde. Morten blev alt for forkælet fra dag et. Vel det der har resulteret i hans egoisme senere hen i livet. Men den historie kommer først senere.

~

Lyn Reklametryk A/S

Jeg måtte jo i gang med at søge efter nyt job, husker ikke hvor lang tid jeg gik arbejdsløs, men fik da understøttelse. Jeg havde, da jeg startede på bureau skiftet til anden fagforening. For det første så var typografforbundets kontingent enormt i forhold til alle andres. Og dels følte jeg, at når jeg ikke var arbejdende typograf længere, så var det bedre at finde et andet ståsted. Så i første omgang meldte jeg mig ind i HK, det varede dog ikke længe før jeg fandt ud af at de vist ikke kunne hjælpe hvis jeg kom ud i noget konflikt, så det blev til Arbejdslederne. Her betalte jeg kun en tredjedel i kontingent, fik en højere understøttelse, hvis jeg blev ledig, havde juridisk hjælp i nødstilfælde.

Jeg fandt en spændende annonce efter at havde afsendt, husker jeg rigtigt så var det 147 ansøgninger på alt muligt, jeg havde været til en masse jobinterview, men alle steder faldt jeg på for stor løn, for megen viden til de job jeg havde søgt. Denne søgte en direktør til at lede et mindre trykkeri. Jeg skrev og fik hurtigt svar og blev kaldt til samtale inde på Datagården hos den øverste, direktør de Wall., og hans underdirektør Preben Olsen. Der sad en anden mand, det viste sig at være en bror, Børge de Wall, som var sagfører. Det viste sig at disse tre havde en lille nebengeschäft der hed Lyn Reklametryk A/S. Det lå inde på Øster Farimagsgade 16 B, det vil sige i en bagbygning oppe på 3.sal. Her skulle jeg så lede og regere en stab på omkring 10. Der var bare det lille aberdabej, at virksomheden havde på grund af udygtig ledelse, en Direktør Stoppelaar, der var mere interesseret i travsport end i at drive virksomhed. Han havde ved at investere forkert, f.eks. havde han købt en falleret ugeavis nede på Falster, Nørre Alslev Ugeavis, købt forkerte maskiner og specielt lade mandskabet begge steder, sejle omkring så produktion og kvalitet var dalet til noget der lignede ingen ting. De havde netop startet en ide op med at lave reklameaviser. Noget helt nyt på den tid, en ide fra USA som kunne gå hen og blive en rigtig guldgrube.

Et andet stridsspørgsmål var, at der var efterladt en gæld på 485.000, som først af alt skulle tjenes ind. Ville jeg være villig til at tage kampen op, så ventede der mig en gylden fremtid. Jeg sagde ja, her og nu, og vi drog over og så virksomheden og hilse på dem der nu var der den dag. Fire af dem var, for at sige det mildt, stang-stiv-berusede. Lidt af et chok må jeg sige efter at have sagt ja til jobbet. De ansatte gav jeg nu 24 timer til at rydde op, rengøre og sætte så meget i system som muligt ellers var det en fyreseddel som noget af det første når jeg startede dagen efter kl. 7.00. Et brev blev afsendt samme eftermiddag til medarbejderne nede i Nr. Alslev og med besked om at jeg ville komme på uanmeldt besøg så hurtigt som muligt.

Næste dag mødte jeg så. Alle var mærkbart ædru, selv E. C. Andersen som var alkoholiker var ædru. Andersen havde haft trykkeriet før, men havde drukket alting op, og var så blevet opkøbt og omdøbt til Lyn Reklametryk A/S. Han var en utrolig dygtig håndværker, uddannet til Lito- og Kemigraf af den gamle skole. Han røg en helvedes masse stinkende cerutter/cigarer, havde altid en stump i munden. Han havde lige som jeg lært alle fagets krinkelkroge at kende så han kunne det hele.

De andre ansatte var Børge Andersen, han var også uddannet litograf, og lige så stor alkoholiker som Andersen. Han kunne dog gemme sig og sin sprut i mørkekammeret, hvilket han gjorde mange gange om dagen. Havde ham mistænkt for at snuppe sig en lille en på øjet samtidig. På trykkeriet var der Kent og Dan de passede hver sin maskine, eller rettere de passede to hver, idet vi havde 2 A4 maskiner og 2 A3. De såkaldte Kleinoffset. Der var alt til at lave bogbinderi i lille skala. På kontoret var ansat en dame, Fru Rose, en meget bestemt dame, som havde sin mening om personalets opførsel, en god medarbejder men en sladderkælling. Hun aflagde fuldstændig rapport om alt og alle, hver dag, til Preben Olsen.

Andersen, eller rettere EC som han blev kaldt af alle, havde medbragt en rimelig stor portefølje af kunder, og gode kunder, hvordan han havde kunnet bevare dem når han drak så meget undrede os alle, men han havde virkelig god kontakt med alle. Ud over dem så havde de Wall udstedet et dekret til Datagårdens reklameafdeling om at de skulle lade så mange tryksager som muligt producere hos os, hvis de vel at mærke passede til vort maskineri. Jeg kunne hurtigt se at hvis jeg kunne få stoppet dette drikkeri eller i hvert fald få det styret ind i et rimeligt leje, så var der mange muligheder for at få en god forretning.

Noget af det første jeg fik lavet var et skema så jeg kunne lave kostberegninger på hver enkelt sag og så bruge det som grundlag for senere fakturering. Fik lavet et ordentligt arkiveringssystem så der kunne blive plads og orden omkring den enkeltes arbejdsplads, De brugte oceaner af timer på at lede efter så det ene så det andet. Jeg fik lige så stille lusket nogle faste rutiner ind og de vidste aldrig hvornår jeg dukkede op fra kontoret.

På samme etage, kun adskilt af en lang gang var der to andre virksomheder vi arbejdede sammen med. En såkaldt skrivestue. Typograferne havde jo trådt sig selv så hårdt over tærerne at der blev opfundet det ene system efter det andet, til afløsning af de dyre og evigt strejkende typografer. Den blev ledet og ejet af Bente og Ralf, to unge ihærdige igangsættere som havde set mulighederne i de ny tekniker. Nu skrev man på store IBM skrivemaskiner med udskiftelige kuglehoveder. Hver kugle havde sit skriftsnit/størrelse op til 11-12 pkt. og der var mange muligheder. Når man ville have noget med endnu større skrifter så forstørrede man det bare i en såkaldt Optika, en moderne form for forstørrelses apparat. Store overskrifter lavede man med gnubbeark kaldet Letraset. Når alt var skrevet som kunden ville have det, så klæbede man det hele op på pap som normalt og så lavede man en film som så igen blev overført til en tynd aluminiumsplade, det såkaldte offsetprincip. Hvilket betød at nu var også de gængse typografiske trykkere overflødige. Så at sige alle og enhver kunne lære sig teknikken. Almindelige sekretærer overtog jobbet på blade og aviser og skrev det som typograferne førhen gjorde. Typograferne gjorde det de aldrig skulle have gjort – de modsatte sig teknikkerne, ville ikke lære dem og i stedet lavede de strejke efter strejke. Hvilket blot betød at endnu flere blev arbejdsløse. Da de endelig forstod budskabet var det for sent. Kun nogle ganske få fik job i den grafiske industri, så forbundet sygnede hen og måtte til sidst kapitulere og fusionere med bla. a. Bogbinder- og Kartonnage. Ak ja, storhed står for fald. Altid!!!

Det andet firma var et lille enmandsejet Reklamebureau med nogle få ansatte. Ejeren hed Thykiær. Også en ihærdig gut med mange ambitioner. Vi fik et godt samarbejde op at stå.

Da nu alt var sat på plads organisatorisk, kunne jeg koncentrere mig om den daglige produktion så jeg gik ind og deltog på lige fod med de andre. Hvis der skulle skæres papir til at trykke på eller noget der var trykt, ja så skar jeg. Skulle der limes, ja så limede jeg, eller falsede, hæftede, pakkede, sågar gik jeg i gang med at trykke. Det kunne ingen forbyde mig da jeg jo var funktionær så intet forbund kunne røre mig. Vi fik rigtig gang i produktionen. Hver fredag holdt jeg møde med de andre. Jeg viste dem de første resultater af mine kalkulationer hvor mine beregnede omkostninger slet ikke svarede til salget. Der var alt for meget spild.

Jeg fortalte dem hvordan ugens resultat ville blive hvis vi ikke fik sat det bedre i system. Da de så endelig tog sig sammen og resultaterne bevisligt viste sig at blive meget bedre, kunne de lige pludselig se at der var en fremtid i at holde virksomheden i gang. Min iver smittede åbenbart, for resultaterne blev tydeligere forbedret for hver dag. Jeg brugte al for meget energi på at holde EC og Børge Andersen ædru. Hver gang jeg passerede dem kunne jeg lugte at det var snaps der var det foretrukne mærke. Så jeg måtte true med fyring næsten hver dag.

Jeg anede faktisk ikke hvordan jeg skulle komme videre hvis jeg ikke fik lidt økonomisk hjælp til at starte med. Så jeg fik overtalt Preben Olsen til at spæde penge i en reklameavis som jeg ville lave og husstandsomdele. Første gang i København, distrikt for distrikt, derefter by efter by ud over Sjælland. Det forslag blev godkendt, men da jeg havde så travlt med alt andet var der ikke overskud til den store kreativitet. Thykiær og Frank kunne ikke løfte den opgave de var alt for lidt kreative. Jeg fik så ad omveje kontakt med en meget kreativ fyr der hed Peter Artsøe, han havde tegnestue nede på Niels Hemmingsensgade. Han lavede en fantastisk reklameavis, og vi fik trykt den og udsendt de første oplag til indre København og brokvartererne. Det blev en stor succes, der kom mange henvendelser, nogen med det samme, andre først måneder efter. Det var jo et helt nyt koncept. Ingen havde før lavet deres egne reklameaviser med et udpluk af virksomhedens produkter og diverse tilbud. Peter fik travlt med at tegne og jeg med at trykke og distribuere.

Jeg måtte så bede om at få ansat en til at tage sig af arbejdet i bogbinderiet, nu fik de 2 trykkere lige pludselig frigivet tid til at producere mere, da de nu ikke skulle afbryde hver gang der skulle skæres eller færdiggøres en opgave. Jeg fik tid til at finde salgsmappen frem og så kørte jeg ud enten om formiddagen eller eftermiddagen og så ind og spørge efter ordrer forskellige steder. En opgave jeg altid har hadet, det virker på mig som tiggeri, og man er nødt til at virke fidel og slesk i de fleste situationer. Faktisk følte jeg at jeg prostituerede mig selv i mange situationer, især når man stod over for nogle umådeligt selvoptagne typer. Men det var den eneste måde at få opgaver på.

EC havde jo som sagt bragt mange gode kunder til huse, blandt dem Det Radikale Venstre som han var medlem af. Det resulterede i at jeg fik min daglige gang på Christiansborg og havde daglige møder med partitoppen. Den gang var det Hilmer Baunsgaard. Da De konservative og nogle fra venstre hørte om denne lille effektive virksomhed fik jeg også hevet nogle ordrer hjem der fra.

Inden der var gået seks måneder havde jeg betalt underskuddet og lånet fra de Wall tilbage og der var for første gang et lille overskud på kontoen. Jeg var stolt som en pave og fik megen ros fra ledelsen.

~

Jeg havde jo ret så hurtigt efter starten måttet køre en tur ned til Nr. Alslev. Det blev noget af en oplevelse. Der var lige nøjagtig 100 km fra døren i Tåstrup til døren i trykkeriet. Det var et gammelt mejeri der var indrettet som trykkeri, sætteri med en masse gammelt maskineri og værktøj. Dybt forældet produktionsapparat og slet ikke egnet til noget som helst. Ham der havde det daglige ansvar var en gammel Ole Opfinder, ved navn Korbo, han havde bygget en gammel Heidelberg digel om til at kunne trykke offset, havde lavet nogle primitive mørkekammer-faciliteter, og resultatet var derefter. Det bedste de kunne lave var små regninger, brevpapir og visitkort til de lokale virksomheder til en billig penge. Der gik to damer til hånde og de var meget lidt effektive, de var mest til at drikke kaffe og snadre.

Den tidligere direktør Stoppelaar havde også opkøbt en gammelt stempel og prægevirksomhed, som oprindeligt havde lavet alle typer af nåle til klubber og foreninger over hele landet. Den del af virksomheden havde han flyttet til Falster, men da han ikke havde fulgt op på kunderne så var den produktion komplet død. Der var tusindvis af matricer stablet i et rum, det var tonsvis af kilo i messing, som bare var til at skrotte og så høste metalprisen som en indtægt.

Der var tilknyttet en funktionærbolig til det gamle mejeri, en flot moderne bygning i hvide kalksandsten. Her var Korbo flyttet ind med familien og betalte en latterlig lav husleje. Stoppelaar havde også lovet at betale en del af de to damers husleje, den ene en gammel pebermø der havde hang til fest og farver på den lokale kro og som boede hjem hos sin gamle mor.

Alt i alt en deprimerende oplevelse, så det blev kun til ca. et halvt år, hvor jeg, hvis trykkeriet i København skulle overleve, kun kunne køre til Falster én gang om måneden, så jeg fortalte ledelsen at hvis dette skulle fortsætte så hoppede jeg fra. Jeg var indstillet på at nedlægge det hele, få solgt det der kunne sælges og så fyre alle men tage Korbo til København hvor han så kunne blive trykker på en nyindkøbt stor maskine. Jeg fik tilladelsen og det var med mange mus i maven jeg kørte til Falster og overbragte budskabet.

Det var første gang i mit liv at jeg skulle fyre medarbejdere. Det var stik imod min opdragelse om behandling af gamle medarbejdere. Men her var der ingen tvivl. Det var hård business, hvis jeg selv skulle overleve og have oparbejdet en god virksomhed i København var der ingen anden udvej, alt det jeg tjente ind i København gik til at betale underskuddet i Nr. Alslev.

Korbo tog det pænt men ville jo gerne have lidt tid til at finde noget at bo i, i København og have afviklet det i Nr. Alslev. De to damer tudede som piskede, og mente at det var uretfærdigt, de arbejdede hårdt hver dag, og andre helt urimelige påstande som jeg jo bevisligt kunne argumentere imod. Et medbragt årsregnskab til dato viste jo sit tydelige resultat. Jeg skulle have afviklet og solgt, hvilket ikke var helt så nemt, ingen ville købe noget af maskineriet andet som gammelt jern. Papirlageret, det der var brugbart, skulle til København, resten til skrot. Det gamle sætteri kunne jeg få nogle få hundrede kroner for, selv om der var adskillige kilo bly. Jeg fik så den ide at lave mit eget lille hustrykkeri hjemme i udhuset. Jeg tog de bedste skrifttyper, et par reoler og en lille såkaldt fluesmækker til at trykke på. Min plan var så at lave egne menukort til alle vore fester, visitkort og brevpapir til venner og bekendte. Alt dette stod så og fyldte og blev flyttet med fra det ene hus til det andet. Det kom aldrig i brug. Jeg havde aldrig tiden til den hobby. Først engang i begyndelsen af 90'erne gave jeg det hele til Grafisk museum i Odense.

~

Jeg var igen begyndt at male og til det brugte jeg trykfarver, jeg blandede det op med tørrelse og Maizenamel, på den måde fik det en hel speciel struktur. Vennerne syntes mine abstrakte motiver var spændende så jeg forærede rask væk en masse væk, i dag har jeg kun et billede tilbage, det hænger herude på væggen i huset i Pattaya.

De to eneste billeder jeg nåede at fotografere. Det til venstre fik Dorthe og Aksel det til højre fik Margith & Kay. Alle de andre er spredt over hele Danmark. Måske de stadig eksisterer.

~

De næste par år blev helt forrygende travle. Jeg skabte så stor en omsætning ene og alene ved at tiden og situationerne var med mig og så selvfølgelig at alle medarbejderne arbejdede hårdt selv om de ind imellem var stærkt berusede.. Disse reklameaviser jeg sendte ud, gav mange gode respons, over hele Sjælland fik jeg hentet ordrer hjem. Men mit daglige store problem var og blev at når jeg kørte på kundebesøg så drak de sataner. Jeg havde jo heldigvis fru Poulsen som så ringede til mig hos den kunde hvor jeg nu var, og så måtte jeg haste hjem og få delt skideballer ud. For det meste nåede jeg først frem når de var gået hjem. Jeg havde fået så stort overskud at jeg kunne investere i en Heidelberg Kord offsetmaskine, jeg havde ydermere i Sverige købt en større maskine, en såkaldt skøn og videretryk.

Den skulle Korbo så sætte i stand og trykke på. Han arbejdede på den dag ud og dag ind i næsten et halvt år. Hele tiden var der noget i vejen. Og ingen af os kunne begribe hvad der var galt. Maskinen kørte perfekt da jeg så den og købte den. Jeg fik fat i en montør fra fabrikken en gang Korbo meldte sig langtidssyg. Han fandt så ud af at Korbo havde monteret en eller anden dims forkert. Jeg blev så satans hamrende stjerne tosset at jeg fluks kørte hjem til Korbo på privatadressen. Han var jo sygemeldt – men mærkelig nok var han ikke hjemme. Så jeg smed en seddel ind at han skulle ringe når han kom hjem. Han ringede så efter 14 dage. Og han indrømmede så at han havde været på udlandsrejse. Så jeg havde lovlig grund til at fyre ham med øjeblikkelig fratrædelse. Nu måtte Kent så overtage den store maskine, jeg fandt en anden trykker til de små maskiner og Korden skiftedes Kent og jeg så til at køre.

~

I løbet af året 1972 fik jeg så mange opgaver at vi slet ikke kunne følge med. Jeg måtte bruge nogle af EC's gamle trykkeribekendte til at trykke for os. Der var blevet udskrevet valg tre gange det år. Folketingsvalg, Kommunalvalg og valg om aldersgrænse for stemmeret. De Radikale kaldte mig til møder om det ene og det andet næsten hver dag, somme tider var jeg på Christiansborg 2-3 gange i løbet af en dag. De andre partier fik jeg også ordrer fra og så mange lokalpolitikere, mest fra Københavnske valgkredse skulle have deres egne valgbrochurer. Jeg havde svært ved at få de ansatte til at arbejde over på grund af den flotte sommer og så at de skulle betale urimelig høj skat af de sidste tjente kroner. Fagforeninger råbte også op om at begrænse overarbejde så man kunne få flere i arbejde. Så resultatet blev at jeg måtte blive efter fyraften når jeg kom hjem fra kundebesøg og så i gang med at trykke somme tider hele natten.

~

Det blev en frydefuld tid på en anden måde. Nu kunne jeg når vi var sammen med Verner og Kirsten jo brillere med: ”Åh for resten jeg talte med Poul i dag, eller Anker, eller Jens Otto eller Hilmar”. Og så kom det selvfølgelig: ”Hvem er det du taler om?” Og så kunne jeg jo tørt fortælle at jeg jo talte om alle de store navne fra Christiansborg. Men ikke om den sivede ind, de forstod ikke ironien. De fortsatte støt deres fornavne-bekendskaber.

~

En dag fik jeg en ordre på 100.000 reklameaviser i 4-farvet tryk. Det betød, at med Korden skulle oplaget 4 gange igennem maskinen. Hvis Kent ville havde kunnet og ville bruge den store maskine så kunne vi nøjes med 2 gange. Men han var blevet fornærmet på de andre, så han arbejdede efter reglerne som det hedder. Resultatet var at jeg måtte tage en drømmeseng med på arbejde, og så køre om aftenen og natten. Når så trætheden meldte sig, så fyldte jeg maskinen op med papir, vand og farve, satte den i gang, bandt en snor om højre håndled og så lagde jeg mig til at sove, så godt det nu kunne lade sig gøre. Når maskinen løb tør for det ene eller det andet, satte nødstoppet automatisk til og min arm røg i vejret med at ryk og jeg vågende, og så forfra igen.

Alene papiret til den ordre var jo et problem, vi kunne ikke have det på lageret, gulvene kunne ikke bære større belastning nu der var kommet de store nye maskiner, så pallerne blev fordelt på trappeopgange og i kælderen, i gangene, ja alle steder hvor der var en kvadratmeter blev der sat en palle. Efterhånden som første trykgang kom igennem, skulle der jo omplaceres, samme ved anden trykgang og så videre. Først når fjerde og sidste gang blev færdige kunne vi sende vognmanden til bogbinderen ude i byen for skæring og falsning. Alt dette betød jo et helt vanvittigt spild af tid og kræfter på at flytte papir. Ergo ikke flere af den slags opgaver, vi var slet ikke gearret til det på nogen måde. Men jeg fik da en rimelig avance ud af, men kun på grund af min egen iver efter at bevise at jeg kunne magte opgaven.

Det var jo en uholdbar situation så jeg måtte til sidst sige fra, hvis jeg ikke skulle slide mig selv op. Jeg skulle jo også passe kunder, lave kalkulationer, skrive fakturagrundlag og meget mere. De høje herrer var faldet for en smart sælger, en tidligere badmintonstjerne Erland Koops, han skulle så være den der kørte ud og hentede ordrer og dermed frigav tid til mig. Herre jemini, for en fejltagelse, han var der vel godt et halvt år, han hentede ikke en eneste ordre. Han sad på sit stamværtshus det meste af dagen og meget af aften og nat med, så når han så kom om morgenen (eller rettere lidt oppe ad formiddagen) lignede han udskidt æblegrød. Først da jeg fortalte ledelsen at de havde taget helt fejl og Preben Olsens sendte en spion efter ham og så på hvilket værtshus han sad, så blev han fyret. Han havde i de måneder han var der, fået så meget forskud så der blev ikke udbetalt noget da han skred.

Nu har jeg så her ude i Thailand læst et sted at han også skulle bo fast her i Pattaya. Jeg har spurgt rundt om på de danske steder, men ingen lader til at kende ham. Kunne forestille mig at han er af de forsumpede danskere der sidder dag ud og dag ind på diverse barer.

~

Jeg fik via Christiansborg kontakt med et nyt kundeemne, troede jeg. Det var den berømte evige jøde Arne Melchior, han havde virkelig ført sig frem i de år, røg ud og ind af folketinget, og var altid i aviser og TV. Han havde været medstifter af Centrumdemokraterne. Det var ikke alle der var lige begejstrede for ham og hans meninger. Han virkede umådelig arrogant. Han havde et ekstra ben, han var blevet formand for Centerforeningen. Det var på den tid de nye centre begyndte at skyde op rundt i periferien, Rødovre Centrum som det første. Herlev Midtpunkt som han var formand for, Lyngby Storcenter var også i gang.

Så jeg så store muligheder for at få foden inden for. Jeg blev kaldt til møde hjemme hos ham privat hvor han boede i en stor prangende herskabslejlighed midt på Israels Plads. Jeg havde taget Peter Artsøe med så vi allerede fra starten kunne begynde at udvikle ideer.

Da vi ringede på blev døren åbnet af en dame i ret så udfordrende stuepigeuniform, sådan al la franske film. Vi blev vist ind i stuen og hun bad os vente mens hun vækkede herren som hun sagde. Fanden hviskede vi til hinanden, er stodderen ikke stået op endnu. Der gik en rum tid, stuepigen havde været inde et par gange, sikkert for at tjekke at vi ikke var rendt ad gårde med sølvkaffekanden som hun havde serveret kaffe fra. Der var skåle med basser og brød, så vi tænkte jo det tegnede godt, en forretning lavet over et godt morgenmåltid er jo altid godt. Langt om længe kommer så den meget omtalte Hr. Melchior ind ad døren. Uredt, uvasket i en slidt halvlaset morgenkåbe. Gabende og strækkende sig, lad og højrøvet. Han var virkelig den arrogante stodder som jeg havde set så mange gange på gangene på Borgen. Han ville ikke engang give hånd, og tak for det, uvasket og måske havde han lige tørret sig et vist sted.

Han slår sig ned i stolen overfor bordet hvor vi sidder i en sofa. Smider det ene ben op over stolearmen og vi kan se dillerværk med tilbehør. Ikke særlig gentlemanagtigt. Da han har spurgt om vore navne, begynder han en enetale om sin egen herlighed, ikke ulig en vis herre i min familie, blot endnu mere selvoptaget. Midt i foredraget bliver vi afbrudt af en skønhed der kommer ind ad døren iført negligé og intet andet. Vi er ikke i tvivl om hvordan hun er skabt og hvilken hårfarve der er den naturlige. Hun sætter sig på skødet af skattebassen og begynder at knurre og spinde som en kat. Hr. storpolitikerens må så lige give hende et klap i den bare og så bede hende om at forføje sig så skal han skynde sig at gøre mødet færdigt.

Han fortsætter sin fortælling om hvilken muligheder sådanne Centerforeninger giver for iverige personer som os og sådan fortsatte han, vel nok et kvarter mere. Så rejser han sig brat op. Siger sådan noget som: ”Ja de herrer må meget undskylde men nu har jeg ikke tid mere, jeg har et vigtigt møde, men de vil høre fra mig, farvel”.

Og væk var han. Vi gloede på hinanden og stuepigen som ventede i døren var noget fortørnet over husherrens opførsel ingen tvivl om det. Der går så nogle uger, jeg hører intet, får ikke svar på gentagne opringninger. Når jeg ser ham på Christiansborg kigger han lige igennem mig. Der er vel gået et par måneder så lige pludselig får vi ind ad døren der hjemme en centeravis med udsalgstilbud fra Rødovre Centrum, nogle dage senere en fra Herlev Midtpunkt, og jeg finder så ud af at Lyngby Storcenter også har udsendt en. Da jeg lægger dem op foran mig ser jeg at det er designet som Peter og jeg har lavet og de er alle udgivet af Centerforeningen. Altså et direkte plagiat, tyvstjålet fra mig og Peter. Vi tager kontakt med firmaets advokat Børge de Wall og beder ham kigge på Copyrightloven, han melder hurtigt tilbage der er intet at gøre. Men ikke nok med at jøderøven stjal fra os. Han går ud i pressen og fortæller til alle der gider høre på ham hvordan han har udtænkt disse reklameavisser og de – *meget profetisk må jeg sige* – vil ændre tilværelsen for alle danskere der nu kan få diverse tilbud direkte ind ad døren. Lige nøjagtig de ord jeg havde siddet og fyret af de få gange jeg fik taletid til mødet.

Kort tid efter, møder jeg forbryderen oppe på Borgen, rent tilfældigt, havner vi i den samme bås i den berømte elevator hvor man hopper ind og ud i farten. Han har ingen mulighed for at flygte, tiden er kort mellem etagerne så jeg tager et hurtigt skridt hen mod ham og hvisker ham i øret hvad jeg agter at gøre ved ham hvis jeg møder ham på en mørk gade. Jeg er ikke sikker, men der bredte sig en umiskendelig stank i boksen sådan lidt hen af lugten af urin og bæ, så mon ikke den gode Hr. Arne måtte ned på vaskeriet i en fart?

I dag er der jo intet sted i verden hvor ikke ethvert supermarked eller center har sin reklameavis, tænk hvis jeg havde taget Copyright på det, så havde kassen været fyldt i dag.

~

Samme sommer/efterår får vi lidt af en overraskelse. Vi står ude i indkørslen da der lige pludselig kommer en cyklist. Det er Leo, som vi ikke har set i nogen år nu. Han var flyttet til Albertslund, var blevet gift igen, og ville nu optage gammel kontakt. Vi fik os jo en snak og enden blev at han og den nye kone blev inviteret på besøg ret hurtigt efter.

Da han var kørt undrede jeg mig en del over Mitzis opførsel, væremåde, som om hun var blevet gladere. Hun glædede sig meget til at se Leos nye kone og måske få et nyt vennepar til huset. Det havde jo altid været mig der ”skaffede” bekendtskaberne. Nu var det hende der havde lavet en invitation. De kom

til noget let, et ostebord og rødvin, lidt hen på aftenen. Og det blev bestemt ingen succes, Mitzi virkede jaloux på en eller anden sær måde. Jeg syntes Leos kone var en dejlig varm pige.

Da de gik, blev vi inviteret på middag kort tid efter i deres lejlighed i Albertslund. Leo var blevet omrejsende sælger. Heller ikke den aften blev vellykket, så da vi kom hjem sagde Mitzi at hun ikke ville se dem mere. Først i 1980 fik jeg en del af forklaringen af Margit. Hun fortalte/betroede mig at Mitzi engang havde fortalt hende at hun havde en affære med Leo. I dag tror jeg på historien, dengang var jeg lidt skeptisk.

~

Mads fødes den 30.12.1972

Mitzi bar jo rundt på Mads i maven, hun virkede ikke lykkelig, som om hun hellere ville være en ny graviditet foruden. Jeg forstod ingen ting, hun havde sit gode job med dygtige medarbejdere. Jeg havde succes på mit job, så hvad mere kunne hun ønske sig? Måske havde hun det man kalder en fødselsdepression, jeg aner det ikke. Men det blev værre og værre, ikke så meget at det blev observeret af alle de andre kunder, personale, venner eller familie. I hvert fald ikke så nogen snakkede med mig om det.

~

Vi havde i stedet for Birthe fået en ung pige fra Tåstrup, Lena, En høj, smuk pige med et rødgyldent hår og også meget smilende. Hun passede så Morten og skulle også tage sig af den nye når han kom engang i april.

I dagene op til jul gik Mitzi helt amok, da jeg hentede hende på salonen. Hun havde købt et kæmpe stearinlys til mig i julegave. Det var det eneste jeg ønskede mig. Det vejede vel 25 kg, hun nægtede at lade mig bære det, og hun ville absolut gå ned ad trapperne, jeg gik forrest og pludselig hører jeg tre høje klask, inden jeg får vendt mig om er hun på vej med det fjerde hop. Hun hopper fra trin til trin. Hun vil ikke give mig nogen forklaring, heller ikke i bilen og heller ikke da vi kommer hjem. Blot er jeg nu klar over at hun ønsker at abortere. Hvorfor aner jeg ikke, kan ikke få nogen som helst forklaring af hende. Disse rejehop resulterer så i at vandet går og vi må tilkalde læge i løbet af natten. Han beordre hende på hospitalet men det vil hun ikke. Så han beder hende om at ligge så fuldstændig stille i sin seng, hun må ikke engang gå på toilettet. Heller ikke dette lyttede hun til, hun insisterede på, for Mortens skyld at julen skulle fejres, dog skulle vi så være i Hedehusene sleve juleaften. Og det gik over al forventning, men jeg sad som på nåle hele tiden. Mitzi komplet uberørt.

Jeg var pisket til at tage på arbejde og få afklaret en del inden juledagene og også ønske personale en god jul, så Lena måtte passe Mitzi og barn og hund og hus.

Juleaften i Hedehusene 1972. Man kan ikke se på Mitzi at hun er 6 måneder henne.

6 dage senere var Mads født.

Vi får julen overstået uden den store glæde os imellem, over for min mor og sin far og Kirsten viser hun ingen tegn på at vi har problemer, hvilket undrer mig, nu havde vi jo anledning til at få lidt uvildig hjælp. Men igen, denne underlige adfærd med ikke at vise følelser, overfor omverdenen. Selv i dag hvor jeg skriver dette kan det isne ned ad ryggen på mig ved tanken om de dages mareridt.

Tredje juledag sidder jeg til møde hos en ny kunde, en direktør for en forretningskæde der har slået sig op på Vesterbro, han har 2 forretninger der sælger alt i gardiner og puder, sengeudstyr m.m. den ene er beliggende i Istedgade. Vi sidder i et lille kontor han indrettet inde under en trappe op til 1.sal. Et af den slags rum der i gamle dage blev brugt til pulterkammer. Jeg husker det som var det i går. Jeg er ikke mere end lige kommet inden for døren da jeg finder ud af at han er en af dem der vil give store problemer hvis man ikke passer på. En rigtig krejler som man siger på jysk. Vi får sat os ned og det første han begynder på, er en snak om priser og dekorter. Jeg fortæller ham at den prisliste han sidder med er den der gælder, han kan der læse at priserne er beregnet ud fra oplag, antal farver og papirkvalitet. Hvis han skal have det billigere er der to muligheder. Enten må han finde en anden leverandør eller også regne med en meget ringe kvalitet. Jeg har ikke mere end lige sagt det, så ringer telefonen. Det er fra Rose der ringer og er helt fortvivlet, der er ringet fra hospitalet i Glostrup at Mitzi er indlagt med udrykning og hun er i livsfare. Jeg bliver jo helt rundt på gulvet får fortalt kunden situationen, får samlet mine ting sammen i en fart, får undskyldt mange gange og er på vej ud af døren, da stoderen stopper mig og siger: **"Hvis en skide børnefødsel er mere vigtig for Dem end en god forretning så værsgo', De behøver ikke komme tilbage"**.

Jeg får fat i bilen, er meget ør og fortumlet, men kommer uskadt til Glostrup hvor jeg finder frem til hvor Mitzi ligger. Hun er allerede iført slanger og drop og er under intens overvågning på intensiv. Hun viser ingen glæde over at se mig. Vil næsten ikke snakke, henvender sig mest til en lidt ældre sygeplejerske som er meget omsorgsfuld over for hende. Min mor er blevet julen over så hun kan hjælpe de dage hvor Lena har fri. Jeg kan køre på arbejde og prøve at få lidt fra hånden men mine tanker er jo ustandselig omkring Mitzi, Morten og min fremtid og selvfølgelig også det lille ufødte væsen, så det bliver ikke meget jeg kan få lavet. Når jeg kommer hjem skal jeg også prøve at agere ubekymret over for Morten så han ikke mærker min uro. Hver gang jeg kommer ind i stuen og ser det famøse kæmpelys kværner tankerne om hvorfor, hun brugte det som abortmiddel?

Den 30. december bliver jeg så lige pludselig alarmeret over telefonen, Mitzi er kørt på fødestuen. Det viser sig, at hun med den ældre sygeplejerskes velsignelse, har revet slanger og drop ud, mens hun er ude på gangen i et ærinde. Intet kan stoppe fødselen i at gå i gang. Da jeg når frem, er Mads født og er næsten erklæret død. Han vejer 1025 gram er helt blåsort og gennemsigtig, han ligger i kuvøse og lægerne anbefaler at vi tilkalder præst så han kan blive døbt med det samme. Det er Mitzis ønske. Lidt senere ankommer så det mest ulækre menneske jeg har set i meget lang tid. Sortklædt, lange sorte uklippede negle, skæl drysset ned fra hans hår og ligger som en ækel hvid bræmme på han krave og ryg. Oven i al det så er han skide fuld og stinker af brændevin. Det er kordegnen. Præsten er optaget af et møde så han har sendt dette misfoster af en Guds tjener. Jeg havde fået forbud mod at stikke hænderne ind i kuvøsen for at lade Mads mærke sin fars pulsslæg, det var for risikabelt sagde personalet, som forlader rummet hvor kuvøsen er kørt ind, for at vi kan tage afsked med Mads i samvær med præsten (deggen). Nu går dette lede svin direkte hen til kuvøsen, medbringende en lille flaske med vievand stikker han den snavsede hånd ind til Mads og hælder så at sige hele flakonens indhold ud over det lille barnehoved mens han mumler nogle bønneord. Jeg er så rystet at jeg er lammet. Kan slet ikke nå at reagere på svinets handlemåde. Men får dog hvæset, forsvind de ulækre dyr, her og nu. Og han småløb ud af rummet.

Da der nogle dage efter er faldet mere ro over situationen, får jeg lyst til at opsøge deggen og præsten og så fortælle hvad jeg mener om den kristne tro og især dens såkaldte tjenere. Men det blev aldrig til noget. - Da læger og sygeplejerske kommer ind i rummet og hører historien får de travl med at flytte Mads til en ny steriliseret kuvøse. Jeg får dem dog overtalt til, ved at jeg steriliserer hænderne at få lov til at mærke mit barns krop mens han endnu er levende. Margit og Kay kommer hastende for også lige at se Mads, lidt senere familien. Det er underlig stemningsfyldt, mens Mitzi begynder at give udtryk for fortrydelse, ikke at hun siger noget men jeg kan se på hendes øjne og ansigt at hun vist er klar over at hun har lavet noget lort.

Stadig, nu 36 år efter om få dage, det er i dag en 18. december 2008 jeg skriver dette, har jeg aldrig nogen sinde fået en forklaring, intet tegn har hun givet mig på, hvad det var, der gik galt. Så jeg må jo nok leve resten af min tid i stadig uvidenhed. Jeg havde håbet at hun, da hun lå for døden havde betroet sig enten til Morten eller Mads. Det er også underligt at lige netop denne del af min livshistorie skulle blive skrevet næsten på årsdagen – kan det være det man kalder skæbnen?

Dagen efter er det jo nytårsaften som min mor, Morten og jeg fejrer inde hos købmand Kaj. De har inviteret os på mad og lidt festivitas for at muntre os lidt op. De er altid så søde og hjælpsomme, men har den dårlige vane at opbevare maden i det varme køkken. Maden står næsten altid fremme på et lille spisebord lige op af en varm radiator, uanset om det er sild eller andet letfordærveligt. Vi er altid hunderædde for at få en forgiftning, men det skete aldrig. Gudskelov.

Nytårsdag tager vi alle ind for at se Mads og Mitzi, vi fejrer så Farmors fødselsdag i stilhed os tre med en god bøjf.

Det bliver en noget turbulent tid, Mitzi bliver hurtigt udskrevet og vi må køre til hospitalet morgen og aften for at følge udviklingen. Vi bliver ikke lovet noget, andet end at vi ikke får Mads hjem før om 3 mdr. når han når den rigtige fødetid og vægt. Han svinger mellem liv og død næsten daglig, han må være en stærk fyr den lille. Helt ufatteligt at stirre på ham og hans sorte krop hvor man kan se alle organer inde bag den tynde hud. Han får tilført ekstra ilt gennem en slange i næsen, som automatisk starter når hans vejtræning sætter ud, hvilket sker mange gange i døgnet. Det er meget usundt for sådan en lille krop. Men uendeligt langsomt kan vi følge udviklingen af diverse organer, alt tyder nu på at han vil overleve. Lægerne har ham under konstant overvågning. Et fantastisk stykke teamwork. På det tidspunkt var jeg umådeligt stolt over det danske sygehusvæsen.

Jeg skal jo passe mit arbejde men sørger for at tage mig tid til at køre inden om hospitalet til og fra arbejde. Det bliver lange tre måneder. Jeg er personlig meget utryk, ved ikke hvad Mitzi tænker og føler, hun har ingen mærkbare reaktioner når vi endelig står sammen ved hans kuvøse. Men hun lytter da til hvad læger og sygeplejersker fortæller. Ingen vil eller kan fortælle os hvordan Mads vil udvikle sig når han vokser op. De første afgørende målinger kan først foretages når han bliver 3 mdr.

Endelig oprinder dagen hvor vi skal til den første virkelige samtale med en af landes førende børnelæger. Vi er jo meget spændt på de første meldinger som viser sig at være meget positive. Faktisk langt over forventning. Vi får at vide at Mads er en af de få ude af ca. 100.000 af lignende tilfælde, men han vil ikke få nogen mentale eller psykiske mén. Alle reaktioner er som hos normale børn, hvad der sker når han når puberten vil de dog ikke sige noget om, der kan der komme nogle overraskelser, men man ved ikke hvilke. Det kom nu ikke til at holde stik. Meget senere viste det sig at alt den tilførsel af ilt havde beskadiget hans øjne for altid. De beslutter at vi kan få ham med hjem og vi er lykkelige. Mitzi vel nok også, men hun holder så underligt kejtet på Mads. Vi er lidt usikre på hvordan Lena skal klare sådan en lille stabejs, men det går forrygende selv om hun har vildbassen Morten også.

Endelig har vi Mads hjemme. Mitzi smiler lykkeligt, men jeg kender hende jo, kan se hendes dårlige samvittighed – og den forlod hende aldrig

Der går dog ikke mange dage så begynder Mads at ralle så underligt, en nat bliver det helt slemt og vi må køre på sygehuset med ham, de overfører ham lige med det samme til Rigshospitalet. Og her bliver han igen lagt i kuvøse og får ilt. Det er en lungeinfektion. Måske på grund af de første mange måneder i sterile omgivelser og nu hjem til hundehår og støv. De får ham dog stabiliseret i løbet af nogle

dage og han kommer hjem igen. Sådan går det 2-3 gange over 3 måneder, før hans lille krop har vænnet sig til livet uden for hospitalet.

Det er jo en noget barsk tilværelse. Ikke megen nattesøvn, vi skiftes til at stå op og skifte og give mælk fra en flaske. Så op og på arbejde i 8-10-12 timer. Jeg er heldig at alt – næsten alt – fungerer inde på trykkeriet. De ansatte kan godt se at jeg har det svært, og er meget omsorgsfulde og passer deres job, men Børge og EC har det med at falde i vandet. En dag er EC så skidefuld at jeg må bede 2 andre om at følge ham hjem. Allerede næste morgen står han der igen. Han kom altid før mig i denne tid, men det betød også at han kunne åbne den første flaske snaps inden jeg kom. Nu blev det simpelthen for meget for mine tyndslidte nerver. Jeg gik amok og fyrede ham, her og nu. Børge fik en sidste advarsel, hvilket fik ham til at holde op med at drikke – lod det til.

Idioten EC går så direkte på værtshus og når ikke hjem før 2 dage efter. I mellemtiden ringer hans kone. En lille forsagt dame, sød og rar og overbærende med det drog til mand. Hun kan ikke forstå han ikke er kommet hjem. Hun har ingen penge siger hun. Jeg må så fortælle at han er fyret efter utallige advarsler. Hun bliver selvfølgelig dybt fortvivlet men forstår mig så godt, hun vil nu prøve at tale ham til fornuft når og hvis han dukker op. Jeg har jo fået ekstra job, da jeg nu skal lave al EC's arbejde også. D.v.s. papir og filmmontage så Børge har noget at lave film og plader efter.

EC dukker så uanmeldt op efter nogle dage, han kommer lidt op ad dagen og er umådelig flov. Han vil gerne sige undskyld og lover, at nu går han endelig på antabus igen. Det havde han nu været hele tiden iflg. en tidligere aftale med ledelsen, men han kunne åbenbart drikke alligevel. Jeg antog ham igen mod at jeg fik lov til at give ham hans piller hver morgen når jeg kom og se at han skyllede dem ned – med vand.

~

Mitzi er hurtigt i gang igen på salonen og alt bliver overladt til Lena. Jeg syntes selv dengang, og gør det stadig at det var noget af en mærkelig beslutning ikke at tage bare nogle uger fri oven på sådan en barsk oplevelse. Men hun var jo stædig som ikke så mange andre. Jeg var også imponeret af den unge pige turde påtage sig det ansvar med 2 små børn hvoraf den ene var ret så sart. Der gik da heller ikke så lang tid så sagde hun op. Jeg tror simpelthen det blev for meget.

Der var mange ansøgere på den tid til jobbet som ung pige i huset. Dels var det ikke så dårligt lønnet og det talte i det videre forløb til en uddannelse, men det var jo ikke alle der var lige egnede til at passe små børn. Den næste der kom, var en ung, meget fed pige. Mitzi antog hende med den begrundelse at hun på grund af sin fedme havde lidt så mange nederlag og nu trængte til lidt medgang. I sig selv flot tænkt, men Mitzi glemte bare at undersøge om hendes baggrund hvorfor hun var så fed. Det viste sig at hun åd. Åd alt, allerede efter få dage opdagede vi at alle køkkenskabe var tømte for alt spiseligt. Sukker direkte fra posen, kiks, slik, den medicin enhver husholdning får samlet sig såsom hovedpinepiller og lignende. Ja, alt åd hun. Så vi måtte fyre hende efter bare to uger. Vi var ikke sikre på at drengene blev passet ordentligt når vi var væk.

Den næste var en lidt mere moden pige, men hun havde den fikse ide at hun skulle tjene lidt ekstra ved at tømme sparegrise, lommer m.v. og så hørte vi at hun havde ”bierhverv” om aftenen på en lille klinik i byen. Tror nu nok det var noget Mitzi fandt på. Vi fik så kontakt med Peter, en pensionist, som ville påtage sig jobbet som legeonkel. Dengang vidste man ikke så meget om pædofili, men jeg fik hurtigt mistanke om at der vist var noget helt galt, så han røg ud. Så kom der en lidt ældre dame som ville påtage sig jobbet. Det virkede godt en dags tid eller to, så havde hun fundet ud af hvordan hun kunne drikke fra diverse flasker og så efterfyldte med vand. Hun fladte for testen da hun en dag blev så skide fuld at hun fik revet 2 gamle lamper ned, og faldt omkuld på gulvet og sov sødeligt fra to vrælende unger indtil vi kom hjem og fandt dem. Langt om længe fandt vi så en ung pige som var endda meget god, børnene var glade for hende og de var tit med hende hjemme hos hendes forældre som boede ude på Køgevej i Kildebrønde.

~

Gennem årene trådte farmor til når der var behov for det. Ikke en eneste gang spurgte børnenes morfar og Kirsten om de skulle hjælpe. Efterhånden som drengene blev større kunne de så ikke forstå hvorfor de ikke kunne opnå nærkontakt med børnene. De havde jo selv afvist dem fra de blev født. Kan ikke huske hvor gamle børnene var da Verner og Kirsten så en dag fandt på at de ville have Mads med på ferie i Tyskland, Mads var jo imponeret over at de skulle bo på et ombygget slot, men da han aldrig havde været alene så var han jo rædselsslagen over at skulle sove alene på eget værelse. Ikke fordi han ikke nød turen og al den gode mad og alle de is, men der manglede vist noget. Han ville da ikke af sted igen hvis han var blevet inviteret. Kan ikke huske om Morten nogen sinde blev inviteret på en tur. Jeg ved at Jeppe blev det, men ikke Jakob. Men en underlig facon at gøre forskel på sine børnebørn.

Morten blev jo aldrig yndlingsbarnebarnet, han mindede for meget om mig, ikke blot af udseende, men også af sind. Mads var den der blev båret på hænder fra han kom ud af kuvøsen. Der gik flere år før vi fandt ud af hvorfor han var så ”klamrende”. Han kunne og ville ikke gå alene, altid skulle han holde i hånden. Lige meget hvem, bare der var en der ville følges med ham. Kan ikke huske hvordan og hvornår det gik op for os at det var synet det var galt med, men vi fik da kontakt med en øjenlæge og han fandt ud af at Mads havde meget stærkt nedsat syn. Så han fik nogle briller med glas så tykke som hinkesten. Det gav ham en ekstra charme, så han blev endnu mere omsværmet. Vi havde, Mitzi og jeg, meget dårlig samvittighed over ikke at have opdaget dette handicap noget før.

~

I 1973 da Farmor fylder 65 bestemmer husejeren nede i Skomagergade at hun skal siges op. Han vil selv have hende forretning til at udvide sin Materialist forretning som nu er blevet en Matasforretning. Vi aner ikke hvad vi skal gøre, hun er ikke indstillet på at holde op, havde vel regnet med at fortsætte til hun døde. Men vi kan ikke få Dybdal til at ændre beslutning. Vi finder så ud af at vi kan bygge vaskehuset om på Københavnsvej. Martin påtager sig opgaven og får revet gruekedelen ned, lagt bræddegulv med isolering under, sat nyt termovindue i væggen ud mod haven så hun kan sidde og arbejde mens hun ser på sine fugle og træer.

Mogens hjælper mig, underligt nok at han vil, med at skille maskinerne ad, alt bliver pakket ned og kørt til Københavnsvej. De bøger i antikvariatet som mor selv ville beholde tog hun og resten solgt til de andre i byen. Vi fik stillet maskinerne op og justeret, undtagen en hæftemaskine, den solgte jeg til Lyn Reklametryk for sådan en manglede vi i høj grad. Mor fik fortalt kunderne at hun flyttede at nogle fandt da også ud til hende – men...

Hun gik komplet i stå, savnede de daglige besøg fra alle de forskellige mennesker der havde kommet der hver dag gennem årene. Hun fik ikke lavet de få opgaver hun havde påtaget sig. Vinteren efter tændte hun aldrig op i kakkellovnen, så maskinerne begyndte at ruste, bøger, papir og skind mugne og rådne. Et meget sørgeligt syn, og en trist skæbne for en ellers glad og dygtig håndværker.

Sådan stod tingene indtil den dag i begyndelsen af 90'erne hvor jeg måtte få hende kørt hende på plejehjem. Så ringede jeg til Typografmuseet i Odense som kom og hentede det hele. Farmor blev meget skuffet over at hun aldrig fik så meget som et takkebrev fra dem.

~

Kort tid efter at Mads var blevet født var vi inviteret ud til en middag hos en tidligere assistent hos Mitzi. Karen Grethe og hendes mand Arne Mostup. Han var murer, de boede ude i Karlslunde. Til den middag kom et andet ægtepar. Birger og Alice Solhof som lige havde adopteret en dreng, der blev kaldt Rune. Han var udannet murer og entreprenør og havde slået sig op på det byggeboom der havde været i de foregående år. Folk i branchen der kendte ham talte om ikke helt fine kanter. Der var altid noget med glemte at betale lønninger, uberettigede fyringer, dårlige materialer, dårligt håndværk. Men de holdt nogle gode fester.

Som et eksempel, så havde han lige ”opfundet” et grillbord. Det var ottekantet, med grillen placeret inde i midten så kunne man sidde omkring bordet og grille og spise. Om han eller Bjørn Wiinblad kom først blev vist aldrig opklaret, Wiinblads borde var smukke med hans berømte figurer brændt ind i kaklerne, Birgers var bare rå beton med nogle billige klinker der sprang i frostvejr. Men Birger havde allieret sig med smeden i Sengeløse og havde lavet en smart smedejernsrist som kunne løftes i tre højder, og så kunne man stikke spyd med kød ind i midterstangen.

Til denne første sammenkomst viser de os så nogen billeder af monstret ved en grillaften med venner på deres pragtfulde terrasse i den parklignende have. NU ville Birger gerne have lavet en brochure, selvfølgelig gratis, da jeg nu havde et trykkeri, kunne jeg vel godt lige gøre ham den tjeneste. Jeg måtte så fortælle ham, at jeg ikke bare lige kunne gøre det, jeg skulle jo gå uden om regnskaberne, så det blev en fritidsopgave for mig og min fritid var lige som hans ikke gratis. Hvis han ville have en brochure, med en velskrevet salgstekst blev det adskillige tusinde kroner dyrt. Sådan ca. det samme som han tog for et grillbord. Langt om længe fangede han budskabet og vi blev enige, næsten da, for jeg fortalte ham at det pågældende billede ikke var særlig egnet, så nye optagelser var nødvendige, og hvad var vel mere nærliggende end at vi blev inviteret til næste havearrangement og så kunne jeg tage nye fotos. Også den slugte han, så vi blev inviteret nogle uger efter. Jeg tog så disse fotos. Lavede en god tekst. Birger godkendte og han fik sine brochurer leveret inden for en måned. Men da grillen skulle leveres så vi kunne

få bare lidt gavn af den, den samme sommer, så var der lige pludselig noget med at støbeformen var i stykker, han havde ikke ret meget tid og lidt til af samme slags. Så jeg måtte op på tærne og endelig lykkedes det. Ejendommeligt nok så havde risten i midten skiftet design og blevet til en billig forkromet rist fra et supermarked. Han fik så en skideballe, den første gennem mange år, hvor jeg fortalte ham om ærlige aftaler og gentlemen-agreements. Den fes ind og et par dage efter dukkede han så op med den rigtige grill. Men den var brugt, han havde måttet tage sin egen, da smeden i Ågerup ikke ville lave flere før han havde fået betaling for sine andre jobs han havde udført for Birger. Allerede efter den første vinter begyndte kaklerne at smuldre.

~

For lige at prøve at tegne et fuldendt billede af familien Solhof, så er her historien om da han begyndte at avle grise, såkaldte SPF grise. Han havde også lidt hesteavl og Hereford kvæg, høns af finere raser, påfugle, guldfasaner og meget andet spændende, såsom vildsvin. Dem måtte han dog opgive da veterinærmyndighederne ikke ville have vildsvin i nærheden af SPF produktion. Nå men til grisene. En dag blev vi spurgt om vi ville købe en halv gris, og da det var lidt billigere end hos slagteren så sagde vi selvfølgelig ja. Men, men, men.....

En søndag, rimeligt tidligt bliver dyret leveret ved bryggersdøren af selve hr. svineavleren, smidt direkte på bryggersbordet, i halv udskåret tilstand, jeg havde jo ikke beskæftiget mig med slagtekød siden min morfar og mormor havde gården og da kun som lille tilskuer. Her stod jeg med en halv gris med hoved og hale, ben og knogler og ikke en kinamands chance for at vide hvor der skulle skæres hvad. Så jeg måtte jo bede ham i det mindste at skære hoved og fødder af og tage med, det spiste vi ikke her i huset. Han drog af og der stod vi, d.v.s. jeg. Mitzi havde jo 2 børn der skulle passes, 2 hunde, en kat, en skildpadde, to undulater og et par halvdøde fisk i et akvarium. Jeg fandt hurtigt ud af at hvis det her skulle lykkes uden for store tab af grisekød, mine fingre og mit ry som formidabel slagter så måtte jeg finde på noget smart. Det blev til at jeg kørte til Roskilde, lånte min mors gamle – ældgamle – kødhakkemaskine og diverse knive, økser og save fra den gamle landhusholdning, og så tilbage til produktionsarbejdet.

Jeg skar, savede, huggede, flåede, malede i 3-4 timer, så lå der bunkevis af diverse kød- og farsstykker som nu skulle pakkes og mærkes og puttes i fryseren. Lige pludselig siger Mitzi så: ”Du, har sådan en gris normalt ikke en mørbrad?” – ”Jo, da” siger jeg gladelig ”men denne her er jo kun en halv gris så.....?” Pludselig går det op for mig at der mangler sku da en mørbrad på svinet. Så da jeg er færdig går jeg ind og ringer til svineproduktionsanstalten og får fru en i røret. Hun har kun en lille tuset fniselatter til overs inden hun så får sagt: ”Satans også, troede ikke I ville opdage det”.

Der går vel en små 14 dage så bliver vi inviteret til Vadsbylund, menuen står på MØRBRADGRYDE. Ikke en lille portion, nej der var vel så Roskilde Kaserne kunne have blevet mæt. Det kom under middagen frem at det var som undskyldning for den manglende leverance. De andre deltagere i middagen var forunderligt nok dem der også havde købt mørbradfrie grise.

Dette er bare en af mange historier jeg kunne fortælle om Birgers måde at få andres værdier placeret inde for hans rækkevidde. Børnenes legetøj f.eks. det blev lige pludselig til at være Runes ejendom.

~

Det blev til mange års venskab med dem, men Birger var og blev en kussetyv. Alle nye piger han mødte lagde han an på. Skulle altid afprøve hvor langt han kunne komme. Han var jo en charmerende og spændende mand som pigerne faldt for, også Mitzi. Det blev fortalt at der ikke var en pige i hele omgangskredsen der ikke havde været i seng med ham nogen endda op til flere gange. De havde en stor ombygget gård ude i Sengeløse, Vadsbylund, de var rimelig velhavende, så det talte vel også i pigernes bedømmelse af ham. Alice var en underlig pige, ikke for begavet og hun lå under for alle hans luner og al hans utroskab i gennem alle årene. Mitzi gik ikke ram forbi. Og jeg ved at hun havde et forhold til Birger gennem alle årene, især senere da jeg begyndte at rejse meget. De kørte det meget diskret, men tegnene var umiskendelige når vi var sammen. Jeg oplevede mange fester hvor de respektive piger var jaloux på den aftens udvalgte. Alice havde også utallige elskere, men hende og jeg klingede ikke sammen så vi havde bare et godt, varmt venskab.

Deres bekendtskabskreds var ret så omfattende så vi blev inviteret med til deres årlige pinsefest, hvor vi så mødte disse mennesker vi havde hørt så meget om. De fleste var og blev en flok platurer, der snød hvor de kunne slippe af sted med det. De skyldte børnepenge fra tidligere forhold, skattegæld, afdrag på hus og biler – store dyre biler. Men de var næsten alle umådelig morsomme at være sammen med.

Vi mødtes hos dem på Vadsbylund og så skulle vi spille fodbold på et rigtigt stadion. En ide udviklet mellem Birger og hans bror Stig som var lidt mentalt syg og som år senere blev indlagt for samme. Disse pinser blev så flyttet til andre deltageres hjem gennem årene. Vi medbragte egne madpakker, lige fra de simpleste til herlige sildeborde, med alt godt fra havet. Så byttede vi lidt hvis man kunne finde ud af det. Nogle få gange blev så alle vores børn inviteret med. Der var ikke et eneste år hvor ikke en eller anden kom til skade. De fleste dyrkede jo intet som helst motion, og så én gang om året ud og spille fodbold med stive led og knæ. Helt sindssygt efter min mening. Men meget morsomt. Et år blev det så mig det gik ud over. De havde inviteret en ny med, en kæmpe stor ung mand, også murer, men hjerneskadet efter min mening. Han gik fuldstændig nådesløst op i kampen, som om det var professionelt. Han havde indkøbt klubtøj og fodboldstøvler i KB's farver. Støvlerne måtte vi så fortælle ham at de var bandlyst kun gummisko var tilladt. Nogle af de kloge hoveder havde så fundet ud af at jeg skulle stå på mål. Der stod jeg så, røvkede mig, da det meste af kampen foregik oppe i den anden ende. Noget skulle ske, så jeg begyndte lige så stille at flytte mit mål, sådan en lille meter ad gangen, ingen opdagede noget før i pausen da var jeg nået næsten op til midtbanen. Sikke en skideballe. Så målet blev højtideligt flyttet tilbage. Efter pausen gik ham klubmanden helt amok, tror nok han havde fået rigeligt af Gammel Dansk under pausen, undskyld halvlegen (hedder det ikke sådan? Eller er det halvvejen? – Jeg er jo ikke fodboldudannet). Han kom spændende ned mod mit mål, fældede alle modstandere som om det var Rugby og da han når ca. 10 meter fra mig kan jeg godt se at det vil ende galt. Jeg vender ryggen til ham og prøver at komme om bag målet inden han når mig, men han sætter af i et tigerspring, med begge ben rammer han mig nederst på ryggen.

Ufatteligt at ikke ryggen brækker, eller nyrer eller andet bliver knust. Jeg kan ikke bevæge mig, ligger bare på græsset og jamrer. Idiotten løber bare sejrstolt op og ned ad banen med løftede arme, han har scoret sit første og eneste mål. De andre kan jo se at den er helt gal med mig så de får mig lempet op og nærmest bærer mig til klubhuset, hvor de vil have mig i bad. Jeg kan sku ikke bade, kan slet ikke bevæge mig så jeg beder om ikke en af de ædre piger kan køre mig på skadestuen. Det bliver så Mitzi og Alice der kører og på Roskilde bliver jeg røntgenfotograferet og til min store lettelse kan de ikke se andet end at jeg har fået nogle slemme knubs og måske en forstuvning. Jeg får forbud mod at drikke i mange uger da der kan komme komplikationer med nyrer og milt. Så da de vil tilbage til festen siger jeg OK, men kan hverken spise eller drikke, heller ikke danse. Mitzi kan ikke se hvorfor vi skal tage hjem, hun morer sig jo rigtig godt, men da nogle af de andre kan se at det bliver værre og værre, får de hende overtalt til at ringe efter en taxa. Jeg må sygemelde mig i næsten en måned. Kan intet lave i haven hele sommeren på grund af den sportsidiot.

Det blev enden på min sportskarriere, de følgende år bad jeg om at sidde på sidelinjen og drikke bajere, så kunne de andre tumle rundt. Der blev som sagt gennem årene sendt flere på skadestue med forstuede fødder og hænder, nogle havde sågar brækkede lemmer.

~

En aften er Margith og Kay på besøg sammen med Arlette som leger med Morten. Vi har spist og sidder nu og hygger og snakker nede i de fine lædermøbler. Børnene er inde på mit værelse som nu er lavet om til en lille tegnestue og atelier. Da vi ingen unge piger har boende mere kan jeg lige så godt udnytte rummet. Jeg har lige aftenen før været i gang med et billede. Jeg malede med trykfarver og havde lagt paletten ind på en træplade nede under bordpladen. Børnene har fået hver sin blok og noget oliekridd, så de var travlt optaget.

Lige pludselig kommer Arlette og kryber op på skødet af Margith, vi taler videre, længe, indtil lige pludselig Margith opdager en underlig farveplet på hendes fine, dyre, nye kjole. Hun prøver at tage det væk men hun får det bare tværet endnu mere ud. Vi undrer os alle over hvad det kan være og hvor det kommer fra. Så kommer Morten løbende, idet han er på vej op i stolen til Mitzi får jeg kigget på hans fodsåler, de er mangefarvede. Jeg får råbt et advarende ord og styrter så over og får hevet skoene af ham og Arlette. - Men det er for sent, de har siddet ved tegnebordet, lige kunnet nå ned til træpladen med paletten og fået den endnu våde maling tværet godt og grundigt ind i sålerne. Der var fodspor hele vejen fra værelset ud i entreen, ind gennem stuen og ned på det helt specielle hvide ryatæppe. Jeg måtte i gang med terpentin og klude klokken røv om aftenen, lige meget hvad jeg gjorde så blev det bare værre. Tæppet, eller rettere en god bid af det ene hjørne var ødelagt for altid, Det blev aldrig mere det skønne tæppe. En ting var episoden dog godt for, Mitzi behøvede nu ikke at krybe rundt på knæ og rette på de enkelte ryaknuder

~

Kan ikke huske hvornår og hvordan det skete, men en dag ryger Margith og Mitzi i totterne på hinanden, vist nok over en episode i Paris. Hvad de skændtes om, fik hverken Kay eller jeg noget at vide om, men de havde ikke pæne ord at sige om hinanden. Jeg savnede Kay, og jeg fik senere at vide at han også savnede mig. Vi var jo efterhånden blevet som to brødre. De var da med til Mortens barnedåb og Madses fødsel, så de to madammer må have været i Paris i et af de følgende år. Kan dog ikke huske hvordan det foregik da jeg aldrig har været alene med en barnepige. Det ville ellers have været ganske rart med så smukke piger som Birthe og Lena. Gud ved hvad det kunne have endt med?

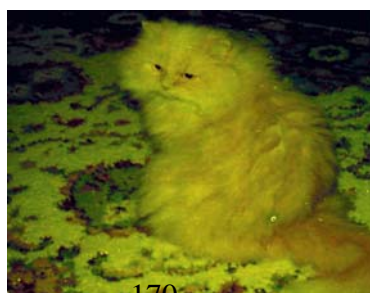
~

I de år havde vi fået kontakt med et andet ungt par der havde bygget hus på Løvtoften. Ole og Anni Møller Larsen. Et par festlige mennesker, men måske lidt for glade for flaskerne. Ole var EDB mand og Anni arbejde i skatteafdelingen på Tåstrup Rådhus. De fik to drenge mens vi kendte dem, og så havde Morten og Mads nogen at lege med. Vi holdt en hel del frokoster sammen, og var altid parat til en masse jokes. Oles søster, Grethe Petersen var gift med Lindy, Grethe var også ansat i kommunen men var samtidig konservativ kommunalpolitiker. Lindy var ham der fulgte med. Var umådelig stolt af Grethes politikerjob, nu var han også noget. De havde to drenge, som blev frygtelig forsømte på grund af deres mors lange fravær, hver dag, aften, nat og weekends. Som teenagere var de vist ude i noget snavs men jeg hørte senere at de havde rettet sig gevaldigt. Lindy var så snyde snot dum så det var en hel gru. Han kunne begive sig ud i nogle gevaldige diskussioner som han slet ikke kunne klare. Han fortalte vidt og bredt at han var medejer af et firma der solgte hæftemaskiner til industrien. Sandheden var at han til sit 5 års jubilæum havde fået én aktie foræret, nu var han altså medejer. Han kørte rundt i en afrakket firmabil og leverede maskiner og hæfteklammer, så han var salgschef. Men - han var jordens mest hjælpsomme menneske, sagde aldrig nej, især hvis du var lidt oppe ad rangstigen

~

Vi havde når vi sad og pjattede i vore branderter mange gags. Et af mine var at jeg fortalte vidt og bredt om den dag jeg ville komme kørende gennem byen med brystlommen bugnende af pengesedler mens jeg med munden sagde en underlig flaprende her-kommer-jeg-lyd. Det grinede alle af, vel vidende at det sku nok aldrig ville lykkedes mig. Men en dag tog jeg røven på dem alle.

Jeg bad fru Rose Poulsen om på lønningsdagen at få alle mine penge i små sedler. Det var hun ikke meget for, tænk hvis hun blev overfaldet, eller mig på vejen hjem. Jeg fortalte hende formålet og så syntes hun det var en god ide. Jeg fik så et bundt penge der ville noget, de kunne slet ikke være i mine lommer, så til at begynde med puttete jeg dem i tasken. Da jeg nåede Tåstrup Station gik jeg ind på toilettet, låste døren og så fyldte jeg brystlommerne på min cowboyjakke med sedler. Ned på cyklen og så derud af. Da jeg når næsten hjem, hylér jeg som besat, klemter med cykelklokken og mange naboer kommer farende ud for at se hvad det er for en tosse. Der kommer jeg, sedlerne blafre i vinden, prutte-pruste lyden overdøver alt og alle og ingen kan holde sig oprejst for latter. Dagens mand kommer hjem med fortjenesten. Sikke en fest det blev til, alle troede jo jeg havde fået bonus, indtil jeg fortalte sandheden.

Her har vi så Jens Ole i sit køkken, han var en fortræffelig madkunstner. Så Anni som gravid. Oles søster, kommunalpolitiker Grethe, så Lindy, som sædvanlig iført ulastelig salgschefhabit og så katten Rasmus. Måske ham der blev brugt som model til Garfield.

Denne sommer er meget varm, helt unormalt for årstiden, så en søndag står vi alle ude i indkørslen og snakker og pjatter. Hr. og fru købmand er på deres side af havemuren Ole og Anni står sammen med alle fire børn. Lige pludselig får jeg det for varmt jeg lister ind på badeværelset. Klipper skægget ned, og barberer mig så jeg er glatraget som i gamle dage. Dejligt forfriskende må jeg sige i den varme.

Da jeg kommer ned ad gangstien råber Morten lige pludselig højt og meget forskrækket: ”Mor, mor, der står en fremmed mand i haven”. Alle vender sig om, og der går nogle sekunder, måske minutter, før det går op for alle at det er mig. Kors hvor blev jeg til grin. De kaldte mig for babyface. Så fra den dag begyndte jeg at gro skæg igen og det har været der siden.

To vidunderlige drenge som jeg elskede over alt på jord og stadig gør. Selv om Morten jo desværre, for både Mads og jeg, har valgt ikke at kende os mere.

Det var så varmt at jeg måtte ud og købe at soppebassin til ungerne.

I løbet af juni falder så bomben på Lyn Reklametryk A/S. Syntes godt nok der havde været nogle episoder gennem de sidste par måneder der indikerede uregelmæssigheder. En dag blev jeg bedt om at køre hen i banken og få overført nogle penge til en bilforhandler. Jeg kendte ikke til nogen bil, men blev fortalt at jeg ikke skulle blande mig, det var en bil der var indkøbt til de Wall's søn, ham der nogle få år efter brød med faderen på grund af hans forretningsmetoder og i stedet for arvtager til Paragon og andre virksomheder nedsatte sig som kunstmaler. I dag vist nok ret så anset har jeg læst mig til.

En fredag, lige op til den 1. juli er vi ved at gøre klar til at gå på ferie. For første gang har vi besluttet at lukke, så håndværkere kan komme til at lave nogle små reparationer. Om formiddagen kommer Preben Olsen og Børge de Wall på uanmeldt besøg. De har kun rosende ord om mit arbejde, og de andre ansattes også selvfølgelig. De har nogle fuldmagter med, og jeg bliver bedt om at underskrive nogle dokumenter, i kraft af jeg er direktør og tegner firmaet siger de. Jeg har aldrig været med til noget bestyrelsesmøde, har aldrig set bestyrelses protokol eller andre dokumenter før denne dag. Så det fortæller jeg dem, jeg skal ikke underskrive noget, uden juridisk bistand. Det er Børge de Wall da, får de fortalt, joh tak men jeg mente nu min egen advokat, ikke firmaets. God begyndelse på det følgende:

De har besluttet sig for at lukke firmaet her og nu og vi vil alle få vores løn tilsendt på en check, når diverse revisioner er gjort og kassen er gjort op. Jeg bliver jeg bedt om at køre over i banken på Tagensvej og flytte nogle af firmaets penge til en konto jeg ikke kender noget til. Jeg står som lammet, de andre kigger på mig som om at det her burde jeg have fortalt dem noget om. Men jeg får så sagt at det her er noget af en bombe også for mig. Jeg skal ikke underskrive noget siger jeg, jeg skal ikke køre i nogen bank. Jeg skal her og nu ud og tale med min fagforening, og de andre beslutter det samme. Jeg må ikke fjerne nogle af mine personlige ting på kontoret, de andre får noget nedladende at vide at de kan tømme deres garderobeskabe. Andersen må ikke tage nogen papirer fra hans tid som selvstændig alt skal efterlades til revision og oprydning. Det lyder i mine ører som om vi er kriminelle.

Vi forlader så firmaet alle ansatte, og tilbage bliver så lederstaben, hvad de skal får vi intet at vide om. Mitzi har jeg ikke haft mulighed for at ringe til om situationen, så hun bliver noget chokeret da jeg står uden for døren lidt over middag. Hun får så historien og da vi intet kan gøre beslutter vi alligevel at køre til Ajstrup, som om ingen ting er hændt. Det bliver nogle underlige dage. Jeg vil helst hjem, så allerede efter en uge kører vi hjem.

Jeg vil gerne ind og se hvad der sker i Øster Farimagsgade og kører ind om mandagen. Og går i chok. Det vrirler med folk fra firmaet Martinus der har specialiseret sig i transport af trykkeriudstyr. De samme mennesker der har hejst alle de andre maskiner op, er nu i gang med at hejse alt ned igen. Andre fra det firma er i gang med at rydde kontorer og lagre for papir og tilbehør. Alt der kan sælges er blevet solgt til andre trykkerier og virksomheder. Mine personlige ting som min taske med personlige papirer, regnskab m.m.m finder jeg nede i en affaldscontainer, som skal køres væk få øjeblikke efter til forbrændingen. Var jeg ikke kommet havde jeg ikke reddet det.

Det er lige op til den første, telefonerne er jo afbrudt, men da leverandørerne kender mig ret så godt ringer de hjem og spørger hvad der dog sker, de kan ikke få fat i bogholderiet. De kan ikke få fat i nogen som helst. Jeg får så fortalt alle at jeg er lige så uvidende men at de må kontakte ledelsen på Datagården. Efter et par dage bliver jeg ringet op af Preben Olsen og bedt om at komme til "Bestyrelsesmøde" dagen efter. Da jeg jo gerne vil have klare linjer, så møder jeg op. Her bliver jeg forevist bestyrelsesprotokollen for første gang og bedt om at underskrive den. Jeg må jo så desværre fortælle at jeg ikke kan underskrive noget, jeg er jo kun direktør af omtale, har ingen kontrakt der fortæller at jeg er direktør, med pligt til at deltage i bestyrelsesmøder og at jeg ikke kan underskrive noget jeg ikke har læst, men de kan da give mig protokollen med hjem så skal jeg sætte mig ind i stoffet. Den morer dig sig over, tror jeg joker, men lige pludselig går det op for dem at det er alvor fra min side, da jeg meddeler dem at vi kan fortsætte mødet en anden dag og med bisiddere fra min fagforening og en sagfører – min egen.

Jeg spørger dem hvad de har tænkt sig med betaling til kreditorer, men bliver bedt om at blande mig uden om. De vil ikke udbetale min løn eller de andres men henviser til diverse fagforeninger og garantifonden. Det bliver en meget kold afsked da jeg nægter at underskrive nogle andre dokumenter Børge de Wall har udformet som skulle vise at det var mig der havde solgt varelageret inden de meddelte konkurs. Altså direkte kriminelle handlinger som jeg skulle hænges op på.

Da jeg kom hjem ringede jeg til samtlige leverandører og fortalte dem sandheden og de kunne så ud fra det køre en sag på resterne af LYN Reklametryk A/S. Denne ærlighed kom så til at gavne mig i årene fremover når jeg skulle lave samarbejdsaftaler med leverandørerne i mine nye jobs.

Nogle få dage efter alt dette bliver jeg ringet op af den tidligere direktør Stoppelaar som gerne ville ansætte mig i hans nye firma, men da jeg jo kendte til hans tidligere svindelnumre takke jeg pænt nej.

Det viste sig hurtigt at disse svineører havde løjet så groft over for alt og alle, at det ville tage år at rede trådene ud, så lønmodtagernes garantifond ville ikke udbetale mig noget – jeg var jo benævnt som direktør i firmaet og dermed ansvarlig for konkursen. Så der stod jeg, uden løn, ingen understøttelse, INTET!!!

Arbejdsløs

Der står jeg så med alle de forpligtelser der nu føler med at have villa, Volvo og vovse. Jeg får nu på min egen krop at mærke hvordan det føles at stå uden arbejde, at skulle rende på arbejdsformidlingen og søge om arbejde, at lede alle aviser igennem for annoncer. Jeg blev som jeg var blevet fortalt af andre i samme situation, mere og mere deprimeret over håbløsheden og opgav så at sige alt.

Jeg prøvede ihærdigt de første mange uger at være noget for børnene, alt det de havde manglet da jeg knoklede røven ud af bukserne dag og nat. Jeg byggede sæbekassebil og legehuse af gamle brædder jeg havde samlet gennem de sidste år, ellers så købte jeg det der manglede.

Min mor hjalp med det lidt hun havde. Gav maden et par gange om ugen, købte lidt ekstra til børnene. Hun følte at hun var rigere end hun nogen sinde havde været, hun fik sin faste folkepension, mere hver måned end hun førhen havde tjent, måske i månedsvis. Hun havde for første gang i sit liv sat penge i banken. Morfaderen, den rige direktør, aner ikke hvor han var i den situation, tror ikke vi hørte fra ham før omkring juletid, jeg gjorde i hvert fald ikke, måske Mitzi gjorde men hun sagde aldrig noget. Han var og er og forbliver i al evighed et røvhul.

Så trådte Birger i karakter, kunne godt se at det her gik ikke, vi var nu hen på efteråret. Så om jeg ville arbejde som murerarbejdsmand for ham, med alt hvad det indebar. F.eks. Birgers måde at regne lønnen ud på. Når jeg nu skulle arbejde sort, så skulle han også undlade at opgave omkostningen, kunne altså ikke trække min løn fra, men mærkeligt nok så måtte bygherren vi arbejdede for alligevel betale fuld timepris. Den kunne jeg ikke regne ud. Men alligevel sagde jeg ja. Jeg/vi havde jo hårdt brug for pengene.

~

Så jeg gik i gang med at være murerarbejdsmand. Godt nok var det godt vejr med høj sol de fleste dage, men for satan hvor var det koldt klokken lort om morgenen på en byggeplads i et koldt skur. Kold cement, koldt vand, kolde håndtag på værktøjet. Alt var bare noget lort men det gav penge. Birger glemte at der var mange ting jeg aldrig havde prøvet før, f.eks. da han bad mig om at køre med ham hjem og så køre en stor rendegraver til en byggeplads i Hedehusene. Eller blande cement og lange sten i et tempo der skulle afpasses efter to murersvendens stenlægning. Op og ned af stilladser, flytte stilladser, røre i murerbaljer, bære sten eller tegl. Kors hvor jeg sled for de penge.

For ikke at glemme de dage med iskold regn eller sludbyger.

~

Alt imens skulle jeg, når jeg så kom hjem skrive ansøgninger. Måske til en samtale dagen efter, så jeg måtte hjem bade og klæde om. Til samtale, tilbage og tage arbejdstøjet på og så ud på byggepladsen igen. En dag gik det næsten galt. Det var jo ulovligt det jeg/vi gjorde. Jeg var jo tilmeldt som arbejdssøgende og skulle stå til rådighed for arbejdsmarkedet som det hed. Der var bare ikke noget rigtig arbejdsmarkedet kunne tilbyde sådan en som mig.

Jeg var bl.a. til samtale hos Ferguson traktor på Bymarken i Roskilde, de søgte en med nøjagtig mine kvalifikationer, vi endte op med at være to kandidater, hvoraf jeg efter Headhunterens udsagn var så klart den bedste til jobbet. Men, sølle 400 kroner var hvad der skilte os. Den anden blev ved med at underbyde mit lønkrav, så til sidst valgte bestyrelsen den anden. Typisk amerikansk personalepolitik. Og sådan var det på næsten alle de jobs jeg søgte. Virkelig hårde tider for ansøgere.

En fredag hvor jeg som vanlig skulle stille til kontrol på Køgevej i Tåstrup, anvisningen lå oppe på 1.sal i den høje gule bygning på hjørnet af Skolevej/Køgevej, så glemmer jeg simpelthen at køre hjem og skifte. Jeg står i køen og da det bliver min tur siger dame bag skranken: ”Nå du har nok fået arbejde, hvorfor har du ikke meldt det?” Jeg er helt målløs, men får endelig fremstammet at jeg skam da ikke har fået arbejde, jeg går og roder med hus og have. ”Hvad laver du med huset?” spørger hun. Sådan lidt vedligeholdelse siger jeg spagt. ”Du er udmærket klar over at du intet må lave af den slags arbejde, det skal du hyre professionelle håndværkere til, du er jo med til at holde folk væk fra arbejdsmarkedet på den måde og undergrave systemet. Og du står på den måde ikke til rådighed for arbejdsmarkedet. Som straf får du intet stempel i denne uge”. Hold da kæft hvor var jeg flov og ked af det. Alle de andre kiggede medlidende på mig, det var vist få der ikke havde lidt ved siden af, men de var jo garvede, så de vidste nøjagtig hvordan de skulle tackle sådan en havgasse.

~

En dag får Birger en god entreprise hevet i land. Jeg har sagt at jeg faktisk ikke tør arbejde for ham mere, tænk hvis nu nogen kommer forbi og ser mig? Han mener ikke der er nogen fare og dette job er på en treetages ejendom på en sidevej i Høje Tåstrup. Her skal der lægges nye tegl på. Da vi kun er 2 mand så er det et kæmpeprojekt. Det har været hylende storm nu i flere dage. Det er bidende koldt og med regn og sludbyger, ind imellem at solen skinner nogle korte minutter. Rendegraveren bliver kørt i stilling og grabben løftet tre etager op, lige nøjagtig hvad koen kan klare, tror sku at den var lige på kanten af punktet hvor den ville tippe. De gamle tegl skal så tages af, stables i grabben løftes ned og så stables på en nabogrund. I sig selv en umådelig dristig ting, men sådan er Birger, komplet ligeglad med alt der kan være farligt. Hvorfor spillede tid på at hente et stillads, stille det op, og pille det ned igen, denne metode er meget nemmere – og billigere – men han glemmer i sin nærighed at indregne spildtiden. Den mand der har jobbet med at hæve og sænke, samt tømme grabben skal så, hver gang den er tom, op ad alle trapperne og ud på taget gennem en loftslem og samme vej ned igen. Noget af en rejse i løbet af en dag. Når det pågældende areal så er afdækket skal det dækkes med presenninger, i sig selv noget af en opgave når stormen er ved at flå presenning og mand tre etage ned inklusive en flyvetur på et par hundrede meter. Er helt kvæstet om aftenen, mere end alle de andre dage.

Næste dag kan jeg næsten ikke komme ud af sengen, men Birger skal ikke have den glæde at se mig kørt ned, så på med arbejdstøjet. Da jeg kommer på arbejde, er Birger rimelig meget forsinket og han kommer nærmest højpyntet. Han meddeler at jeg må klare mig selv resten af dagen. Jeg får fortalt ham at jeg kvitter jobbet, han bliver knotten og vil skændes, føler sig røvdreng, at jeg svigter ham midt i et job. Jeg fortæller ham at jeg simpelthen ikke tør på grund af frygten for afsløring og jeg syntes det er dødsensfarligt at krybe rundt uden sikkerhedsline eller net i tre etagers højde. Og så at jeg lige netop skal gøre det alene. Hvad med forsikringer o.s.v.? Han accepterer og vil komme med min løn til fyraften og så kører han. Jeg går så i gang med resten af taget. Det bliver nu ikke til så meget, syntes det er alt for risikabelt at gøre det helt alene. Hvis der sker mig noget, hvem skal så hjælpe, så det meste af formiddagen tilbringer jeg oppe i læ af skorstenen og nyder udsigten over omegnen. Stormen er løjet noget, men det er stadig meget koldt. Da det bliver for koldt kravler jeg ned og sætter jeg mig ind i skuret med min madpakke og et par pilsnere og dagens aviser.

Mig skal han ikke tage røven på. Da han endelig kommer med lønnen lidt i fire, kan jeg godt se på hans ansigt hvad han har lavet. Det samme fjæs som han har på, hver gang han har været på damerov. Jeg fortæller ham at resten af jobbet er hans helt alene. Jeg kommer som fortalt, ikke mere. Har fået job siger jeg. Og takker pænt farvel for jobbet og hans omtanke. Det huer ham ikke, Birger er ikke typen på en der vil acceptere at han ikke får det sidste ord, men jeg er stejl og går.

Mitzi slumrer meget træt på sofaen og hører ikke jeg kommer ind, og farer op da jeg tænder lys. Hun lyser, klart som en stjerne, af dårlig samvittighed. Jeg gider ikke kommentere det, er helt klar på at det ikke er det rigtige tidspunkt. Siger godnat og går i seng efter at have taget et godt varmt bad, klokken er kun godt fem. Mitzi sover ikke i soveværelset den nat. Da jeg vågner næste morgen meget tidligt, er der ryddet op og vasket af.

Børnene skal hentes af mig. Jeg får fortalt hende inden jeg kører at hun fremover ikke skal regne med mere goodwill fra mig omkring utroskab, fra nu af vil jeg også tage mig så meget fremmed som jeg kan støve op. Først er hun helt mundlam, men så som sædvanlig begynder hun først at undskylde, derefter den obligatoriske vrede og så sin favorit, vende det hele på hovedet og påstår så hårdnakket at det var mig der var begyndt at hun bare gjorde gengæld. Min vrede blev større og større så det var bare med at komme ud

inden jeg gik amok. Jeg henter børnene og vi har en så nogenlunde harmonisk uge, på grund af dem. Men der er kold luft imellem os, og det varede lang tid før vi var på talefod.

Det eneste glædelige det døgn var at da jeg kom hjem lå der brev fra Vølund A/S om at komme til samtale få dage efter nytår. Vi nærmede os jo julen så jeg så frem til denne samtale.

~

Mitzi havde fra den første hede forelskelse havde lagt sig, vist sig at være meget speciel når det drejede sig om et emne hun ikke brød sig om. Hun kunne når vi diskuterede et eller andet, lige pludselig vende 360°. Så blev det lige pludselig mig der havde gjort noget galt, måske for måneder eller år siden. Helt galt blev det når hun havde fået for meget at drikke. Hun kunne skifte humør fra sekund til sekund, fra stor glæde og morskab til fnysende arrigskab, endog slå ud efter mig kunne hun finde på når ingen så det. Værst af alt, var dog at hun var begyndt at bruge børnene som trussel. Hvis jeg med andre ord ikke makkede ret, så ville hun skilles og så sørge for at jeg aldrig kom i nærheden af børnene.

Jeg kan ikke sige at jeg var vred på Birger, jeg kendte ham jo og hans nedladende og ydmygende behandling af kvinder. De var bare noget der skulle nedlægges. Hans holdning til andre mænd var jo; hvorfor gør I ikke det samme. Kvinderne er jo villige nok. Men sagen i en nøddeskal er jo, at sådan er alle kvinder ikke. Du skal være mand af en bestemt støbning for at kunne gøre det. Min personlige mening er, at de piger der falder for de typer, det er det samme med rockere, de nyder at blive domineret på en bestemt måde. Mitzi var jo et produkt af en utrolig dominerende far. I mig havde hun set en blid, følsom mand hun kunne dominere. Nu manglede hun modstand. Hun havde det vel bedst når jeg var vred og ophidset og kunne få hende til at græde. Som historien skal vise så fik jeg ret. Hun ændrede aldrig holdning. Hun påstod så galt under mange af vore skænderier at jeg ikke mente det ærligt når jeg sagde at jeg elskede hende. Det var og blev hendes faste omkvæd indtil vi skiltes.

Jeg stod ved mit ord, de kommende mange år førte mig i armene på flere hundrede smukke piger over hele jordkloden. Jeg lagde aldrig skjul på at jeg var gift. Jeg fortalte også at jeg elskede min kone og at jeg ikke ville lade mig skille, hverken fra hende eller mine to drenge. Kun en gang faldt jeg så dybt og så pladask at jeg flyttede hjemmefra. Men den historie kommer senere.

~

Vølund A/S

Endelig var nytåret overstået. Efter en ikke særlig munter, nærmest bitter og kold jul med Verner og Kirsten, olde, og farmor og børnene så kom dagen hvor jeg skulle til samtale på Vølund A/S. De residerede ude på Abildager 11 i Glostrup, lige på grænsen til Albertslund. Jeg kom til samtale hos personalechefen Flemming Eberhard, og jeg skulle varetage et helt nyt job i en afdeling som jeg selv skulle bygge op. Der var mange sektorer af forskellige arter. Mest kendt var de jo for deres vaskemaskiner.

Det hele ejedes af den gamle nazist og godsejer Castenskjold. Han havde lige købt et godt nede på Sydsjælland lige uden for Sorø. Han var en høj, slank mand, meget statelig. En rigtig germansk officerstype. Lige så stiv i ansigt og holdninger. Ledelsen bestod af flere direktører, tre af dem sad i Glostrup. Ham der antog mig var personalechefen Eberhard, men først efter at jeg havde været til samtale med de tre direktører hver for sig. Først var jeg hos Poul Nielsen, han kom fra en direktør stilling i Krøll Kraner A/S som var blevet opkøbt kort før jeg blev antaget. Så ind hos Verdelin, han var lige flyttet til Sjælland, Vølund havde opkøbt hans fædrene virksomhed, Nyborg Jern A/S i Nyborg.

Den øverste direktør af dem alle var Poul Madsen, han var en barsk gut, bestyrelsesformand for B&W bl.a., senere blev han direktør for Dansk Arbejdsgiverforening. Han blev meget hurtigt afløst af en af direktørerne der kom fra fabrikken i Esbjerg Vagn Aage Jensen. En kold skid der ikke var rigtig lederuddannet men havde slået sig op på held og fedterøveri.

Jeg skulle opbygge en reklameafdeling for alle firmaets virksomheder.

Som var følgende, på den tid og andre der hurtigt kom til:

Krøll Kraner A/S, Ballerup, som lavede kraner af alle typer og størrelser.

Nyborg Jern A/S, som ud over at lave industrivaskemaskiner også lavede afstøbninger af gamle ovnplader.

Vølund Vaskemaskiner A/S, Tommerup, som lavede industrivaskemaskiner.

Vølund Husholdningsmaskiner A/S; Ulstrup, som lavede vaskemaskiner, tørretumblere og strygeruller, de gamle Frem produkter som vart verdenskendte på den tid for deres kvalitet.

Viborg Glasfiber A/S, som lavede vindmøller op til en vis størrelse, og derudover havde lidt småproduktion af bus-læskure, og skrog til småbåde.

Vølund Motor A/S, Frederikshavn, som lavede de oprindelige skibsmotorer til skibe.

Vølund Videbæk A/S som lavede små og mellemstore husholdningskedler og jordvarmekedler.

Danstoker A/S, Herning som lavede store industriedler.

Varde Skorsten A/S; som lavede skorstene i alle størrelser og lidt tanke.

Vølund Esbjerg A/S, som lavede store tanke, forbrændingsanlæg.

Noget senere kom Pejsefabriken i Brædstrup og fabrikken der lavede grabber til forbrændingsovne, samt en svensk virksomhed der også lavede vaskemaskiner.

Som det fremgår af listen ville der blive nok at se til. Og meget alsidigt må man sige.

Jeg fik jobbet og skulle begynde den 14. februar, hvorfor den dag fandt jeg aldrig ud af. Jeg fik kontor på første sal. Ikke noget prangende, der var en rend af alle mulige da der stod diverse kopimaskiner på mit kontor, noget næsten nyt på den tid. Og jeg fik travlt, jeg måtte til at udtænke strategier og metoder til at kunne betjene så vidtfaavnende en kundekreds.

Det første jeg fandt ud af var at det blev nødvendigt med en personlig kontakt hvert sted, så jeg spurgte om det var i orden at jeg lavede en rejserute og så tog på ”kundebesøg”. Det var helt i orden. Og da direktøren for Krøll jo sad dør om dør behøvede jeg ikke køre så langt for at få en aftale om et besøg. Poul Nielsen var også ansvarlig for Esbjerg på den tid så det besøg blev også hurtigt planlagt. Alle de andre havde knap nok nået at høre om mig i det nyetablerede job, selv om der havde stået en kort præsentation i personalebladet, så der skulle en del snak til før præsentation og aftaler var på plads.

Krøll blev overstået på en dag. Poul Nielsen var en god mand til at præsentere og havde meget store ambitioner på mine vegne, kunne se mulighederne i kæmpebesparelser via min afdeling, så vi havde mange gode diskussioner den dag på turen op og hjem og på stedet. Da jeg så virksomheden gik det op for mig hvor stor en mundfuld alene den del var. Når man kørte rundt i landet og så alle de byggepladser med kraner, så kunne jeg lige pludselig genkende logoet for Krøll på mere en 2/3 af alle kraner i landet.

Jeg skulle starte min tur en mandag morgen, kørte til færgen og så første stop Nyborg, hvor Verdelin ikke havde tid til at tage med, men han havde som Poul Nielsen introduceret mig på forhånd for fabrikschefen. Jeg havde regnet med nogle timer, men det tog faktisk hele dagen så jeg måtte ringe rundt og lave om på min tur. Her blev der jo ikke bare produceret vaskemaskiner, de havde også jernstøberi og lidt smedearbejde til lokalområdet. Jeg måtte så overnattede i Odense og så videre næste morgen. Jeg var blevet anbefalet at bruge Blommenslyst Motel, dengang var der jo ingen motorvej, så når man først var der, kunne man komme hurtigt videre næste morgen. Turen gennem Odense kunne nemt vare over en time. Det blev til mange ophold de næste år på det motel.

~

Det var på denne min første tur jeg gjorde det til en vane at ringe hjem, mindst én gang om dagen. Ikke blot for at høre hvordan det gik hjemme, men også for at fortælle hvor jeg var og lidt om hvad jeg lavede. Jeg hørte så at sige ikke et eneste bebrejdende ord i alle disse rejseår. Først til aller sidst, da Mitzi følte sig mest frustreret over alle mine oplevelser rundt om i verden, kom hun med bebrejdelser om alle de mennesker jeg mødte og så videre, al det spændende jeg oplevede og de fine restauranter jeg kom på. Mest af alt jalousi, vil jeg tro.

~

Tirsdag morgen gik turen til Tommerup, en søvrig stationsby, med lidt småindustri og så Vølund. Det er imponerede mig mest den dag og i årene fremover var en montør på samlebandet. Hans værktøj var linet op på et hvidt klæde (jeg nåede aldrig at se det smudsigt), hvert stykke værktøj lå i den rækkefølge det skulle bruges og når han var færdig med det blev det lagt tilbage med en sikkerhed der røbede stor rutine. Han arbejdede hurtigere og mere præcist end alle de andre, og der var aldrig en fejl i de maskiner han leverede over til afprøvning.

Efter en god frokost i kantinen og lidt mere snak på kontoret kørte jeg videre til Jylland, jeg havde besluttet at overnatte i Århus og inden aftensmaden kørte jeg lige ud og sagde dav til Tante i Ålborggade. Hun ville have jeg overnattede men jeg takkede nej, jeg havde jo allerede hotel og skulle videre tidlig næste morgen. Vølund havde et salgs og servicekontor i Århus dem var jeg lige forbi og hilse på.

Jeg havde planlagt turen så jeg onsdag først kørte over Ulstrup som ligger ved Randers og derefter til Frederikshavn. Så i Ulstrup fik jeg så en snak med nogle ingeniører og fabrikschefen Bruun. Jeg husker han var meget speciel og meget enerådende. De før så populære Ferm Vaskemaskiner var nu blevet afløst af noget kompliceret teknik som var vanskelige at lave service på. Han var et problembarn for service- og salgsfolkene hjemme i Glostrup, da han ikke kunne sætte sig ud over sin ingeniøruddannelse, han ville selv udforme brugsanvisningerne til vaskemaskinerne. Dette gjorde at man fik umådelig mange klager fra køberne som overhovedet ikke forstod instruktionerne. Der skulle for det meste en højere akademisk uddannelse til for at kunne læse og forstå hans budskaber.

Brugsanvisninger var tykke som bøger og med tegninger og fotos af de mest komplicerede maskindele som ingen forbruger havde brug for. Det var faktisk mere en manual for servicemontører end en instruktionsbog til en forbruger. Serviceafdelingen havde bedt mig om at kigge på disse, hvilket jeg havde gjort og havde også nogle konstruktive forslag med i tasken som allerede var godkendt hjemme i Glostrup. Jeg nåede dårlig at få materialet op af tasken før Bruun eksploderede i vrede. Jeg stupide og overlegne københavnere skulle satme o.s.v. ikke komme og belære ham hvordan man lavede salgsværktøjer. En lang tirade fulgte om hans egne fortræffeligheder før han opdagede at jeg havde pakket tasken, rakt hånden frem til farvel og et måske på gensyn, og så var jeg gået. De andre i forkontoret rystede medlidende på hovedet og en hviskede, pas på han er farlig, han har allerede taget telefonen og bestilt en samtale til personalechefen.

Det fik han nu ikke så meget ud af, han var som sagt allerede under observation, og nu blev det kun et spørgsmål om tid før han røg ud på grund af samarbejdsvanskeligheder. Han fik jo heller ikke af mig, det bedste skudsmål i den rapport jeg skulle aflægge da jeg kom hjem.

Jeg kørte til Frederikshavn og overnattede der inden mit møde torsdag morgen med motorfolkene på fabrikken som var en del af det gamle værft. Det var første gang i mit liv jeg var inde på et skibsværft: Noget af en overvældende oplevelse, især at se de kæmpestore motorer. Det var jo det oprindelige Vølunds start at producere disse. Fabrikken havde hidtil ligget på Amager, hvor bygninger vist nok stadig eksisterer. Motorerne var kendt verden over for deres pålidelighed og effektivitet under alle forhold og de lå i skibe der sejlede på alle de syv have. Da jeg nogle få år senere var i Kenya så jeg en Vølund motor i et skib i Mombasa. Skib og motor var mere end 50 år gammelt men arbejdede stadig upåklageligt.

Jeg havde haft valget at køre hjemover og så tilbage igen mandag morgen, men havde valgt at spare penge på benzin og færge så jeg kørte til Viborg og overnattede der. Det var billigere med et hotel i 3 nætter end 2 gange transport. Så fredag morgen var jeg så på Glasfiberfabrikken i Viborg det blev en lang dag med at bese og lære om glasfiberfabrikation og møllefabrikation. Jeg skulle overnatte på Missionshotellet. Sikke en nat det blev. Op ad en smal trappe og så ind på et værelse med en ældgammel seng med store og tunge dyner, væggenes tapet flagrede og badeværelset var næsten sort på gulv, vægge og loft af fugt og mug. Jeg gik ud og spiste og så drak jeg mig hønefuld i håb om at jeg kunne sove. Men der var så meget støj fra gaden at selv i min brandert hørte jeg det.

Næste morgen tjekkede jeg ud og kørte ned og fik et værelse på Hotellet ved søen med en udsigt så smuk. Det kunne jo blive til hvad det skulle være med en weekend foran mig uden noget at lave, så jeg besluttede at køre en tur til Glyngøre og besøge Dorthe og Aksel. Ringede lige for at høre om de var hjemme. Jeg ville ikke overnatte der, havde jeg bestemt så jeg lod kufferten stå på hotellet. Vi hyggede over en god frokost og hen på eftermiddagen tilbage til Viborg, en stille slummer og så ud og spise. Søndagen brugte jeg så til at renskrive den første del af min rapport. Jeg må sige at jeg havde lært en hel del nye ting i den korte uge og nu skulle jeg videre om mandagen. Ting som var uvurderlige for mig når jeg nu skulle i gang med at udtænke salgsbrochurer med tekster og billeder. Jeg brugte også tiden til at se på de enkelte fabrikkers forbrug af blanketter og formularer og så hurtigt her en mulighed for at samproducere alt dette med fælles design og dermed spare virksomheden for tusindvis af kroner om året.

Om mandagen kørte jeg så sydpå mod Herning, hvor jeg først skulle besøge Danstoker og så var det planen om eftermiddagen videre til Videbæk. Der blev så meget at kigge på og tale om og så gik det hverken værre eller bedre end at jeg da kom ind Danstoker bliver jeg modtaget af en henrivende smuk pige der hed Kirsten Kragh, hun var sekretær for direktionen, men en meget alsidig pige, der virkelig var i stand til at styre og samle alle disse forskellige typer af sælgere og ingeniører. Hun gik lige i hjertekulen på mig. Der gik nu nogle år før vi begyndte at danne par, men herom senere. Men det gjorde at jeg med længsel så frem til flere besøg i Herning.

Det blev et langt besøg, og sent, så direktøren foreslog Kirsten at hun skulle prøve at få et værelse til mig på det nærliggende Motel Birkegården, det lykkedes og samtidig var det et godt spisested, så han inviterede Kirsten og mig på middag. Hendes deltagelse gjorde jo middagen til en fornøjelse uden for megen forretningssnak. Jeg faldt mere og mere for hendes væsen. I middagen deltog også salgschefen Poulsen. Det viste sig at han var vildt forelsket i Kirsten og da vort forhold udviklede sig blev han mere og mere ond og prøvede på alle måder at skade os. Han forsvandt senere til et andet job, men jeg mødte ham år senere på et hotel i Leipzig hvor han også var nede på et job, Det blev ikke et glædeligt gensyn, han var blevet en bitter mand.

~

Så tirsdag morgen gik turen ud til Videbæk, hvor der langs hovedvejen lige inden byen, lå et flot moderne fabriksbyggeri i hvide kalksandsten. Her lavede de nylig udviklede jordvarmeanlæg som skulle blive en stor succes, man eksperimenterede lidt med solceller, men det blev aldrig til noget. Derimod så havde de et flot udvalg af villakedler og lidt produktion af pejse. Her blev jeg gode venner med salgschefen Buch, så gode venner at vi allerede fra den dag indledte et godt venskab der varede til jeg holdt op i firmaet og vi mistede kontakten. Ham kunne jeg altid henvende mig til hvis jeg manglede opbakning til en ny ide, han var straks fyr og flamme. Han inviterede på frokost nede på Videbæk Kro, her lærte jeg at spise og sætte pris på *Bakskuld*. En herlig spise, som jeg bragte med hjem hver gang jeg var på de kanter. Det er en vind- og soltørret Ising som steges på panden i smør, lægges på et godt stykke rugbrød med tandsmør med et tykt lag remoulade på toppen.

Jeg skulle videre til Varde og overnatte, men inden, kørte jeg lige ud til havet ved Ringkøbing Fjord. Det blev et fast ritual når jeg var på de kanter, ud og sidde ved havet og se bølgerne slå mod kysten, lyden og især lugten af saltvand drog mig. Måske skulle jeg have været sømand.

Varde blev også en stor oplevelse, ikke alene faldt jeg for byen og dens gamle huse, men folkene på fabrikken med dens produktion af store stålskorstene betog mig. Så store stålelementer havde jeg aldrig før set. Ude foran fabrikken som lå ned til Varde Å, havde de oplagsplads af de enkelte elementer, som så til sidst enten blev samlet her eller kørt til samling på den kommende byggeplads. At se de kæmpestore blokvogne der blev sendt af sted til hele landet og til et voksende marked i Nordtyskland, de måtte køre med politeskorte, de var så lange og så brede at mange veje måtte lukkes, el-ledninger tages ned og der skulle tages højde for, at de broer man mødte på vejen var høje nok, ellers måtte man køre store omveje. Det var tit der var en reportage i aviser eller TV om en kæmpetank eller skorsten der kom til en eller anden by i landet. De fleste transporter blev sendt om natten. Alene på den fabrik fik jeg mange ideer til senere fotoreportager.

Esbjerg blev så turens sidste besøg. Denne kæmpefabrik hvor de lavede de store kedler og tromler og andet til forbrændingsanlæg og så de store platforme og løbebroer til olierigger ude i Nordsøen. Fantastisk at se og opleve. Om eftermiddagen kørte jeg så hjem for at komme på kontoret fredag morgen og få skrevet min rapport.

Den gang var der jo ingen Pc'er til, det blev skrevet i hånden og så hjem på skrivemaskinen og renskriver enten af en selv eller en sekretær. Vølund havde som nogen af de første startet med lidt EDB, deres regnskab blev overført til hulkort og så udskrevet på lange lister, en langsom og kompliceret proces.

Disse to uger og mange besøg gav så anledning til at der blev etableret et tværgående samarbejde omkring al reklame. Dette gav mig meget og mange interessante opgaver de næste mange år.

~

Problemer på hjemmefronten

Hunden Futte var en dag løbet væk, vi kunne ikke finde hende, men pludselig opdagede jeg hende ude på stien bag huset, tæt forbundet med en hanhund, en Snauwser. Der var intet at gøre andet end at afvente resultatet. Da det kom, var det et kuld på 10 hvalpe som hun fødte midt om natten nede under vores seng, lige midt på det nye hvide rya, som dermed var ødelagt for stedse. Jeg måtte jo op i nattens mulm og mørke, vi kunne godt se at 10 hvalpe var mere end vi kunne få afsat. Vi kunne jo ikke vente til om morgenen for så ville børnene se dem og så ville helvede bryde løs for at få lov til beholde alle. Så jeg måtte gå den tunge gang, ud og finde en spand, fylde den med vand, lægge de små dyr i en af Mads's bleer og så en sten og ned i vandet. Det var første gang i mit liv jeg myrdede dyr. En ækel fornemmelse at være herre over liv og død. Mitzi virkede uberørt, men det var jo heller ikke hende der skulle udføre drabene. Næste morgen måtte jeg op før nogen anden og få ligene gravet ned. Havde jeg så været som hendes idol Birger der kunne slå/skyde/drukne dyr uden så meget som at blinke med øjnene.

De to små hvalpe blev navngivet Line og Fine. Fine fik vi et hjem til hos Mogens søster og svoger Lizzi og Henning. Line udviklede sig til en dejlig, kærlig hund med en pels så tyk, hun var næsten ikke til at klippe. En gang da hun var blevet noget større ville jeg spare på de dyre hundklipper-regninger og så lånte jeg en trimmer af Lisa og Erik. Jeg startede lige bag hovedet og så en gang på tværs, bare for at se hvordan jeg skulle gribe det an. Så gik klipperen i strejke. Der stod hunden og lignede noget fra en tegnefilm, hun var helt klar over at hun var til grin, for vi knækkede alle sammen, sammen af latter. Hun var flov og måtte lide den tort at vente i mange dage før hun kunne komme til en professionel barber, hvor hun igen blev til grin da de så hende.

Drengene havde også fået nogle undulater fra nogen velmenende mennesker, andre havde foræret dem et akvarium med nogle forkølede fisk. Alt i alt noget af en zoologisk have ude i bryggerset. Jeg måtte lave en lem fra køkkenet ud til bryggerset så ikke Futte slæbte hvalpene ind i stuen når vi var væk. Og hvem var det der skulle agere dyrepasser, hundetræner, fodre, muge ud, rigtigt faderen i huset. Jeg var godt nok træt af det menageri.

Så alt i alt havde vi rigeligt at se til i den lille familie. Mitzi var også ved at løbe træt, samtidig med at hun var jaloux på mit job og min begyndende karriere, så stemningen i det daglige var ikke lige frem øm og kærlig os imellem.

~

I løbet af det år var vi på besøg hos Mitzis barndomsveninde Jette og hendes mand Henrik som nu boede i et hus Birger havde bygget ude i Ågerup. Her boede de vist nok mest på Birgers nåde og barmhjertighed. De havde nu i nogle år flakket far sted til sted, det ene hus mere forfaldent end det andet. Flere gange havde de boet i noget hvor vind og vejr stod ind gennem vinduer og mellemrum mellem bindingsværk og mur. Her var det dog et murstenshus, men med Birgers sans for at spare på materialer og teknik så var lofterne noget der næsten faldt ned hvis man nøs. Forskelligt farvede klinker på vægge og gulv – købt som restpartier og billigt, så der var kun til at dække få kvm. Huset lå lige ved siden af en bondegård og der skulle vi selvfølgelig over og se dyrene. Morten faldt selvfølgelig for en lille sort kattekillling som han absolut ville have med hjem. Vi måtte finde de store ord frem for at gøre ham klart at der ikke kunne være flere dyr hjemme og hvem skulle passe dem.

Satme om ikke Henrik, den fordrukne stodder, får lokket Morten i enrum lige før vi skal køre hjem, det viser sig at han har været ovre og hente den lille killling og nu putter han den ind under Mortens store uldvams så vi ikke kan se noget i mørket. Mads ligger i sin lift og sover. Vi syntes nok Morten opførte sig underligt, og næsten hjemme får han så fremstammet af ren nervøsitet at Henrik har givet ham kattekillingen. Jeg blev så edende ond og var oppe på bremsen i gang med at vende bilen for at køre tilbage og give den stodder nogle verbale hug og hans kat tilbage. Men ungen stikker i et hyl, Mads vågner, Mitzi råber op og jeg må så se at falde ned i en fart. Der er kun vej, hjem til menageriet med katten. Den bliver døbt Olsen og da den bliver stor nok så har den jo travlt hver evige eneste dag med at

sidde på bryggersbordet og prøve at fange undulater, fiske fisk fra akvariet, skide i hundenes seng og meget mere familie-freds-fremmede gøremål. Underligt nok er det Mitzi der først giver op, og en dag vi kommer hjem på en af hendes fridage har hun været til dyrlæge med kræet og fået aflivet Olsen. Hun må fortælle at Olsen er stukket af og det tror børnene på i mange år indtil hun en dag får talt over sig og må gå til bekendelse

~

I september fyldte jeg jo 35 og syntes det var noget der burde fejres. Peter Artsø lavede en flot indbydelse som blev sendt ud. Vist nok for sent for vi blev ikke så forfærdelig mange og det blev en underlig fest. Det virkede ikke som om ret mange af gæsterne var glade, specielt Mitzi opførte sig som om hun kedede sig og vi alle var til besvær. Jeg husker det var en lørdag det blev fejret og allerede om mandagen lige efter jeg er kommet på job bliver jeg ringet op fra Esbjerg af Poul Nielsen, han vil gerne at jeg skynder mig at bestille en flybillet, køre hjem og pakke en kuffert til et par overnatninger og så komme til Esbjerg så hurtigt som muligt. De vil lave et salg og marketingmøde for alle i Varde og Esbjerg. Det skal holdes på det store Hotel Ansgar. Jeg når til Esbjerg sidst på eftermiddagen og mødet skal så starte næste morgen. Jeg får langt om længe fat i Mitzi på salonen, hun bliver edende ond da jeg fortæller hende at jeg er beordret til Esbjerg og kører til lufthavnen nu.

Om aftenen er vi alle i byen og det bliver rimelig fugtigt. På den bar hvor vi sidder, er der et større selskab i gang med en flok veninder fra et kursus. Jeg får øjenkontakt med en jævnaldrende skønhed, og vi ender med at nusse og kysse under diverse danse. Vi må dog pænt tage afsked da vi fra Vølund skal tidlig op og være seriøse, men vi får da udvekslet telefonnumre.

Det bliver et godt møde over to dage, men pigen er i mine tanker mange gange, og jeg har lyst til at ringe til hende i pauserne, men det bliver ikke til noget. Jeg er helt på det rene med at jeg nu er på vej ud ad samme bane som Mitzi, men jeg er faktisk kold over for tanken. Jeg føler i min hverdag tomhed og følelseskulde på hjemmefronten undtagen fra mine to drenge.

~

Det var på dette møde at jeg for første gang, i et større forum skulle "sælge" mig selv og mine ideer til en større forsamling. Vi var vel omkring 20 mennesker, ikke at jeg var særlig nervøs, jeg havde jo min ballast i min uddannelse og erfaring fra andre jobs og mente at jeg kunne kalde mig selv professionel. Sener i karrieren og livet blev det jo til adskillige optrædener på "de skrå brædder".

~

Ikke så mange uger efter, ringer telefonen på arbejde, det er pigen fra Esbjerg, det viser sig at hun er på besøg hos sin bror som bor ude i højhusene i Avedøre. Jeg fortæller på arbejde at jeg skal til forskellige leverandør og kører så for resten af dagen. Vi mødes og beslutter os for at køre en tur ud i det blå og finde ud af hinanden. Hun er lige så ensom som mig, lever også i et følelseskoldt ægteskab, så det er jo nemt at finde varme og trøst i hinandens lidelseshistorie. Vi ender nede i Køge, får lidt at spise og kører så nordpå igen. Da jeg ser det nye motel i Solrød spørger jeg om vi skal leje et værelse og det syntes hun er en god ide. Jeg er så febrilsk som en teenager og får smækket bildøren uden af få nøglen med mig. Det opdager jeg først da vi skal hjem mange timer senere. Det bliver en eftermiddag/aften som jeg aldrig glemmer. Fuld af varme og elskov som jeg aldrig havde oplevet før, så jeg var et let offer for hendes forslag om nogle dage efter at køre til Esbjerg sammen.

Da jeg sætter hende af ude hos broderen er det ret så svært at få sagt farvel. Da jeg kommer hjem står Mitzi i køkkenet, det er første gang jeg ikke har ringet og sagt at jeg bliver forsinket. Hun er helt oppe at køre og skriger at hun er træt af at være husbestyrerinde for mig og om jeg tror det er et hotel hvor jeg bare kan komme når det passer mig. Jeg prøver stille og roligt at fortælle at det er den måde hun har behandlet mig nu i snart 10 år, så hvad er forskellen? Jeg glemmer helt Mitzis færdigheder i at få vendt et emne til hendes fordel, så det tunge skyts køres i stilling. Jeg bakker ud, som så mange gange før og lister i seng.

~

Hele tiden er de to drenge og deres og min fremtid i mine tanker.

Jeg er fuldt klar over at det vil blive Mitzi der vil få forældremyndigheden da jeg jo, da vi blev gift, måtte skrive under på det famøse dokument hos sognefogeden.

Så hun står stærkt, og benytter sig ofte af det, også i de kommende år.

Hver eneste gang vi taler om problemet eller andre problemer bliver jeg truet med at hun vil sørge for at jeg aldrig kommer til at se drengene, får samkvemsret eller andet med dem så længe hun lever og de ikke er myndige.

Jeg kan slet ikke bære tanken ikke at skulle se mine drenge mere.

~

Næste dag får jeg arrangeret et møde både i Varde og Esbjerg, så ingen problemer med det. Vi mødes næste morgen ude ved broderen og vi kører mod Esbjerg. Jeg sætter hende af i nærheden af hvor hun bor, og vi aftaler at vi skal mødes på hotellet i Varde om aftenen. Jeg får overstået mit møde i Varde sidst på eftermiddagen og kører så til hotellet hvor hun sidder og venter. Vi spiser en god middag og så ender vi selvsagt på rummet til endnu en vidunderlig nat. Hun følges med mig til Esbjerg næste morgen da hun skal på arbejde. Hun er klinikassistent hos en tandlæge, hvordan hun forklarede sit fravær over for manden fik jeg aldrig at vide.

Mødet på fabrikken tog længere tid end jeg havde regnet med så jeg kom sent fra Esbjerg og var først hjemme omkring midnat. Jeg husker turen som et mareridt med rimbåge hele vejen over Fyn.

En anden gang hvor jeg havde været på rundtur til Fyn og Jylland blev det en forrygende snestorm fredag da jeg skulle køre hjem. Alle veje var lukket, så jeg måtte overnatte i Varde. Lørdag morgen da jeg vil hjem er vejene overalt et tykt lag af isslag. Kørte med få kilometer i timen, hele tiden skred bilerne ud, man kunne ikke bremse, så mange stødte sammen. På vej ud fra færgen skubbede så at sige alle bilister bilen hele vejen ad den nye motor vej til Slagelse. Det tog mig næsten 14 timer at komme hjem. Og man kunne ikke stoppe op for at ringe hjem. Ak ja, det var den tid hvor man måtte klare sig uden mobiltelefon.

Stuen på Løvtoften med det eneste overlevende maleri af egen produktion hængende på bagvæggen

1975 – 1980

Turbulente år

Vi havde nu forsøgt med forskellige unge piger i huset, men intet ville lykkedes. Som tidligere fortalt havde Mitzi faldet for en annonce fra en ældre, enlig mand som søgte jobbet. Hun syntes det kunne være godt med en slags "Bedstefar" når nu hendes egen far aldrig var der til at støtte. Mærkeligt at hun endelig indrømmede det og så udtalte det offentligt. Han hed Peter, en lang tynd fyr med en kæmpe næse. Jeg havde ham hurtigt mistænkt for at være lidt pædofil, men havde ikke noget at hænge mistanken op på, men syntes at kunne mærke en mærkbar ændring af drengenes psyke. Jeg fik Mitzi til at overveje nøje om det var klogt at lade ham fortsætte, og så besluttede hun at fyre ham.

Vi måtte støtte os til Farmor, som kom så tit vi bad hende om det. Hentede drengene der hvor de nu var anbragt, Vi havde fået nogle pladser i en slags kombineret børnehave/fritidshjem oppe ved Realskolen, her var de glade for at komme.

En dag fik jeg opgaven at få taget luftfotos af nogle af de byggerier Vølund var involveret i på Sjælland. Vi skulle have fotograferet Amagerforbrændings 110 meter høje skorsten, Vestforbrænding ude ved Glostrup. Prøvestenen med alle de lagertanke som vi havde bygget og meget mere. Jeg fik ad omveje fat i en meget omtalt fotograf der hed Torkild Balslev som boede oppe omkring Ålborg. Han indvilgede i at komme til Sjælland og vi skulle mødes oppe på en lille privat "lufthavn" nord for Ballerup. Det var ikke Skovlunde men en lille privat som jeg ikke husker navnet på. Da jeg havde ringet sagde Torkild at han ville kunne være der i løbet af en god times tid, vejret var perfekt og man vidste jo aldrig hvornår det igen ville blive fotovejr.

Torkilds eget reklamekort med billedet af ham i sin gule maskine

Jeg fik så den ide at ringe til børnehaven og sige at jeg kom og hentede Morten, han skulle med op og flyve. Jeg hentede ham og vi kørte til "lufthavnen". Han var jo enormt spændt på det job, han havde da vi var på Lego i Billund set de små maskiner der fløje rundflyvning med gæster og ville gerne have prøvet det, men det kostede en formue, så det havde vi opgivet. "Lufthavnen" var en græsmark med en lille hangar til reparationer en benzinstander og

intet andet. Lige som vi ankommer, lander maskinen og taxier hen mod os Det er en KZ VII, ældre model kan jeg se, det viser sig den er fra 1948 da vi kommer op i den. Der skal lige fyldes op med benzin og så kan vi gå ombord. Morten bliver spændt fast på bagsædet man kan dårligt nå op til vinduet og kigge ud. Så Torkild placerer ham på en af fototaskerne så går det lige. Torkild er en rigtig vildmand at se på, stort, tykt dybsort skæg, vildmandsøjne og ingen tvivl om han er en dumdristig flyver. Jeg er allerede lidt nervøs ved situationen og idet jeg sætter mig i højre sæde ser jeg at ledningerne hænger ud af instrumentpanelet, er sortsvedne efter en brand og spørger selvfølgelig hvad der er sket. Torkild siger det skal du ikke spekulere på, jeg havde en lille brand ombord i går, men jeg har i nat og her til morgen fikset ledningerne og alt virker perfekt, ellers var han ikke fløjet den lange vej. Jeg sluger den undskyldning men tænker på den lille gut der sidder der omme bagi. Der var ikke noget med faldskærme. Nåh, vi får starttilladelse, går i luften og flyver først ind mod Vestforbrænding men Torkild finder ud af at solen ikke står rigtig så han anbefaler vi tager Amager først. Det er et fantastisk vejr man kan se langt ind over Sverige. Kronborg ude i det fjerne. Selv langt ned over Sydsjælland kan man se og Morten stirrer sig helt forvildet omkring. Den lille hjerne kan slet ikke finde ud af at han hænger, næsten en kilometer oppe i luften. Da vi når Amager viser Torkilds sande jeg sig, han er så fandenivoldsk at det er helt uhyggeligt. Han går ned under 150 meter, hvilket jo er dybt ulovligt, sekunder efter har vi tårnet i Kastrup i radioen

som fortæller ham at han skal se at komme op, men Torkild siger bare ja, og bliver hvor han er, han går så langt ned at hans venstre vingespid faktisk danser langs kanten af skorstenens cementrækværk. Han fotograferer hele tiden og har gjort det i lang tid. Det forgår ved at han har sit vindue åbent, vinden står lige ind i hovedet på Morten som kryber mere og mere sammen. Imens holder Torkild styretøjet mellem knæene og skyder så. Lige pludselig bøjer han sig ned, åbner en lem i gulvet jeg ikke har lagt mærke til, og tager så en serie fotos fra den vinkel. Nu larmer radioen helt ustyrligt, men Torkild brummer bare noget uforståeligt og lige pludselig afbryder han den simpelthen. Da han mener vi har fået nok fotos af anlæggene, vender han kursen mod Glostrup. Jeg får lige set at Morten er sunket helt sammen, sover trygt og godt, så jeg koncentrerer mig om opgaven med at se mig omkring. Så spørger Torkild lige pludselig om jeg kunne tænke mig at flyve. Og selvfølgelig kunne jeg det. Så han overgiver mig rattet i højreside mens han holder øje med hvad jeg gør. Det er en helt fantastisk fornemmelse at sidde der oppe, fri som fuglen. Drømmene går i gang: Hvis man nu tog et certifikat.... Så kunne man Men sådan skulle det ikke gå.

Da vi lander, må vi sammen hjælpes med at kante Morten ud, han sover dybt og sveder som en galophest. Vi får sagt farvel og det er sidste gang jeg ser Torkild små 14 dage senere flyver han direkte i jorden oppe i Nordjylland. Jeg læser det rent tilfældigt i avisen. Og lærer samtidig at han blev betragtet som noget af en særting, enspænder, og helt uberegnelig. Nå, vor tur gik jo godt. Jeg fik allerede efter nogle få dage sendt omkring 1000 fotos fra den tur. Så at sige alle nogle helt formidable skud fra nogle vinkler som jeg stadig mindes som helt fantastiske. Desværre havde det forbigået Torkild og mig i hvor iver, at der var begyndt at komme lidt varmedis, så en del var lidt "uskarpe". Torkild tilbød en ny flyvetur ved lejlighed for at lave nogle bedre optagelser men det blev altså aldrig til noget. Desværre så fik jeg ikke noget med mig da jeg holdt op hos Vølund alt gik jo så stærkt så det eneste fotos jeg har, er dette postkort fra Torkild, men kan lige skimte vildmanden inde bag ruden.

Senere samme år skulle jeg have motiver fra samme steder men nu taget nede fra landjorden. Jeg husker tydeligst et ude fra Vestforbrænding, nede ved den lille sø der ligger foran anlægget i baggrunden og 2 hvide svaner der vugger på vandet. Det foto skulle jeg senere få en meget speciel oplevelse med, men herom senere.

~

Morten var jo, da han fyldte 6 begyndt i Tåstrup Private Realskole og Mads skulle begynde i 1979. Vi havde så endelig fundet en barnepige vi kunne stole på, hun hed Judith og boede ude i Høje Tåstrup, hendes mand var langturschauffør. Her var drengene så i nogle år.

Har helt glemt at fortælle, på Løvtoften var der i årene forinden blevet bygget et andet hus ved siden af vores. Det var et lidt ældre ægtepar der købte. Det viste sig at det var Familien Langsted. De blev aldrig kaldt andet end Mama og Papa. Han var tidligere katolsk biskop på et sted ude i Hellerup og hun var katolsk nonne, flygtningebarn under krigen. De var blevet forelskede, og hun blevet gravid, de var dermed bandlyst fra klosterlivet. De var næsten komplet hjælpeløse havde jo ikke levet et almindeligt "uden for murene", men hvor var de dog søde og kærlige. Deres førstefødt blev en pige Brigitte og kort efter fulgte en dreng Hans Henrik, de blev begge legekammerater med Morten og Mads, men der var jo det der med al banderiet, som især Morten var blevet god til, det var jo ikke det bedste for et par "Guds børn". Men efter et par formaninger gik det igen. Han blev dog i en stilling i klosteret og hun fik en stilling som lærer ude på den Katolske Skole på Køgevej, senere blev hun forstander og meget mere. Hun var et virkeligt plus for det katolske mindretal i byen og omegnen.

Både Morten og Mads var jo begyndt at dyrke forskellige former for sport. Ridning, fodbold, svømning, spejder, judo - bare for at nævne nogle få, det var mig der måtte hente og bringe når jeg var hjemme og det gjorde jeg med glæde for så kunne jeg jo følge deres udvikling på sidelinjen. På rideskolen blev jeg indvalgt i bestyrelsen og fik nok at lave, jeg deltog næsten hver weekend derude med at rydde op, muge ud, fordre. Til svømning blev jeg bedt om at deltage som tidsdommer og var på kursus i tidtagning. Jeg kørte Sjælland tynd til diverse fodboldstævner hvor børnene skulle deltage. Så blev bilen fyldt op med unger og så af sted. En pragtfuld tid med ungerne, hjemme legede vi jo sammen når vi kunne og højtlesning ved sengekanten var en del af hverdagen når jeg var hjemme. Jeg var en idiot til at forkæle dem, købte i tonsvis af legetøj. Hver gang jeg var i udlandet havde jeg legetøj med hjem til dem.

Kan huske jeg var faldet over et hjemmestøberi til tinsoldater. Man købte nogle gummiforme, af forskellige typer soldater, kanoner, ja, alt hvad der nu hører til sådan noget, så smeltede man nogle bly/tin stænger som kostede en formue og så hældte man dem ind i formen, og så vupti havde man en figur. Den skulle så pudses og siden males. Jeg fandt jo hurtigt ud af at "stjæle" noget fra den såkaldte "tøjkasse" som alle sætterier havde. Det var simpelthen værdiløse blybogstaver som skulle sælges. Vi fik støbt en masse forskelligt. En dag opdager Rune så det. Og han plager sin far om at få tilsvarende. Birger øjner chancen, og spørger i sit sædvanlige indladende tonefald om de ikke kan låne støbeformene så ville de lave deres egne og så kunne vi få dem retur. Det skete bare aldrig. Når vi var på Vadsbylund ledte begge drenge efter deres ejendom men fandt det aldrig og Birger og Rune kunne ikke forstå hvor de var blevet af. En typisk Solhof handling, som der desværre var alt for mange af.

Morten havde en legekammerat der hed Bjarke, han boede lige bag ved os i et rækkehus i Søndertoften. Hans forældre var meget specielle, og dermed blev Bjarke og hans søster det også. En nat udbrød der brand i deres hus og faderen og søsteren indebrændte. Moderne og Bjarke blev endnu mere unormale efter det.

~

Det var også i de år vi var begyndt at tage på vinterferie i Norge med Birger og Alice og en hel masse andre. Vi tog båden op fra København om torsdagen, så var vi i land fredag morgen og om eftermiddagen kunne vi så tage de første spæde forsøg i sneen. Som regel var turen derop noget af et mareridt med is glatte veje, hvor vi måtte leje snekæder i Oslo, som ikke passede og som enten faldt af, løsnede sig og slog huller i skærmene. Og et par gange røg vi i grøften.

Hotellet hed Gaustablik og lå oppe på bjerget ved Gausta, der hvor det tunge vand blev lavet under krigen og som der blev lavet en film om. De havde det mest fantastiske frokostbord. Så det vi tabte i vægt på at løbe langrend og slalom tog vi på igen når vi spiste. Morten var faktisk fra den første gang en hel unik løber, som om han var født nordmand. Han fik, som Mitzi og mig også lejet et par langrend, men efter et par dage var det ikke nok. Mads var jo så bange for alting på grund af hans øjne, så en af os måtte være hos ham mens den anden morede sig. Da vi kom ud, kunne vi ikke finde Morten og vi spurgte noget forskrækkede de andre hvor han var? Der sagde de, og så pegede de op på den højeste af lifterne og i det samme kommer den lille lort farende ud af luften på slalomski. Bremsen 1/2 meter for os som en professionel. Det var så det. Han var selv gået over og havde byttet ski hos udlejerne. Tidlig moden og selvstændig må man sige.

Alice, Mitzi og Mads midt i al snevejret. Det er Morten øverst til venstre på vej ned fra den højeste bakke.

I 1978 tog vi derop alene om sommeren, det var faktisk ukendeligt uden sneen, men stadig meget smukt, samme år tog vi så derop igen også alene. Vi rejste 2. juledag og fejrede nytåret der. Da vi ankom, blev vi mødt af ejeren som var dansk og gift med en sød nordmand. Han var temmelig vred og spurgte os vor vores venner var. Sidste år havde nogen af dem efterladt nogle temmelig store checks, som de ikke havde kunnet indløse. Vi måtte så fortælle at det ikke var vores venner, kun at de var bekendt til nogle af vore venner. Vi kendte ikke engang deres rigtige navne og slet ikke vor de boede. Men vi gav ham navne og telefonnumre på bla. Birger og Alice så kunne han forsøge ad den vej at opspore dem. Det var ret så mange penge det drejede sig om. Alting var og er jo dyrt i Norge, så da de aften efter aften havde bestilt den ene flaske hvidvin efter den anden så var regningen ko løbet op. Underligt nok så var disse ”venner” så ikke med det følgende år. Da vi spurgte Birger og Alice og de andre, fik vi nogle yderst henholdende svar om sygdom i familien og så noget.

Vi ringede hjem til Farmor og sagde godt nytår hun passede hus og hunde og hun var dybt ulykkelig. Hele Danmark var lukket på grund af snestorm. Det betød at hun ikke kunne tage hjem og holde kakkelovnen ved lige så alt var frosset da hun kom hjem. Strømmen gik over det meste af Sjælland så oliefyret stoppede, hun fik fat i nogle af vore venner som hjalp hende så godt de nu kunne men de havde jo samme problem. Hun kunne varme sig lidt ved pejsen i stuen men turde så ikke sove på grund af brandfare. Kun dem med fjernvarme kunne klare sig. Militæret blev sat ind med PMV vogne med larvefødder over det meste af Sjælland, især Lolland-Falster var hårdt ramt. Strandede bilister måtte overnatte på skoler og i gymnastiksale.

~

Den følgende vinter blev så sidste gang vi kom af sted. Dagen efter vi ankom, var jeg tidligt oppe – for tidligt viste det sig – nogle unge svenskere som havde været umådelig fulde natten før havde moret sig med at hugge hul i det nyfaldne islag, så da jeg kommer susende ned, ryger min ene ski i et af hullerne, jeg falder forover og kurer så ned indtil min venstre skulder hænger fast i et andet hul og bliver revet af led. Ikke mere ski i den ferie. På hospitalet vil de som altid gerne operere her og nu men jeg sagde nej og måtte så bide tænderne sammen de næste dage. Vi er enige om at Mitzi så må overtage kørslen hjem jeg kan slet ikke holde på rattet.

Så, den sidste dag får Birger overtalt Mitzi til at leje et par slalom, hun tager liften op sammen med ham og da de er klar til at sætte af kommer der oppe fra bjerget en hvirvlende sky af finsne og tåge så de intet kan se. Alle prøver at kante sig ned så forsigtigt som muligt, Mitzi er så bange at hun for at redde sig lader skiene føre sig hen til nogle små grantræer (det er toppen af dem der er ca.10 meter høje om sommeren). Her skrider så hendes ene ben ud og det andet hænger fast i træet, hendes miniskel bliver revet over. Vi andre venter dernede og hotellet er ved at udsende et redningshold da de endelig dukker op. Birger har hende i et brandmandstæg over skulderen og Mitzi hyler og jamrer af smerte. Hun er invalid i mange måneder, kan ikke gå eller stå. Må blive hjemme fra arbejde i lang tid og det piner hende at hun ikke kan tjene noget sort. Da vi skal hjem må vi bytte rundt på chaufførerne så nogen kan køre vores bil til Oslo, og fra København til Tåstrup. Da vi ankommer tidlig næste morgen kører vi direkte op til lægen, han får hende ind til røntgenfotografering og de vil operere, men Walther Hansen sagde nej, heldigvis. Da vi igen begynder at se Margith og Kay viser det sig at hun har været ude for det samme og har ladet sig operere og nu lider hun af gangbesvær og det gjorde hun resten af hendes liv.

~

I disse år var vi på mange ture rundt i landet, ja faktisk fortsatte vi indtil begge drengene var flyttet hjemmefra, med at tage rundt. Vi var på Knuthenborg på Lolland, i Legoland, ved Himmelbjerget, oppe i

Glyngøre mange gange, ved Skagen, besøge Grethe og Lindys sommerhus oppe i nærheden af Thyborøn. Ja, jeg kan faktisk ikke huske alle stederne helt nøjagtigt, da jeg som sagt kun har ganske få fotos der har overlevet skilsmissem. Men det jeg husker er en masse lykkelige og glade stunder med begge drenge. År der aldrig kommer igen.

~

Via Faster og Schelde har vi kommet i forbindelse med hendes familie Pinnerup. De har den store isenkram på Hovedgaden i Hedehusene. Mitzi har kendt familien i alle årene men ikke set så meget til, men nu mødes vi så til familiefester. Der er tre piger og de er enten gift eller forlovede med nogle friske fyre. Jette med Jens, der er ansat med noget disponering på et stort korn og foderstof i Tåstrup. Pia er forlovet med en Allan Andersen, han læser og er knagende dygtig, han bliver senere direktør for DSB. Den tredje søster husker jeg ikke navnet på, og slet ikke hendes mand, men de har noget med noget elektrikershop oppe nordpå. Og så er der Schelde og mig. Vi får mange morsomme timer sammen, og begynder lige pludselig at arrangere mandefrokoster én gang om måneden på skift hos hinanden. Pigerne må gerne deltage men så bliver et som opvaskere i køkkenet, ellers kan de støde til når vi gerne vil hentes hjem. Omtalen af disse arrangementer breder sig som ringe i vandet og lige pludselig har vi en strøm af henvendelser fra andre der gerne vil være med. Vi lukker nogle få ind, men stemningen er lige pludselig brudt, det er blevet for stort, alt for meget arbejde for den som har arrangementet både før og efter. Så desværre, alt godt får en ende.

~

På Vølund havde man besluttet sig for at lave eget trykkeri, blot med en lille sort/hvid Kleinoffset, jeg fik et stort lokale på lageret stillet til rådighed til det og så alle de maskiner der var nødvendige for at færdiggøre det trykte. Jeg fik ansat en trykker og en sekretær og fik et lokale lige ved siden af trykkeriet lavet om til kontor og tegnestue. De ville ikke ansætte en uddannet trykker men valgte at jeg skulle oplære en af teknikerne fra tegnestuen oppe i forbrændingen. Det blev en Peter Maltesen. Han var villig nok, men noget af en lad gut som mest af alt interesserede sig for faldskærmsudspring. Kontoret var et gammelt

showroom med gulvet hævet ude langs den ene væg i en slags podie, som snoede sig i nogle underlige vinkler, men det gav rummet særpræg og hygge. Der var forsænket loft så ruderne lå oppe over tremmerne, det gav lidt halvmørke men til gengæld slap vi for den stærke eftermiddagssol.

Her sad jeg så og lavede rentegningsarbejde til trykkeren, samtidig skulle jeg lave regnskab over alt hvad jeg/vi producerede, så man kunne se om der likviditet i trykkeriet og om vi kunne konkurrere med de lokale trykkerier rundt i landet. Alle de flotte farvebrochurer lavede enten jeg eller et bureau layout til og så fik jeg dem produceret rundt om i landet. Flere gange om måneden måtte jeg med fly enten til Ålborg, Karup, Esbjerg eller Sønderborg for at snakke med mine kollegaer eller besøge trykkerier. Somme tider med en overnatning eller to. Somme tider kørte jeg i bil til mødet, især på Fyn.

~

Man havde en marketingchef ansat der hed Kleis, han var tidligere chef for alle reklametiltag men nu havde han udelukkende med forbrændingsafdelingen at gøre. Han havde dog som sin sidste opgave påtaget sig at lave en stand på Byggeri For Milliarder 1977 ude på Bella Centret. Det var udelukkende med husholdningsmaskiner og han havde et gammelt dekorationsfirma til at lave opgaven. Og gamle var de, både i tanke og handling. Da Kleis bad mig om at hjælpe ham med at få færdiggjort standen derude, kørte jeg selvfølgelig derud. Mine tær krummede sig i skoene. Firmaet havde lejet en lille stand og den var dekoreret som en gammel stue, med billigt blomstret tapet, lidt urtepotter på væggen og så nogle jule- og andre platter og et par billeder med springende hjorte hængt på væggen. En dekoration så mislykket at den skræmte alle moderne mennesker langt bort. Der kom så at sige ikke en gæst til standen i de 7 dage den varede.

Jeg blev bedt om at komme med forslag til kommende udstillinger, noget jeg jo kun havde lavet i det små i Sparekasserne i sin tid. Nu skulle det være mere professionelt. Jeg fik ad omveje kontakt med et firma der hed Vanløse Skiltefabrik, senere blev det til VS-Reklame. Jeg var ude og hilse på dem og vi

klingede sammen fra første minut. Dybt professionelle og meget rimelige i priser. Det blev til mange års samarbejde. Faktisk lige til jeg ophørte og blev pensioneret.

Mener at huske at min første rimelig store opgave var på dyrskuet i Odense, hvor jeg skulle lave en stand i en af længerne. Standen fyldte hele den ene langside, og Vølund havde intet udstillingssystem af nogen art. Så jeg måtte over og tage nogle mål og udtænke noget smart. Jeg fik via gutterne hos VS-Reklame kontakt med et firma der lavede udstillingssystemer i aluminium både til køb og leje. Jeg fik regnet ud hvor mange rør og dippedutter jeg skulle bruge, lejede det og fik det transporteret over med fragtmænd. VS lavede så de nødvendige skilte og så dekorerede jeg bagvæggen med hundredvis af meter indkøbt ostelærred. Det blev indtil da, den flotteste udstilling Vølund havde haft og jeg fik megen ros. Dette resulterede så i at jeg blev bedt om at lave stande for alle afdelinger overalt i landet.

~

Lige efter denne udstilling blev jeg ringet op af Anne Grethe der gerne ville tale alvorligt med mig og om vi kunne mødes i Odense den kommende weekend. Jeg måtte jo i en fart finde på en undskyldning for at skulle på weekendrejse, om Mitzi troede på min historie fandt jeg aldrig ud af, men jeg kom da til Odense. Her mødtes vi så, det viste sig at hun havde en veninde med som undskyldning over for manden. Hun ville gerne fortælle mig at hun var meget glad for mig, faktisk forelsket, men kunne se håbløsheden i afstand mellem os. Ingen af os var jo indstillet på skilsmisse og flytning, så om ikke denne weekend kunne blive en slags afsked. Jeg kunne sagtens følge hende, havde selv tænkt de samme tanker men ikke rigtig vidst hvordan jeg skulle komme ud af det på en pæn måde. Det blev så enden på den kærlighedshistorie.

~

Jeg havde hurtigt fundet ud af at mine kollegaer jo ikke vidste ret meget om tryksagsproduktion, det gav mange gange nogle problemer, også store, idet de ikke kunne forstå at omkostninger blev så store somme tider. Når jeg fortalte dem at det var fordi de ikke havde lavet deres forarbejde godt nok, så måtte bureauer og trykkerier hele tiden ændre og det kostede. Ledelsen kunne godt se min pointe og da jeg foreslog at man lavede et internt kursus for de medarbejdere der arbejdede med tryksagsindkøb, fik jeg grønt lys. Jeg fik kontakt med Den Grafiske Højskole som syntes det var en strålende ide og de ville gerne lave en kursusplan med tilhørende materiale og en gæstelærer.

Det blev et kæmpesucces, kurset blev afholdt i et nyetableret showroom på Abildager over en uge. Deltagerne blev indlogeret på Parkhotel i Glostrup, også smukke Kirsten fra Herning. Jeg blev altså mere og mere lun på den dame og hun i mig, men vi holdt arbejde og privatliv adskilt meget længe. Fra det kursus og fremover talte alle deltagerne sammen med en helt anden forståelse for det at lave tryksager. Pludselig kunne de enkelte virksomheder se at deres omkostninger faldt drastisk selv når de indregnede min timeløn.

~

Jeg fik flere og flere udstillinger og havde ikke regnet med at det skulle gribe mig så meget. Jeg nød virkelig al den organisering og alle de praktiske ting der skulle løses i forbindelse med opgaverne. Standene blev mere og mere komplicerede og dristige i layoutet. En af opgaverne var en stor messe i Odense Messecenter som dengang lå inde i nærheden af den gamle by med H.C. Andersens hus lige om hjørnet. Her fik jeg et tilbud fra et andet udstillingsfirma som havde specialiseret sig i utraditionelle løsninger. De var kommet med et forslag om at lave en kæmpe industriedel som midtpunkt som man så gik ind i og så op på toppen hvor der var bar. Der var så trapper og gangbroer op og ned og alle vegne så man kunne se alle de produkter vi havde enten in natura eller som plancher og fotos. En kæmpeopgave det tog det meste af en uge at stille op, selv om udstillingsfirmaet var bygherre så var det mig der havde ansvaret.

~

Jeg måtte så bo på Blommenslyst i al den tid det tog at bygge. Den første aften gik jeg på kro. Det var det mest omtalte sted i Odense, medbarer og levende musik. Enhver by med respekt for sig selv havde sådan et. Her kommer jeg så, lidt for tidligt, næsten ingen mennesker så jeg sætter mig i baren, når at bestille en drink, da der kommer en utroligt smuk sort pige og sætter sig i stolen ved siden af mig, efter at have spurgt høfligt om hun må sætte sig. Hun er høj, åleslank med en krop som en gudinde og så dybsort i huden som ibenholt. Vi falder i snak og hun fortæller at hun er fra Ghana og er 26 år. Er kommet til Danmark via Danida som student på Odense Amtssygehus hvor hun skal lære sygepleje. Hun bor på sygeplejeskolen og er under strengt opsyn og var nu blevet umådeligt træt af al den kontrol, så lige i aften

var hun simpelthen stukket af ud gennem vinduet med hjælp fra nogle andre studiner. Det blev en lang snak, og meget fornuftigt alt sammen, jeg lærte noget nyt om andre folkeslag. Vi talte så meget at vi ikke lægger mærke til at baren næsten er fyldt og musikken startet. Der kommer en fyr hen og byder hende op til en dans, hun takker høfligt nej, og jeg bliver klar over at hvis jeg skal vise sig som en rigtig gentleman så må jeg vist byde på en dans. Alle hanhundene har øjnene klistret på hende, alles blikke følger hendes umådelig flotte balders vuggen. De er pakket ind i et par bukser der er som malet på, i en grøn farve som kun afrikaner kunne finde på at tage på. Det bliver til mange flere danse og de bliver tættere og tættere, der er kun en vej nu, at spørge hende om hun vil med mig hjem på hotellet. Til min store overraskelse siger hun ja, og vi skynder os ud og kører til Blommenslyst. Jeg har ikke drukket mere end at jeg kan køre. Det er første gang i mit liv jeg er så tæt på en anden race. Hun er så smuk at det gør helt ondt at se på. Hendes krop er som stål at røre ved, og mod min hvide, blege hud bliver kontrasten endnu større. Det bliver en uforglemmelig nat, som desværre er alt for kort. Hun skal meget tidligt op og være på skolen inden nogen opdager at hun har været væk, hun fortæller at hun kan risikere at blive bortvist og dermed sendt hjem uden udannelse, men huns syntes oplevelsen med mig var det hele værd. Men sørgeligt at hun ikke kan se mig mere, hun tør ikke gentage succesen, det er alt for farligt. Vidunderligt at høre for en ensom og kærlighedshungrende fyr. Hun vil sættes af lidt fra skolen så hun kan snige sig ind gennem haven. Vi får udvekslet et kærligt knus og væk er hun for stedse. Mærkværdigvis havde jeg ikke den mindste smule dårlig samvittighed.

Det var en noget træt og røddøjede Hans der mødte på standen 2 timer senere, men udstillingen blev en dundrende succes. Det førte straks til nogle flere af den slags opgaver.

En dag i 1976 blev jeg kaldt ind til direktøren for Forbrændingsafdelingen Mogens Rasmussen, han ville høre om jeg var villig til at lave en udstilling i Padua i Italien. Det lød jo spændende men hvad var konditionerne? Jo de var, at jeg fik en mand fra afdelingen med mig, en af de tekniske tegnere der hed Peter Hede, en dejlig rar fyr, stille og rolig, næsten for rolig, Vi ville få en af servicevognene stillet til rådighed og så skulle vi læsse udstillingsgrejet ind i den, bl.a. var de ved at få lavet en flot model af I/S Vestforbrændingen i størrelse på 1 x 1 meter. Og ca. 60 cm høj, den skulle vi afhente hos en modelbyggerovre i Kolding. Jeg fik lavet et layout af standen ud fra det jeg vidste på det tidspunkt. Det blev godkendt, jeg fik lejet standudstyr, lavet plancher og fotos. Vognen blev serviceret så den var klar til den lange tur. Peter og jeg pakkede, jeg måtte først ned på toldkontoret og få lavet papirer og godkendt lasten, derfra op til Virum til Distriktstoldkontoret og få exportpapirer, men alt sammen ud fra at den model som jeg indtil nu kun havde som Polaroid, svarede til det beskrevne.

Det blev dagen hvor vi skulle køre, tidlig morgen og så af sted. Der var afsat en uge til kørsel og opbygning, vi troede vi havde god tid. Men, men, men.

Turen ned over Sjælland og over Fyn var træls, vi skulle være glade hvis vi kom op på 90 km i timen. Vi diskuterede meget hvad vi skulle gøre men blev enige om at fortsætte i hvert fald til Kolding. Ankommen dertil, viste det sig at modellen ikke var færdig, vi måtte finde overnatning, så lovede de at den var færdig næste morgen. Da vi ankom kl. syv, var den pakket i en kæmpe trækasse, som så ikke kunne komme ind i bilen, den var tre centimeter for bred, (træts tykkelse), så vi måtte skrue dørene af før det lykkedes. Vi gruede for hvad der ville ske hvis nogle toldere forlangte kassen åbnet, vi skulle trods alt passere adskillige grænser. Klokkeren var blevet 18.00 da vi nåede Haderslev, så vi valgte at tage en overnatning på Motellet nede ved søen. Tidligt oppe næste morgen kørte vi ind og tankede op, og jeg syntes lige jeg for god ordens skyld skulle tjekke olien. Stor overraskelse, oliebrønden var komplet tom, havde vi fortsat 100 meter til så var lortet brændt sammen. Vi kunne ikke finde nogen lækager, så enten måtte servicefolkene have glemt at fylde olie på, eller også var lejerne så slidt at de simpelthen åd olie som drikkevand. Vi fyldte op og så startede vi direkte ud på motorvejen, og faneme om ikke den gamle spand spant som en kattekilling, åd km efter km i en fart af over 110. Idel lykke for os og for vogn. Det så lyst ud.

Ved Kruså går jeg så ind med papirerne hos tolderne, eller rettere den ene tolder der står der. Han kigger løseligt det hele igennem og siger så: "Du må tilbage til Glostrup, der mangler et stempel, desværre". ?????? stod der i ansigtet på mig, hvad var nu det for noget gøgepis. Ud til Peter som stod med sin evindelige pibe og nød solen. Han gik så, måske for første gang i sit liv, helt i sort, råbte og skreg at nu kunne det hele fandeme være nok..... Jeg tog tælling klappede ham på skulderen og sagde vent. Fiskede en 50-kroneseddel op af pungen hæftede den på klipsen og gik ind til tolderen, viste ham stakken en gang til og sagde nu havde jeg ordnet det med stemplet. "Fint" sagde han, og så klaskede han de der 5-6-8 stempler på som sådan en tolder nu har og skal bruge før det hele er korrekt. Har ham mistænkt for at han gav os et par ekstra bare for syns skyld, vi gled faktisk problemfrit igennem på resten af turen.

Det blev så første gang i mit liv at jeg betalte bestikkelse til en dansk tolder, vist ikke almindeligt i Danmark men, jeg har senere i alle i mine rejseår, rundt om i verden, måtte betale tusindvis af danske kroner i bestikkelse for at få mine varer ind og ud af et givent land.

Nu gik det så rask ned gennem Tyskland, i et stræk til München, hvor vi overnattede. Jeg overvejede at ringe til Lone & Ernst men fik det ikke gjort. Ingen problemer ved de Østrigske grænser, men ind i Italien ved Brenner-passet kom problemerne. Vi så et utal af store danske vogntog der holdt der, flere med forskelligt udstillingsudstyr og maskiner. Det første der skete var at jeg kommer ind i toldkontoret. Har trængt til en smøg i mange timer så der sidder en i kæften på mig. Tolderen jeg henvender mig til har en kæmpe Havannaser i flaben. Han glør olmt på mig, siger en hel masse på Italiensk, peger bagud på et skilt hvor der står rygning forbudt. Intet at tage fejl af, men da jeg tillader mig at pege på hans cigar går han amok. Jeg blev klar over at det ikke blev mig der blev toldbehandlet hverken den dag eller de næste. Så ud igen. Peter stod og snakkede med nogle af de danske vognmænd, de fortalte at de holdt der på 4. de døgn og også var på vej til Padua, men de nægtede at betale noget som helst under bordet. Alene det at Italienerne krævede told og afgift af noget der var i transit var helt uhørt. Men så blev de bare ikke toldbehandlet, sådan.

Peter gik så ind med papirerne, han havde efter mit råd slukket piben, og 10 minutter efter var han ude. Min gode ven tolderen var gået på lokum, så der var der fri bane. Vi havde carte blanche fra firmaet til at betale inden for rimelighedens grænser så da de KUN forlange 70.000 Lire for de par stempler betalte Peter, og så ud af døren. De andre danskere syntes vi var åndsvage men os om det. Så vi kørte videre ned over passet. Nåede så Padua, fandt hotellet der var booket og derefter udstillingsområdet. Begyndte at stille en lille smule op, men vi var trætte og da vi stadig havde 3 dage til at gøre færdig så valgte vi at køre til hotellet og spise og sove.

Det blev nogle dejlige dage. Opgaven var let, så vi havde megen fritid, som vi brugte til at køre omegnen tynd, bl.a. en tur til Venedig og Verona. Padua er en meget smuk gammel by med en ældgammel historie så der er meget at se. Vi nåede endda at slappe af et par timer ved en lokal swimmingpool. Det mest sørgelige var at de danskere vi havde mødt oppe ved Brenner havde først fået frigivet deres gods dagen før udstillingen skulle starte, så det blev noget makværk de fik klampet sammen i løbet af en dag.

Meningen var, at når vi var færdige skulle vi bare køre hjemad. De der bemandede standen, folk hjemme fra og vore Italienske samarbejdspartnere skulle tage standen ned og så sørge for at den blev sendt tilbage til Danmark. Men nogen snød, ikke blot Vølund, men også mange af de andre udstillere. Der blev intet at tage ned, kun modellen stod tilbage morgenen efter at udstillingen var lukket. Nogen havde rippet hallen for alt af værdi. Så Vølund måtte betale for alt det udstyr vi havde lejet.

Peter og jeg ville bare gerne hjem, så vi besluttede at køre turen i et stræk, det tog os 22 timer. Godt trætte da vi ankom tidlig om morgenen, så vi fik en dag fri. Da jeg kom ind i stuen var glarmesteren lige kørt, Vi havde nogle uger før besluttet at vi ville have blyindfattede vindue i det store vindue i stuen og for hovedøren for at dæmpe for solen. Det blev ret så flot. Jeg havde nede i Italien på en benzinstation købt to supermoderne racervogne til drengene. De blev ellevilde lod det til.

~

1977-78 læste jeg til Merkonom i salg og reklame på Handelshøjskolen i København, men det var svært, faktisk uforeneligt med at skulle passe job og familie, så mine delresultater tydede ikke på at jeg ville kunne bestå, jeg holdt ud tre semestre, så gav jeg op. Men noget fik jeg da lært. Jeg havde nok også gæbt over for meget, idet jeg samtidig og sideløbende læste til en basisuddannelse i Psykologi. Man havde vel ambitionerne og ville gerne vise den højt elskede svigerfar at jeg også kunne, selv om han ikke troede på mig mere. De var jo flyttet, var blevet trætte af Hedehusene, måske minderne fra en svunden tid tyngede samvittigheden for meget? De havde fundet et stort hus inde i Hellerup, en kæmpe hytte som var umådelig upraktisk indrettet, den havde dog charme, og så boede der jo de "rigtige" mennesker på vejen. Naboen var Per Kirkeby, kunstmaleren, som jeg underligt nok aldrig blev præsenteret for, selv om de havde fortalt ham at de havde en svigersøn der også malede (noget skal man jo prale med, når hverken Mogens eller jeg havde fine titler og de to døtre "bare" var damefrisører). Povl Hjelt, jernbanedirektøren var genbo og de havde sådan nogle søde og velopdragene børnebørn som kom på besøg hos Verner og Kisser og var som en del af familien. Det sad vi og hørte på når vi var der. Uanset at de havde 4 børnebørn der savnede en morfar.

~

Det var også i det år at Verner og Kirsten besluttede sig for at de ville fejre jul alene på en kro, det blev et sted nede i Sønderjylland. Vi havde jo ellers holdt jul på skift hos dem og os, men nu var det så ikke godt nok mere. Olle syntes jo det var noget underligt noget og blev meget vred, så vred at de blev nødt til at invitere hende med. Da de nogen tid efter var på besøg fik vi så at vide at det havde været en vidunderlig jul, med så mange søde og velopdragen børn, så der ville de holde jul fremover. Mitzi det skvat sagde som sædvanlig ikke fra, hun blev sur, meget sur, da jeg en dag spurgte Verner og Kirsten rent ud om vores og Käthe og Mogens børn da ikke var velopdragne? Hvilket jeg vidste de var. De havde altid lært at sidde pænt ved bordet og spise pænt og alt det som man bør lære sine børn. Ingen af de fire drenge kunne så meget som finde på at bryde ind hvis nogen talte, barn eller voksen, de ventede pænt til det blev deres tur.

Olles kommentar efter hjemkomsten var ikke særlig positivt, var ikke sikker på om hun ville med næste gang de indbød, hun tog dog med en gang mere så sagde hun stop. Hun ville være hos sine børnebørn og Oldebørn.

En gang vi kom til middag eller frokost var det vist, var der dækket op i den anden stue til de fire drenge, det var bedre de spiste for sig blev der sagt. De to mennesker (nå nej, det var et forkert udtryk, personer mener jeg) havde ingen forstand på børn og ungdom men de var jo også begge forkælede enebørn. De præsterede oven i købet en gang da drengene var blevet store og havde deres piger med, at de blev henvist til at spise for sig selv.

Paradokset var, at de på det tidspunkt følte at de måtte have hund. Det blev til en Amerikansk Cockerspaniel, som har den egenskab at den aldrig kan blive mæt. Racen er så indavlet at det gen der skulle give mæthedfølelse fuldstændig mangler. Kan for min død ikke komme i tanke om hvad hunden blev kaldt, men den blev umådelig forkælet. Så forkælet at den skulle sidde med ved bordet. Der blev somme tider dækket op specielt til den. Noget vi andre syntes var rimeligt ulækkert. Men vores børn - nej de skulle sidde for sig selv.

Her er så kæledæggen oppe og deltage i middagen, spiser Risalamanden direkte af Morfaderens skål – Forkælet? Nej da!

Vi var inde til en middag, fint og godt som sædvanlig, mener at huske det var en slags frokost. En af retterne var Roastbeef, eller rettere skulle have været. For mens vi spiser noget andet, har den lille forslugne satan fået lugtet sig frem til stegen som står til afkøling ude i den åbne ovndør. Resultat! Da Kirsten kommer ud for at hente stegen ind, er fadet tomt, hunden glør på hende med store forsultne øjne og beder om mere. Kirsten himler jo op. Morfar griner dumt, går ud og henter hunden alt imens han skænder blidt og siger nu kan du så komme op i seng som straf. Han går op, lægger hunden midt i deres senge og lukker døren. Så kan den ligge der i ensomhed og tænke over sine handlinger. Resultatet: 1. Hunden skider og brækker sig over alt i soveværelset da den ikke kan komme ned og ud. – 2. Vi andre må så gå direkte til næste ret, så vi gik temmelig sultne fra borde. Men hunden – åh det kære lille væsen. Kunne ikke komme på lokum på grund af morfars dumhed.

~

En dag havde Mitzi i stedet allieret sig med Alice, så vi nu i flere år fremover var sammen med hendes mor og bror og vores farmor enten hos os eller dem, og vi havde de bedste jul i mange år. Dette varede ved indtil den dag hendes far vendte tilbage og tiggede om vi ikke godt kunne begynde at holde jul sammen igen.

Her fejrer vi så juleaften på Vadsbylund. Vi havde nogle gevaldigt hyggelige julesammenkomster. Fri for al den snob og falskhed der prægede samværet med Verner og Kirsten.

Jeg havde i årene siden Eja døde og Verner mødte Kirsten ikke haft særlig lyst til at fejre jul. Nu blev det en pestilens rent ud sagt, jeg blev deprimeret en hel måned før, havde ikke lyst til noget som helst, men hvis jeg ville være sammen med drengene så var det den eneste mulighed. Mitzi turde ikke sige nej til sin far. At jeg så oven i købet blev ham der skulle køre til Søborg og hente juleanden hos en kendt kok de havde bestilt den hos, jeg skulle også hente Olde og min mor i Roskilde og så køre dem hjem julenat. Det betød at jeg så ikke, som jeg havde gjort i mange år kunne sidde og nyde kaffen og en lille en. Flere år var det så forrygende snevejr så det tog mig mere end 2 timer at køre de 16 km hver vej. Til sidst da både min mor og Olde blev så gamle at de begge kom til at lide af inkontinens (pissede i bukserne), måtte jeg sige totalt fra. Bilen stank af ammoniak så jeg måtte køre med begge sideruder nede for at holde det ud. Og udenfor var det 20 graders frost, så ruderne frøs op da varmeapparatet ikke kunne følge med. Så dør Olde og jeg lod min mor blive i Roskilde. Der sad vi så alene med de to højrvøvede personer. Enten var Morten og Gitte der også eller Mads og Stina. De sidste to år stod jo i Jonas tegn.

For mig personlig blev de sidste mange års juleaftener ikke en glædens fest. Og Mitzi fattede ikke en skid, uanset hvor meget jeg forklarede, så kunne, eller ville hun ikke se nogen fejl hos sin far og Kirsten.

Alene det med gaverne var grufuldt. Det udviklede sig ganske langsomt og endte op i at faktisk inden de kom inden for døren havde de fortalt hvad de havde købt og her er kvitteringen så kan du bytte efter jul. Mitzi og dem havde aftalt at det ikke måtte koste mere end 500,00 kr. så alene det at Mitzi skulle rundt og finde gaver til dem, der jo i forvejen havde alt. Det blev som regel til det mest ligegyldige skrammel. Som jeg sagde år efter år, det er sku da lige så charmefyldt og ide rigt at vi bare giver hinanden en 500 kr. hver, så er den fis slået. Og så blev hun igen sur. Men Mitzi var god til det der med julekalendergaver. År efter år først til børn og nevøer så til børnebørn. Al ære og respekt for hendes fantasier og tålmodighed med at indkøbe og pakke ind. Jeg blandede mig meget lidt, blev højst til at hjælpe med at pakke 24x4 gaver ind.

Når vi var hos dem til fødselsdage benyttede jeg mig af togene så fik jeg den eneste mulighed for at holde det ud, ved at drikke alt det fine vin og sprut jeg kunne komme i nærheden af og så lave så meget joke som jeg kunne finde på. Heldigvis var de fire drenge med på spøgen så vi fik meget god latter ud af det.

~

Jeg havde bundet mig til at gå til finere fransk madlavning sammen med Lindy og Kaj Møgelberg. Vi gik hos en kok der hed Jens og som efter eget udsagn havde arbejdet for mange af de fine rundt i verden. Han havde sidst arbejdet for Kennedy familien i Det Hvide Hus, og lærte os en masse af de meget specielle deserter han havde lært af Jaqueline Kennedy. Nu levede han af at undervise på aftensskole og at sælge gasanlæg for Kosan til restauranter.

Vi lærte mange spændende retter hver tirsdag aften og om lørdagen skulle de så afprøves på vores familier. Det foregik på skift, men da der hos Lindy og Grethe ikke var særligt hygiejnisk og deres køkkenudstyr mildt sagt var meget mangelfuldt, så fik Kaj og jeg hurtigt gennemtruffet at det foregik hos dem og os. Det var samtidig dyrt da vi jo lærte hvor meget råstofferne betød, så var det det dyreste på markedet vi indkøbte, både på skolen og til privatarrangementet. Det betød faktisk en udgift å næsten 500 kr. om ugen inklusive vine. Og det havde vi det ikke ret godt med. Men alligevel fortsatte vi den følgende vinter.

Det kursus blev faktisk ikke gennemført for lige omkring hvor julefrokost kommer Jens med den kedelige melding at skolen, som er AOF, har fyret ham, de har fået en del klager over privatsalg og andet. Han beder os om at støtte ham og kommer så til næste kursusaften med et mærkeligt brev som vi alle skal skrive under på. Da vi får læst det, kan vi se at han har fyldt alt og alle med mange løgne, og ingen skrev under. Han ringede senere til hver enkelt og tiggede og bad, men ingen ville støtte ham. Men mad, det kunne han lave.

Jeg fik kreeret et hæfte med de retter vi lærte og havde det i mange år, men da jeg blev skilt forsvandt det – desværre.

~

Kort tid efter at vi kom hjem fra Italien, måtte firmaet fyre Peter Maltesen, hvorfor ved jeg ikke, men egentlig var jeg glad. Peter Hede og jeg havde talt meget på turen og han havde ytret ønske om at komme ned hos mig og lære. Så han fik jobbet, var en god mand, men meget omstændelig så alting tog sin tid, mere end min tålmodighed egentlig rakte. Jeg vidste ikke rigtig hvordan jeg skulle få løst problemet, da

skæbnen kom mig til hjælp, godt nok på en nederdrægtig facon. Peter fik konstateret kræft, en galoperende version, så der gik ikke lang tid før han blev indlagt på Finsen Institutet. Men inden, nåede firmaet at forære ham og familien en rejse til Madeira, det hjalp gevaldigt på humøret. Da de kom tilbage gik det faktisk direkte til hospitalet. Jeg kunne ikke køre der ind hver dag, men så godt som. Det gik hurtigt ned ad bakke, ingen behandling hjalp og efter nogle få uger døde Peter. Firmaet hjalp Peters enke og børn med forsikring og omprioriteringer. Det var en god personaledirektør vi havde.

~

Kobberbryllup

I september kan vi jo fejre kobberbryllup den 19. og det bliver en mærkelig fest. Alle sejl er sat for at ingen skal mærke at vi egentlig har det ad helvede til. Kan ikke huske hvor mange gæster men det var mange og med serveringsdamer og kok ude fra byen.

Jeg havde oprindeligt strittet imod at vi skulle fejre dagen, da vi nu havde det så dårligt indbyrdes, men Mitzi insisterede på at vi måtte spille spillet for børnenes og familie og venner

Som det ses spillede vi spillet fuldent med hjertevarme kys og indbagt is med raketter

*Her sidder så Arne og Karen Grethe, den smukke pige sammen med Dorte og Aksel.
Min mor tager sig en lille ekstra sammen med salgschef og virksomhedsejer Lindy.*

Morfaderen, den sagnomspundne Hr. Nielsen i fortrolig fuldmandssnak med Käthe

Og så sidder Olle sammen med Lisa Verner og Birger samt Kirsten.

På væggen hænger så det eneste af mine malerier der er bevaret så vidt jeg ved, det hænger her i Pattaya.

skyld. Jeg har jo ikke Kay eller andre nære venner jeg kan betro mig til om alle vore problemer, At tale med Birger om det ville kun gøre ondt værre og selv Aksel kunne jeg ikke tale med om den slags. Kun havde jeg kort nævnt det over for min mor, så hun var overordentligt på vagt overfor ethvert forkert ord den dag.

Margith og Kay var vi jo stadig ikke på talefod med desværre, og jeg savnede både ham og hende, men Ole & Anni fra vejen var da inviteret. Gæsterne ankom, hvem der lavede maden kan jeg ikke huske. Da vi er klar til at gå til bords er Ole & Anni stadig ikke kommet. Vi undrer os, da vi flere gange i løbet af dagen ikke har set dem. Lindy & Grethe har lige sagt dav til dem gennem vinduet da de kom, så vi bliver enige om at jeg skal gå over og spørge hvad der er galt. Jeg banker på meget længe. Om sider kommer Ole ud, helt forkert i ansigtet. Han kan ikke rigtig sige noget kan jeg mærke, men undskylder sig med at Anni ikke har det så godt og er gået i seng. Helt sikkert den dårligste undskyldning jeg har hørt i meget lang tid. Han siger at han vil komme over næste dag og snakke over en øl. Han kom aldrig. Vi talte ikke mere sammen siden den dag. Nogle dage efter kommer Grethe ned og betror os at Anni nogle dage forinden har mistet kontrollen fuldstændig hun har været drivende beruset i lang tid hver dag på arbejdet i en lang periode. Hun og en anden der også hed Anni har så i deres brandterter anmeldt Mitzi for skattesnyd. Det skulle være foregået på den måde at vi havde indkøbt ægte tæpper til salonen og trukket beløbet fra i skat og så havde kørt dem hjem til huset. Det rene digteri. Vel en slags jalousi eller misundelse vil jeg tro. Vores revisor gjorde kort proces, han ringede samme dag til kommunens skatteinspektør og fortalte ham sandheden og bad ham forberede de 2x Anni på et sagsanlæg for injurier. Samme dag ringede selve borgmesteren og undskyldte og fortalte så samtidig at den slendrian kommunens ansatte havde udvist gennem lang tid, med drikkeri og mange fejl nu ville blive stoppet. Han sagde at alle på kommunen, høj som lav fik en advarsel sendt privat om, at den første gang den enkelte blev taget i at drikke på arbejdspladsen så var det afsked her og nu. Fra da af blev der en mærkbar ændring når man kom ud i Rådhusbygningen, selv Anni smilede slesk. Vi kunne jo ikke undgå at tale med hende da hun sad ved den første skranke man kom til, og hun modtog byens borgere for at hjælpe dem videre i huset. Men hun sagde aldrig undskyld.

~

Flytning og meget mere

Nu skriver vi 1978 og som i alle forhold der knirker begyndte også vi at finde på undskyldninger for at komme videre i hverdagen. Nogen køber ny bil, nogen ny hund, bygger en ny garage. Vi valgte, ved langsomt at kante os ind på hinanden og vore tanker på fremtiden at snakke om at flytte. Vi følte begge at vi trængte til nye omgivelser. Vi var trætte af huset, som ikke rummede det vi i virkeligheden gerne ville have haft, nemlig noget der mindede om mormor og bedstefars hus i Ringstedgade. Et hus med atmosfære, kroge og karnapper, skæve vinkler.

Der var sket det i de sidste år siden bedstefars død, at Esther en dag havde begået selvmord mens mormor var indlagt på sygehuset. Det betød at mormor skulle tilbage til det store tomme hus alene, det ville hun ikke kunne klare. Så hun blev overtalt til at komme på plejehjem, et dejligt lille hjem nede på Dr. Margrethes Vej i Roskilde. Her fik hun et skønt eneværelse. De ting hun kunne få med var jo som sædvanlig i de situationer ikke så mange. Men hun fik da nogle få gode år der. Alle hendes ting blev delt, mellem Mitzi og Käthe, jeg havde sagt til Mitzi at hun skulle tage min mor med så hun kunne vurdere værdierne ud fra hendes arbejde i så mange år med antikviteter, men det ville hun ikke, hun skulle nok klare det sagde hun. Käthe, som det ubehjælpomme væsen hun var, fik overtalt Faster til at komme og hjælpe, og det resulterede så i at Käthe fik alle de gode ting. Faster havde jo også snuset til antikverdenen i mange år, så hun kunne hurtigt skille snot fra skæg. Og det resulterede så i, fra den dag ville Mitzi helst ikke inviteres med til noget hvor Faster og Schelde var med. Schelde det stakkels kærlige menneske kunne jo ikke forstå noget som helst, han elskede alle mennesker og var lige så glad for Morten og Mads som for Jeppe og Jakob. Jeg kom også til at savne ham, men heldigvis fandt de så ud af det lidt efter lidt, så vi så dem ind imellem til forskellige familiefester. Men faster havde det med at gøre større og større forskel på de fire drenge så efter en del år ebbede det ud. Schelde blev mere gigtplaget, blev opereret i hofter og knæ og sad til sidst i rulle stol, sikke en skæbne for en så aktiv mand som ham. Jeg fik aldrig taget afsked med ham inden han døde og heller ikke med faster.

Mitzi har i løbet af de sidste par år været til nogle kurser på Frisørskolen og har her fundet ud af at hun for at prøve noget nyt godt kunne tænke sig at undervise, at blive faglærer. Hun er så blevet tilbudt nogle

vikartimer plus at give arbejdsløse efteruddannelse så de kan komme ud på arbejdsmarkedet igen. Dette foregår nogle dage om ugen og meget tit om aftenen, nu er hun blevet bidt af det. Hun vil sælge salonen og sætter den til salg. Ingen vil købe, der er kommet så meget konkurrence i byen og det er hendes navn der sælger salonen til kunderne.

En dag da hun er oppe hos vor revisor på 4. sal, Tønnes Solhart, falder de i snak og hun fortæller om problemerne og han tænker sig kun om i meget kort tid, så tilbyder han at købe salonen med inventar og goodwill for en rimelig god sum, han vil så etablere flere kontorer der. Vi var glade især Mitzi, hun fik lov til at tømme hylderne for flasker og tuber m.m.m. Alt i alt en god forretning. Alt det sker den 1. november og Mitzi begynder på skolen på fuldtid, og under den gamle ordning hvor hun bliver tjenestemand efter 3 måneder. Heldigvis for hende, da vi senere bliver skilt, havde hun ikke blevet syg og døde så kunne hun have fået en meget tryk alderdom.

En af hendes nye kollegaer er Kirsten Jensen som er gift med Torben, de har 2 døtre og de bor lige oppe i Søndertoften, så dem begynder vi at se en del til. De har to små gravhunde, hvoraf den ene, konsekvent når de kom på besøg gik direkte hen under mormors gamle bord, som er dækket med en stor dug der når ned til gulvet. Det satans kræ kan kun skide under den dug, ikke ude i haven ikke på vejen ned til os, kun i vor stue. De første gange opdager vi det ikke før vi skal gøre rent nogle dage efter, men så blev det en vane at holde øje med tæppeskideren.

Vi havde mange gode timer med dem. Men der var stor rivalisering mellem hende og Mitzi, så det gav somme tider nogle kolde vinde, som dog ikke afholdt Mitzi fra at invitere dem. De passede oven i købet Line en gang vi var på et langt weekend ophold. De havde hende med oppe i deres sommerhus ude ved Kaldred ved Kalundborg. Vi skulle hente Line søndag formiddag og da vi kom derop, lå det stakkels dyr, helt udmattet, kunne dårlig nok gå. Hun var stukket af fra dem om lørdagen. Der var gået et stykke tid før de opdagede at hun var borte, de fik en anden kollega som havde hus lidt derfra til at hjælpe, Han kørte på cykel rundt i omegnen og finder så Line ca. 15 km derfra på landevejen på vej mod Roskilde. Hendes poter er helt slidt i stykker af at rende på asfalt. Så vi måtte til dyrlæge med hende da vi kom hjem.

~

Mitzi og jeg kørte så rundt og så på huse, helt enige om type og stil. Faktisk længe siden vi havde været enige om så meget som det. Jeg havde fra den første spæde diskussion bedt mig fritaget fra nogen indblanding fra hende far og alle hans gode råd og bedrevenen, og det lod til at Mitzi respekterede min beslutning, men....

Jeg havde det mentalt meget dårligt med den evige kævlen og ævlen, for meget at gøre på arbejde, så jeg måtte til læge. Han mente jeg havde mavesår, men ville først sende mig til en specialist nede i Solrød en meget dygtig polsk læge. Han lagde mig på briksen og så sprøjtede han et eller andet ned i svælget som skulle bedøve, lidt efter kom han og assistenten med et osciloscop, et langt gummi kabel med et Kamera i den ene ende. Det lirkede han ned i halsen og hele vejen ned i mavesækken, og alt kunne ses på en skærm. Alt imens jeg skulle brække mig ved det ubehag med et sådan monstrum lagt ind i svælget. Fy-faen. Når det viste sig at det var noget nervøst sagde lægen så da resultatet kom. Per Walther Hansen var gammel bokser og militærmand, meget kontant, men meget dygtig på mange felter, han var en af de første hjemme der lærte accupunktur. Han spurgte så hvad jeg dog kunne være nervøs over og jeg måtte så ud med historien om de hjemlige problemer. Hans forslag her og nu var at han sørgede for at vi kom i parterapi og jeg fik navnet på dygtig psykolog. Da jeg gengav lægens forslag blev Mitzi fuldstændig hysterisk, spurgte hvad fanden jeg bildte mig ind, at involvere fremmede mennesker i vore problemer, hun vidste godt jeg havde problemer, men hun havde ingen og behøvede bestemt ingen terapeut til en samtale. Sådan! Det var det første spæde forsøg fra mig på at finde en løsning med hjælp udefra.

Og jeg havde for mange opgaver, ingen tvivl om det. Oven i alt det andet blev jeg bedt om at lave en udstilling i Vest Berlin, på grund af alle de restriktioner ved de Øst Tyske grænseovergange, valgte jeg at få en professionel speditør til at sende godset. Jeg skulle have en kollega med fra Forbrændingsafdelingen. Han var næsten nyansat. Kom fra et andet firma hvor han havde arbejdet med salg i Østeuropa, hed det sig. Men jeg må sige at den viden var ikke særlig stor. Man skulle jo have visum for at komme til DDR. Den gang lå den Øst Tyske ambassade ude i Hellerup. En smuk villa som de fleste der ligger der. Men nu var den nærmest indhegnet som et fort. Når man endelig fik adgang til hoveddøren af de 2 vagter der stod der, kom man ind i et aflukket rum med skudsikkert glas. Her lagde man så sit pas i en smal skuffe, som så blev hevet ind til sagsbehandleren på den anden side. Man talte via nogle mikrofoner og fik så at vide at

jeg kunne hente mit visa efter 8 dage. Det havde den russerkyndige ikke fortalt noget om, så jeg var noget i tidsnød, men kunne intet gøre. Jeg nåede det lige. Og vi kørte i hans bil til Berlin via Hamburg.

Det tog mange timer ved hver grænsepost, bilen blev undersøgt meget grundigt 2 gange. Når man ankom, blev man stoppet af nogle svært bevæbnede vagter som så tog ens pas, gennemgik det grundigt, lagde det ned på et transportbånd, som så sendte det omkring 1 km op til selve grænsen. Her blev man, mens man ventede på at vagten sagde god for passet inde i et hus, bedt om at stige ud af bilen, så blev man visiteret, bilen blev undersøgt inde og ude, bla.a. havde man spejle med lygter, der undersøgte undervognen. Dem der virkede for mistænkelige blev bedt om at køre over en grav og så blev bilen tjekket ekstra grundigt af mekanikere. Hele tiden var man omgivet af bevæbnede vagter med store bidske hunde. Man skulle så udfylde en masse papirer om hvad man havde af værdier og så fik man så lov til at køre frem til vagt huset hvis alt var i orden. Her fik man så sit pas, og når man så kom ca. 100 meter længere kørte man igennem nogle enormt tykke stålporte som blev åbnet og lukket efter hver bil. Når man nåede dertil blev man stoppet igen, og så sammen procedure med undersøgelse og pas.

Alt imens dette foregik, sad jeg jo og tænkte på min mors beskrivelse af hendes besøg i dette venlige og åbne land. Hvor må hun dog være naiv tænkte jeg. Da jeg kom tilbage ugen efter og fortalte hende om mine oplevelser nægtede hun at tro på det.

Når man så endelig fik sin tilladelse var det med besked om at køre ad den og den rute, ikke køre nogen omveje, og kun stoppe ved autoriserede tankstationer. Når man så nåede til den Vest Berlinske grænse skulle man hele proceduren en gang til. Tænk hvor mange af de Østtyske borgere der var beskæftigede med at kontrollere, ikke blot udefra kommende men også hinanden.

Da vi endelig nåede Berlin og tjekket ind havde vi brugt mere end 16 timer på den tur, så der blev ikke noget med at bygge stand før næste dag. Det var en gammel regeringsbygning der var udbombet, bygget delvist op og så tilført noget moderne arkitektur. Jeg fik set en stor del af Vestberlin på de få dage, men da jeg skulle hjem valgte jeg ikke at køre med kollegaen, som for øvrigt hed Kim (hvordan kan det være at alle der er døbt Kim er nogle underlige starutter?) Så jeg fløj fra Tegel Lufthavn, ikke noget med østtyske grænsevagter for at komme hjem. Man kunne så ikke flyve direkte men måtte mellemlande i Hamburg.

~

Men ikke nok med den Berlin tur, jeg nåede skam også at lave en udstilling både i Malmö, Stockholm og Göteborg, så kom ikke og fortæl at jeg ikke havde travlt.

~

Vi så på meget forskelligt byggeri, og sommetider havde vi drengene med, men de forstod endnu ikke rigtigt hvad det var de foregik, selv om Morten var 8 og Mads 6 så kneb det med forståelsen. Endelig, efter mange måneder, lykkedes det. Tidligt på foråret 1979 fandt vi et spændende gammelt bondehus ude ved Hundige Strand, på Nurdugsvej 4. Et mærkeligt navn men stav det bagfra så ser I at der står Gudrunsvvej. Det var en rigmand fra København der i sin tid havde bygget et lille strandhus i bindingsværk. Det var blevet forlænget en gang før og nu var der tilbygget yderligere en vinkel, men i moderne design med en indvendig swimmingpool og sauna. Et flot stråtag fuldendte billedet.

Man kom ind i en marmorbelagt entre med et akvarium indfældet i væggen ud mod swimmingpoolen. Store garderober og et sødt lille toilet med karbad, der lå i en lille entre med adgang til et lillebitte køkken med en lem i gulvet ned til et fyrrum. Indgang til stuen, som var en stor vinkelstue med store franske døre ud til haven og en trappe op til første sal. Der var en lille havestue, med vinduer hele vejen rundt så der var udsigt den alle de gamle frugttræer. Vinkelen var en stor stue med en gammel muret pejs, man skulle ned ad nogle få trin til den nyeste del af bygningen. Oppe fra spisestuen kunne man se gennem nogle franske døre direkte ned i poolen. Herfra kom man ud i haven gennem nogle store skydedøre, i den anden ende var der en lille entre hvor man kom ind til brus, toilet og sauna. Der var også et lille bryggers bygget ind og her kom man også direkte ud i haven. Anlægget til poolen var ovre i garagen, og det var stort og så meget nyt og moderne ud. Der var et lille havehus og her så jeg mig selv med mine trykkeriting og staffeli. Der var vel under 100 meter ned til stranden.

På første sal kom man op i en gang hvor der til venstre var soveværelse med en lille altan med udsigt over vandet. Lidt henne ad gangen var der et værelse der var delt op i to med en slags alkove og vinduer ud over vejen, for enden et stort værelse med masser af plads, her forestillede vi os at man kunne lave et indgangsparti med en trappe ned til taget over poolen og så lave en solterrasse eller ekstra rom der. Altså DRØMMEHUSET!

Vi var ude og se huset et par gange og hilste på ejerne, et ægtepar, han var antikvitethandler i Hillerød. De havde mange spændende møbler, så vi fik nye ideer til hvordan vi skulle indrette rummene. Ejendomsmægleren var en stor jovial gut fra Glostrup og han ville gerne påtage sig rollen som mægler for Løvtoften.

Nu sker det hverken værre eller bedre end at omtrent samme dag som vi skriver under på slutsedlen og salgsopgaven med mægleren, så kommer den anden oliekrise, alting går i stå, intet kan sælges og der står vi med 2 huse. Budgettet var så skrabet så der var ikke taget højde for den situation. Vi havde solgt – eller rettere givet de smukke mahogni spisestuemøbler til Käthe og Mogens så vi skulle altså købe nyt. Det blev et stort meget smukt marmorbord med et tungt stel i messing. Vi var faldet over nogle gamle afsyrede ting som vi ville fylde stuerne med, og mange af de ting vi havde set i farmors garage fra morfars tid havde vi tiggert fra hende og jeg havde afsyret dem. Alene det var et kæmpeproject som jeg kun kunne arbejde på i weekenderne.

~

Herfra går alt galt, nu begynder Mitzi at bebrejde mig: ”At det også var mig der absolut ville flytte” – ”Jeg var heller aldrig tilfreds med noget som helst” – ”Hendes far sagde også...” Ergo, stodderen var alligevel blevet indblandet og støbte de kugler som hans datter nu kunne fyre af!

Jeg blev simpelthen nødt til at gemme mig i alle de arbejdsopgaver jeg kunne finde og jeg fandt på flere og flere undskyldninger for at rejse på virksomhedsbesøg. Alt på hjemme fronten var simpelthen ulideligt og børnene led under det. Men Mitzi ville ikke stoppe.

Oven i alt det opdagede vi en kedelig ting. Morten begyndte så småt at ændre psyke. Vi fandt ud af at han lå meget under for to brødre fra et splittet hjem i Glostrup. Ravnsbæk brødrene, som var forsømte som få. En dag får Morten fortalt sig da vi sidder og spiser og fortæller stolt at både Mads Ravnsbæk og hans bror Peter havde haft en masse våben med i skole, det havde de hver dag, de sagde at det gjorde de for at kunne forsvare sig. Jeg røg helt op i loftet. Gik direkte ind og ringede til skoleinspektøren og satte ham ind i sagen. Næste dag da brødrene kom i skole havde de rigtig nok hele arsenalet med, det blev konfiskeret, de blev sendt hjem og senere bortvist fra skolen.

Næste aften ringer inspektøren og fortæller at der i deres skoletasker var fundet flere typer knive, bla.a. springknive, knojern og kastestjerner. Hvordan de havde fået fat i våbnene fik jeg aldrig at vide. Om forældrene gjorde noget for at forhindre gentagelse tvivler jeg på. Moderen, var vi blevet fortalt, var mest optaget af at dyrke elskovens kunst med diverse nye bekendtskaber, og glemte så at tage sig af sine to drenge.

Desværre blev Morten ved med at mødes med de to rødder som fik en meget dårlig indflydelse på ham. Han så op til dem med beundring, så da de senere begyndte med Hash, fik de jo hurtigt lært ham den unode, men da var han flyttet hjemme fra. Hører fra andre af de gamle at han stadig mødes med dem og de hygger sig med fnisetobak.

Morten fik engang inden vi kom på kant, betroet mig at Mads Ravnsbæk havde bosat sig på Bali, havde et kæmpehus ned til havet. Mærkværdigvis, når jeg spurgte, så havde hverken Morten eller nogen anden set noget som helst billede af alle herlighederne. Så måske er det denne hytte han har:

Han finansierede sine rejser hjem til DK og sit prangende liv med smugleri, bl.a. af krybdyr, som han gemte i kuglepenn og så smuglede ind i landet. Og Morten syntes han var en fandens karl. Jeg tror selv at det er de to brødre der har været en væsentlig årsag til at forholdet mellem Morten og mig og hans bror Mads er gået så frygteligt galt. Min teori er at de gennem alle disse år har præget Morten til at være meget negativ over for sin familie, ud fra den tanke at når de havde en dårlig kontakt med deres, så skulle Morten også have det.

~

Kirsten fra Herning og jeg var begyndt at

tale ret tit i telefon, mange gange om noget som slet ikke vedrørte arbejdet, blot for at høre hinandens stemmer. De gange jeg var der, var det med meget blandede følelser jeg sagde farvel til hende. Så en dag blev jeg kaldt til telefonen. Det var direktøren fra Herning som var noget rystet over et trykkeri i Esbjerg som de havde placeret en opgave hos. Den var gået helt skæv og om ikke jeg kunne tale med Kirsten om det og vi måske i fællesskab kunne få løst problemerne? Jeg fik så Kirsten i røret, hun var hel ulykkelig, hun mente ikke hun havde gjort nogen fejl og hvad skulle hun dog gøre? Vi aftalte at jeg så hurtigt som muligt kom til Herning og så måtte vi sammen køre til Esbjerg og se på problemet. Det viste sig at jeg kunne køre samme eftermiddag, være i Herning sent på aftenen og så kunne vi køre tidlig næste morgen.

Allerede kl. 7.00 næste morgen samlede jeg hende op på kontoret, læste lige på de papirer der vedrørte sagen og så kunne hun fortælle hele historien mens vi kørte. Den blev lang, og jeg kunne ikke rigtig finde ud af hvad det var der var gået galt før vi kom til trykkeriet. Det viste sig at de helt havde misforstået hinanden, så da jeg med al min fagsnak fik redet trådene ud, var det egentlig nemt at komme videre med opgaven. Trykkeriet inviterede på en lækker frokost, men Kirsten og jeg nød den ikke rigtig der var noget der skulle tales om, så vi tog hurtigt afsked og kørte mod Herning.

Hun kunne fornemme mit tungsind og spurgte så hvad der var galt og jeg måtte så ud med hele historien. Hun følte med mig og kunne ikke forstå at min kone ikke kunne og ville løfte opgaven i fællesskab. Hun selv levede også i et koldt forhold og var selv på vej ud, men havde også svært ved at løsrive sig. Enden på det blev at vi holdt i hånd i lang tid og da vi nåede en lille by med en dejlig gammel kro, stoppede vi, fik et værelse og så.....

Det var det varmeste jeg havde oplevet i mit liv. Og vi blev enige om at begynde et forhold på de betingelser der nu en gang var givet med den store afstand og de hjemlige problemer som vi hver især ville se at få løst. Men ingen tvivl om at det var kærlighed fra begge sider. Så da jeg satte hende af i Herning var det i forvisning om at vi skulle ses så snart som muligt. Jeg var hjemme i Tåstrup sent på natten og var i en helt anden stemning end da jeg kørte mod Jylland. Jeg følte at nu kunne jeg bryde med god samvittighed hvis ikke der snart skete noget positivt.

~

Der kom jo en del og så på huset, de fleste var af det man med et fint ord kaldte ”af fremmed herkomst”. Dem ville vi under ingen omstændigheder lukke ind, der gik vilde rygter over hele landet omkring dem. De kom for at se hvordan man boede, lurede låse og adgange og så, når man ikke var hjemme, kom de og tømte huset for værdier. Og så ydermere syntes vi ikke vejen fortjente at der flyttede sådan nogen ind. Blåkildegård bag ved huset talte jo sit tydelige sprog om hvordan det udviklede sig. Det var også en af årsagerne til at vi ville flytte, vi syntes ikke at ungerne skulle vokse op i sådan et kvarter.

Vi fandt nogenlunde tidlig ud af, at den mægler der også havde solgt huset i Hundige ikke var en krone værd. Han gjorde så at sige intet. De annoncer han indrykkede var i de forkerte aviser og på de forkerte tidspunkter. Så vi blev anbefalet en ny, en med en hel anden indstilling. Han ville f.eks. ikke have at vi var hjemme når han fremviste, som han sagde: ”Sælgere har en tendens til at sige det forkerte på det forkerte tidspunkt, og så smutter den handel”. Han må have haft ret for nu begyndte vi at måtte forlade huset søndag efter søndag.

Men endelig en dag lykkedes det, et ægtepar fra Tåstrup skrev under på kontrakten og vi kan endelig begynde at se frem til at flytte. Men nu var Mitzi ikke så sikker på at vi havde gjort det rigtige o.s.v. Jeg gik så at sige i seng hver aften og græd mig i søvn. Til alt held havde jeg nu Kirsten til at trøste når vi kunne tale i enrum i telefon eller jeg var i Herning.

En stolt lille gut i sin nye læderjakke. På det første billede skal udstyret lige prøves af dagen før skolestart. På det næste er han virkelig lettet. Se hvor langt jeg er nået. Står uden for skoledøren og venter på læreren.

Og her er så de to brødre. Morten var de første mange år, ja faktisk indtil han som teenager gik grassat, meget beskyttende over for Mads i alle situationer.

Desværre holdt det ikke – sikke et liv de to kunne have haft – hvis.....

Mads skulle jo begynde i skole det år, og han havde glædet sig til det i lang tid. Nu han havde fået briller var hans selvtillid blevet så meget større. Ydermere så gik hans storebror jo på samme skole så han havde nogen at støtte sig til i frikvartererne.

Flytningen ville jo betyde betydelige ændringer for os alle med al den transport til og fra Tåstrup, hente og bringe børn, heldigvis har vi 2 biler så vi mener at det nok skal lykkes. Vi er så heldige at en af beboerne på vejen Fru Birgith Jensen, aldrig kaldet andet end Jesser har påtaget sig jobbet at tage sig af drengene før og efter skole.

Jesser har vi jo ”kendt” siden de flyttede ind i deres hus i nr. 67. Jesser er gift med Egon der er chef for et busselskab i Tåstrup. De har to drenge, Jan som er meget mentalt handikappet og i lømmelalderen og Per som er en lille forsigtig gammelklog gut. De første år undgik vi Jesser, hun var og er umådelig nysgerrig og ved alt om alle i by og omegn. Hver gang hun går forbi ude på stien er hun ved at trimle over sine egne fødder sådan stirrer hun ind over hækken. Men det viser sig at hun er jordens sødeste og hjælpsomste menneske.

Så egentlig tegner lige den del af vores liv temmelig lyst. Men frygtelige ting lurur på os.

Jesser til Madses fødselsdag, de er i gang med skære årets kagemand i passende stykker. Det var altid Moster Käthe der baget kagemænd – hun skulle have haft en kagemandsmedalje. Billedet er vel fra 1975 vil jeg gætte på.

Helt og aldeles i chok!!!!

Vi har haft ny forsikringsmægler ude og vurderer huset og de har sagt OK med nogle forbehold overfor råd i træværket og i taget over poolen, som skal ændres inden for 12 måneder. Men alt ender op i kaos. Den dag vi overtager huset kører jeg ud for at se at det nu er klar og går i chok.

Da jeg kommer ind i huset via hoveddøren, er der en underlig muggen lugt, de har været fraflyttet i lang tid viser det sig, uden at fortælle det til os. Inde i stuen, på den væg der vender ud mod et lille badeværelse i entreen hænger tapetet i laser, det er sat fast med tegnestifter og gammel tape, er helt sort af mug, det viser sig at vandet fra badekarret gennem flere år er sivet ind i væggen. Vandet i poolen er sunket til næsten halvt niveau på de få dage, væggene i badeværelset ved saunaen er ligeledes dybsort af mug/skimmelsvamp.

Det er jo før mobiltelefoner kom på markedet, så jeg kan intet gøre på stedet andet end at køre hjem og prøve at få fat i Mitzi fra telefonen i huset.

~

Da jeg kommer hjem må jeg jo ringe til skolen og de får fat i hende jeg beder hende om at møde mig ude i huset når hun har fri. Jeg får fat i ejendomsmægleren som lover at kontakte sælgerne og jeg får fat i forsikringsmanden. Alt sammen i løbet af få timer og så kører jeg tilbage til Hundige. Jeg gennemgår det hele meget grundigt, gennemfotograferer det hele (billederne har jeg ikke, de indgik i retssagen der fulgte). Jeg finder ud af at varmtvandsledningen til poolen går ud gennem væggen, ind under et gammelt stendige med 2 store poppeltræer, videre ud i grusvejen og så løber den som et tyndt kobberrør 10 cm under vejen op til indkørslen og ind under garagegulvet. Alt er uisolaret, det vil sige at når vi når vinter så vil hele systemet fryse til hvis vi ikke fyrer hver dag. Da vi havde spurgt om varmeregnskab sagde sælgerne at det havde de ikke men de brugte i hvert fald ikke over 10.000 kroner om året, næsten det samme som vi gjorde i Tåstrup, men det må jo have været en drønende løgn, alene den vinter vi nåede at bo der måtte jeg skaffe 42.000 alene til fyringsolie.

Nå, Mitzi kom så samtidig med forsikringsmanden. Mægler og sælger så og hørte vi intet til før vi mødtes i retten 12 mdr. senere. Vi og vores sagfører skrev alenlange breve. Aldrig noget svar. Mærkeligt nok så var den ellers så hjælpsomme svigerfar mærkbar fraværende og tavs. Jeg kan ikke engang huske om de kom og så huset mens vi boede der, men mon ikke Mitzi har vist det frem da jeg flyttede eller når jeg på rejse.

Assurandøren fik allerede dagen efter fat i vurderingsfolk som kom med en rapport 2 dage efter som var dybt nedslående. Hele gavlen ud mod vandet var pilrådden og skulle skiftes, og det ville de så påtage sig da de nu havde godkendt huset, men da det viste sig, da de borede i endegavlen, at begge sider af husets bindingsværk også var rådnet væk på indersiden og taget over poolen ikke havde nogen dampspærre og også have råd og svamp - så stod de af. Vi kunne altså ikke flytte ind før gavlen var fornyet og det tog 2 måneder, vi skulle flytte efter en måned så det blev først i januar vi kunne flytte ind. Det gav så andre problemer for dem der havde købt vores skulle jo også flytte, men det går hverken værre eller bedre end de heller ikke har fået solgt, så de vælger at blive boende i deres gamle hus.

Vi havde planlagt at fejre min 40 års fødselsdag ude i det nye hus, men det blev af gode grunde ikke til noget, så vi valgte at slutte af med maner på Løvtoften. Det blev en dejlig fest hvor vi for en stund glemte alle problemer og bare slappede af med god mad og drikke og en masse mennesker.

Min mor ved siden af Grethe, så morfaderen der i dagens anledning tager sig af børnebørn, så Dorthe og Birger. Næste billede kan man lige se hovedet af Aksel og så Karen Grethe for bordenden sammen med Erik. Næste er det Alice og svoger Mogens ved siden af Kirsten. Nederst er det Kirsten, Arne og Moster Kätthe ved siden af Lindy.

Det sidste billede er fra sofagruppen hvor der normalt kun kunne sidde nogle få, her er der blevet plads til alle

~

Endelig får vi overstået julen og nytåret og flytter så en af de første dage i januar. Det er en forrygende snestorm den dag vi har valgt at flytte, hvor himmel og jord stod i et. Lindy hjalp sammen med et par andre. Men det var jo et kæmpe arbejde alene at tørre møbler og kasser fri for sne og sjap.

Da vi flyttede ind viste der sig mængder af andre fejl, så det gjorde jo ikke glæden større i den lille familie. Mitzi oppe at køre, alt var min skyld, jeg burde jo have krøbet rundt på hænder og knæ og ikke stolet på nogen! I og med at hun alle de gange vi var ude og se på huset også var med, så hun kunne jo selv have deltaget i besigtigelsen. Jeg fik skaffet eksperter i pool og vandbehandling som kom og tømte poolen, huggede noget af gulvet op langs kanten, borede store huller rundt om i væggen med diamantbor og fandt ud af at betonen der var brugt var den forkerte, den kunne slet ikke holde til det store vandtryk, og slet ikke når alting var bygget på gammel strandbred, det vil sige sand dybt ned. Alle rør var dimensioneret forkert og den pasta fliserne var lagt i var for tynd. Dejlige positive budskaber, undersøgelsen kostede en formue og vi måtte lægge ud da vi jo ikke kunne komme i forbindelse med sælgerne.

Oppe ved indkørslen til vejen boede der en der kaldte sig Altmuligmanden, han levede af at lave alt muligt og havde en strygende forretning i hele omegnen. Der var ikke den ting han ikke kunne fikse. På det andet gadehjørne boede en af de lokale brandmænd. Og de to gutter faldt jeg jo en dag i snak med. De havde en masse at fortælle om de tidligere ejere som ikke var særlige vellidte, idet de ikke ville deltage i vejens fællesskab og udgifter, det var jo en privatvej så der var visse ting der SKULLE betales af de enkelte ejere. Så der lå en del gamle regninger der skulle betales, der måtte jeg sige stop, vi anede intet om dette og var heller ikke blevet fortalt noget om en vejkæld, endsige om en vejforening. Altmuligmanden fortalte at man havde spurgt ham om han ville lave den tilbygning med poolen plus en hel del andre ting man da han vidste de var dårlige betalere så havde han sagt fra. De havde haft et eller andet familiemedlem til at tegne tilbygningen og lave beregningerne, som altså var helt forkerte. De havde fundet nogle lokale håndværkere rundt omkring, som havde lavet små bidder hver især. Ingen fuld entrepris til

Gavlen som den kom til at se ud efter håndværkerne, egentlig smukkere end det oprindelige hvide pudslag

Facaden mod vejen med poolbygningen i forgrunden, poolen set fra haven med bagsiden af garagen

Stranden lå jo kun små 100 meter ned ad vejen. Stuen hvor pejsen var man kan se dørene ind til poolen, og fra den anden ende op mod den nye gavl.

nogen, så alt i alt noget klamp. Brandmanden fortalte så at han i sin tid havde nægtet at godkende husets brandsikring som var obligatorisk på grund af stråtaget.

Vores sagfører fik jo samlet mere og mere skyts til en retssag, men vi havde ikke pengene, efter en del diskussioner blev vi enige om at det eneste rigtige ville være **ikke** at betale sidste afdrag på indskuddet, **ikke** betale kreditforeningslån eller banklån, kort sagt lade lortet gå på tvangsauktion.

Vi var jo flyttet ind og måtte så se at få det bedste ud af det. Men det syntes Mitzi så åbenbart ikke. Hun havde inviteret Dorthe og Aksel og Ditte til at bo hos os. Aksel var endnu ikke kommet. Nu havde hun Dorthe til at bakke sig op. Så en aften provokerede hun simpelthen så meget at jeg sagde: "OK så flytter jeg", så sagde hun bare nåh. Jeg gik op og pakkede en kuffert med noget tøj. Da jeg kom ned, det gik op for hende at det var alvor og så gik hun amok og overfaldt mig verbalt og langede ud efter mig. Da jeg greb fat i hendes arme for at dæmpe hende ned, skreg og hylede hun: " Han slår mig, han slår mig". Dorthe kom i styrtiløb oppe fra soveværelserne. Jeg måtte ikke sige farvel til drengene, så jeg fik ikke lov til at se eller røre dem. Begge hundene sad ved hoveddøren og hylede hjerte skærende, ingen tvivl om at de var klar over alvoren. Jeg græd som pisket da jeg gik op til S-toget slæbende på en enorm kuffert med næsten alt mit tøj. Det var jo en lang rejse mod Roskilde. Jeg skulle først med toget til Hovedbanegården og så derfra med tog til Roskilde og da jeg nåede Roskilde var den sidste bus kørt. Jeg havde ikke penge til en taxa så jeg gik de 2½ km ud af Københavnsvej.

~

Nogle underlige paradokser vi udførte i de uger, måneder inden jeg forlod huset. Der var f.eks. ikke meget varme på radiatorerne, ventilerne var simpelthen tæret og rustet fast. Så vi fik fat i Kaj Møgelberg som skulle komme og skifte dem. Men som den type Kaj nu er, så kunne det ikke blive sådan lige med det samme, så vi måtte vente. Da han endelig ringede, nu kom han, så måtte Mitzi fortælle ham at jeg var flyttet, og så måtte han ikke køre ud og skifte dem for sin kone Inge, simpel jalousi, bange for at han skulle blive forført? Dem så vi ikke før flere år efter, da hun igen begyndte at få ordnet hår hos Mitzi nede på Tueholmen. Kaj var stik tosset over at han var belemret med x-antal ventiler, hvordan skulle han nu komme af med dem Jeg tilbød senere at betale for dem, men da havde han brugt dem andet sted. Verden er fyldt med brokkerøve.

Det samme med Erik, han skulle sætte nyt tapet op i køkkenet. Han kom, gik i gang, og næste dag kom han i selskab med Liza, hun ville ikke have at han gik der alene med Mitzi. Han gjorde opgaven færdig og siden så og hørte vi intet til dem. Mitzi var for en gangs skyld konsekvent og frasagde sig det såkaldte venskab.

~

Jeg nåede at få nogle gode måneder med drengene ude i den store have, vi byggede huler og gravede efter skjulte skatte og hvad vi nu kunne finde på. Vi fyldte bassinet op så de og vi kunne svømme, det løb lige så hurtigt ud så vi lukkede for varmen til bassinet fordi vi måtte efterfylde hver anden dag. De fandt en dag et sygt pindsvin som de ville tæmme. De lavede hus og forede det med græs så det kunne gå tørt og godt og lavede små veje så det kunne kravle rundt, men det blev mere og mere sygt og en morgen lå det og var dødt. Der blev selvfølgelig arrangeret begravelse og snittet kors og så græd vi lidt.

~

*Nu sidder jeg så her i Thailand, det er blevet den 4.januar 2009, det er en vidunderlig solrig
søndag morgen da jeg sidder og skriver denne del,
og jeg er igen ramt af følelserne fra dengang, hold da kæft hvor gør det ondt at tænke på.
Kan den dag i dag ikke forstå hvorfor vi skulle have det sådan den gang.
Vi havde alle mulighederne for at leve lykkeligt og godt.
Jeg har tænkt meget mens jeg har skrevet og hver gang når jeg frem til samme konklusion:
Indflydelsen fra hendes far, alle vore dage var gennemsyret af hans meninger.
Der er ingen tvivl i mit sind om, at havde hendes mor ikke været så syg og døde,
havde vores tilværelse taget en hel anden retning.
Hun havde en fantastisk positiv indflydelse på alle mens hun levede.*

~

Jeg flytter

Jeg havde næsten ingen penge så den eneste udvej var at flytte hjem til farmor og hun går nærmest i chok da jeg står uden for døren med kufferten. Men selvfølgelig kunne jeg flytte ind, det blev sofaen i stuen som holdt for så længe det varede. Farmor var dybt chokeret, havde ingen anelse om at det stod så galt til. Nok havde jeg betroet mig til hende af og til når jeg kørte der op om lørdagen, men selvfølgelig ikke fortalt hende alt. Ingen af de venner vi omgås aner noget, tror jeg nok, jeg har i hvert fald intet sagt til nogen.

På arbejde kunne de jo godt se at den var helt gal, så jeg måtte så fortælle at jeg lige nu ikke anede noget om nogen fremtid men måtte se tiden an. Jeg ringede som noget af det første til Kirsten som selvfølgelig var trøstende og sagde at jeg til enhver tid var velkommen overe hos hende. Hun var for nogle måneder siden flyttet fra sin samlever og boede i en lille lejlighed inde i Herning. Før hun fandt den, havde hun flakket fra sted til sted, boet hos venner og kollegaer. Hendes forældre boede i Holstebro. Så vi aftaler at jeg skal komme et par dage efter.

Jeg var rimelig desperat for at få talt med nogle andre mennesker om vore problemer, jeg anede dog ikke hvem jeg skulle opsøge, andet end at køre til Hedehusene den næste aften. Her kørte jeg til Margith og Kay, som vi nu ikke havde set i flere år. Det var Margith der åbnede og hun blev ret så forbavset men inviterede mig ind. Kay var ikke hjemme kun Arlette. Kay var på træningskursus på Keflavik på Island, men han ringede næsten lige efter jeg var kommet og Margith satte ham hurtigt ind i situationen. Vi fik en lang og god fortrøstende snak, som Kay altid var god til, og vi sluttede med løftet om at vi snart skulle ses. Margith var egentlig ikke forundret over det skete, hun betroede mig så at hun vidste at Mitzi havde haft affærer med adskillige bl.a. Leo, den tidligere ven af huset, hun navngav nogle frisørkollegaer og så selvfølgelig Birger som jeg godt vidste om. Jeg fik taget pænt afsked og kørte så på må og få.

Det var jo sommer og stadig lyst, kunne ikke forliges med tanken om at skulle hjem hos min mor til endnu en snak og flere forklaringer. Jeg holdt stille husker jeg, ude på Ågerupvej, og i det fjerne ser jeg Birger og Alices gård. Nu gør jeg noget jeg aldrig skulle have gjort. Den dag i dag aner jeg ikke hvorfra jeg fik tanken, men det var vel på grund af alt sorgen og usikkerheden, måske hævnfølelse. Jeg kører derud, har besluttet mig for at når jeg skulle gøres til hanrej så skulle Birger faneme også få at føle.

De er lige kommet ind fra haven og sidder og drikker kaffe i køkkenet da jeg kommer ind. De får så historien lige fra hoften, og er lige uberørte begge to. Birger sidder faktisk og smågriner og siger så omsider, jamen når jeg nu havde vidst at han var sådan hvorfor fanden havde vi så holdt ham ud. Alice havde jo sine elskere, så hvad han gjorde ragede kun de implicerede. Jeg kunne da for fanden bare selv begynde at tage mig elskerinder. Sådan kørte den i lang tid, jeg var noget lamslået over deres reaktioner, her var så absolut ingen trøst eller anger at hente, så jeg anede ikke hvad jeg skulle gøre og hvordan jeg skulle komme ud af den knibe jeg havde bragt mig selv i. De mener begge at jeg skal køre hjem til Mitzi og få talt ud, kunne ikke forstå at vi nu havde talt og talt i måneder, ja år. Langt om længe bliver der et naturligt ophold i snakken og jeg lister af.

Det viser sig så, da jeg nogen tid efter er flyttet tilbage, at Birger den selvsamme aften er kørt ud til Mitzi. Kan ikke give nogen fornuftig forklaring på hvorfor vi eller rettere jeg selv, fortsatte med at se ham, også efter at Alice døde. Måske en hjernevrider kan give en forklaring, noget med selvpineri vil jeg tro. Men på en eller anden led er det to meget fascinerende mennesker at være sammen med. Vi keder os aldrig i hinandens selskab, har altid masser af emner at diskutere. Og så måske det vigtigste, de er begge meget afhængige af os og vores livsopfattelse som er fuldstændig anderledes end de andre de ellers omgås. De er alle sammen umådelig overfladiske i alt hvad de siger og gør, hvor Mitzi og jeg altid er til at stole på, holder hvad vi lover o.s.v., så derfor kommer de altid tilbage til os når de har personlige problemer, og dem var der mange af gennem årene.

~

Jeg husker at det var lige før jeg skulle have mine 3 ugers sommerferie, så Kirsten og jeg beslutter at jeg skal komme til Herning og så kan vi finde ud af noget sammen. Bilen har Mitzi jo beholdt for transport af børn så jeg rejser med bus og med tog. Jeg kan huske jeg slæbte den tunge kuffert op i bussen uden for mors hus og så på toget til Holstebro. Kirsten havde fundet ud af at vi kunne låne hendes forældres sommerhus ude ved Oddesundbroen nord for Struer. Hun henter mig ved stationen og vi kører hjem og spiser til aften hos hendes forældre som jeg så bliver præsenteret for. To søde mennesker som jeg

blev meget glade for. Hendes lillebror bor hjemme, han er en stor kleppert der bruger hele sit vågne liv til at vægtræne og æde fiberrigtig kost og sikkert også en del hormoner, han så sådan ud.

Vi blev kørt ud til sommerhuset af hendes forældre og det var et skønt hus der lå på en skrænt og nede for den en skøn stor have. En lille km bagved haven kunne man skimte havet/fjorden. Vi fik nogle dejlige dage og gik lange ture flere gange om dagen eller aftenen. Der lå en slags restauration lige i nærheden hvor vi spiste, når vi ikke selv gade lave mad. Her var der bal om lørdagen og vi fik danset en del. Men over det hele lå der en skygge som Kirsten ikke kunne mane væk, lige meget hvad hun fandt på så havde jeg de to drenge i tankerne hele tiden og så den truende gæld på langt over en million. En aften vi gik tur sagde hun rent ud. "Hvorfor ringer du ikke, det er jo det du vil?" Og så gik vi op på restauranten og jeg ringede. Mitzi tog telefonen og græd hjerteskræende og sagde ustandselig: "Vil du ikke nok komme hjem?" Der var kommet brev om at vi her og nu skulle betale lidt over en million kroner ellers gik huset på tvang. Jeg fik fortalt at det var vi jo enige om var det bedste, men nu mente hun noget andet og hun havde ingen til at hjælpe. Det blev en lang snak som endte med at jeg ville forsøge at rejse hjem næste dag.

Kirsten og jeg spadserede hjem gennem en plantage, kan huske hun satte sig på en gynge i måneskinnet og fortalte så hvor meget jeg betød for hende, men at hun også forstod at der var uløste problemer der skulle ordnes før vi kunne få vort eget liv. Hun ville gerne være alene lidt og jeg skulle bare gå i forvejen. Der gik ikke så lang tid før hun kom og var selvfølgelig helt opløst i gråd, jeg selv græd også en del, dels af lettelse over at der var taget en afgørelse, dels af sorg over at vores kærlighed skulle starte så kompliceret. Næste morgen fulgte hun mig til Struer banegård og ville så tage tilbage til sommerhuset og være alene resten af sin ferie.

Det blev en mærkværdig togrejse ned gennem Danmark. Jeg var så fyldt af blandede følelser at jeg ikke kunne koncentrere mig om noget bestemt. Da jeg ankom til Roskilde havde jeg ingen penge til bus eller taxa så jeg gik de 1½ km ud til mor, slæbende på den tunge kuffert. Hun fik jo endnu et chok da jeg stod der. Vi havde kort tid forinden foræret hende en telefon så jeg kunne straks ringe til Mitzi som også havde ferie. Vi blev enige om at jeg skulle komme samme aften, men hun ville gerne have drengene var lagt i seng før jeg kom. Så jeg lånte penge af min mor til tog og busser.

~

Forsoning

Det var en mærkelig fornemmelse at stå og banke på sin egen gadedør. Da Mitzi åbner blusser de sædvanlige følelser op i mig. Uanset om hun har været mig utro og jeg hende, og der nu er en anden der spørger i mit hjerte så er det Mitzi jeg elsker dybest, ingen tvivl om det. Jeg får lov at liste op og kigge til børnene og har umådelig lyst til at tage dem op og kramme og kysse men er på det rene med at det vil skabe uanede problemer. Så de får et stille kys på panden, putter dynen blidt om dem og lister så ned, men må lige sætte mig på det øverste trappetrin og få de værste tårer tørret væk. Mitzi har dækket op nede ved poolen med stearinlys og så vidt jeg husker en drinks eller også var det rødvin. Vi er lidt famlende i vores første sætninger, der er meget der skal tilgives fra begge sider, nogle kameler der skal sluges. Men endelig kommer vi i gang. Og jeg må så fortælle hende mine helt oprigtige følelser for hende og børnene, hun stiller sig tvivlende idet hun påpeger at det kan vist ikke være sandt at man kan elske så højt og så bare rejse, hvortil jeg kan svare at havde hun ikke været utro så mange gange så havde jeg heller ikke indledt nogen nye forhold, så det med følelser gik vist begge veje. Fik også fortalt hende hvor umådeligt vigtigt det var for mig at blive bekræftet i dagligdagen. Kunne ikke forstå at hun skulle blive ved med at have det så svært ved at sige "Jeg elsker dig". Hun erkendte at det var hendes opdragelse der påvirkede hende, men hun havde selv tænkt problemet igennem og ville nu fremover prøve at ændre det. Jeg sagde rent ud at hun i telefonen op til flere gange havde udtalt at hun ikke havde nogen til at hjælpe. Fortæl mig hvor er din far? Ham har du jo brugt til at støbe kugler mod mig. Det indrømmede hun og kunne godt se at han havde alt for meget indflydelse i vor hverdag. Jeg stillede faktisk det krav at hun, om ikke droppede sin far, så dog prøvede om vi kunne undgå at pleje for meget omgang med ham og Kirsten, hvilket hun accepterede. At der kun gik ganske kort tid så var det det samme igen er så en anden historie.

Det blev en lang snak, og vi vendte en masse problemer og selvfølgelig også det med økonomien og salget af huset. Endnu engang blev vi enige om at lade huset gå på tvangsauktion og så prøve at få det bedste ud af det. Jeg syntes også hun skulle begynde at deltage lidt mere i indkøb til den daglige husholdning specielt med alle de sorte penge hun lavede hver uge, hvilket hun indvilgede i. Det blev så bare til et tomt løfte viste det sig ret hurtigt, men det er en hel anden historie. Jeg forlangte også at vi nu

fik taget os sammen og fik oprettet en budgetkonto så vi kunne få styr på vores økonomi og det syntes hun var en strålende ide. Vi ville begynde at se os om efter et andet hus, og helst tilbage i Tåstrup, så børnene kunne komme tilbage til deres vante miljø.

Det endte som sådan noget vel nok altid ender når følelserne er gensidige. Kys, kram og hvad deraf følger. Jeg blev der selvfølgelig om natten og drengene var ellevilde da de om morgenen fandt mig i soveværelset. Senere på dagen kørte vi hjem til farmor og hentede min kuffert og hun blev ovenud lykkelig da hun hørte om forsoningen.

~

Byggeri for Milliarder

I hele denne ulyksalige tid have jeg oven i alle de problemer fået en kæmpeopgave at varetage. Vølund havde besluttet at sætte alle sejl til og leje et kæmpe udstillingsareal i Bella Centret til Byggeri for Milliarder i foråret 1980, så jeg havde godt 7 mdr. til at færdiggøre opgaven. Hele 270 kvm skulle standen være og alle fabrikker skulle repræsenteres. Jeg fik til kæmpet mig udstillingens vel nok bedste placering, fik kontakt med en på den tid, kendt udstillingsarkitekt Louis Weisdorf. Han havde en meget spændende tegnestue inde på Gl. Strand, og han indvilgede i at lave et forslag, først skulle han have brochurer af alle produkter, dernæst ville han køre rundt til samtlige fabrikker for at få ideer.

Kan ikke huske hvor mange måneder der gik før jeg blev kaldt ind for at se den første model. Den var simpelthen fantastisk. Jeg var nærmest målløs over hans kreativitet. Jeg havde faktisk ingen forslag til ændringer og vi blev enige om at præsentere modellen for den samlede ledergruppe. De ville dog først se den i Glostrup, og deres begejstring var lige så stor som min. Man blev enige om at det nemmeste og billigste for alle var hvis vi lavede mødet i Herning på Danstoker. Jeg fik en af servicevognene stillet til rådighed, den blev først lige tjekket på værkstedet om den var i orden.

Vel ankommet til Herning bliver jeg mødt af en meget mut og forsagt Kirsten. Hun vil faktisk dårlig hilse. Jeg havde i mellemtiden fået et langt og meget følelsesbetonet brev fra hende, som berørte mig dybt, Heri fortalte hun om sin forståelse for alle de problemer jeg havde og at hun ville vente på mig om det så skulle vare hele livet. Men hun var begyndt at blive syg igen. Hun havde for nogle år siden haft problemer med sit underliv, en godartet cancer havde lægerne sagt, men nu var det begyndt at ulme igen. Jeg kunne godt se at hun så sløj ud, havde den der grimme kulør som er så kendetegnende. Jeg fik fortalt hende at jeg stadig elskede hende på trods af alt det der var sket, og når nu dette møde var overstået så ville jeg blive i Herning natten over, da jeg skulle videre til Videbæk næste morgen. Så kunne vi snakke i fred og ro. Vi brugte aftenen og natten på at sige farvel. Vel nok begge klar over at det var sidste gang vi ville være sammen alene. Kirsten var på det tidspunkt så fyldt med smerter så vi lå bare og holdt i hånden og talte og talte.

~

Præsentationen af modellen gik over al forventning og alle ville gøre alt for at følge op med alle deres ressourcer. Det blev aftalt hvem jeg ville kunne trække på og hvem der skulle være min stand-in hvis noget skulle ske. Opgaven var så stor at den ville tage umådelige mængder af tid hvis alt skulle lykkes, alene logistikken ville jeg simpelthen ikke kunne klare det ene mand.

~

Endnu et mellemspil – forhåbentlig det sidste:

Så er der lige pludselig gået 3 uger hvor jeg intet har fået skrevet.

Sidst i januar fik jeg det meget dårligt, var først bange for at det var en ny omgang Denque Fever, men symptomerne kunne ikke rigtig passe med de 2 tidligere omgange. Det er en frygtelig sygdom som man intet kan gøre ved andet end at sørge for at man ikke dehydrerer. Nåh, heldigvis så viste det sig bare at være noget infektion på lunger og bronkier, men med feber hver dag på omkring 39-40 og noget skrap medicin, så har der ikke været meget energi til at skrive.

Så endelig beslutter jeg mig for at nu skal det være. Det viser sig at være onsdag den 18. februar 2009. I dag ville Mitzi så have fyldt 67, stakkels pige, at hun skulle ende sit liv sådan.

Minderne vælder igen op i mig. Jeg er ikke til andet end at sidde og gruble ude på terrassen. Ufatteligt at man efter så mange år, borte fra alt fra dengang, undtagen de gamle møbler, så er

ens sind og hjerte stadig opfyldt at hende. Men det blev jo også til 41 år, så det er vel ikke bare noget man smider væk? Jeg kan i hvert fald ikke. Nu må vi se hvornår jeg kommer i gang igen?

Jeg bruger så tiden til at genlæse den svenske krimiforfatter Henning Mankell's bøger, og i hans bog "Den hvide Løvinde" finder jeg på side 251 følgende som er et uddrag af et længere forhør, og som sagtens kan beskrive mine følelser før og nu, omskrevet med nænsom hånd:

"Jeg er opvokset i et land, hvor vi har lært at tro, at alle sandheder er enkle. Desuden at sandheden er en ubrydelig helhed. Hele vort retssystem hviler på det grundlag. Det er nu gået op for mig at det måske er lige modsat. Sandheden er kompliceret, skiftende, fuld af selvmodsigelser. Løgnen derimod er sort og hvid. Hvis synet på et menneske, et menneskes liv, er uden respekt og fuldt af foragt, bliver også sandheden en anden, end hvis vort liv bliver betragtet som ukrænkeligt".

Så er der igen gået meget lang tid. Har simpelt følt at jeg var gået i stå. Desuden manglede jeg en masse billeder til at illustrere med. Alle fotomapper beholdt Mitzi jo, og de er nu endt i Mads og Stinas garage – men så...

I min rastløshed begynder jeg at rydde op i alt det jeg bare har losset hen i et hjørne da containeren ankom fra Danmark i sin tid. Her finder jeg så en mængde billeder fra min mors gemmer og sandelig – en stor mappe med en masse negativer. Jeg får anskaffet mig en scanner der kan indlæse disse billeder. Det viser sig at der er mere end 2.000. Nogen er direkte dårlige, andre brugbare og en del endog meget gode. Nu får jeg blod på tanden. Begynder helt forfra med at redigere og får lagt en masse billeder ind, som det ses.

Nu er det så tid til at skrive videre på historien:

~

Det blev en travl, men også interessant tid med at genopbygge tilliden til hinanden. Finde nyt hus og få dagligdagen til at fungere indtil da. Jeg havde jo travlt med den kommende store opgave, og havde foruden alle de daglige små og store opgaver der skulle løses.

Mærkeligt nok så medførte, som fortalt før at vi mistede kontakten med Lisa og Erik, ikke at jeg savnede dem, men underligt var det. En anden ting var, at da Lindy sagde farvel efter flytningen så vi heller ikke mere noget til dem. Og som sagt, Inge og Kay forsvandt også. Jeg kan slet ikke huske at vi så noget til Verner og Kirsten i hele denne periode. Mit gæt er at han havde umådelig dårlig samvittighed og Kirsten ligeså.

Efteråret gik med at kigge på huse, mest Mitzi og en dag kom hun glædestrålende og fortalte at hun havde fundet HUSET. Hun havde allerede talt med ejendomsmægler og bank. Huset lå nede for enden af Parkvej i Tåstrup i noget de kaldte Holmekvarteret. Det var noget af det første parcelhusbyggeri fra 1960'erne. Det viste sig det var et Myresjö Hus. Det lå på Tueholmen 5, havde en svømmepøl i baghaven. Men alt var meget forsømt, det havde ligget tomt i næsten 2 år. Mægleren Arne Veksø, var sammen med ejerne, en bank, villig til at slå betragtelig af på prisen ved handel her og nu. Så vi kørte til Tåstrup samme aften, så på huset og drengene var glade, så det var jeg også. Vi slog til og vi kunne betale udbetalingen men heller ikke mere. Vi havde jo stadig et uafklaret problem med Nurdugsvej. Enden på det blev at vi kunne flytte ind først i januar.

Nu da vi skulle flytte syntes vi dog at vi ville have lidt ud af det spændende hus som vi havde håbet så meget på. Så vi ville holde et ordentligt kalas nytårsaften. Vi havde jo fået tætnet pølen så nogenlunde så den kunne holde vand. Varmeregningen blæste vi højt på, den ville vi lade indgå i boopgørelsen efter samråd med vores sagfører. Så hele efteråret svømmede vi og hyggede os i saunaen. Nu mest drengene og jeg. Mitzi lærte aldrig at sætte pris på den behagelige varme.

Men vi havde den sorg at Futte blev meget syg. Hun havde skrantet længe, så vi måtte ud til den dyrlæge vi nu brugte som boede i Glostrup. Hun fik os overtalt til at give hende en sprøjte, så det var 4 tudende mennesker der kørte mod Hundige. Uden at tænke mig om åbner jeg bagagerummet for at lægge Futte ned der i sin kurv hvor hendes tæppe og så var. Men Morten stikker i et hjerteskrædende skrig og vil krybe op til hende. Vi kunne dårlig holde ham, så enden på det blev at han sad med Futte i kurven hele vejen. Mads sad bare helt stille og smågræd af indestængt sorg. Drengene kunne slet ikke klare at Futte

skulle blive ensom tilbage i Hundige når vi nu flyttede så besluttede at hun skulle begravnes i haven på det nye hus. Det havde frosset nogle dage, så jorden var noget hård et stykke ned. Til alt held havde vi fundet noget gammelt haveværktøj i skuret så jeg kunne hugge et nogenlunde godt hul så kurven med Futte kunne dækkes, jeg måtte brække en flise op til at lægge over graven så rævene ikke ville grave hende op. Vi sad alle omkring graven et stykke tid og tænkte minder før vi kørte tilbage til Hundige.

~

Så blev det endelig nytår. Og et forrygende snevejr, nøjagtig som året før, så det var et meget smukt sceneri med alle faklerne lysende i sneen udenfor huset. Vi måtte da gæsterne ankom belæsset med kæmpepakker med fyrværkeri, gøre dem opmærksom på at det altså var et hus med stråtag og at forsikringen var ude af kraft så venligst ned på stranden når I skal skyde! Som sædvanlig var Finn den dumme, skulle lige markere sig endnu engang. Vi havde ikke mere end lige lukket døren så var han ude på vejen – skulle lige affyre en enkelt. Hver gang vi var sammen med ham og hans kone Elsebeth gjorde han sådan nogle uoverlagte ting.

Kirsten og Mitzi i det nytapetserede køkken, hvorfor Mitzi absolut ville have hjertesymboler på væggen melder historien intet om. Her sidder Finn og Flemming og en dame jeg ikke husker navnet på. Lige så de næste. Men vi havde inviteret flere kollegaer fra Vølund og leverandører.

Dorthe tog sig af børnene, det var hun altid god til, men hun var jo også skolelærer. Her er vi nået til kaffen i pejsekrogen.

Det blev en underlig følelsesblandet aften/nat. Jeg havde nok at se til med at sørge for gæsterne, men ikke mere end at jeg blev rimelig beruset. Vi endte selvfølgelig i animeret stemning i og omkring poolen. Finn ville ikke i vandet men absolut stå langs kanten og svinge med et glas kan jeg huske. Så hoppede Chris Olesen i vandet med et ordentligt plask. Nogle få dråber ramte Finns smokingbukser og han gik amok, ville have Chris med uden for at give ham nogen tæsk. Fik ham endelig dæmpet ned. Det endte med at han sad resten af natten i en krog og surmulede. Jeg selv var nu nået det punkt hvor jeg absolut skulle demonstrere mine forunderlige evner. Jeg havde fortalt at jeg kunne gå på vandet. Jeg havde svømmet og pjasket længe, så jeg havde taget min tunge frottekåbe på. Jeg måtte jo bevise min påstand så jeg beder om absolut ro og at de er parat med fotoapparaterne. Tager 2-3 skridt ud over vandfladen og synker som en sten. På grund af den tunge kåbe kan jeg ikke komme op igen. Jeg ligger med hovedet nedad og kæmper en brav kamp ind til det går op for deltagerne at den vist er helt gal. Så redningsaktion sættes i gang inden jeg når at drukne. Da jeg kommer op er der en del af pigerne der mener at det eneste jeg har brug for er kunstigt åndedræt, så de går i gang med – på skift – at kysse/puste/kysse o.s.v. indtil gispende må bede om en pause. Mit ego var knækket totalt. Kun 2 skridt, og jeg som troede jeg kunne gøre en hvis herre kunsten efter. Har i årene derefter prøvet mange gange både i pools og i hav og søer men uden succes. Håber at jeg inden jeg smutter herfra har luret ham Jesus Hansen fidusen.

Men det blev en værdig afslutning på foreløbig 1½ års mareridt, nu manglede vi bare det økonomiske mellemværende – troede vi!!!!

Sidst i januar havde vi pakket, endnu engang og ejendommeligt nok så dukkede Lindy op efter et års tavshed og tilbød sin hjælp, og det var jo dejligt. Denne gang havde vi bestilt flyttevogn. Torben, Kirsten og Birger Alice glimrede ved sit fravær. Men godt det samme hun var meget upraktisk og et stort rodehoved. Og hvad sker der på flyttedagen? Rigtigt! En gentagelse af vejret fra den dag vi flyttede ind. En forrygende snestorm. Det enormt tunge grillbord fra haven som vi havde knoklet med alene, Lindy og jeg skulle nu tilbage til Tåstrup, vi fik det op på Birgers ladvogn og så måtte vi i Tåstrup sætte det på højkant og så ”rulle” det. Det var jo 8 kantet så rulle er så meget sagt, men det kom dog ind i nærheden af sin kommende plads. Kun omkring halvdelen af kaklerne faldt af. Men hvad de trængte til en udskiftning alligevel.

Det nyindkøbte marmorbord vejede pladen alen 215 kg. Det var blevet leveret af forretningen og sat op på messingsoklen som alen vejede 125 kg. Så det var noget tungt lort at få kantet ned ad trapper og ud i bilen uden at knække pladen. Flyttefolkene havde jo seler men kunne ikke magte opgaven når de kun var to, så vi måtte alle tage en tårn.

~

Desværre fik jeg, da jeg stoppede hos Vølund ikke nogen billeder med fra alle mine opgaver undtagen dem fra Kenya. Byggeri for Milliarder ville ellers have været flot at vise frem. Som sagt en kæmpestand. Den bestod af tre tårne der var 6 meter høje. Inde i hvert tårn stod der en grøn silo lavet i glasfiber fra fabrikken i Viborg. I hvert rum var der indrettet mødelokale. Uden om det hele var så alle produkterne stillet op, alle der kunne tilsluttes vand og el, blev det, så de besøgende kunne se og høre vidunderne. Der var en flot reception med de kønneste af pigerne fra Glostrup i uniform til at tage sig af forespørgsler. Der var plancher og modeller af alt det der var for stort til at være på standen.

Jeg havde fået bevilget en Souschef til denne opgave, valget faldt via personaleafdeling på en af salgssingeniørerne fra kedelafdelingen, Gert Gottschalk. Han var noget af en spradebasse, men meget vellidt. Jeg havde ikke kunnet finde ud af om ikke han var noget af en platugle. Han lovede alt og alle guld og grønne skove. Han sørgede altid for at der blev lidt ekstra til ham og familien. Han var inkarneret cykelrytter og med i alt der havde med 6-dagesløbet at gøre samt noget med trav og heste. Han var min største kunde i reklamegavebutikken, som jeg havde etableret nede i trykkeriet. Et par aflåste skuffedarier, som ejendommeligt nok hurtigt blev tomme når jeg var ude af huset. Gert skulle altid have et eller andet med når han skulle på ”KUNDEBESØG”.

Nåh, Gert skulle jeg så sætte til at skaffe transportere af alt godset til og fra. Yderligere hjælpere til opbygning og nedtagning og meget mere. Men mærkelig nok, hver gang Gert skulle bruges så var han lige kørt på kundebesøg. VS-Reklame hjalp med den professionelle opbygning. De skulle rejse selve standen bl.a. de 6 meter høje aluminiumstårne. Alt fik planmæssigt og aftenen før åbningen blev der afholdt standbriefing ude på det hotel i Hvidovre hvor alle de udenbys kollegaer var indlogeret. Et af mine indlæg til folk var, at jeg ikke ville se dem drikke øl på standen og bad dem om at begrænse sig til en enkelt til deres frokost. Der er ikke noget så ulækkert som at stå over for en sælger der skal virke troværdig og så stinker han af gammelt øl og snaps. Alt blev modtaget meget positivt og lige fra åbningsdagen gled alt i smør – sådan da:

Salgschefen for Husholdningsmaskiner, Kay Henriksen, en gammel dreven rotte i branchen, kom en dag tilbage fra frokost, drivende beruset. Det var yderst pinligt for alle, og da jeg var optaget af noget andet så jeg det ikke lige med det samme. En af pigerne kom og gav mig et praj. Jeg greb fat i Kay og fik lempet ham ud i en taxa kørte med ham til hotellet og bad ham om at gå op i seng. Jeg så han tog elevatoren, men da jeg slige skulle et ærinde på vejen tilbage til Bella Centret går der en times tid før jeg ankommer. Der står Kay, ved ikke hvad han har gjort ved sig selv men han er rimelig ædru. Vi måtte så holde ham i kort snor resten af dagen.

Det blev 7 vellykkede messedage og alle var glade for de ordrebøger og kontakter de havde med hjem. Da vi skulle pakke sammen viste det sig at Gert havde haft fat i personalechefen og fået ham fortalt at han selv og jeg burde have en form for bonus for den enorme opgave vi havde påtaget os og fuldført til succes. Ja, hans intentioner var jo gode nok men jeg vil nu sætte spørgsmålstegn ved hans indsats gennem hele forløbet. Jeg selv har aldrig haft lyst til at ”sælge” mig selv på den måde. Nok derfor at pengekasen ikke altid har bugnet i min familie.

Nåh, enden på den historie blev at Vølund bevilgede ham og jeg en brændeovn med stålskorsten. Gert valgte som en selvfølge den største og dyreste. Gætter på at han allerede havde en køber til den. Jeg var meget mere beskedent, jeg valgte ikke den største model, men OK til vort behov i det nye hus. Ovn og skorsten blev leveret kort tid efter og stod så nytteløs indtil foråret hvor Birger havde lovet at montere skorstenen.

Jeg var så at sige alene om at tage det hele ned. Gert havde "så mange møder han skulle til". Det betød at jeg ikke kunne holde øje med det hele på én gang. Vaskemaskiner og alt det andet blev afhentet af 3x34 efterhånden som jeg fik det demonteret. Når jeg havde en maskine klar kørte jeg den ned til en af portene og så kunne vognmanden let tage dem op på vognen derfra. Det var der også nogle andre der fandt ud af. Mens jeg vendte ryggen til var der en der "lige" fik læsset en af de dyreste modeller på sin vogn. Da jeg opdagede det fik jeg endelig fat i en af vagtmændene, de var ikke lette at finde. De havde travlt med at jage en lastbil der frækt var kørt ind på udstillingen og hængt en af de dyreste lystbåde på en trailer, en kostede den nettet sum af 7,2 millioner. Om de nogensinde fandt den ved jeg ikke. Ja der er tyveknægte overalt i denne verden.

Jeg havde den glæde på udstillingen at lære meget mere om en kollega fra Herning, Erik Dahl, salgsschef for industriedler og en gammel erfaren kedelingeniør. Senere blev vi sammen et godt makkerpar på udstillingen i Nairobi, men mere om det senere. Han var samtidig en uvurderlig hjælp i forholdet mellem Kirsten og mig.

~

Der er lige et hul her som jeg syntes der mangler noget til. Jeg har helt overset Mads' s problem med sine øjne. Vi brugte masser af penge hvert år på nye og stærkere briller til ham. Jeg syntes han var dejlig charmerende med briller, men selvfølgelig var det et stort handicap med de hinkestene på næsetippen, de vejede jo godt til og uden dem var han hjælpeløs. Undtagen i vandet, Han blev en formidabel svømmer, desværre ødelagde han sin skulder så den måtte i puberten opereres ude på Gentofte.

I det nu opløste USSR havde man i flere år kunne operere i øjnene og nu var der en herhjemme der var begyndt på det samme med laserteknik. Han havde konsultation oppe i Frederikssund men hans klinik lå nede i det facionable Hellerup. Ham opsøgte vi og fik at vide at først når Mads nåede puberten kunne han opereres. Det kostede en herregård men var alle pengene værd.

Det underlige var at vi kunne få rimelig hjælp fra kommunen til brilleglas og stel, det kunne alle, uanset økonomisk stadi, men da jeg søgte om hjælp til operationen, var svaret et stort rungende nej. Begrundelsen: Den slags var ikke et hjælpemiddel til handicap, men en forbedring af livsstil. Da jeg pointerede over for kommunen at de jo ved at Mads blev opereret sparede en livslang hjælp til briller nu kunne de få en operation for under det halve. Næh nej, så dumme er vi ikke sagde kommunen, for så får vi ikke dækket tabet hos staten. De havde aldrig hørt om Ebberød Bank.

Men uanset briller eller ej, så er og bliver Mads en dejlig blid og hjælpsom dreng. Som jeg elsker over alt på jorden

1980 – 1985

Tueholmen 5

Huset var som sagt et Myresjö Hus fra midten af 1950, med en senere tilbygning fra 1969. Huset var oprindeligt ejet af ægtepar der nu var flyttet til Falster. De havde solgt det til en platurgle der hed Fisker. Som drev virksomhed fra ejendommen. Det var egentlig meget godt viste det sig senere at han havde fået denne servitut tinglyst. Det viste sig ret hurtigt at den der tilbygning der var lavet var lige som det i Hundige, det rene klamp. Med dårlig cement og isolering. Men ikke værre end at det var til at leve med. Når man kom ind i entreen og et lille gæstetoilet med karbad. Der var to værelser, som Mads fik og som vi så senere slog sammen til et stort. Morten fik det oprindelige soveværelse. Stuen var på grund af tilbygningen blevet til en rimelig stor vinkelstue på 512 kvm. med nogle de oprindelige store Myresjö vinduer mod øst og en dør ud til en gårdhave med en lille fiskedam.

Tilbygningen rummede et meget lille kammer og et lidt større rum til soveværelse begge med udsigt ud til poolen, men et dejligt stort badeværelse med brus og en højfjeldssol. Og så var der det der skulle blive til pejsestuen. Her var mørkt og dunkelt. Vinduerne vendte mod nord og et enkelt mod øst. Hvorfor man ikke havde lavet en udgang til baghave og pool er svært at forstå. Vi havde fra dag et en drøm om at hugge hul i muren som jo var mod syd og så få noget lys og luft, men – økonomien spændte ben for drømmene.

Vi faldt alle 4 hurtigt til og fik indrettet os. Selv Line nød det, tror ikke hun savnede sin mor, som jo var blevet noget dominerende på sine gamle dage. Der var sat lamelplader på væggene i vinkelstuen. Jeg købte nogle trælistor og så delte jeg væggen op så det lignede et gammelt herskabshus, den øverste del blev tapetseret med et spændende tapet der godt kunne ligne lædertapet og den nederste del malet hvid. Meget elegant, syntes vi selv.

Det viste sig inden vi nåede foråret, at vejens beboere havde en slags klub. Når der f.eks. kom nye beboere, som os, så lavede man en vejfest hos den der sidst havde haft et arrangement. Så blev man budt velkommen med god mad, noget godt at drikke og højt humør. Så vi følte os hjemme. Vores naboer i nummer 3, Bent og Else, havde vi for mange år siden mødt i Ajstrup, hvor de havde lejet et sommerhus af hans firma Plumrose. Deres søn Lars var jævnaldrende med Morten, så nu havde han nogen at lege med, ned i nummer 2 boede Per og Inge deres søn Lars, for nemhed skyld kaldet "Lille Lars" var også jævnaldrende. Overfor vores hus i nummer 6 boede Lars og Hanne de havde 2 døtre som begge gik på Realskolen. Så der var sådan set nok at lege med for drengene.

Da det blev varmt nok til at komme i haven var mit første projekt at få tømt og rensset poolen. Det blev en større opgave. Det viste sig at neden under den grønne algesuppe var det nærmest et kemikaliebad. Børnene på vejen havde moret sig med at tømme alle de flasker de kunne finde i redskabsskuret ud i bassinet, godt blandet med klor og saltsyre. Direkte livsfarligt at arbejde med. Jeg lånte en pumpe af Birger, men som alt hans materiel så var slangen så hullet som en si. Jeg prøvede at lappe med tape og andet, men det var umuligt, så jeg måtte ud på en maskinstation og leje en pumpe med tilbehør. Den var effektiv i løbet af en time var poolen tømt. Men som dugen så ud. Et tykt lag af kalk dækkede bund og sider. Et tykt slamlag skulle øses op i spande og så lempes op på kanten og så hældes i kloakken. Egentlig noget miljøsvineri af rang. Det skulle have været kørt til forbrænding på Nyborg Kemi. Der lå grene og kæppe og metalting. Alt muligt havde ungerne smidt i vandet.

Men efter ugers ihærdig arbejde så skinnede det hele (næsten) som nyt. Men pumpen sikke dog noget primitivt lort. Jeg måtte hurtigt finde på noget bedre og mere effektivt – men alting koster og så dengang. Til alt held så nabo Bent havde jo i kraft af sit job let adgang til alt muligt, så han havde "tilfældigvis" en brugt mejeripumpe med enorm kapacitet stående et eller andet sted, så den fandt han frem til, jeg fik den og fik den monteret.

Der var som sagt ret så meget sammenhold på vejen, de fleste var meget hjælpsomme, og vi holdt nogle gevaldige fester. Jeg orker ikke at remse alle beboernes navne op, nogle var sære, andre underlige, men vi har vel hver især noget at slæbe rundt på. Vi deltog aktivt i alle tiltag så ingen kunne beskyldes os for ikke at yde vort bidrag til festlighederne. Når der var rund fødselsdag, konfirmation eller andet så blev der altid indsamlet til gaver og blomster og den der havde anledningen indbød så vejen til en vejfest. Selv

dem der havde bygget vort hus kom helt fra Falster og deltog og vi var også der nede til en af deres mærkedage.

Sådan så der ud i 1981 – poolen er i gang. På den anden side terrassen der er et stort vildnis, men med nogle store Hibiscus i flere farver, bagved buskene en dejlighyggekrog som virkelig kom i brug efterhånden.

Mitzi hygger sig med Line, på det andet er der lige pludselig en hund jeg ikke husker. Se den store sparegris i vinduet. Jeg har den endnu. Nu er der bare ingen penge i.

~

Sommeren gik ikke blot med en masse aktiviteter, vi var som sædvanlig i både Glyngøre og i Ajstrup men på grund af den store succes med udstillingen i Bella Centret sker der følgende:

Den danske stat har besluttet sig til at deltage i en international energimesse, eller rettere alternativ energi og miljømesse i Nairobi i Kenya. Der er nogen der har sat en masse tiltag i gang bl.a. fået en af statens instanser til at lave tegninger til en dansk pavillon. Den skal nu udbydes til en masse producenter. Vølund bliver spurgt, og de bliver bedt om via Danida at sponsere en af deres vindmøller som så når udstillingen er slut skal pilles ned og genopstilles oppe ved en sø i Nordkenya der hedder Lake Turkana. Her har den norske pendant Nordrad noget aktivitet i gang med at bygge en fiskefabrik, man har fået sejlet, kørt, halet og hevet en norsk fiskekutter hele den lange vej fra Norge og op til denne sø, som ligger langt fra alting og kun kan nås via sandede hullede veje eller med små Zesna fly.

Som med alt andet bistandsarbejde så er det mange gange nogen kontor-skrankepaver der sidder og tager disse afgørelser. I dette tilfælde er forhistorien at der i søen lever en kæmpefisk som lokalbefolkningen har fanget via små kanoer i årtusinder. Nu syntes nogen i Nordrad at det ville være en god idé at lære befolkningen at fiske fra en kutter og så når fangsten går i gang så kan disse enorme fisk blive rensset og opskåret på en fabrik som de bygger. Men da det kniber med at få ført elkabler den lange og besværlige vej, ja så ville det jo være nærliggende at man satte en vindmølle op der kunne levere strømmen.

Alt sammen nogle geniale ideer – MEN! Der var ingen der havde undersøgt hvor mange fisk der var i søen, hvor lang tid det ville tage for disse enorme fisk at udvikle sig og blive kønsmodne o.s.v. Så da man efter nogle få måneder lige pludselig ikke kunne fange flere fisk gik det op for de kloge hoveder at der vist var noget der var kikset. Vindmøllen blev skam leveret på stedet, jeg var selv med der oppe, men da lortet ikke havde fungeret nede i Nairobi hvor der var en normal civilisation så skulle det jo gå rent galt oppe i ødemarken. Efter få måned blev møllen pillet ned. De tre propeller blev sendt tilbage til Nairobi og brugt som solskærme foran Energiministerens kontorvinduer, det store tunge stålrør blev tilbage og brugt til at sende vand fra søen ud til vanding af nogle marker og resten blev så fordelt til alt muligt. Ikke en lyd fra mig om Ingeniører og deres praktiske sans. Døm selv.

Nåh tilbage til udstillingen. Denne statsetat havde så kommet op med nogen økonomiske beregninger på havde det ville koste alt inklusive. Udgangspunktet var et cirkustelt spændt ud under søjlen til møllen og så inde under oversejlet rejse diverse stande. Da Vølund får stukket disse tal i hovedet må de sige desværre, beløbet var uden sponsorat noget der lignede små 2 millioner danske kroner alt inklusive. Så siger Eberhard, den dygtige personalechef: ”Stop lige et øjeblik, vi kan holde et møde og så tager jeg vores Hans Sønder med, så kan han vurdere hvad han skal have for det”. Der blev så indkaldt til møde inde i Energiministeriet. Der kom nu ikke så mange interessenter som man havde regnet med. Jeg får så udleveret tegninger og omkostningsberegninger og bliver bedt om at kigge på det, her og nu.

Må sige at jeg fik koldsved på panden. Men hvad fanden tænkte jeg, de kan da kun grine mig ud, så jeg lavede nogle hurtige beregninger på et stykke papir, skød det over til Eberhard – han kastede et blik på det, og blev temmelig bleg, siger så til mig: ”Mener du det”. ”ja siger jeg, jeg er ikke i tvivl. Eberhard beder så om at vi kan få nogle minutter udenfor ham og jeg. OG han spørger mig så endnu engang om det virkelig kan passe. Ja må jeg fortælle ham, at denne instans af statens skal jo overleve og indtjene penge, så de har beregnet sig en enorm avance. Jeg var nået frem til at jeg kunne lave det hele inkl. transport til og fra Nairobi for omkring 110.000 danske kroner, hvilket jo var langt under en tiendedel af det tidligere tal. Jeg tog forbehold for +/- 20.000 hver vej. Da jeg var færdig med alt, og havde betalt enhver sit, og

havde haft en masse ekstra udgifter som ingen havde taget højde for. Jeg havde betalt middage og frokoster ind imellem for nogle af delegaterne fra ministerierne. I alt havde jeg betalt lige godt 119.000. Flot resultat af en delvis uerfaren, syntes jeg selv. Eller også var det hele bare et spørgsmål om held.

Da vi kommer ind, fortæller Eberhard så forsamlingen om mit resultat, og de er noget mundlamme. Folkene fra (mener etaten hed DSS) bliver meget vrede og vil gå til ministeren, men hans sekretær og et par embedsmænd er jo med til mødet, så de fortæller dem stille og roligt, nu bliver det altså sådan, staten har ikke råd til at bekoste dyre drenge. Disse folk talte aldrig siden til mig. Når jeg kom til møder i ”klubben” foregik al samtale via bisiddere.

Jeg var ikke rigtig klar over om det var for stor bid jeg havde gæbt over, men har man sagt A må man også sige B. Så jeg fik overdraget tegninger og så måtte jeg i gang. Ufattelig mange løse ender skulle jeg få til at hænge sammen, bl.a. andet kontakten med de andre virksomheder og få deres ting leveret rettidigt. Alene det økonomiske voldte store problemer. Jeg måtte simpelthen bede om at bogholderiet oprettede – via Nationalbanken – en konto i en bank i Nairobi, hvor jeg kunne indsætte og hæve penge og få udleveret et checkhæfte når jeg engang ankom. Jeg skulle finde ud af at skabe kontakt med nogle lokale Contractors. Det blev Carl Bro’s lokale kontor der klarede det.

Udstillingen var berammet til at vare 6 uger, så det var længe at være væk. Mitzi var meget misfornøjet, men jeg måtte jo forklare hende at det var min karriere der stod på spil. Hun havde jo ændret sin radikalt og det havde heller ikke været omkostningsfrit. Der var mange weekend ophold rundt omkring. Hun kunne på den anden side godt se at det var en spændende opgave som kun få ville få tilbudt i deres liv. Så jeg kløede på opgaven. Brugte dage/uger/måneder på at få alt til at passe sammen. Det hele skulle løbe af stabelen fra den 5.-23. august 1981 og transporten som jeg valgte – heldigvis – at få fløjet ned ville tage 30 dage inkl. Fortoldning i Danmark og Kenya. Der var så mange uforudsete ting der kunne ske, så jeg var meget nervøs i den periode, ja faktisk lige til jeg var vel hjemme igen. Jeg skulle rejse med Sabena den 19. juni med mellemlandning i Brüssel og komme hjem 1. september. Flyet blev forsinket/aflyst flere gange, så først den 31. august lykkedes det mig at komme om bord. Nåh, mere om alt det senere, der er jo næsten et år til jeg skal af sted.

~

Jeg havde ud over denne store opgave de daglige gøremål på Vølund. Det var ikke ualmindeligt at jeg havde et sted mellem 40 og 60 opgaver i gang om dagen. Store og små, nogen der kun tog få timer og andre flere uger. Så jeg kedede mig ikke specielt meget. Jeg skulle i den periode også lave en stand over i Herning Hallerne, den gang hed denne messe HI-Messen, det var specielt for indkøbere fra industri og institutioner. Jeg var overe og kigge på lokaliteterne, kørte i min bil derover og var selvfølgelig ude på Danstoker og hilse på. Her får jeg at vide at Kirsten er syg og ligger på Hospitalet. Jeg skynder mig derover og møder hendes forældre omkring sengen. Det blev et glædeligt gensyn men samtidig med sorg at vi måtte se Kirsten, den normalt livsglade pige ligge der, hun var bestemt ikke rask, men lægerne havde sagt de havde alt under kontrol. Der var intet jeg kunne gøre, udover at trøste, især ikke da jeg ikke boede i nærheden. Da jeg endelig kom over for at lave udstillingen, var Kirsten kommet hjem, men flyttet sammen med sin gamle fyr fik jeg at vide. OK syntes jeg, hun fortjente en varm fyr, og det havde han lovet hende at ville ændre sig til. Jeg boede ude på et hotel i Tilst, og da jeg en morgen starter bilen ser jeg hende ovre på den anden side af gaden, inde i en have. Jeg prøver at få kontakt men hun lader som om hun ikke ser mig. Da jeg kommer tilbage til på arbejde og jeg vil tale med hende i telefonen, er det anden der svarer – sådan blev det, først da jeg kommer tilbage et år senere fra Kenya er jeg derovre igen og møder hende på kontoret. Hun hilser, kærligt men køligt, og det var det sidste jeg så og hørte til hende. Har siden, mange gange tænkt hvordan mit liv havde formet sig hvis jeg havde holdt fast i hende. De sidste næsten 20 år af mit ægteskab var jo ikke jordens lykkeligste.

~

Mitzi som 40 årig, fotograferet oppe i stuen i Glyngøre, stadig lige smuk, nej faktisk smukkere end nogensinde

Vi fik overstået det sædvanlige jule- og nytårs ræs og nu gik det stærkt med at gøre Nairobi standen klar. Jeg var adskillige gange oppe i Viborg og snakke med dem om møllen. Det var en ny ingeniør Kim Nauntofte (der en KIM igen!) som skulle med til Kenya og så en lokal elektriker fra Viborg der hed Erik, hans efternavn er glemt. De to havde i mange måneder gået og eksperimenteret med en ny type el-styring. De havde fra nogle internationale vejrstationer og det lokale center i Kenya modtaget utallige informationer om vind og vejrforhold ikke blot i Nairobi men også om vejret oppe ved søen Lake Turkana. Kim var nyudklækket ingeniør, og havde aldrig været ude i praktik, så hans erfaringer med omgang med håndværkere var små og få, ja faktisk meget mangelfulde. Samtidig havde han den fejl at han mente at når man var ingeniør så havde alle andre ret og pligt til at lytte. Det gav hver dag en masse problemer med smedene på fabrikken som ikke rigtig forstod hans tegninger og intentioner.

Bl.a. havde han lavet en tegning der viste hvordan man skulle samle en hvis del af møllen. Problemet var bare at da smedene fik tegningerne og gjorde de opmærksom på at man så ikke kunne komme til at samle de forskellige dele på normal vis, og slet ikke når møllen var rejst og der ingen kraner var i nærheden til at hejse montører op, men kun en nødtørftig uddannet lokal cykelsmed lang ude i bushen i Kenya. Hans eneste kommentar var, så konstruer noget værktøj der kan løse problemet. Det betød at man skulle lave en speciel topnøgle der var mere end 20 meter lang, som skulle ledopdeles og kantes ind og så håbe på at man ramte de enkelte hoveder på møtrikkerne og fik dem spændt i det rigtige moment. Klog fyr – ikke?

Nå enden på det blev, at lederen af fabrikken måtte slå i bordet så der blevet lavet noget der kunne bruges. Da alt var klart, skulle jeg en af de første dage i sommerferien op og godkende og deltage i pakningen så jeg kunne lave nøjagtige pakkelister til toldvæsenet. Det kombinerede jeg så med, at hele familien tog med og vi boede i Glyngøre og jeg kørte så frem og tilbage til Viborg hver dag. Så når jeg

havde ledige stunder kørte vi rundt og så på naturen. Tur til Vesterhavet og bade, op til Råbjerg Mile, og ind til Skagen og spise iskager og meget mere.

Ditte, Mads og Morten på Dittes værelse, drenge i haven og hygge i den nye patio, som Aksel havde bygget af "lånte" materialer

Og selvfølgelig skulle vi lige en tur ned til Ajstrup – ingen sommer uden den tur. Det var jo stadig med det gamle charmerende hus. Den næsten daglige tur ned til Norsminde Havn hvor vi altid skulle sidde og nyde de hjemmelavede fiskefrikadeller fra fiskehandleren sammen med en øl fra købmanden og drengene skulle have is. Den tur langs stranden sammen med Mitzi, drengene og Line var en sand lise for sjælen. Når jeg var der slappede jeg virkelig af. Indkøb af forskellige slags sild, brød fra den gode bager i enten Beder eller Salling og så hjem til Tante og spise frokost med en dejlig kold snaps – eller to, og så en lille lur i skyggen.

I flere år var drengene oppe og ride på en lille skole der lå i nærheden, vi kørte op og købte, eller plukkede selv, friske jordbær. Ned i engen og kæle med køerne og hestene, og så en tur om aftenen over i kiosken og spise dagens sidste is, og en lille snak med Tantes nabo Jensen.

Nairobi - Kenya

Jeg havde fået alt det fra Glostrup sendt op til Viborg så vi kunne pakke alt et sted, at det blev noget af en dobbelttransport var bare ærgerligt. Da alt var klart kom en kæmpe truck og læssede og så blev det kørt tilbage til lufthavnen i Kastrup og sendt med Sabena Til Nairobi.

Hjemme på trykkeriet skulle jeg jo have alt klart så de to der hjalp mig i dagligdagen kunne køre videre uden min hjælp i mindst 2 mdr. og det gik strålende hele perioden. Det var to dygtige folk Jørgen Jørgensen og Kirsten Jensen.

Endelig oprandt dagen vor jeg skulle af sted. Meget blandede følelser fyldte mig. Børnene ville ikke med i lufthavnen, de havde kysset farvel om morgenen og vi havde tudet lidt sammen. Mitzi kører mig til lufthavnen og går med ind. Og her ser jeg for første gang hvordan Kim virkelig var. En stud uden lige, han ignorerer Mitzi totalt, hvorimod Erik hilser overstrømmende på hende. Jeg tilgav aldrig Kim hans opførsel, men det skulle blive meget værre.

Selvfølgelig var der flere der ikke havde deres ting klar, heldigvis kun diverse plancher, men alligevel så mange at det kostede mig \$1.715,- at få det med som ekstrabagage. Alt det andet der manglede måtte de andre deltager så selv sørge for at få frem. Alle de ekstra plancher kostede mig en hulens masse besvær da jeg skulle ligge på knæ og klæbe alt det lort op, den dag jeg skulle montere væggene. Men det tænker sådan nogle mennesker jo ikke på. Slet ikke at sige tak, når den dag kommer hvor de bare kan læne sig tilbage og nyde det flotte resultat.

Vi når til Brüssel, og jeg skal helt enormt på toilettet, vel nok en nervøs mave, så jeg beder de to om at passe på min dokumentmappe som indeholder alle mine dokumenter, pas, alle de mange tusinder af danske kroner og dollar jeg har med til at betale de første regninger inden jeg får åbnet kontoen i mit navn i Nairobi.

Da jeg kommer tilbage står de to i en tilsyneladende dyb samtale ude midt på gulvet, travlt beskæftiget med at kigge på de tegninger som de har gjort 3 millioner gange før og ----- MIN TASKE ER VÆK!!!!

Jeg skråler jo op, Kim kigger dybt uforstående, faktisk lidt dumt på mig, og siger tørt: "Det kan jeg ikke forstå, vi har da stået her hele tiden". Jeg ryster undrende på hovedet og beder dem blive nøjagtig der

mens jeg henter politiet. Nu går det op for idioten at han har bevæget sig ud hvor det ikke er så nemt at komme i land, så han kryber til korset og siger stille og forsagt: ”Det skulle være en joke, den står deromme bag pillen”. Jeg kunne have slået ham ihjel. Skulle måske have gjort det, så havde verden været fri for typer som ham. Erik, han er en stakkel, han er jo leverandør og derfor fuldstændig afhængig af Kims luner så han turde ikke sige noget. Bange for at miste fremtidige ordrer vel sagtens. Men jeg kan se på ham at han ikke har det godt med det der er sket.

Langt om længe ankommer vi til Nairobi tidlig om morgenen og tjekker ind på Hotel Intercontinental som ligger meget tæt på stedet vi skal lave udstilling så der kan vi gå frem og tilbage. Alle de andre deltagere fra DK skal først ankomme når standen er næsten færdig. Vi har valgt at tage af sted i så god tid for at have snor for alle uforudsete begivenheder. Vi kan ikke nå så meget den første dag andet end gå over og besigtige stedet og tage kontakt med Carl Bros kontor og så ellers finde ud af hvordan alting fungerer i det land. Jeg har jo benyttet den lange tid inden afrejsen til at få lært noget mere engelsk samt Swahili inde på Berlits School på Strøget i København, så nu kan jeg begynde at praktisere mit Swahili. Det går rimeligt syntes jeg selv og jeg imponerer de to unge mennesker, som begge kunne have haft godt af at lære lidt engelsk. Kim kan lidt men Erik er fuldstændig afhængig af os andre, og så er han ydermere genert. At Kim ikke kan mere efter at have uddannet sig på Danmarks tekniske højskole undrer mig meget. Hvordan han har snøret sig uden om det problem ved sin ansættelse, til en stilling der er baseret på eksport til hele verden, er et godt spørgsmål.

Jeg fik taget en mængde billeder under mit ophold, men mange af dem er forsvundet efter de mange år, hvordan og hvorhen fatter jeg ikke men jeg vælger at vise nogle få her i det følgende, men inden må jeg vel lige fortælle at jeg var blevet fortalt at tegninger var sendt ned fra Viborg, alt støbearbejde til møllens fundament skulle være parat, planeringen af jorden var unødvendig, vi kunne bare begynde at stille op. God morgen min bare røv. Da vi gik over til Bros kontor fik vi tildelt en indfødt som kontaktperson. Han hed Peter og var et jern uden lige, havde vi ikke haft ham var det hele aldrig blevet til noget.

Peter, en ukuelig Kikuyu – han var guld værd for os under hele opholdet.

Man skal huske på at det var før mobil og internet. Det eneste man havde at kommunikere med var telefon og telex. Og så Peter, som rendte i fast rute til og fra kontoret, og utallige andre steder, altid ulasteligt klædt som her, altid smilende og hjælpsom, vi måtte jo over på kontoret som lå godt en km væk, når vi skulle i kontakt med Danmark og så skulle vi tage højde for tidsforskellen som var tre timer dengang. Så når diverse kontorer og ledere først mødte kl. 9 derhjemme var vi jo langt over middag før vi kunne få løst et evt. problem.

Der blev skaffet kontakt med dem de havde valgt som Contractors, et par indiske brødre der hed Sam & Chase Singh. Et par utroligt ihærdige gutter, som jeg faldt i hak med fra første sekund. Det bliver Chase som bliver vor daglige samarbejdspartner, eller Contractor som det hedder på de kanter. Sam bliver for det meste ude i deres virksomhed og tager sig af alle de andre kunder og opgaver, som de har mange af rundt om i Kenya og sågar hjemme i Indien. Chase og jeg bliver faktisk nære venner, og vi havde kontakt i lang tid efter at jeg kom hjem.

Så vi begiver os alle over på udstillingsarealet, som er kæmpe stort, det er en del af Kenyatta Center. Hvor der i forbindelse med Centeret er et højt tårn med en restaurant øverst oppe der drejer rundt. Jomo Kenyatta, har i mange år været en af mine helte. Han befriede Kenya fra Englændernes massive åg. Måtte tage meget skrappe midler i brug og startede blandt andet Mau- Mau bevægelsen. En ren terror bevægelse som slagtede til højre og venstre, men jeg er selv den dag i dag sikker på at det var nødvendigt. Da krigen var hørt op og Jomo kommet til magten indførte han demokrati som vi kender det. Der blev lavet love der gav de indfødte lige ret med englænderne som hidtil havde siddet på al ejendom sammen med inderne. Det bliver for langt at komme ind på her, men Kenyatta når ikke at leve så forfærdelig mange år, han bliver begravet i et mausoleum der ligger lige på den anden side af gaden mellem Hotel Intercontinental

og Centeret, så jeg passerede hans gravsted mange gange hver dag. Det var flot, ikke prangende, lavet med respekt for en helt.

Jeg fandt hurtigt ud af at englændernes popularitet ikke var særlig stor, og når man så og hørte dem, så forstod man hvorfor. Den gamle koloniherre, som taler komplet ned til alt der er sort eller farvet som det hedder i dag. Det var meget få som ikke indledte en sætning med ordet "Boy" og behandlede den enkelte indfødte som en "BOY". Nu mange år efter hvor jeg sidder her ude i Thailand, møder jeg, fra de samme typer af gamle englændere der er blevet her efter krigen, godt nok er her ikke så mange mere, de er jo enten meget gamle eller døde nu. Men dem der er, taler ned til thaierne på samme måde. Kalder dem godt nok ikke for "Boy" men holdningen er den samme. Fy for satan en mentalitet.

Da vi kommer over på pladsen er arealet indhegnet med et højt ståltrådsgitter hele vejen rundt. Den danske pavillon har fået tildelt den første stand lige inden for porten, hvor vagterne står, lige over for har svenskerne fået plads, og bag ved os, som nogen af de eneste der er begyndt på noget, den Italienske stat, som allerede har rejst en høj bygning i letmetal. På vort areal ligger der nogle sten og murbrokker, enkelte græstotter stikker op og råber på vand – ikke en skid mere er der. Ingen planering, intet fundament, ingen niveleveringsangivelser – INTET! Da jeg forsigtigt spørger hvorfor, ja så er det enkle svar: "Vi har jo ikke fået noget løfte om betaling!" "Og vi havde ikke det vi skulle bruge fra Danmark!"

Jeg må så "slå i bordet", ja det kunne jeg jo ikke da der ikke var noget bord, men der var ingen der var i tvivl om at jeg var vred. Så da jeg havde fortalt at jeg direkte herfra ville gå over og åbne for min konto i banken. Og når det var i orden, så ville de første rater falde. Sam & Chase krævede som alle andre firmaer i Kenya et rimeligt forskud. Chase fortalte så at han allerede samme dag ville gå i gang med diverse opgaver. Det var en noget flov gruppe fra Carl Bro der travede tilbage til kontoret.

Jeg skyndte mig ud i byen for at finde banken, Peter viste mig vejen og advarede mig samtidig om at man lige for tiden havde en hel del røverier fra folk der kom ud af banken. Han sagde jeg skulle holde øje med de indfødte som sad inde i banken og lod som om de var kunder, de sad der kun for at finde ofre. Nu var jeg så nogenlunde klar over at jeg ikke ville få penge udbetalt sådan lige med det samme, men jeg var taknemmelig for det gode råd. Banken stillede sig noget skeptisk overfor de introduktionspapirer jeg havde med og ville have en direkte samtale evt. via telex med Nationalbanken i Danmark før de åbnede en konto med bog og check. Og selvfølgelig fik de ingen forbindelse den dag, så jeg måtte derover igen dagen efter, ingen nyheder, dagen efter igen, intet, men endelig tredje gang var der bid. Jeg havde "lejet" en vagt, en kæmpe stor gut, vel nok på det nærmeste 2 meter og lige så bred hele vejen rundt, han havde en knippel hængende i et bælte, så jeg følte mig rimelig sikker. Jeg er sikker på at hvis han havde slået en elefant med den så var den død.

Men allerede i løbet af ugen havde Chase og hans folk fået planeret så nogenlunde, gravet ned og støbt sokkel med de indbyggede bolte som Kim havde haft med i sin kuffert. Så det var altså det de havde manglet til at kunne støbe. Det havde Kim ikke fortalt noget om. Idiot! Jeg kunne jo hurtigt se, på den grund kunne jeg ikke rejse nogen stand, der måtte et bedre underlag til. Så jeg spurgte Chase hvad han skulle have for at lave en træplatform hvorpå vi kunne rejse teltet. Godt nok skulle al den slag bygges af Cedertræ, ellers åd termitterne det, så det var ikke billigt, men jeg kunne hurtigt regne ud at jeg stadig kunne holde budgettet.

Jeg var lykkelig for at vi havde valgt at tage af sted i så god tid, nu kunne vi så samtidig slappe lidt af, også mentalt. Sam & Chase syntes vi skulle benytte weekenden til at tage på en kort safari i omegnen, hvor der lå en Zoo ude i nærheden af Kenya National Park. Så vi kørte derud og fik en kæmpeoplevelse. Det var der jeg fik mit øgenavn "Greybear". De havde en stor gråbjørn gående i et forfærdeligt elendigt bur. Den var kommet til Kenya med en omrejsende cirkus fra Europa, som så var gået fallit. Nu boede den

der på 10.ende år. De syntes jeg lignede den ret meget og var lige så hidsig og galsindet så jeg blev til: GREYBEAR!

Her har vi ham. Navne broderen Greybear

Egentlig var det meget sørgeligt alt sammen. Kenya havde store og alvorlige økonomiske problemer, så noget af det der blev sparet på var mad til dyrene. Man var begyndt at slagte en masse af dem og så sælge dem til restaurationer.

Her så jeg for første gang Chase i fri udfoldelse, han var ikke bange for noget som helst. Da vi kort tid efter kommer forbi en flok løver, hunner og hanner som ligger delvis sløvt

hen, der er kun et tyndt hegn lavet af hønsenet rundt om dem. Så vi var ikke meget for at komme for tæt på, men Chase går helt hen til hegnet, i det samme kommer en passer og smider nogle store ben og kødstykke rind til dem. Løverne er sultne så de rejser sig og vil kaste sig over maden. Chase udstøder nogle lyde dybt nede i maven, rusker i det spinkle hegn, og alle løver uanset køn, stopper op, lægger det kød de har nået tage og lusker bort med halen mellem benene. Sådan står de længe, Chase stirrer olmt på dem, og de gør intet, før Chase slår hænderne sammen og udstøder et brøl som er en voksen løve værdig, i samme sekund er de alle i fuld gang med at slås om kød og ben. Chase går langsom baglæns mens han stadig stirrer på dem.

Her fortæller Chase løverne hvad de har at gøre, den første hun er allerede på vej væk. Hannen efter at Chase havde fortalt at nu kunne han godt spise. Ja jeg skulle ikke nyde at komme i "klørerne" på ham her.

Kort tid efter da jeg spurgte ham hvorfor han var så modig, eller rettere dumdristig sagde han: "En Singh bliver opdraget til ikke at frygte noget som helst, undtagen sin far, og ham er jeg virkelig bange for. Jeg opdrager mine egne børn på samme måde".

Lidt henne af smøgen ligger der en kæmpe grav med en enlig Chimpanse i. Der er et flot hus og her residerer Frederik. Han er fra samme cirkus som Greybear og har udviklet sig til alles kæledægge.

Frederik en storrygende gadedreng som ville have kunnet begå sig i en hvilken som helst gadebande.

Han er storryger og vil kun ryge udenlandsk tobak. Han vil ikke have en enkelt, næh nej det skal være en ny uåbnet pakke, samtidig gør han så med fagter folk opmærksom på at han behøver ild. Jeg er jo spændt på hvordan han vil reagere på en pakke Rød Prince. Da han fanger pakken, åbner han den med professionelle bevægelser ved at rive det ene hjørne af så han kan banke en ud. Jeg har ingen

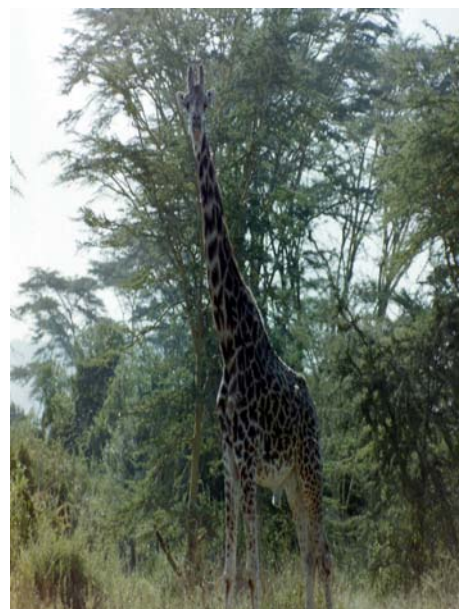
tændstikker, han glorierte på mig som om jeg er åndsvag, tager et par skridt hen til sin hytte og langede hånden ind og tager en æske tændstikker ned fra en hylde lige inden for døren, her lægger han så cigaretpakken. Stryger en tændstik, tager et dybt, dybt sug, og så hoster og harker han som en inkarneret storryger bør gøre. Men det er nu på grund af styrken i Prince. Han tager cigaretten ud af munden og glorierte på den, glorierte op på mig som om han vil sige: "Sådan noget pis skal du ikke lave med mig", smider cigaretten på jorden og hopper og tramper på den alt mens hans hyl og skælder ud, så går han ind i hytten henter min pakke cigaretter og kyler den tilbage i hovedet på mig, vender fornærmet ryggen til mig og går ind i sin hytte. Sikke en oplevelse!

Der var masser andet at se på, men vi skulle jo også ud på selve savannen, eller bushen som man kalder det. National Parken rummede faktisk de fleste af de dyr man kunne støde på rundt om i Afrika, så det var med stor spænding vi kørte ind i parken.

Mit allerførste møde med vilde afrikanske elefanter, som er så fuldstændig anderledes end de asiatiske jeg skulle komme til at kende på meget nært hold her i Thailand.

Det afrikanske kontinent er simpelthen storslået. En natur der tager vejret fra en og et dyreliv som er helt, helt anderledes. Himlen over landet er uendelig, enten blå som havet og man kan se milevidt. Skyformationen er vilde og voldsomme. Nætterne er en vrimmel af stjerner mod den dybsorte nat. Solen når den står op eller går ned, er det som om du står midt i den. Gloende rød og brændende, vi befinder os jo næsten lige på Ækvator, kun få hundrede kilometer mod nord ligger den oppe næsten midt på Mount Kenya skærer den, og der en sten indgraveret, så man kan stå med et ben på hver side af stregen.

Men her omkring Nairobi er det helt anderledes. Byen og omegnen ligger på et platou i en højde af 1.795 meter over havet, så klimaet er noget køligere end de andre dele af landet. Der var på det tidspunkt omkring 2.5 mill. indbyggere Nairobi og opland, men ingen kender det rigtige tal, da man umuligt kan tælle alle dem der bor ude i slumbyerne, så det virkede ret så befolket inde i selve byen, men

herude i bushen med kilometer til nærmeste hus er der øde, kun dyr og atter dyr.

Det blev en meget spændende dag for en førstegangsbesøgende, men heldigvis blev der tid til mange flere Safarier rundt om i landet. Udstillingen havde lukket i nogle af weekenderne, ellers havde de mange uger også været alt for lange.

Det var en noget træt gruppe der kom tilbage til hotellet den eftermiddag sent, så der var lige tid til et hurtigt måltid en drinks eller to i baren og så op i seng. Men inden nåede jeg da lige at opfange at der i baren var adskillige skønheder der sendte smægtende øjekast til den lyse nordboer. Det tydede på at opholdet kunne blive spændende på andre måder end ren forretning. Friske og udhvilede stod vi så næste dag på pladsen parat til nye udfordringer.

Da vi ankom, blev vi mødt af en glad og smilende dansker, som jeg desværre helt og aldeles har glemt navnet på. Men tror nok det var John et eller andet. Han var direktør for et dansk firma som havde kontor i Nairobi, han havde haft sin kone og lille søn med derned, men de var nu taget hjem. Senere blev jeg så betroet at de i skilsmisseforhandlinger og han nu var ved at afvikle sit job for at tage hjem og prøve at rede trådene ud. Men kunne ikke et sekund mærke på ham at han tumlede med ret så store problemer. Vi fik os så, da vi lærte hinanden bedre at kende nogle fortrolige samtaler om netop det problem som jeg jo selv lige havde haft på tæt hold.

lå

Han blev med sin enorme erfaring om befolkning og mentalitet hos landets ledere en enorm videnbank som var guld værd for os da vi senere åbnede og fik kontakt med de respektive ministre.

Min gode ven fra Herning, Erik Dahl var ankommet om fredagen, så han var med på den omtalte safari, han bliver en fantastisk hjælp, især i forbindelse med at rede trådene ud med alt det lort Kim og Erik får lavet, efter at møllen er rejst. Der er lavet en stor del færdigt mens vi har været på safari, så nu kan Kim og Erik begynde at dreje gevind på de bolte de havde med. Hvorfor det ikke var gjort hjemme kunne vi ikke få at vide, men de lå på deres knæ i bagende sol og drejede gevind det meste af den følgende dag.

Først når de var færdige kunne vi begynde at lave fundament til gulvet. Mens de lå og rodede med det kørte jeg med Chase ud i lufthavnen får at få frigivet godset som var ankommet og godkendt. Jeg fik underskrevet alle papirer uden problemer, betalt en lille erkendtlighed til overtoldkontrolløren, de almindelig dødelige måtte ikke modtage bestikkelse, kun chefen, men sådan er der jo så meget i denne verden. Jeg kunne så samme dag nå i banken og få hævet lidt flere penge sammen med min livvagt. Vi var et spøjst par når vi kom gående. Denne kæmpe og så lille mig på bare 176 (jo så høj var jeg engang). Men jeg gik med rank ryg, følte mig uhyggelig sikker på at ingen turde angribe.

Peter hvisker til mig i løbet af dagen at han gerne vil invitere mig hjem, men de bor meget fattigt ude i en af slumlandsbyerne der omkranser Nairobi. Dem er der på den tid omkring 50 stk. af. Jeg siger at det er da ikke noget at skamme sig over, så det vil jeg gerne, men hvordan kommer jeg derud. Han fortæller så at det er livsfarligt for en hvid at begive sig derud på egen hånd, så han har allieret sig med en ven der har bil og de vil så hente mig på vej hjem fra arbejde. Jeg skal beholde mit arbejdstøj på for der er meget snavset siger han. Jeg bliver hentet og kørt måske 20 km uden for byen. Den lange vej går/cykler han og tusindvis af andre indfødte hver dag ud og hjem. Der går en bus men den er mere end overfyldt altid. Så han er oppe hver morgen kl. 04 og er så på kontoret til klokken 18 og så samme tur hjem. Med sin noble habit som han har i en plastikpose, dag ud og dag ind, når han ankommer til kontoret skal han lige skifte fra sit hverdagstøj som er et par gamle lasede bukser og en T-shirt, der godt nok har set bedre tider, men altid er pinlig renvasket.

Vi ankommer til noget jeg kun har set på film, og der har de jo ikke lugtene med. Der skulle stærke lunger til at klare denne blanding af forfald, skrald af alle mulige arter, røg fra tusindvis af bål, mados fra de særeste retter, sikke en blanding. Alle huse, nej det er ikke huse, det er SLUM, alt er bygget af hvad man nu har kunnet finde, papstykker, blikstykker, plastic af alle mulige arter og slags og farver, udbankede olietønder og meget meget mere. Inde i en af dem bor Peter med sin kone og sin lille søn. Jeg

har af gode grunde ikke taget fotoapparatet med, det ville være for fristende havde Peter fortalt. Hun har på nogle gamle frugtkasser anrettet forskelligt, frugt, fisk, kød og den uundgæelige varme øl, isterninger er jo noget kun de hvide kan skaffe. Øllet er Matê. En hjemmebrygget øl der sparker røv må jeg sige. Jeg skulle hurtigt finde ud af at man kun skulle drikke nogle få slurke hvis man ønskede at holde sig sober. Sener lærte jeg at drikke som en ”indfødt”. Det er, tror jeg, brygget af hyænepis/kamelblod/slangegift/og så rimelig meget sukker, lagret og gæret, så der skulle et godt helbred til. Skulle de have købt øl i flasker og is, skulle det have været båret 20 km i smeltende hede og have kostet dem en månedsløn. Der er nogle få spredte brædder som gulv som vi så sidder på. Vi har det umådeligt hyggeligt, de er to unge dejligt positive mennesker, ikke meget håb om et lykkeligere liv end det de har nu, men Peter tjener rimeligt i forhold til så mange andre. Godt nok er han Kikuyu og dermed ugle set i forhold til den nuværende regering som er fra en anden stamme, og disse to stammer har altid bekriget hinanden. Mens vi spiser dukker der naboer op som jeg bliver præsenteret for. Lige som jeg er blevet hilst velkommen og kort præsenteret da jeg gik med Peter gennem disse faldefærdige smøger da vi ankom. Da vi skal bryde op, er der en kæmpeflok der følger mig, det forgår på god afrikansk vis, som man har set det i utallige Tarzan film. Der er en der synger for, så følger alle andre med i et slags omkvæd, og så forfra. Jeg følte mig lidt lige som Dr. Livingstone. Fandens også at man ikke kunne fotografere, og så med lyd. Jeg tror ikke der på daværende tidspunkt var andre hvide i hele Kenya der havde haft en lignende varm oplevelse.

Men indrømmet, jeg glædede mig til at komme hjem under bruseren. Det foregik på den måde at jeg beholdt alt tøjet på, så blev det vasket samtidig. Næste morgen var det lidt svært at komme ud af sengen men det gik. Jeg lovede mig selv at jeg ville være forsigtig med det hjemmebryggede stads fremover. Da jeg kom hen til standen efter et hurtigt morgenmåltid ankom der samtidig 2 kæmpe trucks ude fra lufthavnen med alle kasserne. Vi havde hjemme fra indkøbt en hulens masse sprut og diverse vand, småkager, snacks og meget andet til eget brug og til gæster. Nu stod den på Gammel Dansk som noget af det første. De indfødte gloede jo noget på disse drikkende vikinger, især da vi skar nogle grufulde ansigter, de troede vel det var ildvand. En var endog meget nysgerrig og kom hen og spurgte på Swahili om hvad det var for noget. Lidt af en uhyggelig gut, med kun et øje og et kæmpear ned over kinden. Han var sku modig han tog imod det lille glas jeg rakte ham og drak som han havde set vi andre gjorde, hovedet tilbage og ned i halsen. Jeg tror det var den flotteste negerkrigsdans der nogen sinde er blevet danset i Afrika. Han sprang og hoppede, snappede efter luft og for så hen i en krog og brækkede sig. Aldrig mere Gammel dansk til de gutter.

Vi fik tømt bilerne og kunne nu begynde at bygge op. Men først skulle masten rejses og selve motorens fundament monteres inden møllen blev hejst op. Så vi kunne begynde på gulvet. Chase måtte ud og skaffe nogle stiger, dem bandt han sammen og så kravlede han op og tog imod mølle med vinger som blev hejst op af en kranbil han havde skaffet. Livstruende at se på, men han havde ikke andre løsninger. Jeg tror ikke at hverken Viborg eller Carl Bro havde fortalt ham noget om hvad det var han skulle have med at gøre. Havde han vist det havde han forlangt meget mere i salær, og han havde haft alle de hjælpemidler parat han nu manglede. Da han havde skruet delene sammen kom han ned, fjernede stigen og så satte han sig i en slags sele så han kunne bruge beger arme når han kom op igen, der skulle jo monteres ledninger. Kim og Erik skule ikke nyde noget af det job, så de bredt tegningerne ud på jorden og så fik Chase et lynkursus i møllemotorsammenkoblinger. Det kunne man sku kalde primitiv indføring i emnet.

Det blev mørkt før Chase kom ned igen han kunne ikke se en skid deroppe, og før han fik fremskaffet nødbelysning ville det være sent nat. Så alt blev udsat til næste morgen. Kranen sendt hjem med besked om at komme klokken 07.00 næste morgen. Den ankom før tiden, Chase var der sammen med mig, der var ansvarlig for det hele og Erik og John var der. Men dem der vidste noget om møllen udeblev. Der måtte jeg sige stop, lynende arrigt styrtede jeg tilbage til hotellet, de to hundehoveder var i gang med deres morgensvømmetur i poolen. ”Jamen de skulle da lige have deres bad og så

deres morgenmad”. ”I skal” skreg jeg, ”I skal have røvfuld hvis I ikke kommer op nu får noget tøj på og er på standen inden for 20 minutter”. De ankom så efter 35 minutter stadig gumlende på noget brød og frugt. De var ikke engang flove.

Chase måtte så bede om endnu engang at få forklaret hvad der skulle forbindes og hvordan. Så han hejses op og efter godt en time var han nede igen. Nu kunne de to eksperter så begynde at montere ledningerne til det styringspanel de havde skruet på søjlen. Det tog dem det meste af dagen, de snakkede, de diskuterede og de tjekkede tegninger. Erik og jeg forstod ikke en skid, Vi var blevet fortalt at alt var blevet opstillet og gennemprøvet på fabrikken derhjemme – op til flere gange – og det virkede. Så man skulle jo tro at de kunne lave denne opgave med bind for øjnene.

Men med eller uden bind så virkede lortet ikke da de endelig kunne slutte til meget sent på dagen. Uanset hvad de gjorde så hjalp det ikke, møllen stod bomstille. Chase blev så bedt om langsomt at fortælle de to herrer hvad han havde gjort og hvad han ikke havde. Erik og jeg måtte jo pænt blive der som translatører. Vi var begge så dødrætte af alt det vrøvl, så vi var parat til at ringe hjem og bede os fritaget for jobbet. Men vi tog lige en slapper henne på nogle kasser med et par øl og noget Gammel Dansk, så var vi klar igen, men vi var enige om det var den sidste chance de fik.

De to universalgenier ville hjem på hotellet og bruge aftenen på at finde ud af hvad der var galt. Det viste sig at de havde siddet næsten hele natten. Vi andre gik på hotellets bar og natklub, vi kom i nærkontakt med skønhederne og det var ikke så ringe en erstatning for alle strabadserne. Sikke nogle damer og sikke de kunne danse, lige guf for os. Til morgenbordet næste morgen er Erik og jeg i en lidt løftet stemning og egentlig skide ligeglade med hvad de nu en har fundet ud af. Det kan vist ikke blive værre. Men det kunne det.

I deres visdom har de fundet ud af at der kan være sket to ting. Enten er koblingsboksen blevet ombyttet ved en fejltagelse i Viborg. Den greb jeg med det samme. ”Jamen for satan da Kim, vi var der jo begge to, det var dig og mig der pakkede, hvordan fanden kan vi have taget den forkerte når der kun var en?” UPHS!!! Sukkerdrengen gylpede, det havde han sku glemt da han udtænkte den forklaring natten før. ”Nåh men så var der kun den forklaring at den var blevet skadet under transporten. Den åd jeg heller ikke da det var en af de ting der var blevet pakket i vat og bomuld. Så om igen. Ja de havde jo et problem som kun kunne løses på 2 måder, de kunne få sendt en ny boks ned fra Viborg, men hvor lang tid det ville tage kunne man jo ikke sige, og nu havde vi kun 14 dage til at færdiggøre i. Den anden mulighed var at vi fik tilført et større antal Kwh til standen. Det betød at der skulle tilkaldes forstærkning fra byens elektricitetsværk og så formedels en ukendt sum købe lednings og gravearbejde og forbrug af strøm. Meningen med møllen havde jo været, at vi selv skulle producere el, så vi kunne have køleskabe, kedelpumper, lys o.m.m. kørende i udstillingsperioden. Sådan skulle det så ikke være. Vi fik fat i selskabet de kom allerede samme dag og satte en ledning op ovre ved Italienernes pavillon, de trak et kabel der vel var mindst 5 cm tykt og så blev det tilsluttet.

Det skulle så have løst alle problemer, men nu kom de i tanke om at der jo skulle omstilles oppe i møllehuset, ellers virkede ingen af delene og man risikerede at møllen løb løbsk. Endnu engang blev kranen tilkaldt, Chase fik endnu en briefing i hvad han nu skulle gøre der oppe i højden. Det var blevet aften, det var blevet sent, alle var dødrætte, men vi var nødt til at prøve at få det færdigt så Chase havde skaffet nødbelysning. Og blev så hejst op, afmonterede diverse plader som så skulle hejses ned før han kunne arbejde, alt tog en helvedes tid. Der sad han så 20 meter oppe i en vidunderlig stjerneklar afrikansk nat (som man lige kan skimte på billedet) og prøvede så at flikke sammen hvad de to idioter havde ødelagt. Endelig lidt over midnat kommer han ned, kan dårligt stå på benene af at sidde overskrævs på møllen i så mange timer. Han siger de kan slutte strømmen. Det gør de og lortet kører. Vi måtte jo, selv

om vi så trætte gylpe et hurra og til lykke op. Men især Chase var dagens mand. Vi fik hurtigt pakket sammen så vi kunne komme hjem i seng. Uden aftensmad.

Se nu skulle alt jo have været fryd og gammen. Næste morgen er vi som sædvanlig på standen og fortsætter med at de afprøver møllen igen og igen, starter og stopper. Men så næsten på slaget tolv sker der det som jeg har frygtet hele tiden. Dagligt, næsten på klokkeslæt kommer der en vind strygende ude fra det hedder Rift Valley, det er nærmest sådan en lille tornado, den har så at sige samme retning hver dag og den medfører en vidunderligt farvet rød sky af god Kenyansk sand ude fra ørkenområdet. Så da den passere som vanlig, men denne dag med direkte kurs hen over møllen. Der går nogle splitsekunder så siger det knas og bang og så stilhed, der begynder at lugte svedent inde fra kontrolboksen, så de to guttermænd får pludselig travlt med at få lukket ned for strømmen. Til alt held virker den automatiske vindbremse da tornadoen rammer.

En ny gang kran, en ny omgang ophejsning for Chase som kommer ned deroppe fra i løbet af nogle få minutter han har kunnet nøjes med at løsne kontroldækslet og ser så at hele lejehuset er tæt pakket med rødt sand, han kan ikke rokke vingerne en tøddel. Så det var den reklame. Der sker det at en journalist fra Danmark får opsnuset nyheden allerede samme dag og det kommer i de lokale aviser. Stor opstandelse i andedammen, både den der omgiver os men så sandelig også hjemme. Erik Dahl og jeg har været så forudseende dagligt at holde specielt Eberhard orienteret om udviklingen så den stå til øretæver når de herrer kommer hjem, håber vi.

Det er blevet en lang, alt for lang historie om denne mølle.

Jeg har overvejet om jeg i det hele taget skulle have det med, men mener at det jo er en væsentlig del af mit liv.

Det er det af to årsager. For det første var den mølle årsagen til at jeg i det hele taget skulle til Kenya og lave den udstilling og at det ville betyde en hel del for min fremtidige karriere. For det andet så er denne historie aldrig blevet fortalt før. I hvert fald ikke den fulde sandhed. Den journalist der først fandt frem til historien blev jo sablet ned derhjemme i Danmark. Andre der fulgte op blev behandlet på samme måde. Og jeg vil gerne have rensset min samvittighed.

Min teori er at den danske regering, specielt energiminister Poul Nielsson, der jo skulle komme til Kenya få dage efter, ville tabe gevaldigt ansigt ikke blot over for den Kenyanske regering, og den danske offentlighed, men for hele verden som helhed og det betød jo at de danske Vindmølleindustrier ville tabe kampen om markederne.

Men værst af alt tror jeg at hovedårsagen var at den der havde taget beslutningen i Vølund A/S om at vi skulle sponsorere denne mølle, havde tørret sagen af på Personalechef Flemming Eberhard, som så igen havde bedt mig overtage. Beslutningstagerne har så fundet ud af det blev en dyr oplevelse for Vølund og man har så bedt Vølund Vindmølle om at lave en forenklet, billig udgave som man så kunne forære væk, måske oven i købet en prototype som slet ikke var afprøvet. Jeg ved det ikke, men der var en masse der ikke blev fortalt os der var midt i problemerne. Kim Nauntofte var bare en ung, umoden nar, der troede han var verdensmester.

At man så er så dum at man kører løbet helt ud, efter at møllen er sat op i Nairobi og er komplet kaput, så sender man den som aftalt til Lake Turkana og sender senere Kim endnu engang til Kenya og til Turkana for at prøve deroppe hvor forholdene er endnu mere primitive at få møllen til at virke og endnu engang må opgive.

Det er politik af værste skuffe!

Jeg havde jo måtte bede om at alle disse ekstraudgifter blev holdt uden for mit budget og det havde man besluttet at gøre, men ville diskutere det nærmere når jeg kom hjem med alle bilag. Der var således ikke behov for at Kim og elektriker Erik blev i Nairobi, de ville dog godt have weekenden med så de kunne komme på endnu en safari. Det gav jeg så lov til mod at vi alle tog på safari. Erik og jeg er glade for at vi løbende har orienteret Danmark om alle problemerne og ikke lagt skjul på noget. Vi er helt

overbeviste om at når Kim og Erik kommer hjem så vil historien blive fortalt på en hel anden måde. Vi kunne nu endelig færdiggøre gulvet og andet.

~

Chase ville køre for os, vi skulle først til Lake Naivasha og derfra til Amboselli Reservatet. Men inden (det var om tirsdagen) ville han og Sam godt invitere på en rigtig indisk middag/frokost og det lød jo godt, vi fik at vide hvor vi skulle køre hen og det viser sig at være en yderst lækker restaurant, beliggende i den del af Nairobi hvor vi aldrig havde været før. Vi bliver bænket omkring et kæmpe rundt bord med en drejeskive i midten. Kim får kantet sig ned på min højre side hvor jeg egentlig gerne ville have haft Sam: Nu bliver Chase så min bordherre på venstre side og Sam sætter sig ved siden af sin bror. Der bliver serveret det ene lækkeri efter den anden. Ingen af os undtagen John har prøvet indisk før, så det er noget af en oplevelse for alle. Vi taler om alt muligt og Chase og Sam er i fuld gang med at fortælle om alle de spændende projekter de har været med til rundt om i verden. De har en mappe med meget spændende billeder der fortæller at de har arbejdet såvel under som over havoverfladen, i meget ekstreme temperaturer i Egypten ja hele Nordafrika og mange arabiske lande. Alt forgår jo på engelsk så de to hoveder fatter ikke en skid af hvad der bliver talt om, men pladrer indbyrdes løs om deres mølle problem.

Mens jeg så sidder i samtale med Chase prikker Kim mig på min højre skulder, bryder ind og siger: ”Tag lige og smag det her, det er umådeligt lækkert” Han rækker en lille skål hvor der ligger nogle få men ubestemmelige klumper der ligner noget med nødder, eller små kager. Jeg tager en og putter i munden og tygger, inden jeg når at reagere, griner han og Erik som sindssyge og jeg når lige at mærke at min mund er i flammer, mit svælg brænder, jeg kan ikke spytte det ud, da det er så små stykker at de bare smuldrer. Tjeneren kommer styrtende med vand og søde frugter, men i ren panik lytter jeg ikke, men griber min kolde øl og skyller den ned, snupper Kims og Chases øl og skyller dem ned også. Det værste jeg kunne gøre, men hvad vidste jeg. Min mund og svælg er en stor brandvabel, få sekunder senere begynder mit luftrør og mave-tarm system at brænde ulideligt. Kim og Erik er stadig i latterkramper og syntes de har lavet årtiers bedste joke. Chase og alle de andre er rasende og de bliver overdænget med skældsord. De bryder flove af midt i latteren og får fnyset et meget lille undskyld.

Resten af middagen var overstået for mit og de andres vedkommende, det var ellers meningen vi skulle have sidder der i timevis på god indisk vis og spist og talt. Jeg led meget ubehageligt i de kommende dage, ja faktisk kunne jeg mærke det i flere måneder, kunne intet spise og måtte leve af kolde drikke og søde frugter og kager. Jeg måtte holde sengen i to dage og blev så holdt informeret om udviklingen når Erik kom hjem fra standen kl. 17.00.

Det viser sig at tjeneren, af bare venlighed, har overrakt Kim og Erik denne lille skål med en advarsel om at det er verdens stærkeste Chili, som kun indere kan spise, da de er vænnet til det. De er blevet advaret om kun at knuse et bær ad gangen og så kun tage et lille bitte korn og mikse det med noget andet, helst søde ting. Men de skulle altså lige lave den joke med mig. Jeg kunne godt have en mistanke om at det var en slags hævn for de utallige nederlag, men egentlig tror jeg de begge var for ubegavede til at udtænke hævntanker, det var bare ungdommelig tankeløshed.

Nåh, efter et par dage vovede jeg mig ud i verden igen, men der var meget kold luft parrene imellem. Standen var ved at tage form, Erik havde lavet et godt arbejde mens jeg lå i sengen, så vi beslutter os for, da jeg føler mig lidt bedre tage på denne safari ned til Lake Naivasha og Amboselli.

Chase kører som sædvanlig, han er glad for at hjælpe og vil ikke have nogen betaling. Det er en køretur i løbet af dagen på omkring 300 km.

Det bliver endnu en kæmpe oplevelse, her er der et meget rigt fugleliv. Der ligger en ø midt i søen som er et gammelt krater fra en udslukt vulkan. Jeg ar stadig to små stykker rød lava som jeg samlede op der. Det lykkedes mig på denne tur at tage frygtelig hævn på Kim. Jeg går lidt foran de andre sammen med

Chase og en indfødt Ranger vi har med. Pludselig peger Rangeren op i en nedhængende gran og peger på en sort Mamba som er på vej til en anden gren. Den hænger faktisk så langt ned e at hvis han ikke havde set den så have vi basket hovedet ind i den. Nu stopper vi op. Vi skal have nogle billeder, jeg går lidt tilbage til de andre. Ja, I tror det er løgn men Kim og Elektrikeren snakker stadig vindmølleproblemer, så de har indtil nu ikke fået en skid ud af safarien. Nu går jeg hen til dem, tysser på dem og peger fremad og op. Kim bliver fyr og flamme og får famlet sit dyre kamera op og gjort klar. Jeg går om bag ham mens han ivrigt fotograferer, samler en lille lodden gren op fra jorden, lader den forsigtig stryge fra læggen og op mod hans røv. Han skrider/hyler/danser og hopper i vild panik, kameraet ryger i jorden, dog uden

Uanset hvor man skal hen fra Nairobi, så skal man køre en kæmpe omvej for at komme ned og igennem Rift Valley og så videre derfra. Uendelige veje. Badende flodhest med unge, uendelig himmel med gamle vulkaner i baggrunden. Så smukt at det tager vejret fra en.

Elektriker Erik. Erik Dahl som blev en fantastisk ven. John, en rigtig guttermand, bærende på så mange sorger lige den gang. Håber han er blevet lykkelig. Og så..

Chase blev en fantastisk oplevelse i mit liv. Vil aldrig glemme hans menneskelige varme.

at gå i stykker, det er jo græs vi står på. De andre har spændt fulgt med i mit forehavende og sendt bejaende nik og øjekast. Nu er det os der griner, men denne gang hævnstørtigt. Kim er helt til grin og bryder nærmest ud i gråd og vil hjem. Vi skal sku ikke hjem, vi er på safari, hvis du skal hjem så find selv vej, der er langt til Nairobi på gåben fortæller vi ham.

Efter en dejlig sejltur på søen kommer vi til en skøn lodge og vil gerne have lidt frokost, men først og fremmest noget godt, koldt øl. Da vi kommer ind møder der os et mærkeligt syn. En stor dansk gruppe er placeret rundt om et bord med en masse tomme flasker, de er i et lidt animeret humør. Det er et dansk film hold med en masse kendte danske skuespillere, her sidder Ole Ernst, Peter Steen og hvad de nu alle sammen hedder alle sammen, deres instruktør er den kendte danske Tørk Haxthausen, som både har forfattet og nu også instrueret fortællingen. De er i gang med at skyde de sidste optagelser til en serie i tre dele, der skal vises 1982 i TV i Danmark og som skal hedde "Udviklinger". Det er fortællingen om en flok delvis idealister der bliver udsendt af Danida til at bygge et projekt op langt uden for Nairobi og alle de forviklinger det giver med de indfødte og den medbragte familie. Jeg så den da jeg kom hjem og kunne jo genkende mange af de ting jeg lærte under mit ophold.

Vi får nogle hygge øl sammen, og de fortæller lidt om deres job og vi om vores. De er hyggelige at være sammen med, især Ghita Nørby er en livlig dame, især sammen med Birgitte Sadolin, de kan virkelig få folk til at more sig. De er meget interesseret i vores projekt, vel nok fordi det jo er det de er nede for at lave en historie om, altså udviklingen af verden og især Afrika. Men Ole Ernst bryder jeg mig ikke om. Han har ellers været en af mine helte på teater og lærred, men her er han en lort, han har som en af de eneste sin hustru med, så vidt jeg husker den første han var gift med. En dejlig sød, naturlig pige, med varme smil og et dejligt lune. Men Ole Ernst er i dårligt lune, han sabler hende ned ustandselig. Håner hende og nedgør hende så det bliver pinligt. De andre er åbenbart vant til mosten så de ignorerer det. Vi fra vores gruppe sender hinanden øjenkast og bliver enige om at bryde op og finde et andet sted at spise. Vi inviterer dem til at besøge os i Nairobi hvis deres vej falder forbi og det lover de, men de kommer aldrig. Siden den dag har Ole Ernst stået for mig som noget af en røv.

Vi skal jo videre ned til Amboselli Park. Det bliver en lang og anstrengende tur. Med en masse oplevelse ude blandt dyrene. Chase brillerer og chokerer os alle endnu engang. Denne store flotte han finder vi ude midt på savannen, hans flok står bag ved bilen i skygge af nogle buske og træer, han står ensom og majestætisk og Chase kører bilen direkte imod ham, stopper 20-25 meter fra ham og slukker motoren, han beder os forholde os helt rolige. Vi er meget nervøse, er helt klar over at hvis den tamp bliver virkelig vred så vil

han kaste rundt med bilen og os til det kun er en krøllet blikbunke, så vi beder, nej tigger om han ikke godt vil køre videre. Han lytter overhovedet ikke, nærmest som om han er i drømmeland. Chase åbner så døren meget stille og meget forsigtigt, stiller sig foran bilen, med blikket stift rettet mod det enorme dyr. Langsomt begynder han at gå frem mod hannen., og langsomt hæver han armene ud og op, så han bagfra ligner en korsfæstet, sådan står han i måske 5 minutter. Hannen og Chase stirrer på hinanden som to rivaler i en arena. Hvem vil vinde kampen. Man kan se på elefantens ører at han er lynende arrig, idet de står ud til siden og han vifter vildt med dem mens han udstøder nogle dybe rumlende lyde fra maven. Chase står der, helt kold ser han ud til, vi inde i bilen er dybt fascinerede, men samtidig meget bange.

De 5 minutter føles som timer, så tager Chase armene ned, klapper højt i hænderne og udstøder et brøl som er næsten så højt som elefantens, den løfter snablen, brøler med en uhyggelig lyd, tramper med det ene forben i jorden så en støvsky står op. Så vender den sig majestætisk og går i en bue uden om bilen og Chase og hen til sin flok

Fighten er ovre mellem ham her og Chase, hvem der vandt, står hen i det uvisse.

Tilbage i bilen kan vi se at Chase har sved på panden og ned ad ryggen driver der strømme af sved, han drikker næsten en liter vand, før han starter bilen og vi kører. Jeg tror simpelthen at han skule bevise over for sig selv, og måske med os som vidner, at han turde tage kampen op med kæmpen. En meget spændende oplevelse, som stadig står skarpt printet i min hjerne. Det der er tilbage af den.

Vi så tusindvis af dyr af alle arter og slags, tror nok at Chase på et tidspunkt mistede stedsansen så vi kørte i ring en times tid. Det blev mørkt før vi var ude af parken. At køre der, i solnedgangen der som sagt er stor og voldsom og så lige pludselig bælgravende sort. Ikke noget tusmørke som vi kender det hjemme. Da vi kører ser vi utallige lysglimt omgive os, det er dyrenes øjne der skinner i lygternes skær. Pludselig er vi midt i en flok Impala hjorte der er skræmt at larmen fra bilen, i panik har de flugt direkte foran bilen, Chase sætter ikke farten ned, tværtimod virker det som om han bevidst prøver at ramme en. Det er lige ved at lykkes, jeg sidder ved siden af ham, da jeg ser den smukke hun sætte af i et kæmpespring, det er som om det forgår i slow motion, hun svæver op så jeg sidder og stirrer op i bugen på hende, det er smuk lysgylden farve i bilens lygter, da hendes fart tager af er hun næsten forbi bilen, men jeg hører og føler et lille plop da hendes bagben strejfer bilens tag. Jeg er lidt vred på Chase, syntes det var en unødvendig demonstration af magt.

Det bliver sent den nat inden vi er hjemme på hotellet, mørbankede og trætte, men vi har jo søndagen fri til at slappe af ved poolen. Idioterne er det lykkedes at skaffe flysæder til, så de drager hjem og vi kan ånde lettet op. Mens vi sidder ved poolen kommer John og fortæller at han har noget han vil fortælle os. Han siger at han har været meget påpasselig med ikke at fortælle noget om forskellige af de virkelig gode spisesteder i byen og især med at fortælle om de steder hvor man kan møde damer. Han har ikke gidet de to unikummer, følt at de ville ødelægge ethvert arrangement, så de skulle ikke have de oplevelser med. Vi lytter med ører der bliver større og større og det bliver besluttet at allerede samme aften, må vi ud og se på virkeligheden.

~

Efter nu i mange dage at have levet af blødkogte æg, toast, vand og orangeade så er jeg jo parat til at kaste mig over selv de værste udfordringer – dog fraregnet Chili. Den oplevelse har betydet at jeg siden den gang ikke kan spise stærkt krydret mad. De få gange hvor jeg af en fejltagelse får chili i maden er jeg nødt til at spytte det ud. Især her i Thailand er det noget af en prøvelse ikke at kunne spise alle de vidunderlige retter som fjernøsten er kendt for. Hvor jeg dog hader den idiot til Kim.

For ikke at forglemme at i alle disse uger har der næsten ikke været tid til at få noget ordentlig frokost, vi har næsten udelukkende levet at de indiske Somosas, en slags forårsrulle, men de er trekantede, de har forskelligt fyld, nogle meget krydret, andre kun lidt, forskellig slags hakket kød er fyld. De smager vidunderligt, og det glædelige er at her i Thailand laver de dem også grundet påvirkningen fra det indiske køkken, de kan købes i mange gadekøkkener og som noget ekstra på mange restauranter. De laves også med noget sødt indhold, en slags kage. Det er en pragtfuld spise!

Vi har valget mellem at besøge en lokal steak restaurant som er kendt for sine enorme steaks, eller tage lidt uden for byen på noget der hedder Carnivore (det betyder karneval) og er en restaurant hvor man får serveret alt muligt slags kød. Elefant, struds, giraf, krokodille, fjerkræ af mange slags, pølser og utallige andre lækkerier. Man får det restaurationen har kunnet skaffe den dag, så menuerne er forskellige fra gang til gang. Da vi er meget sultne og der er mere end 10 km ud til Carnivore og vejene er usikre uden bevæbning så vælger vi den lokale.

Vi ankommer til noget der ligner en engelsk pub, her får vi udleveret et menukort der tykt som en bog (jeg har haft det lige siden, men lige nu kan jeg ikke finde det). Der er steaks og bøffer og tilbehør så guderne må sig forbarme. Man kan få staks fra 200 gr og op til 2 kg. Alt er fra det lokale kvæg som er svært eftertragtet.

Især deres mørbrad, hvorfor det er så godt er fordi kvæget går kilometer efter kilometer hver dag og det på den måde bliver masseret. Jeg møder senere et par danske stewardesser som fortæller mig at hos en speciel slagter, som jeg får adressen på, der bestiller de danske flybesætninger hver gang de er i Nairobi oksemørbrad, som så bliver leveret til dem på hotellet når de kommer næste gang. De smugler så kødet til Danmark uden om veterinærmyndigheder både i Kenya og I Danmark. Egentlig noget forbandet svineri, men gud hvor jeg forstod dem. Det var kød som enhver gourmet ville elske.

Nåh, jeg bestiller så en oksemørbrad på 300 gr. Med bagte kartofler, og jeg som ellers ikke er særlig begejstret for oksekød må bøje mig dybt i støvet. Det er det bedste jeg nogen sinde har smagt. Så det er nogle mætte drenge der begiver sig ud i den stjernebestrøede nat.

Inden den historie skal jeg lige fortælle at jeg senere da jeg havde spist der nogle gange fik lov at komme ud i køkkenet. Det var noget af et chok. Hvad jeg troede var et super moderne køkken viste sig at være delvist rigtigt. Nede på gulvet bagerst, sad der vel omkring 10 mænd på hug, foran sig havde de et kulbækken hvorpå de stegte alt kød. Komfurerne blev brugt til sauce og andet. Det var det samme ovre på Hotel Intercontinental. Så mon ikke man gjorde sådan alle steder i landet? En meget mærkelig oplevelse.

John viste os nu over til en højst aparte, men meget moderne bygning. Den var i tre etager, rund, og med vinduer hele vejen rundt, de var godt nok med mørkt glas og gardiner trukket for, men alt var strålende oplyst. Oppe på første sal var der noget der lignede en cirkusarena med bænkerader i etager op, med borde og stole ind i mellem. Selve arenaen var dansegulv. Her sad og stod der så hundredvis af indfødte piger i alle aldre og størrelser. Nogle ufattelig smukke, andre smældfede med den karakteristiske store numse mange afrikanske racer har. Men for en indfødt er det det rene guf. Vi fik et bord og så var det bare med at se sig om. Jeg kastede mit blik på vel nok den smukkeste sorte pige jeg har set i mit liv. Vil tro hun var fra Etiopien eller Somalia. De er en race der er meget høje og slanke. Hende her kunne godt have noget kaukasisk blod i sig, hun var mere gylden end brun. Hun havde en holdning som Dronningen af Saba, højt opsat hår og så var begge hendes arme, til op over albuerne tæt besat med elfbens armbånd, selv i hendes små fine ører hængte der et par enorme guldørenringe. Og så havde hun den mest sexede vaskeskindskjole på, løsthængende lidt vid swingende nederdel og så lårkort lige så man kunne se de smækre sangerindeben. Jeg måtte simpelthen derover, koste hvad det ville, måtte jeg prøve at holde om det smækre liv. John sagde: "God fornøjelse" og jeg valsede over gulvet, bød skønheden på en dans, fik et meget smukt smil fra de svulmende læber med de fejlfrie kridhvite tænder og et stille men bestemt: "Desværre, nej tak, jeg danser ikke". Det var en skuffet dansker der luskede tilbage til de to andre.

John fortæller nu, at sådan er det hver gang, hun sidder der aften efter aften og venter på sin elsker, som kun viser sig meget sjældent, han er minister for et eller andet, men har så mange hustruer og tør ikke tage hende som endnu en hustru, da hun er for smuk og vil udkonkurrere alle de andre. Se det kunne jeg levende forestille mig. Jeg selv var parat til at ofre ægteskab, børn, villa og Volvo for den skønhed. Men jeg holdt stand efter det nederlag. Sådan da – for der var mange andre, men det er en hel anden historie.

Det skulle blive et af vore faste tilholdssteder, der var et fantastisk orkester som spillede det meget populære Mali-rock, en hel speciel form for musik, opkaldt efter landet Mali som havde en ufattelig masse orkestre som rejste verden rundt på den tid med deres musik. Jeg købte nogle plader inden jeg rejste hjem, men Mitzi brød sig ikke om det, så når jeg ville mindes Afrika så satte jeg det på når jeg var alene. Man kunne simpelthen ikke stå stille il den musik.

Så det blev sent inden vi kom i seng den nat.

Udstillingen åbner

Udstillingen er næsten færdig bygget, der mangler nogle plancevægge og møllemodellen uden for.

Læg mærke til bunken med trækasserne bag standen som der er en hel historie om senere.

Billedet er taget oppe fra tårnet i restauranten, hvor vi kun spiste en gang. Maden var elendig. Men sikke en udsigt, langt ud over byen og savannerne og med Rift Valley i det fjerne.

Et meget lille udsnit af plancherne, og så Erik og John der er i gang med at gøre klar til vores første fælles frokost, de andre deltager fra Danmark var jo ankommet.

Endelig er vi færdige, vi har haft nogle dage til at finpudse alting. Jeg har glemt at fortælle om den svenske stand som jo lå lige over for vores. De havde valgt at sende alt deres udstyr med skib. Det vil sige da det ankom til Mombasa, så blev det lagt i kø ude ved redan og måtte så afvente skibets tur til at blive tømt via en masse lægttere der blev sejlet ud. Da vi manglede 14 dage før udstillingen skulle åbne fik

svenskerne at vide at de skulle regne med mindst 2 uger før deres gods var inde og var blevet toldbehandlet og så skulle det på trucks bringes til Nairobi. De var dybt ulykkelige, hele deres mandskab var kommet for længst og de kom over til os og blev trøstet med Gammel Dansk og danske øl. De spurgte om vi kunne hjælpe dem ved at de kunne bruge vores mødeborde hvid der blev behov for det. Og det fik de selvfølgelig lov til. De havde kun en bar græsmark der så ud som da vi ankom så de spurgte om de måtte "låne" Chase til at hjælpe. Han var jo lykkelig for det ekstra job. De fandt ud af at det bedste de kunne gøre lige nu og her, var at få planeret og så købe et læs granitskærver som blev planeret ud. Det var umiddelbart en god løsning, men senere fandt de jo ud af at når de stod på arealet i 8 timer med tynde sko på så var deres såler jo næsten gnavet igennem til fyraften. Så de måtte ud og købe tyksålede safarisko.

Da deres minister Torbjörn Fälldin ankom og blev fortalt om alt vores hjælpsomhed, kom han over til mig og var helt overstrømmende i sin tak, senere fik jeg et personligt brev i en forseglede kuvert som jeg skulle overrække til vores energiminister. Det var endnu mere taknemmeligt, fortalte Poul mig da han åbnede, det gav mange stjerner til lille mig, og Poul Nielson var meget taknemmelig for min indsats. Senere blev jeg inviteret på middag alene på den svenske ambassade hvor der blev udbragt adskillige "Helan Gå"!

Deres standmateriel ankom så heldigvis, 2 dage før åbningen, så de fik travl med at improvisere, der var jo ikke tid til at bygge gulv og andet.

Vi var jo linede op alle på stribe på selve dagen, onsdag den 5. august, men nu i jakkesæt og slips og nykæmmede hår, pudsede sko så godt vi kunne for støvet. Og så gik det løs. Der var omkring den store plads ude foran Centret opstillet et hold dansere fra alle nationer på det afrikanske kontinent i deres nationale dragter og deres personlige orkestre. Det var et betagende skue, men i vore øre en infernalsk larm fra trommer og fløjter. Og tro det eller ej, tusindvis af bare fødder der tramper på betonfliser kan altså godt lyde som et mindre tordenvejr.

Nu kunne så alle de prominente begynde at ankomme i deres limousiner. Først ankom Kenyas præsident Daniel T. arap Moi, så kom de ellers i rad og række, nogen havde sendt landets ledere som delegater men de fleste havde valgt, som noget naturligt deres energiministre. Jeg kunne ikke forlade udstillingen ret længe så jeg fik ikke så mange billeder af selve ceremonien. Vi havde jo i dagen før haft flere møder på standen med bl.a. Danmarks ambassadør som jeg ikke husker navnet på. Da selve åbningsceremonien var overstået kom Arap Moi som den første til udstillingen og klippe snoren og da vi havde vor stand som den første så var det os han styrede mod. Inden da havde sikkerhedsfolk undersøgt, ikke blot os, spurgt os om navne og tilhørsforhold men sågar også ligget og lyst ned under gulvet, De turde ikke tage nogen chancer. Præsidenten var ikke særlig populær, ifølge stærke rygter valgt på svindel med stemmetal.

Her står vi så, ambassadøren præsenterer os efter tur. Arap Moi bliver budt velkommen af Poul Nielsons førstesekretær, husker ikke hans navn men læg mærke til den korrekte indtagelse af hilsen, med den venstre hånd løst knyttet i siden. Sådan gør man på de boende gulve. Bagefter er det min tur, men selv om både ambassadøren og førstesekretæren havde belært mig, så glemte jeg i skyndingen at gøre det rigtigt, jeg tro nok jeg bare sagde:

"Dav mester!"

Poul Nielsen glimrede ved sit fravær han var blevet forsinket at et vigtigt møde i Danmark og kom så først lige efter sammen med Kenyas Energiminister.

Syntes selv jeg var en hel præsentabel fyr i det nyindkøbte dress fra Herreekviperingshandleren i Tåstrup.

Her er Erik så i gang med sin første salgstale. Der var ingen der kunne lære ham noget om kedler og forbrænding. Arap Moi var en god lytter og havde mange spørgsmål, især om affaldsforbrænding

Nu gik det slag i slag, med det ene prominente besøg efter det andet. Først skulle Energiministeren dog åbne udstillingen officielt. Det med Præsidenten var åbenbart bare blålys, så der var ude på paradepladsen i lynets hast opsat telt og balustrade og en masse stolerækker, her skulle så de indbudte delegater endnu engang tage plads og så høre på endnu en ministertale. Midt i al det kom Poul Nielson så. Han kom i huj og hast hen og hilste på og halsede over og fandt sig en plads i "solen".

Erik i ilden igen samme dag, denne gang med ministeren for energi John Henry Okowanyo, der var et stort rykind på selve dagen og så den lille charmetrold. Hun var på den kenyanske udstilling sammen med sin mor, men da hun først havde hilst på os på åbningsdagen og fået en sodavand og lidt danske snacks, så kom hun troligt hver dag. Ingen af os kunne stå for hendes charme. Men moderen var nu heller ikke til at kimse af.

Da den ceremoni var overstået var det jo hans tur til at åbne den danske pavillon. Noget værre sludder han fyrede af. Vi krummede tær og det gjorde man også hjemme i Danmark da talen blev refereret, især af NGO gruppen. Det lød ikke som om han vidste særlig meget om energi og miljø. Vi havde jo samarbejde med Energiministeriet, Miljøministeriet og Udenrigsministeriet, så vi var omringet af koryfæer. Men heldigvis var det Erik og mig der var de beslutningsdygtige i de fleste sager. Dog måtte vi bede om tilladelse til at NGO folkene fik lov til at sætte plancher op. Alle de andre lande havde officielt inviteret de respektive landes NGOere, men ikke lille Danmark, disse folk var nogle rebeller og forstod ikke en skid af alvoren. Det var tværtimod, men forklar det til en minister og hans embedsmænd.

Vi fik vort synspunkt igennem på den måde at der dukkede en lokalboende dansker op. Erik Kristensen, han var oprindeligt fra Haslev, men havde som ung flyttet til Kenya, var fladet for landet og dets befolkning og især en smuk afrikansk kvinde, og så havde han set lyset. Han fandt hurtigt ud af hvordan han skulle aktivere beboerne i konens landsby. Han var en Ole Opfinder, så hans konstruerede nogle primitive møller der lavede strøm og pumpede vand. Han lavede biogasanlæg af gammelt plastikdække og olie tønder, de blev også brugt til mange andre ting. Han havde lavet overrisling og afvanding. Alt det havde han fotograferet og lavet skemaer om og dem kom han så og viste til embedsstanden. De havde så ikke flere argumenter, så Erik fik faktisk den bedste plads, lige ved udgangen, så alle kunne ikke undgå at se hans spændende opstilling.

Da vi fik mere ro om os lavede vi en tur ned til landsbyen og så hvordan man kunne leve godt og trygt i Afrika, det var en meget frodig og givtig landsby, desværre har jeg mistet den film fra turen.

På åbningsdagen for jeg så mulighed til at hilse på så spændende mennesker som Golda Meir, Indhira Ghandi. To umådeligt intelligente damer som var levende interesseret i alt hvad jeg og de andre fortalte. Jeg er stolt over at jeg fik lov at møde dem. Jeg møder mange flere prominente som jeg nu har glemt navnene på, men den Mexicanske præsident kan jeg da huske og ham fra Jamaica. De gav mig for øvrigt en personlig indbydelse til at lave en stand i deres lande året efter. De var alle rundt og se på hvad de enkelte lande kunne tilbyde. De var alle uden undtagelse meget positive i alt hvad de spurgte om. Så det var en stor dag, ikke bare for mig men for alle på den danske stand. Det var en noget bombet gruppe der lukkede ned den aften. Alle de andre udstillere var jo kommet. Bla.a. Gerhard Grøn som skulle tage sig af Carl Bros afdeling. Han havde tidligere arbejdet i byen så han vidste en hel del om lokalhistorie og muligheder, han blev en fortrinlig guide sidenhen. Der var en ung fyr oppe fra Ålborg, hans far havde udviklet en maskine der kunne omdanne strå, nøddekerner, bark og meget andet til nogle briketter som så kunne forbrændes i et nyudviklet lille fyr, man kan kalde den en grill, på den måde kunne de indfødte og landene så spare på træbevoksningen. Det var et af de største problemer for tredjelands, de fælde alt brændbart for at have til madlavning og husbyggeri, så derfor blev der mere og mere tomt og tørt rundt i hele verden. Det var to geniale opfindelser der blev kaldt Briquel.

Desværre sker der to ting. Da faderen skal flyve til Kenya får han en blodprop på vej til Brüssel og må sendes hjem med ambulancefly. Hans unge uprøvede søn, som lige er blevet færdig med skolen er begyndt i virksomheden men har endnu ikke lært alt så han bliver sendt af sted med en meget mangelfuld information. Og desværre så er den anden ting den, at prototypen på selve maskinerne der skal fabrikere briketterne ikke færdige så det eneste John har med, er to eksemplarer af grillen og så de plancher jeg havde med i flyet.

En anden udstiller er en stodder uden lige. Jeg har set mig gal på ham allerede under vort første møde dengang i ministeriet. En arrogant, selvglad idiot som har købt en licens på solfangere for lånte penge. Der er gået over et år siden jeg så ham første gang, dengang kunne han ikke fortælle så meget om produktet, jeg må sige at der ikke er sket ret meget siden dengang. Han er en dum stud. En uges tid inde i udstillingen holder vi det sædvanlige morgenmøde. Vi har ikke set meget til ham i den tid. Og u siger jeg så som noget af det første, at hvis han ønsker at sælge sine produkter så må hans sku passe sin stand. Der er ingen af os andre der ved en skid om solfangere og vi vil ikke passe på hans potentielle kunder.

Han er den morgen mødt op i fuldt safariudstyr, nyindkøbt til formålet. Alt i kaki, den obligatoriske rangerhat, dolk i skede, sådan nærmest en Crocodile Dundee størrelse. Langskaftede snørestøvler i bedste kvalitet så slanger og andet kryb ikke kan komme op og bide ham. Kort sagt så ser han latterlig ud, havde han så bare rullet sig i lidt elefantlort og rødt støv inden han kom, så havde vi måske syntes han så lidt frisk ud.

Han har hele tiden fortalt vidt og bredt at han er en rigtig Soraner, opdraget i det bedre borgerskab, men nu beder han mig på bramfri, uforfalsket Vesterbro jargon om at holde min beskidte kæft lukket. Han er ikke underlagt mig eller nogen af de andre, han har udelukkende tilmeldt sig denne tur for at nyde livet for de penge han får fra staten.

Det bliver dyb tavshed, faktisk lidt pinligt, indtil jeg spørger hvad han mener med den bemærkning. Ja, om vi da ikke vidste at når man deltog i den slags udstillinger, altså fælles danske fremstød i udlandet så fik man op til 80-90 % refunderet mod behørigt bilag. Og han skulle i hvert fald ikke spille sin tid på at stå varm og svedig og tale med idioter når han kunne komme ud og opleve landet med alt betalt. Sådan! Og så gik han. Vi så og hørte intet mere til ham under hele perioden. Hvad der nu skulle ske med hans model og solcelleanlægget og hans plancher og de ganske få brochurer (meget primitive fotokopier) anede vi ikke.

Der sad vi, måbende og anede ikke hvordan vi skulle tackle den situation, men vi blev dog hurtigt enige om at hvis der bare var et gran af sandhed i det han havde fortalt, så skulle vi da i gang med at samle kvitteringer for mad og ophold. Da jeg sendte min daglige telex til Eberhard som jeg jo skulle, fortalte jeg så kort som muligt om problemet og bad ham om at finde ud af om det var rigtigt at vi kunne få penge tilbage. Det viste sig i telexen næste dag at have sin rigtighed. Så da jeg kom hjem havde jeg lige pludselig dækning for alle de ekstra udgifter vi var blevet nødsaget til at betale. Nu kunne vi lige pludselig også få diæter.

Det var utroligt ærgerligt at han var sådan en idiot, hans produkt var jo enormt interessant og de eneste andre udstillere der havde solceller var amerikanerne så de fik lige pludselig alle kontakterne. Og Danmark havde virkelig brug for nytænkning inden for energi og miljø. Så det var en god repræsentant de havde valgt.

På det første billede sidder så storvildtjægeren sammen med Grøn, Poul Nielson, en fra Miljøministeriet og så en charge de'afair fra ambassaden. Han var så at sige beruset fra morgen til aften i hele perioden.

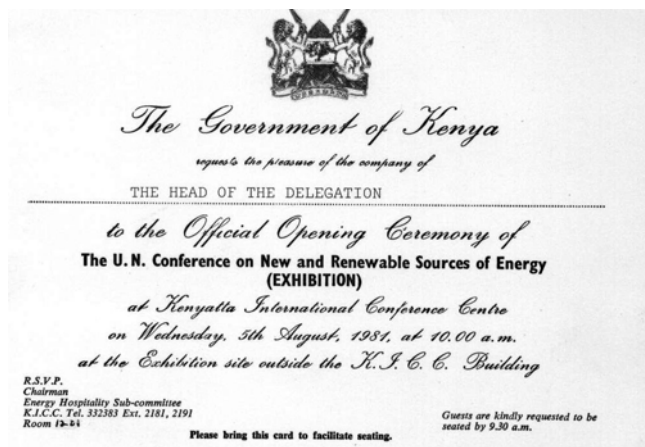
På det andet billede nyder vi en stille frokost sammen med Peter i den ternede jakke.

På det sidste billede, et stabsmøde med Ambassadøren, som var levende interesseret i alt hvad vi foretog os. Så han bad tit om at få et møde og ført up to date.

Der skulle jo stadig være plads til morskab så vi gik over på dansehuset mange aftener og nød selskabet med de lokale "sangerinder" Mit sværmeri sad der troligt. Hver gang hun så mig fik jeg et lille forsigtigt smil, nogle få gange en forsigtig graciøs vinken med hånden. Åh hvor ville jeg dog gerne.....? Så en aften da vi kommer, sker der det at Poul Nielsen også kommer med en flok fra Danmark. Vi passede vores og de passede deres OK med det. Poul Nielsen skulle også over til skønheden og forsøge sig en med samme resultat som alle andre. Skønt at opleve. Meget uheldigt har Kenyansk TV besluttet sig for denne aften at lave optagelser til en turistfilm der skal sendes ud over hele verden. Poul Nielsen er i nærkontakt af første grad med en skønhed ude på dansegulvet, da de begynder at filme nærbilleder. Poul Nielson må skynde sig at dække hovedet bag sin jakke, og til alt held er hans følge lige i nærheden så de får ham lempet ud. Ingen tænker i skyndingen på at bede filmholdet om at slette optagelserne med ham. Så da de er væk går jeg hen til dem sammen med Grøn, hvis Swahili er ikke så lidt bedre end mit. Vi beder dem meget høfligt om vi må få den stump film. Det vil de gerne, men kan ikke her og nu klippe i filmen, men vi kan komme på studiet den næste dag tidligt og så få filmen.

Det gør vi så og da vi ser resultatet beslutter vi os for at det skal ikke engang vises til Ministeren. Så vi destruerer det her og nu. Det var sku pinligt at se en mand så højt på strå ikke kunne styre sine hænder på et offentligt sted, godt nok langt fra hjemmet, men alligevel. Har tit tænkt på hvad jeg kunne have fået den stump film, sikkert ikke småting. Jo, måske 20 år bag tremmer.

Vi, eller rettere jeg havde modtaget et utal af invitationer til receptioner, enten hjemme hos de respektive landes ambassadører, eller på deres stand. Der kom næsten dagligt et nyt indbydelseskort fra en af de 20 delegationer der deltog, så det var noget af en opgave hvis man skulle have været med alle steder. Det var flotte kort med guldtryk og præge

Her er et eksempel på en indbydelse, dette er fra åbningsceremonien som jeg desværre ikke kunne gå til, skulle jo tage imod præsidenten senere.

Den danske stand havde valgt at afholde vores ude på i Ambassadørens privatbolig. Det var heldigvis langt henne i forløbet da det skulle løbe af stabelen. Vi kørte der ud i Johns bil, liggende i bagagerum og på diverse sæder var vi vel en 120 stykker der drog af sted. Det blev et vellykket arrangement i en meget flot bolig. Der var rejst telte i den kæmpestore have, der blev serveret danske specialiteter og rigelig af de flydende

varer. Da vi så at ambassadøren og hans hustru ikke holdt sig tilbage og slet ikke ambassadens ansatte. Ja så sagde vi ikke nej når de livreklædte tjenere kom med den ene bakke efter den anden med drinks. Vi blev rent ud sagt skide fulde, alle sammen og så efter mange taksigelser sagde vi pænt farvel. Jeg gav fru en kindkys i min brandert, men hun blev ikke mopset, tværtimod lod det til at hun kunne lide et skæg der kilder. Vi myldrede ud i natten og ind i bilen som slingrede noget på vejen men vi kom helskindet til hotellet. Jeg har glemt at fortælle at vi havde skiftet hotel den dag den danske delegation ankom, vi følte at det ville blive for meget Danmark på et sted. Nu var vi flyttet til Serena Hotel som lå lidt derfra omgivet af en smuk park, som godt kunne være lidt farlig om natten.

Inden vi flyttede havde jeg en skæg oplevelse på Intercontinental. En dag jeg kommer forbi receptionen står der et par. De er helt tydelig skandinaver og de ser mildest talt rådvilde ud, så jeg går hen til dem og spørger om jeg kan hjælpe. Det viser sig de er danske og de fortæller at de meget gerne ville på nogle safaris, men ikke andre hvilke selskaber der var de bedste. Nu var jeg jo næsten fuldbefaren i safari og havde rundt om mødt de samme kleinbusser, alle malet zebrastribet, de havde nogle meget veluddannede guider og altid bevæbnede vagter med, så dem anbefalede jeg. Og nu er den der igen, har glemt deres navne. Men et par dage efter møder jeg dem igen og de er helt overstrømmende i deres tak for hjælpen og vil give drinks, Vi tager en enkelt ude ved poolen og de fortæller og jeg fortæller. Og så skilles vi, men knap 3 år efter mødes vi igen under helt andre omstændigheder som jeg vil fortælle om senere. Nåh jo nu husker jeg det han hed Ole Nielsen.

I den anden uge, jeg mener at huske det er om onsdagen, sker der noget meget mystisk som ingen af os forstår noget som helst af andet end det må være dyb panik hjemme i Danmark. Lige efter frokost kommer Peter styrtende ovre fra kontoret, er helt oppe at køre og råber: ”Hans, Hans du skal komme til kontoret her og nu Eberhard vil tale med dig omgående”. Jeg er egentlig på vej i banken da vi er løbet tør for penge. Jeg skynder mig efter Peter og da jeg kommer ringer telefonen kort tid efter. Det er så Eberhard der vil fortælle mig at firmaet er ved at blive afviklet og at min afdeling skal nedlægges som noget af det første. Jeg har dog nogle måneder til det. Men de vil gerne have at jeg kommer hjem her og nu. Og kommer igennem med det projekt. Jeg er helt mundlam, og skal lige synke den nyhed. Så fortæller jeg ham om de har gennemtænkt den beslutning meget nøje. Jeg er jo udnævnt ikke bare af Vølund men af diverse ministerier, og de andre udstillere som ansvarlige. Hvem skal overtage, hvem skal tage sig af betalinger og økonomi, da det er mig der har prokuraen. Hvem skal afvikle og sende hjem, da det er mig der har ansvaret for kanossementer og alt andet.

Og kan jeg fortælle ham, Erik og jeg er lige netop denne morgen er blevet inviteret af Nairobi Radio/TV til at komme i studiet og blive interviewet næste formiddag, hvordan skal vi nu kunne det, når vi har denne nyhed?

Han bliver rimelig stille og kan så godt se det er noget af et problem. Han vil tage det op med ledelsen, fint siger jeg, så vil jeg gå tilbage og fortælle alle de andre om situationen og bede om deres meninger og så være tilbage hos Carl Bro kl. 16.00 så kan vi tage den endelige afgørelse.

Da jeg kommer på standen og fortæller dem der er der, vi havde jo lavet vagtplaner så halvdelen havde fri den halve dag. Vi sendte Peter til hotellet og prøve at få fat i alle. Vi var heldige de var hjemme ved poolen alle mand. Så de kom styrtende og fik så nyheden. Alle uden undtagelse blev dybt rystede. Der blev stillet forslag om at skrive en protestskrivelse som så skulle sendes som telex til Eberhard. Der var ingen af dem der ville overtage mit job, det ville skabe alt for mange problemer og de havde jo alle planlagt deres hjemrejser. Vi skrev brevet og lukkede standen ned. Gik alle i samlet flok over til kontoret hvor direktøren nu også var mødt op. Vi fik renskrevet brevet som telex og sendt det inden kl. var 15.00. Nu var det op til Eberhard at tage beslutningen ud fra det.

Præcis kl. 16.00 ringede han så, de havde haft stort direktionsmøde og det var besluttet at jeg skulle fortsætte som om intet var hent. Det var nu lidt svært, når man nu vidste at når jeg kom hjem så var det uden job. Erik Dahl vidste jo ikke hvad der skulle ske i Herning så han var lige så frustreret. José fra Forbrændingsafdelingen var ligeledes meget frustreret. Så vi blev enige om at der kun var en vej og det var en god middag og så blive rimeligt berusede. Så det gjorde vi. Og vi blev berusede og vi gjorde meget mere.....

Næste dag efter at vi havde været i studiet, fortalte vi så ambassadøren og de andre fra ministerierne om hændelsen og ingen af dem forstod noget som helst andet end at Vølund vist var ude i noget økonomisk roderi iflg. dagspressen. Men de alle over at vi som de eneste ikke var blevet informeret hjemmefra. Godsejeren havde øjensynligt forkøbt sig.

~

Vi skulle som sagt i studiet kl. 10.00. En meget sød journalist var en af de første dage kommet hen og spurgt mig om de måtte lave en optagelse af standen og så inviterer mig i studiet og lave et interview, dels om Danmark og dels om vore produkter. Det ville blive udsendt i slutningen af den følgende uge. Jeg bad om at måtte få min kollega Erik Dahl med, da han vidste meget mere om produkterne en jeg. Det syntes hun var en god ide. Så nu sad vi her. Jeg var rystende nervøs, havde aldrig optrådt i æteren før. Erik heller ikke, men han var ikke så nem at ryste. Vi gennemgik spørgsmålene og nogle af svarene, og vi nåede frem til at de 15 minutter der var afsat var alt for lidt, vi ville behøve mindst 25 minutter. Hun skulle lige have bekræftet at det var i orden med redaktøren, og det var det. Så vi gik i gang, jeg syntes selv det gik helt godt med mit indlæg om Danmark og virksomheden, men så gik den berømte klap ned. Jeg blev helt stum, kunne lige pludselig ikke formulere mig, rablede noget vrøvl af på engelsk. Erik lagde hånden over mikrofonen og bad om at vi afbrød. Hun lukkede og så blev vi enige om at vi begyndte forfra, men nu skulle Erik så være eneste gæst der blev interviewet. Jeg blev siddende og lyttede til Eriks kloge udlægninger og var rimelig flov over mig selv. Det var så min debut på radio. Og så på engelsk/dansk/Swahili. Uha da da.

~

Vi er nu rimeligt mentalt trætte af de sidste mange dage og ugers problemer. Strømmen af besøgende er ved at tynde ud, så vi syntes at det var ved at være trættende og kedsommeligt. Vi ville lave noget helt ekstraordinært. Hver dag uden for hegnet, hvor vi udstillede stod der hver dag en kæmpeflok af indfødte og fulgte jo interesseret med i hvad der skete. Jeg fik den ide at få dem inviteret inden for til en oplevelse fra Danmark. Jeg fik solgt ideen til de andre og så gik jeg til vagtchefen som så igen skulle tale med en højere oppe i systemet. Vi fik tilladelse til at lukke dem ind og de kom i hundredvis. Vi havde lagt brochurer frem som de kunne tage, og det gjorde de, jeg havde jo opdaget bl.a. ude hos Peter og hans naboer at de brugte aviser og brochurer ikke bare som tætningsmiddel men også som dekoration i hytterne. Så der blev rift om alle brochurerne. Jeg fortalte for lang tid siden om en af brochurerne fra Forbrændingsafdelingen, den med søen og svanerne ude fra Vestforbrænding. Det var et dejligt motiv med en høj klar dansk sommer himmel over denne sø med bygningen og den høje skorsten spejlende sig i vandet. Nu sker der det, at jeg opdager dem som står med denne brochure så at sige alle har vendt den på hovedet. Det går så op for mig at de er analfabeter. Selv om de er vandt til Afrikas store himmelhvælv så kan de ikke sætte det i forbindelse med et foto. En forunderlig oplevelse. Vi havde sat tallerkener frem med en masse af de snacks vi havde med. De forsvandt som dug for solen i mylderet. Vi blev noget trængte, og måtte presse og godt sammen. Vi sender skjulte øjekast til hinanden hen over hovederne, vi laver sniffebevægelser med næsen. Det er jo en noget ram odør der omgiver os, en blanding af kamel/får/køer og andet ubestemmeligt som de bruger til at få de korte krøller til at sidde, deres tøj er ufatteligt rent, selv om det hænger i laser på de fleste. Vi havde jo set hvordan de kommer vandrende over lange afstande hver dag, men altid velsoignerede. Det er det de putter i håret der er skræmmende.

Her har vi ham, en dejlig smilende gut med glimt og dansk lune i øjnene, bag ham Gerhard Grøn med sin store pipe.

Lige pludselig lyder det på dansk bag ved mig, godt nok et dansk med en underlig accent: "Nåh I bryder jer nok heller ikke om lugten af de indfødte?" Jeg vender mig og kan ikke se nogen hvid, der imod står der en sort med et smørret grin. Det er ham der har sagt ordene. Jeg henvender mig til ham og vi får en lang snak. Det viser sig han har for år tilbage været på udveksling i Danmark og fået en landbrugsuddannelse på højskole og i praktik ovre på Fyn. Han har haft stor glæde af dette, men de sidste år var der sket så store omvæltninger i Kenya at han nu var uden mulighed for at bruge sin viden på de store kvægfarme. Han var nu en bitter mand, træt af sine landsmænd og ville gerne tilbage til Danmark. Om vi kunne hjælpe ham, jeg måtte så fortælle at hans eneste mulighed var at tage kontakt med ambassaden. Det blev også en forunderlig oplevelse. Så man skal passe på hvad man siger når man er udenlands man ved aldrig hvem der forstår hvad man siger!!!!

Så langt om længe kan vi "lufte ud", men det var en kæmpe udfordring og en oplevelse jeg ikke ville være foruden. Vi var trætte af den evindelige cafeteria frokost, så vi ville næste dag have noget godt kød ovre fra den gode slagter. De to griller blev så tændt og så stegte vi bøffer.

Jeg kan hurtigt se at det her er ikke nogen god ide. Ude foran afspærringen står de indfødte, sultne som dyr og vi steger store dyre bøffer. Jeg siger til Peter at han skal skynde sig hen til slagteren og så købe et større antal mørbrad, da han kommer tilbage skærer vi dem ud og så steger dem og laver små lækre mundfulde og så store yamsrødder, som vi så kan byde dem der står og savler. Det går lige pludselig op for de andre at min ide er genial. Det er jo de indfødte vi skal sælge disse grill til så Peter får vi stor glæde af den dag. Han kan jo fortælle og forklare på sit eget sprog, så det blev en succes på alle måder. Men vores frokost, jo da men det blev sent før vi kunne sætte os til bords. Det eneste der manglede var de ministerielle folk fra alle lande der her kunne se produktet i brug som det burde sælges.

Erik er sammen med nogle andre NGOere ved at sætte sin meget velgennemtænkte planche op. Jeg har mistet nærbillederne som var meget fortællende. På det andet billede står Erik med sin hustru som jeg desværre ikke husker navnet på. De står nede ved vejen der fører ind til landsbyen. Derfra en "lille" tur på små 75 kilometer.

Afstande i Afrika – betyder intet!

Ja sådan kan man bo, ude i udkanten af junglen. Det ser jo hyggeligt ud, men tænk på de vilde dyr. Slangere og giftigt kryb - Uha. Og så Waterbuffaloes. Nogle ordentlige tampe som man ikke skulle komme for tæt på.

Vi havde i disse uger ind imellem haft tid til at tage lidt rundt. Vi har været nede og se Eriks Christensens landsby og desværre er det en af de film der er væk. For det var rigtigt spændende.

Vi lærte en masse den dag. Eriks kone, jeg tror nok hun hed Mino viste os rundt hos de indfødte og jeg faldt for deres nationaldragter, som for kvindernes vedkommende bestod af et lille lændeklæde besat med kulørte perler og så et bredt halsbånd lavet af det samme. Det var egentlig meget tungt, og set på en smuk Kikyo kvinde var det særdeles sexet, da hun intet andet havde på. Jeg fik lov til at købe et sæt og det har jeg så haft hængende som vægudsmykning indtil for et par år siden hvor jeg smed det ud. Ingen herude i Thailand var interesseret.

På vejen hjem, nede ved hovedvejen, var der en lille salgsbod/hytte hvor de solgte alt muligt træskærerarbejde, jeg købte en del masker og figurer som jeg stadig har stående her bag ved mig.

Jeg vågnede engang på en 2-dages safari i et telt ved at der var et eller andet der føltes galt. Da jeg blev rigtig vågen og løftede overkroppen, så sad der en velvoksen fugleedderkop nede i benenden oven på tæppet. Jeg havde i nattens løb sparket moskitonetten væk så den kunne komme ind, heldigvis kun oven på tæppet. I den samme lejr hørte vi natten igennem de store løver brumme og knurre i udkanten af lejren. De farligste dyr – fortalte vore guider gang på gang – var Waterbuffaloes. De fortalte om en stovildtjæger som havde fået anskudt sådan en stor tyr. Den gik til angreb på ham, han stak i løb, tabte sin riffel da han krøb op i et træ. Tyren der var hårdt såret travede så rundt om træet og skræbede med hoven en dyb rende som den pissede i. Da renden var fyldt dypede den halen og svirpede dette urin op mod ham. Når det ramte sved det som ild, og han blev mere og mere udpint, til sidst måtte han slippe og drattede ned for fødderne af tyren som trampede ham ihjel og i samme øjeblik segnede den selv om af sine sår. Hans medhjælper kunne ikke komme til at skyde den da de blev holdt på afstand af andre dyr fra flokken. Om historien er sand ved jeg ikke, men det lyder sandsynligt, det er umådelig kloge dyr.

Vi var kørt tidlig fra Nairobi så vi havde stadig eftermiddagen til at nå tilbage, så vi kunne lige nå at tage en smuttur over til Jan Bonde Nielsens (ham med skandalen fra B&W i Danmark) han havde jo bygget denne Chrysantenom farm som lå lige i nærheden. Da vi ankom, var der vild panik, så vi nåede ikke at se så meget. En temmelig stor flok elefanter led meget under tørken, der nu havde været alt for længe, så da de får færd af vandet i swimmingpoolen går de amok, tramper igennem farmen og ødelægger det mest af blomsterproduktionen får knust nogle drivhuse og smadrer hegnet der omgiver huset og så ned i poolen til et dejligt bad. De er jo sikkert blevet gevaldigt syge af alt det klor, bassinet er til alt held meget smart med en skrånede bund i den ene ende så dyrene kunne jo komme op igen og så vandre videre ud i natten. Ville sku godt have set Bonde Nielsens ansigt da han kom til farmen.

I det hele taget så var tørken, mens vi havde opholdt os i landet meget voldsom, se blot på dette billede

af ådselgribbe der smæsker sig af rådne dyre kroppe ved et vade sted. Sådanne syn så vi mange af. Og så den ubeskrivelige lugt af råd og død.

Først i den sidste del af mit ophold kom monsunregnen. Og det gav vand, ingen kloak i hele Nairobi kunne tage de mængder der kom én gang om dagen. De fleste veje var som floder. Det var ellers den periode der skulle have været det man kalder den lille regnperiode.

~

Vi var også blevet inviteret ud til middag hos direktøren fra Carl Bro. Alene den aften blev noget af en oplevelse. Efter at vi havde spist og mens vi sidder ved kaffen ude på terrassen ser jeg ned og ser en masse blodspor på fliserne og spørger selvfølgelig hvad der er sket der. Jo siger fruén så i går aftes lidt sent lød der en infernalsk støj, da jeg kigger ud ser jeg to leoparder der er i gang med at æde de to sidste af vores får. De er kommet her regelmæssigt den sidste måned så nu er det slut med at have får. Se dernede i indhegningen den er tom nu. Ja vi gyste lidt over den historie. Så kommer der lige pludselig en mand rundt om hushjørnet og siger goddaw på bredt jysk. Han har en lille løveunge i en kæde. Nåh lille og lille var han nu ikke, idet han lige var fyldt 6 mdr. så hans poter var vel som en velvoksen desserttallerken. Han var døbt Frederik, og lystrede det meste af hvad manden sagde. Han fortalte så at på en tur hjem fra et job langt nede syd på, var kommet forbi en storbrand på savannen. Der havde han set 2 løveunger siddet hjælpeløse i vejkanten, han stoppede op og sidder og venter på at moderen skal dukke op. Efter nogen tid bliver det for farligt på grund af branden og han indser at moderen sikkert er omkommet i et forsøg på at redde nogle andre unger. Så han stiger ud og tager de to små med sig i bilen. Ikke så længe efter dør den ene unge men Frederik overlever. Han prøver at afsætte den til Zoo men de har som sagt ikke penge til mad til deres i forvejen mange dyr. Andre Zoo i Afrika takker også nej, men så endelig lykkedes det. København Zoo siger ja. Og Frederik skal sendes til Danmark få dage efter.

Jeg skal jo have nogle billeder, men jeg har brugt den sidste film på at fotografere huset og haven, så jeg er næsten sikker på at jeg ikke har flere. Min kamerataske har jeg sat ude på den anden side af muren der omkranser terrassen. Den er ganske lav, så jeg skræver over muren og lægger mig på knæ for at gennemse tasken. Frederik den satan tror jeg vil lege skjul, som hans plejefar har lært ham, så han sætter i et løvespring op på muren og så tager han med sine store savlende kæber et godt tag omkring nakken på mig, jeg kan ikke huske om der ikke kom en lille klat i bukserne men tror det nok. Spændende over alt forventning, men skræmmende. Plejefar Svend kom mig til undsætning meget hurtigt og sagde noget med fy, fy skamme.

~

Et par år efter er vi alle i Zoo i København og drengene der jo har hørt historien, vil gerne over og se om det nu passer. Midt inde i løvegrotten står der en stor han, skuer ud over sin flok. Jeg tager mod til mig, ved at folk vil tro at jeg er tosset, men jeg råber: "Frederik" to eller tre gange, og dyret reagerer. Jeg vil ikke sige at han logrer med halen men han har helt tydeligt ørerne lagt i lytteposition og halen den svinger som den gør på kattedyr når der er noget interessant. Morten og Mads har jo munden åbnet i dyb måbende forundring og jeg er stolt som en pave. De andre omkring os lytter andægtigt da drengene begynder at fortælle "at ham den der løve kender min far."

~

Vi har også været ude at spise på Carnivore som jeg fortalte om tidligere. Det var noget af en oplevelse alle tre gange vi var der. Så jeg har smagt elefant, slange, struds, krokodille, andre fugle og flere slags hjort ja oven i købet abekød, de store marekatte, som smager fortrinligt når det er stegt ordentligt. Der er på restauranten en kæmpe stor åben grill hvor kokkene står over åben ild og har diverse kød stukket på nogle kæmpe sværd, så får man leveret nogle rødglødende tallerkener i jern. Og så kommer tjenerne med et sværd sætter spidsen på tallerkenen og så med en skarp sørøver dolk skærer han eller hun lunser af kødet indtil man siger stop. Straks efter kommer der en ny tjener med noget andet kød og sådan bliver det ved indtil man siger stop. Inde midt på bordet som er kæmpestort, står der så et stort batteri af diverse saucer og krydderier og kurve med nybagt brød. Så jeg lærte på min tur mange madoplevelser.

~

Her har vi den bevæbnede parkbetjent og så Rangeren som er i civil.

Vel nok det bedste billede jeg har af Chase og Erik

Den sidste weekend inden udstillingen lukker den 23. august, beslutter vi os for at vi vil en tur til Masai Mara. Det er en tur på næsten 600 km frem og tilbage så det vil blive sent før vi er hjemme. Denne gang har Chase besluttet sig for endnu engang at tage sin indfødte ven og ranger med, han har været helt fantastisk når vi har været ude i bushen. Når han stillede sig op på sædet og spejdede kilometervis ud over græsset så kunne han på en lille bitte farvenuance se om der var løver, så pegede han og Chase kørte så tæt på vi kunne komme. Da vi kom til bommen der indhegner alle parker blev vi anmodet om at tage en riffelbevæbnet parkbetjent med os. Der havde været en del overfald de sidste måneder så for en sikkerheds skyld... Vi fik set en hel enorm mængde dyr. Det eneste jeg ikke fik set på alle de safaris var Leopard og næsehorn. Når man kører rundt i Masai Mara er man virkelig langt fra alting, man kan se milevidt, vi fik lige i varmedisen et kortvarigt glimt af vulkanen Kilimanjaro som efter min mening er en af de smukkeste vulkaner i verden.

Vi har vel kørt i en times tid. Vejen foran os, som det kan ses på billedet, fortsatte ud i det uendelige. Man kan faktisk sige at vi kunne se verdens ende. Vi får lige pludselig lidt fremme øje på en folkevogn som holder ved vejkannten. Og det er som sagt ikke helt ufarligt, så vi stopper og spørger om de behøver

hjælp. Og det gør de, de er gået uhjælpelig i stå.

Vi kan se en anden bil lidt ude af vejen de har nægtet at stoppe, hvilket i enhver fastboendes øjne er en dødssynd, så Chase bander og svovler at han ikke kan forfølge ham.

Vi står alle ud for at strække benene, Case som jo er alt muligmanden i vort team kigger på motoren og har i løbet af få øjeblikke lokaliseret problemet. Alt er stoppet til med det fine støv, så der er kun en vej, at få vasket så meget af så de kan fortsætte. Det er to unge, uerfarne

Backpackers fra Australien og New Zealand, der er på tur, de har lånt vogne af en ven, som ikke har fortalt dem om umuligheden i at køre på safari i en folkevognsboble i Afrika.

Jeg skal tisse, og det skal være nu, så jeg går vel en 50 meter hen ad vejen og lyner ned og begynder at tisse, jeg står i mine gene tanker, det er stor tår der skal ud, og da jeg ser ned kigger jeg lige ned i hovedet på en slange, hvilken type ved jeg ikke, men jeg har uden at ænse det, pisses lige ned i den hule, som jo bare er et hul i jorden. Strålen er stadig i gang da jeg hoppe 3½ meter op i luften, så strålen fortsætter sin dans over himmelhvelvet, det må have været et flot syn for dem som havde set det. Jeg skynder mig meget hurtigt væk, men da jeg vender mig mod bilen ser jeg langt ude i bushen, måske ½ kilometer inde, to Masaier i hurtig gang – og Masaier går hurtigt kan jeg fortælle – de er på vej mod bilen. Jeg kan lige i det fjerne skimte landsbyen (kraalen) lynhurtigt får jeg taget et par billeder. Dels af de to hurtiggængere og af landsbyen.

Den ene af Masaierne ser mig med kameraet og kommer hurtigt hen mod mig med løftet kølle og spyd, Jeg kan se at han er rigtig vred og siger en hel masse på et sprog som jeg ikke forstår, men kan dog fornemme at det drejer sig om at jeg har fotograferet dem. Jeg får sagt på mit forkrøblede Swahili at nej,

nej det har jeg ikke, jeg har fotograferet bilen og de andre der stod omkring den. Han kan så også Swahili og fortæller mig at Masaier ikke vil fotograferes fordi de mener at man tager deres sjæl fra dem på den måde.

Nu kommer den anden indfødte hen til os og blander sig i samtalen, det ender hurtigt med at vi finder hinanden. De vil meget gerne høre om hvor vi kommer fra og hvad vi laver i Kenya. De er jo nogle adrætte mennesker disse Masaier, så mens jeg står der og bliver mere og mere træt i mine ben, så har de med deres karakteristiske hvilestilling (som jeg lærte lidt af senere) sat den ene fod op på det andet lår, sådan kan de stå i timevis uden at blive træt, helt urørlige, det er på den måde de kan stå og iagttage vildtet når de er på jagt.

Chase har tidligt hentet en vanddunk fra Land Roveren og har nu næsten vasket folkevognsmotoren ren, så vi skal til at køre, da de to Masaier siger til mig at hvis jeg har lyst kan jeg da godt komme på besøg i deres landsby, nu ved jeg hvor den ligger. Jeg bliver helt forfjamsket og aner ikke hvad jeg skal sige men når da at takke ja, hvis min vej skulle komme forbi. Jeg er jo helt klar over at jeg ikke bare kan ringe i forvejen og sige nu kommer jeg. De giver mig hånden på en ejendommelig måde, som kunne ligne noget af det amerikanske negre gør når de hilser, og så går de hen mod landsbyen. De andre er jo vildt interesseret i at høre hvad jeg kan fortælle så det bliver en lang fortælling under den fortsatte køretur.

Vi når vel at køre en lille time da Rangeren pludselig siger til Chase at han skal sætte farten ned han kan se løver inde i bushen. Hvordan fanden han bærer sig ad med i en bil i fuld fart, svajende græs i samme farve som løvernes pels og så se dem på måske tre kilometers afstand. Helt ufatteligt for os nordiske byboere. Men ganske rigtig, på det rigtige sted han har udpeget kan vi nu også se løverne. De lå smukt grupperet i en større rundkreds, men hvad Rangeren ikke kunne forudsige var at de lå rundt om et ret så dybt hul i jorden, nærmest en lille mudderdam. Og der ender vi. Lige midt i flokken, bilen synker hurtigt at da lyd-potten rammer vandet eksploderer den simpelthen med et meget højt brag. Løverne???? Kolde som isbjørne løfter de knap nok hovederne for at se på os, jeg fotograferer som en besat, skyder glaslugen væk og stikker hovedet op, jeg når at tage et par billeder da Erik prikkes mig på låret og siger at jeg lige skal kigge mig skråt bagud til højre, det gør jeg og stirrer lige ind i øjnene på en løvinde, hun er ikke mere en måske 1½ meter væk, altså et slag med poten så havde unge Sønder stået der uden hoved. Jeg får smækket mig ned og lukket lugen, noget rystet må jeg sige.

Hannen ligger selvfølgelig inde i skyggen, hunnerne holder vagt og kigger efter bytte det er snart madtid. Er hun ikke smuk, hende der nær kunne have endt mit liv.

Der sidder vi så, kan ikke gøre noget som helst, den enlige riffel med bagladerlås er jo ikke meget værd hvis man begiver sig ud i den flok, så der er kun en vej, at vente. Vi kan se at de begynder at vejre bytte, så hunnen der ligger nærmest os, rejser sig og går følger de andre efter, hannen det dovne dyr, ligger lige og tager sig en ekstra skraber. Han jager jo ikke, det er kællingerne der må gøre arbejdet, han skal bare have lov til at æde først når de kommer med byttet, så er der fred i hjemmet. Ja dyrene kan noget vi mennesker ikke kan.

Da de alle er væk farer de tre ud af bilen, vagten parat med sin riffel, Chase omme bag og hente en lang jernkæde som han lynhurtigt monterer på trækspillet foran og Rangeren parat til at løbe over og hæfte kæden på et stort træ der heldigvis ligger ret for bilen. Da han får kæden anbragt sidder Chase allerede parat bag rattet med motoren i gang. Den plutrer og pludrer på grund af udstødningen nede i vandet. Heldigvis er der ikke så meget mudder i røret at det stopper motoren, så Chase for dyret i gang. Vagten holder øje med dyrene. Rangeren holder nøje øjnene fæstet på både dyr og kæde. De råber på hjælp og jeg åbner og smyger mig ud og får samlet noget kvas der ligger i nærheden, som jeg så stopper ind under venstre sides baghjul. Forhjulene er jo heldigvis på tør grund – næsten da – så endelig bider dækket, men jeg må om på højre side og stoppe græs og kvas ned omkring dækket der, eller slingrer vognen helt vidt. Så kommer der pludselig fart på og kæden bliver så slap at Rangerne kan løsne, Chase råber at han skal

Et par eksempler på Lodge' og så et Baobab træ. Legenden fortæller at da guden som skabte jorden, med planter og forskellige træer, en dag var så træt, så fik han vendt dette træ forkert.

Det er rødderne der stikker op og stammen der gror ned i jorden

Bare et lille udsnit af det dyreliv man ser når man kører rundt i landet. Sådan en flok med Gnuer kan være op til over en million kreaturer. Når de bisser skal jeg love for det støjer - og støver.

lade kæden ligge vi kan købe en ny senere. Så ham og vagten skynder sig ind i vognen jeg er allerede inde. Så da vi kommer op på toppen af den tue hvor løverne har ligget ser vi at de r på vej tilbage slæbende på en Impala. Lige i sidste øjeblik, ellers havde vi kunnet sidde der til det blev næste jagttur. Ingen har tænkt på at tage billeder, mit kamera ligger ellers på sædet. Vi er alle mere eller mindre rystede. Så da vi har kørt lidt og er ude på en vej, stopper vi og henter kolde øl og vand omme i køleboksen.

Det var noget af en oplevelse, vi er faktisk udmattede, så vi beslutter os for endelig at spise frokost. Vi kørte jo fra Nairobi før det blev lyst, så vi var oppe før kl. 04.00. Havde bestilt madpakker i køkkenet men de var jo spist for længe. I Masai Mara ligger der mange fantastisk spændende lodge, hvor man kan overnatte. Mange rejseselskaber laver safariture og så bor turisterne der ude i mange dage. De fleste ligger utroligt flot og har et rigt dyreliv omkring sig både nat og dag. Nogle har lavet kunstige søer hvis der ikke fandtes noget i forvejen her kommer så dyrene og drikker om natten, man har sat lys på, så man kan sidde i tryghed inde i huset og se dem komme. Nogle steder har man lavet udsigtsplatforme oppe i de store Baobabtræer, så kan man sidde trygt deroppe, men må indstille sig på at man først kommer ned næste morgen når det er lyst.

Afrika er så fyldt med paradokser, der er umådelig fattigdom, mennesker sulter og dør og lagnet bugner af muligheder for at gøre det hele til verdens kornkammer nummer et. Der er rivende floder der aldrig tørrer ud, Kun et spørgsmål om at bruge pengene på afvandingskanaler i stedet for at købe våben og vestlige forbrugsgoder til magthaverne. Såsom store biler og privat fly. Se blot på dette billede hvor let det ville være at etablere en pumpe og så føre vand op på savannen som bugner af muligheder for at brødføde befolkningen. Sådan er det over alt i Afrika. Selv ørkener kan gøres frugtbare hvis man ville. Hvis man kigger meget nøje kan man se at det er en flodhest der blæser luft ud lidt ovre til højre i billedet.

Nåh, vi styrtede ind i baren på den første Lodge vi stødte på og fik serveret et kæmpe glas med iskold Hof. Jo, jo man havde skam Carlsberg I Kenya. De havde nogle få år før åbnet et nyt bryggeri lidt uden for Mombasa, men øllet smagte nu noget anderledes end det derhjemme. Vandet var jo ført hele vejen oppe fra Mount Kenya, det i København kommer jo fra en kilde under Vestre Kirkegård – det var der nogen der havde fortalt mig engang.

Efter en god frokost så var det tid at køre hjem, det blev næsten midnat før vi var hjemme. Og så det sædvanlige ritual – ind under bruseren med alt tøj på, så af med tøj og så et rigtigt skrubbe/skure orgie af vand, mens man nød en lokal kold øl. Sikke man sover godt efter sådan en dag.

~

Ikke så mange dage efter at vi havde flyttet hotel vågnede jeg en nat ved at det bed frygtelig på min højre underarm. Jeg fik tændt lyset og kunne ikke se noget, andet end en meget rød prik på armen, det sved og bed så meget så jeg ikke kunne sove ret meget mere den nat. Tidlig næste morgen gik jeg ned i receptionen og fortalte om det. Vagten blev helt hysterisk, tilkaldte sin overordnede og ringede efter andre og bad mig om at gå ind og få morgenmad mens de gennemsøgte værelset. De tilkaldte der efter hotellets læge som kom meget hurtigt, han var sikker på at det var en såkaldt Nairobi Bitsch der havde bidt mig, og at jeg nu de nærmeste dage/uger/måneder ville få ret så stort ubehag fra stikket. Det eneste han kunne gøre var at give mig noget salve mod kløe og piller for smerter så ville alt bedre sig med tiden. Men jeg skulle huske hvad der var sket så hvis jeg fik det underligt om 10, 20 eller 30 år, så fortælle om dette insekt, for det kunne være det der gav mig symptomerne. Lyse udsigter for en fyrre årig. Og det gjorde det nøjagtig som han fortalte det startede med den lille prik som blev større og større, så bredte den sig ud og blev til noget tørt kløende der lignede ringorm, den blev vel på størrelse med en gammel femkrone. Og jeg havde den i mere end tre måneder.

~

Da jeg sådan ca. 10 år efter fik det meget underligt, helt uforklarlige smerter i maven og en underlig form for diarre, så gik jeg til min læge. Jeg huskede så historien som jeg fortalte lægen og han sendte mig til en trope specialist oppe i Hørsholm. Jeg skulle aflevere en klat afføring i en æske og fortælle min sygehistorie, da han hørte den var han ikke i tvivl men jeg ville få resultatet en uge efter. Og ganske rigtigt i min tarm flora levede der en koloni parasitter som var i gang med at formere sig enormt, så det var det der gav problemet jeg fik noget speciel medicin og så efter få dage var jeg feber og symptomfri.

~

Da jeg fik lov at gå op, stank der af insektgift, så jeg spurgte hvad der var sket. Det viste sig at det var det lille insekt som havde sneget sig udenom sikkerhedskontrollen og havnet i min seng. Det er meget farvestrålende og rengøringsdamen som var meget ked af at hun havde overset dyret da hun gjorde rent. Hun havde det i håndfladen og viste mig det. Hun mente selv at det var kommet ind da hun skød fluenettet til side ved terrassen så havde det sneget sig ind.

~

Jeg havde jo læst Karen Blixens ”Mit Afrika” så det måtte jeg ud at se. Det blev en stor oplevelse, for lige den dag havde løverne som hun fortæller om, besluttet sig for at opholde sig på Dennis Fitch Hattons grav. Det var eller kun noget de gjorde en gang imellem. Et betagende syn, så da der nogle få år efter blev vist ”Out of Africa” i de danske biografer, skulle jeg selvfølgelig se den sammen med Mitzi. Da vi når til scenerne hvor hun flyver med ham på sin første og eneste tur ind over Rift Valley, stod tårerne ud af mine øjne, nøjagtig den tur fik jeg da jeg fløj til Lake Turkana, og så slutscenen hvor de viser løverne på hans grav så stortudede jeg. De andre biografgæster kikkede noget forundret på denne grædende voksne mand, så jeg forklarede de nærmest om mine oplevelser da vi rejste os for at gå ud. Det var noget der

interesserede dem temmelig meget. Jeg kunne have holdt et flere timers foredrag den aften ude i City-2 i Høje Tåstrup.

Ja sådan ser de ud løverne på graven ved Karen House.

Der er næsten ikke forskel på mine billeder og så dem fra filmen.

Vi skulle som sagt lukke søndag den 23. august og da der næsten ingen gæster var så begyndte vi at pakke papirer og andet. Jeg havde hver dag i perioden gået en tur rundt om standen og strammet barduner og kigget efter skader men alt var hver dag i orden. Jeg havde dog ikke lagt mærke til en ting, før en af de sidste dage i den sidste uge. Denne her stak brædder så sådan ud da vi var færdige med at bygge op.

Da jeg nu ud af øjenkrogen ser at der bare ligger en stak savsmuld, er min første tanke. Åh herre gud de fattige mennesker, de har stjålet det og brugt det til deres usle hytter. Så hvad h..... gør jeg. Jeg lunter derned, det viser sig at det er termitter der har ædt alt. Det er jo fyrrebrædder, så det har været det rene guf for dem. Nu må Chase så i gang med at lave nye i de størrelser som jeg heldigvis har kopi af i mine pakkelister. Men fyrretræ findes ikke på de her kanter så det må blive cedertræ, som er hulens dyrt men det eneste holdbare over for termitter, de kan ikke lide smagen. Endnu

en ekstra udgift og arbejde. Men det fornøjelig er at da godset lander i Danmark og alt er pakket ud, sælger fabrikken det til en af smedene oppe i Viborg, han bygger sig et sommerhus, eller rettere en tilbygning til sit hus. Så oppe ved søen i Viborg, står der et eller andet sted et cedertræhus med træet importeret fra Kenya.

~

Hele denne fortælling har grebet mig i den grad, har vækket for længst glemte (troede jeg) minder og oplevelser. Der er tusindvis af andre små historier jeg kunne have fortalt men udeladt for ikke at gøre pinen for læserne for lang. Men én ting må jeg fortælle. Jeg havde ustandselig tænkt på drengene og på Mitzi. Jeg havde ringet hjem fra hotellet alle de aftener det var mig muligt. Mitzi og drengene havde ca. 1-2 gange om ugen sendt mig kærlige, søde breve og billeder og jeg havde skrevet lige så mange. Mitzi var meget kærlighedsfuld i sine hilsener, noget hun aldrig havde været før. Jeg savnede dem alle tre så forfærdeligt. Jeg havde tryglet og bedt Eberhard om ikke firmaet kunne forbarme sig og forære dem en flybillet så de kunne komme her ud et smut og sige dav. Vi havde jo endnu ikke afsluttet retssagen så der var ikke økonomi til at vi selv kunne betale billetter. Men jeg fik blankt afslag. Nu forstod jeg jo hvorfor, Godsejeren havde snodet pengene op. Nu var der ikke så længe til, så ville jeg være hjemme igen – troede jeg!!!!

~

Alle skulle jo hjem, men vi var 5 tilbage og vi trængte i den grad til lidt afslapning væk fra alle problemer. Chase ville hellere selv pakke sammen med sine folk, så vi kunne alle fem tage på en velfortjent ferie til Mombasa. Men først fik vi sagt pænt farvel til de øvrige, også de andre udstillere. - Vi fik 3 dage plus én dag ud og én dag hjem. Jeg var lidt skeptisk på Chases pakkeri for han var sur. Jeg havde af bare taknemmelighed foræret alt brænde fra gulve m.v. til Peter. Chase havde sku penge og muligheder nok. Peter manglede et nyt hjem til sin familie. Hans taknemmelighed var så overstrømmende at det faktisk blev helt pinligt. Konen og barnet gik og kørte de godt 20 km ind til byen og jeg fik det ene store knus og kys efter det andet mens Chase og Sam stod og knurrede. Men Peter sendte mig senere et billede af deres hytte, den flotteste i miles omkreds, de havde "fundet" en grund langt fra slummen og her havde de banket hytten op. Og så i cedertræ. Sikke en velhaver!

Men surhed eller ej, vi kørte i Johns Toyota. Og fik en pragtfuld tur. Ned og bade i Stillehavet havde jeg altid drømt om, nu fik jeg muligheden, palmer, sol og så en hel anden varme. Subtropisk klima i stedet for den høje luft i Nairobi, så vi svedte og måtte læske os i kolde øl fra morgenstunden og til sen nat. Alene det, at stå der i strandkanten og drikke frisk mælk fra en kokosnød der lige var dumpet ned tæt på mig var jo en enestående oplevelse.

Brændingen ved revet langt ude som tordnede døgnet rundt. Man kunne næsten gå tørskoet derud når det var ebbe. Og se alle de snegle og konkylier ligge der. Jeg fik samlet en ordentlig stak, selv om det var ulovligt, men en indfødt lavede en slags kvittering, så hvis de skulle opdage det i tolden her eller i Danmark så kunne jeg vise at de var lovligt indsamlet og udført af landet. Når det så blev flod så stod vandet helt op til cementkanten og man skulle stå meget fast for ikke at blive revet omkuld af de store bølger. Det varme, salte vand var simpelthen så pragtfuldt. Og så ind til et kæmpe frokostbord med alt god fra havet. Se bare på billedet den kæmpe store Seabass, en pragtfuld spise med en pragtfuld dressing.

Og så den underlige oplevelse at være syd for Ækvator. Det havde snydt mig mange gange, når jeg troede at klokken var så og så mange så var den noget helt andet, simpelthen fordi solen jo derned går i en bue fra øst til vest men oppe mod nord. I Danmark går den jo samme vej men sydover.

Vi skulle jo lig ind til Mombasa by og spise på den lokale Carnivore. Det er et gammelt, delvist restaureret Arabisk fort der er bygget ud i vandet. Man skal over en slags vindebro for at komme derud. Menuen er så til forskel fra Nairobis mængder af kød, udelukkende alt godt fra havet. Man sidder ude i den gamle fæstnings gård. Alt er oplyst af levende lys på bordene og brændende fakler på vægge og mure. Tropenatten med den store stjernehimmel over os skaber en stemning som ikke kan beskrives. Duften fra havet og den stille rumlen af bølgerne nede under gulvet hvor vi sidder. Nu kommer tjenerne indhyllet i arabiske turnus, de giver os et menukort der er lige så stort som det i Nairobi. At vælge er helt umuligt, der er alt fra havet, så jeg vælger en slags Boulebaïsse. Da den kommer, er det en kæmpegyde, rødglødende som tallerkenene i Nairobi, og så vidunderligt hjemmebagt brød og ris til. Spiser direkte fra gryden med en kæmpe stor slev af træ. Så begynder musikken det er arabisk, som jeg normalt ikke bryder mig om, men her lyder det eksotisk og fascinerende og især da der nu kommer nogle vidunderlig smukke kvinder og danser mavedans. Ja man bliver jo helt salig ved minderne. Og så til slut den stærke arabiske kaffe der nydes ude på en slags badebro hvor man kigger ned mellem tremmerne på de tusindvis af fiks der svømmer, farvestrålende lige nede under os i det projektørbelyste vand.

De tre dage går alt for hurtigt, vi har det godt og sjovt sammen og vi beslutter at vi vil prøve at mødes hjemme i Danmark og genopfriske vor lange tid sammen. Det lykkedes også én gang, hjemme hos os i Tåstrup, hvor vi fik noget godt mad, Mitzi serverede men holdt sig i baggrunden, men John måtte melde afbud, han havde netop fundet sammen med fruén igen og han ville ikke sætte det på spil for en herretur. Meget forståeligt, men jeg var ked af at jeg aldrig så ham mere. Erik derimod, holdt Mitzi og jeg sammen med i mange år, han kom til os når han var på de kanter og hver gang vi var i Ajstrup var vi ude hos ham og hans søde kone Marie. De havde en dejlig villa ude i Viby.

~

Alene og ensom, sådan da....

Da jeg mandag morgen kom til standen manglede der kun at blive pakket nogle småting så allerede samme eftermiddag kunne jeg sammen med Chase køre ud til lufthavnen og få toldbehandlet læsset. Det gik fuldstændigt smertefrit.

Jeg havde de sidste 2 uger været ovre på Sabenas lokale kontor og fået min billet rekonfirmeret, de fleste af de andre var kommet af sted fuldstændig uden forsinkelser, jeg regnede da med at det samme ville gælde for mig. Så da jeg nu var ude i lufthavnen gik jeg da lige over på indtjekningen ved Sabena for at få bekræftet min afgang til dagen efter. De kunne slet ikke finde min bookning, og forstod ingen ting. Chase blandede sig, men det hjalp heller ikke. Vi måtte affinde os med at vente til stationschefen kom tilbage fra en tur til Europa 5 dage efter. Jeg havde allerede pakket det meste af mit tøj, så nu måtte jeg så indstille mig på mindst 5 dage mere og pakkede så det nødvendigeste ud igen.

Jeg er jo noget nedtrykt, men Chase trøster mig og siger vi kan jo tage på safari, så kommer jeg i tanke om invitationen fra Masaierne og fortæller ham om den. Han er fyr og flamme, foreslår at vi kører fredag tidligt på dagen så kan vi være der inden middag og nå tilbage hen på natten. Han syntes også det kunne blive en spændende oplevelse, da han aldrig har været tæt på Masaier.

Her lige ved siden af det træ sker drabet. Det var sku tæt på!

Om aftenen må jeg så fortælle Mitzi den sørgelige nyhed, hun troede ikke på mig og græd hjerteskræende så jeg måtte også i gang med lommestørklædet. Mens vi sidder der og tuder lyder der et højt brag lige uden for mit vindue. Jeg siger et øjeblik og styrter hen og

åbner altandøren. Ser en mand ligge livløs neden for, og en anden stående bøjet over ham i gang med at lænse ham for værdier og tøj og sko. Jeg råber ham op og da han kigger op med pistolen pegende på mig får jeg jo smækket altandøren i en vældig fart. Skynder mig ind for at afbryde samtalen med Mitzi og fortæller kort om hændelsen og at jeg vil ringe hende op igen.

Jeg ringer ned i receptionen men de er allerede alarmeret og hotellets sikkerhedschef er på vej derud og der er ringet til politiet. Da de ankommer, må jeg jo i forhør om hvad jeg har set og om jeg kan beskrive morderen. Der var jo kun et svagt skin fra gadelygterne, og det sorte ansigt mod den sorte nat, kunne ikke fortælle mig noget om hans ansigtstræk. Politiet fortæller at det er en hvid mand der er myrdet, midaldrende, de aner ikke hvem han er da al legitimation er væk, men der er ingen tvivl om at han ikke har lyttet til det råd alle hvide fik når de kom til Kenya –

Hold jer til oplyste stræder og veje, gå aldrig alene og slet ikke om natten!!!!

Jeg var ærlig taget noget rystet og jeg er jo nødsaget til at ringe Mitzi op og forklare, heldigvis er det en af de dage hvor forbindelsen går hurtigt igennem. De fleste gange når vi skulle kalde Europa kunne der somme tider gå timer før man fik forbindelse.

Mitzi bliver jo ekstra nervøs da jeg fortæller hende om mordet, men jeg får hende beroliget og må så endnu engang fortælle om det ulykkelig med billetten. Problemet var at der kun var få ugentlige afgangene fra Nairobi til Europa, British Airways til London, SAS til København via Brüssel og Sabena samme rute. Alle ruter endte nede i Durban og Johannesburg i Sydafrika og alle fly var fuldboget. Igen – der var intet EDB system som i dag, så alt foregik via telefon og telex. Da ruten var lang, så måtte flyene mellemlande ud og hjem i en by der hed Chiburi, efter sigende var det bare nogle blikskure i udkanten af junglen. Hertil kom så alle rejsende fra distriktet enten med busser og biler eller små fly og så købte de en billet der på stedet. Når så et fly landede, blev de lossat om bord, og når flyet nåede til Nairobi så var der ikke plads til flere på den tur. Flyselskaberne ringede så ned til Chiburi og så diskuterede man højlydt og længe hvem man kunne smide af og hvem der kunne blive. Alle dem derfra der ikke havde haft reservationer, blev så smidt ud i Nairobi og måtte så vente til der blev plads. Sikke et gedemarked, mine kollegaer havde alle som en været umådelig heldige. Der var kun ganske få der måtte vente, og ikke mere end et døgn.

Nåh jeg kunne ikke gøre så meget andet end at slappe af ved poolen, og så om fredagen kørte Chase og jeg mod Masai Mara igen. Det var første gang vi var rigtigt på tomandshånd så vi fik os en meget lang snak på den tur. Jeg lærte en masse om måden indere, og især Shiker tænker på. Vi fandt stedet hvor vi havde mødt Masaierne, men skulle lede længe før vi fandt en vej ind til landsbyen. Nåh vej kunne man ikke kalde det, nærmest en fasttrampet dyresti. Men vi kom frem til indhegningen og lågen og nogen af de første vi møder er de to fra sidste gang. Stor gensynsglæde og endnu en invitation til at komme indenfor. De spørger, sådan lidt filuragtig om jeg har kameraet med, og da jeg benægter siger de at det er godt for eller svar vi ikke blevet budt velkommen.

Vi bliver præsenteret for de af beboerne der er hjemme, det er jo midt på dagen og mange er ude på jagt og andre ude og vogte kvæget. Vi ser at næsten alle kvinderne, er i fuld gang med at lave mad over store bål og i nedgravede gruber med glødende kul. Høvdinger vågner af sin middagslur og kommer ud og får så fortællingen om dengang vi mødtes, han havde hørt den før, men nu mødte han os. Han fortæller at de har bryllup i byen, det begyndte så småt dagen før og det vil vare til op på søndagen. Der kommer mange gæster i løbet af dagen fortæller de os, men de vil gerne have at vi bliver og deltager. Chase og jeg rådslår med hinanden på engelsk, Chase siger at han meget gerne vil dele den oplevelse men han vil sove i bilen og ikke i en hytte som vi er blevet tilbudt. Jeg selv er jo fyr og flamme, der er vist ikke mange hvide før mig der har fået sådan et tilbud af Masaier.

Eftermiddagen går med at drikke bajere og diverse vand, vi har hentet det meste af det vi havde ude i køletasken. Og de er lykkelige, vi venter med lokalbrygget Matê til om aftenen.

Landsbyen er omgærdet af et tykt tæppe af tornede grene, måske 3 meter højt, og lågen er ligeledes bygget på den måde. Den åbnes og lukkes ved at man har monteret tykke reb til at trække i når den skal lukkes til natten og nogle enormt lange træstænger til at skubbe den åben med. Da mørket falder på bliver maden serveret. Jeg er lidt skeptisk om min mave kan klare det. Har for en sikkerheds skyld medbragt masser af antibiotika, men til forskel fra mange af dem der har været på udstillingen så har jeg ikke haft nogen problemer overhovedet. Og sådan også nu. Der er mange sære ting jeg bliver budt, kan ikke tillade sig at sige nej, det ville blive taget meget fortrydeligt op. Der er slangekød, en masse larver og insekter, stegt og kogt på forskellig måde, de meste er indpakket i palmeblade og så lagt direkte på kullene, nogen på gløderne, nogen gravet ned i den varme aske. Der er yamsrødder, bananer og andre frugter, oksekød, kamel, ged og kylling og høns. Senere kommer festens højdepunkt:

ABEHJERNE!!! Aben har fået flækket hjerneskalen i et hurtigt snit og så er den kogt i et bananblad. Hvad gør jeg, har det ikke så godt bare ved synet, men da de viser mig at jeg bare skal grave med fingerspidserne og fiske lidt hjernemasse op, så tager jeg mod til mig, godt hjulpet af det stærke øl. Det viser sig at smage ret så delikat. Det er ikke noget jeg vil servere når jeg kommer til Danmark, men kan dog anbefale det til dem der får det tilbudt. Dog er det i dag vel nok noget risikabelt da man nu er plaget af AIDS, det var jo næsten lige startet. Jeg hørte først om de første udbrud da jeg kom hjem.

Nu begynder dansen, meget akrobatisk, mændene foretager nogle enorme spring. Stående på samlede fødder sætter de af, springer mere end en meter op i luften mens de hyler nogle frygtelige skrig, slår på deres skjolde med deres køller. De danser i en lang ring omkring det store bål, vi sidder så i en rundkreds uden om, de der har lyst rejser sig og deltager, de konkurrerer i springhøjde og højden af lyde. Kvinderne, med de blottede bryster og smækre bagdele danser med en underlig trampen i jorden så alt gungrer, mens de udstøder andre skrig der matcher med mændenes. Det er under en sådan dans at kommende par finder hinanden. Enkerne, unge som gamle har lov til at flirte, måske kan de finde en ung mand der vil have to koner, eller tre.

Alle er efterhånden godt berusede, men alle er glade, høvdingen stråler som en solkonge over sit folk, slår ud med armene og siger henvendt til mig som sidder lige ved siden af ham på hæderspladsen, Chase sidder på den anden side: ”Er der ingen af damerne der kan friste dig?” Måske knap så belevent sagt, men mere bramfrit, men det kan jeg ikke skrive her. Jeg kan ikke sige mig fri for at have udvist interesse for en af skønhederne som jeg har fundet ud af er en ung enke, hvis mand er død for nylig, dræbt af en Waterbuffalo. Hun har sendt smægtende øjekast til mig mange gange, så høvdingen vinkede hende hen, han har luret os for længst, hun bukker nydeligt og sender mig et tindrende smil og sætter sig meget tæt, ikke at det var ubehageligt, tværtimod, jeg har jo efterhånden vænnet mig til lugtene. Hun er smurt ind i en blanding af olie og fedt tilsat noget krydderi. Chase og jeg har fået næsten samme blanding smurt på tidligere på aftenen, det er for at skræmme myggene væk, og det må det have gjort, vi fik ikke et eneste myggestik den nat.

Jeg vil gøre en lang historie kort, og sige som Sigfred Petersen gør i sin vise ”Skærsliberens Forårssang”: ”Og jeg sov med landsbyen bedste tøs!”

Næste morgen vågner jeg som resten af landsbyen i det første morgengry. Kan ikke rigtig finde ud af hvor jeg er. Har en smag i munden af døde dyr og kamellort. Kigger på skønheden der ligger i dyb søvn, nøgen og sort som gud har skabt hende. Hendes hud er fyldt med utallige ar, fra tornekrattet, det er en underlig farve, ikke dybsort som andre stammer, mere lidt hen af det gyldne, men smukt. Hendes hår er jo bare nogle små uldtotter der er smurt ind i diverse fedt og olier og det lugter ærlig talt ikke af parfume slet ikke så tidligt på morgenen. Jeg er tørstig som en bryggerhest og tager en kalabas der står henne ved døren. Hun vågner idet jeg står ud af sengen og når at gribe kalabassen før jeg har fået taget hættens af. Hun er klar over at det er vand jeg vil have, og det har hun i en anden kalabas som er pakket i våde palmebalde, da hun rækker mig dunken er vandet vidunderligt køligt og jeg drikker grådigt, hun vil intet have før jeg har drukket.

Jeg får et kærligt klem inden hun går ud af døren. Jeg lusker hen og lugter til den kalabas som jeg først ville have taget. Det er en blanding af gede- eller kamelmælk blandet med blod. Lugter forfærdeligt men er meget nærende, smagte det senere på dagen og det var faktisk som at blive sparket af en kamel, så meget krudt giver det.

Jeg sætter mig på sengekanten og undrer mig over den mærkelige form for tømmermænd. Det har jeg aldrig prøvet før og kan vel egentlig heller ikke beskrive det. Men det er ligesom om jeg intet hoved har, ikke de sædvanlige hovedpinesmerter som jeg somme tider får, når jeg har været meget beruset. Det er også som en følelse af euforiserende. Jeg svømmer nærmest i et blått varmt hav. Hytten jeg er vågnet op i er den sædvanlige, jo hver stamme har sin byggemetode i størrelse og stil men alle er de bygget op om et træskelet og så klinet mudder tilsat tørret kogøgødning og græs. Gad vide hvordan det virker når det virkelig regner, om ikke det bliver opløst, men det ser nu ud til at hytten er rimelig gammel. Der er en masse husgeråd og en bålplads midt på gulvet. Hytten er vel omkring 10 kvm., aflang og 3 meter på midten over røghullet. Først nu går det op for mig at jeg har været Mitzi utro. Jeg tænker længe og dybt over det, men undskylder mig med fuldskab og fristelsen af en smuk negerkvinde, hun er vel omkring de 30 vil jeg tro. Hun har fortalt at hun har et barn på 6 som er hos hendes mor i hendes landsby. Altså har jeg ingen nævneværdig skyldfølelse, og må indrømme, det kunne jeg godt gøre om igen.

Da jeg kommer ud er solen ret højt på himlen, jeg trænger forfærdeligt til en kop kaffe men vor termokande er tom, og i landsbyen drikker man ikke kaffe, det er vand eller øl. Det viser sig at de har været så snedige at lægge byen ved en rislende kilde. Øverst ved dens udspring har de gravet videre på den naturlige dam så de har et helt lille svømmebassin. Indhegnet så dyrene ikke kan komme derind. Det lykkes nu ikke helt et par ænder svømmer lykkeligt rundt. Her kan jeg så sætte mig og få et iskoldt bad, men ingen sæbe. Vandet driver videre, uden for kan dyrene så drikke og resten bruges så til vanding af diverse planter de har rundt om hytterne. Midt i badet kommer Chase, han ser mildest talt grufuld ud, jeg håber ikke jeg ser sådan ud, han har måttet bøje sig for ønsket om en skønhed, så det blev ikke en ensom seng i bilen.

Da vi kommer hen på pladsen står den på diverse frugter og koldt kød og yams. Vi bliver spurgt hvor længe vi bliver, og det er vi ikke sikre på. Vi kigger på hinanden, vil egentlig gerne hjem til civilisationen, men er tiltrukket af oplevelsen. Helt på det rene med at det er første og eneste gang i vort liv vi vil få den mulighed, så vi siger, efter at have talt lidt sammen, at vi gerne blive til næste dag. Vi får nu tilbudt en jagttur. Og det er på den tur jeg lærer – NÆSTEN – at stå på et ben. Ufatteligt at de kan. De står bomstille, ikke en muskel rører sig, hovedet heller ikke, kun øjnene følger byttet. Ham vi er med har kik på en kæmpe stor Impala, med de største horn jeg set indtil nu. Hold da op hvor er han flot, nej smuk. Nænnen næsten ikke at se ham dræbt, men det er jo mad til hele landsbyen det drejer sig om. Masaïen løfter, uendeligt langsomt spyddet, Chase og jeg ligger i græsset måske 25 meter væk og tør næsten ikke trække vejret. Ustandselig tænker jeg på hvor ærgerligt det er jeg ikke har mit kamera, sikke en flok billeder jeg kunne have fremvist hjemme, ja måske solgt til aviser og blade.

Da han har spyddet næsten oppe på skulderen gør han et underligt vrid med overkroppen og spyddet er på vej i luften, det rammer hjorten hvor det skal, direkte i skulderen og går ind i lunger og hjerte, og dyret er dræbt her og nu. Meget professionelt må man sige. Vi er vel kun 500 meter fra byen så han tager et horn og tuder en bestemt lyd, så kommer der få minutter efter et par mænd mere, hjorten bliver bundet ved benene til to par spyd og så op på skuldrene af de to mænd. Det er en vægt på et par hundrede kilo de slynger op, fuldstændig ubesværet. Mens vi har ventet er vi blevet budt på lidt helseleksir fra hans kalabas. Det er det der heksebryg af blod og mælk og jeg skal love for at det sparker røv. Al ubehag fra nattens druk er væk med det samme. Så vi er rede til en ny nats oplevelser.

Og det får vi, igen uden samvittighed deltager jeg i dansen, men må opgive spring konkurrencen men ikke i den efterfølgende elskovsnat. Chase og jeg siger farvel tidligt, vi har med vilje holdt os til nogle få slurke af det farlige øl, og har drukket af det meget velsmagende kildevand. Vi har lidt Kenyanske Dollar til overs, men skal jo have tanket op på vejen hjem og også have lidt at spise så det bliver kun et yderst beskedent beløb vi kan hjælpe landsbyen med som tak for en fantastisk oplevelse. Men høvdingen er meget taknemmelig for det. Pigen jeg har sovet med, holder sig væk, vil ikke se os drage af sted. Vi holder en enkelt pause og er hjemme til aftensmad. Chase lover at samle mig op tidlig næste morgen så vi kan køre til lufthavnen. Jeg er indstillet på ikke at bøje mig for noget eller nogen. Jeg vil hjem nu. Jeg går op og ind under bruseren og så 20 gange sæbe og vand før jeg følte mig ren. Mit tøj røg direkte i affaldsbøtten, jeg kunne ikke pakke det ned i kufferten med den lugt. Jeg går ned i restaurationen fast besluttet på at det skal blive mit sidste måltid i Nairobi – i hvert fald for denne gang, for jeg er samtidig helt på det rene med, til det her land ville jeg gerne tilbage. Det har så meget at byde på.

Chase kommer allerede klokken 8.00 flyet skulle efter sigende lette kl. 14.00 så der skulle være rigelig god tid. Da vi kommer derud går vi direkte til lufthavnschefen. Han vil gerne hjælpe men som sagt så er han afhængig af hvor mange der er med flyet syd fra. Jeg fortæller ham, stille og roligt, og med megen

venlighed om min situation, det er Sabena der har lavet alle fejlene og det er han allerede informeret om. Han vil gøre alt hvad han kan lover han. Jeg siger at lige nu kan han tjekke mig og min bagage ind. Jeg vil så gå op i afgangshallen og vente. Jeg er helt ligeglad med om der er timer til flyet ankommer, og om der så står 1000 mennesker og venter så agter jeg at kæmpe mig ud til en plads. Han kigger noget betuttet på mig og min stædighed men bøjer sig.

Jeg kan nu sige farvel til min ven Chase og prøve at takke ham for alt hvad han gjort for mig og alle de andre. Han tager om mig og giver mig et kæmpe bjørnekus, jeg og han må tørre en tåre fra øjenkrogen. Han har en plasticpose med, den rækker han mig. Det er en afskedsgave. Det er to utroligt flotte figurer i elfenben, forestillende en løve og en gud med andre små guder smygende sig omkring. De er gamle fortæller han, har været i familiens eje i mange generationer, nu er de mine. Jeg vil helst ikke modtage dem, alene frygten for at tolderne i København skal tage dem fra mig, men han beroliger mig, giver mig en slags kvittering, stemplet og underskrevet af selve Energiministeren som jeg jo havde mødt.

Jeg går op i hallen og finder mig en stol. Der kommer flere og flere i løbet af disse timer, personalet sender skjulte øjne til mig og hinanden og ved ikke rigtig hvordan de skal tackle mig. Lige pludselig bliver jeg og måske 20 andre bedt om at gå ud i gaten og sætte os at vente der. Der sidder vi så måske en time, så lander flyet kan vi se, taxier hen til lige ud for vinduerne hvor vi sidder. Dørene bliver smækket op og lidt efter kommer der vel 10 passagerer ud. Det vil sige tænker jeg, nu skal de til at sortere mellem os der sidder her og venter. Jeg kan også se at det ikke bliver mig de efterlader, og det viser sig at jeg bliver den første der bliver kaldt ud. Jeg får et sæde helt oppe forrest i flyet, ved siden af en ung indfødt med et lille spædbarn der græder hjerteskræende. Hun sidder yderst og jeg spørger om hun ikke hellere vil ind at sidde ved vinduet men hun takker nej. Hun når at fortælle mig at hun har været på vej nu i 48 timer på en tur der normalt tager 9 timer, og skal til Brüssel, hun er hamrende træt. Da jeg er næsten parat til at sætte mig kommer der en fra stationspladsen op til sædet og beder den unge kvinde om at komme med ud, sædet er booket til en højtstående embedsmand. Jeg stiller mig foran ham og siger meget højt, ingen fjerner denne kvinde hun har lidt nok, enten må i finde en anden eller denne embedsmand må vente. De turde ikke røre hende, de fik en anden passager lempet ud, og da embedsmanden kommer ind er det en herre med guldtænder og guld briller og nålestribet. En yderst ubehagelig personage at se på, det viste sig da vi var kommet i luften at han var lige så utålelig at høre, som at se på. Så kvinden er meget taknemmelig, men det lille pus græd og græd næsten uafbrudt hele vejen. Den lille, som var en pige, hendes numse var helt ødelagt fordi moderen ikke havde kunnet gøre hende ordentlig ren i alle de mange timer. Så det blev en lang tur uden megen søvn, til gengæld oplevede jeg fra den store højde solen stå op over pyramiderne i Egypten, det var det hele værd.

Da vi lander i Brüssel får jeg et kæmpekus af kvinden og vi siger pænt farvel, jeg skal så vente i flere timer før jeg kan komme med det sidste stykke. Det er helt underligt, da jeg på denne korte tur skal ud på toilettet ser jeg bag en dør der står og klapper, en underlig slags hængekøje, kæmpestor, jeg linder lidt på døren og ser til min store forundring at det er alt mit gods der er med denne maskine, jeg er simpelthen blevet sat på et Cargofly til København.

~

Endelig hjemme

Uendelig træt lander vi København, Jeg får min bagage meget hurtig og skynder mig ud og finder en taxa. Lige hjem ikke noget med på arbejdet først. Da jeg kommer hjem bliver jeg modtaget af højlydt hundeglam fra Line, ikke af glæde nær nej, det er skam en vred snerren, det er en fremmed der står uden for døren, hun kan ikke genkende min lugt. Først da jeg får sagt "hej fars tøs" kan hun genkende mig, så er det bare ned på gulvet til en ordentlig gang PIV-PIV, slikken og smasken i hele ansigtet. Det er godt der er nogen der elsker mig! Men hvor er det en underlig fornemmelse at komme hjem, der er mange ting der skal falde på plads efter sådan en lang tur.

Mitzi er kørt på arbejde, jeg havde jo ikke kunnet ringe og fortælle at jeg kom med den maskine. Der ligger en seddel med nogle kærlige ord og at drengene er i skole men glæder sig til at se mig. Så ud på potten, det trængte jeg virkelig til, havde jo dårligt turde gå ud at tisse mens jeg sad i Nairobi af frygt for at jeg skulle misse flyet. Så et hurtigt bad og så op til skolen til drengene. Jeg har jo ingen bil, og da jeg vil have Line med, så bliver det på gåben. Da jeg når skolen er begge omme på boldbanen, deres klasser har idræt den morgen. Jeg går ind og stiller mig lidt bag det ene mål, der går et stykke tid før nogen får øje på mig. Drengene har skævet derhen, men kan ikke genkende mig, det er lige til at tude over. Så får den ene lærer øje på mig og råber meget højt på Morten og Mads: "Jeres far er kommet hjem". De vender sig

lynhurtigt og nu er de klar over hvem jer er. Kommer begge styrtende og det bliver en meget heftig omfavelse fra begge sider, de græder, jeg græder, gensynsglæden er stor. Lærerne kommer over og siger velkommen hjem og siger at drengene må få fri og gå med mig hjem. Lin er helt balstyrisk af glæde da vi kommer ud, jeg har tøjret hende ude ved lågen.

Og så er det bare hjem til råhygge. Jeg ringer til Vølund og fortæller jeg er ankommet, men tager dagen fri, hvilket er helt i orden. Jeg ringer på skolen og får fat i Mitzi, som lover at prøve at finde en vikar. Det er en vidunderlig septemberdag. Solen skinner fra en skyfri himmel, så dørene kan stå åbne ud til haven. Så endelig kommer Mitzi, stor gensynsglæde også fra hende. Jeg har jo allerede pakket det meste ud og sat vask over så vi kan bare slappe af. Hun har været inde ved slagteren og købt kalv/flæsk til en gang frikadeller. Det har jeg bestemt for lang tid siden at jeg ville have når jeg kom hjem. Sikke en middag, bare duften da hun stod og stegte var som at komme i himlen.

De havde jo mange spørgsmål og jeg måtte fortælle så godt jeg nu kunne. Men jeg havde lige så mange spørgsmål til dem. De havde haft en fantastisk sommer fortalte de. De havde været på Camping flere gange, poolen var blevet flittigt brugt. Jeg havde jo gået en runde i haven og syntes godt nok der manglede noget. Da jeg spurgte Mitzi hvad det var der var så forandret måtte hun beskæmmet indrømme at hun i sin uvidenhed havde vandet de to store, smukke Hibiscus ude på terrassen med sprøjtegift. Der var så meget ukrudt og så havde hun ikke tænkt på at buskenes rødder ville suge giften til sig. Omme i baghaven havde jeg inden jeg tog af sted sat og sået forskellige urter og grøntsager. De var blevet for store og hun kunne ikke finde ud af hvad der var hvad, så dem havde hun givet en tur med slåmaskinen. Jo Mitzi var og blev en rigtig havekyndig.

Men hvor var det vidunderligt at holde om hende igen efter så mange måneder.

Næste dag kaldte jobbet. Jeg skulle jo op og aflægge yderligere rapport, ud over dem jeg havde sendt hjem regelmæssigt. Vi havde på standen haft en ”ordrebog”, ja det kaldte vi den. Det var bare en skriveblok, som vi skrev i når vi sad med en kontakt. Den var næsten helt fyldt med navne og adresser og på emnet man var interesseret i. Jeg havde for sjov skyld da jeg sad i lufthavnen, pløjet den igennem og prøvet at sætte tal på mulighederne. Der var for næsten 42 millioner kroner potentiale, skulle bare følges op så hurtigt som muligt. Den eneste der nogensinde tog action var Erik Dahl. Eberhard måtte jo fortælle mig hvad alt det var for noget med salg og lukning. Der var sket meget siden jeg fik beskeden. De havde stadig ikke fortalt noget som helst mens vi var i Kenya. Nu viste det sig at vaskemaskine sektionerne alle var solgt fra og blot ventede på overgå til de nye ejere, som vist nok var Electrolux. Kun nogle ganske få af folkene skulle flytte med. Servicemontørerne var jo næsten sikre på at følge med, da de var de eneste der kendte produkterne. Krøll Kraner var lige ledes næsten på vej væk. Nyborg Jern var næsten solgt og nu afventede man så resten af koncernen.

Det var sku sørgelige nyheder at komme hjem til. Eberhard måtte jo indrømme at mit job var definitivt slut. Når der ingen afdelinger var, var der jo heller ikke brug for en reklameafdeling og et trykkeri. Men jeg havde 6 mdr. til at finde noget nyt.

Jeg havde jo en kæmpeopgave foran mig med at lave et afsluttende regnskab fra hele arrangementet i Kenya. Inden vi tog til Mombasa havde jeg været i banken og fået lukket vor konto og fået udtog på alle transaktioner. Jeg havde ført nøje regnskab hver dag med alle udgifter så det var egentlig bare at sætte det på forskellige konti – Men!!!!

Der var jo lige det der med tilskuddene. Det havde man ikke gjort noget ved i regnskabsafdelingen, så jeg måtte ind på dette sekretariat hvor de styrede alt dette. Det lå på Gl. Kongevej og jeg fik da også diverse blanketter til at udfylde. Nu skulle jeg så bruge alle de regninger der var blevet betalt inden jeg tog af sted. For alt indkøbt stand materiale, teltet, proviant, forsendelse o.s.v. Alt var jo bogført og sat ind i diverse mapper, som stod nede i et aflåst kælderrum. Jeg blev bedt om selv at finde diverse bilag. Det var et rum ingen andre end bogholderiet havde adgang til, så de mente at jeg måske skulle have en vagt med der ned, men det fandt de da ud af var spild af ressourcer. Det tog mig det meste af en uge at finde bilagene. Jeg skulle hver gang op ad trappen og så hen til kopirummet og tage kopi af det enkelte bilag, jeg måtte ikke fjerne mappen fra rummet. Helt idiotisk, men det var for nysgerrige blikke blev jeg fortalt.

Men det blev en interessant opgave. Da jeg står der og bladrer i bilag efter bilag, støder jeg jo på mange andre som jeg begynder at undre mig over. Da jeg får tænkt mig om så ser jeg at der er bilag for mange, mange millioner af kroner på reparation, nybygning, indkøb af materialer til Godsejerens store lystgård ned ved Sorø Der er bilag for indkøb af diverse dyr, ræve, guldfasaner, hjorte og strudse. Nyt tag på hele ejendommen, håndværkerregninger, ja alt. Nu gik der jo sport i det at finde alt lortet frem.

Kort efter at jeg blev antaget i sin tid, havde vi meget sjov med nogle historier som sælgerne fortalte om deres oplevelser med diverse indkøbsforeninger og privatpersoner. Især deres måde at tackle korrupsion på. Samtidig med mig var der ansat en lige udklækket cand. et eller andet. Han skulle tage sig af eksportsalget i Norden. Herunder også Færøerne og Island. Her var der en stor grosserer som regelmæssigt kom til København. Når han kom, skulle de hver gang hen og spise på Københavns dyreste restaurant og kunden ville hver gang slutte af på Kakadue Bar. Her fik de så nogle gevaldige sjusser og champagne til damerne, alt betalt af Vølund. Det accepterede man, men var ikke særlig glade for det på grund af revisionen. Nu sker der det, efter nogle gange så vil denne kunde gerne have en dame med hjem på hotellet, og det vidste sælgeren ikke hvordan han skulle tackle, men enden på det blev at han betalte for hende og så næste dag da han præsenterede regningen i bogholderiet, så bliver han jo skældt huden fuld. Sådanne regninger kan man ikke få godtgjort. Han spørger så naivt jamen hvad skal jeg så gøre. Joh, du skal bede bartenderne om at skrive et bilag der lyder: ”Diverse kaffe og kage”. Og sådan blev det fremover.

Nu finder jeg disse bilag, fuldt bogført, og undrer mig selvfølgelig over hvordan revisionen kan have godkendt det. Der var tusindvis af andre bilag lige så mystiske. Utallige bilag fra Forbrændings og Kedelafdelingen, for såkaldte ”studierejser” for rådmænd, Borgmestre og byrødder med koner og kærester, til de mest eksotiske steder på jorden. Med morgengaver hver morgen til damerne og dyre reklamegaver til mændene. Imens så kunne renovationsarbejdere både dem på gaden og dem på forbrændingsanlæggene rundt om i landet, gå for en sulteløn.

Så det går op for mig hvorfor Vølund er kørt på røven. Dokumentfalsk og tyveri af betroede midler er vel bare noget en del af anklagen vil lyde på.. Jeg var i slem vildrede hvad jeg skulle. Min samvittighed bød mig at melde det til politiet. Jeg var dybt forarget over, på grund af det svineri, så havde flere tusinde dygtige medarbejdere nu mistet deres job. Byer som Ulstrup og Tommerup, hvor byens borgere jo næsten alle arbejder på Vølund, mistede en arbejdsplads og dermed skattegrundlaget for kommunen. Men jeg var lige så stor en kujon som dem der havde siddet og bogført, jeg holdt min kæft. Det havde ellers lige været guf for pressen. Da man lige på den tid og igen senere kørte en kampagne mod godsejeren. Ingen brød sig om ham. Han var og blev Nazist lige til han døde. Han skulle have været ind og sidde. En skamplet for Danmark.

~

Jeg blev færdig med mit regnskab og det endte med at jeg havde gjort det hele for små 120.000, danske kroner alt inkl. Jeg var satme stolt af mig selv. Jeg skal op til Viborg og få godset pakket ud, da jeg ankommer, er de allerede i gang, det er jeg sur over. Jeg havde på turen købt et utal af forskellige souvenirs som var pakket og fordelt i de forskellige kasser. Heldigvis er alt der, så jeg kan få stoppet det i mit bagagerum og sendt alt det andet der skal til Glostrup af sted med en lastbil.

Kim Nauntofte er i Nairobi og på vej op til Lake Turkana, jeg må fortælle at jeg ikke forstår en skid af det hele. Hverken i Glostrup eller her, vil de erkende at møllen er helt og aldeles færdig. Vil aldrig komme til at fungere og slet ikke oppe ved søen, som jeg jo har set med mine egne øjne. Og alligevel sender man Kim derned igen. Nåh det er ikke mine penge der skal spildes på det, så....

Kører lige til Herning en tur på tilbagevejen og får sagt et pænt farvel til Kirsten og til Erik og endnu en stor tak for alt han har hjulpet mig med. Endnu engang lover vi at holde kontakt.

Jeg skal i gang med at afvikle trykkeriet sammen med Jørgen Jørgensen, trykkeren. Kirsten Jensen, alt mulig damen, er allerede fyret og rejst. Alle blanketter og trykplader skal fordeles til de respektive virksomheder, helt sindssygt da flere af dem som sagt allerede er afviklet eller opkøbt og har fået andet firmanavn.

Mit humør er ikke særlig godt, føler mig træt og udslidt efter den kæmpeopgave i Kenya. Så kommer de fra Vaskemaskinafdelingen og fortæller at de for lang tid siden har lovet at lave en udstilling nede i Haderslev, den skal laves ude på militærets ekserserplads i et gammelt ridehus. Om jeg vil påtage mig den opgave, jeg skal bare køre over i en af servicevognene, banke udstillingen op og så tage den tid det tager og lade bilen stå den kører en salgsfolkene den hjem. Jeg kan så flyve fra Sønderborg. Det hjalp lidt på humøret at skulle væk fra alt det lort nogle dage.

Da jeg er på cykel den dag, tager jeg servicevognen, putter cyklen ind og kører hjem og pakker en kuffert til nogle dage, tager til Abildager og lægger udstillingsgods. Aner ikke andet end at det er X-antal kvm så må jeg finde ud af resten når jeg ankommer. Det er mørkt da jeg når Haderslev så jeg kører ned og

får et værelse på det lækre hotel ved Haderslev Dam, spiser en god middag, slentrer op gennem byen og får mig et par genstande på et værtshus og så hjem og i seng.

Næste morgen er det tåge og komplet usigtbart, vi er jo henne i oktober måned nu, så vinteren er så småt på vej. Men jeg finder så den pågældende bygning, langt fanden i vold ude på Herrens mark. Hvem der har forestillet sig at folk vil komme i tusindtal og se på vaskemaskiner sådan et sted er mig helt ubegribeligt, men jeg fuldstændig kold. Rager mig hvad firmaet gør i dets sidste krampetrækninger. Så jeg åbner de store porte til en kold og jordslået hal, finder ud af hvad jeg vil lave og begynder at sætte op. Solen begynder at titte frem, så jeg holder rigeligt med pauser, da jeg så sidder der ved siden af alle aluminiumstængerne, som jo er kommet hjem fra Nairobi, ser jeg et underligt dyr komme ud af et af rørene. Da det kommer helt ud er det en kæmpebille, den er vel næsten 10 cm lang, ca. 5 cm bred og med nogle enorme følehorn. Det er dybsort med et blankt skjold man kan spejle sig i. Jeg er helt paralyseret, men finder en tom plasticæske, forer den med græs og blade og sætter så dyret og den hen i solen så den kan holde sig varm.

Jeg skynder mig at gøre mig færdig, standen bliver rimelig pæn og kører så til Sønderborg hvor der ligger en billet i receptionen, aflever nøglen til dem så kan sælgeren samle den op når han lander. Da jeg kommer hjem sætter jeg æsken ude i bryggerset, men da Mitzi kommer hjem vil hun ikke have kræet inde i huset. Så den må ud på bænken ved bryggersdøren. Næste morgen lever det i bedste velgående, jeg beslutter mig får at køre til Zoo så hurtigt som muligt med insektet, så må de finde ud af hvad de vil gøre med det. Næste morgen er den død. Så jeg gad ikke gøre mere ved det. Har så senere prøvet at finde det på netten men det er ikke rigtig lykkedes, det samme med Nairobi Bitchen.

Jeg får senere fortalt at standen blev en kæmpesucces, der kom næsten 2000 besøgende – ufatteligt

~

Jeg går og tumler rundt om mig selv nogle dage. Jørgen og jeg får os en del bajere i løbet af dagen. Andre kollegaer kommer og stikker hovedet ind, vi klunser og rafler og det bliver for meget for mig, kommer faktisk halvskidet hjem hver aften, og det er normalt ikke mig. Så går det op for mig at jeg jo bare er med til at holde skindet på næsen for Godsejeren og hans kumpaner uden andet resultat end at jeg står uden arbejde om 6 måneder. Ikke om jeg vil, så jeg går op til Walther Hansen beder om en langtidssygeerklæring som jeg så sender til firmaet. De skal under alle omstændigheder betale mig løn i de 6 måneder så hvorfor ikke gå hjemme og fise den af mens jeg finder mig et nyt job. Min indbetalte pension kan jeg tage med mig, det er ikke ret meget. Det er noget der først er blevet muligt et par år før, firmaet betaler intet men man kan selv indbetale en hvis % hvert år og så få dem udbetalt når man skal pensioneres, så vidt jeg husker hed Kapitalpension.

~

Det er rimelig gode tider for jobsøgning indenfor min branche, men alligevel må jeg skrive mange ansøgninger gennem efteråret før der er bid. Vi havde inden jeg tog af sted fået lavet budgetkonto i banken så økonomien var så nogenlunde. Min løn var gået ind på kontoen mens jeg var væk. Jeg har jo fået alt betalt og oven i købet diæter, så der er lidt overskud på min konto da jeg har afregnet med Vølund, men det undrer mig at Mitzis og min aftale om at hun skulle hjælpe mere til med økonomien er blevet delvist glemt, for ikke at sige helt glemt. Hun har ikke sat en skid mere ind på kontoen end hun hidtil har gjort. Men jeg kan se at hylderne med tøj, sko og tasker ikke er blevet formindsket, tværtimod. Så der går ikke mange dage før vi er i gang med vore sædvanlige skænderier om pengene. Hun undskylder sig med at hun er nødt til at følge med moden nu hun arbejder med de unge mennesker på skolen og hun bryder sig ikke om at falde igennem. Den historie har jeg jo hørt utallige gange før og kommer til at høre den mange gange de næste 19 år.

En dag kommer både Morten og Mads hjem med et meget venligt brev fra skolen og jeg vil være sød at holde et foredrag for begge klasserne + en del flere. Jeg skal komme til møde så vi kan aftale nærmere. Det lyder spændende, så jeg siger selvfølgelig ja. Jeg har lidt krildren i maven i lang tid inden, beslutter mig for at det skal være uden manuskript. Jeg pakker to store papkasser med alt det jeg har med hjem. Og det er meget. En masse udskårne figurer, spyd og skjolde, messing ting fra den indiske del af befolkningen, små ting, store ting blandet mellem hinanden. En hel masse konkylier og sneglehuse fra stranden i Mombasa. Alt det brugte jeg som udgangspunkt, og så selvfølgelig alle mine fotos. Der var mere end 1000. Jeg havde samlet dem i et par mapper, havde givet dem numre og så havde jeg været rundt i de tre ministerier og vist dem frem og folk havde så krydset af hvilke kopier de ville have. Et kæmpe job at holde styr på, og at få penge ud af dem da de så fik billederne var næsten umuligt.

Jeg møder op på skolen til aftalt tid, klasseværelset er mere end fyldt med elever og lærere. Jeg går i gang og det kører bare. De får fortalt om befolkning og dyr og natur og landskaber, penge og økonomi. Det er aftalt det skal vare en time, der går to, før lærerne de må sige nu skal vi snart have frikvarter og børnene har mange spørgsmål. Og det havde de. Vi blev slet ikke færdige, lidt ærgerligt, men det bliver aftalt at vi må lave en fortsættelse snarest. Det blev dog aldrig til noget. Jeg tror nok at mine drenge var noget stolt over deres far den dag.

~

Vi fem fra Kenya der til sidst bestemte os for at ville mødes, får langt om længe aftalt en dag, eller rettere en aften hvor vi skal mødes hjemme hos os. Mitzi har lovet at lave en let anretning og servere for os. Desværre må John melde afbud. Vi har en rimelig hyggelig aften, men der mangler noget, lige som om det er et antiklimaks, så det er ikke en ubetinget succes. Vi får selvfølgelig fortalt hinanden om vore nuværende situationer på arbejdet, der er jo masser af situationer vi gerne ville have genopfrisket, men da Mitzi er hjemme lægger det noget af en dæmper på os, ikke alt vi lavede var for sarte dameører. Da vi skilles ud på natten bliver der ikke aftalt yderligere. Som sagt er Erik Dahl den eneste jeg holder kontakt med de næste mange år.

~

Efteråret går som sagt med at skrive ansøgninger, jeg får jo stadig løn så det går egentlig rimeligt godt økonomisk, men vi har jo retssagen fra huset i Hundige hængende over hovedet. Endelig oprinder dagen hvor vi skal i retten i Roskilde. Mitzi vil ikke med, hun siger at hun vil slå sælgerne ihjel når hun ser dem, så der er bedst hun bliver hjemme. Jeg kender hende jo, hvis hun havde været med havde hun overfaldet dem verbalt i alles påhør. Det er nu kun manden der dukker op. Jeg bliver noget forbavset da jeg kommer ind i retssalen. Den er fyldt til sidste plads. Det viser sig at huset er eftertragtet af diverse platugler som ser en forretning ved en tvangsauktion. Der er repræsentanter fra alle Kreditinstitutioner og nogle banker. Sagen indledes og beløbene gøres op og ført til protokols. Jeg bliver så spurgt om jeg vil betale og dermed beholde huset. Uden at tænke mig om – det var måske godt – siger jeg uden at rådføre mig med min sagfører, at jeg hverken vil eje eller have den rådne knaldhytte, den vil aldrig blive beboelig uden en frygtelig masse omkostninger. Dommeren afbryder mig så og siger at den slags udtalelser må jeg ikke komme med da det kan skade videre salg. Han kigger strengt på mig med et lille lunt glimt i øjnene og ikke særlig bøs stemme.

Der er så et af kredit selskaberne der byder på det og får det får den latterlige sum af knap 500.000, jeg bliver dømt til at betale dette selskab 167.000 her og nu, men jeg må jo fortælle at vi er erklæret konkurs og har ikke penge til at betale. Det bliver så aftalt at vi skal afdrage med et småbeløb hver måned. Og det er OK for mig og for sagføreren. Vi får 10 år til at afdrage beløbet.

Jeg kommer så hjem med det resultat til Mitzi og hun er også tilfreds. Vi har dog et problem, idet vi nu, på grund af det skide hus er erklæret fallit og ikke kan låne noget som helst noget sted og vi er kommet i Ribers Kartotek. Det svider til os da vi når nytårsaften og det gamle TV dagen før siger puf og røgen står op fra det. Jeg prøver så ihærdigt i løbet af nytårsaftensdag at købe på afbetaling men alle steder får afslag, indtil jeg når hen til D.E.R. Der kan jeg da sagtens leje et og med forkøbsret, så vi får set Dronningens Nytårstale den aften og ikke et øje er tørt.

~

Tåstrup Idræts Klub

Lindy var kommet en måneds tid før og spurgt mig om jeg var interesseret i at lave noget for TIK, den lokale idrætsklub, som på den tid var landets største med over 6.000 medlemmer og 13 idrætsgrene samlet under sig. Jeg skulle til den årlige Pokalfest udsmykke den ene hal, med et eller andet tema. Jeg blev inviteret med til det første møde hvor arrangørerne, en af dem Ole Søndergård, var talsmand. Ham lærte jeg aldrig at holde af. En fed selvsmagende stodder, som elskede at høre sig selv tale. Han var umådelig kreativ men uudholdelig at være sammen med hans kollega underformanden Knud Sommer havde stået i god lære hos ham, han var lige så selvglad. Ole var en skide skolelærer og Knud sælger af kopimaskiner så de havde noget at hænge deres højrøvedhed op på. Nåh nok om dem.

Med til mødet var ”virksomhedsejeren” Lindy, Hallernes inspektør Ejler Olsen og nogle få andre. Vi skulle så diskutere hvilket emne der skulle være det gennemgående tema. Klubberne havde i mange år benyttet sig af en lokal mand Åge Sand, han var reklametegner og var meget dygtig frihåndstegner, så de

andre år havde han fået det pågældende emne stukket ud og så havde han brugt nogle få aftener til at klatte noget på ”væggene”. Væggene var masonitplader som blev indsvøbt i avispapir, fra store ruller som man fik inde fra Berlingske, der var 120 plader som skulle beklædes og males, så det var noget af en opgave for én mand. Pladerne var der dog et helt hold der tog sig af at klargøre. Vi fandt så et emne alle kunne tilslutte sig. Og det blev så præsenteret for alle afdelingsformænd som så skulle tilslutte sig eller forkaste. Og der var altid nogen som vidste bedre, men de var så også dem som holdt sig langt væk fra at deltage i noget som helst vedrørende arrangementet.

Kan ikke huske det første jeg malede, men der var temaer som Moppet Show, 6-dages Løb, Olympiade. Jeg lavede dekorationerne i de næste 6 år, så gad jeg ikke mere, alt for meget brødnid efterhånden. Jeg kunne allerede det første år se at det her skulle jeg bruge lang tid til, hvis jeg skulle passe mit arbejde, så jeg fandt ud af at tegne alle motiverne på papir, overføre dem til en overhead og så tegne derfra direkte på papiret, motiverne blev så meget mere udførlige end man havde været vandt til, jeg havde fået et stille rum nede i fyrkælderens til rådighed så der gik jeg og hyggede mig. Der kom så diverse nysgerrige ned og skulle lige tjekke den ”nye kunstner”. En af dem var en af de ansatte Thorbjørn Stålem, han havde været i lære på Dagbladet da jeg var svend, nu var han så endt som halassistent. Efter nogle få aftener kunne jeg godt mærke på mig selv at det her gad jeg ikke, så jeg spurgte om ikke der var nogen der gad hjælpe. Og det var der. Alis Rasmussen fra Gymnastikafdelingen tilbød sig og så gik vi der og hyggede os i en måneds tid med malerarbejde. Pokalfesterne blev altid afholdt i februar så der blev jeg jo inviteret med sammen med Mitzi. På det tidspunkt var jeg ikke aktiv idrætsudøver, jeg var holdt op med Badminton da vi flyttede til Hundige og aldrig kommet i gang igen, Så det var Lindy som måtte skaffe os plads ved at bordene.

Se Lindy var jo også i TIK en betydningsfuld mand – havde han fortalt os mange gange. Nu viste det sig at hans job i forbindelse med Pokalfesterne var at skaffe isterninger nok til de to barer, indkøbe diverse blomster og materialer til borddekorationer og så eller på selve aftenen hvor hallen skulle pyntes stå parat til at køre ærinder. Så, jo han var meget betydelig, et festligt indslag når han gik rundt og tjekkede os alle sammen. Og humor er jo altid godt.

Vi sad så sammen med Lindy og Grethe i mange år sammen med nogle andre festlige mennesker indtil Lindy nogle år senere havde forelsket sig i en dame, kærligheden blev desværre ikke gengældt, men det kunne Lindy ikke se. Han inviterede så hende og hendes mand med til bordet, og først på selve festaftenen må han desværre meddele Mitzi og mig at der ikke var plads. Panikken breder sig i hallen, for der er lavet bordplaner, det har idioten glemt alt om, så man måtte i huj og hast ændre det. Vi kommer til at sidde ved det man kaldte hovedbordet, d.v.s. at vi sad sammen med hovedformanden og hans kone samt journalister fra byen og hovedsponsoreren. Alt dette resulterede i to ting, for det første hilser Grethe og Lindy ikke på os mere nogen sinde, og Lindy bliver så skide sur over at han har kvæjet sig, så jeg ender oppe i den fine ende og han må sidde hvor han plejer. Nu blev savnet ikke så stort for os, de var i forvejen ikke så behagelige at være i stue med. Grethe var og blev en inkarneret politiker og at hun så oven i købet var Konservativ gjorde ikke sagen bedre.

Den anden indflydelse det fik, var, at jeg blev indbudt til at blive medlem af hovedbestyrelsen hvilket jeg sagde ja til og det medførte så at vi fik et meget tæt og godt venskab med nogle af de andre medlemmer fra Formandsudvalget, men meget mere om det senere.

~

Reklame/Kommunikation 2

Jobbet jeg har fået er inde i byen, nærmere betegnet på Vesterbrogade, inde i gården ved den biograf som nu ikke ligger der mere. Bureauet var ejet af Verner Jensen og Finn Andersen, deres hustruer Kirsten og Anni arbejdede begge i firmaet. Jeg skulle begynde 1. februar. De havde en del gode kunder, bl.a. Paladsbiograferne, så for dem skulle jeg lave filmprogrammer og videocovers, jeg lavede også et filmmagasin. Bureauet havde et lille forlag Skole & Film hvor man lavede skolebøger med udgangspunkt i en given film, alle danske og så trykte man et klassesæt som skolerne rekvirerede. Det var Finn & Anni der havde den del. Verner var umådelig kreativ, kunne tegne og male og skrive nogle formidable tekster. Han havde sine egne kunder. Bl.a. Hoffman & Sønner et entreprenørfirma som arbejdede næsten World Wide. Kontaktmanden der var en tidligere politibetjent som hed Flemming Barsballe. Han havde fået jobbet på grund af sin veltalenhed og så var han altid klædt som den fuldenkte gentleman. Skræddersyede habitter, én for hver dag i ugen, og de blev rimelig tit fornyede. Han havde ingen forudsætninger for noget af det han foretog sig, blot talemåderne, så det blev Verner og jeg der reddede ham fra utallige dumheder.

Hans største fejl var hans grådighed, han krævede returkommission for alt hvad vi gjorde. Annoncer i aviser for nye jobs, så skulle han have andel i bureauprovisionen, som jo ellers var en væsentlig del af omsætningen/fortjenesten for alle bureauer. Der var ingen tvivl om at han ikke kunne føre den livsstil uden at lave diverse numre. Der gik også rygter om at han var vippet ud af både militæret og senere politiet på grund af ikke helt rene fingre. Barsballe stødte jeg så senere på et par år efter. Da var han blevet personalechef på Nordisk Gentofte hvor jeg kom til at arbejde. Men herom senere. Hans grådighed blev til sidst hans død.

En anden af Verners kunder var netop Nordisk Gentofte A/S, han havde på et tidspunkt fået som opgave at lave en informativ bog til diabetespatienter som på et klart og enkelt sprog sammen med nogle enkle tegninger fortalte om de problemer og løsninger en diabetespatient har. Den var allerede genoptrykt mange gange og for hvert år kom der nye sprog til. Kan ikke huske hvor mange forskellige, men på et tidspunkt efter jeg var begyndt på Nordisk rundede oplaget 600.000 ekpl. Kontakten hos Nordisk Gentofte var en Bent Kjerulf, som jeg så skulle ud og tale med når der var noget Verner ikke havde tid til. Jeg fik et godt forhold til Bent, han var en lun fyr. Men herom senere.

Jeg fik en dag en spændende opgave for Atlas, de ville sende nogle biler rundt med informationer om deres produkter, indenfor husholdningssektoren. Jeg lejede så 6 kassevogne, fik en snedker i gården til at beklæde vægge og gulv, lave bar med køleskab og så et filmlærred, og 4 klapstole. Så blev der indkøbt en diasfremviser til hver bil og lavet en informationsserie og så kørte sælgerne rundt i Danmark og besøgte diverse forretninger der solgte husholdningsmaskiner. Det var en stor opgave, men meget interessant. Her mødte jeg så nogle af de salgsfolk der var blevet fyret fra Vølund, så fik vi nogle heftige snakkestunder om gamle dage.

Fin var en rod rent forretningsmæssigt, hvor Verner var den reelle, ærlige mand. Jeg fik efterhånden en hel del problemer med at tackle Finns krav om ærlighed over for kunder. En dag, der var gået godt et år, kom han og bad mig om at ændre en regning jeg havde lavet, til at indeholde flere timer og større avance på indkøbte materialer end sagen kunne bære. For det første var det mig imod at snyde kunderne, og dernæst så ville lige denne kunde falde over størrelsen på forbrugte timer, det sagde jeg til ham, men han insisterede og så måtte jeg fortælle ham at jeg ikke ville lægge navn til hans krumspring mere. Han måtte se dette som en opsigelse. Han blev noget fortorneret og hentede Verner som godt kunne se problemet og egentlig støttede mig, specielt han var ked af at jeg sagde op. Han kom flere gange tilbage den dag og i tiden efter og tryglede mig om at ændre beslutning man jeg holdt ved.

~

I det år der nu var gået havde der ikke været så meget nyt på hjemmefronten. Mitzi fyldte 40 og det blev behørigt fejret med en dejlig fest. Kollegaer kom tidlig morgen til morgen kaffe og den følgende lørdag var det venner og familie.

Det er en af de episoder hvor jeg mangler en hel masse billeder. Men jeg kan huske at Mitzi som sædvanlig ikke ville have jeg holdt tale. Det gjorde jeg nu alligevel, idet jeg havde købt en bog med kærlighedsdigte til hende. Det jeg havde i mit hjerte ville jeg fanden

gale mig have lov til at andre skulle vide. Så jeg læste et af digtene op for hende, med alt hvad jeg kunne lægge i stemme og følelser. Jeg husker at der var en del der måtte have lommeørklædet frem. Digtet er af Valdemar Rørdam og hedder: "Nu Hvisker Jeg Til Dig".

Jeg syntes selv det er meget smukt og det gav og giver stadig mening i min kærlighed til Mitzi, på trods af alt det skidt vi måtte igennem.

~

.En af de danske somre som man længes tilbage til. Vejret var bare til udendørsliv

Mitzi er blevet en mere frigjort kvinde, hun er begyndt at optræde topløs.

Sommeren blev helt forrygende så poolen blev flittigt brugt. Drengene lå i telt ude i haven mange nætter på grund af varmen. En dag tidligt på foråret ringede telefonen, det var Mads der tog den. Og Mitzi og jeg kunne se der var noget han slet ikke forstod. Han siger så et øjeblik og kommer hen til os og siger at der en mand som spørger om han kan snakke med sin bror Hans. Efter nogle sekunder går det op for mig at det er min halvbror Pjevs. Vi har ikke talt sammen siden kort efter min fars begravelse. Jeg tager selvfølgelig telefonen og det ender med en timelang samtale hvor vi taler som om intet er hent. Vi bliver alle inviteret ind til ham og Annelise, min stedmoder i Søborg hvad v i siger ja til. Jeg glæder mig allerede til hendes mad. Hun lavede altid en formidabel gryderet med den lækreste skysovs. Jeg ”stjal” opskriften ved at kigge hende over skulderen. Og i dag så mange år efter nyder min familie i Thailand godt af den.

Et af de eneste billeder jeg har af Annelise – Pjevs og Mads nyder badelivet i poolen.

Vi inviterede selvfølgelig igen, da vi fik talt ud om problemerne der havde skilt os i de mange år, og som jeg tidligere har fortalt vidste de intet om det famøse brevkort min far havde sendt til vort bryllup. Annelise var selvfølgelig blevet gammel lige som min mor var blevet det. Men hun var stadig den samme smilende, søde reservemor som hun altid havde været. Vi nåede at få nogle gode år sammen med hende, men Pjevs og Mitzi

blev aldrig perlevenner. Fandt aldrig ud af hvad der var mellem dem som ikke fungerede. Og Pjevs fortalte mig aldrig hvad hans opfattelse var. Selv tror jeg de simpelthen var gået skævt på hinanden. For Mitzi holdt eget af Annelise.

~

Farmor var begyndt at sløje noget af på det hun foretog sig, hun kunne ikke som førhen tage sig sammen til at bruge en hel dag i vores køkken og lave suppe. Når hun gjorde det, så var det på god gammeldags maner, med oksebov eller en hel høne. Hjemmelavede mel- og kødboller, alverdens grøntsager og urter, snittet og skåret og kogt det maste af en dag. Åh mine tænder løber i vand ved tanken. Nu ville hun hellere at vi gik ud og spiste, men fandt så ud af det var blevet alt for dyrt. Før i tiden kørte vi mange forskellige steder, når der var muligheder får at få stegte ål. De kostede for en kæmpeportion mange steder 39,00 kroner. Nu var prisen 99,00. Ikke længere efter var det langt over 150,00 og så mere end 200,00. Det blev sværere at finde fiskehandlere der solgte ål, så de gange det lykkedes at finde dem så stegte vi hjemme hos os. At spise hjemme hos farmor var efterhånden blevet noget af en pestilens. Hun var begyndt ikke at ville fyre op i kakkelovnen, de første svage tegn på demens, eller rettere en form for Demens, var begyndt at vise sig. Hvor hun før var så omhyggelig med sin rengøring og pilen med sine blomster så flød alting mere og mere. Jeg brugte mange lørdage på at køre derop og så rydde lidt op. Til sidst ville drengene ikke med mere. Hvilket var ganske forståeligt for mig, men ikke for Farmor.

Se blot på disse billeder. Idyllisk ser det ud med stokroser overalt. Træer og buske gror vildt og intet må fældes eller beskæres. Det betød at indtægten for de to garager faldt væk da ingen kunne komme derind.

Her hygger farmor sig med drengene i kakkellovnskrogen i Morfars gamle stol, som jeg selv havde siddet og hygget mig i. Det er et af de sidste billeder jeg har hvor alt stadig fungerer. Få år senere blev det meget slemt, men det kommer vi til.

Jeg reddede nogle frø fra disse stokroser. De er meget gamle, gået i arv fra slægt til slægt. Stammer oprindeligt fra gården på Samsø, blev så sået i Kaldred, så i Vindinge, så på Københavnsvej, Jeg såede de første på Løvtoften, så på Nurdugsvej, så på Tueholmen. Desværre fik jeg ikke nogen med mig da jeg blev skilt. Fandt nogle andre som jeg så har prøvet at avle her ude i Thailand men den går ikke. Jorden er alt for kraftig. Jeg har røvet alt men de stikker lige hovedet op som små stiklinger og så dør de. Drengene er ikke så nostalgiske som jeg, så de er helt lige glade med at følge denne ældgamle tradition – desværre. Og nu er det vel for sent. Tueholmen er solgt og hende der har købt det har vel troet det var ukrudt.

Der var så mange aktiviteter den sommer. Vi havde opdaget et sted ovre ved Vejle, ude i Bakkerne ikke så langt fra Jelling, her lå der et ridecenter der hed Hopballe, der var vi et par gange, selv jeg var ude at ride. Det var en slags hotel, hvor man fik den dejligste mad og storslået opvarmning. Det var en gammel vandmølle som stadig var intakt. Man kunne sejle i kano, gå lange ture i det pragtfulde bakkede landskab. Vi var der med Birger og Alice og vi var der alene. Det år med Birger og Alice var Finn og Elsebeth med. Drengene og jeg havde endelig fået overtalt Mitzi til at sætte sig op en hest. En dejlig rolig lille pony, og det gik godt indtil idioten Finn endnu engang beviste sin manglende sans for proportioner. Jeg trækker Mitzi og hesten stille og roligt rundt i folden og da vi når ud for de andre, rækker Finn sin store hånd ind og klapper hesten sådan en over lænden så den næsten synker i knæ, samtidig med at han udstøder et frygteligt hyl. Hesten stikker af fra mig som kun har tøjlen løst knyttet i hånden. Og inden jeg når at indhente hest og Mitzi er hun jo helt hysterisk. Finn var opdraget på et børnehjem, havde ikke lært respekt for noget eller nogen, senere blev han sømand og gadedreng, så alt hvad han gjorde var komplet uigennemtænkt. Mitzi og jeg brød efter den episode enhver forbindelse med dem. Mest synd var det for drengene som jo gerne havde set sin mor mere aktiv ude på rideskolen i Tåstrup hvor jeg jo ivrigt deltog i deres liv med heste.

*Line og Morten tager en dansetur i indkørslen
Line skulle altid danse når der var musik..*

Her er de to brødre så lige kommet hjem fra en tur med spejderne. Også i den fritidsgren blev jeg involveret med bestyrelsesarbejde. Det er Morten med den grønne hat og Mads på knæ ved siden af ham.

Og her de to brødre i deres rideudstyr. Jeg lugede stalde, kørte gødning ud, lavede sponsoraftaler, lavede medlemsavis, kørte til ridestævne i andre byer og til ridelejre på f.eks. Omø. Det var nogle travle år, når arbejdet også skulle passes.

Det var også den sommer hvor der var meget aktivitet med spejderlejre, fodbold og så selvfølgelig Ajstrup. Som tidligere fortalt så var en tur til Ajstrup ensbetydende med mindst én tur ind til Århus og en tur på gågaden Søndergade. Line var altid med, i gamle dage også Futte. Men Line var meget speciel. En dejlig, charmerende uldtot. Når Mitzi og drengene begyndte at shoppe stod jeg altid ude på gaden med Line, og sikke med tilbud jeg fik. Line trak unge og ældre kvinder som en magnet. Alle skulle lige over og spørge til race og alder, og hver gang måtte jeg jo fortælle at jeg var dansk og sådan omkring de 40. Det vakte megen moro, men det var nu hunden de mente, så jeg kunne, hvis ikke Mitzi og drengene havde været der, have scoret et utal af damer.

Det var også det år Olle fyldte 90, det blev fejret med en stor fest oppe på Prinsen, med alle de af hendes omgangskreds der endnu var i live og så de få af familien der var. Men ingen oldebørn den dag. Næh tak, det er vel for de voksne man holder fest. Det var Verner og Kirsten der havde bestemt det. Jeg mødte her min gamle nabo fra Københavnsvej Købmand Andersen og hans kone og biografejeren Nielsen fra Havdrup. Så der var mange minder der skulle snakkes om den dag.

Og så fyldte Mads jo 10 år og det måtte jo fejres med Mosters berømte kagemand til morgenmad og så de voksne om aftenen.

Nationaltrykkeriet

Nu skal vi lige have lidt mere om mit arbejde og hvad det medførte: En af mine leverandører, Nationaltrykkeriet nede på Gasværksvej havde længe været informeret om mine kontroverser med Finn Andersen og en dag siger ejeren Jens Arthur Sørensen: ”Hvad med at komme og arbejde for mig?”. Det fik vi så talt igennem og jeg sagde ja, jeg skulle være driftsleder. Det betød at jeg var tilbage i min gamle branche igen.

Det var noget af en omvæltning efter det frie liv på landeveje og i lufthavne. Her var jeg bundet – ikke at jeg skulle sidde bag et skrivebord, jeg skulle tage mig af alt: Indkøbe, snakke med kunder, lave lagerstyring, skære papir, trykke, ja faktisk alt hvad der havde med driften at gøre. Her lærte jeg for første gang at arbejde på en computer, Jens Arthur var ivrig efter at få indført EDB i produktionen, så han havde indkøbt en af de første typer sammen med en lagerstyring og ordreprogram. Det kom nu aldrig til at fungere optimalt mens jeg var der. Men noget grundlærdom fik jeg dog snuset til mig.

En af vore kunder var et reklamebureau som havde en stor kunde (som jeg ikke mere husker navnet på) men det var noget med kosmetik, sæbe, tandpasta og alt muligt andet. De havde en masse forskellige reklamefremstød til kunderne i forretningerne. En dag havde bureauet fundet ud af at folk skulle samle spillekort. De blev trykt på et kæmpe ark med alle 52 kort på, de blev så udstanset og så skulle kortene samles på en bestemt måde. Vi fandt ud af at den billigste måde var at lade arresthusenes fanger gøre det. Det var enormt billigt og fangerne skulle arbejde. Så jeg var blandt andet i Holbæk og Kalundborg og snakke med arrestforvarerne, som så gav et tilbud på jobbet. Så skulle jeg ind til diverse fanger og fortælle hvordan de skulle udføre opgaven. Når de så var færdige blev det hele sendt med fragtmænd til København inden det blev leveret til kunden. Jeg skulle jo tage nogle stikprøver og fandt hurtigt ud af at nogen af fangerne var nogen sataner. De ville gerne have pengene, men syntes at kunderne i forretningerne skulle have lidt ekstra. Så de ”tabte” lige lidt mad inde mellem kortene, spyt var også meget brugt, og så små iturevne billeder fra pornohæfter klæbet på et kort med sæd. Rigtigt ulækkert. Så den løsning blev hurtigt droppet. Familien og jeg fandt så ud af at vi selv kunne tjene de penge, men sikke et svineri i stuen eller hvor vi nu sad. Så det blev en meget kort periode hvor vi gad det og så god var betalingen heller ikke.

Mens jeg var der, havde et af papirgrosserer firmaerne i løbet af foråret lavet et stort arrangement ude på landet. Det var et bilrally. Jens Arthur syntes det kunne være festligt at jeg meldte mig til, så det gjorde jeg. Jeg havde kun en gang før kørt rally og da han jeg en erfaren co-driver med. Nu var det Mitzi som måtte påtage sig opgaven. Ikke blot jeg, men alle, vidste at hun kunne fare vild i en telefonboks – desværre har Mads arvet dette talent – så da vi mødte op, et eller andet sted i Nordsjælland, så anede Mitzi ikke engang i hvilken by vi var. Vi fik udleveret et kort over egnen, køreregler og opgaven. Jeg supplerede med mit eget kort over Sjælland og så fin hun en hurtig briefing over hvad der var VENSTRE og hvad der var HØJRE. Vi kørte ud blandt alle de andre flotte direktørvogne, da det næsten udelukkende var bogtrykkere der deltog, der var et par enkelte der havde givet personale af samme rang som mig lov til at deltage. Vi havde dengang en lille rød Mazda så vidt jeg husker, den var rødmalet men havde efterhånden taget en nuance mere hen ad det brunlige. Dejlige åbne lufthuller var placeret strategisk rund på karosseriet, så det var en perfekt bil at køre sommerrally i. BMW'er og Mercedes'erne og alle de andre skulede misundeligt til os, de var jo lukket inde i deres airconditionerede biler, vi havde Guds fri natur inde som ude. Ja misundelse er en grim ting. Jeg fandt jo hurtigt ud af at det blev mig der måtte løse såvel kørsel, som rute, som opgave, hvilket jeg klarede til UG, Mitzi eneste opgave bestod så i at notere opgavens løsning ned på et stykke papir vi havde fået udleveret. Opgaven bestod i at finde et antal bogstaver der stod placeret i vejkanten diverse steder på ruten, overholde færdselsloven og vi havde 2 timer til opgaven..

Nu sker der det at efterhånden som vi kører undrer det mig at kun nogle ganske få andre kører i samme retning som os, det er mærkelig nok dem i de små billige vogne, altså driftsledere og lignende undermålere. Alle de store flotte nyvaskede kareter, susede forbi os i den anden retning. Jeg siger til Mitzi ved du hvad, jeg tror sku de har givet os forkerte papirer. Så jeg stoppede, tjekkede hvad Mitzi havde skrevet og kunne så se at vi kun manglede 2 bogstaver. Jeg kunne også se hvad opgaven skulle lyde på, da der kun en måneds tid før var lanceret en ny, flot papirtype der hed CARNIVORE. Så jeg havde jo ordet i frisk erindring fra Kenya. Ha' sagde jeg til Mitzi vi behøver sku da ikke at lede mere vi kører til målet og melder os. I det samme kommer Jens Arthur og holder over for os, det er en lille smal vej, langt fenden uden for lands lov og ret. Han ruller vinduet ned og spørger om vi ved hvor vi er og om vi har fundet løsningen, de havde nu kørt næsten lige så længe som os men havde kun fundet 3 bogstaver, de havde talt med deres kollegaer de havde mødt og det var det samme med dem. Jeg måtte så fortælle, sødt og blidt at en længere skolegang måske kunne have hjulpet, vi havde allerede løsningen, var på vej til målet men holdt lige en øl og rygepause. Hans ansigtsudtryk skulle have været foreviget, kunne have været brugt i vittighedsblad.

Vi kørte til målet, ankom som nr. 3, afleverede opgaven langt før tid. Og så måtte vi pænt vente på alle de andre ankom, der blev serveret diverse drikkevarer og så var der en lækker middag inde på lageret med musik og underholdning, et virkeligt flot arrangement. Langt om længe skulle resultaterne så offentliggøres. Nummer et var en rejse i 2 uger til USA med alt betalt, den blev vundet af en driftsleder. Nummer to var en rejse til Paris i en uge med alt betalt, den blev vundet af en driftsleder. Nu begyndte ansigterne omkring os at krakelere. Enkle kom med udtryk som aftalt spil og lignende. Da jeg vidste at vi var kommet ind som nummer tre kunne det kun blive os der vandt den næste præmie, men hvad det var anede vi ikke. Så blev jeg kaldt op på scenen, syntes nok jeg kendte det ansigt der overrakte mig præmien, men kunne ikke placere ham. Det var så en 4 dages tur til Maastricht i Holland. Det var den papirfabrik som havde lavet papiret med opgaven der havde udlovet præmien. Jeg fik en flybillet og et gavekort hvor der stod at alt var betalt og så skulle vi blot aftale en dato senere.

Jeg tror nok at det ikke passede firmaet så godt at det ikke var nogen af de store bogtrykkere der havde vundet, men kunne nogle sølle ansatte. Prestigen gik lige som tabt. Men så kunne de jo have lavet reglerne så kun de store kunne deltage, men så havde bilerne nok kørt rundt deroppe endnu.

Hold kæft hvor var Jens Arthur sur, han ville hjem, så Kirsten måtte tysse på ham og få ham overtalt til at blive lidt endnu. Det mest morsomme var, at langt senere, da præmierne var uddelt, kom tre af direktørerne ind ad døren med deres co-driver iført Nertzen. De havde flakket rundt i omegnen i 4-5 timer før de opgav. Vi fik lidt mere at drikke og så kørte vi hjem. Mærkeligt nok så ville Mitzi have æren for at opgaven var løst rigtigt, kvinder!!!!

Næste dag, blev lidt af et antiklimaks. Jens Arthur var faktisk ikke indstillet på at snakke om den foregående dags forløb, de andre var jo vældig interesseret i at høre om det, men det skulle der ikke tales om, syntes han. Jeg fortalte jo gladelig om alt, så latteren rungede mange gange i løbet af den formiddag. Det værste var, da jeg kom ind på kontoret for lave en ordrepose, siger han at vi jo nok fik et problem, idet det

ville blive svært at finde en tid hvor jeg kunne rejse, det måtte blive en del af min ferie. Jeg fortalte ham så at det var helt fint med mig, da vi så kunne kombinere det med Mitzi skoleferie.

Jeg fik så aftalt med firmaet, det var for øvrigt H. Christensen & Søn Papir, der havde lavet arrangementet, hvile dage vi skulle af sted. Så Mitzi og jeg drager så til lufthavnen. Vi skal mødes med en Ole Nielsen nede ved en af glasdørene ved afgangshallen. Det er så manden der overrakte mig præmien, det viser sig at han er den nye direktør for firmaet, og vi kigger på hinanden og siger næsten i munden på hinanden: "Hvor fanden kender jeg dig fra?". Det kunne vi ikke løse her og nu, men min hjerne kværnede løs, så mens vi tjekker ind og begiver os op ad trappen, går det lige pludselig op for mig og jeg siger til ham: "Intercontinental, Nairobi". "Ja" siger han, der var den. Det var så ham og hans hustru jeg havde hjulpet med at komme på safari den dag i lobbyen på hotellet, og så havde vi jo en masse at snakke om.

Vi skulle flyve til Brüssel og derfra i bil til Maastricht, vi blev indlogeret på et helt nyt hotel nede ved floden og så havde vi bare at drive rundt resten af dagen til vi skulle ud og spise om aftenen. Det var på en meget fin 5* restauration i byen. Alt betalt!

Maastricht er en smuk gammel by, så der var meget at kigge på de kommende dage. Næste dag var vi så ude på papirfabrikken. Jeg havde jo set masser af den slags gennem årene, men det var helt nyt for Mitzi. Vi blev budt velkommen af direktøren som blev noget lang i ansigtet da det gik op for ham at hans penge var gået til en driftsleder, men han blev dog meget imødekomende da jeg kunne fortælle ham at det var mig der indkøbte hans produkter. Mitzi blev overlæsset med diverse gaver så hun var helt overvældet. Fabrikken lå meget smukt ned til floden og i en stor park foran hovedbygningen var der en kæmpe dam med de største karper jeg havde set nogensinde.

Om aftenen på en ny 5* og så ud og smage på det lokale øl og Genever. Vi blev vist lidt pjattede. Ole var en formidabel vært, og der var ingen smalle steder. Han var vist lidt glad for at komme væk fra det daglige ræs. Dagen efter var vi på en lang køretur rundt i omegnen, fik en formidabel frokost på en lækker kro. Og så blev vi kørt op i bjergene der deler Belgien og Holland. Vi kørte ad små, smalle veje, med masser og kvæg og en storslået natur. Vort mål var et gammelt slot, nu omdannet til en 5* Michelin Restauration. Her blev vi ført ind i en gammel riddersal, ikke så stor, men stor nok da vi kun sad os tre, og havde 4 tjenere vimsende omkring os. Maden var ubeskrivelig dejlig og vinene, kan ikke beskrive dem heller. Alle flasker de kom med var gamle støvede etiketter som dårligt kunne læses. Efter dette storslåede traktement blev vi inviteret over i vinkælderen. Det var nogle enorme grotter, hugget ud i bjerget, og vinene havde ligget der i århundreder. Der var en mængede små grotter og niecer, hver havde deres vin og nøje dateret fra hvilket år, der var tusindvis af flasker. Længst inde var der en solid mur bygget op, den var rejst under krigen af tyskerne, da de fandt ud af at modstandsbevægelsen brugte det udhulede bjerg til at smugle kontrabande fra land til land.

Da vi kommer ud er det ved at blive mørkt vi sidder på en kæmpe terrasse og nyder solnedgangen og der bliver serveret de lækreste små petitfours og så en Cognac der slog benene væk. Jeg prøvede i årene derefter at finde denne cognac i diverse lufthavne, først mange år efter lykkede s det mig, for øvrigt i Kastrup, det viste sig at det var den dyreste cognac de havde. Alting har en ende, så vi måtte bryde op. Blev gelejdet ned i en ventende limousine der kørte os ud i natten og hjem på hotellet til en enkelt neightcap.

Næste dag skulle vi så hjem, men vi skulle da lige på lidt sightseeing inde i Brüssel og så hen og spise frokost på byens fineste restaurant Maxim's og så ellers hjem til hverdagen. Vi fik taget en hjertelig afsked med Ole og gav ham en hilsen med, med tak for et meget flot arrangement.

Efter ferien måtte jeg jo så fortælle om turen, og havde Jens Arthur ikke været sur før så blev han det sku nu. Intet var tilfredsstillende mere, han lurede efter fejl han kunne knalde mig på. Følelsen af at her kunne jeg ikke blive ret meget længere, blev større og større så jeg begyndte at skrive ansøgninger. Det var blevet dårlige tider for at søge job, så vi havde passeret jul og nytår før der skete noget. Så jeg måtte holde pinen ud.

Jens Arthurs kone Kirsten havde et trykkeri i trykkeriet. Hun lavede billetter til busser og toge. Både de gamle typer af små stykker brunt pap, og de nye med elektronlæsning. Hun havde en rigtig god forretning, og var en livlig meget smuk kvinde. Hende kunne jeg godt have levet sammen med, hvis det skulle være. Jens Arthur var ikke en dygtig forretningsmand, han var humørsyg og meget egenrådig. Jeg skulle en dag trykke et meget stort oplag af firmaets egne kuverter. Bomærket var i 4 farver og med guldtryk som den femte. Maskinen var en lille gammel japansk Kleinoffset som var slidt over alt. Slet ikke egnet til den opgave, men den skulle altså trykkes på den – BASTA!

Jeg gik i gang, men det var så at sige umuligt. Første gennemkørsel gik nogenlunde, men til næste farve var kuverterne så fugtige at limen var begyndt at lukke dem. De kørte skævt, de satte sig fast og spildet blev helt urimeligt højt. Så til fyraften gider jeg ikke arbejde mere, som jeg ellers havde gjort utallige gange, blevet der til en opgave var færdig. Så jeg gik hjem, Jens Arthur og Kirsten, var gået tidlig så de vidste intet. Det viser sig så at de er kommet tilbage for at hente noget og han er lige nede for at tjekke alle opgaverne og ser så mængden af makulatur på min maskine. Næste morgen er han mødt tidligt for en gang skyld og jeg bliver mødt med en general skideballe så stor, så jeg stod bare der og lod ham rase ud. Hans ordvalg var en sømand værdig, men hans beskyldninger helt urimelige. Så da han skal trække vejret får jeg fortalt ham, at han kan tage sin gamle maskine og køre den et vist sted hen, hvis han kan få plads mellem ballerne, for han er efter min mening et snæversynet røvhul der ikke fortjener at nogen arbejder for ham. Du kan give mig min løn, jeg kvitter her og nu og så kan du lægge sag hvis du tør. Jeg vil fortælle i Bogtrykkerforeningen hvilken elendig arbejdsgiver du er. Og det var hans ømme punkt, han var et af hovedbestyrelsens medlemmerne, så hvis det skulle komme de andre bogtrykkere for øre at han havde teet sig sådan stod hans kandidatur til det forestående genvalg ikke så godt.

De andre medarbejdere som ellers lå under for ham gav mig medhold, og han måtte så slippe 3 måneders løn og så skred jeg. Hørte så kort tid efter at han havde måttet lukke grundet dårlig økonomi, så en god forretningsmand var han alligevel ikke.

~

Nordisk Gentofte A/S

Jeg havde fået henvendelse fra Nordisk Gentofte A/S, som jeg jo kendte lidt til fra tiden hos Verner. Jeg kom ud til samtale lidt før jul i 83 og jeg havde alle de kvalifikationer de søgte, jeg skulle være med til at reorganisere alt reklameindkøb og faktisk bygge en ny afdeling op. Det var jo ikke noget nyt for mig, havde efterhånden prøvet det nogle gange. Så jeg undrede mig, da jeg nogle få dage efter fik et høfligt brev med et desværre de havde valgt en anden. Der stod jeg uden noget job og de sidste løn fra Nationaltrykkeriet var den til 31. januar.

Så den 3. februar bliver jeg ringet op af Leif Knudsen, han er en af underdirektørerne på Nordisk, om jeg stadig var interesseret i jobbet, og jeg sagde selvfølgelig glædestrålende ja, om jeg så lige ville komme ud til en fornyet samtale klokken 14.00. Jeg tumlede glædestrålende ud i bilen, jeg havde samme morgen kørt Mitzi på arbejde da jeg skulle bruge bilen. Jeg møder op ude på Niels Steensens Vej i Gentofte hvor jeg nu havde været nogle gange. Da jeg komme op på kontoret fortæller Leif Knudsen at han beklager, men det var imod hans vilje man havde valgt den anden. Problemet var at denne fyr havde en Cand.merc. Han var nyudklækket fra universitetet, havde sideløbende været konsulent på et bureau og havde udover det, ellers ingen erfaring. Men firmaet var begyndt kun at ansætte akademikere på højere stillinger så da jeg ikke havde en sådan havde direktionen vraget mig.

Da dagen oprinder den 1. februar, og den unge mand skal begynde kommer han ikke. Man venter til kl. 11.00 så prøver man at ringe til ham, ingen tager telefonen, man prøver mange gange, ingen svar. Så beslutter man at sende direktions chaufføren Michael ud til adressen, som viser sig at være en herskabsvilla af de store ude i Hellerup. Da han banker på er det en pæn ældre dame der åbner døren. Jo da, hendes søn skulle have været påbegyndt det nye job, men han havde fortalt hende at det havde skræmt ham, det ville blive en for stor opgave for hendes søn så han havde valgt at tage på ferie på et ukendt sted. Hun måtte selvfølgelig beklage at firmaet ikke var blevet informeret men sådan var hendes søn altså. Det var jo så mit held, da alle andre ansøgere ikke kunne løfte opgaven, så jeg fik endnu en chance. Jeg havde ellers været

tilbøjelig til at sige de kunne rende mig, havde jo følt et nederlag, men denne forklaring var helt acceptabel for mig. Leif Knudsen kunne så betro mig at han havde haft sine bange anelser om ansøgerens umodenhed. Men når direktionen ville have akademikere så blev det sådan.

Jeg sagde endnu engang ja tak, og Leif Knudsen ringede nu op til Bent Kjerulf som skulle være min chef og jeg fik en hjerteligt håndtryk, et stort smil med et velkommen Hans. Bent havde været meget opsat på at ansætte mig men det var jo direktionen der bestemte. Nu ringede Leif Knudsen så til Direktør Kurt Stenager, som kom ind, hovent vurdere min person, og sagde noget om at hvis Bent og Leif sagde god for mig så ville han gøre det samme og for øvrigt så velkommen.

Stenager var en lille hoven tyksak altid iført polkaprikket butterfly, han var altid umådelig selvoptaget og smagte på ordene. En ulidelig stodder for at sige det rent ud. Men alle ar bange for, han var efterhånden blevet vicedirektør. Derefter ringede han til den administrerende Direktør Brennum, som sagde at vi kunne komme ind til en præsentation. Da jeg også der blev accepteret, skulle jeg så rundt og hilse på en masse mennesker hvor jeg selvfølgelig kun fik fat i navnene på et fåtal.

Jeg skulle begynde allerede næste dag, Mitzi og drengene blev glade på mine vegne da jeg kom hjem og fortalte nyheden. Så derfor fik jeg ansættelsesdagen den 4. februar 1984. Bent Kjerulf havde ved vores første samtale fortalt en lille del om alle de mange opgaver der lå og ventede, så jeg så frem til at få en spændende fremtid. Men at den skulle blive så spændende og så alsidig havde jeg ikke i min vildeste fantasi drømt om. Og at den så skulle ende med næsten at tage livet af mig og betyde min al for tidlige pensionering vidste jeg jo heller ikke, heldigvis.

~

Umådelig mange opgaver

Jeg blev hentet i receptionen af Bent som førte mig op i blok 3. Her havde marketing sit domæne. I blok 1. var der direktion, områdechefer og sekretariat. I blok 2 var der dels shipping, personale, kantine og nogle indkøbs og salgsafd. I blok 3 var der udover marketing også nogle medicinske afdelinger og i blok 4 Næsten udelukkende laboratorier.

Efter en meget kort introduktion inde på Bents kontor skulle jeg over og besigtige mit, det lå lige over for, så vi havde øjenkontakt dagen lang. Det var meget få kontorer der havde deres dør lukket. Bent kunne fortælle firmaets historie som var meget spændende, men han anbefalede mig en mængde litteratur som bedre kunne forklare udviklingen. Men kort fortalt så havde firmaet udviklet sig fra Nordisk Insulinlaboratorium startet af den gamle doktor Hagedorn helt tilbage i 1921. Efter hans død for nogle år siden var der iflg. hans servitutter blevet oprettet nogle fonde som skulle føre virksomheden ind i den moderne medicinske verden. Der var så skabt et A/S som kom til at hedde Nordisk Gentoft. Her var Bent i sin tid startet direkte under Hagedorn og skulle lave medicinsk dokumentation og emballage. Jobbet havde udviklet sig til også at blive en informationsafdeling med foredrag og film og billeder. Andre lavede anden dokumentation for de nye produkter der var kommet til. Så jeg skulle ikke blot lære alt om diabetes, men også om diverse blodprodukter og blødermedicin, man lavede væksthormoner baseret på gammel teknik, d.v.s. at man indsamlede hypofyser fra døde mennesker overalt på jordkloden og fra dem udvandt man så hormonet.

Alt dette materiale i bogform, brochurer, reprints fra medicinske tidsskrifter over hele verden, lysbilleder, film og meget, meget mere, lå i et syndigt rod inde på det kontor hvor jeg skulle sidde. Det blev min første opgave at sortere det i diverse produkter, og så opdele derfra. Det var faktisk en bibliotekar de skulle have haft, men det var bare begyndelsen på det hele. Dem der havde fremstillet alt dette havde opgivet at få lavet et system, for ingen ville tage ansvaret. Jeg stod ærlig talt og lignede en der ville opgive også. Bent kigger på mig og siger: ”Ja, der skal hår på brystet til at løse den opgave, dem nede i førerbunkeren aner slet ikke hvad det her job medfører af udfordringer, så hvis du kan klare den så tager jeg sku hatten af for dig, jeg forstår godt den unge mand ikke turde begive sig ud i opgaven”.

Og jeg må nok indrømme at jeg var lige ved at give op, det så helt uoverskueligt ud, jeg satte mig på min stol og funderede over hvor og hvordan jeg skulle gribe det an. Nu kom min barndoms skolelærdom mig virkelig til gavn. Havde jeg nu blevet sangfugl i stedet for brummer så havde jeg ikke lært at katalogisere og systematisere. Så det tog jeg som udgangspunkt. Begyndte simpelthen i det ene hjørne af konferencebordet, der stod på kontoret med et højt, højt læs af alt muligt, skrivebordet, det meste af gulvarealet flød med diverse i skønsom blanding. Så gik jeg ud fra produktnavne, og lagde tingene i diverse bunker. Derfra

sorterede jeg så foto fra, brochurer fra, særtryk fra o.s.v. Alt mens jeg nærlæste lidt hist og lidt her, indimellem kom der folk og præsenterede sig, da jeg nåede frokost var jeg så nogenlunde klar over hovedtrækkene da Bent kommer ind og spørger om vi ikke skal gå ned og spise.

Jeg har min sædvanlige kæmpeblikmadkasse med, med 4 rundtenommer højt belagt. Alle glør jo på den og spørger meget morsom om de må deltage i mit madorgie for der må da være mad til hele holdet. Jeg fortæller dem så at det er mit sædvanlige kvantum, og de må ryste opgivende på hovedet. Bent har en lille forkølet madpakke, i smørrebrødspapir, den indeholder et stykke med leverpostej, med en lille asie han skubber efter hver bid, det andet stykke er et tykt lag Italiensk salat. Sådan så hans madpakke ud, hver evig eneste dag i al den tid vi spise sammen, og det blev efterhånden til 7 år. Når vi senere var ude at rejse, spiste han så at sige intet til frokost, først når vi spiste middag om aftenen, så skulle han have blodrødt kød. Nu viser det sig at denne kantine, lige som de andre der ligger spredt over de steder hvor der er fabrikation, den serverer det lækreste mad man kan tænke sig, og til meget billige priser. Så det varede ikke ret længe før så gad jeg ikke, eller rettere Mitzi, smøre madpakke hver morgen, det kunne slet ikke betale sig.

Eftermiddagen og de følgende dage går med at finde ud af alt det og endelig er jeg færdig. Min værste oplevelse er da jeg finder en dias-serie optaget fra et hospital der viser en afdød der får boret hul i kraniet og så ser man ellers hele processen med at tage hypofysen ud. Fy for satan hvor var den serie ubehagelig, men den blev brugt til at lære nye læger op på hospitaler. Jeg havde jo altid følt ubehag ved at se andre blive stukket med nåle, nu skulle jeg lige pludselig både se, og selv instruere dias-show og film til brug for patienter, hvor de stak sig selv. Senere måtte ej sku selv lægge krop til diverse forsøg med nye nåletyper, de første, da jeg kom, var så lange og så tykke at de lignede noget der skulle bruges til en elefant, senere er det jo blevet til små fine nåle der næsten ikke kan mærkes, en herlig udvikling, jeg var jo nødt til at mærke på mig selv hvor smertetærsklen lå, og min egen lå meget lavt, før jeg kunne skrive om produktet.

Rengøringsfolkene er lykkelige nu kan de endelig komme til at støvsuge og støve af. Bent er synligt imponeret og må have fortalt det til det daglige morgenmøde i direktionen, for nu begyndte de forskellige høje herrer at dukke op for at besigtige resultatet. Jeg her glemte at fortælle at en af dem jeg blev præsenteret for den første dag, var personalechefen. Han deltog slet ikke i min ansættelsessamtale, det var Flemming Barsballe, ham der var kunde inde hos Verner. Nu var han avanceret til jobbet her. Men heldigvis havde han intet med mig at gøre andet end ved lønforhandlinger og lignende.

Jeg havde indset at hvis alt dette skulle fungere fremover, så var jeg nød til at opfinde et nummersystem. Der var så mange forskellige insulintyper og i forskellige styrker, de havde fra dokumentationsafdelingen allerede fået en landekode. Men der var jo alle de andre produkter også. Så jeg gik i gang med at give alting numre. Det var før EDB kom på markedet, det fik vi først flere år senere. Ovre på et ældgammelt lager i en klam og kold kælder, nærmest en gammel garage gik en ung frisk fyr der hed Finn Mosegaard. Han havde nu i flere år forgæves prøvet at få system i tingene så han kunne sende de rigtige brochurer til de rigtige lande. Ham og jeg fik et fortrinligt samarbejde og vi udviklede så sammen systemet. Nu begyndte det at køre.

~

Men jeg havde den værste hurtel tilbage. Pakkematerialet. Der lå i stabler på mit bord og på gulv af diverse æsker / etiketter / indlægssedler, de skulle for at tilfredsstille sundhedsmyndighederne føres ajour så at sige daglig, eller i hvert fald hver gang en enkelt del fik en rettelse, så skulle nummeret revideres. Især det amerikanske sundhedsvæsen var nogle sataner, men godt det samme for patientsikkerheden. Det hed FDA, det betyder Food and Drug Department. Hvert land havde sine regler for hvordan en emballage skulle se ud. Så når alt var godkendt, skulle de enkelte dele til et produkt, klæbes op på et karton og så have sit nummer skrevet med store tal ved siden af. Hvert produkt havde 5 sådanne papskiver som var fordelt i 5 forskellige afdelinger. Alle skulle hver gang underskrives af den enkelte ansvarshavende og så indføres i en slags overordnet logbog. Hvis sundhedsmyndighederne fra et givent land kom på kontrolbesøg så skulle de gennemgå alt der vedrørte det pågældende land, og hvis noget ikke stemte overens så kunne de inddrage licensen for markedsføring i det pågældende land. Det gjaldt også selve produktionen af de enkelte manualer for hver proces i fremstillingen. Alt det var mit ansvar sammen med dokumentationsafdelingen. Det var en kæmpe opgave. På et tidspunkt blev det så meget at jeg måtte tage Mads med mig på arbejde lørdag og søndag og så sad han og klistrede på pap.

Der gik kun et par år så måtte jeg sige fra, og bede om at der blev oprettet en særskilt afdeling for emballage. Jeg havde konstant et sted mellem 100 og 120 opgaver i gang hver dag. Alle lige krævende, for jeg skulle jo også lave brochurer, dias-serier og film og meget mere. Og – viste det sig meget hurtigt – udstillinger over hele verden.

~

Leverandøren af pakkematerialer gennem flere år, var et trykkeri ude i Værløse, det hed MediGrafik, det lå næsten klods op ad flyvestationen. Det var ejet af en frisk gut der hed Bent Høy, hans førstemand var en dame der hed Anette. Det var to virkelig gode samarbejdspartnere. Bent havde bygget virksomheden op til kun at producere emballager og næsten kun til medicinalindustrien, og da Nordisk Gentofte var så store så var vi hans største kunde. Han og Anette var umådelig omhyggelig med alt hvad de foretog sig, så hvis de havde en opgave for en konkurrent og man kom på besøg, så var der nægtet adgang til produktionslokalerne indtil diverse opgaver var fjernet. Der blev aldrig anledning til at lave industrispionage der ude.

Bent havde et stort team af dygtige med arbejdere også grafikere, selv om de efterhånden var noget enøjede af kun at lave medicinlayout, men de var på forkant med enhver nyhed inden for branchen, de var nogen af de første der tog det nye strekkodesystem i brug, og det var en ordentlig mundfuld jeg havde at lære der. I dag er det jo helt almindelig at se strekkoder på al emballage inden for industrien. Og så var Høy gourmet, han havde det med at invitere Bent Kjerulf og jeg sammen med Anette til fine middage på fortrinsvis Hotel Treminus som var ejet og ledet af den fabelagtige kok Jan Petersen. Nogle få gange blev Mitzi og Høys kone inviteret med, og en enkelt gang nogle af de fra pakkeriet som stod for indkøb af emballage. Men som Høy sagde hvorfor hælde gode madpenge efter nogen der ikke forstår at nyde produktet. Og det var en nydelse. Jan Petersen havde altid kreeret en speciel menu når Høy bestilte bord, så for det meste så var det en 5-7 retters menu med diverse vine. Der blev aldrig sparet på noget. Og Bent Kjerulf og jeg vi nød det, de næste mange dage kunne vi hviske sammen på kontoret: "Og hvad mener du så om den ret, eller den???" Vi var jo nød til at gå stille med dørene om de middage, så det ikke skulle opfattes som bestikkelse. Og det var der slet ikke tale om. Det var blot 4 mennesker der satte en nydelse i god mad og gode vine, at det så var Høy der betalte, og med stor glæde, ragede ikke all andre.

Vi fik nogle gode års samarbejde, det sluttede mere eller mindre da jeg ikke skulle arbejde med emballage mere, men vi blev da stadig budt ud til middage.

~

Vores nabo på Tueholmen, Schmidt-Hansen havde en søn der hed Lars, noget af en rodenberg ind imellem, men faderen Bent var noget naiv, han var uddannet maskinarbejder og havde i sine unge år, sejlet som maskinmester på de 7 verdenshave, var gået i land og giftet sig med Else, som var noget af en furie. De havde fået 2 døtre og så Lars som en sen efternøler, han havde en gang lokket Mads og Morten med ud i vores redskabsskur, og havde sagt at han havde en spændende ting at vise dem. Det viste sig at han havde fået fat i en geværpatron, den havde han spændt fast i skruestikken og var nu i gang med at prøve at banke hul fra slagsstiften. Patronen var spændt fast så den pegede direkte mod Mads som stod for enden af bordet. Til alt held kommer jeg forbi, aner ikke hvad der får mig til at gå hen til skuret, måske er jeg mistænksom på grund af stilheden der inde, så jeg flår døren op, lige idet Lars skal til at sætte det afgørende slag ind. Han stivner i bevægelsen og jeg når at gribe hammeren han står med, og så bryder fanden løs, jeg smækker ham, i ren panik, sådan en på skrinet at han ryger baglæns, han stikker i et hyl og smutter forbi mig ind til sig selv, mor Else er ikke hjemme, så der sker ikke andet end at mine drenge får en gevaldig røvfuld og en skideballe af de store med besked om at tænke sig grundigt om en anden gang. Det er så vidt jeg husker den eneste gang jeg har slået mine børn. Men jeg var helt rystet.

Til fyraften ringer det helt hysterisk på døren plus at der bliver hamret helt vanvittigt på ruden. Jeg står i køkkenet og kigger ud og ser Bent stå der med Lars. Bent var næsten 2 meter høj og næsten lige så bred, så det var nogle ordentlige skinker han havde som hænder. Jeg har kun en udvej og det er at gå ud og lukke op og så håbe på det bedste. Idet jeg åbner døren griber han ind og tager fat i min skjortekrave og har løftet hånden til slag, samtidig med at han råber: "Hvad fanden er det du har gjort ved min lille uskyldige søn?" Jeg når, inden armen flyver af sted til det første slag at råbe: "Uskyldig? Hvad helvede mener du med det, drengen har jo nær myrdet min søn!" Han besinder sig i et sekund og jeg når at smække døren. Han trasker af med sin søn i et fast tag i kraven. Der går vel en ½ time, så ringer det spagfærdigt på døren og da jeg kommer ud står han med dybt nedslagne øjne og fremfører en undskyldning så stor. Det viser sig at Lars den lømmel ikke har fortalt sandheden, han har fortalt en eller anden historie om at jeg helt uprovokeret har slået ham. Lars er ikke med inde denne gang, han har fået sådan en røvfuld, og med en bøjle og en livrem så han kan sidde i mange dage. Jeg ved det ikke hvor meget den røvfuld hjalp, en dag kom politiet hjem med Lars, de havde snuppet ham i at overmale en mur oppe på Lippert med Graffiti. Det kostede Bent og Else en helvedes masse penge i erstatning. Men at drengen havde talent for maleri og kunst var der ingen tvivl om, så da de nogle år efter kom og bad mig om at skaffe Lars en praktikplads som grafiker så skaffede jeg ham den

ude hos Bent Høy. Og ud over alle de andre fortræffeligheder Høy havde, så var han også menneskekender, der gik ikke mange dage så havde han sat skik på Lars og han fik en læreplads. Det eneste familien Schmidt aldrig gjorde, var at komme og sige tak for min hjælp, men sådan er menneskene jo mange gange.

Bent Schmidt var en meget mærkelig mand, når vi havde vejfester så blev han meget hurtigt umådelig fuld, men ikke mere fuld en at han lystrede det mindste blik eller vink fra Else. Vi fik nogle gode år sammen, og vænnede os til når vi begge var hjemme, (han rejste for Steff Houlberg som maskinmester rundt i verden og lavede fabriktionsanlæg), at mødes over en formiddagsbajer om lørdagen, på vores ølbænk. En dag da jeg ved Bent er hjemme og han ikke er kommet ud til normal tid, tager jeg en gammel legetøjs plasticspand og skovl i den ene hånd og to bajere i den anden, går ind og banker på bryggersdøren, det er Else der åbner, og hun har en af de dage....., så jeg bliver lidt forfjamsket, men får så lagt min stemme i et barnligt leje og siger: "Må Bent komme ud og Lege?" Slam siger døren, jeg når at høre hende skringe til Bent at det var den idiot til Hans der ville have du skal drikke bajere (vi fik aldrig mere end én, somme tider blev det til to). Der går så en 10 minutter så står Bent ude i indkørslen med to bajere og jeg går ud til ham og han plejer ellers altid at omtale Else i ydmyge vendinger, men nu siger han: "Den satans rappenskralde!". Man må sige at det var en mand der lå under for sin kvinde.

Mange år senere er vi røget i totterne på hinanden, de ville ikke deles om en ny hæk, så jeg måtte selv investere i en pænere beplantning, de blev så sure at de ikke ville tale med os. Da jeg var blevet skilt og mødt min dejlige hustru i Thailand, er vi en dag på vej ned ad Købmagergade, vi er næsten nået til døren ind til Long John da jeg ser Bent og Else. De stopper op, jeg kigger på dem, tror de vil sige noget, men udtrykket i Elses øjne er ikke til at tage fejl af hun er dybt forarget, hvorimod Bent helt tydeligt signalerer: "Heldige skid". Få år efter dør Bent af cancer, tror ikke hans sidste år med Else kan have været særlig morsomme. Hun var en decideret heks.

~

Mødet med Kay

Jeg kørte jo troligt hver lørdag op til farmor, hvis hun ikke kom til os. Og som regel kørte jeg gennem Hedehusene og der så jeg en dag Kay holde ved kantstenen over for Margiths salon, de var flyttet fra den lejede forretning ind i huset ved siden af som de havde købt og indrette meget smukt var vi blevet fortalt. Jeg trådte bremsen i bund og hoppede ud af bilen, det var første gang i alle de år jeg mødte Kay, så da han ser det er mig kommer han mig smilende i møde, midt mellem de to biler står der så to voksne mænd i en øm omfavnelser, gensynsglæden var hel enorm. Folk fik jo travlt med at kigge den anden vej, de troede vel det var to bøsser der mødtes. Vi fik vekslet nogle få nyheder om den tid der var gået, nu måtte det være slut med de to (ja vi kaldte dem kællinger den dag) madammers uvenskab nu måtte de se at finde ud af det. Vi skulle begge to hjem og fortælle om mødet og så tale sammen så hurtigt som muligt. Da jeg fortæller det til Mitzi virker hun helt lettet, nærmest lidt glad og det ville hun da se frem til at mødes med dem. Allerede samme aften ringer Kay, glædestrålende fortæller han at Margith havde været fyr og flamme og jeg kunne kun sige at det samme var det med Mitzi. Så vi aftalte at ses så hurtigt som muligt.

Jeg har lige en opgave jeg skal løse oppe i Ålborg så vi kan tales ved når jeg kommer hjem.

Vel hjemme igen ringer jeg til Kay og vi aftaler at ses over en gang god mad hjemme hos os. Og det bliver lige som i de gode gamle dage. Pigerne snakker som om de så hinanden i går, der er ingen sure miner. Det var for øvrigt underligt. Hverken Kay eller jeg fandt nogen sinde ud af hvad der var gået galt, de ville simpelthen ikke tale om det. Men vi var begge overbeviste om at det var noget med andre mænd.

Kort tid efter bliver vi inviteret til Kays 50 års fødselsdag, som bliver holdt nede i deres kælder, det var skønt igen at mødes med deres familie. Jeg forærede Kay mit fanfarehorn til at sætte i hans gamle Porsche 911 som han var ved at restaurere. Men han fik det aldrig monteret. Han kunne ikke huske hvad vi havde gjort den gang, for at få det til at virke.

~

På arbejdet udvikler det sig bare, jeg har umådeligt travlt, det er meget spændende alt sammen. Kort tid efter at jeg har fået det meste på plads kommer områdechefen for UK, han hedder Flemming Thorup og skulle blive noget af et mareridt i årene der kom, han var protege af Stenager, så han følte sig noget højrovet i alt hvad han foretog sig, en typisk kostskoledreng af de værste, og så havde han været fægter og nået ret højt på ranglisten, det undlod han ikke at fortælle om temmelig ofte. Han var ikke særlig vellidt blandt hans kollegaer. Han beder mig om at tage med ham til London og snakke med et engelsk reklamebureau der er i

gang med at lave en udstilling i London. Jeg havde på det tidspunkt allerede været i kontakt med de fleste af direktørerne fra mange lande og havde fået mange gode kontakter. Chefen for UK området hed Gordon en typisk englænder men meget behagelig.

Flemming og jeg skal mødes i London. Han tager af sted dagen før, hans kone er stewardesse i SAS så de skal ud og se på byen. Da jeg kommer næste dag, mødes vi på mit hotel, han har arrangeret at vi skal i teatret om aftenen og så ud og spise og så først dagen efter mødes med bureauet. Jeg syntes nu nok det er lige lovlig meget at bruge løn af firmaets penge på den måde, men Flemming var ligeglad han fik alle regninger godkendt af Stenager næsten uanset. Hvor andre blev knaldet for den mindste overskridelse. Men OK jeg var jo ny, og det var min første udlandsrejse for firmaet. Det blev en skøn aften hvor vi så Evita og fik noget godt mad. Næste dag skal vi med toget, langt fanden i vold ud af London, til en lille smuk by med den obligatoriske stenbro over floden. Bureauet holder til lige op ad floden i et smukt gammelt hus med stokroser og bindingsværk. Den rene engelske idyl.

Jeg bliver præsenteret for bureauets medarbejdere, Gordon er der også og så firmaets engelske marketingmand som hedder John Hughes. Han indleder med at redegøre for opgaven som jeg lige har nået at se nogen skitser af, og syntes oprigtigt at det er noget forfærdeligt møg, meget lidt kreativt og efter min ringe mening slet ikke egnet til brug for plancher. Der er så meget tekst på samtlige plancher, blandet med kurver og grafer så alle vil blive dødtrætte af at stå at se på dem. Langt om længe bliver det så min tur til at præsentere mig selv og min baggrund med forudsætninger for at lave udstillinger. Jeg har ikke nået at sige så forfærdeligt meget, da Mr. Hughes beder om ordet og siger: "Jeg må bede Flemming om at oversætte hvad Hans siger, jeg forstår ikke et ord af det!" Dette bliver sagt med den mest slebne overklasse engelske dialekt, som han hidtil ikke har benyttet når han talte, det er så tydeligt at jeg skal nedgøres.

Nu bliver Gordon vred, de andre sidder forundret og glør på Mr. Hughes, og forstår ikke rigtig hvor han vil hen. Gordon siger ligeud til ham at han skal holde sin kæft og at alle andre ved bordet udmærket forstå mit engelske og at jeg for øvrigt taler et meget pænt engelsk af en dansker. Så bare fortsæt Hans. Der sad så den arrogante stodder, fuldstændig sablet ned, Vi kom aldrig til at arbejde godt sammen, men heldigvis blev han hurtigt anbragt i en anden stilling. Jeg skulle do støde på ham nogle år senere oppe i Glasgow og Edinburgh.

Nåh vi blev enige om nogle drastiske ændringer af layoutet og så skulle vi tilbage til London og se på udstillingslokalerne. Det hele endte godt, men Mr. Hughes havde umådelig travlt med at komme tilbage til kontoret. Om aftenen inviterer Flemming på en meget speciel restauration med et enormt langt navn, noget med The English Restaurant And Bar For Steak and Hospitality, (noget i den retning). Der var sand på gulvet, lignede en gammel lagerhal. Men de var meget berømte for deres spareribs. Og de var delikate, det blev begyndelsen på min mani med at inddele byerne jeg besøgte i en skala fra 1 til ??? Efter hvor gode de var til at servere spareribs. London lå mange år som nummer et, men blev afløst af New York og Hong Kong, for så mange år senere at overgå til mig selv. Jeg er ikke bleg for at erklære mig selv som verdensmester i Sparerib-making.

~

Hjemme er der sket det at vi kommet i kontakt med Mitzis gamle kollega som jo er blevet leder af et fritidshjem i Tåstrup. Allan Birkerod og hans kone Hanne. Vi får et godt og langt venskab og da de flytter til Fredericia er vi flere gange ovre og besøge dem. Morten begynder senere at kissemissie lidt med deres datter Trine, men det løber heldigvis ud i sandet, hun var ikke nogen sød pige på det tidspunkt.

~

Den 2. september skal Morten konfirmeres, vi vil holde det hjemme og vi kan lige være i alle sammen i pejsestuen. Det bliver en forrygende god fest med taler og sange og god mad ude fra og naboerne Ann og Else som serverer. Da Morten kommer ud fra kirken er de mødt op ude fra rideskolen og hans favorit hest står og tramper for at sige til lykke, han får sig lige en tur på hesten inden vi skal hjem og spise.

Der hører lidt forklaring til billedkavalkaden:

På det første selvfølgelig konfirmanden, ingen er vist i tvivl om hvem faderen er.

På det næste er det den smukke moder, sønnen og faderen sammen med farmor.

Mads jubler over Mosters sædvanlige kreativitet når det angår sange, her udformet som slikkepinde.

Is desserten bæres ind og Torben tager sig kærligt af Tante Grethe. Morfaderen ser ikke glad ud.

Og så den stolte fader der ser ud til at have fået et par glas for meget allerede på det tidspunkt.

Birger ved siden af Margith, så Aksel og Alice.

Olle ved siden af Jeppe og Frantzl ved siden af Mads Christiansen.

Og så til slut en del af det glade selskab.

Som sædvanlig holdt Dorthe en formidabel tale, det var hun altid fantastisk til, jeg husker ikke det hele, efterlyste i årene derefter talen på papir men den var og blev væk, men det var noget med en hane. Vistnok frit efter H.C. Andersen. Det blev en dejlig dag med sol fra en høj klar himmel.

Men vi manglede Faster og Schelde, Mormor, Esther og alle de andre. Ernst, Lones mand kom ikke, husker ikke hvorfor, men det var da godt at Lone og drengene nåede at komme. Mortens skolekammerat, Mads Christiansen blev en af de sidste gange vi så, kort efter blev han alvorlig syg og døde, det viste sig at det var AIDS, han blev et af de første ofre her hjemme og så så ung, men han var jo, viste det sig, homoseksuel og allerede i en tidlig alder inde i miljøet i København.

Resten af året gik med travlhed på alle fronter. Vi har den store sorg at Line er blevet meget affældig, kan næsten ikke se og går meget dårligt. Det var en hård beslutning at hun skulle aflives. Dyrlægen er så sød at tilbyde at komme hjem og give hende sprøjten og vi sidder alle omkring hende ude i gangen og holder om hende da hun dør. Vi tuder selvfølgelig – lige som jeg gør nu når jeg skriver om det. Minder er noget underligt noget, jeg er alt for følsom, det ved jeg godt, men gode og dårlige minder har det med t gribe ind i mit følelsesliv, selv så mange år efter.

Skal vi slutte dette år med et festligt billede af et andepar der havde besluttet sig for at sætte bo i vores have og bruge poolen som andedam. Det kostede en tømning af poolen på grund af faren for bakterier. Jeg kunne simpelthen ikke skræmme dem væk, de kom igen og igen. Så ringede jeg til Falck de kom med et stort net men hver gang de nærmede sig vandet fløj ænderne væk. Først om aftenen lettede de og kom ikke igen før næste år. Men da var jeg hurtig og fik dem skræmt væk med det samme.

1985 - 1990

Lidt af hvert

I begyndelsen af året kommer områdechefen for Spanien, Lars Almbloom Jørgensen, han har også USA og Australien/NZ under sig, og beder mig om at lave en udstilling i Madrid, det vil jeg selvfølgelig gerne, men af de erfaringer jeg indtil nu har høstet, ved jeg hvor vigtigt det er at vide hvordan udstillingslokalerne ser ud, hvor højt til loftet, er der nogen søjler, hvordan er gulvet, hvordan kommer man ind og ud. En hel lang liste med spørgsmål, som jeg faktisk var begyndt at lave en lærebog om, fordi der var så mange fælder man kunne falde i. Han mente nu nok at det kunne han selv finde ud af og han skulle rejse til Madrid allerede dagen efter, så skulle han tage nogle mål og fotografier. Han gjorde ikke en skid. Så da han kommer hjem må jeg løse opgaven ud fra det han fortæller. Det bliver så læresætningen for alle mine fremtidige opgaver, da firmaet finder ud af at jeg kunne have sparet dem for masser af penge, hvis jeg havde vidst hvordan forholdene var på stedet. Så efter endnu en opgave der kostede en masse overflødige kroner, tog jeg altid på research det pågældende sted inden jeg foretog mig noget.

~

Det blev et glædeligt gensyn med gutterne ude på VS-Reklame da jeg kom og bad om hjælp til skilte og plancher og alt det andet. Udstillingssystemet skulle lejes lige som det blev det i begyndelsen på Vølund. Der gik nu ikke så lang tid så fandt Nordisk ud af at jeg havde ret, Tre gange leje af standsystem så havde man betalt det samme som hvis man købte.

VS- Reklame var ejet af en gæv gut der hed Svend Aage Larsen, han var en gammel rotte inden for branchen og han havde en lige så erfaren førstemand som senere købte virksomheden. Han hed Simonsen, han hed aldrig andet end Lau. Og så ham som skulle blive min ven og gode samarbejdspartner igennem flere år. Rudi Kleisll. Han var Østriger, men fuldt integreret dansker. Han havde også lært branchen til fuldkommenhed. Ved senere opgaver, da jeg havde fået styr på mine fremtidige opgaver, blev det fast rutine at jeg hver gang der var en ny opgave, og det blev mange, så sad vi fire i en slags brainstorming, ideerne flød fra os, og mange små, ellers uløselige tekniske ting, fandt vi ud af i fællesskab. Vi udviklede små finesser der aldrig før var set i branchen så vores stande var altid helt anderledes en alle andres.

Det blev en pragtfuld samarbejdspartner. Senere begyndte Rudi at tage med mig ud og sætte stande op og tage dem ned. Rudi fik jeg hurtigt døbt til Rudi von Kløjsner, efter figuren fremført af Tommy Kentner. Vi havde det meget festligt når vi arbejdede, behøvede ikke sige så meget til hinanden, vidste hvad den anden tænkte, så det kørte bare på skinner når vi var ude. Og så til fyraften var vi ude på balfaldera, fandt altid nogle gode spisesteder og så spændende steder for en lille drink. Og vi var altid i godt humør når vi mødtes.

Da vi senere fik vor eget standsystem udviklet havde vi et kæmpelager ude hos VS. Jeg gav dem oplysninger om standens størrelse og nogle få ønsker om indhold, så tegnede Rudi en skitse som jeg så fik godkendt, nogen gange var de ansvarlige lidt tungnemme så måtte jeg med et indkøbt Jørgen Klevin sæt lave en lille model af standen så kunne den pågældende AKADEMIKER se den næsten in natura. Ak ja, de kloge har det ikke altid nemt.

Når alt var godkendt, blev det pakket i kasser vi havde lavet specielt til de enkelte dele, alt blev nøje noteret ned på lister med kassenumre, så kunne jeg lave en færdig pakkedliste som jeg så gav til Shippingafdelingen, de lavede papirerne, fandt transportøren der var egnet til lige den opgave på det pågældende land, og så kunne jeg tage af sted når tid var, og som regel uden nævneværdige problemer få klareret godset. Nåh ja, der var jo det med Tolderne, de var for det meste først og fremmest interesserede i noget til egne lommer før jeg kunne få mine ting. Det kom til at koste firmaet en del penge, men de kunne jo fratække det i skat, da jeg altid var meget nøjeregnende med at notere det på et bilag til revisionen.

Og det med shippingafdelingen blev et helt kapitel for sig i mit liv på Nordisk. Chefen for afdelingen Erik Vantore blev en meget kær ven, og hans kone Jonny også, de døde her sidste år i 2008, uden at jeg fik sagt farvel til dem, men vi skrev til hinanden næsten lige til det sidste. Erik har en søn der også hedder Erik så han var god til at formidle budskaberne de sidste mange år.

Vantore og jeg havde sammen med en lille flok andre filurer fundet sammen, så vi lavede mange practical jokes med hinanden og med andre. Så vi var kendt som røde hunde for vores små gags til at live op på hverdagen. Alle de numre kunne jeg skrive en hel bog om.

~

Kongressen er en af mange jeg komme til at deltage i over hele verden, denne er for mig min første EASD, som betyder: European Association Society for Diabetes, den afholdes hver år i en ny by i Europa, der er en tilsvarende for USA og en for South Pacific. Dog fik jeg ikke lov til at blive under seancen. De viste på Nordisk endnu ikke hvilke problemer de ville få med at få alt godset ud igen.

Madrid skulle blive en af mine favoritbyer gennem årene. Tror jeg har været der en 20-30 gange. Jeg boede altid på det samme hotel oppe i bydelen der hedder Castelleana. Det ligger vel 3 km fra Kongrescentret, så jeg fik mig hver dag en dejlig gåtur ud og hjem ad de to Boulevarder der gik på hver side af hotellet. Det viser sig at udstillingsarealet sagtens kunne have rummet en meget større stand end det Lars Almbloom fortalte, især i højden manglede der noget. Jeg var jo ny i Spanien, så jeg vidste ikke om og hvor man kunne købe eller leje ekstra udstyr, men jeg fik via hjælp fra en af vore lokale sælgere, kontakt med en snedker, så skar han en gang ekstra lister i teaktræ som jeg så kunne føje sammen med aluminium'en. Det endte med at blive den største og flotteste stand i Nordisk historie.

Det viser sig at firmaet har valgt at lave et salgs og marketingmøde i Madrid mens jeg er der. Ingen har fortalt mig det, og jer er sådan set også lige glad, men syntes dog det er lidt underligt da jeg lige pludselig ser en hulens masse af mine kollegaer fra hele verden samlet i hotelloobbyen. Men vi får os da nogle hyggelige drinks i baren. Min gode kollega fra København Ib Stig Sørensen som er leder af dokumentationsafdelingen siger så en dag til Kurt Stenager da de den næste aften skal ud til en større fællesmiddag: "Du kan sku da ikke være bekendt at invitere alle os andre på middag og så undlade at invitere Hans når han nu er her og endda bor på samme hotel". Stenager fik noget af en mørkere rød kulør end den han normalt altid havde. De andre der havde overhørt Ib Stigs bemærkning måtte jo give ham ret. Så den gode direktør fik travlt med at købe et postkort i kiosken og så da han så mig i baren til fyraften, højtideligt overrække mig det med en rimelig flad undskyldning om at det måtte jeg da undskyldte men han havde fuldstændig svedt ud at jeg var der. Jeg gad faktisk ikke kommentere det, men han kunne vist ikke undgå at se på mit ansigtsudtryk at jeg syntes han var en røv.

Dagen efter skulle vi så alle gå i flok og følge over i gaden bag ved hotellet, der lå en meget kendt restauration som hed "Dorado", jeg fandt senere ud af at det var en lille kæde som havde afdelinger på Mallorca, Sevilla, Malaga og Amsterdam og jeg nåede gennem årene at besøge dem alle. De serverede kun fisk. Mitzi var med på den i Sevilla og Amsterdam og hun nød det også. Deres specialitet var en fisk der hedder "La Dorada" den bages i et stort fad helt indpakket i groft salt, når fisken er færdig har saltet stadig samme hvidhed som da den blev sat ind, skulle den være blevet bare lidt gylden, kasseres fisken. Hvert land sine skikke! Ud over denne fisk så fik vi så mange forskellige at det ville være en umulig opgave at nævne dem. Men der var små fisk på str. som hundestjler, som vi kaldte dem som barn, og så ellers i størrelser op efter indtil hovedretten, de var kogte stegte, grillet i og uden olie og andet. Et helt fantastisk måltid.

Nåh alt godt skal have en ende, man havde endnu ikke lært i firmaet at det kunne betale sig at jeg blev under udstillingen og servicerede, så jeg skulle hjem, og de lokale skulle så tage standen ned og pakke og sende den retur. Og som i Vølund, halvdelen manglede da det ankom, så alt det vi havde lejet måtte nu erstattes.

~

En kollega som var antaget kort tid efter mig kom til at vise sig som den bedste kollega, næst efter Bent Kjerulf, han kom til at betyde enormt for mig i alle årene, hans navn er Finn Nannestad Hansen, han initialer var FNH og vi kom til at rejse på mange ture sammen, altid var vi glade og havde det hyggeligt og rart, samtidig med at vi begge var dybt seriøse. Finn var og er umådelig samvittighedsfuld, han er uddannet

Kemiingeniør og hver gang firmaet satte ham på en ny opgave, eller gav han ansvaret for et nyt produkt så satte han sig grundigt ind i alle aspekter. Han var ikke en af de der fudentaster der førte sig frem. Stille og rolig passede han sit job, uanset hvad et måtte indebære. Vi holdt kontakten også efter at jeg holdt op på NN. Han kom på besøg her i Thailand i 2003 og 2004 og har lovet at komme igen her i 2009. Hans hustru Anne Marie, vil desværre ikke med, hun er bange for krybdyr. Vi mailer sammen temmelig ofte, men Finn er meget hængt op så det sidste års tid er det sløjet noget af, men han undskylder hver gang at det er på grund af den helt umulige konkurrence han har fra ungdommen i firmaet. Det er åbenbart stadig det samme, de fatter ikke en skid af det de arbejder med, men talegaver har de lært i skolen.

Somme tider tager han sig tid til at ringe og vi får os en god snak. Jeg priser mig lykkelig, hver gang han fortæller, at jeg er ude af det ræs. Det er det samme jeg hørte Mads fortælle da han arbejdede på NN. De ledertyper der kommer ri dag, har en meget dårlig baggrund at starte en karriere på, derfor går virksomhederne ad helvede til, de dårlige ledere ansætter andre dårlige, så er de sikre på ikke at få nogen konkurrence.

~

Mødet med Kurt & Ady

Vi besluttede os for at ud over Ajstrup skulle vi en tur til Kreta på ferie. Lidet anede vi, at vi der skulle møde nogle mennesker der kom til at betyde meget for os de næste mange år.

En typisk dag i Ajstrup med Tante i køkkenet, jeg tror hun er i gang med en af sine dejlige sammenkogte retter. Eftermiddagen bliver nydt foran stuevinduet som var østvendt. Det hus var altså noget særligt. Charmen forsvandt da tante døde og der blev bygget splinternyt typehus. Også det hus var dejligt, men charmen?

Se bare her i lækrogen bag ved huset, det pragtfuldeste sted til hygge, med solen der gik ned ude mod vest og farvede himlen i de mest fantastiske farver. Når vi havde spist gik vi over og satte os på skrænten og så solen synke bag horisonten. En gang trak det op til et frygteligt uvejr. Jeg stod ovre på skrænten og så det mest forunderlige syn i mit liv,

langt ude over Mols Bjerge, rejser der sig først en regn bue, så en til og lidt efter den tredje, de tre buer står der i meget lang tid, jeg tænker slet ikke på at løbe hjem i huset og hente kameraet, sikke et motiv jeg kunne have fået i kassen.

Når det blev regn så hyggede vi os med kortspil inde i stuen, og et stort fad med slik. Tante var chokolade narkoman, men kun mørk chokolade. Hun kunne spise en hel plade alene og hun havde altid mindst en 1 plade med i seng, den spise hun så lidt af når hun hen på natten vågnede, og det gjorde hun mange gange i løbet af natten. Den der sov i stuen sammen med hende vågnede hver gang når sølvpapiret knitrede.

~

Thja, hvordan skal jeg beskrive vort første møde med Familien Rasmussen fra Køge, måske sådan lidt crazyagtigt. Vi står i køen ved indtjekning i Kastrup. Lige bag ved os ankommer en større flok, vi føler vi allerede har stået der i timer, der er en familie oppe foran, måske er det deres første udlandsrejse, de har titusinder af spørgsmål, guider der prøver forgæves at hjælpe, groundhostess ligeså, men de forstår ikke en skid. Langt om længe er der en der kan se at det her er uholdbart, (jeg nævner ingen navne) og beder om ikke de mennesker deroppe kunne fortsætte deres uddannelse et andet sted, evt. henne ved en anden skranke, så kunne vi andre blive færdigbehandlet og de kunne så vente til sidst og så håbe på at flyet ikke er lettet til den tid. Herren bagved som viser sig at hedde Kurt (ja sikke et navn at blive døbt) siger så stille til mig, godt gået, og så er isen lige som brudt. Nogle få minutter efter siger en af de 2 svigersønner der er med, noget komplet tåbeligt, den kunne jeg ikke holde kæft til, så jeg blander mig, meget uforskammet, men det skulle være en vits knægten sagde, men det blev det altså ikke til, så jeg kommenterer den, og så havde vi noget at snakke om lige til den dag hvor jeg skulle skilles 15 år senere.

Da vi kommer til vort hotel viser det sig at de også skal bo der og da vi står og tjekker ind, siger Kurt – igen – noget helt åndsvagt, den skal lige have en bemærkning syntes jeg, og så kørte det sådan i alle 8 dage vi var der, Vi spiste ved samme bord, vi sad sammen alle steder, vi drak os fulde sammen, og altid med grin og pjank. Vore drenge så jo op til de 2 store svigersønner og de 2 døtre, så de skulle selvfølgelig med på Pub-crawl. Da måtte vi sige nej, hvis de skulle det, så ville vi med og passe på. Det endte med at det var dem der måtte passe på os, fulde som en græsk fisker blev vi.

Tænk at være døbt Kurt og så oven i købet have sådan en åndsvag hat.

Ja hun ser nu noget bister ud den dag, men det tror jeg ikke hun var, nok bare siddet for længe i solen, uden øl.

Vi nåede da at se en hel del af øen også Knossos, som imponerede meget. Tænk på den tid da vi hjemme i norden endnu boede i jordhuler så havde man der på øen allerede opfundet toilet og bad

Det blev en sorgens dag da vi skulle hjem, familien Rasmussen skulle blive 8 dage mere. Men der gik ikke mange dage efter de var kommet hjem så ringede de og så kørte det ellers slag i slag.

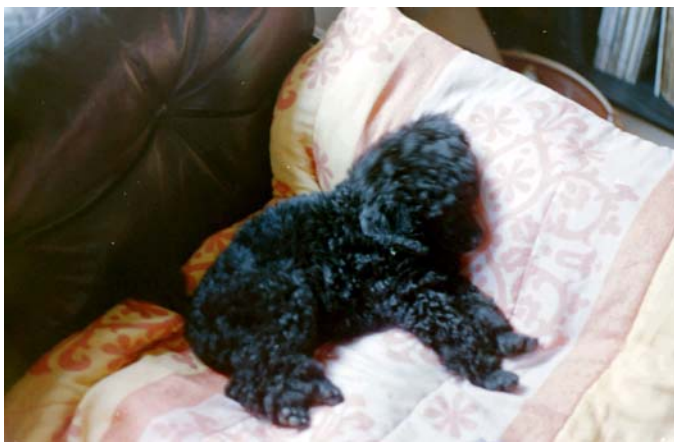
~

Dette år havde jeg været på et større internt seminar, firmaet holdt oppe på Hotel Marienlyst i Helsingør, her blev vi virkelig rystet sammen på tværs af afdelinger, men virksomheden voksede i de år så stærkt at inden vi var nået hjem var der allerede ansat mange nye.

Mitzi og drengene havde insisteret på at vi igen skulle have hund. Jeg var meget imod, jeg syntes al det besvær med at lære hunde renlighed og lydighed var alt for stort og det var mig der skulle lære den det. Men som sædvanlig så måtte jeg bøje mig. Vi havde fået et råd om at besøge en kennel ned ved Vordingborg, langt fanden i vold ude på en mark, så Mitzi, Mads og jeg var kørt der ned en søndag, det skulle absolut være en puddel, og fandeme om ikke de ville have en såkaldt mellempuddel, sådan ensom Moster Käthe havde. Vel vidende af de er næsten lige så dumme og uopdragne som en minipuddel. Det viste sig at man skulle vente 8-0 uger før der var hvalpe. Så vi kørte hjem igen.

Så sker der det at mens at jeg er på dette seminar så ringer damen, nu er hvalpen klar og de kan hente den. Mitzi fortæller mig i telefonen at de kører en tidlig formiddag. Jeg passer mine kurser og da vi når aften, lige inden middagen, ringer jeg hjem, ingen tager telefonen, jeg riger mange gange, jeg går til middagen, beder om undskyldning og går ud og ringer. Jeg har selvste direktørens elskerinde til bords, hun var pakkedame ovre på Saantesvej, men er nu steget i graderne til at være afdelingsleder (ja det hjælper, som en leverandør engang sagde til mig, at kunne sidde på sengekanten iført Babydoll, det kan selv den dygtigste medarbejder ikke konkurrere imod). Vi havde nu nogle gode samtaler under middagen og hun ville absolut danse med mig efter kaffen, så helt dårligt indtryk havde jeg vel ikke gjort. Men, hun kan jo godt se at jeg bliver mere og mere urolig, og så omsider langt efter klokken 22, kommer de ude fra receptionen og siger der er telefon. Jeg er dirrende nervøs forestille mig jo at det er politi eller sygehus med besked om det værste.

Det er Mitzi, lige hjemkommet fra en tur Sjælland rundt 2 gange, ringer hun nu og fortæller at da de var kørt om morgenen var hun ude på motorvejen kørt mod Kalundborg i stedet for mod Vordingborg. I Kalundborg finder de ud af at de er helt galt på den, men ekspert i bykort som hun er, så får hun vendt det forkert og de ender ved Sjælland Odde. Mads den lille lort er lige så ubehjælpelig som sin mor, så han kan ikke rådgive noget om retninger, de beslutter sig for at de nok hellere må vende vognen og så finde vej sydpå. Nu bliver historien vist for lang, så det korte af det lange er, at da de endelig når vejen uden for Vordingborg kommer de fra den forkerte side, de har nemlig overset den på vejen ud, så de er havnet på den anden side af Storestrømsbroen. Endelig finder de kennelen får udleveret hunden og kører målrettet hjem, denne gang uden fejl, så noget har de da lært på turen. Nej jeg skal da lige fortælle at de nåede at se Næstved, Ringsted, Slagelse og Køge før de fandt ruten.

Her er hun så, Soffi - lige ankommet og så et års tid efter.

Som hund i den familie lærte man hurtigt at ens plads er i møblerne.

Soffi var nu ikke så slem, hun var yderst lærenem så først da hun er nogen år gammel bliver hun ramt af sukkersyge. Mosters hund havde fået det samme, og de nænnede ikke at få den aflivet så da jeg havde delvis nem adgang til Insulin så skaffede jeg det til dem, det blev så det samme for os, i begyndelse n var det mig der skulle stikke hende 2 gange om dagen, men de kunne jo godt se at når jeg var bortrejst så måtte de se at lære at gøre det. Hvis jeg ikke havde kunnet skaffe medicin "under bordet" så havde vi gået på røven rent økonomisk, det var en månedlig udgift for begge familier på over 2.000 kroner til hver hund, en masse penge på den tid. En dag jeg kom hjem, jeg tror der er i 1989 så kan jeg ikke forstå hvor hunden er, men tror de har taget hende med, det viser at hun endnu engang har haft insulinchok og så havde dyrlægen sagt at måtte det slutte så de fik hende aflivet mens jeg var væk.

~

Nu er det vist tid til lidt jazz

Selv om jeg var og er glad for al slags musik, eller næsten alt, så var det jazzen der stadig fangede mig. Mitzi kunne også lide jazz, men det var vist mest for hyggenes skyld tror jeg. Den traditionelle jazz kunne og kan, den dag i dag gribe mig, så jeg kan ikke stå stille. Alle de nye former for jazz siger mig ikke så meget, selv om jeg har lært at sætte pris på det der kaldes moderne jazz. Man skal huske på at jazzen er baggrunden for de fleste moderne rytmer der kom frem lige før og efter 2. verdenskrig.

Vi kørte ud og nød lørdagsjazzen i de byer vi boede i nærheden af. Det blev jo lige pludselig ”moderne” at holde jazz i en eller anden smuk gammel baggård i en aller anden by, og så med lidt udendørs servering sådan en varm lørdag formiddag så swingede folk jo, selv de som til daglig ikke var til jazz skulle lige pludselig nyde dette ”nye” vidunder. Det var sku underligt at stå at se på for os som var vokset op med jazzen, nu var det pludselig hvermandseje. Og de fleste der stod der, havde ikke ret meget sans for rytterne, man kunne tydelig se hvem der var jazzere og hvem der bare var lyttere.

Jazzklubberne fik en renæssance, idet den ”nye” dille trak mange nye medlemmer, godt for klubberne og godt for jazzen og musikerne. Verner Jensen var selv musiker, spillede kontrabas, men ikke så meget jazz, han var med i et band der spillede Irsk Folkemusik, og de spillede godt. Irsk var noget af den musik jeg holdt mest af, meget sjælfuld.

Verner Jensen, som jeg jo havde fået et meget tæt forhold til, var en dag kommet ud på Nordisk til et møde og var så begyndt at fortælle om noget jazz der var hvert år på Femø og om ikke det var noget for os der var så bidte af jazzen. Jeg fik spurgt Mitzi og hun syntes da det kunne vær en god ide. Det forgår altid den sidste uge i juli og første uge af august, varer fire dage, men de fleste tager over weekenden før og slår telt op. Vi havde ikke mulighed for at køre før fredag efter arbejde, så vi skulle først pakke vogn og så køre den der lange tur på et par timer. Jeg havde i mellemtiden hørt en masse om det, og alle var meget begejstrede. Det blev vi også, da vi først var kommet over sent på aftenen. Verner og Kirsten og et af deres vennepar mødte os ved havnen og vi gik så til campingpladsen hvor vi skulle stille telt op, de havde reserveret en plads ved siden af dem, inden vi kunne nyde jazzen som foregik i et kæmpetelt.

Lejrliv på Femø – og så en tur til købmanden

Men mens vi ventede i havnen ved Kragenæs, havnen på Femø, gik til pladsen, mens vi satte telt op, overalt tusinder af glade jazzere og vi fik rigtig mange øl og GD, var lidt halvgående inden vi nåede at få armbånd på og komme ind til selve mekkaet.

Dagen efter om lørdagen ville vi gerne se lidt af øen, og da vi jo ikke havde bil med over ja så gik vi. Og vi nåede det meste af øen rundt. Nu blev det lige pludselig et forrygende regnvejr, hvor himmel og jord stod i et. Vi havde lige netop sat os uden for købmanden oppe i Nørreby og sendt en af pigerne ind efter øl og vand, da regnen kom. Vi sad der længe og blev noget urolige, for vi havde billetter til den årlige kirkekoncert i Femø Kirke, jeg gik ind til købmanden, købte en rulle med sorte affaldssække og så klippede vi med en lommesak det ene hjørne af i bunden, så havde vi et regnslag med hætte. Genialt tænkt ikke. Husk nu på at jeg havde gået til bøgernes brug og var brummer, så noget havde jeg da lært.

Vi begav os ned mod kirken som ligger ved Sønderby. På vejen blev vi overhalet af 2 reportagevogne fra Danmarks Radio de var ovre for at lave et indslag om Femø Jazz, og kvindelejren der var nabo. Vi blev filmet da vi gik der, indhyllet i plastic, holdet tog billederne inde fra tørvejret i bilen. Vi nåede ikke at se det i TV, da vi kom hjem. Femø Kirke er vel en af de mindste kirker i landet, meget sød og meget charmerende, og så havde den en fantastisk accustik. Al musik burde spilles i kirker, det giver en hel speciel oplevelse,

men Femø Kirke på grund af rummets størrelse blev en helt speciel oplevelse, måske også fordi den var stuvende fuld. Folk sad tæt klinet på alle bænkerækker, oppe i pulpituret, ude i våbenhuset, ja sågalt oppe ved orgelet og trappen derop. Måske denne tætte pakning af menneske kroppe gav det hele en ekstra fylde.

Den oplevelse kom til at betyde at vi ved enhver given lejlighed, kørte til jazz når der var kirkekoncerter. Selv vor røvsyge svoger Mogens dristede sig til jazz nede i Den katolske kirke på Frederiksborgvej, da han hørte om vores begejstrede fortælling.

Den Femø-tur var noget vi aldrig kom til at fortryde, Vi fik mange gode år dernede. Kunne skrive lange og mange historier om alt det vi fandt på af jokes og al den dejlige musik. Desværre havde vi den sorg at ingen af vore drenge gad lære at lytte til jazz. De er og bliver meget ukultiverede.

Allerede første gang mødte vi en flok, som vi senere mødtes med mange gange i løbet af året, både hos os, på jazzklubber rundt i landet, nede hos dem på Lolland og på Falster og mange andre steder. Lidt billeder fra lejrlivet, Per var først kommet til nogle år senere. Første gang på sin fars gamle cykel, næste år havde han sin folkevogn med, nu indrette med køkken, sovemadrass, ude terrasse, kølekasser til at grave ned. På det tredje billede ses dagens vigtigste måltid – morgenmaden: Øl og GD

Per var en dag blevet lidt sengevarm – midt på en bagende varm sommerdag, så han får givet den pige han nu har mødt, en lille kærlig hentydning til hvad han har lyst til lige nu. Hun er åbenbart lige så opsat som han, så op og ind og skydedøren smækkes med et brag. Hvad de glemmer, er at vi sidder meget tæt. Jeg sidder tættest, idet min stol læner sig op ad karosseriet. Bilen begynder at gynde, det er lidt ubehageligt at være vidne til, men hvad fanden, lad knægten more sig. Så farer der en djævel i mig, jeg går hen til min Femø-kasse og tager en spritpen og noget tape, så sætter jeg pennen fast til et stoleben og så når bilen gynger så kommer der en lille streg på den hvide lak. Det er godt nok nogle meget små udslag når man tænker det er selveste den store Don Johansen der er i aktivitet. Jeg skriver så med rimelig store bogstaver: ”Hakkes Bollometer”. Da Per kommer ud sammen med damen, kan de godt se det morsomme, men Per er skuffet

over at udslagene er så små, så jeg siger OK, så laver jeg dem sku bare kunstige og maler så nogle rimelig store grafer på siden. Per glemmer alt om det, og da han når Tåstrup nogle dage senere, skal han jo som altid, lige ind på den lokale Ramus (ja det hedder baren altså) og have sig en øl. Da er der nogen der opdager bilen og dens graffiti og han bliver lidt til grin. Han prøver så, da han kommer hjem at få det af, men det er umuligt, så han vælger i stedet at male bunden og det halve af siden sort med et tjærebeskyttende lag. Det blev en flot bil. Men det tjærelag tørrede aldrig, så man skulle passe på ikke at gnide sig op ad vognen. Men Ok Per havde kun læst til murer, havde han taget et halvt år mere, så.....

Den omtalte Femø-kasse skal lige have en bemærkning. Vi kørte jo i en lille Mazda 123 og jeg havde fået VS-Reklame til at lave en kasse der passede lige ned i bagage rummet – troede jeg, da kassen blev leveret var den et par centimeter for stor på begge leder, så måtte jeg med et fandens besvær kante den ind via forsædet, og sikke et mas for kassen var tung. Jeg havde fået fat i en gammel sækkevogn fra den gang trykkeriet i Nr. Alslev blev lukket, så den var med faste gummihjul, den blev malet rød/hvid i striber og så når vi var på Femø var der monteret en spritpen i en holder. Her skrev så folk hilsner og beskeder til hinanden, så den blev efterhånden et vartegn for øen. Indholdet i den var lidt rent undertøj, lidt mad, Gammel Dansk i et større oplag, og så teltudstyr såsom pløkker og ekstra liner. Et ganske effektivt stykke værktøj, den eneste ulempe var at den tunge satan nægtede at bli trukket igennem sandet ved stranden, så vi måtte hver gang, ud og hjem, den lange vej ad landvejen, og det blev man forbandet tørstig af og der var kun købmand nede ved havnen og på lejrpladsen, så ekstra forsyninger vejede jo også noget.

Jeg lader billederne tale for sig selv, men enhver kan vel forestille sig at Femø jazz ikke var kedelig. Det blev så betydningsfuldt for mig de år, at alle på Nordisk vidste at jeg skulle på Femø, og at jeg ville komme hjem med alle batterier ladet op. At jeg så hvert eneste år måtte sygemelde mig om mandagen, det er anden historie og lidt flovt at fortælle.

Det var så lidt – meget lidt - om mit og Mitzis jazz liv på Femø. Men der er altså lige en lille historie som skal med. Et år kunne Mitzi og jeg ikke komme før meget sent fredag eftermiddag. Per havde lovet at tage alt vores udstyr med og så slå vores telt op. Da vi ankommer, bliver vi som sædvanlig modtaget af flokken nede i havnen og har en festlig tur langs stranden da vi nu ikke skal slæbe på Femø-kassen. Jeg kan mærke at de har numre for – og ganske rigtigt da vi når lejren strå vores telt der. Men !!!!! Per den filurendrejser har sat det på hovedet. Det står der helt korrekt samlet, selvfølgelig uden fortelt men det står der, men bunden vender op, alle barduner er strammet, så der blev almindelig stor morskab da jeg i min i forvejen let anløbne ankomst brandert måtte i gang med at tage det ned og så sætte det op som det skulle. Mitzi den satan var indstillet på ikke at foretage sig andet end at drikke GD og øl, så hun satte sig på sin flade røv og lod mig om at knokle, og hun blev mere og mere fuld, og da jeg kendte og hendes humørskift når hun var fuld, holdt jeg klogelig min kæft. Da jeg var færdig med teltet skulle luftmadrassen jo pustes op. Hvorfor Per ikke havde gjort det, nu han havde haft siden sidste søndag til det, forblev en gåde, men han undskyldte sig med at han havde haft travlt. Jeg vidste godt hvad han havde haft travl med. Men det er typisk Per. Han lover og lover, kommer der lidt morskab forbi så glemmer han alt om løfter og venskab.

Nu troede Mitzi så at jeg også ville pumpe den op, men fik fortalt hende med et blidt skønsomt ordvalg at det kunne hun kraft..... selv gøre, nu skulle jeg hvile mig og drikke jazz. Hun måtte så i gang med pumpen. Hun pumpede, hun pumpede, og hun drak lidt mere mens hun pumpede. Det går lige pludselig op for mig efter en ½ times tid at der ikke er sket en skid. Madrassen er lige så flad som da hun begyndte, da jeg tjekker, har hun glemt at sætte alle de andre propper i, så alt det hun pumper ind af den ene ventil fiser direkte ud af de andre ventiler. Hun blev mærkeligt nok lidt ondskabsfuld da jeg gjorde hende opmærksom på fejltagelsen, især da vi alle grinede som besatte. Men sådan er kvinder når de føler verden går dem imod.

Verners introduktion til Femø åbnede mine øjne for jazzens verden, på en hel anden måde end jeg havde oplevet musikken før. Jeg begyndte at opsøge lokale klubber i de byer jeg besøgte over hele verden. Hvis de altså havde åbent, men f.eks. Wien, Paris, Stockholm og Köln havde et rigt jazzliv med steder hvor de spillede jazz næsten hver aften. Jeg oplevede hvordan zigøjnermusik på mange måder havde samme musikbillede. Jeg kom til at tænke på mit første besøg for så mange år siden i Rumænien, hvor jeg hørte den musikform og hvordan den greb mig. Og sådan var det med den irske musik og for den sags skyld gammeldags spille mands musik, med alle de festlige danse. For Mitzi var det bare larm så hun ville aldrig med når der var noget anderledes musik på programmet et eller andet sted.

Men vi udvidede da besøgene til også at tage til andre jazz arrangementer. Vi var til River Boat Jazz Festival i Silkeborg, til Maribo Jazz Festival, flere år i træk. Kurt og Ady var også med så det var rigtigt hyggeligt og sjovt.

Som sagt så havde drengene ingen interesse over hovedet for jazz eller de andre former for musik jeg brød mig om, Mitzi var kun til traditionel jazz og på samme måde var det med bøger. Ja al læsning. Ingen af de tre delte min interesse for bøger. På trods af at jeg fra de var helt små, havde læst godnathistorier for dem, eller når vi sad inden dørene på grund af dårligt vejr så læste jeg for dem, men de havde ingen tålmodighed og slet ikke til selv at begynde at læse. Mitzi skulle svinge sig meget højt før hun åbnede Politiken om søndagen, og så var det en meget løs og hurtigt gennemsøgning. Derimod så tyggede hun grådigt lokalavisen hver uge og så alle reklameaviserne. Så det er måske fra hende drengene har arvet antipati mod litteratur. Jeg var jo den der altid medbragte bøger nok, til den periode hvor jeg skulle være væk, jeg tror det eneste sted jeg aldrig nåede at læse en bog var på Femø.

Det kan da godt være at jeg gjorde den samme fejl som min egen far med al hans skakspil. Nu når jeg skriver det her, kan jeg da godt se at jeg tilbragte megen tid med en bog eller en avis, men jeg var der da, når de havde spørgsmål, jeg var der da når de behøvede hjælp og jeg deltog endog meget i deres fritidsliv. Så det er måske bare noget vrøvl jeg bilder mig ind, men jeg kan da undre mig over så lidt af mine interesser de har arvet.

Men da de blev større og kom ud i arbejdslivet så var noget af det værste de kunne gøre mod mig, begynde at ville diskutere hvad der nu var oppe i Ekstrabladet eller BT lige den dag. Deres argument var at det var det de andre i kantinen læste.

~

Biltur til Kirchberg

Inden Femø det år var vi på sommerferie med Margit og Kay, Arlette og hendes fyr Kim (her er der endnu en Kim), Mitzi; Morten, Mads og så jeg. Det var på grund af en invitation til os alle da Lone var her til Mortens konfirmation, så vi havde længe snakket om at gøre turen. Men på en måde syntes vi det ville blive for meget når vi kørte i to biler. Allerede den gang var de enorme bilkøer på de tyske motorveje enorme, så det at skulle køre og holde øje med hinanden kunne hurtigt blive noget af et mareridt. Vi fandt så ud af at Kays fætter Frederik, som var leder af Sengeløse Fritidshjem havde et Folkevognsrugbrød som vi kunne låne, nu det var sommerferie så var der ikke så mange børn og dermed ikke så meget brug for bilen. Så den lånte vi. Det blev lidt knebent med pladsen, især da de tre damer jo, som alle andre damer skulle have hver deres garderobeskab med. Det endte med at vi måtte slå i bordet og sige stop, så kom de til fornuft – sådan da – bilen blev alt for tung med alt det på taget, og vi brugte en hulens masse brændstof. Bilen var indrettet med 2 sæder med plads til tre på hver (små smalle altså) og så et lille bord i midten hvor man kunne sidde og lægge kabale eller spille kort. Eller som Arlette, der det meste af tiden hvilede sit unge trætte hoved på bordet.

Jeg kan ikke huske hvilken by vi overnattede i på vejen ned, men kan huske at vi kom til München, eller rettere Pützbrunn hvor Lone og Ernstl boede, det ligger vel 30 km syd for München ret tæt på motorvejsnettet, det var hen på eftermiddagen. Vi skulle selvfølgelig op hilse på og hente nøgler, men det tog id før vi kom af sted videre sydpå. Vi kom først til Kirchberg som ligger noget sydvest fra Salzburg, langt ud på aftenen, ja det var faktisk midnat. Vi fandt det i buldrende ravende mørke, det var et lejligheds kompleks hvor alt var lukket og slukket, da ingen af beboerne var der, så vi måtte finde ud af det østrigske lysnet og få tændt for strømmen.

Der var ingen af os der havde tænkt på at lejligheden kun var beregnet til 2 personer til nød 4, vi var 8, så det første vi gjorde var at lave lodtrækning om hvem der skulle have soveværelset den første nat, og så skulle vi så bytte hver anden nat. Sikke et gedemarked, allerede der var jeg ved at stå af.

Men da vi næste morgen vågnede i bagende sol og fik kigget ud over balkon-kanten og så den udsigt vi kun havde anet silhuetterne af da vi ankom så var vi solgt. En helt vidunderlig plet på jord, med græssende køer oppe på fjeldsiderne, masser af høje bjergmassiver, nogen stadig med lidt sne på nordsiderne. Byen var som alle typiske østrigske byer charmerende og ren. Der var skisportssteder og en lift. Den tog Kay og jeg en dag, så langt op vi kunne komme, derfra gik og klatrede vi helt til toppen hvor der stod et trækors og sikke en udsigt, vi gik hele vejen ned. Så vi var to meget trætte gutter der skulle ud til aftensmad.

Vi kørte til Italien og op i bjergene mod nordvest og så larmende vandfald. En vidunderlig tur, på mange måder. Men..... Ja der var jo ham Kim. Han var elite fodboldspiller, havde sikkert headet for meget til bolden, for der var ikke mange hjemme, men Arlette lå i den grad under for ham. En aften skulle ned i byen, en pragtfuld spadseretur langs med floden og så på et sted hvor de serverede typisk Østrigsk mad, lokale øl i kæmpekrus, tyrolermusik og optræden med tyrolerdanse. Et dejlig oplevelse som brat tog slut da Kim åbenbart er blevet liderlig og har hvisket Arlette i øret at han godt vil hjem og hyggenygge. Det hører Morten som er dødræt af stedet og spørger om han må følges med dem, de kan nødigt undslå sig og da vi siger at vi kommer lige så snart vi har drukket ud og betalt, så får Kim jo travlt hvis han skal nå det han har planlagt.

Vi andre tager den tid det tager at drikke en stor øl, vi tror jo at alt er under kontrol med Kim og Arlette som de voksne, Morten er trods alt kun lige fyldt 15. Da vi begiver os hjem er det i et sløvt tempo, og da vi når ejendommen står Morten der tudbrølen, de to er forsvundet for lang tid siden, de havde efterladt ham nede på flodstien og så var de forsvundet op i en af plantagerne for nu at gøre det som naturen havde planlagt. Morten havde så måtte finde hjem alen i buldrende ravende mørke. Hold da kæft hvor blev jeg vred. De to unge kommer ret kort tid efter Kim med et dumt tilfreds grin om munden og siger så endnu dummere, jamen vi troede da.... Jeg var stresset af helvede til, havde haft for travlt op til ferien, stresset af den lange køretur og det roderi med dårlige sovesteder og så havde jeg fået noget uhyggeligt udslæt på hele kroppen som kløede som en i helvede. Alt det gjorde at jeg fik et mindre kollaps. Jeg tudede og råbte ukvemsord, ville hjem, men indså at jeg måtte vente til næste dag, og så faldt jeg om på gulvet i køkkenet, de vidste ikke hvad de skulle gøre, men lod mig ligge til næste morgen og da jeg vågnede holdt jeg fast i at jeg tog toget hjem, så valgte de at køre op til en bade sø i nærheden. Jeg sad så der og tumlede med hvad der var bedst og valgte så at blive, måske godt jeg gjorde for drengenes skyld. Men Kim fik en umådelig kold skulder fra den dag.

Her er så udsigten fra lejligheden hvor Lone og Ernstl bor i Pützbrunn, i klart vejr kan man se bjergene i syd. Vi besøgte dem mange gange siden, Mitzi og jeg og en enkelt gang var Mads med der nede. Så vidt jeg husker, kørte vi i et stræk hele vejen hjem. Hverken Kay eller jeg turde lade fodboldspillerne køre, vi var bange for at han ville bruge speederen som fodbold, han led enormt af tic, så han sad under hele turen og lossede ud med benene, da vi kom hjem beklagede drengene sig over alle de los de havde fået omme bag.

Hvad er det der sker når drenge hedder Kim, dem jeg har mødt gennem årene har alle haft det der gen, der giver problemer, lidt lige som Benny og Jimmy og Charlie og lignende. Nåh ja og så Kurt. Det er sku heller ikke for godt.

Bilen kørte godt og langt, men jeg svor ved mig selv at det var første og sidste gang jeg tog på sådan en tur, alt for mange i så lille en bil på så lang en tur.

~

Som sagt så følte jeg mig stresset og udkørt og det blev meget værre så jeg måtte til læge endnu engang. Walther Hansen var en god læge, han forstod at lytte, så han skød sig hurtigt ind på det sædvanlige - Mitzi g jeg, og vores personlige problemer. Men jeg måtte jo fortælle ham at han godt kunne glemme alt om parterapi, det fik vi hende aldrig til. Han ville så give mig noget beroligende, men da jeg jo havde set Mitzis fars afhængighed i sin tid var jeg skrækslagen så jeg tog så imod nogle milde sovepiller så jeg i det mindste kunne slappe af om natten.

Vores økonomi var ellers blevet rimelig god, jeg havde efterhånden fået en rimelig lønforhøjelse så det skulle jo se lidt lysere ud, men Mitzi havde stadig meget svært ved at hjælpe med i dagligdagen økonomisk. Hun betalte maden de dage hvor det var hende der købte ind på vejen hjem, men heller ikke mere. Hun købte i alle de år vi kendte hinanden aldrig en flaske sprut eller en flaske vin, men drikke det jeg købte, det gjorde hun med stor nydelse. Når jeg bebrejdede hende det, var hendes evige omkvæd, jamen du tjener mere end mig, vel vidende at hun stadig scorede tusindvis af kroner hver uge på sort arbejde.

Det efterår besluttede jeg mig for, efter den tur med ham John Hughes i London, så skulle jeg fandeme

nok vise dem at jeg kunne tale engelsk. Så jeg meldte mig ude på Amtsgymnasiet til et kursus der svarede til HD, det tog jeg, spurgte ingen om hjælp ikke engang Dorthe som jo var engelsk lærer og perfekt i sproget. Til eksamen scorede jeg et stort 11, med pil opad og jeg var stolt af mig selv. Især da jeg også skulle passe mit arbejde og også havde begyndt at læse spansk. Det var et kursus over 4 vintre, med et afsluttende semester hvert år.

~

SMBI

Dette forår har Den Danske Diabetes forening deres årlige møde i Århus, ude på Scanticon. Her blev jeg bedt om at lave en lille pæn stand, så jeg læssede det lejede materiale og nogle skilte i en lejet kassevogn og kørte til Århus en lørdag morgen. Jeg troede jeg kunne sætte standen op om lørdagen og så køre hjem søndag. Da jeg ankommer viser det sig at der en anden kongres i gang og den slutter først om søndagen sent på eftermiddagen. Jeg bliver skide ærgerlig over det og sætter mig til at vente til der skal være en pause i diverse møder. Det viser sig at det er noget der hedder SMBI der har årsmøde. SMBI betyder Selskab for Medicinsk og Biologisk illustration. Det er hovedsagelig fotografer og grafikere fra hospitaler og andre statsinstitutioner der er medlemmer. Da de kommer ud fra diverse møderum falder jeg jo i snak med nogle af dem og de fortæller om foreningens fortræffeligheder, hvor man mødes jævnligt alle mulige steder og så hører og ser man hvordan den pågældende virksomhed arbejder, udover det så er der dette årlige møde med en masse sociale arrangementer. De skal samme aften have deres årlige festmiddag. Jeg bliver meget interesseret. Endnu mere interesseret bliver jeg da jeg næste formiddag kommer der ud igen og ser dem, det er helt tydeligt at de har haft det endda meget morsomt. Så jeg melder mig ind i foreningen samme dag. Jeg havde aftalt at jeg skulle sove hos tante lørdag nat, så vi havde fået os en hyggelig snak og en god gang mad.

Det medlemskab fortrød jeg aldrig, jeg var med på en masse ture hvert år, bl.a. til Foto-Kina i Köln hvor vi kørte i bus. Jeg var med dem på Drupa, og oppe på Flyvestation Værløse og se hvordan man løste fotoopgaver. Jeg lærte om Holografi, og Paintbrush, se bare på dette hvor dygtig jeg blev.

Det var nogle ualmindelig hyggelige og morsomme mennesker at være sammen med. Og så fik jeg et enormt kontaktnet af fotografer og andre fagfolk over hele landet.

Jeg mødte en gang en fotograf, på årskurset der blev holdt på Nyborg Strand. Hun hed Elin, en skøn og morsom pige, der var klinisk fotograf på Amtssygehuset i Århus. Vi faldt i snak og det viste sig at hun boede i et gammelt bondehus lige i nærheden af tantes sommerhus. Et hus vi gennem årene havde beundret hver gang i kørte forbi. Nu fik vi lejlighed til at se det og havde nogen skønne middage hos dem, hun besøgte os en gang i Tåstrup da hun var på kursus på Teknologisk Institut. Hende var jeg meget glad for at have mødt. Og det morsomme var at hendes mand også var typograf så vi havde masser at snakke om. Jeg har desværre ikke noget billede af hverken hende, hendes mand, eller det dejlige hus.

En tur til Italien

I 1986 skal EASD afholdes i Rom og også den opgave får jeg. Det glæder jeg mig til, har altid gerne ville se rom og nu får jeg chancen. Desværre må shipping meddele mig at jeg har et transportproblem. Der er på den tid ingen danske vognmænd der kører hele vejen til Rom, de kører til Verona og så må jeg selv finde ud af resten derfra. Jeg får kontakt med vognmandes kontor i Verona og han lover mig at have lavet aftale med et biludlejningsfirma så kan jeg omlade godset til en stor kassevogn og så køre turen til Rom, det meddeler jeg så ledelsen som accepterer det. Jeg gør alt klart hos VS og tager så til flyet til Milano. Hvor jeg finder bilen i et firma langt fanden i vold i den anden ende af byen så da jeg endelig når Verona er det sen aften. Jeg finder et godt hotel og slentrer ud for at få lidt aftensmad, Jeg tager mig en drink i skyggen af den store operamur midt i byen og sidder og nyder livet omkring mig, da der lige pludselig er en der siger: "Hvad i alverden laver du her midt i arbejdstiden". Det er en pigestemme som jeg mener at kunne genkende og da jeg får vendt mig om, er det en af sekretærerne fra afdelingen. Hun hedder Randi og er på Interrail i sin sommer ferie, nu er hun nået hertil og det er jo umådelig hyggeligt, så jeg invitere på et godt måltid og hun er lykkelig, Har jo ikke så mange penge og har ikke fået noget godt at spise siden hun forlod Danmark en uge før. Hun er en meget morsom pige også hjemme i afdelingen sætter hun liv i os alle sammen så det bliver en munter aften inden vi tager afsked. Hun skal også til Rom men hun vil gerne se meget mere inden hun tager derned, ellers havde det jo været dejligt at have en at snakke med på den lange tur til Rom.

Tidlig næste morgen er jeg på vej ud af byen for at finde speditøren, det lykkes langt om længe og vi får læsset varebilen, det er lige alt det at det kan være der alt sammen. Bilen skal jeg lade blive stående i Rom, så kommer en af deres chauffører ned og henter den når udstillingen er færdig og returnerer til Verona.

Turen ned gennem Italien er umådelig smuk. Udsigten ud over Podalen er fantastisk og tårnene ind over Pisa og Firenze er vidunderlig smuk. Silhuetterne af alle de smukke pinjer tager pusten fra mig, men jeg må nyde det alene, har ingen at dele oplevelsen med. Endelig når jeg Rom og skal så finde hotellet som ligger lidt uden for centrum. Jeg får drejet forkert og ender oppe i Palatinerhøjene hvor alle rigmandsvillaerne ligger. Der er vagtfolk foran hvert hus, som er omkranset af høje mure med enten glasskår eller pigtråd på toppen, og alle vagterne er svært bevæbnet og har store bidske Rottweiler hunde. Jeg sidder der i bilen og tænker på at have så mange penge og så leve som en fange i sit eget hus, ikke kan gå uden for porten uden at frygte al ting, hvor herre bevares for en tilværelse. Jeg flakker så rundt der oppe meget længe og nogle af vagterne begynder at se noget mistænkelige ud. Jeg tager mod til mig og stopper, han kan heldigvis engelsk, sådan nogenlunde, så jeg forklarer at jeg er faret vild. Han forklarer mig så vejen og lige inden det bliver mørkt når jeg hotellet hvor også kongressen skal holdes.

Jeg er fuldstændig smadret men finder en lækker restauration ovre på den anden side af gaden. Italiensk mad har aldrig sagt mig så meget, men den aften får jeg noget pasta så englene synger. Her lærer jeg at Rom har mange lokale vingårde, mange lige så gamle som byen næsten, især laver de den vidunderlige hvide Frascati vin. Det er en mæt og træt dreng der kryber i seng lige før midnat.

Næste morgen viser det sig at jeg skal om bag bygningen for at komme ind til området hvor udstillingen skal holdes. Der er jo ingen der har været på research, så jeg vidste ikke at jeg skulle bakke ned ad en stejl rampe, med et betydeligt overlæs, hvilket betød at læsset forskubbede sig og klemte på døren da jeg skulle åbne den. Jeg kunne ikke bruge den palleløfter de havde på hotellet, så jeg måtte tømme kasse for kasse og så bære det ind på arealet. Havde jeg på forhånd kendt til det, havde jeg pakket på en hel anden måde. Det tog mig det meste af dagen at tømme vognen. Til alt held havde jeg valgt at tage af sted i god tid så jeg havde næsten en uge til opgaven.

Hen over eftermiddagen gad jeg sku ikke knokle mere, så jeg tog en hurtig sandwich og så et bad og en taxi ind til byen, Jeg ville være sikker på at jeg nåede at se i hvert fald nogle af de mest berømte bygningsværker i Rom. Så jeg startede på Peters Pladsen. Og der stod jeg dybt imponeret af den størrelse og den pragt, ingen billeder jeg havde set gav tilnærmelsesvis indtryk af virkeligheden. Så op at den lange brede trappe og ind i kirken som tog pusten fra en. Alene de marmortyper der var brugt med så stor sans for skønhed. Jeg vidste på det tidspunkt ikke, at der fandtes så meget forskelligt marmor. Alle de vidunderlige skulpturer fremstillet af alle de kendte kunstnere for århundreder siden, utroligt flot. Jeg skal selvfølgelig ned i krypten der efter sigende er Peters Grav, hvilket ikke er rigtigt, den ligger i virkeligheden 5 etager længere nede og den kan almindelig dødelige ikke komme ned at se. Men i den krypt står så nogen af de afdøde pavers sarkofager, nonner og munke ligger på knæ og beder til sin favorit og turisterne går stille og andægtigt forbi.

Den dag sker miraklet så, en meget stærk oplevelse at følge. To svenske unge piger, et sted i tyverne,

blonde og med kroppe som gudinder er kommet forbi alle vagter uden at blive stoppet, de har meget lårkorte nederdele på, faktisk det man kalder hulkorte, sorte og meget kropsnære på overkroppen er det en hvid højhalset trøje, meget gennemsigtig og deres bryster ses meget tydeligt. Der er ingen tvivl om at de er tvillinger. Jeg kan på trods af deres skønhed, ikke blive andet end lidt forarget over at de vil bryde alle reglementer. Det er helt tydeligt at de gør det på grund af nydelse for forargelse. Jeg står i mine egne tanker da jeg ser dem ud af øjenkrogen komme gående, nonnerne der ligger der, kigger meget forarget og slår korsets tegn flere gange og skjuler så deres ansigt bag de foldede hænder. Jeg kan høre de to tørsers fnisende samtale på svensk hvor de nyder den opstandelse de gør. Jeg bliver lidt vred på dem og beslutter mig for at jeg ikke vil være vidne til at de bliver smidt ud. Så jeg går op ad den stejle vindeltrappe. Det havde eller været et syn ”for guder” at gå bag efter de to smukke bagdele op ad den stejle trappe. Da jeg kommer op trænger jeg til en kold øl så jeg ville gå lidt ned ad gaden på den anden side af Piazzaen hvor der ligger restaurationer dør om dør med udsalg af hellige relikvier. Jeg står en 5 minutter og nyder den pragtfulde udsigt ud over Peterspladsen med byens mange tårne i silhuet. Da jeg står der, kommer de to unge piger ud, stadig fnisende og begynder at gå ned ad trapperne, på vej op er to unge præster, endnu ikklædt novicedragten, de er i dyb samtale, men ser så de to skønheder, som også ser dem, de begynder skamløst at flirte med præsteleverne, som slår korsets tegn. Pigerne går så bare videre men de to unge mænd kan slet ikke klare den situation de vender sig begge, deres munde står åbne, det er lige før savlet drypper, de ser intet andet en de to vuggende pigerøve ned ad trapperne.

Indtil – en af de høje herrer fra kirken står på trinene foran dem. Det er oven i købet en vaskeægte Kardinal i sin violette dragt der står der, så respekten er stor da han højlydt rømmer sig, de to unge bliver så forfjamskede at de taber de bøger de har i hænderne, mon ikke de frygter hans vrede mere, end hvis Guds næve skulle ramme dem i dette sekund.

Jeg er jo tilskuer til optrinnet, kun få meter væk, kan jeg følge deres minespil og udtryk. De får samlet deres bøger op og går så dybt bukkende, nærmest krybende forbi ham. Han står der, stejl og utilnærmelig, han spejder ud i luften som om intet er hændt, men hvad jeg ser, er at hans øjne er klistret til de selvsamme pigerøve nu nogle få trin længere nede og jeg hører et dybt højlydt suk forlade hans læber. Ak ja, den tro, den tro. Det var en stærk oplevelse så jeg nød min øl da jeg endelig fik den serveret. Iskold, skummende italiensk øl når det er bedst.

Jeg havde hørt og læst så meget om Trastevere og de gode spisesteder så der spadserer jeg hen, fandt Maria Pladsen og en god restaurant og fik endnu et lækkert italiensk måltid. Jeg var sku ved at blive fan af pastaretter. Men jeg måtte hjem, jobbet kaldte tidlig næste morgen. Og det blev noget af en opgave som jeg svor på ikke skulle gentage sig. Jeg havde lavet tegningerne med et spænd af tre meter mellem hver søjle, det viste sig at de slet ikke kunne bære, så jeg måtte finde stålsaven og så begynde at improvisere til en anden løsning, og jeg havde slet ikke tænkt på det at stå – ALENE - og balancere med så lange stænger på en lille stige og så ramme et lille bitte øje i hver ende som jeg så ikke kunne nå hen til og låse. Jeg måtte ud og finde nogen der kunne hjælpe.

Inde i den anden hal ser jeg at folkene fra Novo er kommet, jeg går hen til dem og vi hilser venligt men lidt reserveret. Både de og jeg havde fået strenge ordrer om ikke at komme i kontakt med hinanden. Firmaerne frygtede i den grad industrispionage, helt vanvittigt hvad skulle vi kunne spionere om og med, vi var jo bare nogle sølle udstillingsfolk. Nåh men enden på det blev at de kom over og hjalp mig og vi fik hygget os senere med en flok dåse øl. De lærte mig en masse fiduser som jeg intet kendte til og tilsyneladende slet ikke noget Nordisk Gentoft havde hørt om, de havde i hvert fald ikke fortalt mig noget.

Det viste sig at, ikke kun EASD, men også alle andre faglige kongresser hver havde deres udstillingskommite, som varetog udstillernes interesse i de forskellige lande. Man mødtes så ca. et års tid før en given kongres og så kiggede man i fællesskab på udstillingsarealerne, man foretog sine valg og var der uoverensstemmelser så foretog man lodtrækning. Var der noget der rent teknisk skulle laves om, så blev der stillet meget strenge krav til arrangørerne om at få de ting ændret. Se det var jo helt nye toner for mig, så da mine kollegaer ankom senere på dagen kunne jeg så fortælle dem den historie og de besluttede så at de ville fremlægge det hjemme at det skulle være et ufravigeligt krav fremover, at det blev mig der var kontaktperson til disse komiteer og at jeg hver gang skulle på research inden noget blev sat i gang. Det var skønne toner i mine ører.

Mine kollegaer fra hele verden var kommet og vi skulle jo have noget at spise, så jeg var ude et par andre gode steder, men dagen for kongressens start, da jeg stod parat til at køre til lufthavnen, så kom de folk fra Novo som havde hjulpet mig og spurgte om jeg ville være sød at hjælpe en af deres kollegaer. Han hed Ib og

havde aldrig været i udlandet, talte ikke engelsk anede intet om lufthavne, og han skulle hjem, kunne han følges med mig og ville jeg hjælpe ham med at tjekke ind o.s.v.? Selvfølgelig ville jeg det, og jeg skaffede mig venner for livet. Allerede 3 år efter fusionerede vi jo med Novo og så blev de mine kollegaer. Så det var en god handel vi gjorde de dage.

Jeg besluttede mig for, ved første givne lejlighed at jeg ville til Rom igen, en helt vidunderlig by. Lidet anede jeg at bare 3 år senere skulle blive inviteret til at lave en opgave for selve Vatikanet, men som jeg desværre først fik lov til at besigtige i 1997, men herom 2 lange historier senere.

Og selvfølgelig blev godset ikke pakket ordentligt, så der manglede for mange tusinde kroner da kasserne endelig kom hjem. Det betød at firmaet endelig bøjede sig og besluttede at jeg skulle indkøbe til firmaets ejendom

~

Firmaet havde under mit fravær og uden mit vidende tilmeldt mig til en anden slags forening. Det var en international forening for medicinske virksomheder der holdt jævnlige møder for at informere hinanden om diverse myndigheders krav med hensyn til emballagers udformning, farver på piller og meget mere. Så jeg var ikke mere end lige landet så blev jeg sendt til mit første kursus nede i Zürich, hold da kæft hvor var det røvsygt, sikke nogle nørdere der sad der. Det var slet ikke mig, så jeg deltog i de første to møder så satte jeg mig ud i baren og tog hjem dagen efter og fortalte dem der havde meldt mig ind, at hvis de ville lære noget om misfarvning af piller og diverse overfølsomhed så burde de nok sende en mediciner eller en farmaceut. Og det gjorde de så.

~

Jeg var ikke mere end lige kommet hjem så lå der et brev fra udstillingskomiteen fra EASD om at komme til besigtigelse i Leipzig. Det blev en lang deprimerende oplevelse det næste år. Vi havde fået en ny produktchef for Insulinprodukterne, kan huske han hed Sten Simonsen, han var der ikke så længe, men han skulle med derned. Vi tog et fly til Tegel via Hamburg, dengang kunne man kunne flyve den rute, men hjem kunne man godt flyve direkte. Vi havde forudbestilt en bil som vi så kørte til Østtyskland i. Som fortalt tidligere så var problemerne store ved grænserne ind i DDR første gang jeg var der. Nu var det hele blevet endnu værre.

Det ulmende oprør i hele Østeuropa gjorde at man havde skærpet al overvågning fra magthavernes side. Så det tog endnu længere tid ved grænsen. Vi fik den rute beskrevet meget nøje vi skulle køre, så det var bare med at passe på. De havde bare glemt at fortælle at den store autostrada fra Berlin til Leipzig var spærret på grund af militærøvelser. Denne del af vejnettet var lige fra Hitlers tid blevet konstrueret så de i nødstilfælde kunne bruges som start og landingsbaner for fly. Det var et godt stykke af vejen der blev brugt til det, måske 10 km langt. Russerne havde på grund af udviklingen af de kæmpestore transportfly Turpolev valgt at gøre vejene meget brede, så disse kæmper kunne starte og lande. Da vi kommer kørende er vi lige pludselig omringet af militær og bliver bedt om at vende om, køre nogle kilometer tilbage og så dreje fra og køre en omvej for at komme ind på motorvejen meget længere fremme. Vi når lige at se hundredvis af alle mulige slags flytyper linet op langs vejen, parkeret på skrå, lige parat til at lette. Bagved på markerne tusindvis af tanks og soldater i titusindvis. Vi bliver klar over at vi er midt i en militærøvelse og erkender samtidig at lille Danmark i tilfælde af en konflikt ikke vil have en eneste lille chance for at overleve mod sådan en overmagt. Det var der bare ingen der fortalte den danske befolkning. Men regering og folketing må have vist omfanget af disse styrker.

Vi vender vognen og kører tilbage og finder opkørslen, men får så åbenbart drejet forkert. Vi kommer igennem et kæmpe industrikvarter, som det er helt sikkert vi ikke skulle have set. Kæmpe kemiske fabriker med store skorstene der spyede sort, gul, rød, grøn røg, så giftige farver at man tror det er løgn, og så lugten. Uden for hver fabrik var der store søer med vand i samme farver som røgen. Man kan ikke tro andet end at DDR må have haft enorme problemer med befolkningens helbred. Vi kørte igennem byer, sorte og grå af kulstøv og sod. Det var så trist og deprimerende alt sammen, og så blev vi stoppet i en uendelighed. Vi kunne ikke andet end at undskylde at vi var kørt forkert og de måtte lade os fortsætte til vi kom til byen Halle og derfra til Leipzig. Det var blevet mørkt og der var kun nogle enlige spredte lamper at se rundt omkring på hele ruten. Fik senere at vide at det var på grund af besparelse at man slukkede lyset.

Det viste sig at vi skulle bo på byens største hotel, som godt nok var i messing og marmor, og der var flere restauranter og en natklub. Men spise til aften der var noget af en prøve. De havde et meget flot menukort, med en mængde retter, men ustandselig kom tjenerne ind og undskyldte, desværre køkkenet var

udgået for så det ene så det andet. Sådan var det hver aften også da jeg senere kom tilbage det næste år.

Udstillingen skulle holdes på en del af Karl Marx Universitet, vi blev enige om hvilke standarealer hver enkelt skulle have. Lederen af Universitetet var en rigtig partissoldat. En pampers uden lige som jeg desværre måtte holde møde med endnu 2 gange næste forår, da vi fik besked om at hele arrangementet var blevet ændret så udstillingen skulle holdes i et andet rum. Så jeg måtte ned og tage nye fotos og lave nye måltagninger, der var så mange stolper så det var næsten en umulig opgave at lave noget pænt. Denne pampers kontor lå i en eller anden regeringsbygning så jeg måtte eskorteres af en soldat for at komme der op. Her var der alle mulige statussymboler på magt. Hans kontor var indrettet i flere forskellige ædle træsorter, skinnende krom og glas Alle andre ansattes skriveborde var noget gammelt bras af metal i den gode, gamle, grimme, nazigrønne farve. Og de sad stuvet tæt sammen, og kun eller tre telefoner. Han havde et helt batteri. Alt i alt meget deprimerende.

Han var indstillet på at gøre mange indrømmelser, men gjorde det samtidig meget klart og tydeligt at det ville koste penge. Til ham selvfølgelig, det måtte jeg så fortælle at det havde jeg ikke fuldmagt til men jeg skulle se hvad jeg kunne gøre og så kunne vi – måske – finde ud af noget når jeg kom næste gang. Da jeg skulle lave udstillingen skulle jeg jo være der i næsten 14 dage, så da valgte jeg at køre der ned i min egen bil. På det tidspunkt var mit tyske meget middelmådigt. Jeg havde liggende dybt i kroppen, den behandling mine forældre og jeg havde fået under krigen, så jeg havde antipati mod alt tysk, og det har jeg stadig. Jeg måtte simpelthen tvinge mig selv til at tale tysk, jeg forstod sproget rimeligt godt, men tale det, nej tak.

Det var altid et problem når vi var sammen med Lone og Ernst, han forstod dansk, men ville kun tale det når han var fuld og jeg ville ikke tale tysk, Mitzi ville heller ikke, så når vi talte med Ernst så var det langsomt og tydeligt på dansk. Men så oversatte Lone lynhurtigt, hun havde jo lært østrigsk efterhånden.

~

Nordisk havde vokset på de få år jeg havde været ansat, til at have næsten 2000 ansatte. Da jeg ankom, var der kun omkring 700. Så de små firmafester der havde været afholdt hvert år, blev nu nogle kæmpe arrangementer. For at alle kunne være med blev de flyttet til Scandinavia Hotel ude på Amager. Det var helt overdådigt med mad og drikke. Desværre var der nogen der ikke rigtig forstod at det var private fester, de inviterede deres venner og familie. Et år var der sågar et brudepar, venner til en af de ansatte, som tog hele selskabet med op i salen, der var jo fri bar.

I løbet af det år havde jeg arbejde sideløbende med en spændende opgave om Niels Steensen, den geniale dansker der var videnskabsmand inden for anatomi, geologi, fysiologi, palæontologi og krystallografi. Noget af en alsidig herre må man sige, hans latinske navn var Nicolaus Steno.

. Han døde den 25. november 1686 og man havde besluttet sig for at fejre hans 300 års dødsdag, idet Nordisk Insulinlaboratorium havde haft stor gavn af mange af hans opdagelser. Det var ham der fandt bugspytkirtlen som den kirtel der producerer Insulin. Man havde hædret ham, da man byggede hospitalet til Diabetespatienter, med at navngive det Niels Steensens Hospital og vejen vi havde kontor på, havde hans navn.

To anerkendt danske forskere, begge med i firmaets Foundation: Jacob E. Poulsen og Egill Snorrason, var blevet bedt om at skrive en bog om hans liv og mange opdagelser. De bad så mig om at være grafisk rådgiver og tilrettelægger på bogen, og så valgte vi Danmarks bedste bogtrykkervirksomhed på den tid: Poul Kristensens Grafisk Virksomhed i Herning til at trykke og producere. Det blev en umådelig spændende udfordring, især da man samtidig arbejdede på at få Nicolaus Steno helgenkåret, Han var 15 år før sin død konverteret til katolik og ligger begravet i Sct. Lorenzo kirken i Firenze.

Bogen skulle udkomme så den kunne præsenteres for pressen på hans dødsdag den 25. november og det blev den, med stor opmærksomhed fra en mængde aviser. De første 2 eksemplarer skulle dels sendes til Paven og til Dronning Margrethe. Så jeg var jo noget stolt da mit navn jo var nævnt i kolofonen, og selvfølgelig også at resultatet blev en smuk bog.

Først i 1988 lykkedes det så at få Nicolaus Steno Helgenkåret, hvilket havde taget mange år at beslutte, da der skal umådelig mange beviser på bordet før en kåring kan finde sted. Der er kun 9 andre danskere der er blevet helgenkåret igennem tiderne.

Bent Kjerulf som var min chef, blev også en god og kær ven. Han var et af de ærligste mennesker jeg nogensinde har mødt. Ikke særlig streng, men retfærdig. Han gav mig meget frie tøjler i mit daglige arbejde. Jeg holdt umådelig meget af ham. Han lærte mig alt det om Diabetes som jeg ikke kunne læse mig til, så jeg var godt rustet når jeg rejste omkring og skulle lave brochurer og udstillinger for andre lande. Mine opgaver blev efterhånden så omfattende at han sammen med ledelsen besluttede at der skulle ansættes folk til at overtage emballage design og produktion af en del af dokumentationen. Det lettede betydeligt på min arbejdsbyrde, men jeg havde stadig omkring 60-70 opgaver i gang hele tiden, året rundt.

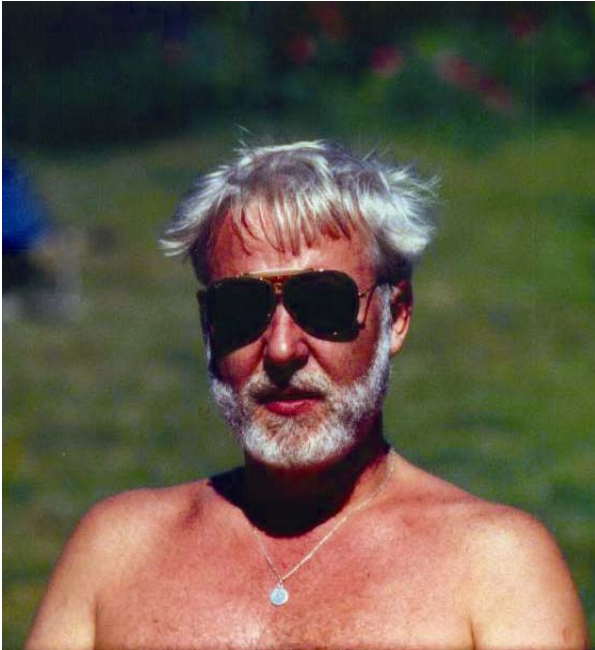
Bent var begyndt at blive noget frustreret over alt det nye der skete i virksomheden. Alle de nye der blev ansat var jo ikke altid lige så dygtige som firmaet troede da de ansatte dem. Medicinbranchen havde det med at se mere på eksamenspapirer end på erfaringer. Så de lavede nogle gevaldige fejl og bommerter. Alt for egenrådige sendte de det ene manuskript efter det andet til trykning, uden at tjekke det videnskabelige belæg. Heldigvis havde vi stadig Bent til at gribe ind, men mange gange fik han en brochure eller en indlægsseddel som var trykt og som rent faktisk var så fyldt med fejl at det kunne have afstedkommet grufulde ting hvis en patient blev fejlmedicineret. Så måtte hele oplaget kasseres. Og alene det amerikanske system med at sagsøge for den mindste fejl kunne have kostet millioner af kroner. Men de ville ikke lytte og lære, de fortsatte med at spille de kloge, os gamle skulle ikke lære dem noget, de var jo marketinguddannet. Men de værste fik heldigvis sparket ret så hurtigt.

I begyndelsen af 1987 blev jeg bedt om at følge med ham ned til direktionen, det viste sig at de gerne ville takke og honorere mig for den indsats jeg havde gjort siden min ansættelse. Alt kørte jo på skinner fortalte de mig og de fik så mange positive meldinger fra kollegaer ude i den store verden, så de satte min løn op med næsten 4000 om måneden, en kæmpe sum den gang, ydermere gav de mig en bonus på 10.000 som tak. Det var jo skøn musik at komme hjem til familien med.

Så Mitzi og jeg blev enige om nu var det på tide at få udlignet den gæld vi havde fra Hundige. De lån der var i huset på Tueholmen havde vi endelig fået omlagt til Kreditforeningslån med lang løbetid, vi havde overtaget huset med en masse, meget dyre private pantebreve og diverse banklån. Så jeg fik en aftale med Panthaverne på den famøse gæld, hvis jeg kunne udligne gælden her og nu så ville de eftergive os en rimelig stor sum. Så det sagde vi gladelig ja til. Og det var så det huseventyr. En tung byrde var trukket bort fra vores skuldre.

~

Og så kan jeg se at de næste år rent billedmæssigt er dem hvor jeg mangler en masse, for støtte til de gamle huskeceller, men jeg må jo prøve så godt jeg kan. Faktisk har jeg ingen billeder overhovedet fra 1987 og 88.

Stadig en flot fyr var der nogen der syntes på den tid. Jeg selv følte mig træt og udslidt

En af de ting jeg kan huske er at jeg bliver bedt om at lave en udstilling nede i Zürich, i en hal på det store Universitets hospital der ligger højt hævet oppe over byen. Jeg kan huske at jeg hver morgen og hver aften gik den umådelig smukke tur op og ned af en lang trappe der gik helt nede fra midtbyen. Zürich er en meget smuk by, med en masse gode restauranter. Senere skulle jeg komme der igen på flere firmabesøg, men et år var det i bil sammen med Mitzi, der blev afholdt Verdensmesterskab der, så vi kørte en dejlig tur ned gennem Tyskland og overnattede i et par små romantiske byer. Da mesterskabet var over kørte vi til Putzbrunn og besøgte Lone og Ernst.

~

Mads Konfirmation 6.september 1987

Madsemand skulle jo også fejres behørigt og det blev han. Mads havde haft et job efter skoletid med at vaske op og hjælpe til i en restaurant oppe på Høje Tåstrup Vej. Hvad den hed husker jeg ikke, men den var meget hurtigt blevet kendt for sin gode mad og fine service så vi havde besluttet at festen skulle holdes der. Vi havde inviteret en masse mennesker og jeg kan intet vise overhovedet. Det er en af de film der ligger hjemme hos Mads og Stina. Jeg kan huske at det blev alle tiders fest. Lone og Ernst var kommet til Danmark i den anledning, Kurt & Ady, Margith & Kay og så selvfølgelig alle de resterende fra familien. Min mor måtte jeg hente dagen før for at få hende i bad og få noget rent tøj på, det var en slem oplevelse. Festen trak ud, så da vi kun havde lovning på lokalet til kl. 1700 så måtte vi flytte oven på da de almindelige restaurationsgæster ankom. Det der ærgrer mig mest er at jeg husker der blev taget en frygtelig masse billeder og jeg har ikke et.

~

Og så kan jeg mindes at jeg få dage efter konfirmationen var på en lang biltur til Paris med en kollega der hed Henrik Ekelund. Det var den årlige EASD som altid blev afholdt lige omkring min fødselsdag. Så de næste mange år fejrede jeg min dag ude i den store verden. Henrik var også produktchef på nogle af insulinerne specielt på de nye Human-insuliner. Han var en af de klogere som gerne ville lære og da Frankrig var hans ansvarsområde så syntes han det kunne være interessant at køre med og se hvordan de franske toldmyndigheder fungerede.

Hver gang jeg skulle et sted hen i en bil så skulle jeg jo have alle disse pakkelister behørigt godkendt, og det forgik oppe på distriktstoldkammeret i Farum, så der måtte jeg op og have godkendt læsset og papirer og det samme når jeg kom hjem. Det kørte bare gnidningsløst da jeg havde fanget rytmen.

Henrik og jeg kørte en tidlig morgen og havde en dejlig tur, vi overnattede i Köln og derfra kørte vi en pragtfuld tur ind gennem Alsace, lidt af en omvej men vi ville begge gerne se de berømte vingårde. Vi ville ikke stoppe og købe vin, det kunne skabe problemer med toldvæsenet i Paris, for det var sådan den gang på trods af EU at man ud over kontrol ved den franske grænse også skulle have det godkendt af de parisiske myndigheder. Lige som jeg skulle gøre det i Farum. Så hvis de stoppede os med vinflasker der ikke var deklareret sammen med det øvrige godt kunne jeg jo risikere at blive afvist.

Vi fik sat standen op, og da det var første gang jeg skulle blive der under kongressen så havde jeg jo det pæne tøj med, så jeg stod på standen hver dag. Kom tidlig om morgenen, tjekkede om alt var i orden, om der var gjort rigtigt rent. Lagde brochurer frem og lavede kaffe, det var de jo ikke vandt til at der var kaffemaskine på standen så nu kunne de få dansk kaffe dagen lang, med danske småkager til. Og så kunne man som nogen af de første byde gæster på kaffe. Det tog konkurrenterne hurtigt til sig og begyndte på det også, men så fandt jeg bare på noget nyt. Det udviklede sig gennem årene til diverse spil. Dart, rafling,

videospil og meget mere med meget flotte præmier, så vi gik fra den ene succes til den anden. Jeg fik dem overtalt til at vi serverede diverse sodavand, det købte jeg toldfrit i en skibsproviantering og fik sendt med godset.

En ting jeg begyndte på i Paris og som jeg så gentog i alle de byer jeg besøgte, var at gå rundt. Jeg syntes jeg lærte meget mere om befolkning og byen når jeg gik end når jeg tog offentlige transportmidler.

Det var også i Paris jeg lærte, at man på alle kongresser lavede en masse for deltagerne, udflugter for fruene, der som regel mere var elskerinder end ægteviede hustruer, når manden (elskeren) var til diverse møder og foredrag. Ud over at de fleste var inviteret af en virksomhed så de fik op til flere middage betalt under opholdet.

Her ses holdet i Paris. Det er Henrik i den hvide jakke. Ham med den røde propel, var lige blevet afdelingschef for diabetes gruppen, han var lige så dum og ubegavet som han ser ud til, og han holdt ikke så forfærdelig længe. Ham den storgrinende lige ret for er Lars Barfoed, han var en af dem der

aldrig lyttede men lavede et utal af bommerter, men han havde nogle gevaldige talegaver så han fik hver gang tilgivelse, han blev senere udstationeret i USA, men da begik han sit livs fejl, han tog bag firmaets ryg, kontakt med en stor konkurrent, så sparket var stort og voldsomt. Alle de andre kunne jeg såmænd godt fortælle andre historier om, men.....

Det blev senere sådan at når jeg var på research så skulle jeg lige tjekke de hoteller vi var blevet anbefalet af rejseafdelingen, eventuelt finde noget der var bedre og så bestille X antal værelse og suiter. Og når jeg nu var i gang så kunne jeg jo lige så godt finde nogle gode restauranter, så jeg blev helt god til at lure de bedste ud, alene ud fra bordpynten og glassenes størrelse.

Der var altid en stor kongresmiddag, afholdt et eller andet eksotisk sted med spektakulære shows. I Paris var det ude på Versailles. Man blev kørt i en kæmpelang kortege af busser og så, så man på diverse muciseren ude på plænerne mens tjenerne gik rundt og serverede drinks efter behag. Derefter ind i Orangeriet hvor der var dækket op ved store borde og så blev der serveret en overdådighed af god mad og franske vine. En der konsekvent aldrig deltog i de arrangementer var Bent Kjerulf, han brød sig ikke om store selskaber. Efter middagen blev vi ført op i haven og ned til søen, der var der lavet en kæmpeplatform ude i vandet og her var der så optræden, alt kun ved levende lys, derefter op til slotsparken hvor garderhusarer i de gamle uniformer blæste fanfarer inden et kæmpifyrværkeri afsluttede det hele.

Sådan var det, mere eller mindre hver gang jeg var ude. Hvem betalte alt det, Thja, medicinalfabrikkerne betalte jo et kæmpekontingent hvert år til diverse foreninger og kongresser og hvem betalte så for medicinen, ja det gjorde staterne vel med diverse medicintilskud og i sidste ende skatteborgerne via skatten. Alt har en forklaring om de dyre medicinpriser, statssubsidier eller ej.

Om jeg er dobbeltmoralisk er så et spørgsmål, jeg deltog jo selv i mange af disse arrangementer, mange gange med stor fornøjelse, men skal jeg være ærlig, så tænkte jeg ind imellem på den magt lægerne havde ikke blot på hospitalerne men også over medicinalvirksomhederne. Jeg var utallige gange vidne til at de helt ublufærdigt kom og bad om hjælp i form af penge til diverse de manglede at købe eller sågar bare lomme penge. De havde jo i forvejen fået rejse, ophold, mad og drikke og fester betalt af firmaerne.

~

Farmor

Det blev værre og værre med min mor, hun var helt holdt op med at interessere sig for nogen af de ting hun førhen havde beskæftiget sig med. I alle de år jeg kan huske tilbage så klippede hun papirklip lige som H.C. Andersen.

Jeg fandt en hel del da hun døde og dem har jeg endnu, men de er lidt ødelagte. Det gad hun ikke mere, når hun begyndte på en bog læste hun få sider og så lagde hun den fra sig med en lille seddel hvor hun var nået til, der lå den så, når der så kom en reklameavis eller noget andet blev det lagt oven på, så til sidst var det helt uoverskueligt for hende. Jeg brugte mange lørdage formiddage med at gøre lidt rent og rydde op, men lige meget hjalp det. Det værste var at hun ikke ville fyre i kakkellovnen mere, så der var hundekoldt, det betød så at Mitzi og

børnene ikke ville med derop mere. Og det forstod jeg så godt. Alting gik jo til i den kulde, vandrørene frøs hver vinter. Hendes to veninder Ally og Lorry gav også op, men Lorry var efter at Arne Prin var død også begyndt at vise tegn på en kraftig demens så hendes støtte var meget lille.

Haven forsømte hun, men jeg måtte ikke beskære grene eller luge ukrudt væk. Store ulækre edderkopper, som jeg har hadet hele mit liv, byggede kæmpe net overalt inde i huset, men dem måtte jeg ikke røre. Hun kaldte dem ved navne. Så mine besøg blev færre og færre, jeg prøvede forgæves at overtale hende til at flytte på en beskyttet bolig men hun blev hver gang, hamrende stik stjerne tosset når jeg begyndte på den sang. Jeg prøvede forgæves at få hjemmehjælp til hende men de nægtede når de så hjemmet. Og så ingen varme, næh tak, jeg kunne betale en privat sygeplejerske det var hvad de kunne tilbyde. Det værste for mig var dog at vi blev nødsaget til at holde op med at invitere hende. Hun kunne jo ikke klare at vaske sig i den kulde, hun sad pakket ind i tykke lag af tøj i en stol, der var efterhånden kun en der ikke var fyldt med aviser og blade, så hun lugtede værre og værre. Jeg græd indvendig når jeg kørte derop, og jeg tudbrølede når jeg satte mig ud i bilen. Mitzi kunne jo se, hver gang, at jeg var helt opløst når jeg kom hjem, men på intet tidspunkt sagde hun noget om at ville hjælpe, havde hun tilbudt sin hjælp kunne vi i fællesskab – måske – have hjulpet min mor, om ikke andet så med noget oprydning og rengøring. Den kamp kæmpede jeg så alene samtidig med flere og flere krævende opgaver og det varede faktisk til 1994 før det lykkedes at få hende indlagt, men mere herom senere.

~

Fra Vest til Øst

Som sagt skulle jeg endnu engang til DDR for at tale om ændringer, men samtidig var der en fagmesse i Düsseldorf om emballage, så Bent gav mig lov til at kombinere de to ting. Høy skulle også derned med hele personalet så vi aftalte at mødes den og den dag på en bestemt bar på udstillingsområdet. Jeg skulle jo køre i bil så jeg havde forudbestilt et værelse på et hotel som rejseafdelingen ikke vidste hvad var for en type, det viste sig at det lå i selve hovedbanegårdens bygning, det betød at hver gang et tog kom buldrende ind eller ud, så rystede hele dette kæmpe cement kolos som under et jordskælv, jeg holdt en nat, så ringede jeg til mit sædvanlige hotel i Köln og fik et værelse der for 2 nætter. Så tog jeg tog og sporvogn frem og tilbage, afslappende i stedet for ræset på Autostradaen morgen og aften. Jeg mødte så Høy og de andre som aftalt og vi fik nogle dejlige tyske øl. Jeg mødte også nogle kollegaer fra mit firma som var på studietur.

Den første aften i Köln går jeg som sædvanlig ned i den gade der løber langs med floden. Her ligger der en del gode restauranter og også Europas bedste jazzværtshus, men levende ægte New Orleans hver aften. Så mit mål var en god bøf, et godt glas vin og så hen og drikke jazz.

Jeg kommer ind på min foretrukne restaurant som ligger, så de bagerste borde har en vidunderlig udsigt over floden. Det viser sig at alt er optaget, undtagen en enlig plads ved et rundt bord. Der sidder et tysk ægtepar med deres Puddelhund. Den søde kvindelige tjener som jeg altid flirter med, går hen og spørger høfligt om jeg må sidde ved deres bord, og selvfølgelig må jeg det. Det er deres normale stambord, og jeg kan forstå at han er en stor mand i byen. De byder mig velkommen. Deres navne er Helmuth og Gretha og så Petra, som hunden hedder, kommer hen, tværs over bordet og slikker mig i hele ansigtet. Så var isen brudt.

Vi finder hurtigt noget at snakke om da de gerne vil høre hvem jeg er og hvad jeg laver her i byen. Jeg fortæller løs alt mens jeg ordrer min mad og et glas vin.

Næh hov stop siger Helmuth så, nu må jeg vist fortælle hvem vi er. Vi ejer et gammelt bryggeri her i byen, det hedder Hoffbrau og ligger her oppe i den gamle bydel. Jeg havde godt nok set navnet utallige steder, men det var den eneste lokale øl jeg havde til gode at smage. Det blev så den aften. Helmuth fortsætter med at sige, at når jeg nu sidder ved deres bord bør jeg også drikke deres øl og det vil ikke koste mig en Mark den aften. Jeg får et kæmpekrus stukket ud, jeg er djævelsk tørstig så jeg siger Prost og dykker dybt i kruset. Det er en Gudeøl, en af de bedste tyske øl jeg har smagt, så de griner lykkeligt da jeg omtrent bunder kruset. Det blev ikke til så meget med den bøl, men Petra guffer gladelig små hapser i sig, jeg fortæller om min Soffi der hjemme, og ikke et øje er tørt.

Aner ikke hvor mange øl jeg når, men er dog klar over at det er for mange. Helmuth Og Gretha siger, nu skal vi hjem til dem. Og sådan bliver det. Han kan ikke køre, så han ringer til en af sine chauffører som lidt senere holder uden for i et luftskib, en Mercedes af de helt store, med indbygget det ene og det andet. Vi skal selvfølgelig lige smage på barens indhold, men jeg når da at opfatte at vi kører en meget smuk tur over på den anden side af floden og op i bjergene. Der højt oppe, ligger så deres villa med en skønneste udsigt ud over Köln og omegn, selvfølgelig er det nat, men det lyshav fra byens lys, med den store stjernehimmel over os, kan tage pusten fra enhver.

Vi har alle drukket for meget og det bliver bare en enkelt night-cap på den store terrasse, så må jeg melde pas. Det forstår de godt, og jeg får et kærligt knus af dem begge og besked om at komme og se bryggeriet næste gang jeg er i Köln og så love at ringe næste gang så vi kan aftale at ses her i huset. Og er der noget jeg gerne vil så er det at møde dem igen. Det bliver aldrig til noget, næste gang jeg er i Köln ringer jeg som aftalt, men jeg er på bustur med 40 andre på vej til Drupa, så det kunne ikke rigtig lade sig gøre med det selskab på slæb- Men næste gang så.... Det er jeg så senere sammen med Mitzi, vi er på vej til VM i Zürich. Jeg har ringet hjemmefra, ville så gerne at Mitzi skulle møde dem, men de var på vej på ferie lige da vi skulle passere byen, så også der smuttede den – desværre, de var en skøn, men kort oplevelse i mit liv.

Jeg skulle jo videre til Leipzig og jeg kørte tværs over Tyskland til grænsen ved Magdeburg og så den vej ind over Halle. Det var en lang tur, men jeg fik set en anden del af Tyskland end man normalt gør. Igen de samme hysteriske grænsevagter. Jeg syntes jeg kunne mærke en begyndende skræk hos magthaverne. Opløsningen i Øst var jo i gang med Gorbatjovs Perestrojka. Så de der var ansat til at passe på alle andre, nærmede sig nu grænsen for hvad den almindelige tysker i DDR ville acceptere. Jeg fik min aftale med Pamperen overstået og kørte så hjem, for at vende tilbage igen i september til udstillingen. Jeg måtte meddele Pamperen at jeg desværre ikke havde nogen nyheder fra min direktion angående en erkendtlighed for al hans hjælp, men måske næste gang. Og så grinede jeg indvendig.

I september fik jeg godset sendt ned med en dansk vognmand som var vandt til at køre på Østeuropa, han fortalte hvordan toldbehandlingen foregik ved indgang og udgang til landet. Jeg må indrømme at jeg ikke troede på ham. Først da udstillingen er færdig ser jeg med mine egne øjne at alt han har fortalt er sandt. Transportkasserne var der mange af, men de fleste var i en størrelse som højst kunne rumme en mellemstor hund, planchekasserne var vel 15 cm høje og 2,2 x 1m. Da jeg skal i gang med at pakke oppe på første sal, kommer den vagthavnede og siger at jeg skal stoppe indtil kontrollanterne er nået frem. Der kommer 6 mand, 4 af dem har store Schæfere og Dobbermanns med.

Der skal nu foregå følgende, jeg pakker mens de 2 med hunde overvåger pakningen, derefter følger de 2 uden hunde ham der hjælper mig med at pakke og bære ned ad trappen og ud til lastbilen. Her skal vi så sætte kassen ned på jorden, så kommer de to andre med hunde hen og åbner kassen, vi må ikke stå nærmere end 3 meter fra kassen, når den er åben så snuser hundene, chaufføren har fortalt at det er mennesker den snuser efter – altså flygtninge – når de så ikke får fart lukker de kassen igen og vi må så gå hen og løfte den op på liften. Sådan foregår det for hver eneste colli, indtil vi er færdige. Da vognen er læsset bliver 2 hunde lukket inde på ladet og snuser så det hele igennem igen før ladet bliver lukket og plomberet. Så skal bilen køre med ekskorte ud til messehallerne hvor der ligger en toldkontrol, her bliver alt taget ud af bilen, åbnet og samme tur om igen. Når den er gennemsgt der får han de behørigte papirer og kan så køre mod færgen i Rostock. Ved færgen foregår så det hele én gang til, på samme måde.

Tænk at et helt land kan være så paranoidt at de bruger titusindvis af mennesker til at kontrollere andre, tænk hvad de selvsamme mennesker kunne have udført på en produktionsvirksomhed der kom hele samfundet til gode. Men det er jo derfor at alle diktaturer kollapser på et tidspunkt, de æder sig op inde fra.

Island og Vatikanet

Inden den sidste tur til DDR når jeg at lave opgaver i Wien, Düsseldorf, og Paris. Og så på Island. Her skal der holdes en vækst hormon kongres og jeg rejser sammen med FNH og Hannah Thomsen, en ny produktassistent. Det ser jeg frem til, hun er en lille livlig pige, med to dejlige smilehuller, som bliver flittigt brugt. Da vi ankommer til hotellet ligger der en fax, ja der er sket noget nu kan man faxe til hinanden, udviklingen begynder at gå stærkt. Faxen er fra direktionen og den er videresendt fra Den Katolske Kirke i København som igen har modtaget den fra Vatikanet. I Rom. Det er en forespørgsel om jeg vil påtage mig at lave en mindesten i anledning af Nicolaus Stenos Helgenkåring, den skal sætte op i Vatikanet. Og selvfølgelig vil jeg det. Men jeg har et problem, jeg har jo hverken papir, blyanter, linealer eller et skriftatlas med mig, så jeg må ud i byen og finde det nødvendige. Jeg skal jo også sætte udstilling op, og det tager lang tid, Finn har travlt med at lave foredragsrækker sammen med vores agent på Island så Hannah tilbyder sin hjælp, og det er fint nok, bortset fra at hun har så lækker en røv, så når hun kravler op på en stige så kribler det alle steder for lige at mærke efter, men jeg holder mig.

Så det bliver om aftenen inden vi skal ud og spise og når vi kommer hjem, jeg må sidde og tegne, jeg må bruge det lille sofabord på værelset som tegnebræt. Jeg har rent tilfældigt i den boghandel jeg var inde i stødt på et postkort med gamle romerske skrifttegn og det bruger jeg som grundlag for mit layout.

En underlig fornemmelse at sidde der, klokken er midt om natten og solen skinner fra en skyfri himmel, så jeg har i forvejen svært ved at sove, manuskriptet er på latin, som godt nok ikke er mit favorit sprog, men alligevel er der noget der siger mig at der er fejl i stavningen. Jeg drister mig til at trodse de kloge som har skrevet det, og laver rettelser som jeg syntes de bør være. Da jeg er færdig, layoutet er i A3 så det kan ikke sendes som fax må så rulles og lægges i et rør som jeg får hotellet til at sende ekspres til Vatikanet. Sku en underlig følelse der farer igennem mig de næste mange dage, hvad er det jeg har rodet mig ud i. Mine tanker kredser ustandselig om Paver og mindestene.

Jeg lejer en Van og vi kører en tur sammen med nogle kunder ud til Den Blå Lagune, som den gang endnu var en slags ødemark, i dag skal det vist være meget kommercielt. Det er en kunstig sø der er lavet i forbindelse med et kraftværk der ligger ved siden af. Her pumper man vand op fra havet og undergrunden, det er næsten kogende når det kommer op, men bliver så kølet noget ned af havvandet, det er fyldt med alle mulige mineraler bla.a. Kiselgur som er meget sundt for huden, og da min hudexem er taget til, er det lige noget for mig at få en svømmetur i det vand. Hele området er dækket af store lavablokke, og jeg vil have sådan

en med hjem så jeg bakser en blok ind i bilen, den får også plads i udstillingsgodset til København og den stod så ude i haven på Tueholmen indtil jeg flyttede, Nu står den her i indkørslen i Pattaya.

Da vi kommer tilbage til hotellet skal jeg lige have et bad og da jeg ser mig i spejlet kan jeg se at det meste af mit udslet er forsvundet, dagen efter var det helt væk og det holdt sig i næsten 3 måneder.

Vi er på en dejlig bustur og på vej op til Tingvalla sletten hvor de gamle mødtes til rådslagning og rettergang, går mit kamera helt og aldeles i stykker, prøver at få det repareret både på Island og da jeg kommer hjem, men må ud og købe nyt sener. Vi er ude og se nogle vulkankratere, og som altid når jeg kommer til et nyt sted så finder jeg nogle interessante sten, her var det små lava stykker i samme røde farve som dem jeg havde fundet i Kenya nede ved Lake Naivasha. Vi er ude ved de store geysere og oppe ved det kæmpe store Guld foss vandfald. Island er en vidunderlig ø, som jeg godt ville tilbage til, men det blev aldrig til noget. Så det billede fra Den Blå lagune er et af de eneste jeg har fra opholdet.

~

Da jeg kommer tilbage fra Island ligger der svar fra Vatikanet de har godkendt mit layout og sender en umådelig stor tak til den som har opdaget de graverende stavfejl, det syntes de er flot, at nogen i virksomheden kan latin. Brennum og de andre spørger jo hvad der menes med det, så jeg må jo fortælle sandheden at det var mig der havde lavet rettelserne. Brennum syntes jeg skal finde ud af hvordan vi nu får hugget teksten ind i stenen og jeg pralrøv siger, bare rolig det ordner jeg, uden at tænke mig om.

Jeg finder ud af at jeg behøver en stenhugger som det første og så selvfølgelig stenen. Mit valg falder på den lokale stenhugger oppe ved kirken i Tåstrup og vi aftaler at jeg da godt kan stå og hugge på et andet værksted de har længere ude på Køgevej. Jeg finder også en sten, eller rettere flere. Jeg syntes selv at det bør

være en "Nordisk" sten, f.eks. granit og ikke en af marmor. Da jeg fortæller Brennum hvad jeg er nået frem til, foreslår han at vi kører ud og ser på det. Han tilkalder Michael, direktionens chaufføren, og vi går ned til bilen. Jeg får dybt alvorligt at vide at jeg skal sidde på forsædet, Brennum alene på bagsædet – der er jo forskel på folk, selv om der på samme opgave!

Brennum er enig i mit synspunkt om at det skal være en sten fra Skandinavien, men da man ikke har nogen i den størrelse jeg skal bruge fra Danmark falder valget på en svensk granit, kan ikke huske navnet på stentypen, men den er smuk gråsort med nogle vidunderlige aftegninger i sart rosa. Det er øsende regnvej kan jeg huske, det er en opkørt gård med grus og småsten og store dybe vandhuller. Brennum har stort besvær med ikke at tabe ansigt da han beordrer Michael til at køre så tæt på døren som muligt og så gå ud og finde nogen brædder så han kan gå tørskoet ind. Jeg sidder og griner indvendig. Åh herre gud så mange problemer de rige og dygtige ledere har.

Jeg skal nu have overført mit layout til stenen og tror jeg skal hugge på god gammel stenhuggermaner. Men det skal jeg ikke, fortæller Mester, jeg skal først overføre teksten til en stor tyk gummidug, (det vil sige at tegne det hele én gang til med en spritpen på dugen) så skal hvert bogstav skæres ud med en skarp kniv. Det orker jeg sku ikke, så jeg får Verner Jensen sat på den opgave, det tager ham næsten 10 dage før jeg har dugen. Så skal jeg ud på værkstedet, gummidugen bliver limet med noget speciallim til stenen, som nu er rensset og poleret, ikke spejlglat men halvmat. Den står flot parat til mig. Så skal jeg lige øve mig på nogle andre kasserede sten inden jeg kan begynde. Det foregår med en højtryks spuler, som med vand fræser hvert bogstav ind. Det går forrygende, er selv meget stolt over det endelig resultat som har taget mig et par timer hver dag i en hel uge. Der er faktisk kun én skønhedsfejl, som man skal se godt efter for at opdage, et af bogstaverne er så uheldig at kanten af det rammer lige ned i en lille flintesten, så jeg må med hammer og mejsel og diverse pudsemidler reparere så godt jeg kan. Der skal bores 4 huller til nogle forgyldte skruer jeg har købt i en gammel isenkram inde på Gothersgade. De huller tør jeg ikke selv bore så det gør førstesvenden.

Her er så et nærbillede af stenen, jeg er umådelig stolt af mit arbejde og glæder mig afsindig til den skal sættes op i Vatikanet, nærmere bestemt i Pontifical Academy of Sciences den 10. december 1988.

Stenen bliver pakket efter alle kunstens regler i en specialfremstillet trækasse og så sendt med vognmand hele vejen til Rom. Nu venter jeg så bare på indbydelsen til afsløringen. Det bliver hen

på efteråret da den endelig kommer. Jeg bliver kaldt ned til Brennum som beder mig om at tage plads i stolen ved hans skrivebord, hvilket han aldrig har gjort før. Han har det ikke godt kan jeg se, vrider hænder og kan ikke kigge mig i øjnene. Han får fremstammet at nu er indbydelsen endelig kommet, men Nordisk har et problem, eller rettere han har et problem. Der er kun sendt 4 invitationer og de to er selvskrevne, det er de to professorer Jacob E. Poulsen og Egill Snorrason som efter hans mening er selvskrevne da de jo har lavet bogen og har formidlet kontakten til Vatikanet.

Det kan jeg godt tilslutte mig, men da han siger at han har et problem på privatfronten idet han har giftet sig med Kirsten og det er der hidtil ikke ret mange der ved. Han har lovet hende at bryllupsrejsen skal gå til Rom, og den invitation der er i mit navn, vil han nu får ændret til hendes.

Har jeg nogen sinde før følt at få smidt koldt vand i ansigtet så er det ingen ting ved siden af den svada. Her sidder der en liderlig direktør der har giftet sig med et ungt knald af en pakkeriarbejder og så skal hun overtage min triumf. Han virker ikke engang flov. Jeg har ikke ord for at beskrive mine følelser men vil gerne være alene med min skuffelse. Han siger så til sidst at han undskylder, men håber jeg forstår at han er nødt til det for husfredens skyld. Sikke en vatpik at høre på.

Senere, da turen er overstået kommer han og viser mig et billede af ham og Kirsten i Audiens hos Paven, alene det er en umådelig frækhed syntes jeg. Men jeg fortæller kun nogle få om min sorg og nedværdigelse. Jo mere jeg kiggede på billedet jo mere lignede hun en billig luder der var nede for at få syndsforladelse.

Nu har jeg som sagt aldrig været troende og slet ikke på noget om at der er højere magter der styrer vort liv fra vugge til død. Men da Brennum meget kort tid efter får konstateret en større tumor i hjernen og må tage på specialkure i USA og dør forholdsvis hurtigt efter, så er der alligevel noget der siger mig noget om en retfærdig Gud.

Jeg har så den glæde at modtage et brev fra Vatikanet i begyndelsen af 1989 via Den Katolske Kirke i København, hvor man dybt beklager min manglende deltagelse i afsløringen, men vedlægger en udateret indbydelse til at besøge Akademiet næste gang jeg besøger Rom.

Vi skulle skrive 1997 før det lykkedes mig at komme til Rom og se stenen, og så fik jeg ved et rent held lov til at hilse og snakke med Paven, alene i næsten 20 minutter ude i hans have. Men herom kommer der en fortælling til den tid.

~

Tåstrup Idræts Klub / FFU

Selv om jeg har haft travlt i gennem de sidste år, havde jeg taget mig tid til klublivet. I forbindelse med mit malerarbejde i TIK til Pokalfesterne var den nye Formand Torben Rud Hansen en dag kommet og spurgt om jeg ville deltage i arbejdet i Forretningsudvalget. Det havde jeg sagt ja til, og det blev et par gode år, i samarbejde med Torben og Pia Aagaard Hansen, Poul Schøn, Ernst Ingurd, Vagn Jensen og så en til som jeg ikke husker navnet på. Vi havde en sekretær, hun var ansat af Idrætsklubben og sad over i klubhuset hun hed Vibeke Kristoffersen.

Torben finder en dag ud af at vi arbejder for meget, bruger vel en 3-4 aftener om ugen på klubarbejde, så han mener vi fortjener en slags studietur/brainstorming med familie. Det kan vi andre godt slutte op om, og det besluttes at vi vil lave et arrangement på Karrebæksminde Kro.

Mitzi og jeg havde siden hun havde salonen holdt os fra deltagelse i livet i byen, der var så meget fnidder fnadder så det ville ikke gavne hendes salon hvis hun deltog for meget i den almindelige bysladder. Selv om byen efterhånden var vokset til at huse mere end 30.000 borgere var det stadig en lille provinsby, med en masse sladder, derfor var vi delvis ukendte i bylivet. Vi havde da set de andre fra Forretningsudvalget til Pokalfester og lignende, især havde vi lagt mærke til Torbens kone Jette, hun var altid på dupperne når hun fik lidt at drikke og meget højroestet, Mitzi var ikke sikker på at hun kunne klare hende i en hel weekend men ville gøre sit bedste. Vi skal køre med Torben og Jette. Torben og jeg havde hurtigt fundet hinanden og bliver meget gode venner, faktisk er han den bedste ven jeg har haft siden Farmand og jeg holder mere og mere af ham, vi bliver ret så fortrolige i alt.

Dagen oprinder og vi kører sydpå, de to tanter, (ja, det bliver de hurtigt døbt og de hed aldrig andet fra den dag) sad på bagsædet og snakken gik, måske ikke lige så rapmundet som de plejede i andre selskaber men nok til at Torben og jeg finder ud af at det vist nok skal blive godt, så vi sender hinanden skjulte øjekast. Vi holder en lille pause og får en øl og en Gammel Dansk (eller to) det løsner deres tungebånd en lille smule

mere. Ankomsten til kroen viser det sig at det er et weekend arrangement vi er røget ind i, med fælles eftermiddagskaffe med den obligatoriske kringle, fælles menu og dans og dans om aftenen og så en god dansk morgenkomplet.

Vi får hurtigt en masse at snakke om og en masse ideer til klubarbejdet bliver kastet op i luften, vendt og drejet, forkastet eller vedtaget, det er dejligt at høre familiemedlemmerne komme med deres besyv. Vi går en lang tur og de to madammer bliver mere og mere veninder som eftermiddagen og natten går, det venskab skulle holde sig til Mitzi døde, men de var to sataner når det tog dem, de skåned ingen for hånende bemærkninger eller anderledes opførsel. Til tider var de direkte sårende.

Vi fik en dejlig tur ud af det, jeg sårede en ung pige der var på ophold med sine lidt ældre forældre. De sad ved et vinduesbord og hun kedede sig gudsjammerligt kunne vi se, vi var jo meget dominerende og gav fanden i alle de andre gæster. Så på et tidspunkt rejser jeg mig og spørger om hun vil danse, det vil hun godt og vi danser godt sammen. Så sætter bandet i med en Kalinka, og jeg må jo som alle andre ned på knæ og danse Kosakdans. Jeg har en SLIMLINE skjorte på, og den er nok for meget SLIM til den begyndende ølmave, for pludselig sprænger der en knap ud af syningen, den farer som et projektil gennem luften og rammer den smukke unge pige direkte i panden og hun går på røven med de smukke ben højt løftet. Jeg når at se at hende trusser er meget små og lyserøde, så er hun på benene og danser videre. Jeg er noget slukøret efter den præstation så jeg bød hende ikke på flere danse. De andre havde nu noget at drille mig med de næste mange år.

Der er nogen af Afdelingsformændene der har ondt i røven over Torbens succes med at skaffe sponsorer og hans gode samarbejde med kommunen som alt sammen har haltet gevaldigt under den tidligere konge Ole Søndergård, så de får væltet Torben til Generalforsamlingen i 88. Vi beslutter alle i Forretningsudvalget at følge ham, så de står uden ledelse og må i huj og hast finde nye folk, og det går ad helvede til ned ad bakke de næste mange år. Vi havde hvert år lige efter Pokalfesten et såkaldt rivegilde hvor man diskuterede den forgangne fest og hvad der evt. var sket af fejl. Til disse rivegilder tømte vi så resterne fra barerne og blev alle temmelig berusede. Deltagerne var alle de der havde hjulpet til før/under/efter festen.

Her er det så at jeg i min brandert kaster den ide ud at vi der har været medlemmer af Forretningsudvalget burde lave en forening som skal hedde FFU, Foreningen af Forhenværende Udvalgsmedlemmer, det syntes alle er en god ide, den bliver hurtigt godkendt og vi aftaler at mødes så hurtigt som muligt og stable en forening på benene med diverse love og forordninger. Jeg er som sagt ikke helt ædru, så jeg inviterer også Alis Jacobsen som har hjulpet med at male, og Pias svoger og svigerinde Ib og Susanne.

Foreningen vælger mig som formand og Torben som en selvfølgelig næstformand, men da jeg rejser meget i Spanien og taler spansk er der et lyst hoved der foreslår at jeg skal hedde El Presidente, og sådan blev det.

At Ib og Susanne blev inviteret med var ikke noget godt valg men nu var det sagt så måtte jeg jo holde ved da foreningen endelig blev en realitet. Susanne var alt for speciel, så måtte vi ikke ryge, så var det for dyrt, hun havde altid en masse undskyldninger når vi var på ture, og Ib grinede bare og fulgte med. Vi holdt sammen lige til jeg blev syg i 1996 så bakkede jeg ud, på grund af selvsamme Susanne, men det er en helt anden historie. Vi holdt umådelig mange sammenkomster i løbet af årene, skrev protokoller og lavede fotoalbum. Var på diverse udflugter mange steder. Vi havde til hver sammenkomst en såkaldt mulktemester som skulle sørge for at skaffe så mange penge til kassen som muligt, så man skulle passe på hvad man sagde. Jeg satte en ære i at være den der lagde den største mulkt hver gang og det blev en helt konkurrence mellem Torben og mig om hvem der vandt den aften. Ib og Susanne satte en ære i at sidde stille, holde deres kæft så de ikke skulle få mulkt og så troede de at den gik, men så fik jeg den ide en dag det blev mig der var mulktemester at idømme den største mulkt af alle fordi de var for kedelige. Det hjalp – LIDT – men de blev aldrig de fuldendte medlemmer, desværre.

Og desværre så dør Vibekes mand Flemming lige pludselig, han er syg meget kort tid, Vibeke fortæller os ikke engang at han er indlagt, da vi får at vide at han dør den 12. juni 1990. Det satte lidt af en dæmper på Vibeke men vi støttede op om hende, selv om hun blev lidt småsær. Hun begyndte med at snakke med Flemming når hun havde problemer. Kunne køre op på kirkegården og sidde der længe og så snakke med ham. Bagefter fortalte hun os så hvad de var nået frem til og så måtte vi jo pænt lægge masken så den passede.

Vi fortsætter med klubben også selv om Torben bliver meget syg og dør. Han har siden han blev afsat som formand gået og båret på en masse nag, men han sagde kun noget til mig når vi var alene. Til Pokalfesten i 1992 i februar, er der dog nogen af de gamle Æresmedlemmer der ser at de også bør indlemme

Torben i den ærefulde klub så han bliver udnævnt. Lige efter middagen komme Torben hen til bordet hvor FFU sidder, han har det ikke godt har så fandens ondt i sin højre arm, vi er ikke sikre på om det ikke er en blodprop men han vil intet høre nu skal vi feste. Og det gør han som om der intet er i vejen. Dagen efter får Jette ham overtalt til at gå til læge og kun få dage efter er han indlagt. Han bliver flyttet til Gentofte og det er godt for ham og for mig da jeg så kan besøge ham hver dag til frokost og igen på hjemvejen fra arbejde. Jette må jo den lange tur med bus og tog hver dag, og det er ikke godt.

Jeg har Torben med hjem til Jette en enkelt weekend, han virker glad og fornøjet, selv om de har sat ham i en kørestol. Han vil ikke rigtig ud med hvad diagnosen er, tror nok han undlader også at fortælle Jette og sønnen Allan hvad der er galt. Da han dør den 26. marts 1992 får vi først at vide at det er kræft i bugspytkirtlen, en frygtelig form for kræft som jeg er desværre må opleve tre andre nære venner dø af de kommende år.

For mig personlig bliver tabet frygteligt, da jeg nu ikke har nogen anden fortrolig på den tid. Kurt kunne jeg ikke snakke fortroligt med, han havde det med hver gang vi begyndte at vende alt til en gang ævlen. Torben og jeg kunne diskutere alt, vi var næsten aldrig uenige og næsten altid i godt humør, selv om han også på hjemme fronten havde sine problemer med Jette som jeg havde det med Mitzi. De havde begge meget svært ved at forlige med det udadvendte liv vi begge førte.

Et meget lille udsnit af alle de ting vi oplevede sammen. Vi havde studiekredse, og når vi var på tur om formiddagen klædte vi os altid pænt på til middagen samme aften. Vi var på kroophold, på vandreture rundt på Sjælland, lavede konkurrencer og cykelture. Vi holdt sågar hvor egen Pokalfest hvor der blev udnævnt en pokalmotager. Disse få billeder yder slet ikke deltagerne retfærdighed.

~

Nordisk Gentofte fusionerer med Novo

Der havde længe rumlet med rygter om at noget var i gære mellem de to konkurrenter. Flere havde set Mads Øvlidsen nede på direktionsgangen og jeg fik via mine kontakter på Novo at vide at man havde set Nordisk direktion og bestyrelse ude på Novo adskillige gange. Så en egentlig overraskelse var det vel ikke da fusionen blev bekendtgjort. Nu var det jo to internationale koncerner så det blev bekendtgjort som en Merger – fint skal det være.

Jeg var dagen før offentliggørelsen blev bedt om at komme til et fortroligt møde ude på Novo, hvor jeg blev pålagt tavshedspligt. Vi skulle tage beslutning om hvad der skulle siges og gøres ude i Belle Centret hvor det hele skulle afsløres. Jeg blev ikke det mindste forbavset da det viste sig at alt forarbejdet var gjort at Novos folk, de havde allerede lavet diasshow, plakater og meget mere til seancen. Igen viste det mig i hvor små sko Nordisk Gentofte egentlig arbejdede. Vi var håbløst bagefter når det drejede sig om at markedsføre sig selv. Det blev Novos folk der overtog ledelsen på de fleste poster. Ligeledes også i min afdeling. Og havde det været slemt før, i tiden efter Bent Kjerulf var min chef, sikke en parodi på lederskab der nu kom på bordet.

Den væsentlige forskel i ånden for de for de to virksomheder var, at Novo blev ledet efter amerikanske principper, det vil sige at enhver leder, på ethvert niveau kun havde en ambition – at komme højere op – og at komme højere op betød at man fik et større kontor, et rigtigt maler og ikke en reproduktion, 2 vinduer når man nåede chefposter og et hjørnekontor når det var helt på toppen. Og hvem man trådte på vejen op betød intet, man undslog sig ikke for at bruge de lange knive. Og den ånd blev nu den herskende også ude i Gentofte. At det så gik ud over samarbejde, salg og andet, skide være med det bare jeg får en højere stilling.

Og der var fra dag et overhovedet ingen tvivl om hvem der havde førertrøjen på. Mads Øvlidsen var en suveræn ledertype, mødte op i rullekravesweater hvis han følte trang til det. Brennum altid i det dyreste sæt fra sin skrædder på Saville Road i London. Mads sejrede ved sin folkelighed.

Hvor vi i Nordisk havde sat tæring efter næring hvilket betød at f.eks. indkøb af møbler var ens over hele koncernen, så hvis nogen manglede et eller andet til kontoret så havde man det næsten altid i depot et eller andet sted. På Novo bestemte man selv hvilke typer møbler man ville have, så mine udstillingsvenner, snedkere og tømrere havde altid havde umådelig travlt med at flytte rundt når nogen blev forfremmet. Jeg var engang ovre i en af lagerhallerne og se hvad der stod der, det var noget af en uhyggelig oplevelse, der stod for millioner af kroner af designermøbler, som ikke blev brugt fordi de fleste ikke anede at lageret var der og at man helst ikke ville have brugt, det skulle være nyt alt sammen. Sikke et spild af penge.

Jeg havde i nogen år nu haft ansvaret for Nordisk reklamegaver, det var nogle små nemme ting til næsten ingen penge. Den største rekvirent var Flemming Barsballe, til hvem han gav alle de gaver, var for os andre helt uforståeligt, men han kom somme tider flere gange om ugen og bad om noget forskelligt. Jeg havde lavet et afregningssystem så folk skulle skrive under og så blev det i bogholderiet fratrukket den pågældende afdelings konto. Barsballe ville altid have det gratis, det lykkedes ham ikke en eneste gang at få mig på den galej, de skulle sku ikke knalde mig for korrupsion. Ude på Novo havde de to kælderrum på størrelse med en etværelses lejlighed, de var fyldt med alverdens dyre ting og ingen havde styr på hvad og hver meget der blev købt ind og til hvilke beløb. Finn Mosegård og jeg blev ret hurtigt bedt om at registrere alt. Og jeg må indrømme, her og nu at vi fik lange fingre da vi så de mængder der lå. Jeg har stadig Holmegård glas med Novo logo på.

Vi havde i et par år før fået installeret EDB på de første spæde trin. Finn Mosegård og jeg havde fået alle brochurer, bøger o.s.v. på lageret registreret, så det kørte næsten problemfrit, vi vidste altid hvad vi havde på lager og til hvilke værdier. Nu røg alle disse enorme mængder af reklamegaver også der ind. Desværre var Internettet endnu ikke kommet på banen, men ret hurtigt fik man oprettet direkte linjer til vore kontorer rundt om i verden, så nu kunne vi på trods af tidsforskelle skrive til hinanden. Før skulle vi jo vente indtil det lokale kontor åbnede før vi kunne ringe, så mange gange måtte jeg ringe op hjemme fra om aftenen.

~

Novos udstillingsfolk havde jo fortalt mig at de var timelønnede, de arbejde i det daglige som snedkere eller tømrere på diverse værksteder, det betød at når de var ude at rejse så var det for det første med udetillæg, plus at de fik diæter, med rejse og ophold betalt og overtidsbetaling når de sad i et fly eller en lufthavn efter normal fyraften. Og det bedste, afspadsring. Var de 4 dage ude, havde de 4 dage fri. Det fortsatte de med et par år efter fusionen, så den tog jeg til mig og forlangte en rimelig kompensation for alt mit overarbejde, det tog lang tid før det blev godkendt.

~

Ny chef

Alle var jo spændt på om der skulle fyres folk, da der jo var dobbelt af alle funktioner, men direktionerne må have gjort et kæmpearbejde, for kabalen gik så nogenlunde op. Ingen blev fyret, men mange blev degraderet eller flyttet til positioner der ikke lige var dem, men take it or live it var mottoet. Jeg selv fik en ny chef fra Novo der hed Jan Fritzboeger, en lille selvglad stodder som havde arbejdet sig op på god Novo maner, uden at lære en skid af alt det han havde beskæftiget sig med, han havde været leder af deres udstillingssektion, men anede intet om hvordan man tilrettelagde en udstilling, tegnede, byggede, pakkede og alt det andet, når han var med Novo ude, så havde han altid tre millioner undskyldninger for ikke at lave noget, han skulle altid til nogle møder med lederne af udstillingen o.s.v. og så dukkede han op når hans chefer ankom, så tog han æren for det pågældende projekt og de folk der havde gjort alt arbejdet stod bare i baggrunden og grinede af ham. Det gik aldrig op for ham at han var til almindelig latter. Men han var for ledelsen en god mand at have når man manglede en prygelknabe.

Han kom så og tabte, da han begyndte at belære mig om diverse emner så som brochurefremstilling og udstillinger og der gik ikke en ½ time, så måtte jeg fortælle ham at jeg altså var uddannet typograf med diverse ekstra eksaminer og han skulle ikke tro han kunne lære mig en rygende fis om noget af alt det. Hvis han ville passe sit eget skrivebord og sine møder så fint nok for mig, men mit job skulle han holde sig langt fra eller finde en ny samarbejdspartner. Fritzboeger havde desuden det handicap at han havde en enorm næse og en endnu større polyp, hvilket betød at han snøvede så forfærdeligt, i stedet for én gang for alle at få den polyp fjernet levede han med at være til grin hver gang han vendte ryggen til.

Det skabte en hvis respekt mellem ham og mig, men ikke den bedste samarbejdsånd, men jeg havde jo alle de gode skudsmål fra mine tidligere job og da jeg hurtigt erfarede fra Novos personale at Jan var meget lidt vellidt overalt, så havde jeg det egentlig godt nok, især da jeg fandt ud af at jeg kunne manipulere rundt

med ham som jeg ville. Han var jo som sagt luddoven men fandt så veje til at gemme sig på de mest mystiske måder, ledelsen bar over med ham for det var ånden på Novo, havde det været i Gentofte tiden var han aldrig blevet antaget. Jeg havde slet ingen respekt for ham som menneske og slet ikke som chef.

Senere i sin "karriere" blev han endda udvalgt mellem tusindvis af egnede kandidater til at blive sendt til Japan. Først skulle han dog en større skoling igennem, hvor han skulle lære sproget både mundtligt og skriftligt, han skulle også lære om kultur og omgangsformer og mon ikke det var der den svippede, han blev ikke ret længe derude. Ingen fik at vide hvad der gik fejl, men Jan var ikke den rette til at sende derud det var alle enige om. Vi fik næsten samtidig en japaner i afdelingen, som skulle uddannes her i Danmark, Han var en umådelig hyggelig fyr og ret så begavet. Han kunne jo, da han lærte os bedre at kende, fortælle de få indviede, at Jan ikke klarede sig så godt ude i Østen.

~

Jeg røg direkte ind i to problemer lige efter fusionen. Jeg skulle jo lave en udstilling oppe i Umeå i Nordsverige, den var allerede næsten færdigpakket, så man indså, her kunne man ikke nå at gøre opmærksom på det nye firmanavn Novo Nordisk. Mærkelig nok så havde man allerede før fusionen sat et helt neutralt bureau i gang med at lave nye logos og manualer. Det kunne slet ikke nå at komme i anvendelse i Umeå. Jeg nåede at lave noget midlertidigt, ikke særligt smart til udstillingen i London. Men så havde jeg en kongres i Paris for væksthormon. The 19. International Congress of Pediatric.

Jeg havde sammen med den daværende produktchef Andreas Holst, fundet ud af at lave noget helt nyt. Verner Jensen havde kommet op med en ide til en plakat til brug for de børn der led af hormonmangel. Det var den sødeste bamsebjørn omringet af fugle og andre dyr ude i skoven og så stod bamsefar med en lineal foran sig, så kunne forældrene sætte den op på væggen og så sætte mærker på efterhånden som barnet voksede. Den var straks blevet et hit over alt. Så vi ville lave udstillingen i det tema. Verner kom op med en ide og VS lavede så diverse plancher. For mig var det noget af en udfordring at få den standen sat op da den var lidt tricky men FNH hjalp mig.

Det gik helt forrygende jeg havde 2500 plakater med derned i bilen men måtte allerede efter første dag ringe hjem til Finn Mosegård og bede ham pakke og sende yderligere 2.500 omgående, de kom allerede dagen efter som ilgods med en rigtig hurtig dansk chauffør. Den sidste dag står der lige pludselig en delegation ude foran standen og vil tale med den stand-ansvarlige, da det jo er mig træder jeg frem og de vil gerne overrække mig en guldmedalje for den smukkeste og mest interessante stand i mands minde i dette center. Jeg var helt målløs, men jo samtidig meget taknemmelig. Så da jeg kom hjem, fik firmaet jo historien og den kom i diverse blade og magasiner. Alle var glade og Verner var stolt som en pave. Jeg har stadig medaljen liggende her bagved på hylden, men ingen fotos af hverken stand eller situationen.

Det der næsten glædede mig mest var en opringning fra Mads Øvlidsen som sagde et stort til lykke og at han personlig var stolt over at Novo Nordisk havde så dygtige medarbejdere. Hr. Brennum og Stenager-larmende tavshed!

Alle var taget hjem, jeg gik og pakkede det sidste som skulle bæres ned i bilen. Jeg husker jeg lå på knæ med ryggen til gangarealet, da jeg hører noget pusle inde på standen bag ved mig. Da jeg vender mig om, står der en læge og vender og drejer en stor hvid plastic urtepotte, den er smart fordi den har en slags kunstig vanding, så de blomster jeg lejer på standene kan blive vandet hele tiden uden at jeg skal huske på det. Jeg kigger på ham, han kigger på mig. Jeg ved hvem han er, en højtstående professor fra Michigan, han tager så potten og går. Jeg råber efter ham og render hen og tager potten fra ham. Han bliver fnysende arrig da jeg siger, hvad helvede han bilder sig ind, det er mit firmas ejendom han kan sku da ikke bare komme og stjæle sådan en ting og hvad vil han for øvrigt med den? Tage den med til USA, med alt det besvær i lufthavnen og mere i samme dur?

Han fortæller mig så, på bredeste midtvest dialekt at sådan en undermåler som mig skal satme ikke komme og bebrejde ham nogen ting, han var inviteret af lige netop mit firma for at holde foredrag for dem i Paris, og da han syntes betalingen for sin indsats ikke svarede til hans forventninger så mente han at havde sin gode ret til at tage hvad der passede som passende compensation. Han lod potten stå og gik med rank ryg ud af hallen. Jeg fortalte hjemme om ham, og alle kendte ham som en grådig satan. Man besluttede nu var det nok, så han blev slettet fra listen som samarbejdspartner. Næste gang jeg så ham var til et symposium hvor han skulede ondt til mig, men ikke desto mindre henvende sig til nogle af mine kollegaer om nogle ekstra lommepenge, hvilket han selvfølgelig ikke fik.

Denne umådelige grådighed var kendetegnende for de allerfleste læger, også de der blev ansat på Novo

Nordisk, hele tiden skulle de have noget lavet under hånden i privaten. Utallige gange måtte jeg bede dem om at betale selv hvis de skulle have nogen af mine leverandører til at lave noget for dem. En skulle have malet sine Børge Mogensen stole i en anden farve, en skulle have lavet nogle kæmpefotostater, en skulle have lavet et specialbord til sit sommerhus, o.s.v., og de blev pisse sure når jeg nægtede. Jeg havde mit budget og det agtede jeg at overholde. Når vi var ude, så var det de højt betalte læger der råbte højest om de dyreste vine, cognacer, cigarer. En højt på strå chef spurgte mig sågar om jeg ikke ville tage diverse udgifter på min afdelings budget, han kunne ikke selv gå til direktionen og få deres signatur, men hvis jeg gjorde det så var det jo ham der skulle signere bilaget og så... Det var i Wien, senere kommer selvsamme og vil have mig til at betale for en luder til ham på en bar i Madrid. Ak ja den grådighed. Men en typisk Novo mand. Jeg kan kun erindre 2-3 af disse læger der var helt ærlige og reelle og dem havde jeg et fortrinligt samarbejde med.

~

Det år sker der virkelig noget i min, ja i hele familiens tilværelse. Jeg skal, viser det sig rejse mange gange det år. Først skal jeg en tur mere til London, en af Novo folkene er i gang med at få lavet plancher og brochurer til en udstilling i Tokyo for diverse bløderpræparater. Dem skal jeg over og godkende. Det viser sig at være et meget dårligt bureau med meget dårlige kreative, så det er ikke min standard jeg skal godkende, men tiden er knap så jeg må sige ja, og så håbe på det bedste. Jeg må også i huj og hast få lavet layout til en stand derude hvor de engelske plancher kan passes ind. Jeg skal på research i Ljubljana, og i Jerusalem.

Det bliver så min første tur til Fjernøsten. Grethe Tange fra rejseafdelingen som jeg nu har kendt i nogle år giver altid mig en udsøgt service, så da hun skal bestille min rejse finder hun ud af, at for \$ 40 mere kan jeg få en hjemtur over Bangkok med 4 overnatninger og 3 dages sightseeing. Det kan jeg ikke sige nej til men jeg tør ikke fortælle det til Mitzi men siger at jeg skal på forretningsrejse til Bangkok bagefter, om hun tror på det ved jeg ikke, men hun brokker sig i hvert fald ikke.

Jeg skal med SAS via Moskva hvor der er 3 timers ventetid i den grufulde, triste lufthavn, jeg skal videre med JAL til Tokyo. Det viser sig at jeg har fået business class oppe på øverste etage i en Jumbo, jeg er eneste passager på den klasse, så jeg har 8 smukke japanske stewardesser til at vimse om mig de næste 12 timer. Og jeg bliver forkælet i hoved og røv – gud hvor er de smukke og venlige. Jeg kunne have giftet mig med dem alle lige på stedet.

I Tokyo bliver jeg på hotellet mødt af en repræsentant fra toldvæsenet som såmænd bare vil have nogle underskrifter og så vil godset blive leveret næste morgen. Det er et kæmpehotel på 69 etager jeg skal bo på 47. og har ikke tænkt på det med jordskælv. Jeg er lige kommet ind på værelset og står og kigger ud over byen. Lige ret for mig har jeg et vartegn jeg kender så godt, skorstenen på forbrændingsanlægget som Vølund har bygget, den er malet i rød/hvide striber, og jeg har brugt den som motiv i mange brochurer. Lige pludselig føler jeg mig svimmel, tilskriver det jetlag, men det går op for mig at det er bygningen der svajer, også de nærmeste bygninger jeg står og ser på svajer, som en mast i stormvejr. Jordskælv, farer det i gennem mig. Jeg er lige ved at blive grebet af panik men kommer så i tanke om at jeg har læst at Tokyo har ca. nogen og fyrre skælv i døgnet, store og små, så alle nye bygninger er bygget med det for øje.

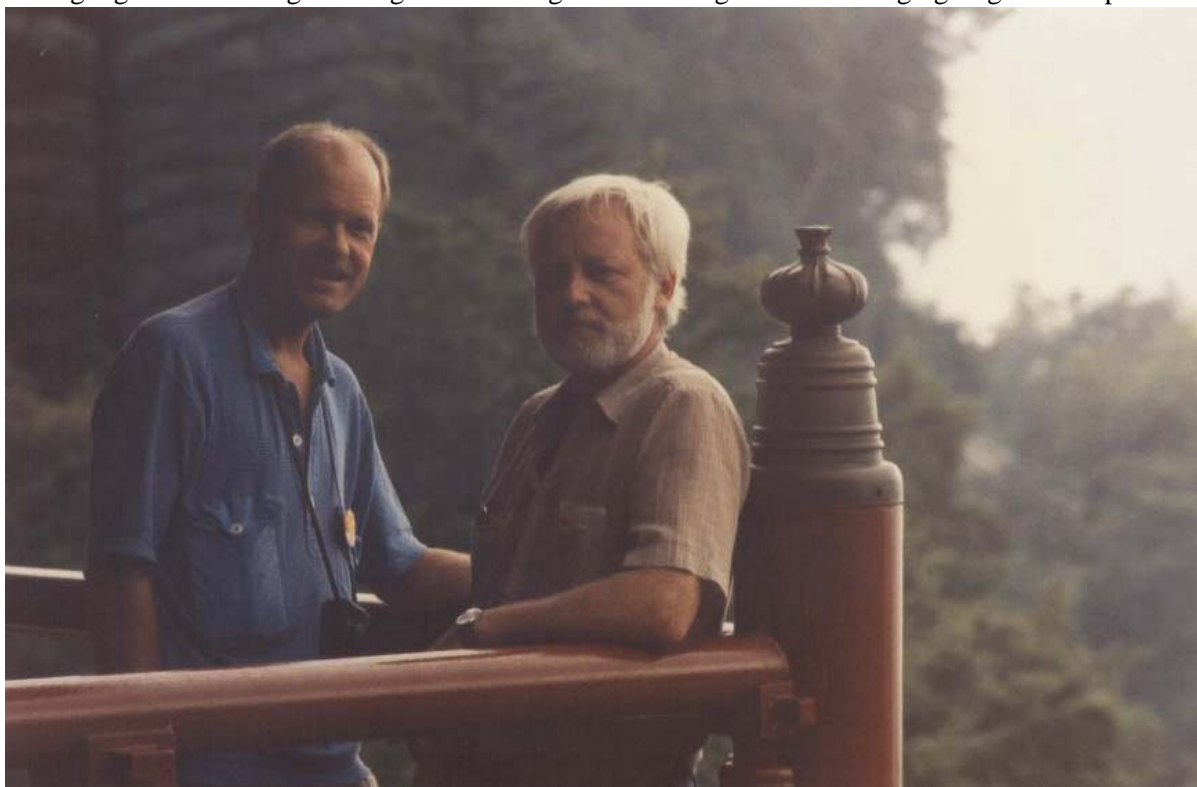
Der er et utal af restauranter fra de fineste franske til cafeteriaer, mange af hver type, små forretninger og et utal af servicefunktioner så man kan få alt fra tandpleje til indkøb af nyt tøj. Jeg har 4 dage alen før mine kollegaer kommer, jeg ser intet til mine japanske kollegaer, selv om aftalen var at de skulle komme og støtte med evt. sprogproblemer. Dem blev der nu ikke menage af, undtagen én gang. Jeg slentrer en dag hen under aften over i den bydel, der hedder Sinjuku, her ligger der et utal af elektroniske shops hvor jeg har lovet især mads at finde noget godt. Der ligger også et utal af lokale restauranter, hvor jeg finder noget godt at spise, gider ikke det hotelmad hver dag.

Da jeg har spist og vender næsen hjem til hotellet, ser jeg lige pludselig en grønthandler. Han har en plakat hængende. Motivet er en halv vandmelon, hvor kernerne ligger så de danner et ansigt med øjne, næse og mund og så er der sat et polkaprikket butterfly på det der skal være halsen. Der er for mig ingen tvivl om hvem det skal forestille – Det er direktør Kurt Stenager i egen høje person der har siddet model. Den poster kan jeg simpelthen ikke stå for, så jeg går ind i forretningen og siger på mit bedste japanske – det består af 2 ord som jeg har lært da jeg så den store serie om Shogun: "Domo Hai", det betyder god dag, hvordan har de det. Eller sådan noget, men ingen tvivl om grønthandleren forstår hver ord. Der kan i lære hvad det betyder at kunne tale de indfødtes sprog. Jeg peger på plakaten og viser 2 fingre og siger: "Two!" – Yes" siger han så på engelsk, "what do you mean?" Og så viser det sig at jeg slet ikke behøver at tale japansk, han siger at han

vil skaffe dem til i morgen og så kan jeg hente dem. Næste dag mine kollegaer kommer, har jeg pyntet standen med Danske papirflag og de to plakater, så kan de ikke få hjemve. De genkender alle med det samme direktørens ansigtstræk og ikke andet end latterkrampe over min jokes høres i salen.

Onsdagen på en ugelang kongres er som regel afsat til sightseeing. Min gode ven og kollega Henning Bøgekjær og jeg beslutter vi gider ikke al det organiserede så vi køber en egen tur ude i hotelloobbyen. Vi skal op til en by der hedder Kofu hvor borgen hvor serien blev optaget ligger. Vi skal med et af de nye hurtigtog, der er speedometer på væggen i hver wagon så da vi først kører så ser vi nålen komme tæt på 300 km/h. Alt flimrer forbi, men egentlig ikke hurtigere end at man kan følge med i landskabet. Japan er et umådeligt smukt land, klippeformationerne har denne helt specielle beplantning som ikke findes andre steder i verden. Og så højdepunktet: Ude til venstre rejser Fujijama sig under en skyfri dybblå himmel, der ligger helt oppe ved toppen ligesom en ring af tynde skyer, der er så smukt at det tager pusten fra en. Nede hvor vi kører, går bønderne i rismarkerne med deres stråhatte, som også bruges i alle andre lande i Østen. En meget skøn tur som tager et par timer, så det er langt når hastigheden er så stor. Vi skal videre med bus fra stationen, vejen snor sig op i bjergene, der er tusindvis af aber der kravler overalt, på klipper og i træer, somme tider må bussen stoppe da de sidder på vejen. Vi får en lækker japansk frokost på en spændende kro. Og så er vi der.

Borgen breder sig ud der oppe, nøjagtig som om man er midt i filmen, jeg genkender mange af husene og templerne, statuerne husker jeg også, hvis man var en lille purk kunne man sagtens forestille sig at rende rundt der og lege Samurai. Jeg har valgt kun at bringe et billede og det er Henning og mig der står på en

slags altan, med udsigt ud over en dyb kløft, det er en venlig japaner som tager billedet. Det bliver en hel utrolig dejlig oplevelse som jeg er glad for at få lov til at opleve specielt sammen med Henning. Han var Marketingchef for Blodprodukterne. Han er en lidt forsigtig fyr men han ved hvad han taler om. Han bliver hurtigt rendt over ende af de unge brushaner fra Novo som ikke aner en disse om bløderpræparater. Bl.a. ham der har startet standen op viser sig at give op, inden vi når til Japan har han valgt at finde nyt job, han kan slet ikke hamle op med de kollegaer fra Nordisk som trods alt har arbejdet med blødersygdomme i mange år.

Hennings kone Hanne har jeg arbejdet sammen med på Vølund hun var direktionssekretær for Poul Madsen, ham der senere blev noget stort i Industriforeningen. Og så har de begge været et par år i Kenya, efter jeg forlod Vølund, så Henning og jeg har mangt og meget at tale om. Han bliver så dårlig behandlet i det nye firma at ha begynder at skramte – det viser sig hurtigt at det er en tumor i hjernen, han ryger ud og ind af sygehusene, og en dag er det slut. Han var en dejlig mand og en god kollega.

Ja man tror det er løgn, men hver dag, når jeg kom ned om morgenen, og somme tider også i løbet af dagen så flyttede standen sig. Hallen var belagt med et gulvtæppe som var lavet af noget underligt materiale. Mine tæppefliser fra Danmark kunne ikke ligge fast på det, så jeg måtte købe nogle masonitplader og skære til og så sætte dem fast med tape på hallens tæppe og derefter mit eget tæppe oven på, så masonitpladerne kørte lige en tur hen over hallens tæppe hver gang der kom jordskælv, et sted mellem 3-10 cm, så samtidig flyttede vægge og standmateriale sig. Det var et helvede at rette op hver gang. Vi Europæere var jo lidt nervøse i begyndelse men da vi så at japanerne var komplet lige glade ja så blev vi det også. De allerfleste huse er jo bygget til at kunne modstå diverse rystelser op til en vis størrelse.

Den sidste aften i Tokyo har vi været ude og spise på en meget dyr restaurant, det er et helt specielt sted hvor man sidder som man nu gør i Japan; på sin flade mås på en pude på gulvet, denne restaurant har dog gjort det at de har lavet en forsænkning under bordet som er kæmpestort, så man sidder med fødderne nede under bordet, (jeg har aldrig kunne sidde i skrædderstilling) det er stadig ikke en behagelig måde at sidde på og selv om maden er umådelig delikat så må jeg vende og dreje balderne ustandselig, det er en tynd pude de har givet os, og mine baller er nok lidt for sarte.

Hovedretten er Kobebøf. Hvis man aldrig har smagt det så ved man ikke hvad kød er. Kørerne hvor kødet kommer fra, bliver flasket op med godt stærkt øl og så bliver de masseret med bløde koste mange gange om dagen så længe de lever. Kødet får så en fedtmarmorering som er helt utrolig, små fine striber løber på kryds og tværs. Kødet er umådeligt kostbart så det er dyrt på en restaurant. Vi får det serveret som en slags fondue, dog er det kogende vand der er i gryden, så bliver kødet serveret i papirtynde skiver som man så med sine spisepinde sænker ned i vandet i nogle få sekunder og så spiser man det sammen med alt det spændende som de nu har i Japan af surt og sødt. Jeg lærte virkelig at sætte pris på det japanske køkken dengang.

Jeg skal tidlig op næste morgen for at nå flyet til Bangkok, jeg skal tjekke ud allerede kl. 03.30 om morgenen, helt ukristeligt tidspunkt når man er fyldt med dejlig japansk øl og sake. Og det bliver endnu værre, for da jeg kommer op på min etage har 5-6 mand gemt sig bag diverse søjler og indhak, så da jeg kommer ud af min elevator, de har taget en hurtigere og står nu parat til at fange mig, de tiltvinger sig adgang til mit værelse. Nu skal vi drikke siger de og så går de i gang med at tømme mit barskab. Alle flasker og dåser ligger i en slags rør, som har en lille tap der registrerer det man tager nede i receptionen. De kvajhoveder kan ikke få nok så de tager næsten alt ud, det de ikke kan lide prøver de så at putte ind igen, uden at tænke på at hver gang de vipper med palen så klikker den nede i stueetagen. Endelig får jeg dem sparket ud, sætter uret og kommer i seng så jeg kan nå at sove i 2 timer.

Da jeg kommer ned næste morgen er der selvfølgelig ingen morgenmad så tidlig, jeg er tørstig som en fuldbefarensømand og får lov til at købe en vand af den søvnige fyr der står ved skranken, han går i gang med at gøre min regning klar, det havde jeg bedt dem om aftenen før, det var derfor de andre kunne nå op før mig, så jeg kan ikke forstå han er så lang tid om det. Han kommer hen til mig og ser meget forundret ud, min minibarregning lyder på 470.000 Yen en hel uhyrlig sum. Han aner ikke hvad han skal gøre, han har jo sine ordrer, men kan godt se at der er noget galt. Baren kan slet ikke rumme så meget, og der er ingen bilag for at vi har bestilt roomservice. Taxaen holder og dytter, der er næsten ikke tid til at nå til lufthavnen, da man skal igennem en større sikkerhedskontrol ude på motorvejen.

Jeg får så taget en lille smule hævn da jeg ringer op til Peter Dam som er ham der har ført an i løjterne, han er komplet udpumpet og fatter ikke en skid, jeg fortæller ham at han har et forklaringsproblem her nede i receptionen og at jeg må køre nu, jeg giver røret til receptionisten og han får så af Peter at vide at han nok skal afregne. Så jeg betaler kun det jeg på forhånd skulle.

Det er første gang i mit liv jeg skal flyve med sådan en gang tømmer mænd og så i 6 timer, det er en frygtelig flyvetur men kommer så endelig til Bangkok, kan næsten ikke fatte noget som helst så træt er jeg, men der står en sød pige med et skilt med mit navn. Det er den guide der er med i prisen.

Hun er umådelig sød og venlig. Jeg sætter hende ind i problemet og hun finder ud af at lave om på arrangementet så vi kører til hotellet, som ligger direkte ned til floden. Jeg skifter og så på en dejlig sejltur på Chao Phraya floden det frisker mig op så jeg siger ja til at blive hentet senere på aftenen og så skal vi se thaishow og spise thaimad. Gud hvor er det flot, musikken er jo noget speciel, men der er noget ved den

jeg godt kan lide, i dag holder jeg meget af den type musik men nu har jeg jo også boet her fast i 6 år. Guiden har mere på programmet men jeg må takke nej, jeg kan ikke hænge sammen. Efter en sund nattesøvn i en seng der er en fyrste værdig, så kommer jeg ned til et morgenbord som jeg aldrig i hele mit liv har set magen til. Der er simpelthen alt. Varmt og koldt, sødt og surt, friskbagte brød af alle typer, frugter af alle arter og slags, så det er bare med at komme i gang, og så en kaffe som jeg ikke har smagt siden Kenya, stærk og velduftende.

Guiden står parat kl. 07.00 og vi skal på endnu en sejltur. Hun er en meget dygtig guide som fortæller og peger efterhånden som vi bevæger os rundt, det var den gang The Floating Market endnu lå inde i selve Bangkok så det er vort første mål, der er så meget at se at man bliver helt svimmel, så skal vi på snakefarm og så på Orkidefarm, og så hen til Kongepaladset Grand Palace og det kæmpestore Tempelkompleks Wat Phra Keo, der ligger ved siden af med The Golden Buddha. Så det bliver interessante 4 dage inden jeg flyver hjem og alt det for sølle 40 dollar.

Jeg bliver senere spurgt om det er den tur der gav mig ideen til at flytte til Thailand, hvortil jeg kun har kunnet svare: "Nej, overhovedet ikke!" Selv om jeg kom til Bangkok to gange mere i mit rejseliv så var det heller ikke det. Jeg syntes fra første færd at Thailand, læs Bangkok, var for stor og for støjende. Befolkningen jeg nåede at møde var smukke og søde og venlige, men ud over Bangkok vidste jeg intet om landet. Det var helt andre ting der gjorde udslaget til at jeg flyttede, men det kommer der en egen historie om sidst i bogen.

~

Vel hjemme igen er det en meget sur kvinde der møder mig, selv om jeg er belæst med gaver fra både Japan og Bangkok. Igen den forbandede sjalousi Mitzi altid omgav sig med. Men drengene er glade for det jeg har med til dem. Og hendes humør bliver ikke bedre da jeg må fortælle at jeg lige skal en tur til Jerusalem og Ljubljana.

~

Her står jeg så på den runde dag. Ja, jeg har også lige en 50 årsdag der skal overstås midt i al travlheden. Jeg er ikke i særlig højt humør til at blive fejret, selv om jeg ellers altid er parat til fest og farver så syntes jeg godt nok der er så mange problemer i dagligdagen.

En lille kavalkade: Nogen af sangerne, fødselaren med morgenhår og nogle af dem der var der til morgenbord. Her er det Pia Aagaard der bliver hygget om. Skiltet i indkørslen der ikke kunne skjule hvad der foregik i nummer 5. Lau og Svend Åge fra VS-reklame sammen med naboen Ann. Taler og sange var der et utal af, Preben og Alis med Lennart bagved synger med, Lennarts kone Birgit, de var fra Falster og to Femøjazzere, hun står ved siden af Ib Aagaard. Og så klapper Annemus i sine hænder, det var hende der på bryllups morgenen stod på sin altan nu var hun min kollega. Og så Jan Fritzboeger med nabo Dennis og genbo Per. På det sidste kan man skimte Janus fra regnskab og Per Buch fra Plasma.

Mitzi har besluttet sig for at hun sammen med en kollega Jytte Gundersen vil lave al maden selv. Og det bliver et flot tag selv bord og en fest der starter meget tidligt om morgenen med trutorkester og FFU sangere ude foran soveværelset, Jeg kan ikke huske hvornår vi holder åbent hus, men vist nok fra omkring kl. 13. og så myldrer det ind resten af dagen og aftenen med, jeg har lavet en træplade beklædt med papir og der skal folk så skrive deres navne. Der gik kuk i det da der var omkring 120 navnetræk, så mit gæt er at der kom omkring 140 mennesker. Venner, kollegaer, leverandører og familien i skønsom blanding. Der var flere, gode sange og taler. Den eneste der pudsigt nok ikke sagde et ord var min elskede svigerfader. Her havde han da alle tiders anledning til at rose sin svigersøn for veludført karriere. Nu havde han i så mange år pukket på mig om at få en højere uddannelse, hvilket jeg jo havde, selv om den ikke var akademisk, og på trods af alt det havde jeg da gjort det meget godt, syntes jeg selv.

Og sikke mange gaver, især flasker, der var dog en af kollegaerne eller rettere et par stykker der syntes de skulle være meget morsomme, de havde købt en Lolitadukke, den måtte jeg skyndsomt smide ind under et bord, gamle Olle var allerede begyndt at spørge hvad det var. Sådan var nogen af mine kollegaer de kunne aldrig trække grænsen, heller ikke når vi var ude at rejse.

Der var nok mad nok til alle og drikke manglede heller ikke, så det blev en af de vidunderlige dage en af dem man aldrig glemmer. Det blev meget sent før festen sluttede så det var ikke så kedeligt endda.

Men jeg var meget ked af at min mor var for syg til at komme, det satte lige som en dæmper på mig at jeg vidste hun sad hjemme og bare ventede og ventede på at blive hentet. Hvad der også undrer mig er at Annelise og min bror Pjevs heller ikke er der.

En lille gåde som aldrig er blevet løst: En eller anden lavede denne kage med den mystiske pynt Hvis man regner på tallet giver det 46,80 år. Om vedkommende har været fuld, ikke har kunnet regne eller simpelthen har skrevet forkert ved jeg ikke, men den vakte megen glæde. Så endnu engang, tak for kagen.

~

Og så i min iver for at skrive mig færdig, har jeg glemt drengene. Jeg har jo ingen kalendere eller huskelister at støtte mig til, kun hvad der dukker op efterhånden, så kommer jeg lige pludselig i tanke om drengenes uddannelse. Jeg kan overhovedet ikke huske hvornår Morten kommer i lære som bilmekaniker men det må være omkring 1986 og heller ikke hvornår han er færdig udannet men det må være omkring 1990-91. Jeg kan huske at det er Kurt som skaffer ham en læreplads hos en af sine venner inde på Østerbro. Ikke et sted han var alt for glad for at være kan jeg huske.

Mads kom i lære som elektriker på Rockwool, og den læreplads skaffede hans morfar ham. Heller ikke her husker jeg årstallene. Men jeg gætter på at han kommer i lære da Morten er udlært og så 3½-4 år senere er færdig. Jeg kan huske vi kørte ned og var med til hans afslutning på svendeprøven i Nykøbing Falster men det er i hvert fald sent på året 94 eller i begyndelsen af 95 for jeg kan huske at jeg ringede til en på vejen hjem i min mobiltelefon og den fik jeg først i midten af 1994.

~

1990 – 1995

Sølvbryllupsåret – men først....

Jeg havde jo været på research i Jerusalem. Når man lander i Tel Aviv er det en hel speciel duft der slår en møde når man står ud af flyet, en blanding af mandler og et utal af eksotiske krydderier.

Lige som i Spanien der bliver man også mødt med dufte som meget få andre steder på jorden. Madrid har en hel speciel duft som ikke kan beskrives. Sevilla er det appelsinblomster der dominerer. Inden man kommer ud af flyet, ja allerede i København bliver man grundig tjekket for skjulet våben, der er bevæbnede vagter i flyene og i Tel Aviv skal man igennem et skrappt security tjek inden man får lov til at forlade lufthavnen. En evig frygt for bomber og attentater, dag ind og dag ud, det skal sku skabe frustrationer. Det er meget værre når man skal ud af landet, så bliver alt undersøgt. Husker jeg skulle skille mit kamera ad, mine toilettaske med tandpasta og hudcreme blev gennemtestet.

Turen op til Jerusalem er meget smuk, men deprimerende med alle de sønderskudte tanks der står lang vejen som mindesmærker om kampene i 1948. Nu skulle jeg så lave en stand på Hilton Hotel som ligger højt over byen. Mit gods er ankommet og behørigt tjekket, jeg har glemt alt om at der er fredag, det betyder at det er sabbat til efter solnedgang, så jeg kan intet gøre andet end at tage ud og se på byen. Så det bliver i første omgang ind til den gamle by, med alle dens krogede gader omkring basarerne, den gamle borg, grædemuren og alt det andet. Spændende at gå der og føle at man træder i historiens fodspor. Der er en masse steder hvor der er gravet ud i undergrunden det har man så lukket inde bag tykt gals og så kan man gå og stå på glasset og se på forhistorien der er sket lige her. En by hvor man virkelig kan høre historiens vingesus.

Næste dag knokler jeg som en besat, jeg vil være hurtigt færdig og så ud og se noget mere inden mine kollegaer kommer. Det tager mig kun 1½ dag at klaske det hele op, jeg har ellers afsat en uge på grund af den besværlige adgang til alting nede i den kælder, men det kører bare. Så allerede søndag eftermiddag kan jeg gå ud til de taxifolk der står ved døren. En af dem har kørt for mig da jeg var der på research, han husker mig og vi får en god aftale. Han er palæstinenser og vil køre mig hvorhen jeg vil, og det koster kun meget små penge. I første omgang tager vi rundt i byen og ser det hele lidt fra højderne, der senere er blevet det store stridsspørgsmål omkring bosættelser.

Næste dag har han lovet mig en tur ned til Det Døde Hav. En spændende tur ind over Jeriko hvor vi stopper og ser de berømte ruiner. Nede ved søen som er den laveste beliggende sø i hele verden, kan ikke huske hvor mange meter under havets overflade men det er mange. Her er masser af kurbade. Jeg skal ud og prøve vandet. Først bliver man smurt ind i noget brunt, næsten sort mudder, som skulle hele huden. Min psoreassis er igen brudt ud, så det er en god anledning til at prøve om det her hjælper. Så skyller man mudderet af under noget fersk vand der kommer oppe fra bjerget hvor israelitterne var belejret og hvor de gik kollektivt selvmord. Husker ikke om borgen hedder Marsala? Når man så er blevet skyllet går man ud i vandet. Man kan slet ikke svømme, lægger sig på ryggen så længe man kan holde det ud, flyder på ryggen og skal passe på ikke at tørre sig i øjnene. Gør man det af vanvare svider det som en i helvede, der er lagt vandslanger ud i søen hvor man så kan skylle sig i rent vand. Da jeg kommer op og har skyllet mig er der vel gået en ½ time, min hud er som en lyserød gris det første kvarter og så bliver den ganske langsom normalfarvet mens jeg sidder og får mig en kold øl sammen med min ven chaufføren, som selvfølgelig hedder Ali, hvad eller når man er araber. Inden jeg når at få tøj på er min hud fuldstændig fri for pletter og mærker og det holder sig i 3 måneder. Ærgrer mig over at jeg ikke investerede i noget af det mudder som man kan købe med hjem.

Så en tur op til borgen, det er en stejl tur med svævebane, man kan tydeligt se hvor romerne byggede slisken hvorpå de indtog og erobrede borgen – igen historiens vingesus. Og så er jeg træt vil bare hjem og sove. Kollegaerne kommer, og vi får nogle gode dage med en stor succes på udstillingen. Men jeg lærer ikke at sætte mere pris på jøder. De er og bliver et specielt folkefærd, evigt forfulgte og fyldt med selvmedlidenhed. Ingen tilgivelse for forgangne synder. En dag er vi på byvandring, ender nede ved grædemuren. Henrik vil gerne finde ud af hvad det er de ortodokse står og mumler men de nikker med hovedet som en leddeløs dukke. Han smutter ind bag indhegningen går ind i en slags kiosk hvor han køber en af de der små kalotter, som man SKAL bære som troende. Den tager han på og stiller sig ud ved muren mellem to dybt bedende. Da han kommer ud til os har han ikke hørt andet end at de mumler en hel remse af bønner på Hebræisk.

Vi går tilbage gennem basarerne og inde i en af de smalle smøger kommer der lige pludselig en stor sten

flyvende ned fra et tag. Heldigvis rammer den ikke selv om den var tæt på Henrik. Inden vi får set os om er vi omringet af svært bevæbnede soldater. Hvor de kommer fra ved vi ikke, men de må have stået godt skjult i døråbninger og nicher. De slutter tæt op om os og ledsager os ud til vore taxaer. En grim oplevelse der blot viser hvor udsat hele befolkningen er for vold. Og det uanset hvilken tro eller race. Hvordan må det så ikke være i dag 19 år efter.

Når man kører igennem landet og ser på naturen, kan man hurtigt konstatere at det hele drejer sig om religion. Det meste af det landskab jeg så på diverse ture, er golde og øde højder, kun sten på sten, med meget få græstotter der stikker op. De få hyrder der er, må vandre langt med deres får og geder for at finde føde til dem. Så det kan ikke være på grund af frodighed og kamp om resurser de slås. For uden for bosættelserne hvor der er lavet vandingssystemer, er der er i hvert fald ikke et sted der virker frodigt og civiliseret. Og jeg har aldrig hørt at området er rigt på råstoffer.

Men chaufførens søster, hende glemmer jeg aldrig, hun serverede i restauranten. Store sorte mandelformede øjne, der lyste mod mig hver gang jeg spiste i den restaurant. Hende ville jeg godt have været ud at danse med.

~

Jeg er ikke mere end lige kommet hjem og har fået sådan nogenlunde styr på skrivebordet og diverse opgaver. Jeg er gået til frokost og midt i en mundfuld ringer telefonen til kantinedamerne. Det viser sig det er til mig, det er ellers et fredeligt område, men ham der ringer er en af de der nye Novofolk, som ikke skyer noget middel til at promovere sig selv. Så når han ringer til kantine midt i frokosten så kan alle jo høre at det er en travl mand der ringer fra udlandet. Han hedder Henrik Nistrup Madsen, er Marketingchef for vækstgruppen, han er i Sevilla sammen med en smuk amerikansk produktchef vi lige har antaget. Hun hedder Monica Alfaro og er af mexicansk afstamning, en typisk amerikansk karrierepige der træder på alt der kan trædes på.

Henrik Nistrup er en af lægerne der er kommet fra Novo, en af de slemme, det er ham med én masse sort arbejde og betalte ludere, men det finder jeg først ud af senere, lige nu er han blot en ny kollega der skal behandles som alle de andre. Senere bliver jeg nødsaget til at skrue bissen på.

Man har i væksthormongruppen fundet ud af at man vil lave et årligt Novo Nordisk symposium og de er i Sevilla på research. De er løbet ind i en masse problemer og behøver min hjælp. Nu vil de gerne have mig ned og hjælpe. Jeg vender mig om og spørger ud i luften til Jan Fritzboeger som sidder ved samme bord som mig om han kan give tilladelse her og nu. Det kan han ikke, han er nødt til at tale med selveste direktionen. Det viser jo hans chefniveau; han kan og tør ikke engang selv tage sådan en beslutning. Det må du fortælle Henrik siger jeg så, og rækker ham røret. Vi kan i hele kantine høre hvilken skideballe der bliver øst ud over Jans hoved og han kommer over og siger at jeg kan tage af sted. Jeg aftaler så i telefonen at jeg lige skal finde ud af hvornår der går et fly. Det gør der samme eftermiddag til Madrid og så derfra næste morgen til Sevilla. Jeg må jo have fat i Mitzi på skolen og fortælle at jeg endnu engang smutter og hun er endnu engang pisse sur.

Hun kan og vil ikke forstå at hvis jeg siger nej, så har jeg heller ikke noget job mere og der er stor arbejdsløshed, men det tænker hun ikke på. Så det er ved at være noget af et mareridt hver gang jeg skal af sted. At hun så heller ikke kan forstå at jeg holder umådelig meget af mit job og alle dets udfordringer, på samme måde som hun holder af sit på skolen.

~

Jeg overnatter i Madrid og tager det tidlige fly til Sevilla, er der omkring kl. 10 og får mit værelse. Jeg ringer op til Henriks og jeg kan bare komme op. Jeg kom nok for hurtigt, ingen tvivl om hvad de har foretaget sig, og duften (undskyld lugten) er ikke for frisk. Syntes det er umådeligt pinligt, Monica ser en LILLE smule flov ud. De vil holde mødet på værelset men jeg foreslår at vi går ned og får noget kaffe og noget morgenmad, det har jeg ikke nået i Madrid og i flyet er det den sædvanlige småkage og et glas vand.

De har en mængde ideer og vi går rundt på hotellet jeg begynder at få en fornemmelse om hvad det er de har i tankerne og jeg laver nogle hurtige skitser fra de utallige rum hvor der skal være møder og foredrag. De syntes godt om mine ideer og siger så at de har fundet stedet hvor den store Gallamiddag skal holdes, de skal bare have nogen møder med kommunen og andre for at få diverse tilladelser. Jeg undrer mig så over hvorfor de ikke har gjort det noget før, de har allerede været der i 4 dage, men når man også skal nå noget lagengymnastik så kan tiden jo hurtigt blive knap.

Vi tager hen på den store flotte Plaza de España, her forestiller de sig en række partytelte stillet op, pladsen spærret af så kun de ca. 700 gæster der vil komme fra hele verden får adgang den aften. Desværre har jeg ingen foto af pladsen, hverken før eller under festen. Men det endte med at blive en kæmpesucces. Jeg laver også nogle skitser her og dem vil de gerne vise til bystyret for at få tilladelserne igennem. Vi holder en pause hvor vi sidder og får os en sandwich og en øl. De gør umådelig grin med Jan Fritzbøger og jeg føler mig i godt selskab så jeg begynder at parodiere hans stemmeføring og nasale lyde.

Da vi sidder fortæller de mig lige pludselig at kongressen skal holdes lige efter påske den 19. april, det er min sølvbryllupsdag om lørdagen den 15. så kan jeg ikke påtage mig opgaven. Nu har jeg været så meget væk så kan jeg ikke byde Mitzi at blive væk på denne dag. Så jeg foreslår dem at de kan få Jan Fritzbøger til at klare opgaven. Han har jo efter sigende erfaringen da han har været udstillingsansvarlig på Novo. De fortæller at de ikke kan og ikke vil arbejde sammen med ham. Vi må finde en anden løsning. Resten af dagen og aftenen kværner vi videre med problemet men når intet resultat da jeg rejser hjem dagen efter. Jeg fortæller Mitzi i telefonen om aftenen om resultatet og hun lyder til at blive glad for en gang skyld. De bliver nogle dage mere, der skal bestilles diverse blomster, serveringsfolk, mad, kokke, underholdning, orkestre og meget, meget mere. Jeg er glad for, for engang skyld at slippe for det.

Jeg lander så sent i Madrid at jeg må tage en overnatning igen og så det tidlige fly næste morgen, men må finde mig i at jeg skal mellemlande i Barcelona. Da jeg kommer på kontoret, temmelig sent, må jeg jo så meddele at jeg ikke kan påtage mig opgaven, så Fritzedrengen må selv finde på noget. Mens vi står og taler om problemet kommer Barsballe op på mit kontor, siger at han har talt med Nistrup og derefter med direktionen. Man er blevet enige om at give Mitzi og mig hendes rejse og ophold i sølvbryllupsgave og mine ekstra dage bliver jo betalt alligevel og regningen for bryllupsmiddagen giver firmaet. Jeg er jo helt overvældet, aner ikke hvad jeg skal sige udover tak. Jeg kan se på Fritzbøgers ansigt at han er umådelig skuffet. Da jeg kom og fortalte om mit afbud havde hans ansigt og øjne lyst op om kommende glæder i Sevilla.

Han kom nu alligevel, hvordan han bar sig ad med, gang på gang at overtale sin chef til at få rejsetilladelse var os alle en gåde. Han havde intet at foretage sig nogen steder. Men uvægerlig dukkede han op lige før eller lige når standen skulle åbne, aldrig i så god tid at han kunne hjælpe til. Og hver eneste gang så sivede han lidt rundt så alle havde set at han var der, og så var han væk, kom måske et par gange i løbet af dagen, og han lagde ikke skjul på at han havde været på sightseeing og nydt dagen i fulde drag, mens alle vi andre var dødrætte af læger og servicering, så var han parat til fest og farver. Ufatteligt som nogen smøger gennem livet uden at røre en finger.

Mitzi blev trods alt glad den aften da jeg kom hjem og fortalte at vi alligevel skulle på sølvbryllupsrejse. Vi var for længst blevet enige om at der ikke skulle holdes nogen fest. Al det pladder med at synge ”det er så uyndigt...” når man næsten småskændtes hver dag, ville vær en parodi.

Så hun var nogenlunde medgørlig da jeg lige smuttede en tur til Ljubljana på en ny research. Den kongres var i samarbejde med min gode ven Finn Nannestad. Der var sket det, at den første research jeg var på, var for Hæmatologi gruppen nu skulle lige pludselig vækstgruppen også have en stand. Det viser sig oven i købet at de to kongresser ligger lige efter hinanden, så nu er jeg på jagt efter det areal der ligger i forlængelse af den for hæmatologi. Vi må flyve via Zürich og så mellemlande i Zagreb, fra Zagreb er det med en lille Fokker, det er et frygteligt uvejr og bjergene og alligevel beslutter kaptajnen sig til at flyve. Det bliver en frygtelig tur, hvor alle troede vi skulle styrte. Der er så meget turbulens at sikkerhedsseler ikke kan holde os fastspændt, gang på gang knalder man hovedet op i bagagerummene, de kan intet servere, løse ting farer rundt i kabinen, regnens trommen mod skroget, er så høj at den overdøver lyden fra motorerne, som gang på gang lyder som om de sætter ud. Det er ikke en behagelig tur kan jeg fortælle, flyet svajer og duver som om det er fuldstændig ude af kontrol, heldigvis er der kun 50 minutters flyvning, så vi er lykkelige da vi lander i højt solskin i Ljubljana.

Finn og jeg bliver mødt i lufthavnen af en underskøn kvinde. Barbara hedder hun, hun er den lokale sælger i Ljubljana og omegn, så hun kører os ind til hotellet. Da jeg var der første gang boede jeg på et lausy hotel der var under renovation og hun var ikke ansat den gang, så da havde jeg måttet forhandle mig frem alene. Og deres engelsk var ikke noget at råbe hurra for. Da hun blev det, så var en af hendes første opgaver at finde et meget bedre hotel og bestille et stort antal værelser. Finn og jeg finder hurtigt ud af at selvom det er en del år siden landet var en del af Østblokken så er de ikke nået ret langt i Vestlig Standard så der er mange ting man ikke kan købe, så vi beslutter hjemme i Danmark at lave en survival-bag der skal indeholde et par flasker vand, tandpasta, chokolade og andet godt. Hotellet Barbara har fundet, er et nyt og et gammelt

der er bygget delvist sammen, har en flot standard så vi bestiller de fleste af de rum der er og forudbetaler en ret stor sum på forhånd. På Centret lykkes det mig at forhandle mig til de to standarealer plus nogle andre goder, så vi kan nu slappe af et par dage og se lidt af omegnen.

Barbara tager os med på en udflugt til en skøn sø hvor der ligger en del gode restauranter, og en smuk borgruin højt oppe. Det bliver en dejlig dag i hendes selskab, Finn har også et godt øje til hende. Hun er desværre gift og det med en stud af en mand, men det værste, hun har en lille datter, som er den mest forkælede møgunge på denne side af bjergene. Hun hyler og skriger af næsten alt så Barbara er meget flov da vi møder ungen om aftenen da vi skal ud og spise, hun vælger at lade ungen blive hos faderen – heldigvis!

~

Sølvrejsen

Endelig oprinder dagen for hvor rejse. Det er jo Påske så vi rejser onsdag morgen. Da vi kommer til Madrids lufthavn er der strejke. Der flyder med affald så det ligner en større losseplads, flyene er meget forsinkede og der stinker, folk flyder ud på sæder og alle steder hvor der er en siddeplads, så Mitzi og jeg må vandre frem og tilbage indtil vi endelig kan tjekke ind til Sevilla.

Vi ankommer sidst på eftermiddagen og der er jo allerede bestilt et værelse til os, så vi behøver bare lige at klæde os om og så ud og finde noget mad og drikke. Sevilla er en meget smuk by, så der er mængder vi skal se. Vi tager en taxi uden for hotellet der ligger et stykke fra centrum, men allerede den følgende dag begynder vi vore vandre ture. Vi havde slet intet vist om de store religiøse optog der foregår i alle påskedagene, kæmpestore relikvier bliver båret fra kirke til kirke, optogene er kæmpestore, med hættede mennesker, hver kirke har sin farve, mørklilla, grønne, skarlagensrøde, sorte, mørkeblå o.s.v. ingen munter og glade farver over hovedet. Store tunge trækors ligger på skuldrene af hver enkelt, nogle har så svært ved at bære byrden at de slæber dem efter sig, nogle har været så smarte at de har sat små hjul på så de kan trække dem. De enormt store relikvier er mange metre på hver led og så i højden. Da vi kommer nærmere ser vi at inde under det klæde der dækker bunden er det unge drenge der bærer disse monstomer på deres skuldre. De kan kun gå få meter før de må sætte sig på hug, de kan ikke gå oprejst, må gå med krumme rygge. For at få luft er der så nogen der løfter forhænget op når de stopper. En borger vi faldt i snak med

Sikke en festlig modtagelse i lufthavnen, alt er gjort klar til at modtage sølvbrudeparret.

Et lille udvalg af optogene, desværre også her mangler jeg et utal af billeder.

Mitzi slapper af med en af disse påskelækkerier (tror nok de hedder duoro) en slags æbleskiver kogt i olie.

Mitzi under et duftende appelsintræ. Se de smukke Bourgonville der hængt overalt på mure.

Plaza de España hvor festen skal holdes ugen efter.

Pause foran kirken hvor et brudepar kom ud mens vi sad og fik en dejlig kold øl, der var hundredvis af gæster der fulgte parret.

Og så to billeder af den smukke sølvbrud, hun klædte enhver blomst, ethvert træ.

fortalte at det er en bodsgang de unge gør, sidste år siger han, var der flere der døde undervejs af at bære den store byrde. Når de når den kirke, den er bestemt for den dag, skal den op ad alle trapperne, og ind i kirken, næste morgen skal den vendes så ansigtet på madonna vender mod kirkeporten, og så begynder turen igen fra messen er overstået omkring kl. 11 til næste aften sent når de når frem til den næste kirke. Alt imens de går, er der en uhyggelig ensformig lyd af trommer der varsler død og ulykke, det er fandeme ikke en glædens fest at se på.

Vi vandrer og vi slentrer, der er så meget at se og opleve, nu vi endelig er helt alene. Forelskede er vi på denne tur ingen tvivl om det. Men om det kan holde blusset ved lige når vi kommer hjem vil kun tiden vise. Vi er ude og se og handle på et kæmpe lørdagsmarked. Vi er ude og spise på lækre restauranter og nyder de dejlige spanske øl på små fortovscafeer. Vi regner ud at vi har gået omkring 15 km den dag. Da vi ad og så på brudeparret opdager jeg en guldsmed lige ved siden af cafeen, jeg har altid ønsket mig en halskæde så vi finder en der inde. Det er en typisk jøde der har forretningen, og år senere ser den herrens ud, så det viser sig at det bare er noget forgyldt messing jeg har købt, så min opfattelse af jøder bliver dermed bekræftet. Senere samme dag kommer vi forbi en stor guldsmedeforretning. Her ser jeg en meget stor og flot sølvring i vinduet og Mitzi kan godt se at den er helt speciel og vil gerne have den. Vi går der ind og de tager ringen ud af vinduet, den er lidt stor men damen går ud bagved og finder en i mindre størrelse. Der skal dog stadig tages lidt af men det kan de ikke nå. Så vi køber ringen og så kan Mitzi få den ændret i Tåstrup. Uger efter er hun så hos guldsmeden vi kender og det viser sig at det er en plasticring som er betrukket med en sølvlegering. Til alt held kommer vores spanske områdedirektør til København få uger efter og José får dem med til Spanien. Han lover at sende den ned til hende der er distriktssælger i Sevilla og hende har både Mitzi og jeg hilst på så vi føler at sagen er i gode hænder. Kort tid efter kommer der en pakke med kurer fra Sevilla med ringen. Det viser sig hurtigt at det er endnu en forfalskning, men vi vælger ikke at gøre mere ude af sagen. Blot fortæller jeg Spanierne om det. Og de vil alle lade budskabet om den bedrageriske forretning cirkulere til alle de kender.

~

På selve dagen, er vi på en meget smuk lokal restaurant, der ligger klods op ad den store katedral. Da vi kommer ud efter en masse dejlig mad, med et par gode flasker Rioja vine til, skal vi lige hen og se en messe, men må beskæmmet vende om. Uden for katedralen, tæt pakket, hele vejen rundt på trapper og i nicher sidder der tiggende kvinder med små børn i favnen. Det er så ulækkert at se alt det guld og røgelse i og uden for den store kirke og så kontrasten lige uden for af alle disse fattige. De fleste er sigøjnere kan vi se, og at de mangler både mad og kæder er man ikke i tvivl om. Præsterne der iler ind og ud af kirken værdiger dem ikke et blik og af borgerne i byen, er der meget få der giver en skilling. Så vi går hen i en stille gade og får os en øl, på en rigtig spansk Bodega men de smukkeste blå kakler på vægge og gulv. Jeg har ikke i nogen spansk by set så megen udsmykning med kakler som i Sevilla. Overalt skinner den Mauriske periode igennem. Vi går hjem til hotellet med duften af appelsin bølgende om os i den stjerneklare nat. For første gang i meget lang tid falder vi i søvn i hinandens arme efter en vidunderlig elskov. Livet er igen værd at leve syntes vi begge.

Om søndagen går vi endnu længere og ser endnu mere, indtil vi er så trætte at vi næsten ikke orker at gå ud og spise, men jeg har besluttet at er der noget Mitzi skal prøve så er det "La Dorada". Restauranten ligger på den anden side af floden så vi må tage en taxa. Og det bliver en skøn oplevelse, Mitzi nyder virkelig den fisk kan jeg se, så jeg er lykkelig og glad over at hun har det godt. Om mandagen begynder jo mine kollegaer at komme, så vi bliver inviteret til at spise sammen med dem på en restaurant lige ved siden af hotellet, der er en ny kollega med. Det viser sig hun er læge og hedder Janne Harder Rasmussen, og hun er også produktchef, (ja der var mange af dem), hun er lige nøjagtig den type kvinde som jeg ikke kan fordrage. Meget usmart klædt og lidt fedtet halvnusset hår, Mitzi siger da vi kommer op på værelset. Hende skal du passe på, hun er en af de farlige. Og det får hun så sandelig ret i.

Tirsdag skal Mitzi hjem, hun skal jo rejse alene, er en lille smule nervøs, men jeg har jo al det jeg skal lave med standen og dekoration med meget mere, så jeg kan ikke følge hende til lufthavnen, en af mine meget gode kollegaer Per som er områdechef for Caribien og er perfekt til spansk følger hende til lufthavnen og får overtalt stewardesserne til at hjælpe Mitzi hele vejen indtil hun sidder i flyet til København. Det viser sig at hun er passager nummer en million. Så hun bliver overøst med gaver. Guldkuglepen, champagne, blomster og diverse gavekort, som hun selvfølgelig ikke kan bruge til noget. Da jeg ringer hjem om aftenen er hun glad og lykkelig ankommet.

~

Min nedtur grundlægges

Jeg får alt næsten på plads i løbet af dagen og om aftenen da vi har spist en sen middag, syntes alle de andre at vi skal på hotellets natklub og diskotek. Der har Mitzi ikke engang haft tid til at gå ind, så det er noget af en overraskelse at det er et meget flot og elegant sted. Jeg er endnu fyldt med Mitzi og disse dage i mit sind så jeg er mæt og glad for at alt er lykkedes, har slet ikke lyst til at være sammen med mine kollegaer og er på vej op i seng, da Janne Harder kommer hen til mig og spørger om vi skal danse. Jeg må beklage, og det gør jeg meget høfligt og fortæller at jeg jo altså lige har sendt min hustru hjem og at jeg længtes og at jeg er træt.

Så siger hun at det er hun også, men vi kan jo gå op og hygge os sammen. Jeg ved godt hvad hun mener, hun står og gnider sig liderligt op ad mig. Og helt ærligt så væmmes jeg ved hende. Det syntes jeg dog ikke jeg kan sige, så i stedet siger jeg det som min ven Henrik Ekelund sagde til mig nede i Jerusalem, da vi en aften sad over en flaske Tullamore Dew whisky og diskuterede evt. erotiske forhold til en kollega: "Janne, der en ting du skal vide; og det er at husfisse og klatgæld skal man holde sig langt fra". Til dem af læserne der ikke ved hvad det betyder så er det kort og godt, at man skal afholde sig fra at dyrke elskov med andre inden for bekendtskabskredsen og at man ikke skal gå og låne småpenge hist og her af nære venner. Hun behøver dog ingen forklaring, hun vender ryggen til mig og siger bare koldt og kynisk: "Nå men så godnat, så må vi jo finde en anden gang".

Her og nu bekender jeg, at havde jeg vidst hvad det nej kom til at betyde, så havde jeg slæbt hende ved håret op på værelset og voldbollet hjernen ud fa hende, om jeg så skulle have brækket mig bagefter. Men den historie kommer først i 1994.

Jan Fritzboeger overrasker så alle ved at ankomme sent onsdag eftermiddag. Han har intet at lave på kongressen. Ren nysgerrighed, hjemme på kontoret har han vel kedet sig over halvdelen af Marketing er jo i Sevilla. Han bliver rent ud spurgt hvad helvede han kommer for? Og han har ingen rimelig gode undskyldninger, andet end at han siger at han troede vi manglede hjælp, så kunne vi jo spørge tilbage hvorfor han så ikke var kommet noget før, nu var alt jo parat, de første gæster var allerede registreret, og u manglede vi bare vores interne informationsmøde onsdag aften. Vi spiste middag og så holdt vi mødet, hvilket var første gang vi afholdt et såkaldt standbreafing møde. Det havde jeg efterlyst u i flere år og det blev en succes som så blevet taget op på alle kommende udstillinger. Mødet var så godt, så allerede 10 minutter inde i mødet kom de første snorkelyde fra Fritzboeger. En behjertet sjæl puffer diskret til ham og han vågner med et sæt. Nu har alle fået øje på ham, og vi kan se at der ikke vil gå mange minutter før han sover igen. Endnu et puf, og et ryk, endnu en slummer, denne gang lader vi ham sove, indtil Nistrup, som lige netop der, havde et større indlæg, bliver så vred at han skriger højt og larmende: "Fritzboeger, vågn op for helvede mand, du sover og du ødelægger mødet for os andre, hvorfor helvede går du ikke op i seng?" Det gjorde Fritzemand nu ikke, han holdt ud, men sov ikke mere den aften.

Næste formiddag var de sidste registreret og møderne kunne begynde, der var nok for alle sammen at

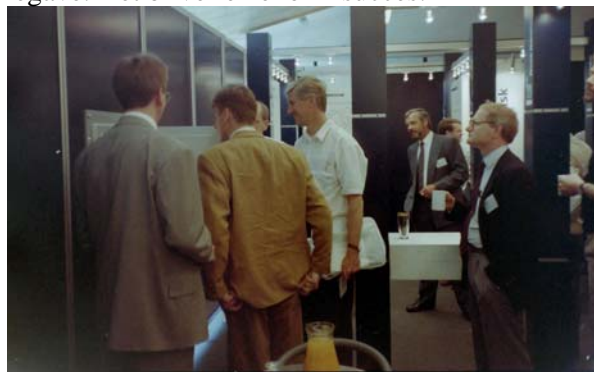
lave, gøre klar i andre rum, flytte stole, tjekke mikrofoner og overhead og meget mere. Fritzboeger kom lige ned sagde godmorgen og så var han væk i de næste dage, først til gallafesten lørdag aften dukkede han op igen. Ikke så meget som han skammer sig, jeg personlig undrer mig over at nogen bliver ved med at holde hånden over ham.

Søndag er der afslutning/afrunding i plenarerne. Og så skal der pakkes ned, et par af pigerne hjælper mig med det værste, men alle har travlt med at komme hjem. Jeg siger til Fritzboeger om han dog ikke kan blive og hjælpe, nej det kan jeg ikke, jeg har aftalt et meget vigtigt møde i København i morgen siger han, og det var en lodret løgn, for alle vidste at de alle skulle overnatte i Madrid med mellemlandning i Barcelona og ankomme til Kastrup sen eftermiddag. Sådant en lort var han hver eneste gang. Så jeg måtte pakke alene hele mandagen og kom så først til Madrid sidst på aftenen og videre hjem tirsdag.

Kongressen har kørt på skinner og bliver en stor succes, dog har Nistrup & Co. Sprængt alle budgetter så der skal findes en masse besparelser i afdelingen før der kan bevilges til en gentagelse året efter. Blandt andet har han hos nogle gode venner der har et reklamebureau købt dyre håndlavede konference tasker med indlagt blok og kuglepen til en pris af næsten 300,00 kroner stykket. Da jeg blev spurgt havde tilbudt jeg kunne lave dem, jeg fik en pris fra min leverandør på kroner 39,50. Men jeg gætter på at han har fået nogen % til sig selv, sådan var han jo.

~

Vel hjemme skal jeg i forbindelse med sommerferien lave en udstilling for Hæmatologiovre på Scanticon i Århus, så Mitzi og Mads kører med mig i en stor varevogn. Standen er helt ny, med et meget spændende design som alle bliver meget begejstret for. Den gimmick jeg har udtænkt er et pengeskab, eller rettere to låger, hver deltager får en nøgle i en kuvert lagt i deres konferencetaske, (det er en af dem til 39,50) når de så åbner lågen i pengeskabet, får de en flaske vin, som vi skiftes til at stå omme bagved og sætte ind i skabet. De kan så forsøge en gang mere med den samme nøgle i skab nummer to, men der er kun lavet 25 specialnøgler. Hvis de så er heldige får de en meget dyr reklamegave. Det bliver en enorm succes.

Da udstillingen er ovre kører jeg så til Ajstrup og holder en dejlig ferie med tante og Mitzi og Mads.

Der er nemlig sket følgende meget kedelige i vort liv. Morten er begyndt at se nogle kammerater som vi ikke er så begejstrede for, specielt en af dem føler vi er noget smålusket, men Morten forsvarer ham indædt. Så vi er jo nødt til at tro på vor søn. Denne kammerat har fået Morten overtalt til at tage på Interrail. Jeg mener at kunne huske at Morten bruger sin sommerferie inden han skal aflægge svendeprøve, så da de en dag skal rejse fra Tåstrup station med S-tog til Hovedbanegården er vi ikke særlig glade for det, men drengen er jo blevet over 18 og har sin frihed til at leve sit eget liv.

Denne kammerat er kommet i løbet af dagen og de har i fællesskab pakket rygsækkene. Inden han tager af sted er også Margith og Kay kommet på uventet besøg, d.v.s Kay kom i bil, og Margit kommer med S-tog. Margit har jo i de år hvor vi ikke så hinanden også startet en negleklivning både i Hedehusene og inde på Strøget i en af de dyreste lejligheder på 1.sal. I alle disse

år har vi set hvor skødesløs Margith er med sine penge, hun aner aldrig hvad hun har, og de allerfleste af dem er dybsorte. Hun har haft en nabo til at hjælpe sig samt en anden som vi har lært at kende der hedder Lene og vi har sammen været til et utal af fester. Margith sætter som sædvanlig, eller rettere smider sin taske ude på gulvet i garderoben som hun plejer. Vi er blevet enige om at vi trænger til at se hinanden og vil finde ud af noget aftensmad når drengene er taget af sted.

Jeg kører dem til stationen og kører ned i Tåstrup Smørrebrød på Valbyvej og køber 4 af de lækre Mumsfilibaba, det er lange flütes med forskelligt pålæg, de smager simpelt hen abeskønt. Vi nyder maden og nogle flasker vin, og de kører hjem ret tidligt. Kort tid efter ringer telefonen, det er Kay, helt hysterisk råber han: ”I må få fat i Morten, få toget stoppet og så få ham til at komme hjem, han har stjålet 6.000 kroner fra Margits taske!!!” Jeg er jo mundlam men får slået medhør til og beder ham om at gentage hvad han lige har sagt så Mitzi kan høre det. Det gør han, imens når jeg at tænke lidt og siger så stille og roligt: ”Hør nu her, for det første er det jo ikke sikkert at det er Morten, men hans kammerat, dernæst kan vi sku ikke kontakte toget og få det stoppet, dernæst så har Margith vel som sædvanlig siddet og flagret med sin taske i et overfyldt S-tog (hun satte altid demonstrativt sin taske ved siden af sig, hun ville ikke have at folk kom for tæt på), så en eller anden har vel set det pengebundet stikke op og har så fået lange fingre, og dernæst søde Kay, pas nu på hvad du siger”. Han blev skingrende olm og brugte nu en masse meget grimme ord om Morten og os, ja han tyvtede også Mitzi og mig, og at vi alle var tyveyngel og noget der er meget værre.

Jeg sagde til Kay, at nu stoppede vi, jeg ville ringe til politiet og bede dem tage affære for vi kunne ikke løse det selv. Det ville han ikke have, der skulle ikke blandes politi ind i dette. Jeg vidste jo godt hvorfor, med alle de sorte penge ville de jo få et forklaringsproblem. Jeg ringede så alligevel til politiet og satte dem ind i sagen. Og de kunne kun fortælle at nu havde de noteret sagen ned i dagsrapporten, men en decideret anmeldelse skulle komme fra den skadelidte, det ringede jeg så til Kay og meddelte ham. Nu blev han helt hysterisk og jeg måtte så meddele ham at vi stoledes på vor søn, ingen skulle tyvte ham og os, så nu kontaktede vi vor sagfører i morgen og så ville de få et sagsanlæg for injurier. Så blev han tavs og lagde på.

Vi anmeldte dem via vor sagfører og hørte så aldrig mere noget fra dem. Vi vidste at Margith og Kay daglig skændtes over hende enorme forbrug af penge til tøj, så et af vore gæt var, at hun havde fået købt for meget tøj og så skulle hun dække over det på denne sindssyge måde. At det ikke var helt galt gættet, fik vi bekræftet nogen tid efter. Vi mødte ude på rideskolen hendes nabo Sussi, hun var en dag blevet fyret grundet beskyldninger over tyveri af penge fra Margiths taske inde på klinikken. Kort tid efter møder vi Lene, hun har fået samme tur, blot var det mange gange flere penge hun skulle have stjålet. Sågar hende ældre søster havde fået samme prædikat, så noget var der galt med de to. Vi hørte nogle rygter om at de lukkede sig fuldstændig inde og aldrig så andre end nogle få familiemedlemmer og at Kay døde ikke så mange år efter.

Mitzi og jeg var jo meget rystet over den sag men vi kunne intet gøre andet end at vente på at Morten skulle ringe hjem, det gjorde han først da han stod oppe på stationen og ville hentes efter 4 uger. Morten og jeg havde aftalt at han skulle hoppe af i Ljubljana i Slovenien, når de nåede der til de skulle ende i Grækenland havde de bestemt. Jeg ville stå på stationen den aftalte dag og så kunne vi finde ud af noget. Jeg stod der det meste af en dag, ingen Morten, ingen besked. Vi så aldrig mere den kammerat, så om der har været noget om historien ved vi ikke den dag i dag. Da vi fortalte Morten hvad der var hændt ville han tage direkte op og tæve Kay, men det havde jo ikke løst noget.

Det sørgeligste var dog, fra den dag ændrede Morten karakter fra at være en rimelig glad og medlevende dreng, til at begynde at skeje ud, han flyttede i lejlighed ude i Albertslund. Han mødte en pige som var en dum tøs, meget ubegavet, og selvfølgelig bliver hun gravid. Heldigvis beslutter de sig for abort, ellers var det endt i ren tragedie. Han finder en lejlighed oppe på Køgevej. Sammen med en tømrerlærling som heller ikke var særlig kløgtig. Og så havde han jo Ravensbæk brødrene som evige sparringspartnere.

~

Så jeg må altså af sted til Slovenien og dermed Ljubljana. Det er en meget spændende by med floden der snor sig midt gennem byen. Der er en kæmpe borgruin oppe på et bjerg med en pragtfuld udsigt. Der er mange spændende restauranter og cafeliv. Den første del for Hæmatologi forløber godt og jeg kan begynde at tage det ned jeg ikke skal bruge og slæbe alt det ind som skal bruges til udvidelsen. Finn Nannestad og Rudi er kommet for at hjælpe Så sker miraklet: Jan Fritzbøger ankommer!!!! Juhu, han har dummet sig, taget fejl af dagene, troede at vi var færdige, har ingen som helst undskyldninger for ikke at lave noget, så jeg siger højt klart og tydeligt til ham: ”Nåh Jan, er du klar, kan du arbejde i der tøj eller skal du LIGE hjem og skifte?” Det mener han nu ikke så han går forsigtigt i gang med at hjælpe og det er meget lidt, hans hænder er ikke skruet rigtigt på kan vi se, men han er dog i gang med at gøre lidt nytte.

Vi bliver færdige, de andre er kommet, også min "forelskede" kollega Janne Harder, denne gang går der dog et par dage før hun får lejlighed til at lufte spørgsmålet om en smule elskov. Jeg må endnu engang beklage jeg har travlt. Barbara er der jo, og hende ville jeg altså gerne opleve, men nej, jeg styrer mig, den der med husfisse må jeg jo fastholde, selv om hun er meget tiltrækkende.

Der er vist ingen tvivl om hvem af de kvinder jeg foretrækker!

Se udstillingsdesignet, er det ikke flot og smart?

En morgen jeg kommer til standen kan jeg se at der mangler en masse inde i lagerrummet. Flasker, småkager, kaffe og andre lækkerier. Der har været tyve på besøg, så jeg må gå den tunge gang til vagten og anmelde det. Stor opstandelse, der går ikke mange timer så har de fanget gerningsmanden. Det er nattevagten, centerledelsen betro mig at han allerede sidder inde og at straffen for det, er meget høj i Slovenien. De straffer stadig efter de gamle russiske love, så han kan forvente

mindst 20 år. Det syntes jeg dog er lige lovlig hårdt, men kan intet gøre. Manden har dummet sig og det må han bøde for. Til fyraften kommer der en delegation fra ledelsen, de er belæsset med gaver. Slivowith snaps, småkager, kaffe og meget andet. Snapsene tager jeg så med hen på hotellet og samme aften går vi i gang med at tømme snapseflaskerne. Jer er dødræt af dem alle, så jeg går tidlig i seng. Fritzboeger syntes så godt om mig så han foreslår dem sent på natten at de bør vække mig, de kommer op og ringer på min dør, først har de forsøgt med telefonen, den har jeg ikke svaret på, nu står de så ude på reposen og jeg kan i dørspionen kun se Jans kæmpenæse. Jeg er totalt kold, gider dem ikke, så jeg tager telefonen beder dem om at kalde værelse nummer efter værelse nummer, de kan jo ude på reposen høre det ringe inde hos den enkelte, så de skynder sig ind får at tage telefonerne og festen går i opløsning. Jeg fortsætter mit ringeri, da jeg regner med de sover, så et par timer irriterer jeg dem alle, jeg føler mig oplagt til lidt spøg nu, så jeg ringer ned og bestiller vækning til samtlige meget tidligt på morgenen. Det er en sur flok der møder næste morgen, jeg står frisk og udhvilet på standen og har alt klart, de går dog næsten i coma da de smager at det er den slovenske kaffe jeg har serveret. Minder stærk om min barndoms cikorie. De survival tasker Finn og jeg har pakket bliver en kæmpe succes. Så de næste mange udstillinger vil man have noget tilsvarende. Senere hjemme i FFU bruger Torben og jeg ideen når vi skal på ture.

En frieftermiddag i Ljubljana med Fritzboeger, Finn og Rudi og et godt glas slovensk øl.

Arrangørerne har lavet en busudflugt til nogle dybe huler og grotter, det bliver en meget stor oplevelse at gå der, et par kilometer under jorden. Og selve busturen går gennem smukke bjerglandskaber. Vores lokale områdeansvarlige inviterer Finn og mig på Vinotek, her smager vi vine som aldrig kan købes andet end i Slovenien. De har slet ingen vinexport, i hvert fald ikke på den tid. Det er helt utrolig dejlig vine, så jeg køber en del flasker sammen med Finn og pakker dem godt af vejen i udstillingsgodset. Jeg havde gjort det samme i Sevilla, da mine kollegaer ikke så det. Rent smugleri, men jeg ville sku have noget for det ekstra slid.

Janne Harder er blevet ret så ondskabsfuld efter mine seneste afslag, jeg har delvist betroet mig til Finn som er dybt rystet over hende. Men han aner heller ikke hvordan jeg kommer ud af det. Den gang var der ikke så meget om sexcikane, desværre. Fritzbøger har åbenlyst dummet sig – IGEN! Han har fortalt vidt og bredt at han er kørt den lange vej til Slovenien, bruger sin ferie på det, har besøgt sin familie i Tyskland og skal der op igen på hjemvejen, men først skal han stå på ski i Schweiz, skiene ligger på taget så alle kan se dem. Han er ”desværre” nødsaget til at køre den dag vi skal pakke sammen. Hjemme dummer han sig så meget så der er nogen der griber ind, han afleverer køreregnskab for x-antal kørte kilometer (i sin sommerferie) og diverse hotelbilag og mad regninger (i sin sommer ferie). Senere er der flere der bliver fyret for de samme foreteelser. Underligt paradoks, kunne næsten tro han har noget på ledelsen som fritager ham.

Og som fortalt, Morten dukkede ikke op på hovedbanegården som aftalt så vi fik intet nyt om ham før han stod i Tåstrup.

~

Et par research ture til Stockholm og Wien sammen med Finn og en tur alene til Glasgow sætter punktum for det års rejseliv. Jeg syntes nok at uheldene er begyndt at forfølge mig. Jeg hører hjemme på kontoret, rygter om at Janne Harder er begyndt at bagtale mig, og sige noget om at mit arbejde ikke er godt nok.

Om det det var alt det der blev årsagen til at jeg måtte indlægges med hjerteproblemer ved jeg ikke men i hvert fald så blev jeg en dag syg inde på kontoret. Jeg føler mig lige pludselig underlig og få minutter efter bliver jeg lam i hele højre side, kan næsten ikke tale, men staver haltende ned ad gangen til min gode ven som er læge, Ole Mølskov Beck, han er en af de gode medarbejdere, altid parat til at hjælpe alle med råd og dåd. Han kigger kort på mig, tager et par prøver af reflekser, kalder så på sin sekretær som skal holde øje med mig mens han kører sin bil hen til døren i blok 5. Så kører han mig i fuld fart til skadestuen på Amtssygehuset i Gentofte, det er hans hustru Rinette som har vagten på akutmodtagelsen så hun tager hånd om mig, hele vejen til jeg ligger på neurologisk afd. Jeg får en telefon så jeg kan ringe dels til Morten dels til Mitzi, Morten kommer ret hurtigt men han må bruge sin frokost på dette besøg så han kører ret hurtigt. Mitzi kommer først da skolen er slut lidt over klokken 15. Da hun kommer, er lammelserne væk og jeg føler mig bedre men er hamrende nervøs, jeg kender jo nok til hjertesygdomme så jeg ved at dette er forvarslet til noget større. Men idiot som så mange andre, tager jeg ikke fat om problemet, men bliver ved med at ryge med 15-20 smøger hver dag. Nåh ja og så de uanede mængder jeg røg når vi var til fester eller på Femø.

Mitzi og drengene besøger mig og så kommer Jan Fritzbøger, hvilket overrasker mig. Min svigerfar dukker også op, meget kort, og alene, Kirsten er, som sædvanlig i den slags situationer syg, men hun sender da en rød rose fra haven og en stak gamle Populær Videnskab som hun dog gerne vil have tilbage efter endt læsning. Det bliver et underligt besøg, for han siger ikke mange ord men s han er der.

De beholder mig i de anbefalede syv dage hvor jeg bliver undersøgt meget grundigt, selv en rygmarvsprøve tager de, de kan kun fortælle at jeg har haft en attack, men hvor den har siddet kan de ikke sige, men jeg skal være forsigtig med mit helbred fremover, dengang vidste man så at sige intet om kolesterol og rygningens meget skadelige virkninger. Jeg havde jo et ret så stramt program foran mig en månedstid senere, så jeg måtte jo høre om man frarådede flyvning, men det sagde OK til.

Den dag jeg skal udskrives sidder jeg og venter på at Mitzi skal blive færdig på skolen så hun kan hente mig, da Pia Aagaard og Jan, Alis og Preben dukker op, så de kører mig hjem. De fortæller at Mitzi ikke har fortalt det til nogen, så ingen har vidst at jeg var indlagt før de tilfældigvis møder hende i byen og spørger til mig, så først fortæller hun det. Kan ikke rigtig forstå hvorfor hun vil skjule sandheden. Nåh ja, hun havde jo fortalt sin far det.

Og så for at det ikke skulle være løgn, så fik jeg lige pludselig en stor byld i lysken, jeg kan kun gå som en fuldbefaren sømand i en orkan. Så lægen indlægger mig, jeg bliver opereret på Glostrup og kan så ikke rigtig løbe rundt de næste mange dage, før stingene er taget. Lægen har en mistanke om at det er en stafylokok jeg har fået på Gentofte Amtssygehus. Jeg sidder hjemme og er fyldt med selvmedlidenhed, da

Jette og Torben kommer og hanker op i mig og tvinger mig ud på en gåtur rundt i kvarteret. Så resten af året går med at slappe af hjemme og på kontoret.

~

Ud over research til Madrid så skal jeg op og lave en udstilling i Glasgow, det er en mærkelig opgave. Arrangørerne har fundet ud af at det eneste sted i byen der er værd at lave arrangement på er et kæmpehotel og de har et stort garageanlæg i kælderen i 2 etager. Øverste dæk skal bruges til det og nederste kan man så bruge som oplagsplads. Da jeg var på research i efteråret har jeg bestemt mig for at bruge nedkørselsrampen til nederste dæk som udstilling, så det skotske udstillingsfirma jeg har måttet entrere med for at få løst gulvproblemet er i gang med at bygge en platform ud fra det. Jeg har fået den ide at lave en dartbane som attraktion så det bliver alle tiders gimmick med en masse gode præmier. Rudi kommer over og hjælper mig med at stille op, så vi får nogle gode aftener med god skotsk Whisky. Senere finder jeg en whisky forretning og får smuglet en masse flasker ned til kasserne, 24 forskellige typer får jeg valgt ud og pakket godt og forsvarligt rundt om i kasserne. De kostede en tredjedel af prisen hjemme i Danmark så jeg kunne ikke stå imod fristelsen til at blive medlem af storsmuglerbanderne. Den bedste whisky af dem alle er en gave jeg får. Firmaet der hjælper mig er fra en lille by nogle kilometer fra Glasgow, han hedder Gibbon, bor i en by der har et lille malteri, byen hedder Gibbon og whiskymakeren hedder MacGibbon. Den whisky brændemærker sig i mine smagsløg, jeg tager kun et lille nip af den i ny og næ. Jeg kan ikke finde den i nogen lufthavn. Først flere år efter finder jeg den, oven i købet i Kastруп, men den koster flere tusinde kroner for en flaske og det har jeg ikke råd til – desværre.

Det er en større rejse for at komme til Glasgow. Først til Amsterdam, så til Glasgow og hjem, da er endnu værre da skal man først over London og så Amsterdam.

Og lige hjemkommet så må jeg til Stockholm og lave en udstilling. Her kører jeg i bil og Mitzi er så med, hun får nogle dejlige dage i Stockholm mens jeg arbejder, ingen af mine kollegaer aner at hun er der, vi bor i den anden ende af byen og har det helt for os selv. Om aftenen siger jeg at jeg ikke vil med ud og spise i stedet går Mitzi og jeg ud. Da vi kommer hjem fra Stockholm skal jeg til Berlin for at lave en anden. Og så bare lige et smut til Madrid for og lave en udstilling ude på et hospital. Finn er med for hjælpe og vi bor på det sædvanlige hotel. Vi har nogen problemer med at få godset frigivet og må flere gange køre ud på lufthavnen og tale med tolderne før det lykkes. Vi er godt i gang med at bygge op da Henrik Nistrup og Janne Harder ankommer, de mener ikke at vi som Novo Nordisk ansatte kan bo på almindelige værelser som vi plejer, så de siger vi skal flytte op til dem på Executive Floor. Jeg kan jo være ligeglad det er deres budget der skal betale mine udgifter. At bo på en af de etager betyder så at man bl.a. kan sætte sig ud i en lille lounge der er ude ved elevatorerne, der er der fri sekretærhjælp og fri bar. Da vi sidder der efter fyraften, bliver de to enige om at vi skal ud og spise fint, det er på en yderst eksklusiv restaurant som er meget kendt, den heder "Jockey", jeg er klædt om, så kun Finn og Henrik skynder sig hen og klæder om. Janne Harder ligner som sædvanlig en rengøringskone både i tøj og hår. Vi får endnu en drink mens vi venter og vi taler om ingen ting da hun lige pludselig siger: "Nåh er det så i nat vi skal kneppe?" – Jeg går simpelthen i sort, men når at få sagt "Jamen forstår du da for helvede ingen ting af det jeg har sagt?" da de to andre i det samme kommer tilbage. Hun sidder tilbage med lutter smil over hele ansigtet som om intet er hændt. Jeg har nok lignet noget der ligner en kogt krebs.

De to har taget slips på og siger at jeg bør tage slips på da stedet har slipsetvang, jeg nægter og benytter så lejligheden til at melde fra. Det vil de ikke være med til, de presser mig meget men jeg har slet ikke lyst, men så for borgfredens skyld så tager jeg med – og ganske rigtigt, det er et fint sted og jeg skal have slips på, så jeg må låne et af dørvogteren, det vil sige jeg bliver afkrævet et lejebeløb for det. Vi får god mad men jeg undskylder mig meget hurtigt med at jeg ikke har det så godt så jeg tager alene hjem.

Næste dag opdager jeg ved en tilfældighed at Henrik og Janne har sovet sammen, så noget frækt fik hun åbenbart den nat. Få dage efter er det min fødselsdag, og jeg siger til Finn at vi går ud alene, det når vi dog ikke. Vi sidder nede i baren da en af vore samarbejdspartnere, en engelsk journalist kommer ned og maser sig på, ved siden af os sidder der en tysk ingeniør fra Siemens, han arbejder med atomkraft vi falder i snak og også han trænger sig på, så vi er 4 der tager en taxi ind til Plaza de Mayor. Henrik og Janne ser vi ikke, de tager sig måske lige en ekstra hyggetur, hvem ved? Det er tyskeren der har anbefalet restauranten som skulle være en af de bedste i byen. Jeg får en platte med Tapaz, pølser og andet godt, de andre noget andet, og vi hygger os, og jeg når hjem et par timer senere, da jeg begynder at få det skidt, det bliver værre og værre, det ene toiletbesøg efter det andet, det vælter ud af for og bag. Sikke en fødselsdag jeg fik!

Om morgnen er jeg komplet udmattet og må ringe til Finn om at klare standen alene, og beder ham om at sige til Henrik, som jo er læge, at jeg behøver hjælp. Jeg ligger i min seng hele dagen og først kl. 15 banker det på døren, det er bellboy nede fra receptionen med medicin, det er almindelig Immodium, udmærket men jeg skal have noget der er meget stærkere, jeg spiser så inden for et par timer hele pakken og kan så selv gå ned på et Farmacia og købe noget bedre. Det viser sig at Henrik og Janne er taget hjem. Begge to læger og kollegaer og ikke en af dem så meget som ringer op om de kan hjælpe. Men jeg havde jo selvfølgelig også afvist sækkestolen.

Det tog mig lang tid at få maven i orden igen og siden den gang har jeg ikke spist pølser i udlandet.

~

En af de største følelsesmæssige oplevelser i mit rejseliv får jeg dette efterår. Jeg skal til Berlin få dag efter murens fald, går gennem Brandenburger Thor, det er så gribende for alle der kommer i de dage at man ikke kan lade være med at stortude, der er tusindvis af mennesker, alle er følelsesmæssigt grebet af stemningen. Så mange års indelukkethed og nu er folk frie, kan gå og komme som de vil. Der er allerede gadehandlere og gøglere, religiøse grupper der synger og beder.

Når man sidder på Kurfürstendamm ser man tydelig forskel på øst og vestborgere. Dem fra øst trykker næsen flade ved hver forretning, går ind i restauranter og cafeteriaer og indsnuser dufte og atmosfære, helt tydeligt at de længtes efter af få del i den vestlige økonomi, Lige nu er de ludfattige, de få Østmark de har, rækker jo ingen steder.

Jeg sidder på en dejlig restaurant som jeg holder meget af, de serverer nogen af de bedste spareribs i Europa, da et ægtepar med to børn stopper op lige ud for hvor jeg sidder, de nærmest savler, jeg mister appetitten komplet da jeg ser deres umådelig sultne øjne, men jeg kan jo ikke bare invitere dem ind, eller det kunne jeg

måske. Jeg tænker ikke så langt, sådan er vi mennesker jo, er måske lidt flov over deres lurvede klæder. Bagefter da jeg kommer ud, har jeg umådelig dårlig samvittighed. Jeg kigger forgæves i begge retninger men de er allerede væk, ellers havde jeg rent efter dem og givet hvad jeg havde i lommerne. Jeg kunne have givet denne lille familie deres livs oplevelse for næsten ingen penge på den restaurant og så tænker jeg bare på mig selv. Flovt, flovt!!!

Da jeg var på research med Andreas Holst var det jo lige omkring murens fald, men det viste vi jo ikke på det tidspunkt. Udstillingen skulle holdes inde det nu hedengangne DDR, vi var til møde med en af arrangørerne, en sød og rar børnelæge. Mødet blev holdt på et hospital, så ussel og nedslidt så man tror det er løgn. Malingen, den sædvanlige tyskergrønne, skaller af alle vægge, fugtpletter og faldefærdigt inventar. Hvis børnene ikke var syge når de blev indlagt så blev de det i hvert fald med det miljø omkring sig.

Nu er muren jo faldet, hotellet ligger i det gamle vest, nær ved Zoo og udstillingen er ovre i det gamle DDR. På selve Alexanderplatz ligger der et udstillingskompleks. Rudi kommer kørende ned i varebilen sammen med en kollega Carsten og vi få banket standen op i en gevaldig fart. De flyver hjem og kommer så ned igen når standen skal fjernes. Jeg går turen hver dag fra Zoo igennem Tiergarten og parken, nu er her lige pludselig liv og glade dage, der er kommet masser af cafeer og barer, folk ligger i parken og tager solbad og griller og hygger sig. Sikke en forandring på fordums sortsyn. Berlin er en dejlig by, men jeg har indtryk af at i dag er den blevet alt for stor. Men ved det ikke det var sidste gang jeg var der.

~

Kvinder når de er værst

I vækstgruppen har Janne Harder fået mere og mere magt. Hun har overtaget Vækstsymposierne og mener ikke jeg kan klare opgaverne godt nok, så hun overlader alt ansvar til den ansvarlige produktchef for området/landet, denne overlader så igen ansvaret til sin sekretær, som nu lige pludselig ikke er sekretærer mere, men produktassistenter.

Der er ingen som helst tvivl om, at efter mit afslag den aften i Madrid så skal jeg slagtes.

Der er kommet en sekretær ude fra Novo som skal sidde inde hos mig, Hun hedder Pia Slot, hun skal være sekretær for Jan Fritzboeger og varetage bestillinger af hoteller og alt det andet som jeg plejer at tage mig af. Hun er egentlig en sød pige men jeg finder hurtigt ud af at hun og Jan kender hinanden fra Novo tiden, så jeg skal passe på hvad jeg siger og med hvem jeg taler. Hun refererer så at sige alt først til Jan og siden til Janne Harder. Men hun er dygtig til at organisere så trods alt bliver hun en god hjælp for

mig de næste år. Hun bliver mere og mere populær, især blandt mændene. Hun er gift med en diabetesmand der sidder ude i Bagsværd, en platugle af rang, og luddoven og uddannet læge. Han er egentlig antaget i forskningen, men de fandt hurtigt ud af at der passede han ikke ind, nu laver han så medicinsk dokumentation. Især Henrik Nistrup er ude efter hende, og gramser hver gang han kommer ind på kontoret, til sidst må Pia bede ham om at stoppe en gang for alle ellers melder hun ham, jeg overværer episoden og siger til ham, at jeg syntes han er ulækker. Han bliver dårlig nok flov, men stopper gramseriet fremover. Derimod så får vi en anden læge i Hæmatologi, mere om ham senere, han hedder Hans Christian Colov, de får et godt øje til hinanden, dyrker lidt samliv når vi er ude, men det er vist kun mig der ser det, eller også kigger de andre SEKRETÆRER den anden vej.

Det viser sig jo meget hurtigt at ingen af disse såkaldte Produktassistenter har nogen erfaringer, andet end at de er dygtige korrespondenter, de kan ikke styre alle de budgetter der bliver lagt. Inden der er gået en måned har de opbrugt budgettet for hele det nye år. De kan ikke løse opgaverne andet end at de køber hjælp på reklamebureauer til opgaverne, og de har heller ikke erfaringerne, så de må sende folk ud til enorme timepriser på research og de kommer hjem og kan ikke bruge resultaterne til noget som helst. Dette udviklede sig over de næste år for så at kulminere i 1994.

Disse produktassistenter var jo lykkelige for lige pludselig at have fået et umådeligt ansvar. Et ansvar de i virkeligheden slet ikke kunne påtage sig. De var uddannet som korrespondenter, kom lige fra en alm. skolegang, nogen få med en studentereksamen. Det var store øjeblikke for dem når de kunne meddele sekretariatet og receptionen. ”Jeg kører lige på Bureauet!”. Der sad de så inde, sommetider hele dage, og de kunne ikke forstå at de skulle betale for forbrugte timer når de havde møder med kontaktfolk, kreative o.s.v. til timepriser på omkring 2.000 kroner. Og de skulle jo også betale for frokost møder. Kun i ganske få tilfælde var møderne berettiget. Bureauerne skulle jo bare have en briefing om en opgave, så hjem og arbejde på den og så komme og vise resultatet, somme tider var en opgave så enkel at den kunne forklares i en telefon og dermed en væsentlig reduktion af omkostningen. De kunne heller ikke forstå at når de ringede til en person på et bureau så kostede det per minut. Afregningspriser dengang var for hver påbegyndt ½ time.

Når de så får regningerne, skal de ind til mig og have dem godkendt – og det kan jeg ikke – jeg kender jo timepriserne på stort set alt, jeg ved hvor lang tid en given opgave må tage o.s.v. Nu bliver de først fortvivlede, så vrede og går så til Janne Harder (lad os for nemheds skyld bruge hendes initialer JHR) hun pålægger mig så at signere regningerne. OK siger jeg, så gør jeg det. Jeg signerer, og nederst skriver jeg så, på hvert eneste bilag: **GODKENDT UNDER PROTEST!!!** Nu skal først jeg, og så hun, stå til forklaring over for den øverste afdelingschef, som så igen skal stå til regnskab for regnskabsafdelingen og revisionen. Og de kan jo ikke give nogen saglig begrundelse for, hvorfor jeg skulle godkende noget som ikke er rigtigt og som jeg ikke kan stå inde for. Så hold da kæft en ballade det udviklede sig til de næste år. De brugte så enorme summer, til ingen gavn for andet end bureauerne. De eneste normale var Finn (FNH) og Ole Mølskov (OMB). Vi kørte som vi altid havde gjort det, og det var uden problemer.

Ejendommeligt nok så er alle sekretærer i Hæmatologi direkte imod de nye titler og kæmper stædigt i mod. De kan hurtigt se de problemer der bliver med f.eks. produktionen og forskning når man udadtil skal forklare disse sekretærers egentlige funktion. Og meget hurtigt får de problemer med lønkontoret, for hvordan skal disse assistenter nu aflønnes, og så kommer diverse fagforeninger og klubber ind i billedet. Jo det er en morsom tid jeg oplever.

~

Et af de første problemer jeg får med hensyn til udstillinger er at de har besluttet at Karin Gjerlif, som nu er produktassistent, hun har altid været en dygtig sekretær. Hun har det problem at hun bliver meget hurtigt stresset, så hvis nogen kommer med mere end en opgave og lægger den på hendes bord, kan hun blive helt hysterisk og smide om sig med papirer. Hun skal være ansvarlig for en kongres i Sorrento – fint nok for mig – man beslutter at hun selv skal tage ned og lave researchen, hun beder om nogle råd og jeg siger at hun f.eks. skal tage et målebånd og et kamera med, men da hun kommer hjem fra sin research har hun intet andet end nogen notater på en blok. Ud fra det vil de have mig til at lave en stand og diverse skilte. Jeg må jo så spørge på det informationsmøde hun har indkaldt til: Hvor stor en stand? Hvor skal den ligge? Hvor mange skilte, og hvor store og hvad skal der stå på dem? Er der strøm, er der????

Hun kan ikke svare på noget som helst og de beder mig så om at tegne noget, men jeg må desværre meddele dem at jeg ikke kan tegne på noget som jeg ikke ved hvad er, jeg er ikke god til fri fantasi siger jeg. De får tænkt sig om og diskuteret indbyrdes, mens jeg sidder afslappet tilbagelænet med min kaffe og en småkage og griner i mit skæg, så bliver de enige om at jeg nok hellere må tage ned og kigge på stedet. Altså en dobbelttur, og dermed en dobbeltudgift. Men det er deres budget, så jeg kan jo være ligeglad.

Hun fortæller mig så i hvilke lokaler hun forestiller sig at de enkelte møder m.v. skal holdes og jeg tager så af sted. Jeg skal sku love for de har tænkt sig om, da de vælger Sorrento, smuk og attraktiv men helvedes besværlig at komme til fra de fleste steder i verden. Fra Danmark er der kun en vej og det er over Paris/Napoli og så videre med bil til Sorrento ad den smukke kystvej med Capri lige uden for i horisonten. Det er såmænd bare en rejse der tager en hel dag.

Hotellet er kæmpestort og næsten uoverskueligt at se på udefra. Når man kommer ind og går rundt virker det mest af alt som en labyrint. Der er så mange etager i forskudte plan, mødelokaler og især lokalerne der skal bruges til kaffepauser, morgenmad, frokost, middage ligger spredt mange steder, og der er ikke sengepladser nok, så Karin har været rundt og finde 9 andre hoteller som så også skal have informationsskilte af alle mulige slags. Jeg tager 3 ruller film af 36 biller, før jeg syntes jeg har nok dokumentation. Jeg fylder en skitseblok på 25 sider med diverse skitser af skiltestørrelser og tekster til at vise vej, der skal så mange skilte med pile, at det virker absurd. Selv inde i elevatorerne er man nødsaget til at sætte skilte med oplysninger.

Karin har brugt 11 dage på sin research, så jeg tænker fanden tage dem, så jeg bruger 8, de 4 er ren ferie. Jeg fiser rundt i byen og omegnen og ser en masse. Og så hjem og prøve at omsætte alt det i et forklarligt sprog til de indviede damer. Det blev ikke nemt, for først da de kom derned og så det færdige resultat kunne de se nødvendigheden i en vis professionalisme. Men stadig, deres personlige behov kom hele tiden før firmaets. De var så egoistiske at de havde fundet det nødvendig at begynde at samarbejde med et engelsk bureau også, da de ikke kunne forklare opgaven godt nok måtte jeg en tur til London og prøve, bureaet var så uprofessionelt, at jeg simpelthen opgav, så jeg tog hjem og bad dem om selv at rode sig ud af den affære. Det kostede dyre lærepenge.

~

En byld i r....

Ikke mere end lige kommet hjem så kom OMB og bad mig om at tage med ham på research i Firenze, der skulle afholdes en stor Hæmatologikongres og den skulle løbe af stablen 5 dage efter at vi sluttede i Sorrento, så det blev noget af en opgave at få det koordineret. Men vi fik sat alt på skinner, fik fundet gode hoteller og restauranter, gik byen tynd på jagt efter gode steder og nåede da også at se et par seværdigheder bl.a. Uffizierne med Leda med Svanen, Domkirken, og Ponte Vecchio, broen over floden Arno, og alt mens vi gik, fik jeg mere og mere ondt bagi.

Jeg troede det var en hæmorroide, Ole havde noget creme som jeg så smurte på om natten, men næste morgen kunne jeg næsten ikke gå, vi skulle heldigvis hjem, men lufthavnen var lukket da vi kom derud på grund af tåge, så vi måtte tilbage til Firenze, finde et tog til Milano, jeg kunne ikke sidde men stod op hele vejen og vi ankom sent om aftenen. Der var intet fly før næste morgen. Og så skulle vi mellemlande i Zürich, jeg måtte faktisk ligge på knæ på flysæderne undtagen under start og landing. På det tidspunkt havde jeg vel omkring 40 i feber og Ole var begyndt at blive noget urolig. Da vi kom til Kastrup tog jeg direkte hjem og kunne så i et spejl se at det var en byld, kunne slet ikke røre den så øm var den. Da Mitzi kom hjem kørte hun mig så på skadestuen, jeg skulle have kørt direkte dertil i stedet for at køre hjem. Da lægen endelig kom, prøvede han at røre bylden, men jeg truede med at slå ham ihjel hvis han gjorde det. Det viste sig at den sad

lige i tarmåbningen, det værste sted over hovedet på grund af urenheder fra tarmen, især efter operationen.

De kunne ikke operere før sent om aftenen, så klokken 23 blev jeg kørt ned og vågnede så næste morgen lidt sent, hundesulten, morgenmaden var serveret og kørt ned i den anden ende af den lange gang. I det samme kommer der en sygeplejerske ind på stuen spørger hvordan det går, så nogenlunde siger jeg, som man nu kan have det efter en operation og er hundesulten efter ikke at have spist i over 30 timer. Jamen der står da mad nede på gangen ved rygerummet siger hun, og glør olmt på mig, jeg spørger stille og roligt om hun kan være sød at hente lidt til mig, det kniber mig gevaldigt at gå fortæller jeg hende, bare det at vende sig i sengen gør ulideligt ondt. Hun røg fuldstændig i flint. Om jeg troede hun var ansat til at finde mad og servicere patienter, så måtte jeg tro om igen. Tak for hjælpen fru Sygeplejerske var det eneste jeg kunne sige. Du er sku noget af en Florence Nigthingale. Hun vendte rundt i en yndig piruette, viste mig sin brede røv som var temmelig stor og sagde noget om at jeg kunne rende hende. Der lå tre andre på stuen, de havde fulgt meget med i ordvekslingen og sagde så det kunne vi sku godt have fortalt dig, hun er en satan mod alt og alle, de små nye elever frygter hende. Men det var en flot skideballe du gav hende.

Nu var jeg så ikke i humør til at tage kampen op. De var opereret for det samme og kunne ikke hente noget til mig, så enten måtte jeg vente til der kom en elev forbi eller også måtte jeg begive mig ned ad gangen. Jeg valgte det sidste. – Ja så sulten var jeg sku. – Gå eller krabbe ned ad gangen kunne jeg ikke, men lige uden for døren stod der en kontorstol den snuppede jeg, og så begav jeg mig af sted, brugte den som rullestol selv om det gjorde djævelsk ondt. Jeg fik lavet mig en bakke med indtørret toast, syltetøj og klapost, og noget fluidum der skulle være kaffe, der var en enkelt lille sjat vand tilbage i en kande den drak jeg direkte. Idet jeg begiver mig på returrejsen kommer hyænen ud fra kontoret, hun ser at hendes stol er optaget og hyler op om hvad jeg bilder mig ind. Ja nu må jeg sige at jeg pynter på sproget, hun bandede mere end en sømand ville have gjort i et havnebordel. Jeg var lige så kold som hun så da jeg trillede forbi hende og sagde jeg ud af den ene mundvig nogle meget grimme skældsord som jeg ikke vil gengive her. Og så ind ved min seng hvor jeg fik mig noget ”mad”.

Hun stod stadig i døråbningen, blodrød i kammen, ingen tvivl om at hun havde forhøjet blodtryk, snappede efter vejret og måtte så trisse af, hun kunne godt se hvem der ville vinde den fight. Stuen fik lidt senere besøg af en sød rengøringspige, hende bad jeg om at finde mit tøj og så klædte jeg mig på. Nu havde kællingen jo taget sin stol så jeg havde kun en vej at vente på stuegang. Den kom så heldigvis hurtigt jeg fortalte lægen at jeg frygtede at blive myrdet i min seng af afdelingens heks, så jeg ville hjem her og nu. Han ville bestemt ikke holde på mig, de manglede sengepladser, men han lovede at sørge for hjemmehjælp og så fandt han en kørestol, hjalp mig op i den og trillede mig så ned til elevatoren, forbi heksen som jeg lige fik fortalt at: ”Ja, her ser du, der er nogen der forstår budskabet om sygegerningen”. Jeg fik ikke kysset min elskede farvel, måske godt det samme, tænker hendes ånde og mundvand ville have ætset min mund mere end chilien gjorde i Nairobi.

Sikke en taxitur, det var en af de der mullaher, som ikke kunne mere end nogen få ord dansk, han anede dårligt hvor Tåstrup lå, og jeg kunne ikke sidde op så jeg lå på siden på bagsædet og måtte så op på albuen når han skulle have besked om vejen. Jeg kravlede op ad indkørslen, han kunne ikke forstå mit budskab om at han skulle køre helt op til døren. Fik åbnet døren og kom ind i min seng. Og så det værste; jeg skulle på toilettet, det turde jeg ikke, så jeg lå der med en forstoppelse der ville noget. Sidst på eftermiddagen kom der så en hjemmesygeplejerske og ringede på døren, jeg måtte jo vejen ud til hoveddøren og lukke op og så ind i seng igen. Hun var ganske ung og meget smuk, jeg havde det sku ikke godt med at hun skulle rengøre mig bagi, og hvordan med toilet besøg, ja hun havde ikke nogen afføringsmidler med sig, men hun kunne prøve at trykke mig på maven og så massere og så måtte vi håbe at det ville lykkedes på den måde og det gjorde det. Jeg kom på toilettet og følte mig næsten helt frisk. Hun fortalte mig at hvis jeg skulle mere på toilettet så skulle jeg have saltvand parat til at skylle og rense med og til alt held havde vi bidét. Man kunne ikke forbinde eller smøre noget på bare pudre med antibiotika og vente på at såret groede sammen. Det gjorde det efter 5 dage, så kunne jeg så nogenlunde sidde, hun kom med en slags badering, det var en slange fra en Vespa scooter som jeg så skulle sidde på, og det gjorde jeg i 3 måneder. Jeg havde hjemmehjælp i 3 uger 3 gange om dagen til at vaske og pudre, lå det med røven i vejret som en lille baby. Utroligt at de ikke døde af grin. Jeg har stor respekt for hjemmehjælpen, sikke nogle udfordringer de har i deres dagligdag Og så er det ikke alle steder de bliver mødt med et smil. Til alt held skulle jeg ikke på nogen rejser før 3 måneder efter, så det gik lige.

~

I slutningen af året skal jeg til London på research for en udstilling i 1992, det er næsten jul, så jeg får overtalt Mitzi til at tage med og vi får nogle vidunderlige dage. Hun shopper rundt mens jeg arbejder, og vi

er ude og spise godt hver aften og er i teatret og se en Musical. Men jeg må lige en tur til Brüssel inden jeg kan tage juleferie. Men alene 1991 blev til 31 ture rundt i Europa, i 92 bliver det heldigvis kun til 23 men alt bliver meget værre.

~

Jeg har udover alt den flakken rundt fra lufthavn til lufthavn også haft og får flere opgaver inden for Danmark, det er ikke store opgaver men de giver mig nok at lave. Jeg har lavet udstillinger i det gamle ridehus i Århus ved siden af det Nye Koncerthus, inde i koncerthuset, ude på det gamle Varna. Nede i Esbjerg på Universitet, på Panuminstituttet, I Odense på det nye kongrescenter. På det nye Thyco Brahe Planetarium. Ja jeg kan ikke huske dem alle sammen. Men jeg ved at jeg mødte en masse dejlige mennesker rundt om i landet.

~

Et år på godt og ondt

Mitzi fylder jo rundt i år, bliver 50, og hun føler sig meget gammel siger hun, Hun er ikke særlig opsat på at fejre det, men jeg syntes vi trænger til at se en masse mennesker om os, og endelig får jeg hende overtalt. Jeg har set at kokken Søren Gericke har forretning på Gentoftgade. Så en dag i middagspausen kører jeg derhen og vi får os en god snak og får lagt en menu. Det bliver alle tiders. Vores nabo Ann som jo lever af at servere har lovet at hjælpe. Ann har blandt mange andre job også det at servere til de enorme personalefester Novo Nordisk afholder hvert år. Der er samlet mere end 7.000 mennesker. Det første år blev den afholdt nede på Ledreborg Gods, et fantastisk arrangement i et helt utroligt smukt sommervejr. Det var her jeg mødte min mors gamle flamme Henrik Saxenskjold. Allerede næste år blev festerne flyttet til Belle Centeret, der var så mange tjenere indkaldt at det var et rent held hvis jeg mødte Ann, somme tider vidste jeg hvilket bordnummer jeg havde og så kom hun over og hilste.

Nåh, det var jo Mitzi det handler om. Dagen oprandt og maden ankom i små lækre anretninger og var så delikat at man tror det var løgn. Igen en episode hvor jeg kun har disse 5 billeder. På det første er det fødselaren der taler med Kurt og Ulla, så er det Birger og Jette med ryggen til og Lennart, de 4 fætre i muntert lag med Jappes kæreste. På det nederste er det Ditte og Lisa med Dorthe og Alice i samtale. Så er det Kurt igen sammen med Ulla Schütter ved siden af Mitzis gamle veninde og kollega Bitten.

Det er til Mitzis fødselsdag det går op for os at der er noget galt med Torben, han er underlig stille, han plejer at sidde og hygge og snakke, nu går han rastløs rundt. I slutningen af februar er vi så til den omtalte Pokalfest i TIK og 22. marts er Torben død. Det tager virkelig hårdt på mig, jeg er med til at bære hans kiste og kan næsten ikke klare det. Da vi kommer ud, er jeg lige ved at styrte, deres søn Allan når at holde om mig og jeg er helt opløst, snøfter og snottet driver. Det tager mange uger før jeg føler livet er noget værd. Men savnet af ham er jeg aldrig kommet over. Han var et vidunderligt menneske og en god kammerat.

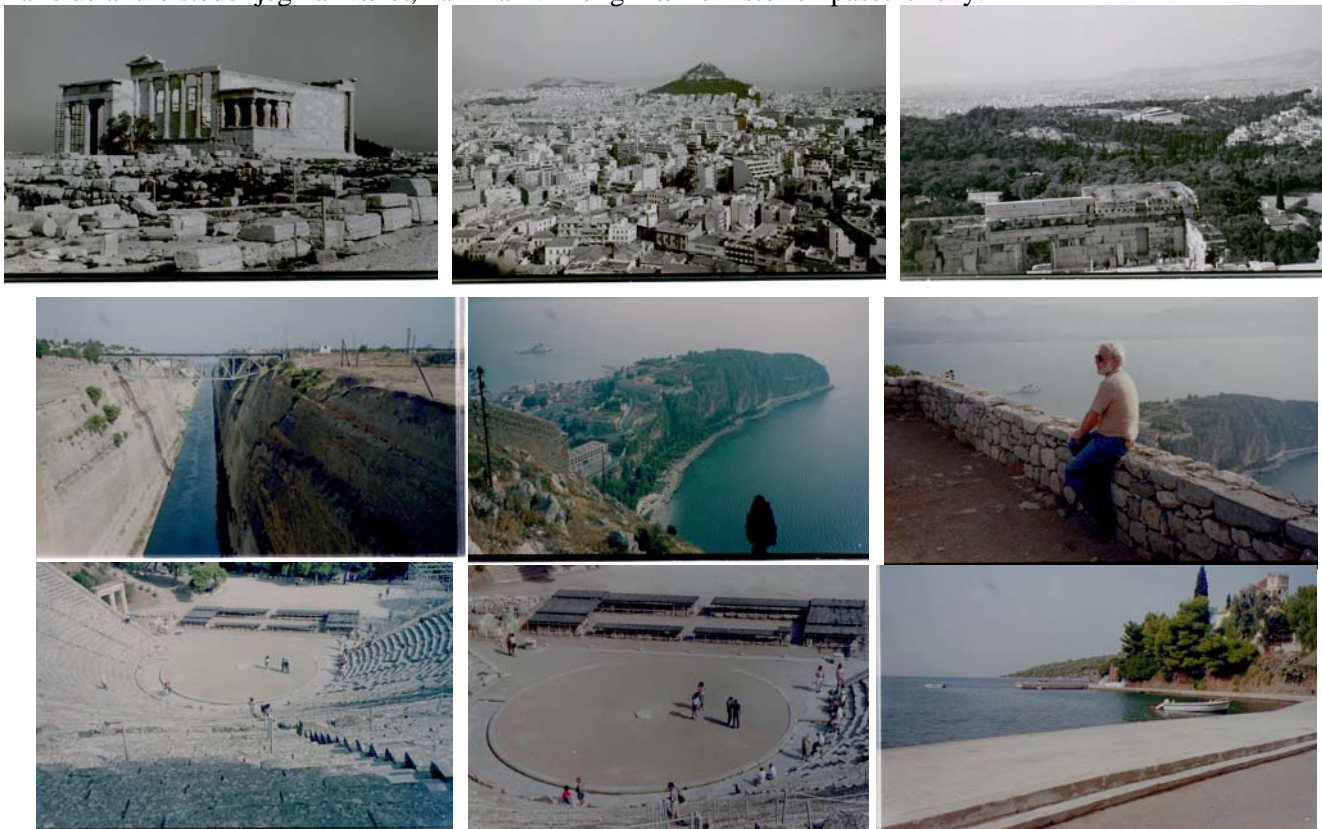
~

Vi har i 1990 mødt nogen nye mennesker nede hos Kurt og Ady, han er bygningsagkyndig oppe i Ramsø kommune og hedder Karsten Schütter og han søde kone Ulla er plejehjemsassistent. Vi fandt hurtigt hinanden til den sammenkomst og allerede kort tid efter er jeg med til Karstens 50 års dag ned i deres dejlige hus i Greve. Han pusler ud over sit job med at tegne og beregne bygninger for folk. Han er meget kreativ

men meget permittengrynet. Så det var helt naturligt at han blev bedt om at tegne og beregne ombygning af vores pejsestue, det blev et dejligt lyst rum, med en stor skydedør ud til baghaven og lyse kakler på gulvet. Jeg havde Per til at lave murerarbejdet, men på grund af alt mit rejseri kunne jeg ikke styre ham, så det tog utrolig lang tid for ham at færdiggøre. Han nossede rundt men endelig blev han færdig. Og jeg har ingen billeder.

~

På min første rejse i det nye år skal jeg en tur til Athen, en gammel kollega fra Nordisk tiden Henrik Rhuman er lige blevet flyttet til Grækenland, han har sin kone og lille datter og en aupair pige med derned. Han hjælper mig i forhandlingerne med arrangørerne. Hver dag tager jeg på en lille Sightseeing tur, er oppe og se Akropolis og alle de andre historiske steder i byen. Som Rom, Madrid, Firenze, Wien, Jerusalem og alle de andre steder jeg har været, kan man virkelig mærke historien passere revy.

Henrik spørger mig så en dag om jeg har lyst til at se det sydligste af Grækenland og selvfølgelig vil jeg gerne det. Vi kører ned over Korinter Kanalen og helt ned på den sydligste spids som jeg ikke kan huske hvad hedder, her ligger Europas ældste borgruin fra Korsriddertiden, højt hævet over havet. Men på vejen stoppede vi ved en idyllisk græsk fiskerlandsby og fik en typisk græsk frokost. Vi så også det ældste amfibiateater i verden. Når man sidder højt oppe på de sidste rækker kan man høre når de hvisker nede på scenen, en helt fantastisk akustik. Henrik droppede en lille græsk mønt på den træplade i midten og det lød som et torden skrald.

Men selve jobbet ville give mig en masse problemer med at få godset derned og få stillet op, men den tid den sorg.

~

I Zaragoza, langt fanden ude på en mark, faktisk på kanten af en ørken der ligger uden for byen, har de bygget et fantastisk kompleks af et center til udstillinger og kongresser, i en af de store haller skulle vi lave en udstilling. Jeg var dernede med Finn og kigge på det, det blev også en grim opgave at løse, især da Hr. Nistrup havde fundet ud af at nu skulle vi samarbejde med et designbureau i Danmark. Og for at komme til Zaragoza må man lige ned og vende i Madrid eller Barcelona. Så det var ikke billigt at købe flybilletter, dertil kom taxiregninger

~

Og så skal jeg sammen med Rudi til Stockholm og lave en udstilling for Hæmatologi, der var nær blevet vores død. Vi kører der op i en af VS-bilerne. Lidt uden for Stockholm på motorvejen, har jeg overtaget rattet og siger et eller andet til Rudi, da jeg i det samme, ud af øjenkrogen ser at en bil i meget høj fart på den modsatte side af midteråkværket tabe det venstre forhjul, det er midt i en højrekrue, så hjulet tager retning mod os, hopper i et elegant spring højt op i luften og jeg kan ikke nå andet end at tage lidt af farten af bilen, heldigvis, havde jeg katastrofe bremset var det gået meget værre. Nu rammer undersiden af hjulet overkanten af vindspejlet og taber helt farten og dratter direkte gennem forruden ind i skødet på Rudi. Jeg får stoppet bilen og nogle der har opfattet uheldet stopper op og spørger om de kan hjælpe. Rudi mener at han er uskadt men jeg kan se at han har meget ondt så jeg er bange for en sprængt milt og måske nogle brækkede ribben.

Ulykkesbilen er kørt af 4 unge fyre, typiske rockere, deres bil er blot sunket ned på akslen i en regn af gnister, de står i lang tid blot og glor, endelig kommer en af dem over, han kaster et hånligt blik på os, samler dækket op og slentrer tværs over motorvej som om intet er hændt. Der er nogen der har ringet for der går kun få minutter så holder der en ambulance, efter lidt diskussion med Rudi indvilger han i at tage med på sygehuset. Jeg må afvente en kranvogn, politiet kommer og tager en rapport og kører så og jeg ser at de

kommer over på den anden side og er ret så ihærdige omkring ulykkesbilen, hvad det ender med aner jeg ikke for kranvognen trækker mig ind til et værksted der tilhører redningstjenesten. Herfra skal jeg så finde ud af at få godset omlæst i en anden vogn og transporteret ud til Lidingö hvor kongressen skal holdes. Jeg får lov at låne telefon og kontakter VS, som så tager affære fra Danmark, sender Carsten op i en anden vogn til at omlade i, og så køre til Stockholm. Jeg finder en taxi til Foresta hotel ude på øen.

Jeg er selv stadig rystet over ulykken og kan ikke få fat i Rudi, men heldigvis kommer han meget hurtigt tilbage fra hospitalet. De har

røntgenfotograferet ham på kryds og tværs og intet fundet. Givet ham en stram forbindelse om brystet og fortalt at han skal tage den med ro. Men Rudi er Rudi så vi skal altså i gang med at arbejde siger han. Jeg syntes vi skal vente til Carsten kommer og så lade ham tage slæbet for Rudi. Redningskorpset har selv tømt bilen og sendt en af deres vogne ud med godset så vi kan gå i gang. Da Carsten kommer, har han et par timer inden flyet går, så han tager lige en tårn med. Ulykkesbilen bliver transporteret til Danmark.

En af mine kollegaer fra Danmark kommer, han hedder Poul Rasmussen, han er ansvarlig for kontakten med donorafdelingerne over hele Danmark. Vi har rejst Danmark tyndt sammen og har haft mange sjove timer sammen med et par andre rejsende fra Plasma. Poul kunne jeg skrive en hel bog om, men det bliver for meget. Men det er aldrig kedeligt for nogen når Poul og jeg finder på Practical Jokes. Jeg har hjulpet Plasmaafdelingen med at få lavet en del dias show om donorerne, og hvad deres blod bruges til og instruktionsserie til bløderpatienter for vores medicin. Så jeg har været med rundt i landet og fotografere på diverse aftapningssteder. Jeg selv nåede inden jeg måtte stoppe at afgive mere end 100 portioner.

Som det ses hyggede vi os under opbygningen, som altid - og Rudi med sit ømme korpus bare knokler der ud af

Et udsnit af mine kollegaer, Peter Dam i samtale med Professor Ulla Hedner, hun var en del af forskerteamet der i samarbejde med flere fandt den nye blødermedicin NovoSeven, som blev en kæmpe økonomisk succes for firmaet, og så Hans Monberg som desværre rejste et års tid efter. Og så kan jeg se Matti vor mand i Finland.

Det var på denne kongres at begrebet Malaria Profylakse blev lanceret. Profylakse betyder forebyggelse, og da jeg altid har påstået at Gin og Tonic beskyttede mod Malaria, så var der et klogt hoved der fandt på det. Desværre er der meget få bartendere i verden der kender ordets betydning hvis man kommer ind og bestiller sådan en

Peter Dam som var Marketingchef for Hæmatologi var en ualmindelig rar og medgørlig chef, faktisk for rar en gang imellem. Men der var aldrig nogen problemer med hans folk, sekretærer var sekretærer selv om de fik nye titler. Først da han fik antaget en ny mand Hans Christian Colov begyndte problemerne, han var en af de slemme, dyre vine, høj cigarføring, gennemført blærerøv i alt hvad han foretog sig. Men ham kommer der mere om, han stak snotten frem lidt for tit.

Hotel Foresta, som nu er en del af Western gruppen, var den gang et meget spændende hotel, det var bygget delvist sammen med en gammel rigmandsvilla "Mille gården" som havde været ejet af en af de meget velhavende familier. De havde brugt en hulens masse penge på at indrette villaen og det omliggende som en slags museum, alene ude i parken lignede det forgården til et romersk kejserhjem så mange statuer var der og udsigten over sundet var formidabel smuk. Da vi stod den aften til velkomstpартyet med vore drinks og solen gik ned over Stockholm skulle man være en kold sjæl for ikke at nyde det.

Rudi fløj hjem og kom så igen da vi skulle tage standen ned og så kørte vi stille og roligt ned gennem det smukke Sverige.

~

Italien det smukke land

Hvor tingene førhen havde kørt på skinner så gik det for første gang galt i Sorrento og det var lige vand på JHR 's mølle. Jeg havde sammen med Rudi og Shipping som sædvanlig lavet alle tiders plan. Da jeg vidste at det ville blive ekstra problematisk med af og pålæsning havde jeg nøje instrueret om at de SKULLE sende, for det første en erfaren chauffør og dernæst en vogn med lift. Noget af godset skulle af i Firenze og vognen skulle så ned til Sorrento med resten, som så bagefter skulle returneres til Firenze da jeg skulle bruge alt godset der.

Så alle kasser – hver og en, var påklæbet en mærkat på alle 4 sider + på låget hvor der stod Firenze eller Sorrento. Dem til Firenze blev læsset sidst ind og så kørte han syd på. Jeg var ankommet som aftalt før tiden og stod parat i 3 dage og ventede på bilen, den kom ikke, mine kollegaer kom – også min elskede Janne, så de 5 dage jeg havde afsat til opbygning blev reduceret til 2. Da vognen endelig kom, lå vi ved poolen og ventede, da de kom op fra receptionen og sagde at vognen var der, jeg spurtede ned til garagen og der holder der så en bil – Uden lift, da jeg endelig kommer op på ladet, er det lykkedes chaufføren, som må have været en af det mest ubegavede i Europa at læsse al Sorrento godset af i Firenze og på ladet står der kasserne til Firenze. Jeg er lammet, og siger at der kun er en vej, han skal her og nu tilbage til Firenze bytte kasserne og returnere hertil – jeg er komplet lige glad med køre/hviletid, han har 12 timer til opgaven. Han klarede det på 10½ time. De har heldigvis en truck på hotellet jeg kan låne til at løfte kasserne op og ned med. Bilen har medført en sølle lille palleløfter.

Da jeg kommer op til poolen og fortæller hvad der er sket bliver der dyb tavshed, men Janne Harder mener at det er mig der er idiot. Jeg burde have løst det på en helt anden og mere professionel måde. Hvordan siger jeg spagt? Ja jeg kunne f.eks. have taget et møde med chaufføren inden han kørte og sikret mig at han var den rette person. Jeg kan se at alle de andre kigger undrende på hende, det er først gang de oplever en af hendes urimeligheder på nært hold. Men de istemmer alle modargumenter og går hende imod for første gang. Det gør ikke hendes humør bedre.

Minsandten om ikke geniet Fritzboeger er ankommet mens jeg har tumlet med chaufføren, han er den eneste der er enig med Janne Harder, så har han ikke lænet sig op ad en røvfuld før, så gør han det nu. Men

hævnen er sød, da chaufføren endelig kommer skal ALLE i arbejde, tiden er knap, og vi når lige nøjagtig at få det hele på plads inden åbningsceremonien. Så Fritzeboy må også arbejde.

Det bliver 4 forrygende dage, hvor alle må fise og fare for at servicere, især bus-chutlen mellem alle de hoteller kræver mandskab. Da vi om lørdagen inden gallamiddagen skal på udflugt til Pompei får pigerne noget af et problem. Idiotten fra Paris med urtepotten, er smuttet igennem nettet og er dukket op, uden om vore indbydelser, nu står han ved informationen og vil have penge til en taxi, han vil under ingen omstændigheder på fællesudflugt, han vil have sin egen transport og den skal vi betale. Det udarter sig til et skænderi af dimensioner og ingen kan klare ham. De gør det klogeste de vender ham ryggen og lader ham stå og busserne kører. Han er forsvundet fra hotellet da vi kommer tilbage, og vi så ham aldrig mere på nogen af vore kongresser.

Jeg selv har heller ikke megen lyst til at være sammen med holdet, men jeg vil jo gerne se den sagnomspundne by, så jeg tager med, og det lykkes mig på hele turen at undgå alle kollegaer så jeg får rigtigt set mig om. Vi har en god galla aften med dejlig mad og lokal danseoptræden i folkedragter. Dagen efter er alt slut. Vi er flere der skal til Firenze, så jeg har mange hjælpere, tror jeg, men de er mere til afslapning ved poolen. Chaufføren er ikke kommet endnu da jeg er færdig, så jeg stiller godset i porten og så tager vi toget fra Sorrento til Firenze, en smuk tur op igennem Italien, forbi Vesuv der har en truende røgfane svævende alle de dage vi er i nærheden. Det er sku da ikke særlig klogt at bosætte sig oven på sådan en bombe syntes jeg, men italienerne er jo heller ikke for kloge er der nogen der siger.

~

Kongressen skal holdes på et meget smukt sted. En gammel herskabsvilla med en smuk park, inde i parken har man så lavet en dyb underjordisk, cirkelrund bygning, der rummer et stort auditorium med arealer for udstillinger i en ring rundt om. Hvorfor jeg havde været så nøjeregnende med at få en lastbil med lift er fordi der ingen ramper er, kun nogle smalle stier med en slags sti ned til bygningen. Stierne i parken er med små perlesten så man kan ikke køre med palleløfter eller sækkevogn, alt skal bæres ca. 50 meter far lastbilen.

Da jeg ringede hjem til shipping og brokkede mig over chauffør og lastbil bad jeg dem indtrængende om at sende en ny chauffør og en ny lastbil til Sorrento og derfra til Firenze. Det gods han var kommet med i første omgang er blevet sat ned i et kælderrum, hvem der har gjort det ved jeg ikke, for vi er nødt til at håndaflesse, da den samme lastbil og den samme chauffør kommer. Jeg har lavet et bykort til ham derhjemme, vi kan stå i porten ud til boulevarden og se ham komme kørende. 4 gange kommer han forbi før det lykkes mig at påkalde hans opmærksomhed ved at løbe ud i den stærke trafik og vifte og råbe. Han er så dum, at vi alle er næsten grædefærdige, han forstår ikke en skid, han er enten ordblind og lige lukket ud fra et svagbørnshjem, eller begge dele.

Vi har ventet i 4 timer på ham, så vi er overtrætte og møjsure. Vi må nu tømme kasserne oppe på ladet og bære stump for stump ned i bygningen og derefter de tomme kasser ind i lagerrummet. Det er mørkt da vi er færdige med det. Hvordan han skal få lortet op på ladet igen, hvis det er ham der kommer, bliver hans sag. Men jeg ringer dog til shipping igen næste morgen og fortæller at endnu engang har det transportfirma røvrendt mig og Vantore lover at tage affære.

Her er så gutterne der hjalp med at pakke, nu bliver det så chaufførens job at slæbe alt det her op ad stien og kante det op på lastbilen. Jeg har for god orden skyld taget alle bynavne af kasserne, af frygt for at det er den samme chauffør og han så ville køre tilbage til Sorrento, man kan aldrig vide.

Og så ikke nok med det, da Rudi og jeg næste morgen begynder at bygge op, kommer stedets elektriker og siger at vi ikke må bruge de elkabler vi har med og de stikdåser m.v. som ellers er international standard. Vi diskuterer med ledelsen og med ham, men der er intet at gøre, og det koster en formue at leje i de 5 dage kongressen varer. Da vi er klar til at lægge strøm kommer han med nogle rør der 3 cm tykke, de skal trækkes tværs over gulvet, må ikke ligge oppe på aluminiummet,

samledåserne er nogle kasser på ca. 20x 20 cm. som også skal ligge på gulvet, det betyder at vi alle skal løfte fødderne ekstra meget hver gang vi passerer en dåse eller et rør. Da Rudi og jeg bliver alene skruer vi en af kasserne fra hinanden. Det forbavser os ikke at der inden i er en almindelig samledåse, som i alle andre lande bare med en helvedes masse hulrum uden om. Inde i dåsen og rørene løber et ganske almindeligt elkabel, som det vi selv har medbragt som alle andre steder i verden. Alt dette med sædvanlig italiensk sans for lidt korruption.

Jeg er lykkelig for at JHR ikke er der til at kommentere, eller Fritzedrengen. Men selvfølgelig fortæller Pia det da vi kommer hjem, så bebrejdelserne var ikke mindre. Hvorfor i alverden OMB og jeg ikke havde undersøgt det da vi var der, var omkvædet. Selv om jeg kunne vise at udstillingsmanualen sagde almindelig standard så var det altså min fejl. Ejendommeligt nok så skal Rudi derned ganske kort tid efter og lave en stand for Osteoporose afdelingen. Og da han skal lægge strøm så er der ingen problemer med at bruge nøjagtig det vi selv havde med sidste gang.

Firenze er en vidunderlig by, og jeg beslutter, at her vil jeg ned en anden gang, men på ferie.

~

Det undrer mig mere og mere med alle JHR bebrejdelser. Jeg har fra første gang jeg fik et takkebrev hængt det op på min opslagstavle. Der kommer ustandselig nye, ikke blot fra kollegaer fra hele verden, men også personlige breve fra udstillingsarrangører der takker for godt og flot arbejde og især samarbejde. Mads Øvlidsen har nu 3 gange ringet og takket og rost mig, men hun syntes at alt hvad jeg laver er noget frygteligt lort. Og det ord bruger hun – når andre ikke hører det. Jeg tæller en dag alle disse breve, der er lidt over hundrede på tavlen, så hvad har hun gang i?

~

Og så, da jeg er nået hertil i mine skrivelser er vi nået til den 20. juli 2009.

Det er i dag 40 års siden at Armstrong, som det første menneske satte sine ben på månen.

Det var og er en kæmpe begivenhed og aviser og TV kammer over med reportager fra den gang.

De spørger om man kan huske hvad man lavede lige i det øjeblik – og det kan jeg, ganske tydeligt.

Jeg arbejdede på Ulrich & Parrild, var næsten lige begyndt, da jeg den dag er ned på tegnestuen på 6. sal. AD'eren Sven Mohr har investeret i et af de første transportable TV og det står lige foran på hans tegnebord. Ved siden af Sidder Gru og virker ikke særlig opsat på begivenheden.

I det jeg kommer ind ad døren sker det, månemodulet lander og vilde jubelskrig fra os, kalder hurtigt resten af tegnestuen til og budskabet breder sig som en løbeild op på etagen oven over. Al personale kommer styrtende ned ad trapperne. Det har taget Sven mange timer at stille antennen ind, så han kan ikke flytte apparatet ud så alle bedre kan se, så vi stuver os sammen og fortæller bagud over skulderen, hvad der sker.

Det er et fantastisk øjeblik da lugen åbnes og man ser hans fødder begynder at gå ned ad stigen og endelig når han ned, alt er jo i slow motion og da han så sætter det første ben på månens overflade siger de berømte ord:

”Dette er kun et lille skridt, men det største i menneskehedens historie”

Ja, da gibbede det i os alle. For hvor var de ord profetiske. Siden den gang er der jo sket så meget så man næsten ikke kan følge med. Bare det at jeg nu kan sidde og skrive min bog på sådan en PC og så når den en gang er færdig kan jeg sende den hvorhen i verden jeg vil bare ved at trykke på nogle knapper og sekunder efter kan man læse den i Danmark.

Den udvikling havde jeg ikke så meget som drømt om da jeg stod der den dag!

~

Det er heldigvis ferie da jeg kommer hjem og Mitzi og jeg tager en 8 dages tur til Paris sammen med Kurt og Ady. Jeg får overtalt dem alle 3 til at vi går, kun en gang bruger vi Metroen, så vi får virkelig set byen, regner ud at vi spadserer mellem 10-15 km hver dag. Jeg kan mærke på Mitzi at der er noget der trykker, prøver at få ud af hende hvad der er galt men hun vil ikke tale om det. Så meget forstår jeg dog, at hun har visse følelser for en fyr fra Jylland, han er noget ved fagforeningen og hun ser ham hver gang hun er på kursus et eller andet sted med skolen. Det fremmer jo ikke lige frem mit humør og min følelser for hende, men jeg er en naiv sjæl jeg bilder mig selv ind det er noget forbigående. Jeg har selv mødt ham til diverse

stævner hvor jeg er med. Jeg havde på et tidspunkt lavet en stand for Margith og Kay til DM ovre på Odense Kongrescenter. Jeg havde godt set at han og Mitzi sad ret så tæt, når vi sad i baren og når vi skulle spise sørgede de altid for at sidde ved samme bord. Men jeg er og bliver blåøjet. Hun påstår hårdnakket at det er rent fagligt og det må så undre mig, da hun aldrig har været særlig interesseret i fagforeningsliv.

Jeg får sådan set min mistanke bekræftet da vi senere på året skal til VM i Zürich. Mitzi og jeg kører derned og har nogle dejlige dage på diverse kroer ned igennem Tyskland, jeg kan ikke mærke noget af det negative som var i Paris. Først da vi kommer til stedet hvor konkurrencerne skal holdes, ser jeg hvordan hun målbevidst bevæger sig hen mod ham fyren. Jeg bliver tilbage hvor jeg står, men kan iagttage dem meget tydeligt, ingen tvivl om at de er glade for hinanden. Jeg gider ikke det frisør halløj, de fleste er så decideret bøsser og skabagtige så det er ikke til at holde ud. Jeg sætter mig for det meste i baren, der sidder nogen af hendes kollegaer fra skolen som jeg holder meget af, så vi får os nogle øl og lidt Kirsch. Jeg holder 2 dage så vil jeg videre, Jeg vil gerne vise Mitzi Zürich som jeg efterhånden kender ret godt, så vi får os nogle gode gåture sent på eftermiddagene og noget godt at spise. Så kører vi mod München hvor vi skal bo hos Lone og Ernst, det er lige nu der Oktoberfest, så vi er til fest og farver weekenden over. Det er første gang vi er med, men hold da op for en fest og sikke noget øl. Så det ender med at blive en god tur alligevel, selv om jeg kan mærke jalousien rumstere og mavesåret brænder.

Jeg må gå til læge da vi kommer hjem og han sender mig endnu engang til specialist og skal have maven gennemlyst, fy faen, men han finder heldigvis ud af at jeg bare er stresset. Som om jeg ikke vidste det.

~

Jeg skal lave en stor udstilling oppe i Ålborg Kongrescenter, det er midt under EM i fodbold og de andre skal selvfølgelig se fodbold så tit de kan komme til en skærm. Den aften Danmark vinder, det er dagen før jeg skal pakke sammen, sidder vi på Hotel Limfjorden hvor vi bor. Det ligger lige over for indgangen til Jomfru Ane Gade så da vi lige som alle andre i baren går amok over sejren (ja, jeg røg sku med på galejen, skabte mig lige så tosset som alle andre). Da bilerne begynder at køre op og ned med horn og flag, så myldrer vi jo ud og over i gaden. Der bliver på et tidspunkt så trangt at der går panik i folk, jeg når at gribe mine kollegaer under armene og vi stemmer skuldrene mod alt det vi kan finde som støtte punkt, lige pludselig bryder et spinkelt stakit ud for en restaurant sammen under vægten af en flok piger, de tumler om, og da presset bagfra mærker nu er der luft, myldrer mængden frem. Jeg når at trække mine kollegaer hen til pigerne 1 meter derfra og vi stiller os så beskyttende om dem, de var blevet trampet ihjel hvis vi ikke havde været der.

Efter den forskrækkelse vil vi bare et andet sted hen og vi ender på en natklub til sent på natten. Jeg har fået overtalt firmaet til at Mads må flyve op og hjælpe mig med nedtagningen, VS har ferielukket, så det får han lov til, og han kommer så med morgenflyet og hjælper mig med at pakke sammen og læsse bilen. Jeg har en enorm trang til at sove oven på nattens udskejelser men må holde ud. Vi skal ned til Ajstrup og hente Mitzi. Mads har også ferie, han er jo kommet i lære som elektriker på sin Morfars elskede fabrik Rockwool. Men han er lidt skeptisk med at skulle køre den store bil, så jeg bider tænderne sammen.

~

Resten af året bliver med diverse fly rundt i Europa, 11 ture i alt. Hvorfor 11? Jo den ene tur var til Zaragoza hvor jeg tog toget fra, ned gennem Spanien til Madrid og så fløj derfra.

Zaragoza bliver noget af et vendepunkt for VS-Reklame og mig. Hr. Nistrup har fundet ud af at der skal et nyt design på vækstgruppens stande så han har entret med Danmarks dyreste designbureau. Det er dem der har lavet firmaets nye logo og designmanual. Det er Bo Linnemann der er chef for det, og de er næsten dagligt omtalt i alle medier for de opgaver de løser for DSB, SAS og mange andre. Når man er berømt så kan man så godt som selv bestemme prisen på det man laver, især når kunden er en undermåler som Nistrup & Co. der kun tænker på sit eget image. De tegner, de fortæller, de holder møder, de tegner mere.

Og der sker det som er sket hver gang man har skiftet bureau, de inviterer mig med til møderne, og hver gang har jeg blot siddet og lyttet, når så deres forklaringer som i mange tilfælde er det rene vrøvl, bliver for meget for mig så begynder jeg at protestere, så kommer det uvægerligt, hvorfra jeg har den store viden og når jeg så fortæller om mine uddannelser så bliver de umådelig tavse og mystisk nok så forstummer al det tågesnak og vi kan så endelig begynde at tale fagsprog. Og Nistrup & Co. forstod stadig ikke en skid ej heller min kæreste Janne, hun var vel den mest ubegavede af dem alle i gruppen. Og hun var endda udannet læge, men havde hun nu læst 6 mdr. mere, så kunne hun have blevet pølsemænd.

Og da nu dette bureau aldrig har lavet udstillinger før så er det noget helt utroligt spændende de kommer op med, men så at sige uigennemførligt for VS og mig at omsætte til praktik. De har lavet nogle meget specielle montere med en ny type lys i små nåletynde rør, såkaldt stroboskoplys, det lort knækker bare man kigger på det, det er optiske fibre der styrer det hele, væggene er store tynde tæpper med trykte motiver. Det kan ikke spændes ordentlig ud uden at revne, og når det så er spændt op, så blafre de i vinden fra ventilatorer så man ikke kan se hvad der er af motiver og slet ikke læse teksterne. Men flot er det.

Hr. Linnemann og en kompagnon, en typisk opfindernørd, kommer så lige pludselig ud på standen i Zaragoza, de vil godt se det færdige resultat, e har diskuteret detaljer efter at standen er færdig nu har de fået nogle flere ideer. De har i en hobbyforretning indkøbt diverse miniature træer og huse og små mænd og koner, køer, heste og grise. Dem vil de så bygge op omkring de injektionspenne til medicin, som er hovedbudskabet. De kommer lige før middag, er ankommet aftenen før men har sovet over sig, Rudi. Finn og jeg er faktisk færdig til åbningen næste dag, da de begynder at fjerne lågene på monterne. Nu lægger de så græsmåtter og alt det andet tingeltangel, alle ser måbende til, ingen forstår budskabet, men det er jo designere så man siger ingenting. De er jo de klogeste. Da det er fyraften står de der endnu, de kan ikke få det til at sidde fast. De vil have lukket for al ventilation da vinden blæser det hele om kuld. Vi slukker for alle fan, og advarer dem om at der i løbet af få minutter vil blive så varmt at alt lys vil brænde sammen, det tror de ikke på, men det siger bang. Så vi må i gang med at reparere sikringer, imens driver sveden ud af alle porer på genierne – og os andre. Nu er de stædige, vil være færdige, de har været så dristige at de har bestilt fly til samme aften fra Madrid, de skal jo først med tog enten til Madrid eller til Barcelona. De når intet før næste morgen. Selv Janne Harder syntes at det hele er noget underligt noget. Alt det kostede afdelingen mange millioner og dermed tab på Novo Nordisk konto. Men det man brokkede sig mest over var vores taxaregninger til og fra byen. Det var Janne Harder der faldt over det. Hun undrede sig over at vi kørte ind til byen for at spise frokost. Ja, fortalte Finn og jeg hende, den flotte cafeteria som hun selv havde spist i mens hun var, der åbnede først den dag hun ankom, alle de andre dage måtte alle udstillere køre de 15 km til byen hvis man ville have noget at spise. Hendes slutbemærkning til mig da Finn var gået: ”Ja, hvis det absolut er nødvendigt at spise tre gange om dagen så må jeg vel signere bilagene.” Satans møgkælling.

Denne type udstilling? Tja, den blev kun brugt den ene gang, møblerne kunne jeg godt bruge fremover så de røg på lagerlisten, men alt det andet lå bare ubrugeligt hen. Millioner af kroner smidt lige ud ad vinduet.

~

Og nu er jeg så nødt til at indrømme at min hukommelse svigter. Men det er der råd for, jeg får endelig kontakt via Mads med Lone og Ernst og de fortæller mig så at Tante dør i 1992, hun har været syg temmelig længe. Mitzi når over og får sagt farvel og så er vi til begravelse i Århus. Et dejligt elskeligt menneske som jeg kom til at savne. Hun var mit årlige lyspunkt i sommerferien når jeg trængte til at slappe af, så var det bedste sted hos Tante.

Lone og Ernst beslutter sig for i 1994, at de vil rive det gamle hus ned og bygge nyt. Det ender dog med at huset bliver savet midt over og solgt til naboen som flytter det til et sted jeg ikke husker.

Det nye hus er tip-top moderne i lyst træ inde og ude, lyst og luftigt, Vi bliver også glade for at komme i det, men den gamle charme er væk for stedse.

Det gamle hus, her er det godt nok spejlvendt - og så det nye.

"Kusine" Lone og Ernstl i spisekrogen, det var Lone der lærte mig at lave min nu berømte Lasagne

~

I løbet af året er Morten blevet indkaldt til soldat, som garderhusar på kasernen i Næstved vi er alle der nede til forældredagen, den dag bliver han udnævnt til Sergent. Selv om jeg hader det der militærvæsen så var jeg dog noget stolt over ham, han var en flot soldat.

Den sidste tur jeg var på det år, var lige før jul til New York så jeg købte årets julegaver der.

Min bedste julegave det år er hende her: Hun hedder Marie.

Er jeg ikke dejlig?

Mads kom med hende en sen eftermiddag, lige før jul, satte hende ind i bryggerset med et brev i munden hvor der stod at: "Hej jeg hedder Marie, jeg er jeres julegave, jeg vil gerne bo hos jer og jeg lover at blive en god hund, og jeg kan ikke byttes." Og en god hund det blev hun. Selv om jeg havde svoret og bandet om at jeg ikke ville have hund mere så faldt jeg for Marie, hun blev min hund, de andre var tøse hunde, Nåh nej Line var også meget knyttet til mig. Så jeg skulle igen til at gå ture morgen og aften, Og da hun var en stor hund, skulle hun også på skole, det var hun god til, hun var utrolig klog så vi fik nogle gode år, faktisk næsten ni, men mere om det senere, for det er ret så sørgeligt.

Og Mads fylder 18 år og mener at det bør fejres ekstra meget. En blanding af alle hans venner og alle os gamle, familie og venner. Han har ønsket sig hvide tennis sokker, det gik han og Morten altid med og det var en stadig kamp om hvis der var hvis. Så han fik et sokketræ som det ses af et af billederne. Det blev en stor og god fest med en masse glade mennesker.

Hvor er det dog en stor ting når ens børn når kønsår og alder, men på samme tid umådelig trist at tænke på, at nu er barndommen slut og poderne flytter hjemmefra.

Så dagen efter blev en noget stille nytårs aften. Men ikke mere stille end at vi som sædvanlig lægger hus til nogle få med noget god mad. Jeg har hos fiskehandleren fundet et pragtekseplar af en pighvar, der er mad til 12 efter fiskehandlerens mening. Men – det ene par er jo Birger og Alice, de har nogle meget uheldige bordvaner, uanset hvor de er, skovler de op på tallerknerne – deres altså – og begynder at spise før nogen andre, så når alle andre har øst op er de færdige med retten. Ikke nok med det de spiser ualmindeligt grimt, fylder munden og taler, og især Birger er slem til at tabe noget ud af munden.

Fisken er så stor så den næsten ikke kan være i bradepanden, men det lykkedes mig dog, da jeg bærer panden ind stiller jeg den midt på bordet og går så ud og henter sovs og kartofler, Mitzi hjælper mig dog, da vi kommer ind, har Alice skåret fisken op i ryggen fordelt hele øverste del på hende og Birgers tallerkener. Birger skal altid have først det er et princip for dem. Jeg når lige at sige: STOP!!!! Birger har allerede ædt et par mundfulde, Alice glør på mig da jeg siger: ”Du, den fisk er altså beregnet til at vi alle skal have” – ”Gud, det må I da undskylde” siger hun ”men vi er altså sultne”, - ”ja siger jeg, men det er alle vi andre altså også”. Så begynder hun at øse noget af hendes eget tilbage. Vi andre sidder og måber, men da hun begynder at tage fra Birger tallerken siger vi stop. Birger er fuldstændig uberørt, han har alt imens spist (nåh nej ÆDT) videre, mens han sidder og griner. Sådan var det hver gang, og det hængte mig ud af halsen, så da der var blevet lidt ro omkring os, prøvede jeg at tage bordmanerer op, men den faldt til jorden. Primitive mennesker?

~

Flere problemer i 1993

Jeg skal først ret sent på året ud og rejse, i juli for at være korrekt. Den research jeg var på i december har vist sig at skabe en masse problemer for lanceringen af NovoSeven. Medicinal branchen er på evig jagt for at skade hinanden og især når der lanceres nye produkter. Alle ved at dette kommende produkt er helt unikt. Så en af de ting konkurrenterne gør er at undersøge alt dokumentationsmateriale mod parten udgiver herunder også plancher på en stand. Finder de den mindste lille fejl indklager de producenten til diverse myndigheder og det betyder så at lanceringen af et produkt kan forsinkes i årevis og alle de nye undersøgelser koster millioner af kroner. Alt det fremgår ikke når virksomhederne bliver anklaget for at bruge for meget på forskning men det er altså en del af omkostningerne. At der så som skrevet andetsteds i bogen her, bruges helt unødvendige penge på at tilfredsstille personlige behov er en hel anden diskussion.

De første ting er jo medicinsk dokumentation som offentliggøres af forskerne i diverse medicinske tidsskrifter rundt om i verden og så de posters der bliver offentliggjort på kongresser. Så dem undersøger konkurrenter og myndigheder meget grundigt.

Jeg havde allerede i flere år lavet specielle posters til dokumentationsafdelingerne og forskerne. På hver eneste medicinske kongres er der afsat en sal eller et lokale til at hænge det enkelte teams

forskningsresultater op. De første gange jeg så under hvilke primitive vilkår de lavede deres posters var til at græde over for en fagmand. De skrev på skrivemaskine og så fotograferede de bogstaverne op på kopimaskiner, de rigtig dygtige havde fundet ud af det med gnuttebogstaver (Letraset), de lavede nogle grafer håndtegnede og så limede de det som regel op på A4 ark i forskellig farve som de så til sidst satte de dem på disse opslagstavler med diverse kulørte nåle. Mine tæer har aldrig været så krumme i skoene.

Da jeg greb fat i de første og sagde det kan jeg gøre meget bedre, så troede de ikke på mig, men da de så resultatet var jeg lige ved at fortryde, alle skulle nu lige pludselig have mine posters. Jeg måtte alliere mig med en gammel kollega inde fra Verner Jensen som havde startet egen tegnestue oppe i nærheden af Jyllinge. Han hed Philip Månson, meget dygtig men havde et stort handicap, han var Jehovas Vidne, så hver gang vi var sammen så fik jeg lige et kapitel fra et bibelsted. At diskutere med ham var lige så umuligt som at jage dem væk der sælger Vagtårnet ved dørene. Det var nu ham selv der kom til at afsløre hvordan man kom af med dem her og nu. Man skal simpelthen sige højt og tydeligt: "Jeg er ateist", så opgiver de med det samme og går. Fremstillingen af posters blev en kæmpeforretning for Philip, han var en af de første der havde investeret i nogle nye EDB systemer med diverse skrifttyper så han lavede posters på samleband. Jeg fik overtalt alle til at tage direkte kontakt med Philip, så slap jeg for ustandselig at skulle køre op til ham med manuskripter.

Til kongressen i New York bliver man lige pludselig opmærksom på at USA har en lov der forbyder lancering af et nyt produkt på plancher, så længe produktet ikke er godkendt af FDA de amerikanske sundhedsmyndigheder. Så der stod vi med et forudbestilt og betalt areal som jeg ikke kunne gøre andet ved end at lave en primitiv skiltning med firmaets navn og så en henvisning til diverse mødelokaler. Det måtte vi nemlig godt, lave informationsmøder for et indbudt publikum, så min første opgave var at organisere en suite på hotellet med diverse servering og så medicinsk dokumentation der var blevet godkendt af myndighederne.

Nu havde jeg så gennem årene opdaget at adskillige havde deres ægtefælle med hver gang de var på tur ud i verden. Så det havde jeg besluttet, at når de kunne gøre det, så kunne jeg også. Så jeg inviterede Mitzi, selvfølgelig ved at jeg selv betalte fly og hotel. Og hun ville meget gerne med.

Vi kom under en af de værste hedebølger i årtier. Mitzi måtte jo for det meste bevæge sig rundt alene og det havde hun intet imod. Hun fortæller så hvordan myndigheder og hospitaler, rundt om på gader og pladser har sat telte op med nødhjælpsudstyr og vand til mennesker der trænger. Det er lige før jeg ikke tror det og de andre heller ikke vi går jo inde i air-con hele dagen. Først da jeg skal ud i byen og finde en bogtrykker bliver jeg klar over vor varmt det er. En aften da vi er på restaurant nede ved floden ser vi på et lysskilt at luftfugtigheden kl. 20 om aftenen er på 96 %, så ikke noget at sige til at alle følte ubehag. Vi er der under USA's Independent Day den 4. juli, men de andre vil hellere på en italiensk restaurant end ned til floden og se fyrværkeri og optog, Det har ærgret mig lige siden at vi sagde ja til det måltid og ikke i stedet oplevede amerikansk tradition.

På toppen af Empire State Building

Det var noget af det der imponerede Mitzi mest, disse kæmpeportioner man får serveret overtalt, og jeg måtte give hende ret, når man så alle de fattige ligge ude på gaden så var det beskæmmende at man sad der med så store portioner der nemt kunne have mættet 3 eller 4. men vi fik set en masse, jeg nåede 2 gange hen i den selvsamme forretning hvorfra jeg som ung havde fået leveret cowboybukser af Bruno Sømand. De kostede stadig næsten ingen ting.

På det hotel hvor vi boede, på 37. etage udbrød der en morgen brand i et køkken på 3 etage. Alarmerne hylede og højttalere advarede mod at tage elevatorer, men stille og roligt begive sig ned ad brandtrappen. Mitzi var kold som en brøndgravers røv, hun var midt i make-uppen, jeg skyndte på hende ustandselig og hendes eneste kommentar var: "Ja, ja tag det roligt vi når det nok".

Endelig får jeg hende ud på gangen, hun har trukket i en ankellang luftig nederdel og højhælede sko. Ikke det mest fornuftige til en vandretur ned ad trapper fra 37. Og selvfølgelig flagrer nederdelen og sætter sig fast i de sylespidse hæle, så stoffet efterhånden ligner en zigøjner nederdel. Hver gang skal hun jo bukke sig ned og løsne og hver gang skubber og maser folk, efterhånden som vi kommer ned, er der jo flere og flere gæster der skal ned. Det tager os 40 minutter at komme ned på gaden. Jeg kan ikke lade være med at tænke på hvad der var sket hvis der havde været flammer som i filme "Det Tårnhøje Helvede". Vi er nogen af de sidste der når ned og Mitzi er stadig helt uberørt, hun skal lige have en smøg som jeg har nægtet hende at tænde da vi var halvvejs. Hun er faktisk pisse sur på mig, syntes jeg reagerer barnligt. Humøret bliver ikke bedre da hotellet meddeler, i samme øjeblik hun har tændt sin smøg, at nu kan vi roligt tage elevatorerne op igen.

Men alt i alt bliver det en rigtig dejlig tur, især den kølige sejltur på Hudsonfloden.

Det værste for mig var at den sene aflysning af standen betød at jeg ikke kunne nå at ændre på planerne. Standen var designet til at være næsten den samme som den kommende i Hong Kong, så containeren var pakket og afsejlet med destination New York og fra New York direkte til Hong Kong, så det var noget med iltelegrammer til rederiet for at omdirigere containeren så den ikke blev sat af i New York. Jeg var derfor meget nervøs for om godset stod i Hong Kong når jeg ankom.

~

Den før omtalte Hans Christian Colov havde insisteret på at han var bedre egnet til selv at tage på research i Hong Kong, han var en rigtig "Smart Guy" i alt hvad han foretog sig. Så han var "nødsaget til" at mellemlande i Singapore og bo på Østens dyreste hotel "Raffles" et par dage. Han havde det med at bruge meget store armbevægelser i alt hvad han foretog sig, privat og på job. Han var selvfølgelig medlemmer af diverse golfklubber i Danmark og hver gang han var ude havde han sin taske med. Den var så fyldt med udstyr at han ikke selv kunne bære den. Han var en lille spinkel lort, der bare havde de rigtige talemåter. Han måtte hver gang leje drager eller finde en taxichauffør der gad slæbe den for ham. Golfen brugte han så som undskyldning for at forsvinde et par dage fra standen, han tilmeldte sig de obligatoriske golfturneringer og sagde at han på den måde skabte gode kontakter til læger. Pudsigt nok så vi aldrig nogen af dem han havde kontakt med komme og hilse på os på standen.

På den stand vi havde haft i Brüssel for et par år siden havde han som en af sine første opgaver skule arrangere en fælles middag for alle Novo Nordisk der var med dernede. Det blev selvfølgelig på "Maxim's". Og Da HCC var medlem af diverse vinklubber, så var det en selvfølge at han stod for vinbestillingen den aften. Og forstand på vine det havde han, så det blev de dyreste på kortet, hele vejen i gennem. Husker ikke alle priser men der var ingen under 4.000 danske kroner. Peter Dam er med, og på et tidspunkt mander Peter sig op og siger tværs over bordet: "Så er det nok Hans Christian, jeg signerer ikke flere bilag i den størrelse!". Og sådan var det hver gang.

Nu havde han så været i Hong Kong på research, det eneste han havde med hjem af oplysninger var at han selv skulle bo på det tredje dyreste hotel i Østen "Peninsula" og alle vi andre på det hotel der hørte til kongres centret. Da Peter Dam hørte den version blev han fnysende arrig og bad ham annullere sin bestilling og så bo samme sted som os andre. Hvordan man kom ind og ud på centret, hvor stort, hvor mange kvm og alt det andet det anede han intet om. HCC havde dog en kæmpe fordel frem for mange andre han var umådelig kreativ så han ligefrem flød over med ideer.

Så jeg kommer til Hong Kong føler jeg at jeg står med bukserne nede. Jeg aner intet om forholdene så da jeg finder min container er jeg ovenud lykkelig, men..... HCC's ideer havde været at få lavet nogle specielle sikkerhedsbriller til brug for kirurger, han havde nævnt det for mig men droppet tanken fordi det var for dyrt til hans budget. Nu havde han i Singapore på sine byvandring stødt på en der lavede sådanne briller og havde bestilt 5.000 stk. til levering på standen i Hong Kong. Og selvfølgelig intet fortalt til mig. Den palle

stod så ved siden af containeren. Ingen papirer, ingen tolddokumenter, så jeg så i ånden problemerne når det hele skulle ud af landet. Jeg fik mit gods bakset op fra kælderen til 4 sal i en kæmpe hal hvor standen skulle bygges. Jeg var alene om jobbet og det var OK, men midt i det kommer der en flok kinesere hen til mig med 3 palleløftere med tykke bøger på, og forklarer at de har tre paller mere nede i kælderen. Det er HCC der har sponcereret en forsker til at udgive denne bog og har købt 5.000 bøger. Også her ville jeg få problemer med tolden, men her havde jeg dog bogtrykkerens papirer. Bøgerne fyldte som sagt 6 paller og vejede mere end 3 tons. Da udstillingen er ovre 8 dage senere er der udleveret 50 stk. briller og 10 bøger, resten blev sendt tilbage til Danmark og da jeg forlod firmaet i 1996 stod der stadig næsten det samme tilbage, der var blevet udleveret nogle ganske få. Så ikke alle hans kreative ideer førte til succes. Og jeg fik et helvede med toldmyndighederne i både Hong Kong og I Danmark.

Men for mig, der var der 6 dage før de andre var skønne. Jeg var på et par ture, en dag helt op til den kinesiske grænse, og jeg fik mulighed for at spise al den skønne kinesermad som jeg holder så meget af især Kanton køkkenet er for mig meget lækkert. Hotellet HCC havde bestilt dyrt men dejligt, se bare badeværelset her, guld og marmor, der blev skiftet håndklæder 3 gange om dagen, selv om de ikke var brugt og så var der telefon på lokummet. Det er første og eneste gang i mit liv jeg har ført en telefonsamtale men jeg sad på potten. Han Monberg ringede og sagde at vi skulle mødes der og der i stedet for hvad vi havde aftalt. Det var at ren befippelse jeg tog telefonen, jeg syntes det var ret så uæstetisk.

Da jeg endelig skal flyve hjem via Frankfurt er det blæst op til storm som udvikler sig i løbet af natten og næste formiddag til en Tyfon. I Hong Kong klassificerer man tyfoner i styrke fra 1-10, jeg sad i lufthavnen da de frarådede al start og landing men kaptajnen på det fly jeg skulle med, trodsede myndigheder og vejrguder og sagde vi kunne flyve. Lige som vi skal lette, meddeler han at det kan blive svært, styrken nu oppe på 9.4 og Hong Kong lufthavn på den tid er en kort bane der løber mellem en række højhuse, så når man er på vej ned og op kigger man direkte ind i folks lejligheder – sikke et støjhelvede at bo i! Men i luften kom vi, det og sin tid, og da vi skulle op over Kina og Tibet hvorfra Tyfonen, kom så måtte vi over Nepal i stedet, det betød at jeg fik set Mount Everest fra en helt vidunderlig vinkel. Og igen ingen billeder – satans! Det betød også at de ikke kunne servere noget før langt ned i Rusland på grund af turbulens. Folk lå på gulvene og brækkede sig, toiletter var så uhumske så det blev en grim tur og den er jo lang.

Flemming Thorup også kaldet "Fedtøre" er på besøg på Jan Winthers kontor. Jan holdt kun i jobbet godt et år, så valgte han at forlade firmaet. Thorup blev senere fyret på grund af hans måde at tackle JHR's og mine kontroverser.

I firmaet er der sket det at en af mine gamle kollegaer fra Nordisk, Jan Winther er blevet min chef, Fritzebørge er jo deporteret til Japan, forhåbentlig forever. Vi har også fået ny Marketingdirektør det er Stenagers duksedreng Flemming Thorup. De to får jeg det mere og mere svært med som året går, de har så stor tiltro til alt hvad JHR fortæller at jeg også af dem får den ene skideballe efter den anden. Jeg nægter f.eks. konsekvent at gå med slips på kontoret. Det er Nistrup & Harder der i deres visdom har fundet ud af at for at tækkes førerbunkeren i Bagsværd så må man gå med slips. Mit modargument gider de ikke høre. "Kan I fortælle mig hvorfor vi skal gå med slips når Mads Øvliidsen selv går i rullekravesweater?" – "Kan I fortælle mig hvorfor vi skal gå med slips når der næsten aldrig kommer en gæst på afdelingen?" – "Hvem er det vi skal pynte os for?" – "Hvis der bliver slipsetvang vil jeg samtidig kræve at der bliver forbud mod at visse damer med meget brede måse viser sig på gangen i snævre cykelshorts". Så jeg gik konsekvent uden slips på kontoret, ragede mig en skid hvad de mente. Selvfølgelig havde jeg slips på når jeg stod på standen eller var til et arrangement med de prominente, men faneme ikke for at tilfredsstille deres selvoptagethed.

Vi har jo fået EDB på alle kontorer, de første skrive Windows programmer "Works" var vi på kursus i, så tilværelsen var lettet for alle, især korrespondenterne der nu var assistenter. Flere af de høje chefer kunne ikke finde ud af alt det moderne, de skulle stadig diktere breve og så få det ind til underskrift. Men de havde alle som en dyre maskiner på deres kontor, man skulle jo gerne se smart og højteknologisk ud. Jeg nød virkelig at kunne skrive mit eget og så bare sende det uden indblanding fra høj eller lav.

Og det bedste for mig var, at man havde fået intern mail til alle kontorer over hele verden, det var før e-mail blev lanceret, og vi havde fået lagerstyringssystemer. Så jeg var en af de første i firmaet der virkelig udnyttede de nye muligheder.

Ja jeg ved godt at jeg har slips på, men lige den dag billedet blev taget skulle jeg til et større møde med direktionen i Bagsværd.

Læg mærke til det store bundt med EDB lister på mit bord. Det er lister over alle de tryksager jeg har ansvaret for på lageret sammen med Finn Mosegård.

Overrasket? Ja mon ikke...

Jeg skal lave en udstilling i Edinburgh, JHR har som sædvanlig besluttet at research ikke er nødvendig så der venter mig nogen spændende overraskelser da jeg ankommer. Jeg må simpelthen improvisere så man tror det er løgn, lave ting som jeg ikke har materialer til men må ind og finde leverandører ind i byen. Kongressen er ude på et kæmpeuniversitet 25 km uden for byen, men standen bliver flot. Takket være de arbejdsfolk der er ansat, dem bestikker jeg med nogle danske øl jeg har i kasserne og lige meget hvad jeg beder dem om så kommer de og hjælper, især da jeg har lavet et vægtæppe der skal hænge 7 meter oppe.

Alle klapper i deres små buttede hænder da de ankommer, selv Janne Harder er begejstret. Jeg kan slet ikke kende hende igen, bliver ærlig talt lidt mistænkelig over hendes adfærd, især to dage efter da det er min fødselsdag og hun egenhændigt har bestilt fødselsdagskage som serveres på standen med skønsang a cappella. Hun har også været inde og køb én sweater til mig og en kæmpe buket blomster, se bare her:

*En lækker kage, en flot buket og så en grøn Cashmir sweater som var utrolig lækker at have på.
Jo det var en rigtig elskerinde gave*

Selv da hun kort tid efter kom til Lissabon havde hun ingen ting at brokke sig over, alt var bare perfekt, så jeg ved ikke hvad hun pønsede på. Måske havde nogen hvisket hende noget i ørene. Eller mere sandsynligt, dårlig samvittighed fra alle tøserne. De havde jo klokket så gevaldigt til årets vækstsymposium som var blevet afholdt i Marakech. De havde ment at min deltagelse ikke var nødvendig. De ville ikke have nogen stand kun nogle få skilte sat op uden for hotellet, noget der nærmest lignede en æresport. De var kommet og bedt mig om at lave et skilt og det kunne jeg jo ikke nægte, men da jeg spurgte om størrelsen på skiltet så anede de det ikke. Men de skulle alligevel ned på en ny research så ville de tage nogle mål. Og det gjorde de, HGT havde taget sit eget private målebånd med – det hun havde i sin sykurv med strikke tøj – så da de kom hjem mente de at det nok var ca. så bredt og ca. så højt, så bare lav det i det mål, og det lavede jeg så, sådan ca. i de mål. Jeg havde spurgt hvordan det skulle sættes op, men det havde de fundet ud af.

Vel hjemme igen bliver jeg så fortalt at målet havde været for meget ca., de kunne ikke sætte det op – det var for højt og det var for bredt. Jeg kunne altså ikke lade være med at grine, og de var LIDT flove.

~

En af vores samarbejdspartnere var en læge som var forsker oppe i Ålborg han havde et team af unge medicinsk studerende som fulgte ham i tykt og tyndt, en af dem var med i Lissabon og han og jeg havde nogen dage alene hvor vi var ude og hygge os, Vi var en aften på Fado bar og det er jo skøn musik og så tilsat god mad og en god del portugisisk portvin så løsnes tungebåndene. Og det var ikke småting jeg blev betroet om den medicinske verdens opfattelse af netop Nistrup & Harder og det var jo skøn musik i mine ører.

Om det nu var portvinen eller alt det andet vi drak der var årsagen til at jeg var let at lokke på natklub ved jeg ikke, men vi endte et sted med meget smukke brasilianske damer, de var af stor skønhed og uden al tvivl af det lettere kavaleri. Vi fik nogle Profylaxer i baren og på et tidspunkt syntes jeg det var sengetid. Jørgen var enig og vi tog en taxi til hotellet. Da jeg kommer op på værelset syntes jeg godt nok jeg er beruset, men at jeg skulle være så beruset så jeg ikke kunne se på de ene øje det stemte ingen steder. Indtil – jeg får rettet på brillerne og opdager at det ene glas er væk. Hvad gør jeg nu tænker jeg beruset, men 3 dage mere uden briller den går ikke, du må tilbage til gerningsstedet, så på med skoene og ned til en taxi. Henne på natklubben forklarer jeg dørvogteren om problemet og jeg kommer gratis ind. Da jeg nærmer mig baren har en af de smukkeste sat sig på den stol hvor jeg havde siddet, lige neden for hende fødder ligger mit brilleglas, helt og uskadt, men jeg skal jo ned på knæ og forbi den lår-mini-hul-korte klædte dame med de smukke brune ben. Det er næsten en uløselig opgave, men det lykkes mig at komme ned på knæ ved at gribe godt og grundigt fat på hendes lår. Det opfatter hun straks som en fræk aftale, jeg må bedyre at jeg er født jomfru, har altid været det og det agter jeg at vedblive med. Alt dette forgår på en blanding af engelsk og spansk og damen taler næsten kun portugisisk, så vi har et kommunikationsproblem for hun rækker sit tomme glas hen mod mig og så forstod jeg jo godt hvor det bar hen. Og det gjorde det – og det var bare dejligt, jeg lærte lidt portugisisk den nat - men mit hoved næste morgen uha da. Jeg reddede da mit brilleglas, men det var umuligt for mig at finde den lille skrue der holder stellet samlet om glasset, selv om jeg ledte ihærdigt oppe og nede, så var der for mange dameben. Lissabon er en vidunderlig by med en masse spændende historie. Så der vil jeg gerne ned igen.

Jeg skal lige en tur forbi Bilbao oppe i Nordspanien på hjemvejen så jeg må mellemlande i Madrid og sove en nat for at få flyene til at passe. Bilbao er også spændende men den er jo dybt præget af oprørsbevægelsen ETA, så man føler sig lidt urolig hele tiden.

Vor mand i Bilbao, Filliph er en frisker gut, ham kan jeg godt lide vi har mødt hinanden utallige gange og har det altid morsomt. Vi får arrangeret en stand i et kongrescenter, hvor man siger fra organisatoren at man forventer ca. 150 udstillere og da hallen er kæmpestor så bliver det en rimelig god udstilling syntes vi. Vi finder også et rigtigt godt hotel til alle danskerne, faktisk det bedste hotel vi nogensinde har boet på, lille men med en udsøgt service hele vejen igennem og en fabelagtig restaurant. Det tog ikke mere en 1½ dag så Filliph foreslår mig at tage med ham på kundebesøg nede i regionens hovedby Llogroño, som ligger midt i

Rioja distriktet. Han fik hurtigt overstået sit besøg på hospitalet mens jeg sad på en fortovscafe med en dejlig kold øl og så på bylivet. Og så kørte vi i stedet på Bodegas (Bodegas i den betydning betyder vinslotte eller gårde) og dem er der mange af. Jeg tror nok vi var på 10-12 forskellige.

Her er det Faustino I og som nabo Maese Joan

Og alle steder blev vi budt velkomne med åbne arme og et utal af smagsprøver, flere steder troede de vi var opkøbere så vi fik udsøgt service. På Maese Joan købte jeg så 6 flasker til at have i kufferten, og fik en aftale om at når jeg kom næste år så kunne jeg bare ringe så ville de bringe lige så mange flasker jeg ønskede til standen i Bilbao. Jeg fandt ud af at den danske stat tjener styrtende med penge på import af vin fra Spanien. En stor lastvogn fuldt læsset med vin, vel omkring 10.000 flasker, leveret på en adresse i Danmark koster i transport ca. 0.19 ører pr. flaske, det var dengang. Nu ved jeg det ikke.

Nåh men vi skulle også have noget at spise, og Filliph holdt foran en Bodegas, det man hjemme i Danmark ville kalde en landevejskro. Her havde de en krostue med et menukort så stort som jeg ikke havde set siden Nairobi. Og sikke noget mad, og i forbindelse med restauranten havde de så en vinforretning med 10.000 vis af flasker, alle Riojavine var repræsenteret, plus en hel del fra det øvrige Spanien - jeg kunne have stået der endnu. Jeg fik et vinkort ed hjem, nu kan jeg ikke finde det, men det var på mange hundrede sider.

Og så var vi tilbage i Bilbao på diverse Tapaz steder, Det baskiske køkken er helt fabelagtigt, med en masse ting som slet ikke kendes i det øvrige Spanien. Og så selvsamme aften som jeg skal rejse næste morgen er der kommet nye gæster på hotellet. Der er et engelsk filmhold der er nede sammen med de to elskelige damer der kører Europa rundt på motorcykel og lever madudsendelser fra alverden steder. De sidder i hotelbaren og slapper af da jeg komme ned og vi falder selvfølgelig i snak og da jeg fortæller om min interesse for mad så er de fyr og flamme så det bliver sent før vi letter os, vi beslutter os for at spise sammen på hotellet. Og køkkenet har kræset ekstra for de prominente gæster. Det er her de lærer mig at lave min nu berømte sauce med tyttebær. De brugte tranebær, havde et helt læs med sig i en kølevogn sammen med alt det andet de brugte. Men de fortalte at jeg sagtens kunne bruge tyttebær. Opskriften, jo den er her:

Først steges en god bacon, i fedtet der er til rest brunes rødt kød, and eller vildt det steges brunt under stærk varme, en slat rødvin hældes ved siden af kødet som så vendes i lagen, når kødet har en rimelig mørk farve, kommes en skefuld tyttebær på panden, større portion kød = større portion bær.

Kødet svitses nu i bærrene indtil de har en flot mørkerød farve. Nu skrues der ned for varmen, og kødet står og småsteger under hyppig vending, når man syntes nu er det nok, så af med kødet

Den sky der nu er på panden sættes i kog og der hældes vand på i mængde der svarer til antal gæster. Når det koger så hældes mælk på, når det koger så tilsættes salt, hvis baconen har været salt så nedsættes mængden af køkkensalt, groft peber kværnes i saucen og man kan hvis man ønsker ekstra fedt på sine egne ribben, komme lidt fløde i saucen som supplement.

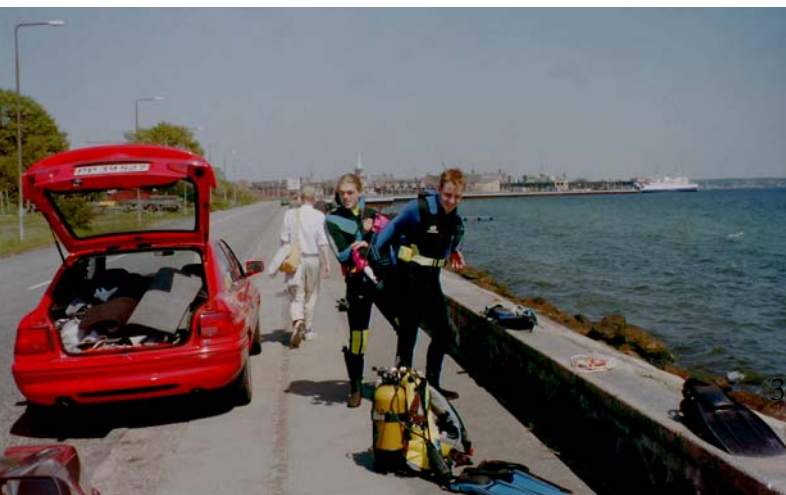
Nu er saucen færdig, den serveres for gæsterne, eller en selv, og så er det ellers bare med at lukke øjnene og nyde det. Velbekomme!

~

Da jeg nu ikke havde så meget rejseaktivitet det år så havde jeg tid til hus og have og til at hugge og save brænde til pejsten det år købte jeg et læs bøgestave fra Junckers Parket i Køge. Det tog mig såmænd bare en måneds tid at save, køre og stable denne bunke. Men jeg tabte skam også 400 gram af den omgang.

Og drengene havde endnu engang fundet en fælles interesse dykning, desværre kunne jeg ikke deltage. Efter den første advarsel et par år før havde hjertelægerne frarådet den slags.

Jeg skal lige en tur til Helsingfors og kigge på en stand. Kongressen er for Hæmatologi og skal holdes et godt stykke uden for Helsingfors. Matti og jeg er til møde med den overlæge der har ansvaret for kongressen. Det er et stort og flot hospital, mens vi sidder der, føler jeg at en feber er på vej. Har det slet ikke godt. Men jeg er nødt til at tage med Matti ud på kongreshotellet. Det er et flot sted, ligger smukt mellem klipper og søer. Vi bliver enige om areal o.s.v. og på vej ind til byen inviterer Matti til middag på en gammel ægte russisk restaurant.

Jeg er næsten ved at aflyse, men syntes jeg trænger til noget god mad så jeg tager ned til stedet. De serverer alt slags vildt, også bjørn og det har jeg aldrig smagt, så det bliver en bjørnebøf. En pragtfuld spise og så med vilde tyttebær til. Men jeg har det ikke godt, jeg har en fornemmelse af at det er en ny byld i røven, nøjagtig som sidst, og så igen i et fremmed land. Jeg må bede Matti om at komme hjem, vi aftaler at vi ses ude på hospitalet næste dag for et afsluttende møde. I løbet af natten bliver det helt tosset, jeg er hundesyg og jeg får mere og mere ondt bagi. Må så næste morgen melde afbud. Jeg kan ikke få et eneste fly til København den dag men først næste dag, og meget tidligt så endnu engang må jeg ligge på knæ i et flysæde mens passagerer og stewardesser kigger underligt på mig.

Der er sket det at man ikke sådan lige kan køre ud på en skadestue, men skal lige forbi sin læge først, sindssygt, men sådan er reglerne. Køreturen i taxi er grufuld men det er den eneste måde jeg kan komme til læge, heldigvis får jeg en dansk chauffør som kan forstå mit problem så han kører yderst hensynsfuldt. Jeg ankommer samtidig med at klinikken åbner. Walther Hansen kaster kun lige et blik på mig så undskylder han over for de få patienter der venter og tager mig ind.

Foroverbøjjet på briksen med benene på gulvet kigger han så på vidunderet og siger. ”Det er det rene guf for en gammel kirurg, den tager jeg selv”. Så inden jeg når at sige noget har han fyldt en sprøjte med bedøvelse, fattet en skalpel og snittet, alt sammen næsten i en bevægelse så bedøvelsen er ikke nået at virke helt. Jeg bider simpelthen tænderne sammen omkring den grimme grønne plastic briksen er betrukket med for ikke at hyle af smerte. Jeg når næsten at bide hul før han siger: ”Det var det, 1½ milliliter fik jeg ud”: han viser mig glasset og fortæller at nu sender han det ind til undersøgelse og så må vi se hvad det er for noget grimt noget.

De ringer efter en taxa og jeg kører hjem i seng. Walther har rekvireret hjemmesygeplejerske og hun kommer allerede samme eftermiddag. Jeg må jo ringe til jobbet og fortælle at jeg ligger med røven i vejret, så det varer nogen dage inden de ser mig. Et par dag efter ringer Walther og siger at de har fundet ud af hvad for en type betændelse det er, og at jeg bare skal have noget bestemt penicillin næste gang. Der bliver heldigvis aldrig nogen næste gang. I hvert fald ikke indtil nu hvor vi skriver 2009. Endnu engang må jeg sidde på gummiring. Også da vi bliver inviteret til Alice 50 års fødselsdag oppe på Skuldelev Kro. Det er en dejlig fest, og det er første gang i flere år vi ser alle de gamle fra turene til Norge. Vi skal alle overnatte så det bliver nogle dejlige gåture i omegnen, selv om jeg skal gå meget forsigtigt.

Det blev en af de sidste gange vi så Alice. Hen på foråret 94 dør hun. Hun er på vej hjem fra et besøg hos Birgers bror i Sverige og på hjemturen falder hun om på gaden i Helsingør og er død med det samme. Birger ringer en sen eftermiddag og meddeler kort og tørt om det skete, jeg skal dagen efter rejse til udlandet så jeg er ikke med til begravelsen fra Sengeløse Kirke.

Birger og Alice har de sidste mange år levet et grufuldt samliv, med daglige skænderier og såmænd også slagsmål. De har hver især, mange gange ringet og bedt os komme til Vadsby og mægle og vi er troligt kørt der ud. Men til sidst blev det for meget, det var somme tider flere gange om ugen de ringede, og da Birger som havde flere elskerinde, en dag havde stjålet en guldhalskæde fra Alice og givet til sin daværende førsteelskerinde Lone, og hun så stolt kørte ud og bankede på døren, viste den til Alice og sagde: ”Den har jeg fået af Birger så brød Alice jo sammen. Birger den skiderik var jo så nærig så man tror det er løgn, så for at spare penge til at købe en gave, så ville han hellere spare pengene ved at stjæle fra sin kone.

Der går så temmelig lang tid inden vi hører fra Birger igen, mener at det først er i det nye år, og da har han fundet en ny dame som han skal giftes med. Hun hedder Mary – udtales på engelsk: *Merry!* – oplyser han os om, ellers bliver hun sur. Hun er en strid rødhåret kælling der sidder på ham fra dag et, hun har en lige så strid datter som ikke lægger skjul på at hun vil have guld og grønne skove. Så Birger køber ny bil og ny hest og! De prøver at genoptage gamle dages pinsesammenkomst, men det falder komplet til jorden da hun vil lave alle de gamle regler om, og bestemme hvad der skal spilles og leges. Der er kun et enkelt par af de gamle af Birgers venner som falder hende til patten, resten hader hende. Vi er til både forlovelsesgilde og bryllup. Mitzi kunne ikke døje hende. Hun havde fortalt at hun var uddannet socialpædagog med speciale i børn. Da Mitzi begynder at spørge hende ud med forskellige fagtermer kender hun ikke svaret på et eneste af

spørgsmålene. Birger sidder bare og griner smørret og begynder at forsvare hende. Mitzi har fået lidt at drikke, så hun sparer ikke på krudtet og siger faktisk lige ud: "Du er fuld af løgn, du er sku ikke pædagog, næste gang så tag dit eksamens papirer med dig!" Vi talte aldrig mere om hendes arbejde.

~

Mads bliver udlært den 1. september nede på fagskolen i Nykøbing så vi dernede og overvære svendebreve blive uddelt. Det er en stor dag for Mitzi og mig og vi har Mads kæreste med som jeg ikke husker navnet på. Sidst i september holder han svendegilde. Det bliver afholdt oppe på Lipperts Hotel i de lokaler på første sal hvor der normalt er jazzklub, kan ikke huske hvor vi fik maden leveret fra andet en det var helvedes besværligt med at lave den til rette og servere den, fordi det var et lille køkken og vi skulle slæbe ret langt. Ud over alle hans venner og veninder, har vi nogle af vores venner og familien med til festen, som bliver en god fest.

~

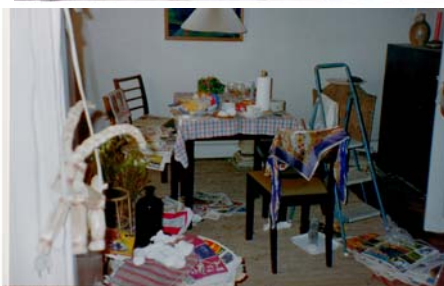
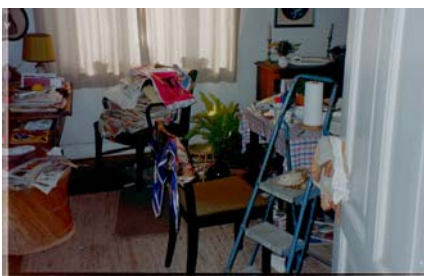
Det er begyndt at blive efterår, da jeg endelig når på arbejde, går der ikke mange dage så.....

En våd og kold efterårs dag bliver jeg ringet op inde på jobbet, det er min mors nabo, som jeg har fået solgt huset til, da jeg kunne se hvor det bar hen. Han har købt det på den betingelse at hun må på der til hun dør eller af andre årsager må flytte. Og han skal nok holde lidt øje med hende. Det har han gjort, og har da også holdt mig informeret når noget var helt galt.

Da han nu ringer fortæller han at han ikke har set min mor i et par dage og at alle gardiner er trukket for alle vinduer, han har været henne og tage i døren men den er låst og min mor har sat en speciel split omkring nøgle og håndtag, en hun havde brugt i mange år, så han kan ikke dirke døren op. Jeg beder ham om at sparke døren ind og så vil jeg komme så hurtigt jeg kan. Det er en lille smule glat så jeg kører lidt forsigtigt for ikke at skride ud, alt mens at tanker hvirvler igennem hovedet. Da jeg kører ind i gården bliver jeg mødt af naboen som fortæller at politiet stadig er der, at han har fundet min mor med dynen trukket op over hovedet og hun ikke reagerer da han trækker den væk. Han har så ringet efter Falck som så automatisk kontakter politiet og det er godt nok. Da Falckfolkene kommer finder de en meget svag puls og prøver at løfte min mor over på en bære, da de løfter hende udstøder hun nogle dybe suk og de tror at hun dør, men de kører under udrykning til Amtssygehuset. Hun bliver konstateret i live men med en kropstemperatur på 27 grader hvilket skulle betyde at man er død, men hun er åbenbart stærk.

Politiet spørger mig selvfølgelig ud og kan godt forstå min fortvivlelse over ikke at kunne få hjælp, men både de og jeg forstår så godt at hjemmehjælpen umuligt kan hjælpe i det her tilfælde, jeg har kun at håbe at hun nu kan komme under forsorg. Eventuelt må jeg erklære hende utilregnelig og så kan hun blive tvangsindlagt, men det kan jeg ikke forestille mig at jeg vil gøre på det tidspunkt. Jeg får lukket døren så nogen lunde og naboen lover at få fat i en snedker og en låsesmed. Selv om det er hans ejendom nu så er det mit problem føler jeg, så jeg vil selvfølgelig betale, og så kører jeg på sygehuset. De har allerede fået min mor vasket, jeg tror ikke hun har været i bad siden Mads blev konfirmeret, så alt hendes tøj har de lagt til forbrænding, hvis ikke jeg vil tage det med til vask. Min mor ligger stadig på opvågning så jeg kan ikke gøre så meget mere den dag, men lover at jeg vil komme igen næste dag. Det gør jeg, men først er jeg inde og fotografere disse uhyggelige beviser på et menneskes opløsning.

Jeg havde prøvet at beskrive dette for Mitzi men hun troede ikke det var så alvorligt før hun så disse billeder. Jeg brugte dem så som dokumentation over for diverse myndigheder og efter lange og drøje

samtaler lykkedes det så endelig i 1994 at få hende permanent anbragt i en beskyttet bolig i Lammegade i Roskilde. Jeg ville godt have haft hende til Tåstrup så jeg ikke skulle køre så langt når jeg endelig var hjemme, men dels ville man dengang ikke flytte patienter fra kommune til kommune, sener blev det lov. Og dels ville min mor ikke væk fra Roskilde.

Jeg fik fat i et rengøringssselskab som kom og gjorde alting rent, jeg var med hele dagen og kogte vand i litervis på gassen i køkkenet og på de to kakkellovne. Da vi skulle i gang med toilettet sagde jeg dog fra, jeg ville ikke byde dem den omgang. Det var så ulækkert så det kan ikke beskrives. Huset måtte så stå tomt og uopvarmet indtil man fandt en løsning med min mor.

Jeg var lige ved at opgive alting kunne simpelthen ikke tage mere. Mitzi var ikke til megen hjælp rent psykisk, så jeg foreslog endnu engang at vi søgte professionel hjælp, men stadig sagde hun nej. Igen blev hun ondsksfuld og sagde at vi selv burde kunne løse vore problemer. Men hvordan? spurgte jeg så dumt, når du ikke vil tale med mig om problemerne, du tror jo ikke på hvad jeg fortæller om Janne Harder, og det indrømmede hun. Så jeg var lige vidt, tumlede rundt som i en tåge og kunne slet ikke se det morsomme i nogen som helst ting.

~

Når jeg sidder inde ved min PC på det jeg nu har indrettet som kontor er jeg begyndt at skrive mine tanker ned i verseform. Men kan vel ikke kalde dem digte, ej heller prosa men en eller anden form for lyrik er det vel, det første jeg skrev, var selvfølgelig til og om Mitzi. Det blev til en hel del igennem de næste år indtil Mitzi en dag i 1999 hånede mig så meget for dem at jeg fik skriveblokering, så.....

~

Året med den endelige nedtur

Jeg har fra de første problemer med Janne Harder begyndte i Sevilla og i alle de efterfølgende episoder mange gange undret mig over hendes psyke.

Jeg har haft hende stærkt mistænkt for at være Psykopat.

Det er et stærkt ord at hæfte på en person, men der har været så mange episoder i de år, hvor det helt tydeligt var det hun var.

Hun kunne f.eks. komme ind på mit kontor når Pia Slot ikke var der og så te sig som en furie, bruge det mest beskidte sprog og gebærder. Hvis nogen så bankede på døren, vendte hun 360 grader rundt og var lutter smil og latter, fidel og så slesk, at dem der kom ind, troede at vi havde været midt i et kærlighedsopgør.

For mig blev det klart at ingen troede på mig fordi hun netop kun reagerede som en led mokke når hun var sikker på at ingen så hendes sande jeg.

De episoder i Sorrento, Paris og i Bilbao viser jo med al tydelig at hun også kunne blive så desperat at hun handlede panisk.

~

Det der skulle være mit jubilæumsår bliver meget hurtigt mit år hvor jeg får dødsstødet. Den 1. februar bliver Janne Harder udnævnt til marketingchef for både NovoSeven og Væksthormon. Tre dage efter har jeg så 10 års jubilæum.

Der er indbudt til den sædvanlige morgenkaffe med tilbehør i kantinen. Et utal af gæster og de fleste af dem er gamle leverandører og kollegaer, så jeg er åbenbart ikke glemt alle steder. Et utal af gaver, og så festtalen af selve min elskede chef. Hvad hun siger, er helt og aldeles ude af mit sind, men læg mærke til hende sammenbidte udtryk, men jeg husker tydeligt hvor mange der skar ansigt, se bare på Charlotte Klempel der har sat sig ved siden af mig under talen. Jeg husker at hun på et tidspunkt greb min hånd og strøg mig over den mens hun mumlede et eller andet som jeg ikke forstod. Min gode ven Bent Kjørulf kom og sagde til lykke. På det første billede på denne side sidder den lille fedtgøj HCC i rød jakke. På det næste linjen og gratulanter der venter at trykke hånd var lang. Min gode ven fra shipping Carsten Christensen kom også og et eller andet sted sidder Vantore. De var jo flyttet til Bagsværd så de daglige jokes måtte undværes. På det næste er folk fra diverse afdelinger og på det næste kan jeg se Bent Høy fra MediGrafik i den røde sweater. På det sidste er det Karen Gjerlif, Janne Jacobsen og Pia Slot. Hvad jeg selv sagde i min takketale husker jeg heller ikke, men jeg kan se af mine hænders måde at knytte sig på at det huer mig ikke at står der. Det der skulle være en gældens dag var ren sorg.

Husker ikke om jeg fik fri eller om jeg blev til almindelig arbejdsdag, men jeg husker – endda meget tydeligt at Janne Harder, da jeg er kommet op på kontoret kalder mig ind på hendes, beder mig om at lukke døren og siger sådan noget som:

” Hvis du tror jeg mente noget som helst af det jeg sagde i min tale, så kan du godt ændre mening. Jeg vil gøre alt det jeg kan for at skade dig og få dig vippet ud så hurtigt som muligt, og hvad angår alle dine rosede breve på væggen, glem dem, det er hvad jeg mener om dig der tæller – farvel!”

Det var jo rene ord for pengene, og da jeg kom hjem og ordret gengav hendes salut troede Mitzi stadig ikke på mig. Diverse meningstilkendegivelser i løbet af dagen var det nærmeste jeg kom af sympati fra mine kollegaer. Som det senere udviklede sig var der ikke en eneste der bakkede op om mig. IKKE EN!!!

~

I april bliver Jette indlagt med en blodprop i hjernen. Mitzi og jeg kører ud til hende da vi hører det da vi komme hjem fra arbejde. Hun kan genkende os men er lam i hele venstre side, kan kun mumle ud af venstre side af munden og kan ikke bevæge sin venstre side. Men lægerne er ret optimistiske. Jette har jo dyrket badminton i mange år, hun cykler byen tynd hver dag og er meget aktiv. Og ganske rigtigt det grå hurtigt frem, hun kommer hurtigt til genoptræning. Det værste er at hun har helt glemt tal, kan ikke regne, så hun må begynde helt forfra på den lille tabel. Jeg kører allerede fra den første dag ind til hende når jeg kører fra job, der kommer nogle få andre. Bla.a. hendes svoger og svigerinde er flinke til at støtte op om hende. Men FFU svigter, så vidt jeg husker er det kun Jan der når der ind en gang. Jyske Bank hvor hun arbejder har lovet at holde et skånejob parat til hende når hun kan begynde igen, så hun klarere sig forbavsende godt og er hurtigt så nogenlunde i orden.

~

Dette års vækstsymposium skal holdes i Paris. Alt er pakket og afsendt, vi står på hotellet og er klar til at modtage lastbilen med al materiale. Jeg ser i Tv og hører i radioen at der er udbrudt strejke, bønderne blokerer alle omfartsvej plus en hel del mere ud og ind af Paris så ingen trafik kan komme frem. Politihelikoptere svæver over byen ustandselig for af følge udviklingen. Man overvejer at indsætte militær fordi politiet har opgivet. Der er ingen af os der har fået de nye moderne mobiltelefoner, det ville man ikke ofre penge på. Det har været et tilbageværende problem for mig og for firmaet at man kun havde kunnet komme i kontakt med mig når jeg var på et hotel. I Zaragoza f.eks. var der kun åbent for telefonerne under udstillingsperioder, fra dagen før og til dagen efter. Det havde JHR ikke troet på da hun selv kom derned selv om også FNH bedyrede sandheden, beskyldte hun mig for at lyve.

Nu står vi så der, rundt om et stort bord hvor vi har indrettet kommandocentral. Jeg har været ude i receptionen og kalde transportkompagniet i Danmark adskillige gange men de kan heller intet gøre, bilen har ingen radio eller telefon.

Så kommer geniet Janne Harder Rasmussen ind fra højre og hyler op om min totale ansvarsløshed, om det dog ikke var gået op for mig at jeg arbejdede for et af verdens førende medicinalfirmaer, som er kendt af gud og hver mand over hele jorden, og det eneste jeg havde at gøre nu, var at gå ud og finde en taxi, køre ud på

motorvejen og finde lastbilen, få fat i politiet som eskorte og så få den lastbil bragt her til hotellet, her og nu. Politiet ville, når de hørte jeg kom fra Novo Nordisk rydde alle veje. – SÅDAN!!!! Da jeg begyndte at forsvare mig med at spørge om hun måske vidste hvor på motorvejen bilen holdt, så havde jeg da en chance for at finde den. Det var mit problem og ikke hendes var svaret. Hun var fnysende og højtrødt i ansigtet, lignede en basedow patient hvad jeg også tro hen var, hun havde operationsar der kun kunne stamme fra det.

De andre piger som jo eller i alle andre situationer fulgte hende måtte beskæmmet vende sig om og jeg hørte dem sige: ”Janne nu er du altså ikke blot urimelig men også uretfærdig, Hans kan jo intet gøre. Først tidlig næste formiddag kom bilen. Den havde holdt ude på motorvejen 75 km fra hotellet, køen havde for det meste holdt stille, da hen endelig nåede i nærheden af en tankstation kunne han ikke stoppe for at gå ind og ringe, for så var han aldrig kommet ind i køen igen. Da han endelig nåede bygrænsen var der indkørsel forbudt, man måtte kun køre på visse gader imellem kl. 07.00- og 10.00. Jeg bad JHR om at snakke med Chaufføren og høre historien men det ville hun ikke. Hun talte ikke til mig før dagen efter, da vi skulle til et arrangement med alle gæsterne oppe på pladsen ved Sacre Ceur. Det var som at høre et lille barn få en røffel, Alle overhørte hendes ord: ”Da du ikke lystrede min besked i går, kan du som straf blive tilbage og vente på eventuelle efternølere og vise dem vej op til stedet. Hvis du når det, kan du komme op på restauranten og spise sammen med os!” Det eneste jeg kunne, var at grine hånligt indvendig.

Jeg var indstillet på bare at blive hjemme, jeg havde efterhånden spist på alle de restauranter der omgiver pladsen og ingen af dem har særlig god mad, det er rene turistfælder. Men busserne er ikke mere end lige kørt, der holder en parat uden for i reserve, så kommer der 7 letberusede damer tumlende ind fra gaden. Det er såkaldte lægefruer, for mig lignede de mest nogle afrakkede ludere. De undskylder de er forsinket men de har været på shopping og så fniste de, men de skulle altså lige op og gøre sig lidt i stand. Det tog dem knap en time så kom de ned igen, de var ikke blevet mindre ædru, så mon ikke Martini-shakerne har været brugt flittigt, de var alle 7 amerikanere. Så jeg måtte jo eskortere dem til de respektive steder de skulle spise. De var ikke i samme gruppe på restaurationslisten. Da jeg afleverer den sidste er det på den hvor mine elskede kollegaer sidder. De er højlydt berusede og huler op om at jeg skal komme og sidde ved deres bord, men der sidder den fede i storblomstret organdi så jeg betakker mig, den smule appetit jeg har, skal ikke ødelægges af hende åsyn, så jeg finder et andet bord. Sikke en tur!

Men symposiet blev en succes, med en gallamiddag der blev holdt i det gamle fængsel fra Bastille tiden, et bemærkelsesværdigt sted at lave fest lokaler, men det var fyldt med charme på en eller anden måde.

Jeg er blevet en bitter mand, hvor jeg før var han der hjalp og støttede når nogen havde en dårlig dag, altid var parat med en vittighed, et smil, eller et klap på skulderen så er jeg nu umådelig negativ på alt og alle. Jeg kan slet ikke se noget lys forude.

~

Det selvudnævnte geni HCC har udtænkt en figur han kalder ”Doctor Fill Good”, han er tænkt som en godmodig fyr der rejser rundt i menneskets krop og reparere ødelagte ting, Han kommer ind i kroppen via en ubåd som bliver injiceret med en kanyle og så skal man under rejsen besvare et utal af spørgsmål om diverse hæmatologiske problemer og løse dem. Ideen er, må jeg indrømme genial og det er mig som skal omsætte figuren til et videospil, jeg finder et selskab ude i Ballerup som er nogen af de første herhjemme der kan den teknik. Og det bliver et interessant arbejde med et utal af produktionsmøder, med et utal af tekniske problemer. Men vi får løst alt og resultatet vækker jubel i testgrupperne som vi afprøver spillet på. Jeg får lavet forskellige typer af afspilninger, bånd, disketter og Cd’er. Nu skal spillet stå sin prøve i Mexico City.

Jeg har købt et TV med tilhørende videospiller, og der hører et utal af kulørte kabler med for at spillet kan køres via et joystick. Der er ansat en ny mand i Hæmatologigruppen som nu er flyttet til Sauntesvej, han hedder Carsten. Han er lige nøjagtig som jeg er blevet fortalt af de gamle kollegaer som han sidder sammen med i dagligdagen. Et umådeligt selvoptaget menneske som bagtaler alle han kan komme i nærheden af. Han sidder konstant inde hos den nye direktør, og de andre der har luret ham, har fundet ud af at han ikke kan noget som helst. De har ham mistænkt for at have fusket med sine eksamenspapirer. Hver gang han er på Niels Steensens Vej sidder han kun inde hos Janne Harder, så jeg er klar over at hun pålægger ham at holde øje med mig.

Finn, ham og jeg skal følges til Mexico og de skal hjælpe med at bygge standen op. Vor mand i byen har været på research uden at forstå noget som helst, bl.a. har han ikke fundet ud af, at den dag han siger vi kan begynde at bygge op, er det en anden udstilling der skal køre de næste 4 dage der har forsteret, så vi kan intet foretage os, bare vente. Da godset kommer i en lastbil må vi bære det mere end 500 meter og kante det ned af nogle trapper, to etager nede, tværs igennem diverse udstillinger hvilket ikke gør os særlig populære. Og

så 4 dage efter, kan vi så tømme kasserne igen og bære godset op og begynde at bygge op. Det bliver en meget flot stand, men da jeg skal til at tilslutte TV/video er der intet kabel. Jeg har egenhændigt lagt det i kassen så jeg ved det er der. Men nej, pst forsvundet. Det er et tykt bundt på 6 ledninger i skrigende farver, så det er ikke til at overse. Vi går alle tre ned og endevender kasserne endnu en gang, men det er og bliver væk.

Jeg må så finde en virksomhed i Mexico City der kan lave sådan et kabel, og finder det og det il tage 3 dage før jeg har det, det vil sige at standen er åbnet og vi kan ikke lancerer spillet. Så jeg er ikke særlig populær hos Hr. Colov og Peter Dam og alle de andre da de kommer, men Peter er dog så fornuftig at han kan se at der må være sket noget helt uventet og det kan ikke være min skyld, han udtænker den ide, at det kan være tolderne der har taget kablet, men det lyder mærkeligt, hvorfor har de så ikke taget TV og Video?

Inden de andre kommer, er vi en aften inde i Red Light District, der ligger en slags pub, her får jeg for mange Tequilaer, bliver for at sige det mildt høne hamrende beruset, men Finn og Carsten får mig lodset hjem og i seng. Jeg har ingen modstandskraft mere, så bare den mindste smule sprut så bliver jeg beruset, så jeg må holde mig fra sprut beslutter jeg mig til næste dag. Og med de tømmermænd er det ikke en svær beslutning at tage.

Da spillet endelig kører bliver det en overvældende succes og alle er glade især idemanden selvfølgelig, men det er dog mig der har omsat det i praksis. Da vi så skal tage standen ned og begynder at pakke så finder Carsten mærkelig nok nede i kælderens det forsvundne kabel. Da jeg spørger hvor han har fundet det, siger han i den kasse med TV og video og det ved jeg er løgn. Finn har endevendt den kasse to gange uden held, jeg har undersøgt den to gange uden held, jeg har oven i købet haft alt beskyttelses materiale ude så der kun stod den rå trækasse – og nu er kablet der lige pludselig. Jeg er lige siden, og selv den dag i dag helt overbevist om at det var ren sabotage fra Carsten, måske i samråd med JHR.

Vi er på en dagstur ude og se sol og månetemplet, som er en kæmpeoplevelse, men jeg må på grund af åndenød og svimmelhed opgive at kravle helt op, Mexico ligger trods alt rimeligt højt, noget med over 3.000 meter så vidt jeg husker. Men mit helbred var ikke på toppen. Og mit hjerte var begyndt at protestere når det blev belastet.

Og selvfølgelig vidste JHR besked om den episode og mærkelig nok så vidste hun også om min brandert. Carsten var taget på ferie i Acapulco, så det er undervejs i udstillingsperioden han har ringet hjem og holdt hende informeret. Skideballen var til at bære, min ryg var bred og den var fejlfri, også denne gang.

~

Da jeg kommer hjem venter der mig en rejse på 32 dage før jeg ser familien igen. Jeg skal op og lave den udstilling i Helsingfors som også bliver en succes, mystisk nok så er denne unge frembrusende hr. Carsten forsvundet ud i intetheden. Derimod har man rokeret rundt i hele organisationen, så mange af de gamle udstationerede er kommet hjem og de skal nu placeres i nye stillinger og det går så ud over dem der ikke har adgang til fortet i Bagsværd. Bl.a. så bliver Poul Rasmussen fyret mens vi er i Helsingfors.

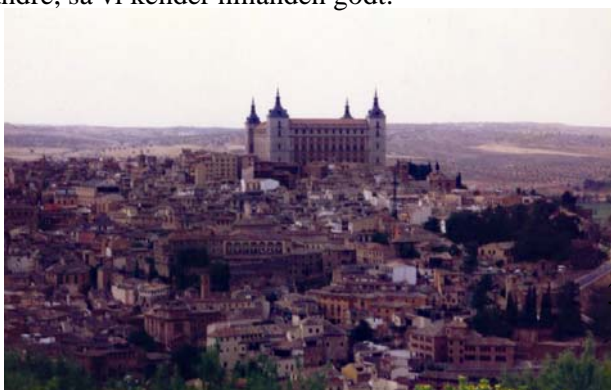
Nu har han haft det job i årtier og er den i Danmark der har den bredeste kontakt til alle inden for blodproduktion lige fra patienter og hospitaler til fabrikationens folk. Og nu er det altså bare ikke godt nok, det er en gammel stodder der er kommet hjem fra en årelang udstationering i Grækenland. Han har øgenavnet "Flapøre" på grund af nogle enorme store lytteapparater. Han er utrolig upopulær overalt og er luddoven. Men som tak for lang og tro røvslikning er han nu forfremmet til det job, som han ingen jordisk chance har for at bestride. Der er ingen overhovedet ude i landet der vil samarbejde med ham. Han holdt da heller ikke mere end knap to år, så måtte de sælge plasmaproduktionen fra, først til en amerikansk virksomhed og senere til Seruminstituttet. Med tab af en masse gode folk fra det gamle Nordisk. - Ak ja menneske hvad vil du dog?

Rudi kommer op og hjælper og da Poul Rasmussen også kommer, så går det hurtigt med at få båret godset op fra stuen til første sal. Sikke meget motion jeg fik de år, med alle de trapper, alle steder. Vi har det morsomt sammen alle tre og mit humør er straks bedre når man er sammen med sjove mennesker. Rudi tager hjem og kommer så igen da vi skal pakke sammen. Nu er det Poul som er trist, det er sku svært at blive fyret og så på den måde. Flapøre er lige ankommet da han kalder Poul hen i et hjørne og bare siger: "Du er fyret Poul, jeg kan ikke bruge dig i min organisation, du har 6 mdr. til at finde dig noget nyt!" – Sådan, koldt og kynisk. Så Rudi og jeg prøver at munter ham lidt op, men jeg har kun 1 dag til knoklearbejdet så må jeg til lufthavnen, så Poul og Rudi klarer det sidste alene.

Jeg skal direkte med fly til Kastrup, der skal jeg mødes med en ny mand, Peter Rørwig, han er udset til at skal afløse mig viser det sig hurtigt efter hans ankomst. Han kommer direkte fra militæret og nu har Janne Harder ansat ham som produktionschef i vækstafdelingen. Han har ingen anden erfaring i sit liv end at kommandere med soldater, han har undervist ude på Frederiksberg Slot. Så sikke meget lort han når at få lavet i afdelingen de næste år. Vi skal sammen videre til Toledo, og da vi sidder i lufthavnen er det første han siger til mig: "Ja du kan lige så godt får det at vide nu, jeg er midt i en skilsmiseforhandling, så jeg er ædende ond på alt og alle!" og så snakkede vi ikke mere om det. Sku da en underlig indledning på et samarbejde, så jeg frygtede allerede der det værste. Vi må mellemlande i Madrid og kan først køre til Toledo næste dag med vor spanske kollega som henter os på favorithotellet i Madrid. Det er en smuk tur ned gennem landet. Madrid ligger jo også temmelig højt oppe på den Anatolske Højslette. Jeg har skam en gang oplevet snevejr i Madrid og bidende kulde, lige som jeg har oplevet det i Athen. Så der er stor temperatur forskel nede ved Toledo, som er en af de ældst bevarede byer fra Maurertiden. Meget smuk og idyllisk ligger den som en fæstning med kun en vej ind fra nord, floden skærer byen fra på alle de andre sider.

Hotellet vi skal udstille på ligger på den anden side af floden og er næsten helt nyt. Jeg har intet at lave under kongressen så jeg tager hver dag ind til den gamle by og vandrer rundt. Der er så meget at se på. El Greco museet er en stor oplevelse. Og den store katedral. Her i byen kan man virkelig se det berømte Toledo stål. Et utal af forretninger sælger våben og især sværd og fægtekårder. På den anden side af floden højt oppe er en gammel Hacienda ombygget til en fascinerende restaurant. Her ender jeg oppe sammen med Peter til en dejlig middag. Der møder jeg en gammel kollega fra Nordisk sammen med sin kone. Han er børnelæge ovre på Niels Steensens Hospital og en af de mest vidende om diabetes hjemme i Danmark. Han hedder Jørgen Neerup, og hans hustru som er sygeplejerske på hospitalet, Vibeke. Det er to elskelige, dejlige mennesker som jeg holder meget af, og nu har kendt i 10 år.

De er begge stærkt involveret i Diabetes sagen og Vibeke tager hvert år på lejr med børn i alle aldre så de kan lære at sygdommen ikke er et handicap, men noget man kan leve godt med hvis man passer sin diæt og medicinering. Jeg har lave nogle informative diasshow og film sammen med hende og Jørgen og et par andre, så vi kender hinanden godt.

Vi har meget at snakke om, og Peter sidder som på nåle med ørerne slået gevaldigt ud, da samtalen falder på alt det uheldige der sker på Novo Nordisk og især det der sker med de gamle Nordisk ansatte. Han får noget at fortælle sin chef når han kommer hjem. Ingen af os lægger fingrene imellem.

Da vi har pakket sammen følges vi ad i bil til Madrid hvor jeg hopper af på motorvejen og tager en taxi ind til hotellet, Peter fortsætter til lufthavnen. Næste morgen flyver jeg til Bilbao, hvor jeg skal bygge en stand op. Rudi er allerede kommet så vi mødes på hotellet. Og begynder så at bygge næste dag. Det bliver en underlig kongres. De forventede 150 udstillere er reduceret til nogle få, vel omkring 20, så denne kæmpe hal er enorm tom. Nede i stueetagen kører der en byggeriudstilling så der er der liv og galde dage. Da vi er færdige tager Rudi hjem, men vi har da nået at se lidt af byen sammen med Filliph.

Mine kollegaer kommer, også fru Flæsk som jeg er begyndt at kalde hende når jeg er alene. Det bliver grufulde 6 dage, vi har kun nogle få gæster, så vi spiller Doctor Fill Good hele tiden jeg kender spillet så godt nu så jeg scorer top-point hele tiden. Vi røvkeder os simpelthen. EN festlig kollega fra Canada, Greg som også har været med i Hong Kong prøver at muntre os op. Han er lige så meget filur som mig, men jeg har tabt gnisten så han må kæmpe alene. Fru Flæsk har sikkert fået fortalt af Peter hvad der er sagt i Toledo, for har hun ikke været ond før så er hun det nu.

Dagen før jeg skal pakke sammen, jo jeg skal gøre det alene, kællingen har bestemt at det kan jeg sagtens, så strejker hele Bilbao. Der er små optøjer på gaderne og store demonstrationer. Der er blokadevagter uden for messehallerne som ingen kommer ind eller ud af uden en meget god forklaring. Det betyder så at de alle vil hjem her og nu, de er rædselsslagne ved tanken om hvad de kan komme ud for, skide værd med mig jeg klarer mig nok. Strejken betyder at jeg ikke kan få nogen hjælp fra hallerne, så de store uhåndterlige kasser der står i en anden hal, skal jeg nu slæbe alene hele den lange vej. Ingen truck og palleøftere, de er låst inde. Så der er kun min håndkraft. Jeg spørger så høfligt og venligt Peter Dam om han vil sponsere på sit budget at Rudi flyver ned her og nu og hjælper. Og som den venlige mand Peter nu en gang er, siger han, selvfølgelig vil han da det, men jeg skal have tilladelsen fra Janne Harder. Og hun siger selvfølgelig nej, og kommer så med det hidtil mest sindssyge forslag jeg nogen sinde har hørt. Det er vand ved siden af det i Paris:

”Jeg har sagt det til dig før, og nu siger jeg det for sidste gang. Du må lære at du er ansat i et verdens mest kendte medicinalfirmaer, og det betyder at du går ned på gaden, finder nogle mennesker der vil arbejde for dig, dem hyrer du og bringer så her op. Får du problemer med strejkevagter tilkalder du politiet og så er den sag løst, du får ingen hjælp fra Danmark”

Jeg prøvede at forklare hende at jeg ikke talte Baskisk, at vi ville blive anholdt, måske slået ned af strejkevagterne og meget mere fornuftigt, men hendes eneste kommentar var: ”Du hørte hvad jeg sagde!”

Jeg trodsede hende, kort efter skyndte alle sig til hotellet pakkede og fløj hjem til Danmark og der stod jeg. Jeg gik ned på centerkontoret som var det eneste der var åbent og lånte en telefon ringede til VS og fik Rudi til at tage sidste fly direkte til Barcelona og derfra morgenflyet til Bilbao. Og det gjorde han, han stod der kl. 09.00 næste morgen. Jeg var helt kold over for problemerne når jeg kom hjem.

Alle de andre udstillere må enten have overladt ansvaret for deres standmateriale til andre for senere nedtagning for vi var de eneste som arbejdede i hallen, Vi stablede kasserne på standarealet og så ville Filliph sørge for at de blev afhentet når strejken var afblæst. Hvis man har set Baskiske optøjer på TV så kan man måske fornemme hvilken oppisket stemning der er overalt, meget uhyggeligt at opleve.

Og JHR var virkelig hidsig da jeg kom hjem, sagde mange grimme ting, jeg fortalte de andre om hendes helt urimelige forslag i Bilbao, men ingen ville tro på det jeg sagde, jo Peter Dam og Greg.

Inden jeg tog på denne lange tur var det besluttet at nu skulle det være. Jeg skulle have en mobiltelefon. Den lå der da jeg kom hjem, men det blev kort tid jeg og firmaet fik glæde af den.

~

Roskilde kommune havde endelig skaffet min mor en beskyttet bolig mens jeg var væk. Oppe i lammegade, en lille sidegade øverst oppe i Allehelgensgade. En del af det der en gang havde været nogle flotte villahaver havde man bygger nogle meget lækre huse, og beboerne var blandet af plejehjem og almindelige borgere. Kontoret for plejehjemsafdelingen var indrettet i den lejlighed hvor min salig farmor

havde boet for så mange år siden. Mitzi og min mors veninde Ally havde hjulpet hinanden med at få tømt huset og flytte det hele til Lammegade den 30. april.

Da jeg så kom hjem måtte jeg op og hænge billeder og alt det andet op. Jeg købte et lille TV til hende og en radio. Det brugte hun aldrig, ved ikke om hun var bange for at åbne eller hvad, men når jeg eller Ally var der, så tændte vi for TV og så lod vi det brænde, og så sad hun med øjnene klinet til skærmen. Jeg fik sammen med hjemmehjælpen lavet en madordning så hun fik varm mad hver middag, det kneb med at spise det hele og så satte hun det ud i køleskabet. Og der hobede det sig så op, og vi måtte ikke smide det ud. Så det blev en daglig kamp. Men hun fik bad hver dag og jeg og hjælperne fik købt nyt tøj til hende. Allerede i løbet af sommeren kunne jeg hente hende til Tåstrup, og hun nød det. Til jul kunne hun være med igen, men det kneb stadig med toilet besøgene, så ind imellem så lugtede det rigtig grimt.

Inden sommerferien havde jeg lige en udstilling i Maastricht, og jeg glædede mig til at gense byen, men den var fuldstændig forandret på de 10 år, kun den gamle del af byen var genkendelig, vi skulle bo og udstille ude i en hel ny bydel som var, lige som alle andre steder i verden, arkitekttegnet, røvkedeligt og grimt.

Her sad jeg så og ventede på en fortovscafe og kunne for første gang bruge min nye mobil, alene det at jeg kunne ringe direkte og tale med kontoret med jeg kunne tjekke hvor godset befandt sig. Det var nemlig så snedigt at noget skulle komme fra Danmark og resten fra Bilbao, så før begge læs var der, før kunne jeg ikke komme i gang. Peter Rørwig skulle komme og hjælpe mig. Disse kongresser havde efterhånden udviklet sig til at alle såkaldte produktassistenter kom og deltog på standene, der blev udformet vagtplaner så alle have fri 2-3 timer hver dag på skift, så kunne de skønne damer komme på shopping ture. Den eneste der ikke var vagtplan for, var lille mig, men så lavede jeg bare min egen. Jeg havde jo haft en god læremester i Fritzeboy, så jeg sivede bare når ingen så det, så sad jeg et eller andet listigt sted og fik mig en formiddagsbajer eller en kop kaffe med en lille kringle. Der var meget tit mere personale end gæster.

Allerede da jeg begyndte at lave udstillinger for Vølund var min kongstanke at standpersonel burde have ens uniformer så publikum altid kunne se at man hørte til firmaet. Den tanke havde jeg også fået indført allerede for år tilbage. Men det havde udviklet sig i hel uhyggelig grad. Til næsten hver eneste stand skulle der købes nyt – og det var mærkevarer alt sammen. Hugo Boss. Armani og alle de andre dyre drenge, så mit klædeskab hjemmelignede noget fra en rigmands garderobe. Og da det som regel kun skulle bruges den ene gang så havde jeg det jo til pænt brug når jeg skulle ud sammen med Mitzi. Det var helt sindssygt hvad der blev brugt af unødige penge i den periode. Men jeg har senere kunnet forstå af Mads der jo fik job på Novo Nordisk som elektriker, at systemet ikke har ændret sig, tværtimod. Så der er kommet endnu flere af disse gulddrenge og piger.

~

En af de ting der også havde undret mig siden fusionen var den nye trend at man skulle komme hinanden ved. Der blev hvert år, sommetider to gange, arrangeret teambuilding et eller andet fancy og dyrt sted med en eller anden action der skulle knytte os alle tættere til hinanden. Vi var på et af de der nye overlevelsesture hvor vi skød på hinanden med farvede kugler. Og det lå fandens langt fra firmaet, så det var langtursbusser ud og hjem og overnatning på herregården nede ved Næstved med 7 retters menu og underholdning.

Min helt klare opfattelse af disse tiltag var – og er – at de ikke hjælper en døjt på noget sammenhold. De er skabt af nogle profitmagere som har formået at sælge ideerne til andre. De ganske almindelige deltagere kan ikke bruge det til noget i dagligdagen, da røvhullerne stadig vil være der. Firmaerne skulle hellere bruge

pengene på at forbedre forholdene på virksomhederne og for medarbejderne, der jo skal bruge to dage på sådan en tur, de kunne med bedre gavn passe deres job. Nu kommer de hjem trætte og udslidte og skal så sætte skik på det der har hobet sig op.

~

Henrik Nistrup var delvist rejst, havde fået en stor stilling på datterselskabet i Paris og han havde flyttet delvist derned. Konen og deres 4 børn var med dernede, men det gik hurtigt ad helvede til, han fandt en lille, let fransk mademioselle, var rimeligt tit fraværende fra hjemmet, konen blev træt af det, og selvfølgelig meget ked af, så ked at hun tog hjem til huset i Danmark, låste sig selv og de 4 piger inde og dræbte dem og sig selv. Man skulle tro at et menneske ville bryde komplet sammen efter sådan en oplevelse, men ikke Henrik Nistrup, han virkede komplet uberørt da han kom på kontoret, grinede dumt som altid. Var oven i købet inde og prøve at rage lidt på Pia. For mig siger det lidt om mandens psyke. Det var værre med hans kollega HCC, de var naboer hjemme på vejen så det var HCC der var med til at afvikle med politi o.s.v. Han var virkelig berørt, lige som hans kone og børn var det.

~

Og uanset problemerne så skulle jeg altså på Femø. Det var 25 års jubilæum og det ville jeg ikke gå glip af. Og sikke en festival med megen latter og fnis så for en stund glemte jeg alle mine genvordigheder i øltåger. Desværre var der sket det, at to af de gamle fra vor lejr var døde. Først havde Jørgen, en journalist fra Næstved og lidt af en alkoholiker begået selvmord med piller. Hans veninde Lone havde fundet ham.

Og så Lennart, også han kunne ikke holde til ræset mere. Han knoklede på Nykøbing F. Sygehus hele ugen og så hver fredag eftermiddag kørte han til en lille by oppe i midt Sverige hvor han kørte lægevagt og så hjem søndag nat. Han tjente styrtende med penge, Birgith var sygeplejerske og havde en meget god løn, men de brugte mere end de tjente, så det blev bare for meget for ham. Også piller tog livet af ham, det viste sig at han gennem længere tid havde haft et misbrug af både sove og peppiller. Vi var til en meget smuk begravelse hvor Birgith holdt en meget smuk tale til ham.

~

Kort tid efter skulle jeg til Amsterdam og lave en stand, jeg havde så mange flypoint samlet sammen så Mitzi kunne komme gratis med, lige som hun var kommet det til New York. Vi tog af sted i rimelig god tid og heldigvis, arealet var virkelig kompliceret, Fru Harder havde selv været nede og måle op påstod hun. Det vil sige hun kom hjem med en meget dårlig fotokopi af arealet, der viste nogle små prikker fordelt ud over hallen. Da jeg spurgte hvad det var så vidste hun det ikke, da jeg kom derned var det store søjler på 40 cm i diameter med 4 meters mellemrum og den ene gik lige midt i vor stand. Så hende og se arealet havde hun altså ikke været. For overse 2 cementsøjler er altså ikke nemt. Men nu havde jeg jo en del erfaring efterhånden, så jeg reddede hende ud af fadæsen og fik lavet noget godt og brugbart. Der skulle spilles på enarmet tyveknægt og man kunne vinde flotte præmier.

En af de første dage kom et hold russiske studier med deres indbydelser og ville spille. Den ene var en af de smukkeste piger jeg har set i mit liv og så genert og charme fyldt. Hun smider den jeton hun har fået i maskinen og vinder i første hug. Alle jubler og hun får udleveret et flot pennesæt med pencil, kuglepen og fyldepen. Hun er lykkelig da jeg overrækker hende gaven og hendes veninder lykønsker hende højlydt. Da de går, ser jeg at en af de russiske læger dukker op, jeg har set ham før og kan på hans badge se at han er fra samme hospital som hende. Han går hen til hende, griber hende i armen og forlanger præmien udleveret, tager den og stopper den i sin taske alt imens han skælder og smælder. Hun står målløs tilbage og begynder så at græde hjerteskræende, hendes veninder prøver at trøste hende, men hun river sig løs og løber ned af trapperne til toiletterne ved siden af vor stand. Det kan jeg ikke klare, jeg går hen til skabet hvor præmierne opbevares fortæller de andre om episoden og tager et nyt sæt og går ned ved toiletterne, Det er en stor flot forhal med en masse bænke og spejle og der sidder hun og græder, jeg går hen til hende, siger ingen ting, men tager hendes hånd, lægger gaven i den og klemmer hende fingre sammen om den og sender så et trutkys gennem luften sammen med et smil. Aldrig i mit liv, hverken før eller siden, har jeg set et ansigt og øjne lyse op på den måde. Det var hele skideballen værd som jeg fik da jeg kom op. Af møgsoen, som ville have mig til at gå ned og tage gaven tilbage.

Jeg bad hende holde sin kæft, mens alle hørte på det, og sagde rent ud: ”Janne når du kan tage en gave fra skabet og putte i din taske som jeg så du gjorde her til morgen, så kan jeg også give en til en ulykkelig pige, og i hende vil vi have en trofast kunde resten af hende s liv!”

Vi var alle ude og spise, flere gange på dyre steder og Mitzi var med hver gang, det var Pias mand også, og 4 andre havde kærester med. Hver gang vi var ude var det Pias mand der bestilte de dyreste retter og de dyreste vine. Mitzi var stadig lutter smil til JHR, og hun var til gengæld så fidel over for Mitzi at det virkede ulækkert, opførte sig nærmest som om de var veninder, når vi sad et sted skulle hun nok sørge for at få stolen enten ved siden af eller lige over for. Og jeg undrede mig!

Jeg var revnende ligeglad med hvad det endte med, så jeg tog fri hver eftermiddag, Mitzi var byen rundt alene og sammen var vi på Van Gogh museet og Rijksmuseum og mange andre steder. Vi hyggede os og havde det så nogenlunde, men jeg græd indvendig over alt det lort.

~

Dødsstødet

Da vi kommer hjem og jeg møder på arbejde bliver jeg kaldt ind til JHR. Hendes første bemærkning er at jeg fra nu af er groundet, ikke flere rejser for mit vedkommende. Når jeg tror jeg kan tillade mig at tage min kone med på ferie for firmaets penge så må jeg tro om.

Jeg siger ingen ting, jeg har en mappe med alle bilag med til signering. I den mappe ligger alle bilag for fly, hotel og ophold. Delt op i firmaets og i privat. Mitzi figurerer ikke på et eneste af mine firmabilag. Jeg smider mappen foran hende og siger så: ”Nåh, kan dine søde veninder fra afdelingen så sige det samme om deres regnskab, de have jo mænd og kærester med, har de selv betalt eller... men det er måske i orden, bare ikke når det er mig!”

Hun er et øjeblik mundlam, men siger at det vil hun få undersøgt, ja gør det svarer jeg, for ellers meddeler jeg regnskab om uoverensstemmelser. Nu fortæller hun mig at mit fremtidige job her i afdelingen er at rydde op i arkivet og fotokopierer for mine kollegaer, sætte system i forskellige ting og så ellers lave forskellige opgaver for assistenterne. Ikke noget med at indkøbe tryksager mere, ingen kontakt med leverandører overhovedet. Jeg har fjernet visse papirer fra dit kontor og makuleret dem. Alt hvad du har lavet hidtil, betragter jeg som out of date, det er ikke en skid værd du, har udspillet din rolle. Jeg vil først given lejlighed tage kontakt med personaleafdelingen så de kan finde et andet job til dig, lang væk fra mig. Og så kan du godt aflevere din mobiltelefon til mig – NU!

Jeg er mundlam et øjeblik men får så taget mig sammen og siger meget højt og meget vredt: ”Vil det sige at hvis jeg havde kneppet dig den aften i Sevilla så var det aldrig kommet så langt?” ”Ja” siger hun klart og tydeligt, og beder mig om at gå.

Jeg har jo ingen beviser for sexcikane, andet end den ene gang hvor jeg har luftet det for FNH. Jeg går lige over og tjekker hvad det er for papirer hun har fjernet, det er for det første bundtet med rosende breve fra alle de tilfredse, det er mine leverandørliste og lagerliste og så nogle regnskabsbilag som jeg har nægtet at signere på grund af min mistanke om at det er privatindkøb der skulle luskes på et udstillings budget. Det bekræfter bare min mistanke.

Jeg går ind til Flemming Fedtøre og beder om en samtale. Han er tilfældigvis på sin pind og lytter med et dumt grin om munden. Siger at han skal tale med Janne og så er det vist bedst jeg tager hjem og raser ud. Og det gør jeg så. Mitzi er målløs da hun kommer hjem, og tror ikke det kan være så alvorligt. Jeg spørger hende hvordan hun tror det føles at få revet hele sin tilværelse omkuld, at blive beskyldt for alt muligt, at det er så nedværdigende at man tror det er løgn.

Jeg sygemelder mig nogle dage, har faktisk besluttet mig for at gå til lægen og få en langtidserklæring, men Fedtøre kommer mig i forkøbet, han ringer og beder mig komme ind til et mæglingsmøde med Janne Harder. Jeg indvilger og mødes på hans kontor. Annemus er den eneste der i hele situationen viser lidt medfølelse, hun smågræder da jeg kommer, og stryger mig over kinden. Inde hos Fedtøre sidder møgsoen allerede, det er tydeligt at de allerede har fældet dommen. Flemming starter med at sige at det er Janne Harders afgørelser, hun er min chef og han kan intet gøre, hun er i sin fulde ret til at gøre og mene som hun gør. Men jeg er ikke fyret, jeg skal bare sørge for at passe mit job med arkiv og fotokopiering, så kan jeg beholde mit job til jeg skal pensioneres, selvfølgelig vil jeg gå ned i en løn der svarer til lagerarbejdernes, men først fra det nye år. Der er ingen tvivl om at hele afdelingen er informeret. Hos de der er hjemme er kontordøren lukket, hvilket er helt unormalt, dem jeg møder på gangen kigger bare sløvt på mig siger ingenting passer bare deres, selv min gode ven Finn Nannestad er tavs. Så jeg er klar over at de alle frygter for deres røv, at jeg er helt alene med mine problemer.

Jeg lukker min dør og ringer til personale afdelingen og beder om et møde og at jeg vil have en medarbejder med fra fagklubben og min egen fagforening. Jeg får et møde i stand til 2 dage efter ude i Bagsværd. Min gamle ven Personaledirektør Barsballe er der ikke mere, han har hængt sig ude i en skov, han er taget i at købe en større lystgård til eget brug for firmaets penge og den fyreseddel blev altså for meget for hans image. Så det er en helt ny mand der har min sag han heder Peter Møller som bliver mig en god støtte

de næste to år. Min fagforening, Arbejdslederne hører jeg intet til, andet end når jeg skal betale kontingent. De er fraværende under hele den kommende sag.

Jeg kan ikke holde ud at tage på arbejde, vil føle mig i den grad til grin hvis jeg skal begynde at lave fotokopier for en skide sekretær, der nu varetager mine funktioner, så jeg melder mig syg i samråd med Peter Møller. Efter få uger bliver jeg indkaldt til et nyt "forsoningsmøde" som de kalder det. Det foregår i Bagsværd på Møllers kontor. Flemming og Janne er der sammen med Peter Møller og Hans Henrik Plesner som er formand for min fagklub Papyrus.

Peter Møller beder Janne om at starte og hun siger kort og godt: "Vi kan gøre det her meget kort, jeg vil hverken se eller høre Hans Sønder på min afdelingen mere, så I må finde et andet job til ham, han ødelægger min afdeling".

Han spørger om Flemming har nogen kommentarer, han ryster blot på hovedet.

Plesner spørger så JHR om hvad det er der er gået så galt, og hun svarer ham kort og klart at jeg ikke lystre ordrer hverken fra hende eller fra hendes øvrige medarbejdere, og det arbejde jeg laver er fyldt med fejl og til skade for afdelingen og for firmaet.

Han spørger så hvordan det kan være at alle de fejl først er begyndt efter hun er blevet chef og dertil svarer hun, det er fordi de tidligere chefer ikke har været opmærksomme nok. Peter Møller spørger Flemming om hans mening, men han siger blot at han ikke har været informeret før nu.

Nu bliver så jeg bedt om at sige min mening, og det gør jeg ved i alles påhør at fortælle hvad der er sket siden den famøse nat i Sevilla og efterfølgende i Madrid, Paris og Bilbao, men det har jeg jo fortalt flere gange til jer, i dag ærgrer jeg mig over at jeg ikke fortalte det til alle mine kollegaer der var til stede hver gang. Ydermere fremhæver jeg den der med at lystre ordre:

"Hvad Janne Harder mener med at jeg ikke vil lystre er, at hun og hendes kollegaer ikke kan tolerere at jeg møder før tiden på mit kontor og jeg går til tiden. Alle mine leverandører, lager og produktion møder tidligt, så hvis jeg skal samarbejde med dem så er jeg nødt til at være der når de arbejder. Mine kollegaer, Produktassistenterne er jo næsten alle som en, ungarle og de fortæller gladelig om deres hektiske natteliv, så for dem er en mødetid omkring kl. 10 at foretrække. Det betyder at alle skal vente på at få dagens ordrer indtil de møder. Og det betyder så igen at alt skal ligge stille indtil da. Det hverken kan eller vil jeg byde mine leverandører og samarbejdende kollegaer ude i virksomheden".

Og så slutter jeg: "Jeg ved udmærket godt, at med hensyn til sexanklagerne står jeg svagt, da jeg ikke har nogen vidner. JHR er kvinde og har dermed per automatik den største troværdighed. Med hensyn til alt det andet så håber jeg at dette møde kan være med til at få ændret den tendens".

JHR har under mit korte indlæg flere gange taget tilløb til at afbryde men Peter Møller har klart og tydeligt ved tegn bedt hende om at tie. Hun får nu ordet, og siger meget højt og vredt: "Der ser i tydeligt hvilken løgnhals han er, så skal vi ikke slutte her". Fedtøre har under hele samtalen, der ikke tager mere end lige godt en ½ time, siddet med meget røde ører og har det helt tydeligt meget skidt. Han har jo været en af dem der gennem årene har været meget glad for min hjælp, når jeg har reddet ham på målstregen, hver gang han har dummet sig.

Og vi slutter så, Peter og Plesner beder mig om at blive og de lover mig begge, at de vil kæmpe for jeg skal få et godt job, men det er sparetider, man fyrer folk i større tal så det bliver ikke nemt.

Hen på efteråret har de fundet et nyt job til mig:

~

Lagerarbejder

Jeg skal begynde med det samme, ovre på tryksagslageret hvor jeg nu i 10 år har været den der fyldte varer ind i lageret, skal jeg nu være ham der tager dem ned af hylderne og pakker dem til forsendelse. Sikke et jobtilbud, min chef skal være Finn Mosegård som stadig ikke har nået at få en højere stilling en lagerassistent, han bliver hver gang der er opræk til en forfremmelse overhalet at en af de gamle fra Novo som lige skal... - Hans nærmeste chef og dermed også min er Poul Christensen, han hedder aldrig andet end PC - det var ham der rejste verden rundt og indsamlede hypofyser fra Hospitaler, da væksthormonet blev syntetisk blev han lagerchef. Lageret er en kombination af tryksager og alt muligt andet som bruges rundt om i virksomheden. Hver morgen fra kl. 7.00 kommer der 4 andre lagerfolk fra andre afdelinger til at pakke og lægge i kasser til at sende rundt i virksomheden, resten af dagen er jeg så alene sammen med en kontordame,

Finn og Poul, og da Poul al den tid jeg har kendt ham, har været vældig dygtig til at ”smutte”, så er det ikke meget vi ser til ham – men at han er chef, det kan man tydeligt høre når han er der.

Da jeg starter finder jeg hurtigt ud af, at siden fusionen i 89 er der ikke sket ret meget ude omkring i produktionen, alle ressourcer går så at sige til at rokere rundt på folk fra afdeling til afdeling. Man har forsøgt sig med et utal af kombinationer men ingen af kabalerne vil gå op. Det er udelukkende fordi man har det princip at man ikke vil fyre folk, derfor er der f.eks. 9 forskellige chefer alene til lagerledelse i Gentofte og Bagsværd og alle har de samme ansvarsområde og samme niveau, og selvfølgelig kan de ikke enes. Og der kommer jeg så ind fra højre og skal være pakkedreng, med samme løn som dem. De finder hurtigt ud af at det her går ikke. Så de er hurtigt på udkik efter et andet job til mig der ikke kan konflikte deres job.

– Jeg begynder, for ikke at gå helt i sort at lave lagersystemer og få det koordineret alt sammen. Og ikke ret lang tid derefter er de nødt til at sende mig på Land- & Transportskolen ude i Avedøre.

Jeg må jo ikke køre truck og for at arbejde på et lager skal man have sådan et kort, så jeg er på skole i 3 uger og lærer at flytte paller, tanke, tømmerstabler, kasser, dunke, kort sagt flytte alt det der kan flyttes. Jeg kører små truck og store og nogen midt imellem. Små palleøftere og store, Nogle truck kan køre sidelæns, andre kun ligeud, nogen kan vippe, nogen kan ikke. Det er en interessant lærdom som jeg nu kan bruge til jeg skal pensioneres om 10-15 år. Der er en masse lærebøger man skal kunne. Og på skolen er det elever fra alverdens lande.

Pudsigt nok så er alle de arabisk talende ikke så gode til at lære, så da vi nærmer os eksamen kommer de enkeltvis hen til os ”indfødte” og spørger om vi vil ”løse” opgaverne for dem, de skal nok betale. Tilfældigvis hører en af lærerne sådan en forespørgsel og vedkommende, han er marokkaner, bliver ført i hoved og røv op på kontoret, får et papir på sin dårlige opførsel og sendt hjem på socialkontoret som ubrugelig. Og han er lykkelig, fortæller hans landsmænd os, nu kan han gå hjemme og få en god socialpension. Så os danskere der må knokle for at holde sammen på tilværelsen er ikke ligefrem modtagelige for at høre på sådan en gang pis. Det er her mit grundlæggende had til alle muslimer lægges, de er og bliver en flok nasserøve, politikerne har bare aldrig været ”nede på gulvet” og møde dem, det nærmeste de kommer dem, er når de ser udsendelser fra Ghettoer.

Men jeg får mit truckerkort og kan nu fise rundt mellem reolerne og hente og bringe, selv min chef Poul Christensen har ikke opnået at få sådan et, så nu må han pænt spørge om han må læne sig op af min truck når han kommer ud på lageret. Når jeg er sur å ham så beder jeg ham at holde fingrende fra den, det er farligt arbejde og du kan komme til skade lille PC.

Jeg er egentlig ikke bitter på udviklingen og jobbet, syntes måske oven i købet der er en dejlig rolig og fredfyldt tilværelse oven på det ræs og alt et rejseri. Det er jo mig der nu pakker alt ned til deres udstillinger og modtager det når det kommer retur, jeg kan ud af tallene se at det hele går ad helvede til. De geniale produktassistenter aner ikke hvor meget der bliver brug for på de enkelte kongresser, så enten bestiller de alt for meget eller alt for lidt. Så jeg kan gå og grine godt og grundigt af dem. Rudi kommer somme tider forbi og skal hente noget og så får jeg jo nogle nyheder om hvordan det foregår nu. Han er jo nødt til at være loyal, det er gode kunder, men når vi er alene betror han mig hvor fortvivlende det hele er. Der er så meget dobbeltarbejde med alt hvad de foretager sig, men som han siger vi tjener jo gode penge.

En dag når rygtet mig at Pia Slot er taget i at kontere bilag der er for privat forbrug og sætte det på afdelingens budget. Hun har været i byen med nogle gæster fra udlandet, men da de er sendt hjem er hun taget videre i byen med private venner og sin mand, de er endt nede på Sams Bar på Strøget og har sunget karaoke til temmelig mange penge. Det opdager den dobbelt kontrol der er indført efter jeg gav dem et tip om mine kontroverser med JHR. Nu får hun nogen få minutter til at tømme det private i sit skrivebord og så forlade firmaet, hun kan vælge mellem en anmeldelse eller ikke at få 6 mdr. opsigelse.

Lige pludselig ringer telefonen til mig, det er ellers lang tid siden nogen har kontaktet mig, det er det Pia. Hun præsenterer sig og spørger så om jeg har hørt den behandling firmaet har givet hende, og om jeg vil hjælpe hende med at rehabiliterer sig selv? Jeg siger kort og godt: ”Pia du ringer til den forkerte, da jeg havde brug for din og de andres hjælp mod Janne Harder ville du endog ikke tale med mig, sådan er det også nu, kan du have det godt!” og så lagde jeg røret på. Hun blev aldrig rehabiliteret. Nu var hun bare så uheldig at det var hende der blev afsløret. Jeg ventede sådan set bare på at de også ville opdage alle de andre.

Et andet telefonopkald er et af de sørgelige. Birgith Oldin, Bent Kjærulfs gamle sekretær, som jeg nåede at dele kontor med et års tid inden de flyttede til Bagsværd, ringer og fortæller at Bent er død. Han var jo om nogen en arbejdsivrig person, Nordisk gentofte var hele hans liv, når han ikke var på kontoret eller ude at

rejse, så have han arbejde med hjem og læste og studerede – hele tiden – så da han når pensionsalderen tilbyder de ham et konsulent lignede job, men det er ikke nok for Bent – tror jeg. Han er som så mange andre jeg har kendt, når de når pensionsalderen, så dør de indvendig. Jeg tror det samme skete med Mitzi da hun nåede den tid, hun døde af frygt for kedsomhed.

Den type mennesker har aldrig haft nogen fritidsinteresser, ikke dyrket sport, samlet på frimærker, læst bøger eller andet anderledes, kun jobbet/faget, og så lige pludselig, en tom og indholdsløs tilværelse. Eventuelle skavanker begynder at forstærkes og lige pludselig siger kroppen stop. Heldigvis ikke som med Mitzi, der ædes op af cancer, men mange sover stille ind, eller falder om. For Bent tror jeg det var en kombination af dette og sorg over den udvikling der sker i hans gamle firma. Han ser og hører jo dagligt hvordan gode, gamle, trofaste medarbejdere bliver lempet over på et sidespor, eventuelt fyret.

Jeg husker tydeligt udtrykket i hans øjne og ansigt den dag jeg kørte ud til ham og fortæller om alle mine egne genvordigheder. Det var for ham utroligt svært at fatte at mennesker kunne være så skånselsløse. Og sådan har jeg det jo også selv.

Det berørte mig dybt at han var væk, og at jeg ikke nåede at tage afsked med ham, ej heller til hans begravelse.

~

Morten har jo for et par år siden mødt Gitte og de har købt hus ude på Irisvej 19 i Glostrup, et sødt lille hus der trænger til en kærlig hånd. Og det går Morten ihærdigt i gang med, men han har det som han altid har haft det, han bliver aldrig færdig med et projekt før han er i gang med et nyt, så alt er noget halvfærdig, men de har mange planer. Vi ser en lille smule til Gittes forælder men samhørigheden er ikke den helt store, så det er til runde fødselsdage og sølvbryllupper det foregår.

Og værst af alt Ravnsbæk rødderne svæver hele tiden i baggrunden og jeg er meget utryg ved dem. Det bliver også tydeligere og tydeligere at deres forbrug af fnisegræs er temmelig stort og Morten er let at lokke.

Mads har haft fremlejet en lejlighed oppe i Roskilde sammen med sin skolekammerat Johnny som er i kokkelære, de har haft et ubrydeligt venskab siden første klasse og har det godt sammen. Nu har Mads fundet en lejlighed ude i Albertslund så han er nærmere barndomshjemmet. Forskellen mellem de to brødre er jo, at hvor Morten kun kommer hjem når han syntes han har problemer eller er nødsaget på grund af at vi har inviteret på mad, så kommer Mads næsten dagligt, enten for bare lige at sige dav eller for at spise med os. Utrolig at to med så ens opdragelse kan falde så forskelligt ud, men igen, ens kammerater har en enorm indflydelse på ens liv, gennem hele livet.

Når jeg går tur med Marie så er jeg jo tit forbi lejligheden, hvis jeg kommer til Glostrup uanmeldt så er jeg lidt usikker på om jeg er velkommen. Gittes far Bent er der utroligt tit når han er hjemme, han har et rejseliv som det jeg har haft, så det er kun når han er hjemme. Både Mitzi og jeg er lidt forundret over den forskel, især da Gitte og Mitzi har et bedre forhold end Gitte har til sin mor. Mitzi bruger Gitte som model til utallige frisørstævner.

Mine gåture med Marie har udviklet sig til en hurtig tur rundt i kvarteret om morgenen og så når jeg kommer hjem, en lang tur på mindst 6 km – i weekender er jeg oppe på mellem 12-18 km på hver tur. Og vi hygger os, leger og tumler, hun er en vidunderlig kammerat.

De forbandede jule arrangementer er nu igen begyndt med Verner og Kirsten og så selvfølgelig Olle og min mor. Den ene af drengene kommer så lillejuleaften og den anden juleaften og så, anden juledag den

sædvanlige frokost som også hænger mig ud af halsen. Det eneste lyspunkt er den gode mad. Nu er det mig der skal hente og bringe fra Roskilde og jeg skal hente julegås i Søborg, jeg hader det simpelthen. Jeg kan drikke 2-3 glas vin til maden, og så må jeg vente med min elskede julewhisky til jeg kommer tilbage fra køreturen. Hvis det ikke er så koldt at alt fryser til som her.

1995 – 2000

En forfærdelig tilværelse

Der er ikke så mange ændringer i min tilværelse mere, mine arbejdsdage ligner hinanden ligesom dagene hjemme er en stor ensartet trummerum. Og så byen Tåstrup, den er så tom og intetsigende. Turen til bageren med Marie søndag morgen har et højdepunkt – hvis jeg er heldig – buschaufføren vinker til mig! Jeg er dødtræt af den evige rengøring af poolen hver eneste forår og så den næsten daglige støvsugning og kemikaliepasning. Der er ingen der bruger den, jeg må ikke på grund af mine hudproblemer. Og modsat førhen, så er jeg begyndt at lide af vinterdepression, dette evige næsten tusmørke i næsten 6 måneder hænger mig så meget ud af halsen at jeg kan brække mig. I mit rejseliv kom jeg dog af og til ned til lys og varme nogle dage spredt over det meste af vinterhalvåret, det gav mig nogle lyspunkter. Mine udslet er begyndt at genere rigtig meget så jeg må på hudklinik 2 gange om ugen til lysbehandling, men det hjælper bare ikke. To gange om ugen er jeg til badminton, enten ovre i hallerne eller nede i Køge sammen med Kurt og Carsten.

Og så de sædvanlige FFU sammenkomster som er meget fornøjelige – eller rettere har været – Mitzi er begyndt på, hver gang vi har været til et eller andet at brokke sig. Når vi er kommet uden for, hvor ingen kan høre os, så skælder og smælder hun. Fortæller mig hvilken nar jeg er, om jeg virkelig tror at de andre morer sig over mine vittigheder og mine jokes. Når jeg så spørger hvorfor hun griner lige så meget som de andre når jeg fyrer noget af, så svarer hun ikke, bliver blot endnu mere ond, og så går vi ad de samme veje hjem, men på hver sit fortov. En gang, da vi nåede hjørnet oppe ved Stillidsvej/Solsortevej – efter en meget munter aften nede hos Pia og Jan, så megen latter så Mitzi måtte sætte sig på trappen for ikke at tisse i bukserne af grin – så sætter hun sig nu på stensætningen på hjørnet og begynder at råbe og skrike ad mig. Beboerne i de nærmeste huse slår vinduerne op og tysser på hende, hun skriger så af dem og kalder dem alt muligt grimt og at de skal blande sig uden om. Jeg er så flov så jeg er fortsætter over på den anden side og er nået langt ned ad stien forbi spejderhytten, her kan jeg stadig høre hende. Så endnu en nat uden et venligt ord, og den følgende søndag er det blot at flygte ud på tur med Marie. Godnat og godmorgen kys er faktisk fortid.

Det bliver hen på foråret før der sker noget nyt på jobbet. Det tegner til at kunne blive et godt job og en sød hævn over mine tidligere kollegaer.

~

Indkøber

Der er nogen af de høje herrer der finder ud af at jeg er for dyr en dreng at have gående på et lager så de opretter en stilling til mig i den nye indkøbsafdeling der er ledet af en dygtig gut der hedder Steffen Arnoldus. Så jeg når ikke at være på lageret ret lang tid. I det nye job skal jeg koordinere alle tryksager fra hele koncernen, ingen kan købe noget uden at de får et indkøbsnummer af mig og alt skal konteres hos mig. Det er et dekret udsendt af direktionen og alle efterkommer det – UNDTAGEN!! – Ja rigtigt Janne Harders afdeling. Hun nægter simpelthen at samarbejde og der bliver indkaldt til et utal af møder, hver gang lover hun, at nu skal det nok blive gjort, men tilbage siger hun åbenbart til sine folk at de bare skal fortsætte med at ignorere mig. Man beslutter sig så for ikke at betale en eneste af afdelingens regninger, så de ligger der bare og leverandører begynder at rykke og lade være med at levere det bestilte, så hun er panisk. Afdelingen bliver pålignet nogle drabelige for sent betalt renter, så det kan virkelig mærkes på deres budget. Når jeg er til møde i afdelingen med en af dem ignorerer hun mig, taler til mig via en af de andre som så spørger eller svarer. På mig virker det umådeligt barnligt.

Peter Rørwig har nu overtaget indkøbet at tryksager og de har ansat en ung pige der er uddannet produktionsassistent fra et bureau. Det er fint nok, men hun er alt for uerfaren, så hun fejlkøber hele tiden og leverandørerne ringer til mig og jeg skal så ringer til hende og så tilbage til leverandøren. Hun kender simpelthen ikke de basale fagudtryk som er nødvendige når man taler tryksager.

Der er ved at komme styr på indkøbsfunktionerne og regnskabsafdelingerne. Det har taget 6 år at nå her til, i det gamle Nordisk kørte det uproblematisk, men alle de gamle regnskabsfolk er flyttet til nye job, som lagerfolk eller i portvagten. Så det har gået godt. Der indløber jo tusindvis af fakturaer fra hele verden hver dag, der er ansat mange folk til udelukkende at give dem journalnumre og så lægge dem ind på EDB, så skal vi i indkøbsafdelingen berigtige fakturaen og det er jo nemt nok bare vi ved hvad indkøbsnumre sagen har. Men når Marketing ikke har meddelt os hvad de har af ordrer så kan vi jo ikke placere regningen, det vil sige at nogle fakturaer cirkulerer rundt i det enorme firma i månedsvis for at finde den rigtige person der har afgivet ordren, det kan Janne Harder ikke forstå.

En dag kommer der en regning fra en læge på Rigshospitalet, den er attesteret til Peter Rørwig, den er på over 600.000 og jeg bliver af Peter bedt om at kontere den på et eller andet hvor den kan skjules. Det hverken kan eller vil jeg, så jeg må ind til Arnoldus og bede om at han løser den pågældende sag. Det er en betaling for såkaldt konsulentbistand på en forskningsopgave. Og når det er sådan en, så skal firmaet jo betale skat og indberette. Det har Peter Rørwig lovet lægen ikke ville blive nødvendig, men da han ikke kan komme udenom skatteregler og firmaets revision har han et kæmpeproblem. Sagen ender med et større brag, så vidt jeg husker bliver Peter Rørwig bedt om at finde sig et nyt job og han søger tilbage til militæret hører jeg.

Der skal være en grafisk fagmesse i Stockholm og den bliver jeg bedt om at tage op og bese sammen med en fra afdelingen der hedder Henrik. Vi skal finde nye former for kopimaskiner og andre nødvendige ting til virksomheden. Vi får en god tur, finder nogle gode leverandører og får lavet nogle gode kontrakter.

Mitzi og jeg er på den sædvanlige tur til Ajstrup og til Femø og til Oktoberfesten i slutningen af september flyver vi en tur til München, jeg har jo stadig en masse flypoint, faktisk har jeg næsten 600.000 og vi kan tage på en tur rundt om jorden hvis vi vil, hvilket jeg foreslår Mitzi, men det vil hun ikke. Så resten af året er det det sædvanlige ævl og kævl. Bortset fra at jeg nu prøver en hel anden slags firmajulefrokost. Det er helt andre typer i regnskabsafdelingen, så stemningen er nærmest familiær i forhold til marketing tiden, hvor man også ævlede og kævlede og snakkede arbejde og job. Festen bliver afholdt hos en kollega nede ved Osted, i et dejligt hus med god mad og hygge og jeg bliver hentet og bragt til døren af selve chefen.

Og 1996 begynder som det sluttede året før, samme problemer dag ind og dag ud. Finn Mosegård er fortvivlet, regnskabsfolkene er det, økonomi og mig selv ligeledes. For mig er det helt ubegribeligt at der ikke bliver grebet ind. Det koster helt uhyrlige summer, alt det overskud salgsfolkene skaber herhjemme og overalt ude i den store verden, bliver formøbet i den afdeling. Stemningen i afdelingen når jeg kommer derover er mildest talt uhyggelig. De er flyttet til nogle nye kontorer i en bygning lige over for hvor jeg sidder i Bagsværd. De førhen så glade og stolte Produktassistenter har skam beholdt deres fine nye titler, men nu laver de det, de i sin tid blev ansat til, almindelig sekretær/korrespondentarbejde. Ikke mere noget med at køre ind til bureauer eller på trykkerier eller rejse ud i verden. Ja undskyld jeg siger det, men jeg nyder at se deres nederlag.

Så mine dage går med evige problemer om at få lov til at lave mit job og gøre det jeg er god til. Det nager mig langt ind i sjælen og det er vel derfor at følgende sker:

Sct. Hans aften kører vi med Kurt og Ady op ad Strandvejen for at se på bål, jeg føler mig lidt underlig inde i kroppen, kan ikke finde ud af om det bare er en influenza der er på vej eller noget andet, siger til mig selv det er indbildning indtil lynet slår ned og rammer og det rammer hårdt!

~

Blodprop i hjertet

Tre dage efter, nærmere bestemt den 27. juni er jeg som sædvanlig tidlig oppe, jeg har været i bad og drukket morgenkaffe, men endnu ikke gået min morgentur med Marie, da jeg begynder at føle mig eget underlig. Kan slet ikke finde ud af nogen ting, har smerter næsten alle vegne, men mest oppe i brystet. Tanken ikke så meget som strejfer mig at det kan være hjertet. Mitzi er i bad, da hun kommer ud har jeg lagt mig på min seng, da hun ser mig besinder hun sig kun nogen få sekunder og siger: "Det er vist bedst jeg ringer efter en ambulance", jeg kan kun kvække et ja. Mens hun er inde og ringe, står jeg op og sætter mig i Bedstefars stol i stuen. Marie sidder og piber ved siden af mig husker jeg og jeg lægger min højre hånd ned på hendes hoved, så husker jeg ikke mere før jeg hører en stemme sige: "Du bliver her – du bliver her!!!" mens en hånd holder fast i min, det er en meget beroligende stemme. Jeg fornemmer stor aktivitet omkring mig, men kan kun se et enormt blændende lys, lige som en tunnel med en skarp projektør lysende for enden. Stemmen siger videre husker jeg: "Jeg har ham, jeg har ham" vi behøver ikke strøm, og så bliver jeg lagt op på en bære med iltmaske og drop. Og så husker jeg de hylende sirener og den samme stemme sige: "Kør dog for helvede ordentlig mand, vi når det helt sikkert uden at du behøver at sætte verdensrekord".

Underlig ting at bide mærke i, når man ligger der. Vi når Glostrup Amtssygehus i løbet af meget kort tid og jeg ryger direkte på intensiv. Da jeg begynder at komme til mig selv har læger og sygeplejersker en hel masse rutinespørgsmål som jeg ikke kan svare på. De spørger om hvad jeg hedder, og det aner jeg ikke, det fortæller de mig så, om jeg kender navnet på min hustru og mine børn, det gør jeg ikke. Mitzi tager mig i hånden og siger: "Jeg er din kone og jeg hedder Mitzi", jeg får at vide senere at jeg bare glør som om at det sikkert er rigtigt nok, i hvert fald kan jeg huske navnet da jeg vågner senere. Hun siger: "Vi har to sønner der

hedder Morten og Mads, kan du huske dem, og jeg kan kun ryste på hovedet, men de er nu registreret i den tomme husketank.

Efter et gennemgående tjek af reflekser og andet skal jeg køres op på hjerte afdelingen. Den Falckmand der har stået ved siden af mig i stuen og hvis stemme jeg har hørt er en forholdsvis ung mand, stor og flot med lyst afbleget hår, han kommer hen og tager mig i hånden og siger: ”Det klarede vi to sku godt, til lykke med det”. – senere da jeg kommer hjem og er faldet lidt til ro, sender jeg et taknemmeligt brev til ledelsen på Falck i Tåstrup og roser deres fantastiske hjerteteam.

Oppe på afdelingen fortæller lægen mig så at jeg har et stort ar på venstre hjertekammer og at jeg vil på længere sigt få nogle problemer med det og at det ser ud til at jeg skal genoptræne min hukommelse. Han fortæller også at hvid jeg passer godt på mig selv vil jeg kunne få mindst 5 gode år mere. (Nu er der gået 13, så jeg har altså passet på!). Det viser sig, at fra Mitzi ringer og til Falck står der, går der nøjagtig syv minutter og fra de parkerer ambulancen og inden de når ind i stuen er jeg død – det man kalder klinisk død eller før død. Det varer så 3-4 minutter før den unge mand får kontakt med mig lige på kanten af det store intet, så tak og pris for ham, jeg undgik så det ubehagelige elektriske stød, fordi han talte og klemte min hånd og arm mens ambulancelægen gjorde oscillatoren klar.

Mitzi får lov til at komme ind på stuen og hun begynder at fortælle noget om at hun skal til lufthavnen og hente Mads og Stina, jeg aner ikke hvad en lufthavn er og hvem er Stina? Det må hun så forklare, men hun har travlt siger hun og skynder sig ud med lovning om at komme tilbage meget hurtigt.

Da jeg er kommet til mig selv efter nogle timer er Mitzi kommet fra lufthavnen med Mads Og Stina og senere kommer Morten og Gitte. Mitzi fortæller så følgende: Mens jeg lå til undersøgelse står hun ude i døren til hjerte afdelingen og får sig en smøg, i det samme kommer Susanne fra FFU forbi, hun er jo laborant og arbejder i samme bygning oppe i huset. Mitzi fortæller hende om mig og at hun skal hente mads i lufthavnen og hun ikke kan komme til at ringe. Susannes eneste kommentar var at det var da kedeligt håber det vil gå godt med Hans og hils ham. Ingen tilbud om hjælp af nogen art. Meget senere viser det sig at hun ikke har fortalt noget til nogen fra FFU om min indlæggelse, først næste dag kommer hun i tanke om det og siger det til Ib, som så går over til sin bror Jan, som så igen først siger det til Pia om aftenen. Kun Jette kommer på visit den sidste dag, ikke en af de andre fra FFU kommer på visit. Så allerede der beslutter jeg mig for at det såkaldte ubrydelige sammenhold og venskab i FFU bare er en gang tom snak, så når jeg kommer hjem vil jeg droppe ud.

Alt imens ligger jeg der er jeg begyndt at endevende hjernen for information. Så da Mads og Stina kommer ved jeg hvem de er, ligeledes er jeg jo blevet fortalt om Morten og Gitte og så hører jeg navne på venner og familie. Det går rimeligt godt med at lære ord og navne, men ansigter er helt væk indtil jeg møder personen, jeg får hurtigt en fabelagtig evne til at skjule for folk at jeg ikke genkender dem. Jeg har bedt Mitzi om at tage min kalender med, der er hele min adresseliste, så den kan jeg bruge som udgangspunkt, er der nogen jeg ikke kan huske så beder jeg Mitzi om at beskrive personen. Men tal er helt væk, jeg lærer hurtigt at tælle, men når jeg skal stille tal sammen så er den gal. Telefonnumre er mig helt umuligt at huske – og er det stadig så mange år efter.

Jeg skal ligge der i 7 dage, og have daglige undersøgelser og må bære alarm, skal vandre op og ned ad den lange gang så meget som muligt for at få gang i alle systemer. Vores ven Karsten Schlütter kommer to gange. Addy fylder rundt og det skal fejres med en stor fest, så Kurt er travlt optaget med forberedelser, han kan derfor ikke komme før festen er forbi fortæller Mitzi. Jeg syntes Mitzi vil have bedre af at komme lidt ud i stedet for at sidde hjemme. Hun tager så til fest, Karsten kommer så på besøg søndag igen, han vil gerne muntre mig op siger han så han fortæller at Mitzi har moret sig aldeles strålende og hun har nærhygget sig med alle hanhundene. Se det er en rigtig ven, det går ikke engang op for ham hvor såret jeg er. Først da jeg er kommet hjem og er meget afvisende over for ham hver gang han ringer og han til slut spørger hvorfor, så fortæller jeg ham hvilken dum lort han var den dag. Det må jeg altså virkelig undskyldte, siger han jeg ville jo bare være morsom.

Da Kurt endelig kommer om mandagen er han som sædvanlig ikke til en skid hjælp, jeg har efterhånden fundet frem til Kurts inderste. Han er sød og rar og et hyggeligt selskab, men han er umådelig overfladisk i alt hvad der vedrører mennesker, undtagen når det er hans familie, børn og børnebørn, alle andre er bare noget der er der og som man kan have det rart med. Så alt i alt er det en meget lille gruppe der prøver at holde mit humør oppe. Og er der noget en hjertepatient har behov for så er det omsorg og kærlighed. Adskillige undersøgelser har bevist at det er alfa og omega for en helbredelse. Nok derfor at jeg fra den

omgang begyndte at blive noget bitter på min omgangskreds. Jeg havde jo rigelig tid til at ligge og fundere over livet.

Jeg bliver senere tilbudt at komme til nogle patient samtaler på hospitalet sammen med Mitzi, de er livsvigtige siger personalet. Mitzi kommer en gang, så har hun "ikke tid" til det mere. Desværre ved man på den tid ikke så meget om kolesterol som i dag, men man har dog lært for år tilbage at rygning er noget skidt. Jeg har fra da jeg vågnede op nede på intensiv og sygeplejersken spørger det obligatoriske: "Ryger du, og hvor meget?" besluttet mig for at stoppe rygeriet. Da jeg kom hjem begyndte jeg at lægge penge i en kasse svarende fra den 27.06, så det er allerede blevet til en del penge. Regnede ud på det tidspunkt at mit årlige forbrug ville spare mig for mere end 11.000 kr. og så skal jeg ikke betale skat af dem.

Min chef Arnoldus kommer og besøger mig og er meget bekymret især over mit humør som er helt i bund. Han syntes jeg skal tage en lang rekreation og det gør jeg så. Og nyder det faktisk, men jeg er meget deprimeret, så da jeg bliver indstillet til rekreation på Sundhedshøjskolen oppe ved Skagen siger jeg gladelig ja. Mitzi bliver meget indstillelig bedt om tage med, da det er en slags familierapi, om hvad man må spise og hvordan man skal tackle alle de psykiske problemer der kommer – og allerede er kommet. Men det vil hun under ingen omstændigheder, sådan noget højskolefis gider hun ikke.

En uges tid efter at jeg er kommet hjem skriver jeg et brev til samtlige FFU medlemmer og på min tur med Marie smider jeg det ind af brevkasserne. Jeg møder ingen af dem på min tur, så jeg er jo spændt på deres reaktion. Jeg har meddelt dem at jeg trækker mig fra klubben, jeg føler ikke at alt det vi påstår, har værdi for os alle, holder stik. Når et medlem kan svigte i den grad som Susanne har gjort og lade Mitzi stå der, med mig omtrent liggende for døden uden at hun gider tage en telefon og ringe efter hjælp. Det havde jo vist sig at både Ib og Jan var hjemme. Havde de fået beskeden så er jeg sikker på at i hvert fald Jan var kørt til lufthavnen og hentet børnene.

Der går nogle dage så kommer de uanmeldt på besøg. Jeg ser da de står ude på vejen og stikker hovedet sammen. Da de ringer på siger de at de kommer for at undskylde og de har diverse blomster med og et træ der skal plantes i haven som minde om denne dag. De bliver selvfølgelig bedt indenfor og vi sidder bænket. Kan ikke huske hvem der fører ordet men mener det er Poul. Alle siger så noget, også undskyld – hver især – undtagen Susanne og Ib. Ingen af de to mæler et ord. Så da jeg har lyttet til dem siger jeg at det er jo meget godt, men hvis de har lagt mærke til det så har jeg – og især Mitzi – ikke modtaget et eneste undskyldende ord fra Susanne, så hvis dette besøg for dem ikke bunder dybere, så kan jeg ikke se nogen fremtid for klubben med hende og Ib som medlemmer. Det afføder så en diskussion om eksklusion, Jeg afbryder dem og siger at det bør de afgøre indbyrdes, jeg vil ikke deltage, jeg er færdig med klubben og tak for jeres besøg og for blomster. Det var så det venskab. Vi fortsatte dog med at se Poul og Ingerlise. I dag, så mange år efter har jeg fået kontakt med Pia via E-mail.

~

Jeg må så tage på Højskole alene og jeg er den eneste der er single. Alle de gruppemøder som er en del af kuren, ender uvægerligt i at den der fortæller sin historie begynder at stortude og så følger alle andre efter. Jeg havde ingen til at græde sammen med om aftenen og natten. Det er jo så sikkert som amen i kirken at hjertepatienter bliver umådelig sensitive og følsomme. Men det bliver en stor oplevelse og ret så givende kreativt, vi lærer at lave sund og velsmagende mad. Vi r på lange gåture ud til Vesterhavet og op i Råbjerg Mile. Inde i Skagen by og se museerne. Dagene starter med fællessang og en opbyggelig lille historie med efterfølgende diskussion. Der er yoga og massage, masser af hygge og fællesskab. Og lærerne er fantastisk entusiastiske. Der er andre kurser samtidig og jeg ser deres kursusprogram, der er bla.a. Akvarel og det beslutter jeg mig for ved først givne lejlighed at tage derop igen. Alene turen derop, med tog gennem Jylland er det hele værd. Og så koster det så lidt på grund af diverse tilskud.

Da jeg kommer hjem føler jeg mig i stand til at løfte hele verden og kører ind på job, jeg har med vilje valgt at møde lidt efter at de andre er kommet – heldigvis – for da jeg har hilst og fortalt sygehistorie, ringer min telefon, jeg farer helt sammen, kryber helt ind i hjørnet og ryster over hele kroppen, jeg kan ikke tale eller bevæge mig, føler at en ny prop sidder parat. Der er en der er klog nok til at skænke et glas vand og tvinge det i mig. De lader mig så bare sidde til jeg kan formulere mig. Steffen har været inde på kontoret alt imens og iagttaget mig, han har så ringet op til Peter Møller og fortalt hvad der er hændt, de vil sende mig hjem i en taxi, men jeg har bilen med og føler at jeg godt kan køre. Så jeg er hjemme nogle dage, da Peter Møller ringer og siger at han vil tale med mig på sit kontor. Jeg er så der inde nogle dage efter og hans tilbud er godt – for mig, syntes jeg. Firmaet er i gang med en større fyringsrunde, de har besluttet at give alle 58

årige et favorabelt tilbud og selv om jeg kun er 56 har ledelsen besluttet at som tak for lang og tro tjeneste giver de mig samme mulighed. Fratrædelse her og nu med 13 måneders løn og ved afslag almindelig opsigelse på 3 mdr. + accenitet. Jeg får et par dage til at tænke over det. Jeg selv er ikke i tvivl.

Jeg får ikke mit job til at fungere nogensinde uden risiko for mere sygdom, jeg finder ikke noget job i min alder uanset hvad, så det næste år er jeg sikret min gode løn. Mitzi er ikke så sikker, men hun kan trods alt se at jeg ikke har det godt. Jeg siger ja, og samtidig får jeg overtalt min læge til at give mig noget beroligende og noget sovemedicin.

~

Selvmordsforsøg

Alt skulle således være godt og det kører da også så nogenlunde indtil dagen før nytårsaften. Det er Madses fødselsdag men vi har kun været til den sædvanlige morgenkaffe, i år skal han kun have venner til middag. Jette er kommet og jeg har lavet noget godt mad, mens vi sidder og spiser falder jeg i søvn, jeg kan simpelthen ikke holde mig vågen ret længe ad gangen mere. Jeg kan ikke holde på glas og kopper og bestik uden at mine hænder dirrer så jeg bruger 2 hænder for at holde fast på servicet. Og det går mig meget på, er meget flov over at jeg har det sådan, men kan ikke bekæmpe det. Da vi har spist sætter de to sig over i sofaen, jeg glemmer aldrig synet, de sidder tæt op ad hinanden som to slyngveninder, og som på et fælles tegn begynder de at overfuse mig.

Jer er komplet uforberedt. Hvad den ene ikke siger, det siger den anden: Jeg er en skvatrøv, ikke en skid mandfolk, hvorfor helvede tager jeg mig ikke sammen og kæmper for at få mit gamle job igen og mere i samme dur. Jeg kan høre at det ikke er gået op for Jette at jeg ikke har noget job at kæmpe for. Det er slut for altid. Jeg går helt i sort kan ikke svare, vender ryggen til og går ind i soveværelset, tager mit tøj af, tager et bad, lister mig ud i køkkenet efter et glas. Inde på badeværelset tager jeg et udvalg af alle piller som jeg ved har effekt, æder hvad jeg kan få ned og drikker lidt vand og går i seng. Jeg har opgivet alting, når jeg ikke engang har min hustru, som jeg stadig elsker, til at støtte mig og veninden i huset nu også jagter mig, så er alt slut. De lyder i mine øren nøjagtig som møjsoen Janne Harder.

Aner ikke hvornår Mitzi kommer ind og finder mig, men hun ringer efter ambulance og da jeg vågner op omkring kl. 04 er det på et sted jeg ikke kender. Jeg er frygtelig trængende og tørstig mit svælg brænder og svider og jeg har det som om jeg har halsbetændelse. Der er en vågelampe på rummet og jeg kan se en anden ligge i en seng med vidt åbne øjne, så jeg siger til ham: ”Hvor fanden er jeg henne?” – ”Du er sku da på den lukkede afdeling mand, hvad faen har du aldrig prøvet det før?” Dybt rystet går jeg hen og prøver at åbne døren, den har intet håndtag, så jeg banker forsigtigt på, og en mand åbner og jeg ser at han sidder på en stol lige uden for. Jeg spørger efter toilet og da jeg kommer tilbage prøver jeg at spørge hvad der er sket mig. Han er forholdsvis ung og umådelig høflig. Han siger at han ikke må fortælle noget, men han kan sige så meget at jeg blev indlagt før midnat, de kom med mig ovre fra udpumpning og at jeg nu skal ligge der til psykiatrikerne har talt med mig og de vil så derfra tage beslutning om hvad der skal ske med mig. Jeg spørger hvornår det bliver og han siger at hun plejer at være der omkring kl. 9.00. Jeg spørger om jeg må låne en telefon og det må jeg ikke siger han.

Det bliver så en af de længste nætter i mit liv, føles som dengang da mads blev født, uendelig vente og viserne oppe på uret over døren tikker laaaaaangsoooooomt videre. Klokker seks bliver der serveret morgenbord inde i en spisestue. Der er masser af forskelligt brød, pålæg, mælk, juice, the og kaffe, så man lever godt her. Her sidder så de fleste af de andre patienter, jeg kan genkende et par stykker fra Tåstrup. En kvinde som tuller rundt på gader og veje nat og dag og gør mærkelig ting er nu endelig blevet fanget af systemet og er indlagt. En anden som evig og altid forulemper folk, mest i centrene med spørgsmål som er umulige at svare på, han er meget stor og uformelig så folk frygter ham lidt, han er her også. Ham jeg deler stue med er en ung nydelig mand, typisk Vesterbroer, men han er utrolig velbegavet, kaster sig ud i nogle drabelige diskussioner med os andre. Så jeg er klar over at er men ikke tosset i forvejen, så skal man sku nok blive det efter meget kort tid.

Klokken 8.00 er kontorfolk og dagholdet mødt jeg går ind og banker på og spørger høfligt om jeg må låne telefonen. Ja, hvis jeg vil fortælle hvem jeg vil ringe til og jeg siger at jeg vil ringe til min hustru Mitzi. Og da hun står på deres liste er det så i orden. Hun er meget længe om at tage telefonen, og hun er ikke meget for at tale med mig. Da jeg så mindeligt beder hende om at komme og få mig ud herfra siger hun råt og brutalt, at det vil hun ikke. Jeg er nødt til at affinde mig med situationen og så blive ordentlig undersøgt af lægerne – og så lægger hun på. Jeg græder helt uhæmmet og sygeplejerskerne trøster mig meget

professionelt og siger alt løser sig nok når du får talt med psykiatrikeren, hun har lovet at komme tidligt og jeg vil blive hendes første patient.

Endelig bliver klokken 9.00 og jeg bliver kaldt ind til en meget venlig, men bestemt dame, som spørger meget professionelt til mit befindende lige nu, mit humør. Jeg kan kun fortælle at jeg er meget ulykkelig og inden jeg får set mig om har hun lirket de sidste 6 års historie ud af mig på under en halv time. Hun spørger hvorfor Mitzi ikke vil hjælpe og støtte mig og hvorfor hun ikke vil gå med til parterapi. Jeg kan kun sige at jeg ved det ikke men Mitzi har også sit at kæmpe med grundet hendes dominerende far. Lægen siger et øjeblik, går ud og konfererer med sygeplejerskerne og kommer så ind og ringer til Mitzi. Hun vægrer sig for at komme, men lægen er meget bestemt da hun siger til hende at det faktisk er hendes pligt. Men Mitzi påstår hårdnakket at hun kan altså ikke komme i dag, hun skal ud og handle ind til et større selskab om aftenen. Og det ved jeg er løgn vi har nemlig bestemt os for at kun Jette skal komme. Og det hvisker jeg til lægen, som så siger til Mitzi at hun forventer at hun er der inden for en time. Der går nu på det nærmeste 2 før Mitzi er der. Jeg vil omfavne hende men hun skubber mig væk. Det ser lægen og kigger meget misfornøjet på hende. Lægen fortæller nu at de kun kan sende mig hjem hvis hun vil underskrive en erklæring om at hun vil hjælpe mig videre i livet. Mitzi vil ikke underskrive noget, hun siger at hun ikke stoler på at jeg ikke vil gøre forsøget igen og at hospitalet bør tage det videre ansvar. Lægen spørger hende om hun mener at vi ikke kan leve sammen mere, om der ikke er noget at kæmpe for. Jo det er der da, siger Mitzi men hun er meget usikker på alt. Lægen spørger hende direkte om hvorfor hun ikke vil i parterapi, og da bliver hun mødt af den samme stumme tavshed som jeg bliver mødt med hver gang. Men da lægen fremturer og beder om et svar, så får hun endelig sagt at hendes liv ikke skal blotlægges for et andet menneske. Lægen spørger hende om hun da syntes at det er i orden at mit liv blotlægges? Og til det har Mitzi ingen svar.

Lægen tænker sig om nogle få minutter og siger så: ”Din mand har lovet mig at gå i behandling og jeg har alle tiders hjælp til ham ude på noget der hedder Stolpegård i Vangede, jeg vil prøve at få en tid til ham så hurtigt som muligt. Din mand skal ikke sidde her, det bliver hans tilstand ikke bedre af, han trænger til din og familiens støtte, og så syntes jeg du skal tænke godt og grundigt over om ikke også du trænger til hjælp. På mig virker du ualmindelig usikker på dig selv, du skjuler dig bag en facade. Og så skriver du under her og nu, ellers bliver jeg vred på dig. Din mand er et godt menneske, han har ikke fortjent det han har været igennem”.

Jeg har alt imens siddet stille og tavs har ikke turdet sige noget og jeg er umådeligt træt. Medicin resterne er jo stadig i mit blod og det vil tage dage siger lægen før de er ude, så bare hjem og slap af. Vi bliver lukket ud gennem de to lag sikkerhedsdøre og skal så gå gennem endeløse gange ud og finde bilen. Solen skinner og rammer mig som en bombe mellem øjnene, jeg må læne mig op ad en mur så svimmel bliver jeg. Jeg har alt imens, flere gange prøvet at tage Mitzis hånd, sådan som jeg altid gør når vi går sammen, men hun ryster den af sig. Jeg føler mig alene lige der.

Kun mennesker der selv har været i situationen kan forstille sig hvor ydmygende det er at skulle tigge om at blive ”løsladt” fra en lukket afdeling, især når man ikke selv føler sig mentalt syg, bare træt langt ind i sjælen af alt den ondskab der omgiver en.

Da vi kommer ind af bryggersdøren er Marie som sædvanlig ellelvild og hopper og danser og vil kæles for, jeg sætter mig på gulvet i køkkenet og hun kryber sammen i skødet på mig og klynker og piber. Jeg kan ikke holde tårerne tilbage, stortuder, det er både lykke tårer og så ulykkelige. Jeg har det meget mærkeligt med mig selv. Trænger bare til at sove, så jeg går ind på min elskede sofa, tager plaiden over mig og Marie putter sig hos mig. Ved ikke hvor længe jeg sover men jeg når da at gå en tur med Marie, før børnene kommer. Jeg er selv i dag meget usikker på hvad Mitzi har fortalt og til hvem. Og det er en underlig følelse, de sidder der bare, siger ikke så meget men kigger uafbrudt på mig og når jeg kigger tilbage vender de blikket forlegent væk. Som om de er flove over at have en far der har forsøgt selvmord.

Jeg selv er sku ikke flov, jeg syntes faktisk det er en modig handling. Bortset fra dem som udsætter andre for den ubehagelighed når de kaster sig ud foran tog og andre uhyrligheder. Jeg har ikke fortalt nogen at jeg faktisk 2 gange før har været meget tæt på ovre i skoven når jeg går med Marie. De to gange har jeg siddet i meget lang tid på en træstub og prøvet at skabe lidt mod, men hver gang Marie kigger på mig med sine smukke øjne så taber jeg modet, og jeg tænker også på at det måske er små børn der finder mig. Men alt sammen er et råb om hjælp. Men det forstår andre ikke før det er for sent.

For mit eget vedkommende så ændrede det ikke noget nævneværdigt ved vores forhold indbyrdes. Børnene vedblev at være som de altid havde været og godt det samme, at de ikke blev omklamrende og fidele. Men Mitzi ændrede sig ikke en tøddel. Tværtimod blev hun mere dominerende. Nu havde jeg vist en

ny svaghed og den skulle udnyttes. Hun kunne finde på at kommandere med mig til at hente og bringe. Hun truede oven i købet en gang med at hun ville få mig indlagt igen. Men hun blev dog klar over at der havde hun fortalt sig. Til psykiatrikeren havde hun sagt at et af vore problemer var at hun mistede sin kvindelighed når jeg gjorde rent og købte ind, lavede mad og alt det der ellers skulle være en husmoders job. Lægen havde kigget på mig for et svar og jeg havde så sagt at det var sku da noget underligt noget at sige. Nu havde hun lige siden vi holdt op med at have ung pige i huset og senere rengøringskone, uge efter uge brokket sig over den evindelige ugentlige rengøringsdag og al den vask og tørring. Nu kunne hun komme hjem og alt lå skinnede rent foran hende, selv hendes forbandede frynser på gulvtæpperne var rettet ud. Og her havde lægen grinet.

Jeg blev senere klar over at jeg burde have forladt hende den gang og ikke ventet 4 år mere. Jeg er overbevist om at så havde jeg ikke fået den næste blodprop i 2001.

~

Jeg har for den store sum jeg modtog i fratrædelse investeret i min første PC. Indtil da havde jeg brugt Madses gamle Commodore64. Nu begynder jeg at skrive eventyr og digte, lave diverse lister og kartoteker. Jeg havde brugt mange timer til at blade i gamle fotoalbum og telefonbøger og meget andet for at kunne sætte navne på ansigter. De første mange uger efter proppen havde det været et mareridt at læse aviser, hvis der ikke var billeder af f.eks. en politiker, viste jeg ikke hvem personen var der blev omtalt. Jeg havde tygget diverse leksikon og ordbøger igennem for at lære betydningen af dit og dat. Og syntes selv det gik rigtigt godt fremad. Ejendommeligt nok var der ingen overhovedet der fattede mistanke til mit handicap. Jo Mitzi måske en lille smule, men hun kommenterede det aldrig.

Og så det sædvanlige: Økonomien! Endnu engang ville jeg have at Mitzi ydede sin halvpart til budgetkontoen, men hendes tilbagevende svar var: "Hvorfor skulle jeg dog det, du tjener jo godt ved at gå hjemme". Dette fortsatte til vi blev skilt og også bagefter.

Men jeg blev mere og mere menneskesky, blev bange for at tage toget til København, hvis jeg gjorde, så stod jeg ude ved dørene turde ikke sætte mig ved siden af fremmede, blev der trængsel omkring mig stod jeg af ved næste station og vendte om og tog hjem, og stod altid af på Hovedbanegården. Jeg turde simpelthen ikke køre ind i tunnellerne. Så når jeg skulle ud til Østerbro, stod jeg af og gik så hele vejen uden om.

Ret hurtigt fik jeg en mødetid på Stolpegård og det var en stor hjælp. Psykiatrikeren jeg fik, var en meget dygtig kvinde og hun fik mig til at åbne op for alt fra min barndom til dags dato, Hver gang gik jeg derfra følte jeg mig umådelig lettet, men hun kunne godt se problemet med min nuværende angst. Hun foreslog ret hurtigt at jeg skulle indstilles til en invalidepension så min fremtidige økonomiske situation ville bedres når pengene fra Novo Nordisk var brugt op. Jeg havde jo tegnet en firmapension som også ville give noget.

Men havde jeg vidst hvilket helvede jeg skulle igennem så havde jeg sagt nej. Jeg fik kun 4 samtaler med hende så rejste hun og jeg fik en ny, som var god, men ikke så god som den anden. Hun foreslog mig en kollega i Roskilde og så skulle Mitzi med uanset hvad. Så den sidste gang jeg var i Vangede var Mitzi med og blev direkte pålagt at tage med til Roskilde. Vi fik en tid, og kom til samtale, første gang var det meget lidt han fik ud af Mitzi, anden gang slet intet og tredje gang kom hun ikke. Så heller ikke denne gang fik vi noget ud af det. Hun ville simpelthen ikke vedkende sig at hun havde lige så store problemer som mig.

Jeg blev sendt på Rigshospitalet til diverse scanninger og målinger, jeg var på Bispebjerg til andre. Jeg var på Gentofte og til privat læger ansat at kommunen og amtet, både på Østerbro og i Hørsholm, jeg blev udspurgt, testet med kort og tavler, lys og lygter i hoved og røv. Det gik hurtigt op for mig at det, det drejede sig om var at tage mig i at spille skuespil. Jeg fandt sågar ud af at den psykiatiker jeg besøgte på Østerbro have en mand til at følge efter mig for at se om jeg virkelig gik uden om tunnelerne som jeg havde sagt. Så kom ikke og fortæl at det er nemt at få en invalideerklæring. I hvert fald ikke for mig. Oven i alt det fik jeg kronisk bronkitis og måtte begynde at bruge inhalator, så jeg var på diverse lungeklinikker og til test for overfølsomhed. Det jeg frygtede mest var at de skulle sige at det var Marie der skabte problemet, men heldigvis var hun ikke årsagen.

Efter 6 måneders renderi fik jeg så tilkendt mellemste invalidepension, det vil sige at jeg fik laveste sats fra amtet og så fra mine to forsikringer. Jeg fik faktisk mere udbetalt end ad jeg arbejdede, så alt tegnede lyst. Især nu da de piller jeg havde fået ordineret var blevet udskiftet med nogle andre, så aftog mine angstanfald sig og jeg kunne begynde så småt at begive mig ud i verden igen. Derfor foreslog jeg så at vi tog på ferie sammen med Kurt og Addy og det blev Mallorca.

~

I mellem tiden har vi fået et lille barnebarn. Jonas. Han bliver født den 14. april på Glostrup Hospital. Gitte har båret det flot, men alligevel syntes jeg hun er ret så pivset ind imellem.

Familievuggen gøres klar og Marie skal som sædvanlig være med overalt

Den stolte Bedstefar med sit første barnebarn, Jonas og Marie var uadskillelige fra dag et.

Allerede efter meget kort tid blev jeg næsten fuldtids barnepige, og Marie og jeg nød det. Vi gik lange ture og fra den første dag vi var alene sammen Jonas og jeg talte jeg til ham. Brugte en strøm af ord, fortalte eventyr og om hvad vi så på vejen. Da han blev så stor så han kunne sidde op fortsatte jeg den linje. Det var bevidst for at han skulle lære sproget/ordene og jeg er af den tro at det var med til at forme ham til meget tidligt at begynde at læse. Mads har fortalt mig at han har udviklet sig til en meget klog og fornuftig dreng. Han var ikke ret gammel og kommet i vuggestue så hentede jeg ham sammen med Marie og så gik vi den lange vej fra Glostrup til Tåstrup, i al slags vejr. Alt imens sad Jonas i sin barnevogn og holdt Maries snor mellem sien små fingre og var stolt.

Hvis vi var hjemme når han skulle sove til middag, så skulle Marie ligge ved siden af barnevognen, Hun veg ikke fra hans side nogensinde. Jeg havde kun en stor sorg og det var at min mor ikke måtte være med når de var der. Hun fik kun lov til en enkelt gang eller to at holde ham. Gitte kunne ikke fordrage min mor, det havde hun jo lært af Mitzi.. Hvorfor Morten blev sådan over for min mor fandt jeg aldrig ud af, men senere blev det jo min tur til at møde hans kulde og så også Mads og Stina. Derimod så nåede Olle at se sit Tipoldebarn en gang, ca. 14 dage efter døde hun 101 år gammel.

Olle i sin stol hjemme på Valdemarsvej og Morfar som nu er blevet Oldefar.

Her ses han til barnedåben, sammen med Kirsten.

Så Jonas og jeg nåede kun at få godt 4 år sammen, jeg kaldte ham min lille Kammerat. Vi havde det bedste kammeratskab nogen kan få. Og jeg forkælede ham umådeligt. En rigtig lille guttermand. Han og Marie var så absolut den medicin som jeg kunne få.

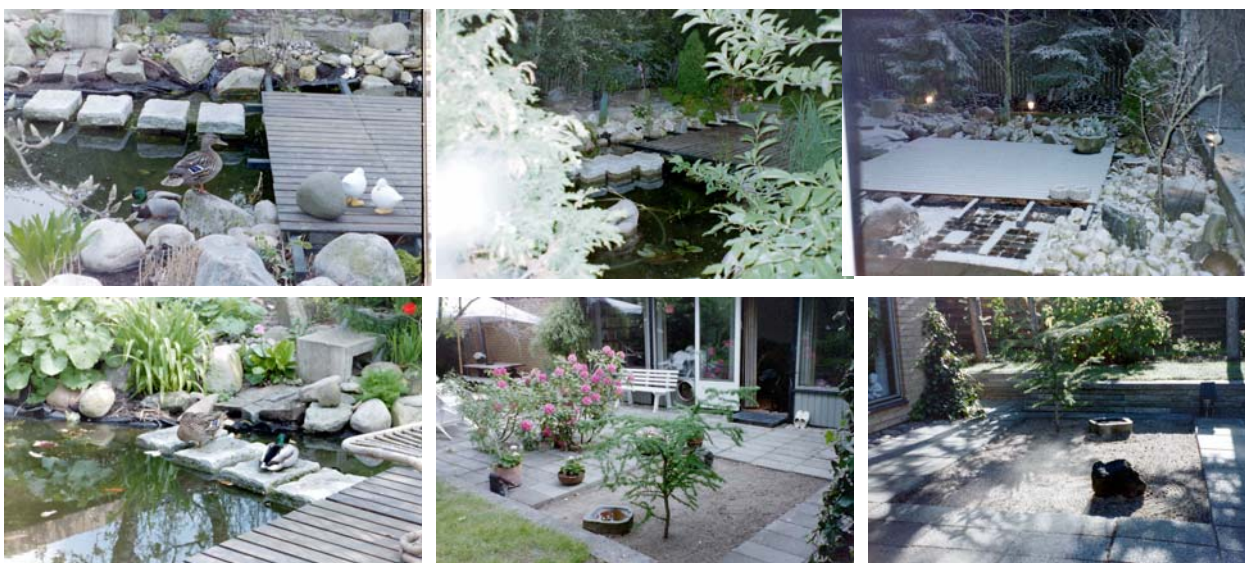
~

Invalidepensionist

Jeg er begyndt at kunne nyde musik igen. Når Mitzi er hjemme er det sjældent vi sætter en Cd På og slet ikke nogen af mine gamle plader. Når jeg går der alene så lytter jeg til al slags musik hele dagen. Jeg begynder at rende til jazz så tit jeg kan, Mitzi vil gerne med og det er fint. Men der sker det at hun så begynder at ryge inde i huset. Det er den eneste ting hun har taget til sig, da hospitalet advarede mod passiv rygning, nu siger hun, at når jeg kan tåle at stå i al den røg på et værtshus så kan jeg også tåle hendes cigaret- os, og det har hun jo ret i, men hun glemmer bare at røgen og osen vedbliver med at hænge i gardiner og møbler også når hun ikke er hjemme, men hun er ligeglad og Jette kommer jo flere gange om ugen og hun ryger endnu mere. Så min bronkitis bliver ikke bedre.

Men hvad fanden skal jeg gøre, Mitzi begynder at tage på kurser flere og flere weekender, (mærkeligt syntes jeg, at det bliver så nødvendigt lige pludselig, men...) Så jeg røvkeder mig disse lange weekends og vil se glade mennesker omkring mig, så jeg tager hver gang ind til byen på Long John som ligger på Købmagergade. Her er der levende musik hver tirsdag, torsdag og lørdag og så har de en meget aktiv jazzklub med arrangementer om søndagen i hele vintersæsonen. Her kan jeg så nyde den glade traditionelle jazz som jeg holder så meget af, sammen med en flok glade jazzere.

Allerede sidste efterår fik jeg overtalt Mitzi til at vi nedlagde poolen, jeg vil lave en Japansk have så jeg begynder at slæbe sten fra nær og fjern og begynder at bygge op. Poul Schön kommer og hjælper mig somme tider.

Her ses så det færdige resultat, allerede året efter kommer det første andepar. Det lille fugebad fik jeg af stenhuggerne for veludført arbejde. Den sorte sten er lavablokken fra Island. Den står her i Pattaya i dag.

~

Hen på foråret tager Per Hakke til Thailand på en ferie af ubestemt varighed, jeg får et par breve fra ham og i det sidste fortæller han så at han har mødt en sød pige oppe i Chang Mai som han er blevet meget glad for. Han fortæller også at han vil giftes og at hun kommer til Danmark. Jeg skriver et ekspresbrev til ham og siger rent ud om han har tænkt sig godt og grundigt om. Han vil blive nødt til at ændre sin hidtidige livsførelse helt og aldeles. Hun skal ikke komme her op og så sidder han aften efter aften på sit stamværtshus (nåh ja også om dagen) At han ikke mere bare kan slæbe rundt ed fremmede damer som han plejer. Det brev

for han ikke svaret på men han kommer hjem nogle uger efter og viser så billeder af hende og hendes landsby. Han lover mig at han nok skal opføre sig ordentligt, men jeg har mine tvivl når jeg kender hans slæng af "venner" Pigen hedder Toy fortæller han men det udtales Doy. Og det er helt forkert har jeg så fortalt ham efter at jeg har lært thai. Per er som han er, så han bliver sur da jeg fortæller ham at det staves Dtoy og udtales korrekt som Doy. Først da Dtoy fortalte ham at jeg havde ret, blev han i nogenlunde godt humør igen.

Men Dtoy kommer og hun er en sød og smilende pige, måske lidt for ung, men hvad så. Vi bliver indbudt til Thaibryllup ude i Hakkemosen. Det viser sig at de har først har måttet lade sig vie på Rådhuset og så nu et thaibryllup med 6 munke linet op i stuen. Thai bryllup er en flot ceremoni, samtidig så kommer der en borgmestersuppleant der vier dem en gang til nede ved mosen, det bliver en stor fest.

~

Mitzi er nem at overtale da jeg inviterer hende på en tur til Mallorca og da Kurt og Addy gerne vil med så gør vi det. Vi får gået lange ture og hygger os, jeg prøver at genopdage øen, men der er sket så meget på de mange år siden vi var der i 1966 og 67. Ødelagt af alt for mange turister gennem årene, og med et alt for stort hotelbyggeri langs kysterne.

Da vi kom hjem skulle jeg lige en tur til Skagen på Sundhedshøjskolen og lære alt om akvarelmaling, troede jeg, men det er et flerårigt studie hvis man virkelig vil lære kunsten. Jeg fik dog lavet en masse gode billeder og fortsatte så da jeg kom hjem, så jeg investerede i alt slags udstyr. Denne smukke solnedgang malede jeg.

Paven og mig

Endnu engang inviterede jeg Mitzi, denne gang til Rom, også her ville Kurt og Addy med, men før jeg fortæller historien er jeg nødt til lige kort at beskrive Kurt og Addy. Som jeg har nævnt før så er Kurt meget overfladisk i alt der har med andre mennesker at gøre, også oplevelser han kommer ud for. Han ser dem og han opfatter dem, og dog, hvis man senere gerne vil dele en eller anden oplevelse vi har haft, så kan han ikke huske lige den episode. Så samtalerne om vore rejseoplevelser er altid meget korte. Med Addy som konsekvent bliver kaldt Muddi er det meget værre, hun har en alt overskyggende trang, og det er indkøb. Somme tider virker det som om at det er lige meget hvad hun køber, bare hun får købt noget, hun er på evig udkig efter et godt tilbud, og er en ørn til at presse priserne ned.

Hun er den type, som efter jeg er flyttet til Thailand og blevet fastboende, er meget upopulær blandt os. Folk med røven fyldt med penge har en tendens til at være dem der vil betale mindst til de handlende. De sætter en ære i at presse priserne så meget som muligt, og det er i orden hvis man har på fornemmelsen at de handlende prøver at tage røven på en. Men når der sidder en fattig kone med en lille baby og prøver at sælge en sølle buket blomster til 30 Baht og så disse typer ikke vil betale mere end 10 Baht så er det man bliver harm. De samme typer vil ikke betale de 10-20 Baht det koster med en såkaldt Baht-bus der kører dem meget langt for dette latterlig lille beløb de vil kun betale 5 Baht.

Nåh det var et lille sidespring. Så uanset hvor vi er, så kredser Muddis tanker sig evindeligt om hvornår kan vi komme til at shoppe? Kurt fortæller en dag at han har brugt hele weekenden til at rydde op på deres loft og fundet mere end 50 kufferter, næsten nye, de blev bare sat ud på gaden til storskrald. Konsekvent når de pakkede til en ferie, kort eller lang, så sagde Muddi, vi tager ikke så meget med, vi køber noget nyt og det gjaldt også kufferter. Hver gang vi var med dem, ankom de til lufthavnen med hver deres kuffert, når vi skulle hjem havde Muddi købt en eller to nye, afhængig af hvor meget andet hun havde købt.

Husker på en tur til Paris hvor jeg havde slået dem med ud på loppemarkedet i Clineuceur, (kan sku ikke huske hvordan det staves). Der stod nogle arabere og solgte kufferter, der helt tydeligt var tyvegods fra lufthavnen. Alle som en var enten slået op med værktøj eller skåret op med kniv. Muddi falder for en af disse kufferter og syntes prisen er rimelig, den vil hun godt købe, så kan hun bare smide den væk når hun kommer hjem. Det tog os meget lang tid at tale hende fra at slæbe rundt på det monstrum.

Så grundet denne overfladiskhed så er jeg næsten sikker på at hverken Kurt eller Muddi har fået fortalt nogen som helst om denne mit livs største oplevelse. Mitzis tror jeg heller ikke fortalte nogen om den, hun var ikke med i selve situationen så har hun jo også svært ved at genfortælle, selv om hun sad bare 50 meter væk på den anden side af en hæk..

~

Jeg havde jo min introduktion fra Vatikanet med mig, sammen med diverse billeder af mig og stenen. Jeg følte at jeg måtte se mit arbejde siddende inde på en væg i Vatikanet før det blev for sent. Jeg havde tabt mig meget og lignede en der var på vej væk fra denne verden. Jeg siger så en dag til dem: ”Vil I med i Vatikanet. Og vil I med ind og se mit stenhuggerarbejde?” Kurt siger noget om ja, ja det er godt med dig, uanset at han havde hørt historien utallige gange om mit arbejde så troede han ikke på det, jeg havde vist dem billeder og de var stadig skeptiske. Men de ville gerne med, så vi drog af. Først havde jeg dem med inde og se kirken og de blev rimeligt imponeret af det flotte arbejde udført for så mange år siden og af så store kunstnere. Også

vor egen Thorvaldsen har lavet underskønne statuer til kirken, så mit umådeligt ringe arbejde er jo sat helt i skyggen af alt dette. Jeg var jo lidt utålmodig for at komme om bagved og se mit arbejde. Endelig får jeg dem med, og efter at have spurgt mig for, finder jeg ud af at vi skal henvende os i porten til venstre for kirken. Der står der 4 af disse drabelige Schweizergardister med skarpslebne hellebarde i de blå/gul/rød stribede uniformer. De er alle store og hærdebrede, unge mænd, ikke nogen man spørger med. Da vi kom derhen bliver de store hellebarde sat på skrå foran os – hertil og ikke længere – den ene

taler et udmærket engelsk og jeg viser ham mit brev. Han siger vi skal henvende os derhenne i vagtburet. Vi går derhen, Mine følgesvende holder sig lidt på afstand, det virker som om de ikke rigtig tror på det de ser. Vagtchefen kalder så to af garderne til sig og siger at de skal eskortere os til et kontor der ligger lidt inde i gården. Her er der et helt hold af tjenestemænd der udelukkende sidder for at vurdere om man kan komme ind eller ej. Lokalet er rimeligt fyldt med alle slags ansøgere. De fleste er studenter fra hele verden, der er for kommet at studere kunst. Jeg må aflevere min skrivelse og mit pas. Der bliver ringet til forskellige og der går lang tid før jeg bliver kaldt hen til lugen. Manden der sidder der taler kun italiensk og da mit italienske er meget mangelfuldt så bliver det en blanding af kaudervælsk og italiensk/engelsk.

Denne grotte er bare en af mange, der risler en dejlig kølig kilde inde i den.

Jeg må jo prøve at forklare at det er mit kunstværk og jeg gerne vil se det sammen med min hustru og mine venner. Endelig finder han ud af det måske kunne være en god ide at finde en der kan engelsk, og det kan ham der sidder ved siden af, hvorfor fanden han ikke har sagt det med det samme.

Hvis man Googler på Vatikanet og sætter dette link ind:

Link: <<http://maps.google.com/maps?q=vatikanet&oe=utf8&ie=UTF8&split=0&ei=Y-d3SurvE8yAkQXg9dCpBg&ll=41.903435,12.451061&spn=0.00333,0.006727&t=h&z=17>>

Så får man en ide om hvor vi befandt os. Hele Vatikanstaten ligger utroligt smukt og vi skulle faktisk ud på en længere vandretur op og ned ad veje og stier til det der hedder: Academie Pontificiale Des Sciences. Bygningerne er meget smukke og rigt dekoreret indvendig som udvendig, et af lofterne er såmænd malet af den store mester Rafael og et af Leonardo da Vinci. Endelig nåede vi under stønnen og prusten i den stærke romerske varme op til Akademiet og fandt en stor smuk port lukket og låst. Jeg bankede med mine små sarte hænder og efter et stykke tid bliver en sidedør så åbnet af en smuk romerinde. Jeg fik forklaret vort ærinde og blev budt inden for. Helt lamslået af benovelse så vi disse overdådige udsmykninger overalt, men blev pålagt ikke at fotografere på grund af blitzlyset. Og endelig står jeg over for mit "Mesterværk" en underlig følelse gennemstrømmer mig. Det er det øjeblik jeg nu har ventet på siden 1988, stentavlen ser mig lidt lille

ud der på væggen, husker den som mægtig stor. Følelserne overvælder mig og tårerne får frit løb, syntes det er et af de største øjeblikke i mit liv. Hvor mange på denne jord har gennem tiderne fået den mulighed som jeg har fået her? Kurts eneste og meget dumme kommentar i dette øjeblik er: ”Har du virkelig selv lavet den der?”

Jeg fik lidt af et sjok da billederne blev fremkaldt – jeg vidste ikke at jeg så så syg ud. Men billeder lyver jo ikke. Jeg havde det virkelig skidt. Jeg har kun dette ene billede, de andre er væk, måske ligger der nogen hos Mads og Stina. Jeg har jo det forfængelige håb at mine efterkommere kunne få lyst til at følge i Bedstefars fodspor til Rom og se hans arbejde. Jeg har stadig indbydelsen der kan åbne alle døre.

Rummet stenen hænger i, er meget smukt med nogle antikke stole og malerier, røde velour stores pryder væggene. Og på bordet nedenunder en stor buket med friske blomster. Da jeg havde beset værket og vi kom ud, ventede der tre medarbejdere på os. De overrakte mig en stabel bøger om Akademiets historie. De takkede mig for min udviste interesse og de fik et af billederne fra Danmark hvor jeg står med stenen sammen med stenhuggeren og hans svend. Det blev jeg bedt om at signere og så ville det blive indrammet og hængt op ved siden af stenen. Så der kan det ses hvis man vil til Rom. De fortæller os at vi kan gå ud i den smukke atriumgård bag ved Akademiet og sætte os og lytte til springvandet. Det har en meget beroligende effekt på mennesket siger de. Når vi ikke vil det mere så er vi velkomne til at gå det lille stykke op og besøge Pavens private have. Han skulle hvile sig nu så vi vil ikke forstyrre ham. Så vi går ud i gården og ganske rigtigt lyden af vandet er meget smuk. Der er virkelig meget stille overalt, lyden fra Roms heftige trafik kan slet ikke høres.

Uanset hvor man vender sig er der en pragtfuld udsigt til Peterskirken. På et sted står man så højt at man er i øjenhøjde med rotunden øverst på kuplen. Vi går op til haven, som egentlig er en park. Ingen af de tre vil med ind, Mitzi skal absolut ryge og de to andre er trætte så de sætter sig på en stenkant ved et bassin og slapper af. Jeg giver Mitzi mit kamera og siger hun skal tage billeder hvis paven skulle komme forbi.

Jeg drister mig så alene ind i haven, den er umådelig stor og fyldt med botaniske træer og buske fra hele verden. Store høje træer danner skyggefulde steder, der er bænke i store mængder og i de særeste udformninger. Jeg vandrer forsigtigt lidt rundt og pludselig lyder en lidt bøs stemme på italiensk. ”Hvad laver De i min have”. Jeg farer forskrækket sammen og der sidder han så – selve hans Højærværdighed Pave Johannes Poul den Anden. Han vinker mig nærmere hvor han sidder og slapper af på en bænk under en kæmpestor mørkerød Rhododendrun. Da jeg når helt hen knæler jeg i ærbødighed for ham. Og hans spørger så igen hvad jeg laver her. Jeg har efterhånden overvundet den første skræk, siger mit navn og nationalitet og fortæller ham så om min pilgrimsrejse til Rom for at se mit værk ned i Akademiet. Jeg bliver bedt om at sætte mig på bænken ved siden af ham. Han fortæller mig så at han godt kan huske mit navn og nu vil han så gerne høre hvorfor jeg ikke kom til kanoniseringen. Jeg ser ingen grund til at lyve så jeg fortæller om Brennums trang til at have sin elskerinde med i stedet for mig. Det forarger ham kan jeg se, og spørger så til Brennum og jeg fortæller at han nu er død. ”Ja skæbnen er lunefuld” siger Paven og spørger om jeg bærer nag. Og det må jeg jo indrømme, ”De skal glemme dette nag, nu er de her og har set deres værk, som jeg syntes er et flot stykke arbejde af en ikke professionel, så vær De stolt af det, og for mit vedkommende har jeg været glad for endelig at få lov til at møde dem – Min tid er så kort så jeg må gå nu, men jeg vil gerne velsigne dem, en skam at Deres hustru ikke ville herind hende ville jeg gerne have hilst på, nu kan De knæle.”

Jeg lagde mig på knæ og han velsignede mig meget inderligt og rakte mig så sin ringfinger med den store tunge pavering og jeg kyssede den ærbødigst. Han sagde høfligt farvel med ønsket om alt godt og så gik han.

Jeg måtte lige sidde et øjeblik på bænken hvor han havde siddet, mit hjerte hamrede så stærkt at jeg troede det skulle springes, jeg sad og funderede over mig selv. Hvorfor reagerede jeg sådan? Jeg som kun havde latter til overs for al det klerikale pis, gul, røgelse og myrra, og så sidder jeg med den katolske kirkes overhoved og falder på røven af benovelse. En ting er sikker; han var et helt utroligt spændende menneske, med en udstråling som jeg ikke havde mødt hos andre end de to statsmænd i Kenya, Golda Meir og Indhira Ghandi. Jeg er næsten religiøs nu, det virkede på mig mens jeg sad sammen med ham, som om han havde en glorie over sit hoved. Men det er jo bare noget vrøvl, men så stærkt virkede han på mig.

Så gik jeg ud og fandt de andre. ”Hvorfor var du så længe væk?” spurgte Mitzi, men hun kunne godt se at jeg havde været ude for en oplevelse af de store, og så måtte jeg jo fortælle historien. Kurt var meget skeptisk, om det nu var sandt, men som jeg sagde jeg kan ikke bevise noget, Mitzi har jo kameraet, og selv om jeg havde haft det med mig, så tror jeg ikke jeg havde turdet spørge om jeg måtte fotografere ham. Dertil havde jeg for meget respekt.

Jeg var faktisk temmelig sur på deres negativitet, og det blev ikke bedre da vi kommer lidt hen ad stien og endnu engang passerer den kæmpestore figur af Apostelen Peter, den er så høj og står så højt at hans hånd i virkeligheden er højere end den øverste spids på kirken. Hvis man står på et bestemt sted nede på den kæmpestore plads kan lige ane hans hånd. Her stiller Kurt sig så op og gør tegn og fagter og råber temmelig højt: ”Tag et billede af mig om min ven Peter”. Det følte jeg var for blasfemisk. Men Mitzi tog billedet.

Nåh jeg har det jo med hurtigt at blive god, så de blev slæbt hurtigt tilbage, ned til porten og ud og så fandt jeg en cafe med godt stærkt øl i store glas – iskoldt! Den cafe lå dør om dør med en forretning med relikvier til kirkerne. Og der ville Muddi selvfølgelig helst ind. Vi fik drukket øllet før hun kom igen. Hun havde dog kun købt en lille figur af Madonna med Barnet, og selvfølgelig i den grimteste udførelse som tænkes kan. Den kom hjem at stå på hylden sammen med alt det andet hun havde samlet gennem årene.

Jeg fik dem slæbt med til alle de seværdigheder som man bør se og hver aften var vi meget trætte af den motion. Og jeg fik dem med til mine favorit restauranter i Trastevere – desværre så er Kurt ikke så meget for italiensk mad - uanset hvor I Europa vi var, så ville han kun have Omelet. Omeletter i alle slags afskygninger og jeg kunne ikke overbevise ham om at det var noget af det mest usunde i verden. Et æg om ugen var det nyeste fra lægevidenskaben, Kurt kunne æde 30 om dagen. Det endte da også med at han måtte have en 4-dobbelt Bypass nogle år efter.

Og vi kom hjem – jeg prøvede at fortælle om min oplevelse til børnene men ej heller de troede på mig, jeg er for øvrigt ikke sikker på at de lyttede til min historie. De var inde i en periode hvor TV skulle køre uafbrudt, uanset hvad vi gjorde og talte om, selv når vi spiste skulle det satans apparat stå og flimre, det irriterede mig grusomt, så for det meste gik jeg ind på mit kontor og legede med Jonas og Marie, hvis han sov så tændte jeg for min PC.

Jeg havde fået blod på tanden for et mere varieret rejselev. Vi skulle lige en tur til jazz i Silkeborg og i Maribo, og det nød Kurt og Addy. Men Kurt har et problem, og det er stort, han vil gerne have et stort glas koldt øl, gerne kæmpestort, men han kan aldrig drikke det. Han sidder og smånipper og til sidst er det lunkent/varmt/kogende og så kan han slet ikke drikke det. Når vi så er sammen med nogen hjemme, så er hans evige omkvæd når vi fortæller om vore ture: ”Og så fik vi masser af bajere, ikke Hans?” Ja jeg gjorde, dengang kunne jeg drikke uanede mængder af øl. Men ethvert menneske har behov for at prale en gang imellem, så jeg tilgav ham altid.

~

Der er samtidig sket det at vores veninde Ulla er blevet syg, mere syg end nogen af os frygtede. Hun bliver indlagt på Roskilde Amtssygehus og får hurtigt konstateret cancer. De fortæller hende ikke at den sidder i bugspytkirtlen så hun tror og håber på at blive rask, men vi ved jo af erfaring at cancer i den kirtel er det samme som en dødsdom. Carsten har fået overtalt Ulla til at de sælger huset i Greve og bygger et nyt nede i Gertrudsgade i Køge. Et dejligt, nyt byhus med bagsiden ud til Byparken. Hver gang vi er sammen vil hun trøstes og jeg må hver gang sidde og finde på løgnehistorier om hendes sygdoms farlighed. Heldigvis tror hun på mig, og Mitzi, som den eneste støtter mig. Vi holdt utroligt meget af Ulla, fra første dag vi mødte hende.

Kurt og Addy er som sædvanlig ufattelig konfliktsky. Da tiden nærmer sig for at Ulla skal dø, tager Addy sig endelig sammen og tager på sygebesøg en ½ times tid, og da Ulla skal begravnes flygter de begge til London – Kurt er nødsaget til at have et forretningsmøde med Lloyd i London fortæller han.

Lige inden Ulla dør kan hun ikke klare smerterne mere, hun vil begå selvmord siger hun til Carsten. Han bliver selvfølgelig meget ked af det og føler sig helt magtesløs og ringer så til os. Vi lover at komme omgående, lægger vore dyner og noget skiftetøj ud i bilen og kører til Køge. Ulla har fået en hospitalsseng, den er stillet op på første sal i et lille værelse, der ligger hun og er skrumpet til en lille undselig fugleunge, så forpint at det ikke er til at holde ud at se på. Både Mitzi og jeg er helt og aldeles indstillet på at hjælpe hende det sidste stykke, hun skal ikke lide mere. Vi er også helt klar over at hvis det kommer frem så er vi delagtige i en kriminel handling, hvilket for os er uforståeligt, at et menneske ikke har lov til at bestemme over sin egen afslutning?

Vi skiftes til at sidde hos hende, og hun falder lidt ned. Carsten vil kun være nede i stuen. Han vil ikke sige farvel siger han og græder nogle underlige tørre tårer, som vi ikke rigtig forstår. Det er først nu vi rigtig finder ud af at han vist ikke er så sød og rar som han har givet udtryk for i disse år vi har kendt ham. Kan ikke huske hvad vi får at spise men jeg mener at huske at han henter noget i grillen henne om hjørnet. Mitzi lover at sidde hos Ulla da hun nu siger at nu skal det være. Jeg giver Ulla et stort afskedskys og går ind i soveværelset hvor Mitzi og jeg skal sove. Jeg kan høre at de mumler der inde, efterhånden bliver der stille. Mitzi kommer ind og siger at nu sover Ulla, men hun er ikke helt sikker på om pillerne er stærke nok og om hun har taget nok. Vi ligger som på nåle hele natten, og kan høre at Ulla vender og drejer sig og stønner af smerter. Vi skiftes til at gå ind og kigge til hende, endelig bliver det lyst og vi går derind sammen. Ulla ligger med åbne øjne og følger os, tager vore hænder da vi kommer hen til sengen og siger at hun elsker os, og så græder vi lidt sammen. Carsten har mandet sig op og kommer op ad trappen lidt for friskfyragtigt syntes jeg, men mennesket reagerer jo forskelligt på sådan noget.

Carsten lover at give Ulla hendes bækken og vaske hende og så går Mitzi og jeg ned, ud i haven. Det er en vidunderlig sollys morgen, alt ånder fred og idyl, fuglene i parken synger og triller lystigt, det er så stor en kontrast til nattens mareridt at vi står tæt omslyngede og prøver at fatte det der er sket. Endelig kommer Carsten ned, Ulla sover, siger han og nu kører han efter morgenbrød. Det er et tiltrængt måltid og straks efter

går vi op, Ulla sover stadig dybt og udmattet så vi giver hendes hånd et forsigtigt klem, det bliver sidste gang vi ser hende, næste nat dør hun, sover ind uden at have været vågnet. Det er mig ufatteligt at hvis der en gud at han så vil, at et menneske som Ulla skal lide så meget, hun har aldrig gjort et eneste menneske noget ondt, men alligevel skal hun straffes, mens de værste forbrydere lever sorgløst videre.

~

Oven på den barske oplevelse syntes jeg vi lige skulle en tur til Mallorca igen. Den svaghed jeg havde da vi var i Rom var lige som dæmpet lidt ned, så jeg følte at jeg egentlig havde det meget godt. Kurt og Addy er kommet tilbage fra London og vil gerne med. Somme tider havde vi det indtryk at de altid havde en færdigpakket kuffert parat.

Det bliver endnu en god tur, jeg er ved at genvinde fordums humør og er begyndt at finde på jokes over for alt og alle. Med i rejsens pris er der fri bar på hotellet hver aften mellem klokken dit og dat. Der er nogen hundehoveder med, som konstant står oppe i baren. Deres største interesse er at få at vide hvad folk laver, de er oppe fra Hørsholmkanten og er umådeligt snobbende at høre på. Da de nu for tredje aften i træk spørger syntes det er nok, så jeg siger: ”Jeg lejer hunde ud!” de glør på mig, forstår ikke en skid og spørger så Kurt som står ved siden af om det er rigtigt, og Kurt er altid lynhurtigt til at fange en joke, så han siger. ”Ja, det er rigtigt nok, det er en kæmpeforretning, Hans har f.eks. en filial her på Mallorca. Folk der tager hjemmefra savner altid deres kæledyr, så nu kan de leje en hund for en uge eller 14 dage, og Hans tjener styrtende med penge.” – Jeg bryder ind og siger at det er derfor jeg er her lige nu, jeg er ved at udvide med også at udleje katte og guldfisk!” Jeg har filialer i Spanien, Grækenland og på Bornholm.

Faneme om ikke de troede på det, så vi havde svært ved at tage dem alvorligt resten af tiden. Nu er jeg nødt til at fortælle sandheden: De var fra Gl. Holte! Og det ligger ikke så langt fra Amalienborg.

Og lige inden jul skal vi lige en tur til Dublin og se på julegaver. Og det blev en nydelse for pigerne. Kurt ville gerne med dem, han gik for det meste med for at betale. Når Muddi sagde at nu gik hun på shopping så fik hun en stor seddel i det pågældende lands valuta. Når hun så nogen tid efter kom tilbage havde hun intet købt, men bad Kurt om at gå med, så viste hun ham sine fund og hans skulle med ind og betale. Han fortalte et utal af gange at Muddi have så mange penge på en bankbog så hun kunne leve sorgløst resten af sit liv hvis han døde, plus alt det hun ville få fra salget af hans forretning. Jeg lærte meget hurtigt allerede de første gange, uanset hvor vi var, at finde de bedste værtshuse hvor der skete noget. I Irland blev det pubber med levende musik, så kunne de gå lige så længe de lystede, jeg sad der og nød musikken og det gode irske øl. Eller måske en god Jameson Whisky eller to.

Muddi er så besat af shopping, så da Mitzi fyldte 50 meldte Muddi fra dagen før. Hun havde fået et tilbud af en anden veninde om en køretur til London via den nye kanaltunnel, de skulle overnatte og shoppe i Belgien og så i London, og det ville Muddi hellere, selv om hun ugen før havde været derovre sammen med Kurt for at besøge deres datter Mette som boede der.

~

Julen blev et vendepunkt for første gang siden jeg mødte Mitzi. Hendes far havde endelig givet slip på forbindelsen til Rockwool. De havde bestemt at de ville bosætte sig i Mariager og havde købt et gammelt hus i Mariager ned til vandet. Vi blev aldrig inviteret til at se det, selv om vi hvert år var i Ajstrup, først da vi var skilt var Mitzi der oppe. Så det blev for lang en køretur for dem – jeg kunne kun juble indvendigt – det blev til et nifoldigt leve!!!! Min mor var igen begyndt ikke at ville i bad så jeg kunne ikke klare at køre der op og endnu engang se hende forfalde. Jeg tror ikke engang det gik op for hende at det ar jul, hun havde også glemt at ringe de sædvanlige fødselsdagshilsner. Så det blev en jul med kun det par af børnene. Jeg var også sluppet ud af det med julefrokosterne, så hele den vinter var så at sige en stor hyggetid med Jonas som midtpunkt.

Ejendommeligt nok så var al snak om at miste sin kvindelighed forsvundet fra Mitzis ordforråd, siden hun brugte det ude på den lukkede. Man skulle ellers mene at det ville have glædet hende at invitere mig på tur en gang imellem. Men næh nej, trummerummen fortsatte. Jeg ville til Italien og nyde foråret og det skulle være Firenze som jeg havde lært at holde umådelig meget af.

Turen var i påsken så vi fik set den italienske version af optog, den kæmpestore katedral i Firenze var udgangspunkt for nogle ceremonier om dagen og om aftenen, som var meget fascinerende at overvære. Der var ikke så meget optog på gaderne. Vi var ude at spise på et utal af gode steder, og Mitzi var for første gang siden jeg lærte hende at kende, begyndt at interessere sig for kunst. Så Utzillerne og alle de andre steder betog hende meget. Vi var henne og se hvor jeg havde bygget udstilling, blot for at give hende et begreb om

hvilke vanskeligheder jeg havde haft. Og endelig forstod hun noget af de besværligheder jeg var udsat for i mit rejse liv, men hun havde jo ikke set Janne Harder optræde samtidig med.

Da vi var i Sevilla havde jeg købt en halskæde af guld til mig selv, den var efterhånden blevet noget underlig at se på, så en dag var jeg gået til den lokale guldsmed i Tåstrup, hun havde grinet af mig og sagt: ”Det der, det er sku da ikke guld”, så den var røget ud med storskrald. Nu gik vi ned på broen over Arno som udelukkende består af guldsmede, her fandt jeg et pragtfuldt halssmykke i halvt hvidguld og halvt rødguld, til Mitzi med tilhørende armbånd – Ak ja den kærlighed – til mig selv købte jeg en smuk kæde og den har jeg endnu. Vi boede på et underligt hotel på et værelse helt omme bagved og oppe under taget, der var en lille repos hvor man kunne sidde og nyde udsigten over byen og drikke kaffe – eller andet.

Vi tog toget til Pisa og så det skæve tårn som var så skævt efterhånden, at man havde lukket for publikum, faren for at det skulle vælte helt var overhængende, så først flere år senere blev det åbnet igen. Det blev en vidunderlig tur.

~

Vi fik en dag en indbydelse om at komme til bryllup den 28. august i Jacca, det ligger oppe i Pyrenæerne, næsten til grænsen til Frankrig. Frantzl har for nogle år siden mødt en spansk pige i München, hvor hun og så studerer og nu skal de giftes. Vi takker ja med glæde det kan blive en kæmpe anderledes oplevelse. Vi, eller rettere jeg bliver opfordret til at fremsende nogle sider med tanker om dette bryllup, det skulle bruges til at lave en slags gæstebog til brudeparret. Jeg skrev et af mine digte og sendte. Vi så aldrig bogen da vi endelig kom derned.

Da Mitzi aldrig havde været i Madrid, undtagen ude i lufthavnen, så besluttede jeg at overraske hende. Jeg bestilte billetterne så vi som aftalt fløj til Barcelona hvor vi overnattede 2 nætter og så blev vi hentet af Ernstl og kørt til Jacca, fra Jacca tog vi så med bus og tog ned gennem landet til Madrid.

Jeg havde nu læst spansk i to år på aftenskole og syntes det gik helt godt selv om jeg glemte lige så hurtigt som jeg lærte. Efter min blodprop kunne jeg ikke lære nye sprog, alle mine tidligere færdigheder var glemt, kun når jeg hørte et sprog af dem jeg havde kunnet lidt eller meget af, så dukkede der nogle gloser op. Det eneste der endnu hængte nogenlunde fast var svensk, norsk og engelsk. Tysk kun en lille smule, men hollandsk, italiensk, græsk, swahili og fransk havde jeg glemt fuldstændig. Nu syntes jeg at jeg ville lære spansk igen, men da vi kommer til Jacca og jeg skal brillere med mit kendskab til det spanske, forstod de ikke en skid. Der gik en dags tid før jeg fandt ud af at den specielle dialekt de taler der oppe, ikke forstås af andre spanioler, og mit spanske var jo madrilensk.

Lone og Ernstl havde inviteret os som en del af den danske familie, og der var venner fra hendes tid som Aupair i Holland og England og så en del nære venner fra München plus alle de spanske gæster til brudens familie. Så det blev et større internationalt selskab. Frantzl guidede os rundt i byen til diverse seværdigheder inden brylluppet som blev holdt på det hotel hvor vi boede. Jeg havde min malerkasse med så jeg fik lavet nogle skitser af diverse spændende motiver.

Brudens forældre og søskende var et kapitel for sig, mest moderen, hun var en snobbet, højrøvet spansk madamme, hendes far en jovial gut men så absolut under tøflen. Men den ene af hende søstre, oh herre du milde se i nåde til mig, sikke utugtige tanker der fløj gennem mit hoved hver gang jeg så hende. Hende ville jeg gerne have til at lære mig spansk. Men sådan skulle det ikke blive, jeg nåede ikke engang ud at danse med hende. Det kunne ellers have blevet rart tror jeg.

Selve vielsen forgik oppe i en lille landsby, ikke i en kirke men i et slags sommer hus til nogen de kendte, vi blev kørt derop i bus, parkerede et stykke derfra og gik så op til huset ad nogle snoede veje. Vi sad på lange bænkerækker uden for og så blev de viet. Der var fællesang og guitaraspil af diverse venner fra München og Jacca. Der var specielle taler og poesioplæsning. Hvis alle bryllupper var sådan, sikke en fest det kunne være. Bagefter blev vi beværtet med alskens lokale lækkerier og så gik bussen tilbage til Jacca, hvor vi fik et par timers afslapning inden den store fest om aftenen. Hold dog op med mad og drikke og underholdning af deres venner. På et tidspunkt skulle man danse en slags ”Tornerose var et vakkert barn” i en tysk version. Jeg blev udnævnt på grund af min store ”højde” (jo dengang var jeg stadig 173 cm) og hvide hår til at være det sneklædte bjerg. Jeg prøvede så ihærdigt at indfange denne smukke søster, men fanden om ikke hun smuttede mellem mine hænder.

Det blev sent, meget sent, jeg blev fuld, meget fuld, så jeg var ikke til sinds at stoppe festen men optrådte så med forskellige gags, til sidst endte vi på vores værelse med Lone og Ernstl, som sammen med Mitzi grinede så tårerne trillede, da jeg fortsatte med mine gags.

Vi skulle uanset nattens fest på udflugt næste dag, langt op i Pyrenæerne, en vidunderlig tur, hvor vi ender på en klippeside med udsigt over bjergene med flere dusin ørne svævende højt og storladent over os, et betagende syn, som jeg ikke glemmer, jeg fik taget et utal af billeder de dage. Mitzi var for træt til at tage med, og det skulle hun ærgre sig over syntes jeg, det blev et uforglemmeligt minde. Vi stoppede ved et smukt kloster der var hugget ind i bjergvæggen. Og så tilbage til Jacca for en god lang nattesøvn inden turen gik til Madrid. Desværre fik jeg ikke kysset søsteren farvel.

Busturen med den lokale ned til en større by der havde togforbindelse var ikke alene en smuk tur, men interessant med alle de lokale der var med på turen. Toget kører gennem et smukt bjerglandskab og kommer så til den store nye banegård lidt uden for Madrids centrum. Herfra en taxi ind til hotellet hvor vi skal bo i 4 dage. Vi traver byen tynd og Mitzi lokker jeg med på Prado, museet hvor mange af de store kunstnere er udstillet. Hun er efterhånden hel god til museer og kirker, det glæder mig på hendes vegne.

Et sted ser jeg i en kunstforretning den meste vidunderlige malerkasse i cedertræ med små porcelæns skåle til vand og farver. Den må jeg simpelthen eje, og den koster næsten ingen penge, men vejer til gengæld mange kg. Jeg har den endnu og skal, så snart jeg er færdig med denne bog, igen i gang med at male. Det lover jeg mig selv, som jeg har lovet det mange gange siden jeg stoppede i 2000.

Jeg har Mitzi med oppe og se det hotel hvor jeg nu har boet så mange gange, også hun syntes det er et skønt sted og vi får lige et godt krus øl og en af de Club-sandwich som jeg elsker så meget. Det er nogen af de bedste jeg nogen sinde har smagt noget steds i verden, og det er mange.

~

Pjevs og Annelise

Annelise har gennem de sidste år blevet mere og mere svagelig, Pjevs bor jo i en lejlighed i en blok få skridt fra hendes så han ser til hende hver dag. Jeg selv har ikke været for flink til at besøge hende, undtagen til jul, da kører jeg trofast ind med en blomst og siger god jul. Hun er og bliver et dejligt menneske. Nogle få gange inden hun blev rigtig svag inviterede hun på sin lækre gryderet, eller de kommer ud til os til middag. Pjevs har vi jo opdaget har haft et enormt alkoholproblem i sin år på Grønland, nu er han tørlagt og det er jo dejligt. For ikke at han skal gå glip af alt det gode køber jeg så alkoholfrie vine til ham, det smager jo altid af lidt.

Vi er med til hans 50 års fødselsdag som fejres på en restauration på Søborg Hovedgade. Og vi hygger os med Annelise som altid når vi er sammen.

Til sidst må Annelise indlægges på Herlev og Mitzi er med inde og se til hende, det bliver så sidste gang hun og jeg ser hende i live, kort tid efter dør hun. Mest tror jeg er hun livstræt, og har været det i mange år. Og Pjevs er flyttet til en villa ude i Hvidovre, hvilket vel nok har betydet at han ikke kom hver dag som sædvanlig, men jeg ved det ikke.

Da hun bisættes fra kapellet på sygehuset er kun Sys, en slags kusine til Pjevs, og jeg der til at sige farvel. Jeg har svært ved at tilgive Mitzi at hun ikke er med til at tage afsked. Men hendes stædighed forbyder hende at sige fri fra arbejde – det påstår hun i hvert fald. Pjevs har det ikke nemt, han har altid været tæt knyttet til sin mor, og nu er han helt alene. Har sine katte og er inkarneret ungarl. På et tidspunkt får Mitzi og jeg ham dog overtalt til at invitere nogle af hans venner og os til middag, og han er en udmærket kok.

Men Mitzi og Pjevs blev aldrig perlevenner, hun fortæller mig aldrig hvad det er hun har imod ham. Pjevs derimod gør utallige forsøg på at tilnærme sig hende, men det preller af. To gange skal Pjevs på hospitalet og have nogle småoperationer ambulans. Det betyder at han ikke må være alene af frygt for blodpropper, så han beder om lov til at overnatte hos os, og det er helt i orden, men nogen samtale mellem Mitzi og ham bliver det aldrig til. Selv nu hvor begge vore mødre er fraværende, så kan jeg ikke jeg ikke overvinde mig selv til at invitere ham til min 60 års dag. Jeg er simpelthen ræd for hvordan Mitzi vil reagere når hun bliver beruset.

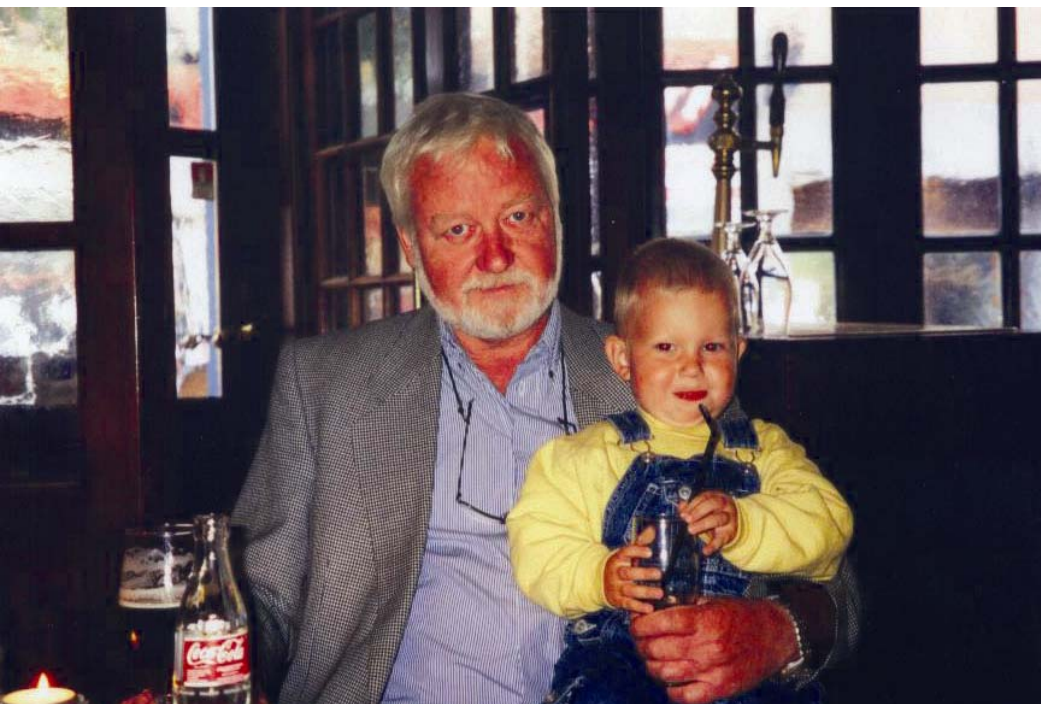
~

Bare 60 år

Vi når lige hjem så er det tid til at fejre min 60-års dag. Mitzi og børnene overrasker mig med at servere et dejligt morgenbord med alt godt til ganen, Det undrer mig at de ikke har spurgt travlt med at komme af sted på arbejde, så stor er overraskelsen da de hen på formiddagen siger at jeg skal sætte mig ud i bilen. De kører mig til Roskilde, parkere på Schmelts Plads og vi går så over til Farmor som bliver noget overrasket, det er så mange år siden nu hun har set drengene så hun kan dårligt kende dem. Men hendes glæde er helt

overvældende ad hun for første (og eneste) gang får lov til at hilse på sit Oldebarn. Jonas er lidt forskrækket så hun får ikke lejlighed til at holde ham, og Gitte trækker ham bevidst væk fra hende, hvilket sårer mig umådeligt. Men min mor er ikke mere dement end at hun huske det er min fødselsdag, og at jeg fylder rundt. Men ikke et eneste ondt ord om hvorfor hun aldrig ser os mere. Er vel klar over sin mangel på egen respons.

Vi bliver der ikke så længe, heldigvis er jeg ved at sige. Så da vi går tilbage mod bilen møder vi min mors veninde Ally som er lidt forundret over at se os i samlet flok, men hun bliver pisse sur da hun hører at vi er på fødselsdagstur og ikke har inviteret min mor. Det kan jeg godt nok ikke interessere mig for så vi siger hurtigt farvel og de fører mig over til Bodega 42, hvor vi bænkes og får en stor dejlig kold øl. Her er så det

eneste billede jeg har af den vidunderlig dejlige dag, en dag som jeg til stadighed mindes som en af de sidste med mine drenge, og svigerdøtre og Jonas og så Mitzi – i skøn harmoni den hele lange dag. Næsten....

For jeg gør den fejl som alle Bedstefædre gør da vi skal over til bilen passerer vi jo Fætter BR og Jonas skal lige have noget legetøj til at fordrive den lange dag. Han må selv vælge, han vil ikke have andet end noget der larmer, og da faderen er i gang med diverse om og tilbygninger hjemme, ja så er det jo en kædesav Jonas vælger. Og den larmer, rigtig

meget, så jeg er glad for at jeg ikke skal sidde i deres bil. Men ingen af os kunne overtale Jonas til noget mere fredeligt legetøj, såsom Lego eller andet. Men heldigvis har hans forældre mod og mandshjerte til at få ham overtalte til at lade larmen blive i bilen da vi kører mig ned til havnen, hvor det viser sig at de har bestilt bord ombord på det gamle ruteskib, som nu sejler turister på kryds rundt i fjorden med et fantastisk ry for deres mad. Og det er fantastisk, udsigten mens vi sejler, den gode mad med de dejlige kolde snapse som jeg kan nyde uden at tænke på at jeg skal køre. Da vi har spist går Jonas og jeg op og hilser på skipper. Han inviterer os indenfor på broen og Jonas får en rigtig Kaptajns kasket på og så en stol og så står han og styrer og bedstefar fotograferer som en besat. Jeg er så satans stolt af den lille knort. Skipper og jeg får os en lang snak om min fortid på Roskilde Fjord og mine oplevelser med miljøet i havnen og på vandet. Det er en kæmpeoplevelse endnu engang at se skovene jeg har leget i, bugterne og de små øer. Viglen, Veddelev og alt det andet.

Og så er der vel intet smukkere på denne jord end at stå fjorden ind og se Roskilde Domkirke trone oppe på bakken med nogen af de flotteste kirkespir noget steds i verden. Intet kan sammenlignes med den.

Nu er min gamle havn jo lavet om til museum og hedder Vikingeskibsmuseet. De selvsamme skibe der blev gravet op, oppe ved Skuldelev. Vi får set det hele og lidt til. Er lige en smut ovre på den gamle Havnekro, hvor vi ikke har været i mange år. Sidst var i farmors velmagtsdage da hun inviterede på ålegilde mindst en gang hver 3 måned.

De har mere på programmet kan jeg mærke, de trækker tiden. Jonas får en lille skraber i bilen, men slet ikke nok, han begynder at blive overtræt og dermed stædig. Så da vi ender ude på det nye museum Arken til en ståt åbningsudstilling så vil han absolut have dette legetøj med ind. Morten har også nået sit mætningspunkt så han er lige på kanten af hysteri. Da vi kan se på alle de andre gæster at de er meget utilfredse med Jonas støj må vi foreslå at vi tager hjem, men fanden tager ved Morten. Der er kraftedme ingen der skal bestemme over ham og Jonas så hvis de har lyst til at lege og støje så gør de det.

Vi kender jo Morten nok til at vide at vi skal holde munden lukket og lade ham rase ud, men dagen er faktisk ødelagt. Vi aner ikke hvad det er der sker med Morten i disse år, andet end at hans forbrug af Hash er

af stort omfang og kombineret med hans indtag af øl så bliver det altså til aggressivitet. Mitzi vil som med så meget andet ikke diskutere det. Jeg vil tage en snak med Morten men det forbyder hun. Vi skal dog lige have overstået den store fødselsdag hjemme i huset.

Det bliver en dejlig fest. Der kommer masser af venner og ingen Morfar og Kirsten og ingen Moster og Onkel, så jeg hygger mig. Der er sange og taler og en pragtfuld middag. Billeder? Ja hvor tror I?

~

Mitzi vil gerne en tur til Prag sammen med Kurt og Ady. Det er i orden for mig hvis hun vil betale, det vil hun ikke så jeg bøjer mig – ENDNU ENGANG! Og det fører så til et større skænderi om hvor fælles økonomi. Mitzi skal på endnu et kursus også denne gang i Tyskland, Hun pålægger mig faktisk i ramme alvor at jeg har at blive hjemme, og ikke tage til København og gå på Long John til Jazz. Jeg beder hende, for første gang nogensinde om at holde sin kæft og lade mig selv om selv at finde noget at foretage mig mens hun er på kærestesjov (læs Kursus).

Det spidser mere og mere op omkring os i hverdagen, Mitzi har så mange bebrejdelser at jeg gang på gang truer med at gå, men idiot og forelsket som jeg stadig er i hende så glemmer jeg det hurtigt igen. Jeg er vel nok på det rene med at jeg gemmer mig bag alle de tiltag jeg gør, Finder en feriebolig både ved Gardasøen og ved Skagen, tager til Silkeborg og Maribo, hvor vi kører med Kurt og Ady i deres store bil og har det rimeligt godt og morsomt, men hele tiden er det mig der skal lægge for med at få det til at glide, alt sammen bare for at glemme de daglige dårlige vibrationer. Det har accelereret de sidste 2-3 år. Når Mitzi kommer hjem skal jeg være heldig hvis jeg får et flygtigt kys på kinden, så går hun ind og skifter til sit afslapningstøj, heller ikke her er der sket nogen forandring de sidste år, de samme slidte klude som er så slidte at de burde smides ud, der er sku ikke meget af det smarte over hende som det hun tropper op i når hun drager på job. Jeg tænker tit på, hvad hendes kollegaer mon går i når de kommer hjem. Det er ikke modetøj Mitzi viser hjemme, så hvad ville de sige hvis de så hende sådan?

Når hun så har skiftet så lægger hun sig på sofaen, er ugens lokalavis kommet bladrer hun lidt i den men inden 5 minutter sover hun og avisen falder på gulvet. Jeg laver så mad som altid og kalder på hende, hun vågner søvndrukken og i spiser for det meste i tavshed. Jeg er som alle hjemmegående nysgerrig efter nyt ude fra den store verden. Men det er meget lidt hun fortæller fra dagligdagen, kun hvis der har været skandaler mellem de forskellige elskende inde på skolen. Der er jo adskillige der har ”dannet par” gennem årene, og det giver ind imellem nogle knubs til kollegaerne når de skal overvære disses holden i hånd på læreværelset.

Jeg bliver mere og mere ensom, har ingen at tale med. Siden Torben døde er jeg helt alene om at tumle med problemerne. Kurt er som sagt umådelig overfladisk og slet ikke lydhør for at lytte til andres problemer, hvis jeg en enkelt gang prøver forsigtigt at antyde noget har han en eller anden ny historie han lige skal fortælle.

Efter vor årlige tut til Silkeborg havde jeg egentlig besluttet at nu skulle det slutte. Muddis indkøbsfeber havde nået nye højder. Lørdag formiddag, da vi sidder midt i frokosten rejser hun sig pludselig og siger at der er noget hun skal se på inden forretningerne lukker. Hun kommer tilbage ret hurtigt og kalder på Kurt. Han skal selvfølgelig med at betale. Da de langt om længe kommer igen kan jeg se på Kurt at han nu er klar over at Muddi lider af den der sygdom med shopping-mania. Hun har været henne og købe et glasskab, det må ikke sendes med fragtmænd men skal med i bilen, så de har mens vi ventede, slæbt skabet over i bilen, og fået det kantet ind på bagsædet og resterne af det i bagagerummet. Det vil sige at Mitzi og jeg skal sidde og ride oven på kufferterne på vejen hjem. Det afføder et skænderi, især mellem Mitzi og mig, hun syntes det er helt i orden, så skænderiet fortsætter til langt ud på natten. Til sidst bliver det for meget, jeg står op tager bad, klæder mig på og går over og sætter mig på stationen og venter på det første tog tilbage til Sjælland. Det kører først kl. 9.00 så jeg er både sulten, tørstig og dødtræt da jeg endelig kommer om bord i toget, og selvfølgelig er der ingen servering før Skanderborg.

To dage efter ringer Kurt han er dybt fortvivlet. For første gang åbner han sig op, og så er det i telefonen fra kontoret, så det er begrænset hvad han kan sige. Men han tigger om råd og vejledning om hvad han skal gøre ved Muddis indkøb, haner dødtræt af alt det lort, som han kalder det, hun slæber hjem alle steder fra. Tilfældigvis har Politiken samme morgen en artikel, temmelig lang endda, om det selvsamme emne. Jeg sidder inde på mit kontor og læser så brudstykker op og han beder mig om at sende den til ham. Hvorfor fanden han ikke kunne gå hen og købe avisen selv er mig en gåde den dag i dag, især set i lyset af at han da

Mitzi og jeg er flyttet fra hinanden, udbreder sig om at jeg har påduttet ham den artikel og at han aldrig har haft problemer med Muddis indkøb. Så derfor var jeg umådelig træt af det venskab allerede da.

Per er vel endnu værre, han er så selvoptaget, så det ville han slet ikke kunne forstå, at en mand skulle kunne acceptere sådan en tilværelse. Ud og finde en ny med det samme er hans motto. Havde det været ham så havde hun fået et spark. I det hele taget bliver jeg mere og mere klar over Pers manglende evne til at opfatte andres følelser. Her kunne jeg selvsagt heller ikke hente støtte.

Den eneste jeg kan tale med er en dame inde på Long John der hedder Hertha. Vi er tilfældigvis en dag kommet til at stå over for hinanden ved et af de små barborde og er faldet i snak, Hun er god at tale med, slet ikke min type som kvinde men meget charmerende og interesseret i mange ting så vi fandt så sammen ud af at stå ved samme bord hver gang vi mødtes derinde. En dag siger hun til mig: "Du Hans jeg kan se du bærer rundt på en masse, hvad er der galt, du ved jeg ikke går med sladder, fortæl om der er noget jeg kan hjælpe med". Og så øste jeg ud af mit hjerte, hun var en god lytter og havde selv været alt det igennem for år tilbage så hun kunne give mange gode råd. Det hjalp mig lige som over en mur jeg hidtil ikke havde kunnet bestige.

Hertha forblev en god veninde, både før, under og efter skilsmissen. Hun var den eneste der bakkede op om mig da jeg forelskede mig i en smuk kvinde fra Thailand og bød hende velkommen til Danmark. Hertha og Lin blev hjerteveninder og er det stadig nu efter mere end 10 år.

~

Endelig beslutter Gitte og Morten sig for at blive gift, den 22. juli 2000 - og det skal være et stort bryllup som skal afholdes nede på en kro i Næstved by. Det bliver en stor og flot fest, hvor jeg som vanlig har skrevet min tale i verseform. Kirsten og Morfar, Käthe og Mogens og de to fætre kommer, men som sædvanlig er de i stand til at ødelægge en fest, næsten lige efter maden "så bliver de altså nødt til at køre hjem". Sådan har det været hver gang gennem alle årene og vi i min familie er død trætte af den opførsel. Det bliver så sidste gang jeg er sammen med dem og det har ikke været noget savn.

Alle vi andre overnatter på kroen og mødes til et muntert morgenbord inden det går tilbage til hverdagen.

Ja bruden er jo yndig, her er det obligatoriske brudebillede taget nede i Vallø Slotspark

I slutningen af september gør jeg et sidste forsøg på at få rettet op har jeg besluttet mig for. Vi er blevet inviteret til Oktoberfest endnu engang og det vil jeg gerne. Vi skal være sammen med alle dem der var til Bryllup i Jacca så det bliver festlige dage, med masser af øl. Vi har valgt at bo på hotel inde i byen for dog at have lidt privatliv. Men vi kunne såmænd lige så godt have sovet i samme seng alle sammen, der er intet intimt mellem Mitzi og mig mere. Jeg fatter ikke hun kan udsende de signaler om idel lykke som hun gør her på billedet. Vi har det simpelthen ad helvede til og vi er ikke mere end lige kommet hjem da hun skal på "KURSUS".

Hun har åbenbart ringet hjem om lørdagen, jeg kan ikke tage telefonen. Jeg er på Long John og nyder jazzen og de kolde Sorte Guld fra Tuborg. Og der inde har jeg det godt. Min bror Pjevs er begyndt at komme der også men desværre har han fundet ud af at han lige skal prøve deres rødvin eller hvidvin. Og det er en dårlig ide, han begynder så småt at vide tegn på alkoholisme igen.

Mitzi kommer hjem søndag eftermiddag. Hun ser temmelig brugt ud, for at sige det mildt og mit hoved har det ikke for godt. Jeg har lige gået min tur med Marie, da hun begynder. At nu kan det – og så bander hun værre end en havnearbejder – være nok med mit pigesjov, jeg skal ikke tro at jeg bare kan ligge og høre med mine damer fra Long John mens hun er væk, jeg har for fremtiden at blive hjemme og holde mig komplet væk fra Long John og alle de åndsvage drukkenbolte der inde. Jeg forholder mig helt tavs, er kold som en hvis herres røv, og da hun skal trække vejret siger jeg: "Sig mig vil du skilles?" Og hun når ikke at tænke sig om før hun siger: "Ja, meget gerne!" – "Fint" siger jeg "Så går jeg til min sagfører i morgen og du kan kontakte din". Og så taler vi ikke mere den dag. Hun går i seng så jeg venter til hun er faldet i søvn så kryber jeg også i seng.

Næste morgen om mandagen tager jeg kontakt med en sagfører oppe på hovedgaden og han vil gerne føre sagen og lover at fremsende separationsbegæring meget hurtigt. Da Mitzi kommer hjem om aftenen er der kold luft, men hun får da sagt goddaw. Da jeg spørger hende om hun har talt med sin sagfører kan jeg se på hende at hun går i chok. For hun bliver helt mærkelig da hun svarer tilbage: "Næh, har du?" "Ja," siger jeg, "og papirerne kommer til underskrift om nogle få dage." "Ja hun skal i hvert fald ikke underskrive noget" siger hun. "Ja det bliver du altså nødt til for jeg vil ikke mere, nu har vi talt om skilsmisse så længe, du sagde i går at du også ville skilles, så nu fanger bordet".

Først her bliver hun klar over at jeg denne gang mener det, at der ingen vej er tilbage, og fra da af bliver hun ædende ond og opfarende. Hun beder mig om at flytte her og nu og med det samme. Jeg kan bare flytte ind til en af mine mange kællinger som hun kalder de piger hun tror jeg har erotiske oplevelser med. Hvorefter jeg fortæller hende at hun har brændt broerne bag sig, hun har hele tiden ladet mig betale hovedparten af udgifter til huset så jeg har vel den største ret til at blive boende.

Hun fortsætter på uforfalsket sømandssprog at jeg godt kunne glemme alt om at komme til at se drengene og Jonas. Hun ville gøre alt for at skade mig. Og hvis jeg troede at nogen af vennerne ville holde med mig så kunne jeg tro om. De var alle som en dødtrætte af mine vittigheder, taler, rim og vers og mine malerier var jeg rent til grin med. Der var bare ingen der havde turdet sige noget til mig, men nu vidste jeg det. Ejendommeligt som hun lød mere og mere som Janne Harder, hun måtte jo have lyttet efter hvad jeg fortalte dengang. Hendes mest sårende bemærkning var: "Jeg skulle aldrig have skrevet under på det papir ude på den lukkede, så havde du siddet der endnu!"

Jeg gik ind i soveværelset, flyttede min seng ind på mit kontor og der sov jeg så indtil jeg flyttede, den stakkels Marie kunne ikke finde ud af noget som helst.

Næste aften kommer hun ikke hjem, jeg bliver senere klar over at hun har været rundt og fortælle om min utroskab og andre røverhistorier. Jeg hører intet fra drengene, intet fra de venner vi har, andet end Muddi ringer lige pludselig en eftermiddag, hun er ikke informeret kan jeg høre da jeg fortæller hende at vi skal

skilles: ”Nåh det var da ærgerligt” sagde Muddi og så lagde hun røret på. Jeg havde jo håbet at Kurt var så meget mandfolk at han i det mindste havde ringet og spurgt om detaljer – men intet, ikke fra én eneste.

Jeg laver en inventarliste til brug for bodeling, og får den godkendt af min sagfører som et fuldgyldigt retsligt dokument, den skal vi begge underskrive og sætte mærke ud for hvem der skal have hvad. Jeg viser den til hende, og peger på at jeg ”kun” har sat kryds ud fra de antikviteter vi gennem årene har fået af min mor. Og da hendes had til min mor er så stort, så kan hun vel ikke være interesseret i at have minder om hende. Ligeledes har jeg sat mig på det store maleri som jeg vandt i Novo Nordisk Kunstforening, da hun ser det bliver hun stjertene ond. Det har jeg ikke krav på, det er fælles ejendom og det kan indgå i en eventuel lodtrækning, ligesom hun mente at jeg slet ikke havde krav på noget som helst. Hun endte op med at der var ikke mere at diskutere, hun ville ikke skrive under, jeg kunne tage ”hele lortet” som hun kaldte det. Sagføreren sagde så at vi bare kunne lade listen indgå i skilsmisssagen når det kom dertil.

Jeg begynder endelig at tage mig sammen til at finde en lejlighed, Vi har jo fået kontakt med en mægler som har været og vurderet huset. Friværdien bliver næsten ædt op i mæglersalær. Der godt 900.000 til deling hvis alt går godt. Jeg har skiftet bank fra Forstædernes, da Jette jo kan holde Mitzi orienteret om min fortsatte økonomi hvis jeg bliver i den bank. Jeg skifter til Jyske bank og de laver hurtigt en økonomisk plan og prognose om hvad jeg kan tillade mig fremover i så fald at alting ender godt.

En dag kommer Mitzi hjem hen på eftermiddagen, hun kommer ind på mit kontor hvor jeg sidder og arbejder ved Pc'en. Hun farer lige i flæsket på mig med alle ti klør strakt frem parat til at rive øjnene ud på mig, jeg når at gribe hende om overarmene, hun er stærk, det ved jeg godt, så jeg må stramme godt til for at tvinge hendes arme ned. At jeg gør hende ondt kan jeg se på hendes øjne. Og lige pludselig skrider hun: ”Du kan prøve at slå mig, du kan prøve på at slå mig” og så river hun sig løs. Hun kører i rasende fart ud af indkørslen og en ½ time efter står der to betjente uden for de vil gerne høre noget om noget vold jeg skulle have begået mod min hustru. Hun havde fremvist sine to overarme som allerede var dybblå af fingergreb. Jeg spørger så hvor anmelderen er, jo hun havde meddelt dem at hun ikke turde nærme sig huset så længe jeg var der og at de skule få mig smidt ud, da det var hendes ejendom. Jeg måtte så fortælle dem min version og vise dem diverse ejendoms papirer. De kunne kun beklage at de var kørt ubelejligt, og ønskede mig held og lykke med min fortsatte ”løsladelse”.

Det er ikke den version der er blevet fortalt rundt om i de små hjem hun besøgte, det ved jeg godt, men der er altså bare sandheden jeg skriver her.

Endelig ser det ud til at jeg har fundet lejligheden, jeg får tjekket økonomien endnu engang og banken siger OK, men stadig afhænger alt af slaget så.... Men så sker miraklet, Mitzi beslutter sig for at blive boende, hvor hun låner pengene ved jeg ikke og er egentlig også ligeglad bare jeg kan komme fri af alt så er jeg glad.

Dette sker den 9. december, det er Pers 60 års dag og han har indbudt til fest inde i deres nye bolig i Murergade. Jeg har indset at med en reaktion fra drengene så vil jeg komme til at sidde alene med Marie juleaften, og det vil jeg ikke udsætte mig selv for. Så inden festen tager jeg ind på Gl. Kongevej hos Jyske Bank og får diverse lånedokumenter, derefter til mægleren og underskriver købspapirerne. Jeg føler mig umådelig lettet og glæder mig allerede til at få mit eget. Det er en skøn lejlighed som jeg allerede føler mig godt tilpas i, den ligger på Eversvej 11, på 3.sal på Frederiksberg, indeholder en stor entre, en stor stue, et dejligt køkken og et stort badeværelse og bedst af alt en dejlig stor altan, østvendt så jeg kan sidde og se aftensolen gå ned, den eneste ulempe jeg kan se i fremtiden er, at den ligger som nabo til den nye Metrobane, men der viser sig at blive så lidt støj, så det er ingen ulempe. Og jeg kan overtage allerede den 1. februar.

Inden jeg går til festen hos Per er jeg inde på nogle rejsebureauer og spørger efter rejser i julen. Jeg er inde 9 steder, kun 3 af dem har hver 1 rejse tilbage (skriver én). Resten har komplet udsolgt. Den ene går til et kroophold på Hotel Kruså, den anden er 8 dage på Gran Canaria, den er jeg lige ved at købe men tænker, nej satme om jeg vil sidde sammen med tusindvis af danskere med kunstigt juletræ og julesange, så jeg går videre. Det bliver Alle tiders Rejser der har tilbuddet. 16 dage til Pattaya. Jeg aner ikke hvor Pattaya ligger men de fortæller mig så at det er i Thailand. De viser mig billeder far by og hotel og det ser rimeligt lækkert ud. Rejsen begynder med 2 overnatninger på et hotel i Bangkok. Selv om jeg nu har været i Bangkok tre gang så har jeg aldrig hørt om Pattaya, i dag ved jeg at det lyder meget naivt, men sådan var det.

Festen hos Per er en dejlig fest men flere dejlige mennesker, men Pers sædvanlige omgangskreds er der jo, det er en flok platurglers af rang, lever for det meste af dybsort arbejde og så understøttelse. Men der er et par som jeg har truffet et par gange inde på Long John, det er Niels Halstrøm, han er gift med Sombong en festlig thailandsk kvinde. De har været omtalt i alle landets aviser på grund af at de har måttet leve under

jorden i flere år på grund af de satans opholdsregler. Hvis du ikke er østeuropæer eller tyrker så er det umådeligt svært at få ophold i Danmark. Glistrup har ikke levet forgæves, men de love han fik gennemtrumfet rammer bare de forkerte, og gør det stadig. Så vi får os jo en dejlig snak om min kommende tur til Thailand, så jeg glæder mig allerede meget. Jeg må jo hjem og snakke med Ann, naboen, hun er åbenbart kun informeret halvt om den kommende skilsmisse. Jeg kan se at jeg får problemer på længere sigt med Marie i en lejlighed, og spørger Ann som en af de første om hun vil overtage Marie. Hun har jo passet hende meget tit når vi har været bortrejst. Men hun takker nej. Hun er selv begyndt at tage lidt ud. Dennis, hendes mand døde jo brat for et par år siden, han blev dårlig da han gik ude i haven og de måtte hurtigt på hospitalet. Det viste sig at de kunstige hjerteklapper han havde få sat ind nogle år før, havde løsnet sig og det fandt de først ud af ved obduktionen. Ann fik en rimelig stor erstatning fra producenten.

Da ingen af drengene ville kontakte mig, så ringede jeg til dem og informerede dem om at jeg tog på ferie den 19. så de skulle endelig ikke bekymre sig om at finde på undskyldninger om at inviterer til jul. Det tog de meget roligt og fortalte mig at julen allerede var planlagt og at jeg ikke kunne komme alligevel, da deres mor havde fortalt at hun ikke ville være i stue med mig. Jeg spurgte dem så om de ville overtage Marie. Det var der ingen af dem der ville. Når jeg tænker på hvor tæt Jonas bar knyttet til Marie undrede det mig meget, senere fandt jeg jo ud af at det var Mitzi der havde bedt dem om at sige nej, fordi så ville Marie begrænse min frihed som hun sagde. Jeg tillod mig i samme samtale at spørge hvorfor de ikke kontaktede mig og kun lyttede til deres mor, men det enslydende svar var at de ikke ville blande sig. De kunne ikke se at de allerede var involverede og havde taget stilling.

Jeg begyndte at samle frugtkasser oppe i diverse supermarkeder så jeg kunne begynde at pakke. Bøger og andet jeg vidste var mit skulle jo pakkes, så måtte det andet komme senere. Hvis jeg ikke hørte fra Mitzi inden jeg rejser, lovede Ann dog at tage sig af Marie.

~

Eventyrrejsen

Så oprandt endelig dagen hvor jeg skulle af sted, det ville blive min sidste flyvetur i dette århundrede og jeg kunne på min logbog se at det var rejse nummer 979, så jeg ville ikke nå de 1000 som jeg havde håbet på. Vi skulle mellemlande i et eller andet araberland, så sidste del til Bangkok ville blive nummer 980. Vel ankommet til Bangkok blev vi afhentet med bus til hotellet, det var jo en charterrejse så alt var inkluderet. Hotellet var ganske udmærket, lå på en side soi til Sukhumvit, og lige over på den anden side lå det frække kvarter Soi Cowboy så jeg så frem til at få afprøvet alt det jeg havde hørt de sidste 2 uger i Danmark. Jeg må jo her indrømme at visse behov var blevet forsømt der hjemme i temmelig lang tid, så behovet for n kvindekrop var stort

Og ganske rigtig, tusindvis af smukke piger faldbyder sig selv til sultne mandfolk, den ene mere smuk end den anden, så valget var svært, men lykken stod mig bi. Selveste Mamasan som jeg kom til at sidde ved siden af tilbød sig selv hen på aftenen, så jeg måtte jo invitere hende med hjem og se min frimærkesamling som jeg havde taget med. Den blev hun meget begejstret for kan jeg fortælle.

Gaden hotellet lå på havde en del barer og restauranter så der var ikke langt at gå for noget godt at spise og hyggeligt selskab. Her var der masser af liv og en masse at se og tale med oven på ensomheden, så næste aften var der ingen tvivl om hvad jeg skulle, og det gjorde jeg.

Man kunne komme på nogle guidede ture i Bangkok og jeg tilmeldte mig en, som blev en meget dejlig tur med en masse ny lærdom. Men vi sidder og spiser frokost sidder jeg over for en af guiderne, en sød ung pige og vi flader i snak om mit liv, det viser sig at hendes mor er en god gammel kollega som på et tidspunkt var leder af marketingafdelingen for østrogen og de andre female produkter. Vi havde oven i købet udvekslet interesse for at jeg flyttede til hendes afdeling den gang det var værst med Janne Harder, men det blev aldrig til noget. Hvis det havde så havde jeg jo ikke siddet her i dag. Så hun fik en stor og hjertelig hilsen med hjem til sin mor.

~

Juleaften om morgenen gik busturen til Pattaya, jeg var lidt småtræt men for første gang i Thailand skulle jeg jo ud på en længere køretur end blot fra by til lufthavn, så der var en hel ny verden der åbnede sig. Landskabet er ikke særlig smukt på den tur, al for mange af de kæmpestore reklameskilte skæmmer landet. Først nå man nærmer sig Pattaya og kan skimte vandet begynder det at ligne noget. Vi skulle bo på Welcome Placa, dengang det førende hotel for charter fra Skandinavien. Og det er et udmærket hotel, ligger meget

centralt. Jeg kunne se på diverse opslag at aftenen bød på stor middag ude ved poolen, med diverse underholdning og lodtrækninger og en kæmpebuffet. Qua de sidste nætters udskejelser, syntes jeg det kunne være dejligt at slappe af og så tidligt i seng.

For første gang i mit liv uden noget forpligtende julefaldere, med svigerfar, og gaver og alt det forlorne. Jeg følte mig fri som fuglen, så jeg tog de pæne bukser på en dejlig luftig skjorte og duftvand og begav ned i lobbyen. Festen er berammet til kl. 19.00 så jeg har rigelig tid, kaster lige et blik ud ved poolen og går i chok. Der sidder allerede måske 100 højtpyntede damer og herrer, nogen i smokinger, damerne i organdi og tyl, med similismykker som arabiske mavedanserinder, - det lignede de nu godt nok ikke – mere danske slagtegrise der er skoldet lige før kniven bliver hugget i dem, sådan ret så lyserøde. Fanden tager ved mig ud af døren, tabet af pengene for middag og den ene gratis drink gav jeg fanden i – Jeg skulle ikke nyde noget, så ud på gaden og lidt henne af gaden støder jeg på en restaurant der hedder El Toro. Et godt spansk navn der tydede på godt bøfkød, så ind og se efter en ledig stol. Dem var der masser af, menukortet lovede godt og vinene ligeså. Jeg valgte en god spansk der kostede det samme som hele rejsen, men skide hver med alting – det var jul og jeg var ude på opdagelse for mine egne penge. Bøffen kom mens jeg tog sidste slurk af en kæmpe Gin & Tonic, den berømte malariaproylaxe. Jeg skulle ikke risikere noget, så det var blevet en del af de sidste nætters hofdrink. Den første slurk af vinen havde nær kostet mig livet, rivende, hamrende, pivende sur, tror ikke den nogen sinde havde set en spansk drue og da så første bid af bøffen smagte mere af sålælæder end af ko, så blev kelneren hurtigt kaldt til og bedt om en regning og så bare ud af restauranten. Jeg har i mine 10 år her, aldrig været der siden.

Lidt henne af gaden lå der en dansk pølsevogn, jeg troede det var løgn, men der stod altså Danmark og hotdog og hamburger og dansk flag, så den måtte være god nok, så som en hurtig snack indtil jeg fandt noget andet at spise, så blev det så en hotdog. Den dog havde været død i ualmindelig lang tid, så det blev en lille bid og så i affaldsbøtten med den. Det tegnede ikke til at jeg skulle få nogen julemiddag, var næsten begyndt at længtes efter Mitzis and og steg, da jeg stødte på noget godt og fik en dejlig schnitzel.

Måtte så lige ned mod vandet og se hvordan der så ud, må alle guder beskytte mig, så mange piger samlet på et sted havde jeg aldrig set. Alle som en tiltalte mig med ”Hallo Handsome Man” og så mange piger kan umuligt tage fejl, så min ryg begyndte at rette sig ud, maven mistede noget af sin bule, Og med sådan en holdning bliver man træt og tørstig, så jeg måtte lige sidde ned og hvile mig med en G/T, det blev til 2, og 3 og ??? og pigerne blev smukkere og smukkere, og min modstandskraft svagere og svagere, så det endte som sådan noget nu gør.

~

Nu vågnede jeg op med udsigt over vand og palmer, så jeg måtte høre om bademuligheder og blev overtalt til at tage en taxi ud til Jomtien der skulle vandet være meget bedre. Så det gjorde jeg, jeg hoppede af taxien et helt tilfældigt sted og gik ned og fik mig en liggestol. Og det første jeg hører fra naboen er dansk, så jeg holdt min mund lukket, ikke satme om jeg gad danskere, og der kom flere og flere af dem. Kunne jo se og høre at de dukkede op af sprittågerne, og kunne af deres samtale forstå at de boede i en gadeovre på den anden side af Beach Road, den blev kaldt Little Denmark, det var der s liv al den tid de var i Thailand, måske 3 eller 4 gange om året af forskellig varighed, men hver gang samme ritual. Drikke sig skide fuld fra tidlig morgen, hen og sove midt på dagen, så op og drikke et par timer sove lidt igen og så den store drukatur om aftenen.

Ikke en lagde skjul på deres levevis, de talte ualmindeligt højt og bralrende, deres samtaler drejede sig udelukkende om hvor meget de havde drukket og hvor mange gange de havde ”ordnet” damen om natten. Der skulle ikke den store videnskab til at regne ud, at med det spiritusindtag så kunne de intet seksuelt foretage sig de næste mange år. De lignede alle som en skrumpelever patienter i sidste stadi. Jeg holdt ud et par timer så sivede jeg mod Pattaya igen og fik mig en god lur på værelset.

Denne aften bestemte jeg mig for at gå i en anden retning så det blev nede på Walking Street jeg slentrede af sted, også her var der masser at kigge på, både af den ene og den anden slags. Men jeg var sulten så det var maden der trak, indtil.....

Halvvejs nede ad gaden ser jeg ud af øjenkrogen **pigen**. Jeg når at opfatte at hun er underskøn og smiler meget smukt, hun er klædt helt i hvidt og hendes tænder er lige så kridende hvide som tøjlet. Jeg går måske 30 skridt så stopper jeg op. Jeg står lige som i trance, og jeg tænker, taler måske endda lidt halvhøjt med mig selv, for folk kigger undrende på mig, jeg kan huske at jeg sagde til mig selv at dette var mit livs chance, måske den sidste i mit liv for at finde en smuk kvinde og endelig blive lidt lykkelig. Så jeg vender resolut om og går tilbage til baren som hedder Lucky Bar, oh rædsel pigens er væk, barens grimteste pige, hun er lille

og tyk og med meget grimme tænder kommer mig i møde og spørger hvad jeg vil have og lykken tilsmiler mig, nede i den anden ende af baren sidder skønheden, hun sidder bag kassen og tæller penge. Jeg kigger på uhyret og peger ned på pigen og siger: ”Hende, hende der vil jeg have, sammen med en dobbelt Gin & Tonic!” Pigen hører det og smiler op til mig og kommer så lidt efter med min drink. Jeg spørger om hun ikke vil sidde og det vil hun sandelig gerne. Og jeg er solgt, indrømmer det gerne, trods alle mine beslutninger om ikke at involvere mig fast med nogen kvinde mere, så er denne pige i mine øjne, så overjordisk smuk at jeg har åndenød. Hendes væsen er smilende og glad. Jeg finder hurtigt ud af at hun er en blid og følsom pige, og at hun har været ude for noget sørgeligt for ikke så længe siden, men den historie – eller rettere de historier – får jeg først fortalt senere, og nu 10 år efter fortæller Lin, som pigen hedder, mig stadig om sit liv lige som jeg fortæller om mit. Det er som om vi har kendt hinanden hele vort liv, og så er virkeligheden at der er ikke gået mere en lille time, siden jeg så hende. Jeg bliver nødt til at finde ud af mere om vidunderet, så jeg inviterer på en bid brød, Hun har fortalt at hun er 27 og det skræmmer mig lidt, det er alt for ungt til mig gamle stodder, men lad os nu se tænker jeg og vi går – hånd i hånd allerede, ned ad gaden til en fiskerestauratation.

Vi får os noget dejligt mad og deler en flaske hvidvin og den er god og kold. Vi har tusindvis af ord til hinanden, og kan ikke kigge os mæt på hinanden. Ovre på den anden side af gaden er der et skilt der siger årstallet 1965, jeg peger på det og siger til Lin: ”Det år blev jeg gift”. Hun kigger lidt på skiltet og så på mig, og så kommer det spagt: ”Det år var jeg kun fyldt 1 år”. Dette giver mig så anledning til at sige hvorfor hun har løjet, og hun fortæller mig så at det gør alle thaipiger, de ved at de fleste faranger helst vil have så unge piger som muligt og hun troede jeg havde det lige sådan. Jeg kan så fortælle hende at jeg allerhelst foretrækker modne piger og at jeg er glad for at hun er så ”gammel” – men siger jeg en ting skal du vide og det er at jeg hader løgn, så aldrig nogen sinde mere lyve for mig og det lover hun. Og jeg har endnu ikke taget hende i een eneste løgn i alle de år.

Jeg spørger hende lige ud om hun vil være min pige og det siger hun gladelig ja til. Jeg kan se at hun er dårligt gående og spørger om der er noget galt og det er der, hun har få dage før haft et uheld med en motorcykeltaxi og kommet slemt til skade med sig højre ben. Vi går lige ind i hendes bar og får os en drink mere og så er det hjem på hotellet. Da hun får de snæver cowboybukser af kan jeg se at det står temmelig sløjt til med hendes ben. Jeg vil have at vi kører på hospitalet men det vil hun ikke, så jeg går ned på et Farmacia og køber antiseptisk pudder og creme og plaster og bind og så leget jeg doktor en ½ times tid og så får hun et par smerte stillende piller og så..... vågner jeg op til dette syn næste morgen

Hun har været oppe i løbet af natten, haft så ondt så hun har taget bindet af og sidder nu smuk og tænkssom ude på altanen og har jeg ikke været solgt før så bliver jeg det nu. Hun skal blive min tænker jeg der, den morgen, fanden stå i alting, hun indeholder alt det jeg har søgt efter i så mange år. I næste nu går det op for

mig at jeg har spildt en masse af mine bedste år på at tro på en illusion. Det vil jeg nu ændre på. Koste hvad det nu må.

Jeg må så her fortælle at allerede i 2005 skrev jeg min første historie om Thailand og mødet med Lin, jeg skrev også andre, men kun en har overlevet et smadret F-drev, så jeg må i gang med at gendigte så meget som jeg nu kan.

Jeg har inden jeg mødte denne smukke kvinde meldt mig til en safari ude på The Elephant Village, bliver samlet op ved hotellet og kørt derud i bus. Lin vil hen til sin søster hvor hun bor, og hente noget skiftetøj. Der er ikke så mange tilmeldt fra den danske gruppe, men da vi ankommer, er der ret så mange gæster. Vi får en hurtig briefing af en af de ansatte, jeg tilmelder mig et ekstra tilbud til om eftermiddagen, hvor der er et show der lærer dig om elefanter liv og statur og meget mere. Jeg har ikke været så tæt på de store dyr siden jeg hentede vand i Cirkus på Roskilde Dyrskue. Nu kan jeg så stå og kæle og mumle og give bananer. Jeg er allerede der klar over at her vil jeg ud igen. Da jeg går lidt rundt i Villages hører jeg lige pludselig velkendte toner. Rigtig uforfalsket New Orleans Jazz udsat for et band jeg kan genkende på lyden. Og ganske rigtigt

det er Doc Houllind som har været her nede og spille nogle gange og så er en af hans Cd'er havnet her på farmen. Ham der passer musikken får jeg så en god jazzsank med inden rideturen.

Og det bliver 1½ times uforglemmelig oplevelse på ryggen af det store dyr. Mahutten der rider ham, er en fingernem gut, han plukker nogle palmebalde af og så sidder han og fletter dyr som han giver mig da vi kommer tilbage. Pludselig stopper vi, Han spørger om jeg vil styre og jeg siger gladelig ja, han hopper ned og jeg glider frem fra bærestolen og sætter mig bag elefantens ører og så prøver jeg ellers at fortælle det store bæst hvordan jeg mener at han skal opføre sig. Han har nu sin egen vilje, han vil have lækkerier. Så ind i noget buskads med torne og blomster og bananer og andet underligt og der sidder så den store elefantdressør og kan ikke gøre en skid, før dyret er mæt, og da elefanter kan spise op til 50 kg om dagen så kan det jo tage sin tid. Endelig forbarmer mahutten sig over mig og kravler op og overtager rattet, sparket motoren i gang og så ellers der ud af..

Vi sidder og snakker så godt vi nu kan, han taler lidt engelsk så jeg får at vide at elefanten er 53 år og hedder Khong Dei. Han har allerede avlet 15 børn og er en af de mest frugtbare hanner i området.

Jeg er noget skuffet over naturen, det flyder med affald over alt. Senere lærer jeg at thaier aldrig har lært at tage hensyn til miljø og natur, det er faktisk først de sidste 5-6 år at skolebørn har det som fag i skolen, og

nu bruger man så TV til at lære thaier om renlighed og miljøhensyn. Men det vil tage årtier at få ryddet op.

Der ligger murbrokker og toilet kummer, glas, flasker, dåser ja alt er bare smidt. Den almindelige thai har jo ikke de store lønninger, så de få Baht de tjener omdagen går til mad og husleje. Der er ikke plads på budgettet til de 20-30 Baht det koster at køre på en anerkendt losseplads, så man smider sit affald hvor man nu syntes. Indtil for ganske nylig var det almindeligt at thaier når de kørte på job eller andet, så tog de affaldsposen med og så droppe den hvor de nu syntes, det kunne være oppe på hovedvejen eller ude i en grøft, eller en lille stille soi, det er heldigvis meget sjældent man ser det mere. Så sig ikke at TV ikke har indflydelse på lærdom. Men stadig så er thaier nogle sving ind imellem. De værste steder er faktisk templerne, her flyder det i så at sige hver eneste krog ed affald og efterladenskaber. Munkene burde efter min mening være de første til at lære fra sig om beskyttelse af Buddhas natur. Men de er blevet munke fordi de af natur er luddovne. Det mener jeg virkelig. Nåh det var et sidespring.

Da vi efter rideturen kommer over i en lille plantage venter der en flok tamme og halvtamme gibbonaber. To af dem er frække som slagterhunde, og prøver at bide en i benene, men på en blid og kærlig måde, det gør ikke ondt, man bliver bare lidt forskrækket. Guiden fortæller at det gør de kun over for dem de føler sympati for, altså en slags kærlighedserklæring. Allerede et halvt år efter har jeg min egen lille yngling Gu-Gu at tage mig af, men herom senere i den næste bog. Guiden bliver senere en af mine rigtig gode venner, han hedder Timmy og har boet i USA og andre steder.

Vi vandrer ind i skoven, noget der engang har været en slags urskov, er man heldig kan man se mange slags krybdyr, men de fleste af dem falder i et med naturen. Jeg må have skarpe øjne for da Timmy peger ind i noget visent løv er jeg den eneste der kan se en lille leguan. Den er flot og farvestrålende. Timmy fortæller om de forskellige planter og urter og træer og der er meget at lære for en der kommer fra medicinalbranchen, om de forskellige lægeplanter der gror overalt i Thailand. Da vi kommer ud af skoven er der en lille sø hvor der sejler en slags pram, trukket af et reb fra bred til bred. Her kan man så købe sig en forfriskning, og det er dejligt at få sig dagens første kolde øl. Det er jo vinter siges det, men alligevel er temperaturen oppe på 35-36 grader, hvordan mon der så er om sommeren tænker jeg? De to frække aber springer med om bord og tigger øl og sodavand og stjæler solbriller og hatte.

Ovre på den anden bred venter der nogle okseband, med to smukke okser spændt for hver vogn, så går det i jævn fart tilbage til The Village, hvor der venter os en overdådig frokost med suppe og 7 retter thaimad og en masse frugt. Hovedet bulner jo af indtryk, der er meget at absorbere, men allerede her er jeg klar over at jeg vil tilbage. Faneme ikke mere kedeligt og gråt vintervejr i Danmark, ikke mere går og kedelige danskere, det skal være slut, nye toner til klaveret tak!

Der er ca. 1½ time til showet skal begynde, så jeg slentrer rundt og taler så godt jeg kan med de mahutter jeg møder, de har omme bagved deres egne landsby hvor de bor sammen med dyrene, hele familien i små primitive hytter, børnene tumler rundt mellem benene på de store dyr, og har det bare dejligt. Her møder jeg så mit livs nye kærlighed hun hedder Boon Lai, hun er 30 år og smuk som en drøm. Hun er en af de klogeste elefanter i Thailand. Har optrådt i 32 film og lyster et utal af kommandoer. Hun bliver en dejlig ven i de kommende år. Men den historie får I kun hvis I læser fortsættelsen i den næste bog.

Der er så mange ting jeg lærer til det show, Timmy er en dygtig fortæller og vi får så lov til at sidde alene på elefanten og jeg vælger selvfølgelig min nye veninde. Vi rider en tur ned i søen og hun bliver vasket og jeg bliver vasket, fy for fanden hvor er jeg våd, men hvor har jeg det dog befriende dejligt. Sikke et liv at leve. Jeg kan jo ikke som de Mahutter man ser på billedet bare krumme tærne og så stå på den glatte krop, næh jeg kører gang på gang på gang på røv og albuer ud i det ”krystalklare vand”. Heldig har jeg været klog nok til at lade alt af værdi blive på land. Det bliver en smuk og dejlig oplevelse den dag og klokken er over fire før jeg er hjemme å hotellet og liver mødt af hende her ude på altanen.

Det er årtier siden jeg er blevet mødt med sådan et smil når jeg kom hjem fra en hård dag i marken. Jeg er træt af dagens møje og må altså lige have en lille lur og det forstår damen godt – siger hun. Da jeg vågner frisk og udhvilet en time senere har hun vasket mine cowboybukser og min skjorte, har været i bad og venter på mig sådan her:

Jeg må indrømme da jeg så hende sådan her så var jeg meste stemt for middag på værelset med hvad der deraf følger. Men, men man er vel en gentleman?

Vi må dog først gå ned i baren og ordne det økonomiske. Når man er ansat som Lin er, så skal man købes fri, det koster 200 Baht i døgnet at tage en pige ud, og da vi har besluttet at ville være sammen, så betaler jeg så forud for den næste uge. Vi går ud og spiser lækkert, jeg spørger Lin ud om hendes familie og hun fortæller at hende lidt ældre søster bor

her i byen, hun hedder Boon og er gift med Sompong som kører Songkaew, en slags taxa, og de har en dater der hedder Mai, hun er lige ved at have fødselsdag, nemlig den 1. januar, den samme dag som min mor. Hun er oppe fra en landsby i det der hedder Isaan og byen hedder Nong Saeng. Jeg måtte jo se om jeg kunne få lært disse fremmede ord så jeg vidste hvad der blev talt om,, men det lød nærmest som når en hollænder er fuld. Hun havde en søn der var 17 og hed Sathien men bliver kaldt Dee og som for tiden var her i Pattaya for at arbejde og hun havde en datter Aoyjey, der var 15 som læste oppe i en stor by der hedder Kalasin. Lin rigtige navn er Nooruan Netwong men hun har fået nicknavnet Lin som nyfødt, som det er skik i alle familier. Har aldrig fundet ud af hvorfor Aoyjey ikke har noget nickname.

Jeg ytrer ønske om at jeg meget gerne vil møde hendes familie, og hun kigger lidt betuttet på mig. Senere finder jeg ud af at det ikke er almindeligt, slet ikke efter så kort et bekendtskab. Samme aften for vi taget et "officielt" foto af os af en af de utallige gadefotografer der er i byen. Ham her er nu meget speciel, han er

vansiret overalt på kroppen fra en brandulykke. Vi falder i snak, som vi gør det næste hver gang vi er i byen i de næste mange år, men lige pludselig en dag i 2008 er han væk. Han nåede at tage et foto af os hvert år til nytårsaften.

~

Der er så mange ting jeg gerne vil opleve mens jeg er i Pattaya, men først af alt skal jeg en tur mere til stranden, jeg har allerede opdaget at min hud har ændret sig, saltvandet og den smule sol jeg har fået har fjernet det meste af det hæsle udslet, som jo har blomstret fælt i den periode med alt det ævl og kævl. Endnu en grund til at skifte opholdssted. Min underbevidst hed har åbenbart arbejdet på højtryk de sidste dage, for jeg bliver mere og mere klar over at jeg er nødt til at

ændre komplet og helt på mit fremtidige liv, men jeg har stadig nogle dage til at finde ud af fremtiden. Der er heller ingen tvivl i mit sind om at jeg er faldet helt og aldeles for Lin, ja jeg er faktisk forelsket igen.

Lin vil gerne med til stranden, men hun har et problem som de fleste thaier har, når de kommer til hav og vand så får de nogle underlige knopper i ansigtet, og det viser sig at være rigtigt, hver gang vi er ved vandet sker det. Vi er ude og købe hendes første badedragt nogensinde, og selv her ude i dagslys og natur forbliver hun smuk som en gudinde.

På den tid kendte jeg ikke så meget til strandene i Pattaya og Jomtien, andet end jeg havde hørt at den i Pattaya var meget forurenset. Så det blev Jomtien igen. Blot et par hundrede meter længere ude end sidst. Men faneme om ikke der også der var danskere, men OK de lød ikke så slemme, så vi valgte at blive. Da vi sidder der kommer der en og sætter sig i stolerækken bag ved. Jeg mener at kan genkende stemmen og vender mig om. Jo, ham kender jeg, det er Mikkelsen, en surbenet stodder fra Vølund, han

var teknisk tegner oppe i forbrændingsafdelingen. Så jeg må jo pænt hilse på og vi får udvekslet lidt sladder fra gamle dage. Han er kommet her i en del år, altid samme sted om dagen, altid samme guesthouse ovre i Soi Denmark og altid dansk mad, da han ikke kan fordrage thaimad. Og damen han har ed er den samme igennem alle årene. Han sender hende ingen penge, han ringer kun lige før han ankommer så hun kan stå parat. Hvad de piger dog gør for penge?

Han ligner sig selv, har det samme surmulende ansigt med nedadvendte mundvige og som altid kritisk over for alt og alle, så jeg skal ikke ud og sidde i de stole mere, ham vil jeg ikke gerne møde igen. Jeg trænger til glade mennesker. Og det skal jeg love for at jeg møder. Lin har talt med søster Boon og de vil gerne møde mig, så vi tager over til dem da vi har været hjemme på hotellet og skifte.

Her er Boon og Mai, jeg har købt mælk til Mai og noget saft, efter råd fra Lin. Sompong er kørt på arbejde.

De bor i en slags rækkehus, som hver rummer et opholdsrum på vel 20 kvm, et bad/toilet hvor muren kun er små 2 meter høj, det betyder at man kan høre alt derfra. Der er det sædvanlige pedallokum og badet består af en kæmpe vandtønde i ler hvorfra man med et øsekar overhæder sig med vand. Men de er rene og pæne i tøjet. Hvidt tøj er hvidt, ikke som hjemme hvor hvidt for det meste er gråt og halvtrist. Men at de er fattige er der ingen som helst tvivl om. Lin har et lille hjørne hvor hun har en

slags skab lavet af stål, her har hun alt sit tøj, hængende. Boon går hen til den lokale og køber en stor øl til mig, og skænker den op i et glas med isterninger, det er lækende og koldt. Så det skal jeg prøve en anden gang. Naboen kommer og skal se vidunderet fra Danmark. Det er et ægtepar der hedder Sameth og Ohm og deres dreng Ghop. Ham døber jeg et par år efter om til Sumo da han bliver tykkere og tykkere. Omme bagved er der et smalt areal hvor de laver mad, vasker og opholder sig meget, der er der skygge og lugter ikke så godt en rende til affaldsvand fra de andre huse løber midt igennem hele rækken.

Det bliver endnu en aften på Walking Street, jeg har aldrig i mit liv set så meget fest og farver, alverdens nationer vandrer op og ned, musikken larmer lidt vel højt i forhold hvad jeg er vant til, bortset fra Tivoli og Bakken, men bare det at kunne sidde og nyde nogle Profylaxer og se på menneskemyldret er jo milevidt fra ensomheden på Tueholmen 5 i Tåstrup.

Næste aften inviterer jeg hele familien og vennerne til middag på en restaurant der ligger i samme gård. De servere dejlig thaimad, desværre holdt det værtspar ikke så længe, bare et år efter var de væk og de næste havde slet ikke den standard. Men da havde vi allerede lært andre steder med god mad. Det var så første gang jeg så Sompong, og ham holdt jeg af fra første sekund, en glad og festlig mand, altid med smil og latter og en fantastisk far for Mai. Pigen ved siden Boon er Lins svigerdatter Aoy som der bliver meget mere om i... Sønnen Sathien er på arbejde. Så i Bonns hus sover der p.t. 5 voksne og 1 barn.

Er der nogen der er i tvivl om at jeg er glad for hende?

Lin har en veninde som hun somme tider bor hos når hun trænger til at være lidt alene. Pranee er en sød og hjælpsom pige men desværre tror jeg hun er syg, hun er uhyggelig tyng og hendes hudfarve ser ikke for godt ud, men hun går troligt i baren hver aften. Jeg har ingen billeder fra det første ophold men her er et fra det næste. Desværre mistede vi kontakten med hende efter et par år.

Det er blevet den 30. december og det er Madses fødselsdag hvilket jeg næsten glemmer, jeg kan jo ikke ringe så nemt som der hjemmefra,

der er 5 timers forskel og da vi ikke har været meget i kontakt de sidste måneder vil jeg ikke forstyrre. Vi møder nemlig Lins gamle veninde, hun er lige blevet gift dagen før med sin ven Morten som er fra Stavanger. Der går langt tid før jeg finder ud af han er nordmand så jeg pladrer derud af på engelsk, og han det samme. Vi er godt pyntede alle sammen, men får en meget festlig aften.

En karakteristisk stilling for Morten når man når lidt ud på aftenen, dyb søvn. Pigen ved siden af Nong hedder Lam hun dør 2 år efter af cancer, hun var en meget sød og kærlig pige, hun ville have været et fund for enhver mand.

Men jeg husker så at ringe og sige til lykke til Mads og aftale at jeg ringer og ønsker godt nytår kl. 12.00 næste dag. Efter en god nats søvn og endnu en tur til stranden så er det endelig nytår. Det fejer vi med en god middag med vore nye venner og så en tur på Bamboo Bar med masser at drikke, sjov og fest. Sikke en anderledes afslutning på et år

Det er så et af de sidste billeder fra mine første 61 år. Et par timer senere ses jeg siddende med en kæmpebamse i favnen på kantstenen på Prathumnak Road, lallende, lykkelig og glad.

Bamsen er til Mai, hun fylder i morgen 6 år og vi skal til fødselsdag. Men den historie må i som i alle andre spændingsromaner vente med til næste bog.....

Epilog

Det var så historien om mit liv gennem 61 år. Ingen kan vel påstå at mit liv har været kedeligt. Jeg har mødt et utal af spændende og festlige mennesker, som jeg er stolt over at have kendt. Men jeg har også mødt et utal af kedelige og selvoptagne personer, og så er der alle de platugler, af enhver art, nogen så store af slagsen at de nærmede sig det kriminelle. Men heldigvis har jeg undgået at blive involveret i deres lyssky metoder. Desværre er verden befolket med flest af de to sidstnævnte arter.

Jeg håber min efterkommere vil få gavn af den ved at læse om deres forfædre, den smule jeg nu har kunnet bidrage med. Det er jo, som titlen fortæller, mest historien om mit eget liv på godt og ondt. Det har nu taget mig godt fire år at færdiggøre bogen, meget er glemt og dermed ikke kommet med. Det irriterer mig noget så grusomt at jeg ikke har alle billeder til at illustrere mange af mine historier. Der er mange motiver som sidder fast i min erindring som jeg godt ville have haft med.

Bogen har ikke været nem for mig at skrive, som det fremgår mange steder. Jeg er og bliver alt for følsom, så hver gang minder vælder op i mig, gode som dårlige, så blokerer jeg i kortere eller længere tid og kan ikke komme i gang igen. Jeg ville godt have haft Mitzis reaktion på bogen, mange ting ville hun nok ikke acceptere, sådan var hun, sandheden måtte aldrig komme andre for øre. Hellere gå og ruge og tumle med problemerne i ensomhed, end få det ud af kroppen. Vel også det der førte til hendes alt for tidlige død, blandet sammen med den enorme bitterhed over at hun mistede magten over mig til sidst.

Men en ting har jeg da opdaget at de sidste mange sider fra det begyndte at gå helt galt, det har hjulpet mig til at få rensset sjælen for alt indeklemmt. Det har som sagt været hårdt at få det ned på papir men det har hjulpet og det er vel det hele værd.

Jeg har omtalt min bog til Mads og Stina mange gange, men de har så travlt med arbejde, børn, hus og have så de har ikke tid til at gå ud og finde billederne frem. Mads har også givet udtryk for at han sikkert aldrig får læst denne bog, sidder faktisk med lidt af et smørret grin kan jeg se på Web-cameraet. Endnu værre er det med Morten som jo helt har afvist at kommunikere med nogen af os. Hvorfor ved hverken Mads eller jeg, men mest sørgeligt er det jo for mine børnebørn som kun fik lov til at opleve deres Bedstefar i et par år.

Vi har jo lov at håbe at Morten en dag bliver voksen, selv om jeg tvivler. Jeg var den første til at forkæle ham fra han blev født, men hvordan skulle jeg vide, denne forkælelse kunne han ikke tåle. Når jeg tænker tilbage på min barndom og ungdom så kan jeg i dag se hvor ødelagt ungdommen er blevet siden dengang den såkaldte 68 generation blev dominerende. Selvoptagethed har helt overtaget rollen over familieliv og følelser.

Fremtiden tegner sig for mig ikke særlig lyst. Verden er helt og aldeles overtaget af de multinationale selskaber, og mennesket kan ikke se det. Følger troligt med på diverse modebølger og trends. Spekulanter har nu op til flere gange i det sidste hundrede år været i stand til at føre verden til kanten af Ragnarok, men bliver så reddet på målstregen af regeringer, der bruger skatteborgernes penge til at redde de i forvejen rige med endnu flere penge så de kan fortsætte deres hærgen. Og kun ganske få protesterer, de har ikke tid siger de, de må arbejde. Jamen vi arbejdede skam også da jeg var barn og ung, det har jeg jo fortalt om, men alligevel var vi utroligt mange der tog sig tid til at protestere, mod atomkraft, mod krig, mod vold o.s.v.

Endnu værre er den udvikling af terror og vold der omgiver os i dag. Det vi troede efter Anden Verdenskrig skulle blive en verden der levede side om side i fred og fordragelighed har vist sig at blive værre og værre. Fordoms rædsler fra Kommuniste og Kapitalister er nu afløst af religiøst vanvid. Og jeg er af den faste overbevisning at ingen ønsker at stoppe dette vanvid.

Verdens våbenproducenter og våbenhandlere har fået så stor magt at de styrer regeringerne over hele kloden. Der er alt for store penge involveret i den branche til at den kan stoppes, og diverse regeringer nyder jo godt af den smule skatteindtægt de får af den vej. Hvis man virkelig ønskede fred i verden så producerede man ikke våben og slet ikke solgte dem til andre der ikke kan styre sine lyster for krig og magt.

~

Lad den svenske forfatter Henning Mankell blive ham der slutter denne bog med følgende visdomsord som jeg fandt da jeg læste hans bog "Den Femte Kvinde". Her faldt jeg over følgende, som siger utroligt meget om det samfund som omgiver os i dag og har gjort det i mere end en generation. Han skriver et sted nogenlunde sådan her:

”Jeg tror den dårlige udvikling et eller andet sted hænger sammen med, at vi er holdt op med at stoppe vore strømper”. – Det kræver en forklaring som han kommer med i det følgende:

”Da jeg voksede op var verden stadigvæk et sted hvor man stoppede sine strømper. Vi lærte det oven i købet i skolen. Og så lige pludselig en dag var det slut. Hullede strømper smed man ud. Lige som man smed alt andet ud der ikke duede mere. Hele samfundet ændrede sig til ”Brug og smid væk”. Det blev den eneste regel som virkelig omfattede alle. Dem der stædigt holdt fast ved at reparere selv blev betragtet som særlinge, blev usynlige. Så længe det kun gjaldt hullede strømper betød denne forandring ikke så meget. Men det bredte sig. Til sidst blev det som en usynlig, men altid gældende moral. Jeg tror, det forandrede vores syn på rigtigt og forkert. Hvad man havde lov til at gøre mod andre mennesker, og hvad man ikke kunne gøre. Alt blev meget hårdere. Flere og flere mennesker, ikke mindst de unge, føler sig overflødige eller endog uvelkomne i deres eget samfund, i det land de er født og opvokset i. Og hvordan reagerer de så? Med aggression og vold og foragt. Det mest skræmmende er dog at det kun er begyndelsen på en ond spiral som vil afføde mere og mere vold og aggressivitet”.

Jeg mener dette er noget at det mest beskrivende der er nedfældet i lang tid om vort samfund i dag. Faktisk en lidt uhyggelig læsning for en gammel mand som mig. Jeg håber og beder for de kommende slægter, ikke blot min egen, men alle, at spådommen må slå fejl. Men ikke meget tyder på det.

Tak fordi I fulgte mig, hvis I vil vide hvordan de næste 9 år er gået, så læs fortsættelsen om mit liv i Thailand i den næste bog.

Hans Sønder

Pattaya, den 14. august 2009

Forfatteren ved sin skrivepult i Pattaya i 2009.

Glasset med rødvin er kommet med ved en fejltagelse, men vinen var god.